

DANH NGHĨA NHÂN DÂN

CHU MAI SÂM

LỤC HƯƠNG dịch

Tiểu thuyết
quan trường
bán chạy nhất
2017

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

CHU MAI SÂM

Lục Hương dịch

**DANH NGHĨA
NHÂN DÂN**

NHÃ NAM & NXB HÀ NỘI

ebook©vctvegroup | 25-03-2021

BẢNG NHÂN VẬT

Hầu Lượng Bình:

Cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh H

Sa Thụy Kim:

Bí thư tỉnh ủy tỉnh H

Lý Đạt Khang:

Bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu thuộc tỉnh H

Cao Dục Lương:

Phó bí thư tỉnh ủy kiêm bí thư ủy ban chính trị pháp luật tỉnh H

Kỳ Đồng Vĩ:

Giám đốc công an tỉnh H

Lục Diệc Khả:

Trưởng phòng điều tra số 1 thuộc Cục chống tham nhũng,
Viện kiểm sát tỉnh H

Cao Tiêu Cầm:

Tổng giám đốc tập đoàn Sơn Thủy

Quý Xương Minh:

Viện trưởng Viện kiểm sát tỉnh H

Trần Hải:

Cựu cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh H.

Trần Nham Thạch:

Cựu phó viện trưởng thường trực Viện kiểm sát tỉnh H

Triệu Đông Lai:

Giám đốc công an thành phố Kinh Châu, tỉnh H

Thái Thành Công:

Chủ nhà máy may mặc Đại Phong

Trịnh Tây Pha:

Chủ tịch công đoàn nhà máy may mặc Đại Phong

Triệu Lập Xuân:

Cựu bí thư tỉnh ủy tỉnh H, hiện là một trong các lãnh đạo cấp nhà nước

Triệu Thụy Long:

Con trai Triệu Lập Xuân

Lưu Tân Kiến:

Chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dầu khí tỉnh H

Chung Tiểu Ngải:

Vợ Hài Lượng Bình

Âu Dương Thanh:

Phó giám đốc ngân hàng thành phố Kinh Châu, tỉnh H, vợ của
Lý Đạt Khang

Ngô Huệ Phân:

Vợ Cao Dục Lương

Lương Lộ:

Vợ Kỳ Đồng Vĩ

Cao Tiểu Phụng:

Em gái Cao Tiểu c ầm

Triệu Đức Hán:

Trưởng phòng dự án của một ủy ban ngang bộ

Đinh Nghĩa Trân:

Phó thị trưởng thành phố Kinh Châu, tỉnh H

Tôn Liên Thành:

Chủ tịch quận Quang Minh, thuộc thành phố Kinh Châu, tỉnh H

Điền Quốc Phú:

Bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh H

Ngô Xuân Lâm:

Trưởng phòng tổ chức cán bộ tỉnh ủy tỉnh H

Dịch Học Tập:

Bí thư đảng ủy kiêm chủ tịch ủy ban quản lý khu kinh tế mới Cao Tân, thuộc thành phố Lữ Châu, tỉnh H

Vương Đại Lộ:

Chủ tịch tập đoàn Đại Lộ

Trịnh Thắng Lợi:

Con trai Trịnh Tây Pha

Vương Văn Cách:

Đội trưởng đội bảo vệ nhà máy may mặc Đại Phong

Trương Thụ Lập:

Bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Kinh Châu, tỉnh H

Tiêu Cương Ngọc:

Viện trưởng Viện kiểm sát thành phố Kinh Châu, tỉnh H

Trần Thanh Tuyển:

Phó chánh án tòa án nhân dân trung cấp thành phố Kinh Châu,
tỉnh H

Lưu Khánh Chúc:

Giám đốc tài chính tập đoàn Sơn Thủy

1.

Hầu Lượng Bình nhận được tin chuyển bay bị hoãn vô thời hạn, sốt ruột muốn nhảy dựng lên. Anh vốn định đáp chuyển bay cuối cùng đến tỉnh H, phối hợp chỉ huy hành động bắt giữ phó thị trưởng thành phố Kinh Châu Đinh Nghĩa Trân, phen này thì kế hoạch lỡ dở hết cả. Trên loa vang lên tiếng nữ phát thanh viên hết lượt này đến lượt khác thông báo cáo lỗi bằng tiếng Anh và tiếng Trung, bầu trời phía trên sân bay có vùng mây đông, vì sự an toàn của hành khách, máy bay tạm thời không thể cất cánh. Trán Hầu Lượng Bình rịn mồ hôi lấm tấm, anh đã biết nỗi khổ bị giam chân ở sân bay, giờ lại phải nếm mùi đau khổ thêm lần nữa rồi.

Màn hình tivi cỡ lớn đang chiếu hình ảnh khí tượng, từng đám từng đám mây trắng dày đặc đang xoay tròn theo hình ốc xoáy, trông có vẻ rất nguy hiểm. Hàng chữ thuyết minh là kiến thức phổ cập ngành hàng không: đông sét gây nguy hiểm cho an toàn bay như thế nào, lọt vào vùng mây đông sẽ dẫn đến tai nạn hàng không ra sao. Nhưng tất cả đều không thể làm tâm trạng lo lắng bồn chồn của mọi người lắng xuống, thời điểm này, cả sảnh chờ máy bay dường như đã biến thành một cái tổ ong khổng lồ, tiếng người nhao nhao ồn ào, cũng không ngoài hỏi thăm thời gian chuyển bay của mình có thể cất cánh, truy hỏi phương án bồi thường, vân vân và vân vân. Hầu Lượng Bình chẳng cần chen lên phía trước cũng hiểu được một điều: chỉ cần vùng mây đông ấy vẫn còn trên đỉnh đầu mình, đừng hòng có chuyển bay nào được cất cánh.

Hầu Lượng Bình rảo bước đi ra khỏi sảnh chờ, tìm một chỗ yên tĩnh vắng vẻ, gọi hết số di động này đến số di động khác. Viện trưởng Viện kiểm sát tỉnh H Quý Xương Minh tắt máy. Cục trưởng Cục chống tham nhũng Trần Hải tắt máy. Đương khi bận rộn thì mất tích bà nó hết. Đương nhiên, Hầu Lượng Bình biết bọn họ không mất tích, mà đang tham gia một cuộc họp khẩn cấp, báo cáo về vụ án Đinh Nghĩa Trân với phó bí thư tỉnh ủy phụ trách công tác chính trị pháp luật Cao Dục Lương, thông thường, những người tham gia họp đầu phải tắt máy. Nhưng Hầu Lượng Bình thà tin rằng bọn họ cố tình tắt máy, chơi trò mất tích với anh. Với tư cách trưởng phòng điều tra của Tổng cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát nhân dân tối cao, Hầu Lượng Bình đã nhiều lần nhấn mạnh, thậm chí là thỉnh cầu các đồng nghiệp ở tỉnh H: bắt người trước, rồi họp sau! Gã phó thị trưởng họ Đinh này quá quan trọng, là một mắt xích then chốt trong vụ án Triệu Đức Hán nhận hối lộ vừa phá được. Nếu để lộ phong thanh làm hấn ta chạy mất, rất nhiều bí mật trong quan trường của tỉnh H có thể sẽ như đá chìm đáy biển. Hầu Lượng Bình cực kỳ bất mãn với người bạn học cùng đại học Trần Hải, anh đã đặc biệt dặn đi dặn lại Trần Hải đừng báo cáo, cứ khống chế Đinh Nghĩa Trân trước rồi tính sau, nhưng Trần Hải nhất gan, quanh co mấy câu rồi rồi cuộc vẫn báo lên cấp trên. Hầu Lượng Bình chính là sợ đêm dài lắm mộng, bắt Triệu Đức Hán xong liền lập tức lên chuyến bay đêm đến tỉnh H, không ngờ lại gặp phải vùng mây dông thế này.

Hầu Lượng Bình đột nhiên phát hiện, bên ngoài chẳng có gió cũng chẳng có mưa, bình yên tĩnh lặng, đến cả tiếng xe đưa đón khách như thoi dẹt cửu ền ả cũng đã biến mất. Dông sét ở đâu ra? Vùng mây dông ở chỗ quái nào? Anh chạy ra cửa sảnh chờ, ngược nhìn bầu trời đêm. Bầu không

tuy mây đen mờ mịt, trăng lu sao mờ, nhưng chẳng thấy ánh chớp mà cũng càng không nghe thấy tiếng sấm đâu, hình như máy bay không thể cất cánh là một sai lầm! Vừa khéo bên cạnh anh có một nhân viên sân bay đi qua bên cạnh, Hầu Lượng Bình chặn ông ta lại chất vấn. Vị cán bộ sân bay đã có tuổi này liếc nhìn anh một cái đầy ngụ ý, rồi ra vẻ triết lý nói, nhìn sự vật không thể chỉ nhìn bề ngoài, anh thấy được phía bên trên tầng mây kia à? Đằng sau sự tĩnh lặng bao giờ cũng ẩn chứa bão giông. Hầu Lượng Bình nhìn theo bóng lưng ông ta mà ngẩn người, tựa như vừa nghe được một ẩn dụ nào đó, những lời nói ấy khiến anh không ngừng liên tưởng...

Hầu Lượng Bình tốt nghiệp khoa chính trị pháp luật trường đại học H, thầy giáo và bạn học rải khắp cả quan trường tỉnh H, khiến anh có một tình cảm vương vít đặc biệt với tỉnh này. Cơn bão chống hủ bại tham nhũng đang càng lúc càng mạnh lên ở khắp nơi, chỉ riêng tỉnh H lại bình lặng khác thường, các lời đồn khi nổi chỗ này khi chìm chỗ khác bao năm nay đa phần đều chỉ dừng lại ở mức độ lời đồn mà thôi. Đương nhiên, Hầu Lượng Bình hiểu đây chỉ là hiện tượng giả tạo, người trần mắt thịt không thể thấy được thế giới bên trên tầng mây dày đặc, cũng không thể nhìn thấy những chỗ tối tăm ẩn giấu bên dưới ánh mặt trời. Vụ Đinh Nghĩa Trân nổi lên mặt nước cơ hồ là một sự ngẫu nhiên, nếu không phải vụ án động trời của Triệu Đức Hán dính dáng đến hắn, nhất thời cũng khó mà nắm được chứng cứ nào chắc chắn. Trưởng phòng đi đầu tra hiểu rõ tầm quan trọng của thời cơ, bước chân đầu tiên ra cửa lúc nào cũng là mấu chốt quyết định thắng hay bại. Hầu Lượng Bình sốt ruột lắm, nhưng sốt ruột cũng chẳng ích gì, trên trời có đông sét ngăn cản anh lại.

Anh đi qua cửa kiểm tra an toàn lần nữa, quay lại sảnh chờ. Trong sảnh vẫn hết sức ồn ào. Anh cố ép mình bình tĩnh lại, đứng trước máy nước

sạch uống mấy ngụm, tìm một ghế trống ngồi xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hình ảnh Triệu Đức Hán sa lưới liền hiện lên trước mắt anh, Hầu Lượng Bình không kìm được, lại chìm vào những hồi ức về Triệu Đức Hán. Tối hôm qua, khi người này đang bê cái bát tô lên ăn mì tương đen, cánh cửa gỗ cũ kỹ "cót két" mở ra, anh chính là người thay mặt cho số mệnh đến gõ cửa nhà tay tham quan này.

Ông ta có gương mặt trung hậu thật thà, thoát nhìn không giống một cán bộ cơ quan nhà nước cho lắm, mà như một lão nông dân vừa ở ruộng về nhà. Tay nông dân này rất bình tĩnh, tố chất tâm lý cực tốt, gặp biến mà không kinh hoảng. Hầu Lượng Bình liếc qua đã nhìn thấu, đây là trạng thái mạnh mẽ do nắm quyền lớn trong tay thời gian dài rèn nên. Đương nhiên, có lẽ ông ta đã đoán trước được cảnh tượng ấy từ lâu, đã có chuẩn bị tâm lý. Chỉ có điều, Hầu Lượng Bình không ngờ, một trưởng phòng dự án của ủy ban cấp bộ bị chỉ đích danh tố cáo nhận hối lộ đến mấy chục triệu nhân dân tệ lại sống ở nơi tẻ tằn thế này!

Đây là một căn hộ cơ quan cải tạo lại khá phổ biến, khoảng bảy mươi mét vuông, đã cũ kỹ lắm rồi. Đồ đạc trong nhà toàn là mua từ thời Triệu Đức Hán kết hôn, quê kệch hết sức, góc xô pha đã mòn bọc cả ra. Ngoài cửa chổng chơ mấy đôi dép lê rách nát, có vứt ra đường cũng chẳng ai thèm nhặt. Bên cầu trong nhà vệ sinh đang rò nước, cứ hai ba giây lại nghe "tí tách" một tiếng. Vòi nước trong nhà bếp cũng đang nhỏ nước, nhưng hình như không phải bị rò, mà là cố ý trộm nước. Chứng cứ rất rõ ràng, chậu rửa mặt bên dưới vòi đã hứng được nửa chậu nước sạch không phải trả tiền.

Hầu Lượng Bình đưa mắt quan sát xung quanh, lắc đầu cười gượng, tay trưởng phòng này thậm chí còn không bằng người dân bình thường

nữa.

Dường như để chú thích cho thắc mắc này của anh, Triệu Đức Hán vừa nhồm nhoàm bát mì tương đen cuối cùng trong cuộc đời tự do của mình, vừa căn nhắc: Cục chống tham nhũng các người đi bắt tham quan, sao lại tìm đến chỗ tôi? Này, có tham quan nào lại ở nơi quái quỷ này chứ? Nhà cũ bảy tầng mà thang máy còn chẳng có, tham quan đầu như thế này thì người dân đã đốt pháo ăn mừng rồi! Giọng ông ta bị sợi mì chặn lại trong cổ họng, nghe lúng ba lúng búng.

Đúng rồi, đúng rồi, ông Triệu, nhìn ông giản dị chưa kìa, cả bữa tối có mỗi bát mì tương đen thôi.

Triệu Đức Hán ăn có vẻ rất ngon miệng: con nhà nông mà, thích cái món này.

Hầu Lượng Bình chặc lưỡi, giọng nói vang vang đầy vẻ khoa trương: Chặc chặc, ông Triệu, ông là trưởng phòng cơ mà!

Triệu Đức Hán tự giễu mình: Ở cái đất Bắc Kinh này, trưởng phòng là cái thá gì? Ném vu vơ cục gạch ra đường cũng đập trúng một đồng!

Hầu Lượng Bình bày tỏ tán đồng: Thế cũng phải! Nhưng mà, cũng phải nhìn xem đây là phòng gì nữa. Cái phòng của ông Triệu đây quyên lực lớn lắm đấy! Từ lâu tôi đã nghe người ta nói, có cho làm bộ trưởng cũng không thềm đổi, phải vậy không?

Triệu Đức Hán rất nghiêm túc: Quyên lớn hay nhỏ, chẳng phải đâu là vì nhân dân phục vụ thôi à? Có quyên lớn thì nhất định phải thổi nát hay sao? Chỗ tôi như thế nào thì các anh cũng thấy cả rồi đấy, tôi khuyên các anh đừng có tốn thời gian ở đây nữa làm gì!

Lục soát hoàn toàn không có kết quả. Sự thực đã chứng minh, việc này quả thật là lãng phí thời gian. Hầu Lượng Bình nhìn Triệu Đức Hán mỉm cười xin lỗi: Nói vậy là lẩn lẩn thật à? Thế nào mà lại nhăm vào nhà tắm gương liêm chính nhỉ? Triệu Đức Hán rất hài hước, kịp thời chìa bàn tay nhàn nhàn thịch ra vẫy chào: Trưởng phòng Hầu, vậy gặp lại anh sau nhé.

Hầu Lượng Bình cũng rất hài hước, một tay tóm lấy tay Triệu Đức Hán: Ô, trưởng phòng Triệu, tôi đã đến đây rồi, thực tình không nỡ chia tay ngay với ông đâu đấy! Chúng ta đến nơi tiếp theo nhé! Nói đoạn, anh lấy một tấm thẻ ra vào màu trắng nằm trong cái giỏ đựng đồ lặt vặt trên bàn nhà họ Triệu ra, nhét vào túi áo ngực Triệu Đức Hán.

Triệu Đức Hán hoảng hốt, vội móc tấm thẻ ra: Đây... đây là cái gì vậy?

Thẻ ra vào biệt thự của ông ở khu Đế Kinh Uyên chú còn cái gì! Phiền ông tiếp tục phối hợp với chúng tôi chấp hành công vụ!

Về hài hước của Triệu Đức Hán biến mất trong tích tắc, ông ta mềm nhũn người ra ngõ ngẽ sụp xuống đất...

Hầu Lượng Bình đột ngột mở bừng mắt. Sảnh chờ bỗng nhiên náo động, rất nhiều người chen về các cửa lên máy bay khác nhau, trước các quầy soát vé đầu đã xếp hàng dài. Hầu Lượng Bình tưởng máy bay sắp cất cánh, vội vàng chen về phía cửa lên máy bay của mình. Kết quả, anh phát hiện ra đó chỉ là nhăm lẩn, các nhân viên phục vụ trong sân bay đang phát cơm hộp cho hành khách bị trễ chuyến, Hầu Lượng Bình không có cảm giác thèm ăn, lại ủ rũ quay về chỗ ngồi lúc nãy.

Điện thoại di động đổ chuông, Hầu Lượng Bình liếc nhìn, cặp mắt lập tức sáng bừng lên, điện thoại của Trần Hải.

Xong việc rồi à? sắp hành động rồi à? Không phải! Bảo là lãnh đạo có bất đồng, đã báo cáo lên tân bí thư tỉnh ủy rồi... Hầu Lượng Bình gần như hét lên: Trần Hải, cục trưởng Trần ơi là cục trưởng Trần, tôi đã báo với cậu, Triệu Đức Hán vừa sa lưới liền phun ra hết, khai ra hơn một trăm tên hối lộ rồi mà! Chỉ riêng số Đinh Nghĩa Trân giới thiệu đã hơn chục triệu, có thể thấy con số mà bản thân tên Đinh Nghĩa Trân này ăn hối lộ cũng phải lớn chừng đó!

Ở đầu bên kia, Trần Hải nói: Tôi làm gì được, tôi thì là cái quái gì đâu chứ? Với lại, Tổng cục chống tham nhũng bên cậu còn chưa gửi lệnh bắt Đinh Nghĩa Trân đến Viện kiểm sát tỉnh tôi mà! Hầu Lượng Bình nóng ruột nhảy dựng lên: Thủ tục đã làm xong rồi, đang ở trong cặp tôi đây! Hừ, vậy cậu mau mau bay tới đây đi, đã đến sân bay rồi còn gì? Hầu Tử*, cậu phải để chúng tôi làm theo pháp luật chứ! Hầu Lượng Bình chỉ thấy xây xẩm mặt mày. Có biết vùng mây đông là gì không? Che phủ trên đầu mà anh lại không nhìn thấy cũng không nghe thấy sấm sét gì cả! Thôi bỏ đi, bỏ đi, không nói chuyện với cậu nữa. À mà này, Đinh Nghĩa Trân đang ở đâu? Đang làm gì? Ai phụ trách theo dõi hẳn cho tôi đây?

Trần Hải báo cáo như thể đã học thuộc lòng: Đinh Nghĩa Trân đang tổ chức hội nghị hợp tác dự án hồ Quang Minh ở nhà khách chính phủ thành phố Kinh Châu, tối nay mở tiệc, Đinh Nghĩa Trân sắp uống say rồi. Tôi đã đi đầu động nữ trưởng phòng đi đầu tra đặc lực nhất là Lục Diệc Khả ra trận, chỉ cần tỉnh ủy đưa ra quyết định, một cuộc điện thoại là có thể bắt được Đinh Nghĩa Trân ngay...

Ồ, xin lỗi xin lỗi, Hầu Tử, bí thư Cao đã hỏi ý kiến tân bí thư tỉnh ủy rồi, bên tôi lại sắp phải họp rồi! Trần Hải hạ giọng, nói mấy câu cuối rồi vội vàng vàng tắt máy.

Họp với chẳng họp, họp cái đầu cậu ấy... Hầu Lượng Bình lằm bằm chửi, nhưng trong lòng cũng yên tâm phần nào. Anh bạn học cũ Trần Hải này là người thật thà, làm việc chắc chắn, vả lại đã làm cục trưởng Cục chống tham nhũng mấy năm, kinh nghiệm cũng khá phong phú.

Một phụ nữ ngẩng bên cạnh Hầu Lượng Bình thở dài: Ôi, không biết bao giờ mới cất cánh được nữa...

Hầu Lượng Bình đang chất chứa tâm sự, chẳng muốn bắt chuyện với cô ta, bèn ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại.

Hai mắt vừa nhắm lại, hình ảnh sinh động của Triệu Đức Hán lại nảy lên trước mắt anh.

Gã tham quan này có thể nói là hết sức đặc biệt, khiến Hầu Lượng Bình muốn quên cũng không thể nào quên nổi. Màn lục soát ở biệt thự trong khu Đế Kinh Uyển ấy quả thực quá chấn động, vượt xa khỏi mọi kinh nghiệm và tưởng tượng trước đây của Hầu Lượng Bình...

Triệu Đức Hán đã hoàn toàn suy sụp, được hai viên cảnh sát khiêng vào trong biệt thự của mình. Biệt thự trống trơn, không có xô pha, bàn ghế, cũng không có giường tủ, đèn nhà bếp, rèm cửa sổ dày cộp che hết ánh sáng từ bên ngoài, dưới đất phủ một lớp bụi mỏng. Rõ ràng, nơi này chưa từng có người ở. Triệu Đức Hán thà chui rúc trong căn nhà cũ rách nát kia cũng không đến đây hưởng thụ dù chỉ một ngày. Vậy thì cả căn biệt thự này dùng để làm gì chứ? Hầu Lượng Bình hướng ánh mắt về phía dãy tủ sắt cao ngất sừng sững dựa lưng vào tường. Triệu Đức Hán giao ra một chùm chìa khóa, các cảnh sát lần lượt mở tủ, cao trào đột nhiên hiện lên trước mặt mọi người...

Từng bó tiền giấy cũ mới lần lộn được xếp ngay ngắn, tầng tầng lớp lớp, lèn đầy cả một dãy tủ sắt, tạo thành một bức tường bằng tiền giấy kín mít đến nỗi gió thổi cũng không lọt qua được. Cảnh tượng này có lẽ chỉ thấy được trong kho tiền của ngân hàng lớn hoặc là một cảnh quay giả tưởng trong những bộ phim hạng ba mà thôi. Chừng ấy tiền mặt tập trung vào một chỗ, gây ra cảm giác chấn động rất mạnh đối với thị giác của con người. Tựa hồ như một cơn gió lốc ập đến, khiến ta hoàn toàn không thể kháng cự lại sức mạnh của nó. Tất cả các cán bộ cảnh sát, bao gồm Hầu Lượng Bình đều ngăn người ra tại chỗ.

Trời đất ơi, Triệu Đức Hán, tôi biết là ông tham tiền, nhưng không thể ngờ là ông tham đến mức ấy. Tôi phục ông rồi đấy, nhiều tiền thế này, một trưởng phòng nho nhỏ như ông làm sao mà kiếm được chứ hả? Cũng giỏi ghê đấy chứ? Hầu Lượng Bình hoàn toàn không hề có ý châm biếm, ngỗ xồm xuống trước mặt Triệu Đức Hán, gần như thành khẩn cất lời hỏi.

Triệu Đức Hán đến giờ mới khóc rống lên, không chỉ vì sợ mà phần nhiều hơn là vì đau lòng: Trưởng phòng Hầu, tôi không tiêu một đồng nào hết mà, không nỗ tiêu, lại sợ bị lộ, cũng... cũng chỉ thường đến đây ngắm...

Hầu Lượng Bình lấy làm hiếu kỳ đối với tâm lý của bị can này: Thường đến đây ngắm? Đồng tiền giấy này đẹp lắm sao?

Triệu Đức Hán nhìn về phía dãy tủ sắt với ánh mắt mơ màng: Đẹp lắm, đẹp lắm ấy. Hồi bé ở dưới quê, tôi thích nhất là ngắm nhìn những mảnh ruộng bội thu, thường ngỗ xồm ở đầu bờ ngắm cả buổi. Tôi thích ăn mì tương đen, lại càng thích ngắm lúa mì ngoài đồng ruộng. Lúa mì nảy mầm rồi, cây trở giò rồi, bông lúa vàng ruộm đã chín rồi... ngắm mãi ngắm mãi, bụng cũng no luôn. Triệu Đức Hán lại bảo mình là con nhà nông, mấy đời đầu làm nông dân, nghèo đến phát sợ! Ngắm đồng giấy bạc, giống như

ngắm lúa mì vậy, ngắm xong trong lòng thấy vững vàng hơn, ngắm xong là tinh thần thỏa mãn. Ngắm lâu dần, trên giấy bạc liền ánh lên một lớp vàng lấp lánh như bông lúa mì vậy...

Người này quả thực là một đóa kỳ hoa dị thảo, không ngờ lại còn có thể thăng hoa lòng tham thành ý thơ đậm chất điên viên như thế...

Hầu Lượng Bình đột nhiên nhớ ra, Triệu Đức Hán hình như có một người mẹ già hơn tám mươi tuổi sống một mình dưới quê, bèn hỏi Triệu Đức Hán, có phải ông ta cũng gửi tiền về cho mẹ già không. Triệu Đức Hán đáp, có gửi, mỗi tháng gửi ba trăm đồng. Ông ta còn thường xuyên cãi nhau với vợ vì ba trăm đồng này, ngay vợ ông ta cũng không biết chuyện ông ta bí mật phát tài. Ông ta rất muốn đón mẹ lên thành phố sống, nhưng không dám lộ ra biệt thự ở Đế Kinh Uyển, đây là kho tiền của ông ta mà! Nhà ông ta đang ở thì quá nhỏ, không thể sắp xếp được. Cũng may, mẹ ông ta không thích thành thị, đến xem rồi lại về Triệu Đức Hán tự an ủi mình rằng: mỗi tháng gửi ba trăm đồng cho mẹ cũng suýt soát đủ rồi.

Hầu Lượng Bình rốt cuộc cũng nổi giận! Ông ôm bao nhiêu tiền thế này, mỗi tháng chỉ gửi cho mẹ già có ba trăm đồng tiền sinh hoạt! Bỏ không cả một căn biệt thự lớn cũng không đón mẹ già đến ở! Mẹ ông vất vả cả đời nuôi ông lớn, để rồi nhận lấy báo đáp như thế sao? Lại còn mở miệng ra là nói mình con nhà nông dân nữa, nhà nông sao mà đen đủi vậy? Toàn nuôi ra cái loại con chẳng có như ông chứ!

Triệu Đức Hán chảy nước mắt nước mũi giàn giụa, gương mặt hằn sâu sự hổ thẹn, luôn miệng nói mình đã sai, sai nặng rồi, mình có lỗi với đảng, có lỗi với nhân dân, phụ lòng bồi dưỡng của tổ chức...

Câm miệng! Tổ chức bồi dưỡng ra cái loại vợ vét tiền bạc như ông hả? Nói mau, làm sao ông kiếm được nhiều tiền như vậy?

Triệu Đức Hán lắc đầu, nói rằng mình thực sự không thể nhớ rõ nổi nữa. Từ khi có lần đầu tiên, những lần sau đó ông ta không thể dừng tay lại nữa! Ông ta ngỡ ở cái ghế trưởng phòng này bốn năm, có tiền là nhận, cứ như gặt lúa mạch vậy, lúc nào cũng cảm thấy như mình đang mơ, ngân ngơ ngơ ngẩn, trong mắt chỉ toàn là bông lúa mạch vàng ruộm...

Hầu Lượng Bình chỉ vào tủ sắt hỏi: Ông có con số đại khái không? Chỗ tiền này là bao nhiêu?

Triệu Đức Hán nói: Chuyện này thì tôi nhớ, tổng cộng hai trăm ba mươi chín triệu năm trăm năm mươi tư nghìn sáu trăm tệ!

Hầu Lượng Bình vỗ vỗ lên vai Triệu Đức Hán: Nhớ chuẩn xác đến con số hàng trăm cơ đấy, trí nhớ của ông tốt thật.

Triệu Đức Hán nói: Trí nhớ tốt cũng đâu bằng cái bút rơm chứ. Trưởng phòng Hầu, tôi nói anh biết nhé, tôi thích ghi sổ lắm, ai cho tôi bao nhiêu tiền, đưa lúc nào đưa ở đâu, từng món từng món đều ghi rành mạch cả đó.

Hai mắt Hầu Lượng Bình sáng bừng lên, anh vội truy hỏi: Cuốn sổ đó đâu? Ông giấu ở đâu?

Triệu Đức Hán ngần ngừ một lát, rồi chỉ lên trần nhà: Ở trên trần giả của phòng ngủ chính!

Tiểu Hàn nhanh nhẹn chạy ra ngoài, lát sau đã mang về một cuốn sổ được bọc kín trong túi nylon.

Hầu Lượng Bình lật xem cuốn sổ, không khỏi kinh ngạc thốt lên: Trời đất ơi, ông học kế toán đấy à?

Triệu Đức Hán vừa khóc vừa nói: Không... không, tôi học ngành khai thác mỏ, kế toán chỉ là tự học thôi!

Chuyên nghiệp quá, ông đúng là tự học thành tài rồi, ông Triệu! Nói thật lòng, tôi thật muốn cảm ơn ông quá!

Triệu Đức Hán dờ khóc dờ mếu hỏi: Trưởng phòng H'ầu, thế... thế có thể coi như tôi đã lập công chuộc tội không?

Cái này thì tòa án mới nói được, ông Triệu, sao mà ông lại đi đến nước này cơ chứ? Sao lại tham lam vậy?

Triệu Đức Hán trở nên kích động: Tôi muốn tố cáo! Tôi tố cáo phó thị trưởng thành phố Kinh Châu Đinh Nghĩa Trân, hắn ta đã sáu lần dẫn người đến hối lộ tôi, tổng số là mười lăm triệu ba trăm hai mươi sáu nghìn tệ! Nếu không phải lần đầu tiên hắn tặng tôi một tấm thẻ ngân hàng năm trăm nghìn tệ, tôi cũng không có ngày hôm nay! Trưởng phòng H'ầu, anh kiểm giấy bút cho tôi, để tôi viết lại hết những bài học đau đớn này! Để tiếng chuông cảnh báo ngân lên mãi, để những người khác sau này đừng bao giờ phạm phải sai lầm như tôi nữa, à không, là phạm phải tội lỗi...

Chuyện này, ông vào tù rồi thì còn vô khối thời gian mà viết. H'ầu Lượng Bình gấp cuốn sổ lại, chuyển sang bước tiếp theo, lấy lệnh bắt ra, nói với cấp dưới: Được rồi, bắt ông nông dân nhặt lúa mì này về thôi!

Tiểu Hàn và Tiểu Lưu bước lên kéo Triệu Đức Hán dậy, để ông ta ký tên, rồi còng tay lại. Sau đó, Triệu Đức Hán bị còng tay cứ ng'ãi phịch dưới sàn nhà, sắc mặt nhợt nhạt như người chết.

H'ầu Lượng Bình chỉ huy cấp dưới dọn dẹp tủ sắt, trong chốc lát đã chất lên một ngọn núi ti'ền giữa phòng khách. Anh đi vòng quanh núi ti'ền, móc điện thoại di động ra báo cho cán bộ trực ban ở Viện kiểm sát đến thay ca, đồng thời bảo họ liên hệ với ngân hàng, mang thêm mấy cái máy đếm

tiền tới, đây là việc khẩn cấp. Sau đấy ngân hàng mang tới mười hai cái máy đếm tiền, không ngờ dùng cháy mất sáu cái!

Cảnh sát thay ca sắp đến. Hầu Lượng Bình ra lệnh cho mấy người bọn Tiểu Hàn áp giải Triệu Đức Hán đi.

Triệu Đức Hán bị Tiểu Hàn lôi kéo, loạng choạng đứng lên khỏi sàn nhà, đi ra phía cửa. Đột nhiên, ông ta quay người lại, ấp a ấp úng nói với Hầu Lượng Bình: Trưởng... trưởng phòng Hầu, tôi... tôi muốn đi... đi một vòng quanh nhà này được không? Phen này tôi đi, chắc chắn là không trở về đây được nữa rồi!

Hầu Lượng Bình ngăn người, lắc đầu gượng cười: Được rồi, vậy thì đi nhìn lại lần cuối đi!

Triệu Đức Hán đeo còng tay, đi loanh quanh trong biệt thự, bộ dạng lưu luyến không nỡ rời xa, tựa hồ muốn khắc ghi từng chi tiết nhỏ của tòa biệt thự này vào trong tâm trí. Cuối cùng, ông ta không kiềm chế được lao bỏ vào núi tiền giữa phòng khách - có lẽ là đồng lúa mì vàng ruộm trong tâm tưởng ông ta, khóc rống lên. Bàn tay đeo còng của ông ta vuốt ve từng bó tiền cũ mới, tay và cơ thể đều run rẩy dữ dội. Cuộc đời ông ta thất bại chính là vì tất cả những thứ này, vì chúng, ông ta đã phải trả giá bằng đạo đức, lương tâm, nhân cách, đến cuối cùng lại chỉ như đem giỏ tre xách nước, tất cả đều là hư không, làm sao ông ta không thương tâm cho được!

Tiếng khóc thê lương của Triệu Đức Hán khiến người ta rạn cả gai ốc, vang vọng mãi không dứt trong phòng khách biệt thự...

Bốn giờ sáng, loa rớt cuộc cũng báo tin tốt, vùng mây đông trên bầu trời Bắc Kinh đã chuyển dịch, máy bay có thể cất cánh. Hầu Lượng Bình đi theo đoàn người ra phía cửa lên máy bay, rớt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện gì nên trôi qua rồi sẽ trôi qua, chuyện gì cần đến rồi sẽ đến. Vùng mây đông trên bầu trời Bắc Kinh đã chuyển dịch, chỉ sợ bên phía tỉnh H sắp có sấm chớp ùng ùng. Hầu Lượng Bình có một dự cảm, cơn bão chống tham nhũng ở tỉnh H sắp đến, không khéo sẽ cuốn cả những thầy giáo, bạn học của mình năm đó vào trong. Bắt đầu từ Đinh Nghĩa Trân, những lời đồn này nọ ở tỉnh H e rằng sẽ không còn là lời đồn nữa, cũng chẳng dễ dàng dừng ở mức độ lời đồn...

2.

Đinh Nghĩa Trân là mấu chốt của vụ án lớn này. Bắt giữ Đinh Nghĩa Trân là mấu chốt của mấu chốt. Trần Hải hiểu rõ đi đầu đó, nhưng viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh dường như không hiểu. Hoặc có lẽ vì sự việc quá trọng đại, ông hiểu nhưng cố tình giả bộ hồ đồ. Trần Hải gần như đã khẩn cầu vị cấp trên trực tiếp này: không thể xem nhẹ lệnh bắt mà Hầu Lượng Bình đại diện cho Tổng cục chống tham nhũng phát đi, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề, trách nhiệm sẽ rơi xuống đầu Cục chống tham nhũng của tỉnh nhà đó! Nhưng Quý Xương Minh lại kiên quyết báo cáo lên phó bí thư tỉnh ủy kiêm bí thư ủy ban chính trị pháp luật Cao Dục Lương. Đã nói rõ từ trước, Viện kiểm sát tỉnh do tỉnh ủy quản lý, không xin ý kiến mà bắt một cán bộ cấp sở, cấp cục đã là không thích hợp, huống hồ lệnh bắt của Viện kiểm sát tối cao đến giờ vẫn chưa thấy đâu, chỉ nghe Hầu Tử gọi một cuộc điện thoại liên hành động luôn, thế thì quá lỗ mãng r ỉ còn gì?

Quý Xương Minh đã quá quen với Hầu Lượng Bình, vì vậy mở miệng ra là nói Hầu Tử nọ Hầu Tử kia, khiến Trần Hải đành chịu không biết làm sao. Trần Hải đành phải ra lệnh cho trưởng phòng đi đầu tra số 1 là Lục Diệc Khả đích thân dẫn đội, âm thầm giám sát chặt chẽ Đinh Nghĩa Trân.

Phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương rất coi trọng báo cáo của Viện kiểm sát, thông báo cho các cán bộ liên quan đến phòng làm việc của mình họp ngay trong đêm. Lúc Quý Xương Minh, Trần Hải đến tòa nhà số hai trong trụ sở tỉnh ủy, chỉ thấy bên trong đèn đuốc sáng trưng, cán bộ viên chức ra ra vào vào như đang đi làm ban ngày vậy. Hai người vào phòng làm việc,

ngoài Cao Dục Lương ra, còn thấy hai nhân vật trọng yếu: thường vụ tỉnh ủy, bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu Lý Đạt Khang, giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ. Quý Xương Minh liếc mắt nhìn Trần Hải một cái đầy ngụ ý, tựa hồ muốn nói, nhìn đội hình này mà xem, chuyện nhạy cảm như vậy mà chúng ta không báo cáo liệu có được không?!

Trần Hải bước tới bắt tay Cao Dục Lương, thấp giọng nói: Em chào thầy! Cao Dục Lương gần sáu mươi tuổi, giữ gìn rất tốt, sắc mặt luôn hồng hào, vả lại còn hay cười, thoát trông giống như một tay lão luyện rất giỏi môn Thái Cực trên quan trường. Thực ra, ông là một cán bộ thuộc hàng học giả, một nhà nghiên cứu pháp luật, trước đây từng đảm nhiệm chức vụ chủ nhiệm khoa chính trị pháp luật đại học H. Trần Hải là học trò của ông, giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ và cả Hải Lượng Bình ở tận Bắc Kinh cũng đều là học trò đặc ý của ông. Đệ tử của bí thư Cao hoặc thầy giáo Cao có thể nói là rải khắp thiên hạ.

Quý Xương Minh báo cáo các điểm chính của vụ việc. Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang nghiêm túc lắng nghe. Bần không khí hết sức nặng nề đè nén. Trần Hải hiểu rất rõ, trong lòng mỗi vị lãnh đạo ở đây đều có cái khó riêng, nhưng bên ngoài thì ai cũng như ai, bao giờ cũng là vẻ mặt không bộc lộ ra chút cảm xúc nào ấy. Trên phương diện chính trị, Trần Hải cực kỳ cẩn trọng, đó là vì anh ta đã tổng kết bài học cả đời của cha mình là Trần Nham Thạch. Cha anh ta là lão thành cách mạng, viện phó thường trực Viện kiểm sát tỉnh tiên nhiệm, có biệt danh là "Hòn Đá Tảng", ông đấu nhau với bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm Triệu Lập Xuân suốt nửa cuộc đời, kết quả khi về hưu vẫn chỉ là cán bộ cấp sở, không được hưởng đãi ngộ của cán bộ cấp tỉnh. Còn Triệu Lập Xuân thì được đi đầu động lên Bắc Kinh, bước vào hàng ngũ lãnh đạo đảng và nhà nước. Cũng chính vì ông già hay bàn luận về

thời thế ở nhà, mới khiến Trần Hải nắm rõ nắm lòng bản đồ chính trị của tỉnh H này. Ví dụ, vị Lý Đạt Khang trước mặt đây vốn là thư ký của Triệu Lập Xuân, tương truyền còn là bang chủ của bang thư ký nữa; thầy giáo Cao Dục Lương là lãnh tụ của hệ thống chính trị pháp luật, quan chức trong hệ thống này đều có quan hệ với ông ta. Trần Hải không muốn giẫm phải vết xe đổ của cha mình, cũng không muốn làm điểu trái lương tâm, vì vậy luôn giữ khoảng cách với tất cả mọi người, ngay cả đối với thầy giáo Cao Dục Lương cũng kính nhi viễn chi. Nhưng trong lòng anh ta hiểu rõ, lòng sáng như gương, mới không phạm sai lầm lớn.

Xem đi, một vị phó thị trưởng nắm quyền lớn trong tay ở thành phố Kinh Châu sắp rớt đài rồi, liệu sẽ liên lụy bao nhiêu người đây? Sẽ gây ra bao nhiêu chấn động cho quan trường tỉnh H và thành phố Kinh Châu đây? Có trời mới biết được! Quý Xương Minh chắc chắn hiểu rõ điểu này, ông ta là người lão luyện ở tỉnh H, từng làm việc ở thành phố Kinh Châu nhiều năm, làm gì có chuyện không rõ chứ? Chuyện này thực sự rất khó nhần! Lúc kết thúc báo cáo, Quý Xương Minh nói: bên phía Bắc Kinh có chứng cứ chứng minh, phó thị trưởng Đinh Nghĩa Trân bị tình nghi nhận hối lộ và đưa hối lộ, vả lại con số còn rất lớn. Chúng ta cụ thể nên xử lý thế nào, xin lãnh đạo cho chỉ thị.

Cao Dục Lương nhú mày: Chuyện Đinh Nghĩa Trân chúng ta còn chưa biết, sao phía Bắc Kinh đã biết trước rồi?

Sắc mặt Lý Đạt Khang càng khó coi hơn: Đúng vậy đó, Xương Minh, chuyện này là thế nào?

Quý Xương Minh lại báo cáo bổ sung, nói rằng ở Phúc Kiến có một nhà đầu tư hối lộ một trưởng phòng ở ủy ban ngang bộ của nhà nước để có giấy phép khai thác khoáng sản, cuối cùng không được phê chuẩn. Tay

trưởng phòng kia không chịu trả lại tiền, nhà đầu tư bèn tố cáo lên Tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao. Tay trưởng phòng kia vừa sa lưới liền lập tức tố giác, khai ra tên Đinh Nghĩa Trân.

Cao Dục Lương trầm ngâm, đoạn quay sang hỏi Lý Đạt Khang: Cái tay Đinh Nghĩa Trân này ở chỗ các anh được phân công quản lý gì vậy?

Lý Đạt Khang nhăn mặt: Đầu là các công tác quan trọng cả! Xây dựng thành phố, cải tạo khu phố cũ, phân phối nguồn tài nguyên mỏ than... có một số việc, kể ra là do tôi chỉ đạo, cụ thể đầu do Đinh Nghĩa Trân thực hiện!

Trần Hải đã hiểu được thái độ của Lý Đạt Khang, ông ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng giao Đinh Nghĩa Trân ra rỗi. Lý Đạt Khang là vị tướng cải cách nổi tiếng trong tỉnh H, gan lớn, tính tình cứng rắn, năm đó từng đưa ra một khẩu hiệu rất vang dội: Pháp luật không cấm tức là tự do! Chuyện gì cũng dám làm, người nào cũng dám dùng. Trần Hải thầm nghĩ, Đinh Nghĩa Trân là cán bộ quan trọng do một tay Lý Đạt Khang đề bạt, hiện đang là tổng chỉ huy dự án cải tạo hồ Quang Minh, phụ trách nguồn vốn lên đến mấy tỷ nhân dân tệ. Nếu hắn ta bị phía Bắc Kinh đưa đi mất, vị bí thư thành ủy này làm sao chấp nhận được?

Kỳ Đồng Vĩ cẩn thận đưa ra kiến nghị: Nếu đã thế, bí thư Cao, bí thư Lý, các anh thử suy tính một chút, hay là để ủy ban kỷ luật tỉnh ủy xử lý Đinh Nghĩa Trân trước? Tôi sẽ cho người phối hợp chấp hành!

Đây là một ý kiến chiết trung. Để ủy ban kỷ luật tỉnh ủy xử lý Đinh Nghĩa Trân, thường vụ ban bí thư tỉnh ủy Lý Đạt Khang cũng dụi mắt, sau này cũng có chỗ mà quay đầu. Trần Hải hiểu được tâm tư của Kỳ Đồng Vĩ, vị giám đốc công an tỉnh này muốn leo lên cao hơn, đang nhắm vào vị trí phó chủ tịch tỉnh, ân sư Cao Dục Lương đã giới thiệu anh ta với tỉnh ủy

rồi, lá phiếu của thường vụ tỉnh ủy Lý Đạt Khang cực kỳ quan trọng, Kỳ Đồng Vĩ đương nhiên phải hành động thuận theo ý của họ Lý.

Quả nhiên, Lý Đạt Khang lập tức bày tỏ thái độ: ừm, ý kiến của giám đốc Kỳ rất hay, cứ để cho chúng ta đi điều tra đi! Giọng điệu ông ta dường như đã thay mặt tỉnh ủy đưa ra quyết định, cũng chẳng thêm trưng cầu ý kiến của phó bí thư tỉnh ủy chủ quản Cao Dục Lương. Trần Hải không biết Cao Dục Lương nghĩ thế nào, chỉ thấy thầy giáo đang gõ đốt ngón tay xuống mặt bàn một cách vô thức, liếc nhìn anh ta, rồi lại nhìn Quý Xương Minh: Chuyện này, viện trưởng Quý, ý kiến của anh thế nào?

Trần Hải hiểu rất rõ tâm tư của thầy giáo mình, chắc chắn thầy giáo không muốn hứng nợ thay cho Lý Đạt Khang. Để ủy ban kỷ luật tỉnh ủy đi điều tra Đinh Nghĩa Trân, tức là đã đi ngược lại ý kiến của phía Bắc Kinh, người nào đánh nhịp thì người ấy phải chịu trách nhiệm. Thầy giáo và Lý Đạt Khang xưa nay vẫn luôn bất hòa, đây gần như đã là bí mật công khai trong quan trường tỉnh H, việc gì thầy giáo phải hứng đạn thay cho đối thủ chính trị chứ? Nhưng thầy giáo rốt cuộc vẫn là thầy giáo, tuyệt đối không trực tiếp biểu lộ ý tứ của mình, bèn đá quả bóng sang cho Viện kiểm sát tỉnh. Không phải các anh chủ động báo cáo hay sao? Được, chuyện của các anh thì các anh bày tỏ thái độ trước đi!

Quý Xương Minh nói: Bí thư Cao, tôi tôn trọng ý kiến của anh và của tỉnh ủy! Thủ tục lập án phía Bắc Kinh sẽ gửi đến ngay lập tức, yêu cầu chúng ta bắt người. Nhưng tỉnh ủy xử lý cũng được, chỉ cần bắt người trước, việc phía sau thế nào cũng dễ làm! Nhưng từ góc độ của Viện kiểm sát chúng tôi, bắt người xong đi theo trình tự tư pháp vẫn ổn thỏa hơn.

Những lời này khiến người nghe như đi giữa đám sương mù, viện trưởng Quý này có thể xem là bậc thầy ngôn ngữ. Vị cấp trên trực tiếp này

của Trần Hải xưa nay luôn quy củ, lại sắp sửa về hưu, không muốn đắc tội người nào. Nhưng người ta đã bảo bày tỏ thái độ thì cũng phải thể hiện ra, vòng đi vòng lại, rốt cuộc vẫn đắc tội với Lý Đạt Khang. Trần Hải cười thầm trong bụng.

Cao Dục Lương gật đầu: Được, anh Quý, tôi hiểu ý anh rồi, anh nghiêng về phía bắt giữ. Nói đoạn, ông chỉ sang phía Trần Hải: Ủm, Trần Hải à, cậu là cục trưởng Cục chống tham nhũng, cũng nói ra ý kiến của mình xem nào!

Trần Hải ngẩn người, bất giác đứng bật dậy. Thầy giáo anh xua tay, ra hiệu bảo anh ta ngồi xuống nói. Anh ta không ngồi xuống, đứng thẳng lưng, nhất thời hơi hoang mang - anh ta hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, vừa nãy chỉ lo nghiên cứu người khác, bất thành linh thế này, bảo anh ta bày tỏ thái độ thế nào đây? Trần Hải tuy rằng cẩn trọng, nhưng nội tâm lại rất chính trực, hết như cha anh ta. Dưới cái nhìn chăm chăm của các lãnh đạo, trán Trần Hải rịn lấm lấm mồ hôi, nhất thời cuống lên, không ngờ lại thành càng dút khoát hơn: Bí thư Cao, tôi cũng nghiêng về hướng bắt giữ. Sự thực Đinh Nghĩa Trân phạm tội đã rành rành ra đó rồi, lại là phía Bắc Kinh yêu cầu bắt giữ...

Lý Đạt Khang không vui chặn lời Trần Hải lại: Cục trưởng Trần, nếu hỗ trợ bắt người, quyên đi điều tra vụ án của Đinh Nghĩa Trân có phải là sẽ chuyển sang phía Bắc Kinh không? Đúng vậy không?

Trần Hải chỉ thẳng ra Lý Đạt Khang không phải là người trong nghề Bí thư Lý, anh hiểu sai rồi, không có chuyện chuyển dịch quyên đi điều tra vụ án ở đây, vụ này vốn không phải án của tỉnh H chúng ta, mà là Tổng cục chống tham nhũng trực tiếp đi điều tra!

Lý Đạt Khang dường như hơi kích động, cặp mắt phía sau kính cận tròn rõ to: Ủm, đây chính là điếu tôi muốn nói! Vụ án của Đình Nghĩa Trân nếu do chúng ta điếu tra xử lý, quyền chủ động sẽ nằm trong tay chúng ta, giao cho Tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao phụ trách, tương lai thế nào rất khó mà dự liệu! Ủm, các đồng chí, tôi nói vậy không phải muốn bao biện cho ai cả, hoàn toàn là xét từ góc độ công việc mà thôi...

Cuộc họp dần dần lộ ra sự chia rẽ ý kiến, vả lại, không khí đối đầu dường như càng lúc càng nặng nề.

Cao Dục Lương không hề trách học trò mình và chạm với bí thư Lý, trong khước mắt còn lóe lên một tia tán thưởng. Phải rồi, hai bên có chia rẽ, thầy giáo mới có thể nhoen miệng cười tươi, hỉ hỉ hả hả không đắc tội bên nào, như là ông Phật Di Lặc vậy. Trần Hải ngầm hiểu rõ, kỳ thực khi thấy Lý Đạt Khang gặp trắc trở, có thể trong lòng thầy giáo đang rất thích thú. Năm đó, khi hai người bắt cặp với nhau ở thành phố Lữ Châu, thầy giáo anh ta làm bí thư, đã bị thị trưởng Lý Đạt Khang chèn ép không ít. Lý Đạt Khang quá mạnh mẽ, làm thị trưởng thì thị trưởng to, làm bí thư thì bí thư to. Ông ta mạnh thì người khác phải yếu, buộc phải chịu uất ức, ai mà không ghi hận trong lòng? Không chỉ Cao Dục Lương, người ghét Lý Đạt Khang còn nhiều lắm! Đương nhiên, đối thủ cạnh tranh trên vũ đài chính trị có va vấp là chuyện bình thường, cảm giác vui mừng khi người khác gặp họa cũng là lẽ thường tình của con người. Thầy giáo Cao hay bí thư Cao rất lão luyện, ngoài mặt không lộ vẻ gì, ngược lại, có lúc ông còn thiên vị, đứng ra bảo vệ Lý Đạt Khang, hòng thể hiện phong thái chính trị của mình.

Trần Hải nghiêng mặt quan sát Lý Đạt Khang, chỉ thấy lông mày ông ta nhíu chặt lại, nếp nhăn giữa hai chân mày hằn sâu xuống tạo thành hình chữ xuyên (川). Thực ra, trong lòng Trần Hải vẫn rất khâm phục Lý Đạt Khang, người này không chỉ giỏi giang tài cán, mà còn cực kỳ có cá tính. Riêng nói chuyện hút thuốc, cùng với sự tiến bộ văn minh của xã hội, tuyệt đại đa số cán bộ đầu tư giác cai thuốc bỏ thuốc, song Lý Đạt Khang vẫn làm theo ý mình, giữ nguyên thói quen hút tẩu từ thời làm thư ký. Đương nhiên, khi họp hoặc nói chuyện với người khác ông ta không hút, lúc không có ai thì mới vào trong góc mà phun khói nhả mây. Hiện giờ, sự kiện Đinh Nghĩa Trân làm Lý Đạt Khang trở thành nhân vật chính, sự việc xảy ra trên địa bàn của ông ta, Đinh Nghĩa Trân lại là cánh tay phải của ông ta, làm sao mà ông ta thoát khỏi can hệ đây? Trong lòng ông ta lúc này hẳn là khó chịu lắm. Lý Đạt Khang hết lần này đến lần khác gỡ kính xuống lau chùi. Con người ta, hễ gỡ cặp kính xuống là liền lộ ra bản tướng, vẻ cáu kỉnh và phần nộ thể hiện ra trên gương mặt không thể nào che giấu nổi.

Bí thư Cao Dục Lương đằng hắng, cất tiếng nói. Tất cả mọi người đều đồng tai lên, nghe vị lãnh đạo phụ trách này định đoạt. Xương Minh, Trần Hải, Viện kiểm sát các anh muốn chấp hành chỉ thị của Viện kiểm sát tối cao bên phía Bắc Kinh thì cũng phải suy nghĩ đến thực tế công việc ở tỉnh chúng ta chứ! Để Bắc Kinh đột nhiên bắt Đinh Nghĩa Trân đi, liệu có khiến cho các nhà đầu tư ở thành phố lũ lượt bỏ đi không? Dự án hồ Quang Minh ở Kinh Châu đó phải tính sao đây?

Kỳ Đồng Vĩ cẩn trọng liếc nhìn Lý Đạt Khang, lập tức phụ họa: Đúng vậy đúng vậy, Đinh Nghĩa Trân là tổng chỉ huy dự án hồ Quang Minh, đang nắm trong tay dự án bốn mươi tám tỷ đó...

Lý Đạt Khang lại nhấn mạnh thêm: Bí thư Dục Lương, đây không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải thận trọng!

Cao Dục Lương gật đầu, lại nói: Đồng chí Sa Thụy Kim bí thư tỉnh ủy mới vừa nhậm chức, đang đi đi đâu tra khảo sát ở các huyện thị, chúng ta đâu sao cũng không thể bất thành linh tặng cho ông ấy một món quà gặp mặt như thế này, phải không?

Trần Hải không ngờ lần này thầy giáo mình lại không làm theo lẽ thường, làm ơn cho Lý Đạt Khang một chuyện lớn như vậy. Cao Dục Lương không phải là người không trọng nguyên tắc, rốt cuộc trong lòng ông đang tính toán đi đâu gì?

Tính cách của Quý Xương Minh bên ngoài thì mềm mỏng nhưng bên trong lại cứng rắn, bên ngoài cẩn trọng, nhưng vào thời điểm mấu chốt ông ta vẫn mạnh dạn bày tỏ ý kiến. Ông ta đưa mắt nhìn mọi người, nói với giọng kiên định: Bí thư Cao, bí thư Lý, giờ đang thảo luận để giải quyết vấn đề, vậy nên viện trưởng Viện kiểm sát như tôi đây xin nói thật, cho dù vụ án Đinh Nghĩa Trân có gây ảnh hưởng lớn thế nào đến tỉnh chúng ta đi nữa, chúng ta cũng không nên tranh đoạt quyền đi đâu tra xử lý với Viện kiểm sát tối cao, tránh tạo thành sự bị động trong tương lai!

Những lời này ẩn ý sâu xa, còn lợi hại hơn là nói trắng ra, Trần Hải cảm thấy, hẳn là có thể cảnh báo cho thầy giáo mình đi đâu gì đó. Nhưng thầy giáo lại giống như không nhận ra, hai mắt mờ màng nhìn xung quanh, cũng không biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Trần Hải bèn dừng hành động ủng hộ cho lãnh đạo của mình, kịp thời giơ tay lên nhìn đồng hồ. Đồng tác xem đồng hồ của anh ta rất dễ thấy, tựa hồ như cố ý để các vị lãnh đạo biết anh ta đang rất sốt ruột vậy.

Song Lý Đạt Khang lại không hề sốt ruột, tiếp tục tranh luận theo hướng có lợi cho mình, ông ta không đồng ý với cách nhìn của Quý Xương Minh, kiên trì ý kiến đề ủy ban kỷ luật tỉnh ủy xử lý Đinh Nghĩa Trân trước. Lý do là, để ủy ban kỷ luật đi đâu tra có thể chủ động trong nắm bắt tiết tấu xử lý hơn. Kỳ Đồng Vĩ cũng lên tiếng hòa theo, tán thành bí thư Lý suy xét chu đáo...

Trần Hải thực sự không thể nghe lọt thêm nữa, Kỳ Đồng Vĩ đang phân tích ý kiến của bí thư Lý chu đáo như thế nào, anh ta đã đứng bật dậy. Được, được, vậy thì cứ tạm giam lại đã, đằng nào thì cũng phải bắt người trước...

Không ngờ, Cao Dục Lương lại trùng mắt với anh ta: Trần Hải! Gấp cái gì! Chuyện lớn như vậy, cần phải bàn bạc cho chín đã. Bí thư Cao bận này chưa nấu chín như thì chưa chịu mở mồm, phê bình học sinh mấy câu, rồi thuận đà rẽ ngoặt, đưa ra suy nghĩ thực sự của mình: nếu đã có bất đồng ý kiến, vậy thì phải cân trọng, cần phải xin ý kiến của đồng chí bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim! Nói đoạn, Cao Dục Lương cầm chiếc điện thoại bảo mật màu đỏ trên bàn làm việc của mình lên.

Thì ra là thế! Thầy giáo muốn đẩy mâu thuẫn này lên cấp trên! Vậy thì những lời ông nói lúc nãy cũng chỉ là ban ơn cho Lý Đạt Khang ngoài mặt, phê bình học sinh này chẳng qua chỉ là ra vẻ vậy thôi. Trần Hải cảm thán, thầy giáo đúng là cao minh, nếu không thì làm sao trở thành ông lật đật không bao giờ ngã của đại học H và cả quan trường tỉnh H được cơ chứ?

Tham gia cuộc họp này đều là người trong quan trường, thấy bí thư Cao cầm điện thoại bảo mật màu đỏ lên, bèn lập tức biết đi đâu tự động tránh đi. Lý Đạt Khang là con nghiện thuốc lá không thể cai được, tâm trạng lại bị đè nén khó chịu, liền tranh thủ sang phòng tiếp khách đối diện làm mấy

hơi cho đã cơn nghỉ. Kỳ Đồng Vĩ vào nhà vệ sinh. Quý Xương Minh thì đi đi lại lại trong hành lang giữa nhà vệ sinh và phòng làm việc. Trần Hải lo lắng tình hình hiện trường, tranh thủ ra khỏi tòa nhà số 2 gọi điện thoại...

Trong chớp mắt, cả phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại một mình Cao Dục Lương.

Cao Dục Lương vừa gọi điện cho bí thư Sa Thụy Kim vừa vô thức ghi nhớ những chi tiết này vào tâm trí. Trong những ngày tháng về sau, Cao Dục Lương sẽ thường nhớ lại, nghỉ ngơi ngắm tình cảnh và chi tiết lúc bấy giờ, suy đoán xem ai là người tiết lộ bí mật. Quả thực, mắt xích này là then chốt của diễn biến sự kiện về sau.

Trần Hải trở lại tòa nhà số 2, hít sâu một hơi. Trong lòng anh ta lúc này đang rất ủ rũ chán chường, hết sức bất mãn với bản thân. Vào thời điểm then chốt, công phu hàm dưỡng của anh ta vẫn còn quá kém, nói qua nói lại liền cuống lên, lộ ra nanh vuốt của con sói còn non. Một buổi họp báo cáo công tác mà anh ta va chạm với thường vụ ban bí thư Lý Đạt Khang, xong lại bị thầy giáo Cao Dục Lương phê bình, các lãnh đạo trọng yếu đều có ý kiến với anh ta, sau này làm sao mà tiến bộ được? Trần Hải đã dần hết tâm sức rèn luyện bản thân gặp chuyện không được nôn nóng bày tỏ thái độ, tránh đắc tội người khác, anh ta muốn trở thành người khác với cha mình. Nhưng giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, bầu máu nóng mà cha trao cho lúc nào cũng sôi trào lên vào một lúc nào đó.

Trần Hải thực sự không thể chịu được cuộc họp kéo dài tưởng như vô cùng vô tận này nữa. Anh ta đang như có lửa đốt trong lòng, qua một đêm, khoe miệng nổi cả mụn rộp. Ngộ nhớ để Đinh Nghĩa Trân chạy thoát, Hầu Lượng Bình sẽ xé xác anh ta ra mất! Huống hồ, gã Hầu Tử ấy còn đang ở Hoa Quả sơn nữa, trưởng phòng đi điều tra của Tổng cục chống tham nhũng

kia mà. Là cục trưởng Cục chống tham nhũng của tỉnh, Trần Hải vừa kính sợ đối với tổng cục, cũng vừa bất mãn đối với tác phong chần chừ của các vị lãnh đạo tỉnh nhà.

Mẫu chốt là nhất định phải giám sát Đinh Nghĩa Trân thật chặt chẽ! Để đề phòng tiết lộ bí mật, Trần Hải ra khỏi tòa nhà số 2 mới gọi điện cho nữ tướng cấp dưới của mình là Lục Diệc Khả, hỏi han tình hình bên đó. Lục Diệc Khả báo cáo, buổi tiệc đã đến cao trào, khách khứa lần lượt đến chúc rượu Đinh Nghĩa Trân, cảnh tượng rất hoành tráng. Cô nói, nếu chúc cho Đinh Nghĩa Trân say vật ra thì đêm nay đúng là mọi sự tốt lành. Trần Hải dặn đi dặn lại, yêu cầu bọn họ đều phải mở to mắt ra mà giám sát.

Lúc họp cứ tắt máy suốt, giờ cũng cần phải báo tin cho gã Hầu Tử kia rồi. Báo tin xong anh ta mới biết, Hầu Lượng Bình bị giam chân ở sân bay, Tổng cục chống tham nhũng đã giao lệnh bắt Đinh Nghĩa Trân cho Hầu Lượng Bình... nếu đã có lệnh bắt, có thể bắt người rồi báo cáo sau, có thể thực hiện theo ý của Hầu Lượng Bình được rồi. Trần Hải không chần chừ nữa, kết thúc cuộc điện thoại với Hầu Lượng Bình, liền đưa ra một quyết định táo bạo: không đợi ý kiến của tỉnh ủy nữa, trước tiên lấy danh nghĩa triệu tập đến đi đầu tra để khống chế Đinh Nghĩa Trân, lệnh bắt của Bắc Kinh đến là lập tức bắt giữ!

Sau khi dùng điện thoại di động ra lệnh cho Lục Diệc Khả, Trần Hải đứng trong sân thở dài một hồi. Bãi cỏ của trụ sở văn phòng tỉnh ủy vừa được cắt tỉa, bầu không khí vẫn còn nồng đậm mùi cỏ tươi, đây là mùi mà Trần Hải thích nhất. Hàng cây bạch dương hai bên hành lang nghe nói là được trồng từ những năm năm mươi của thế kỷ trước, thân to một người ôm, ngửa mặt nhìn lên không thấy ngọn cây đâu, lá cây rì rào xào xạc như trẻ con vỗ tay, đây là âm thanh mà Trần Hải thích nghe nhất. Anh ta hy

vọng mình có thể hoàn thiện hơn, trưởng thành hơn... nói cách khác là tròn trịa hơn, khéo đưa đẩy hơn, nhưng lúc phải nhìn trước ngó sau thì anh ta lại không tài nào làm nổi. Làm người phải thẳng thắn, cho dù có phải trả một cái giá nào đó! Về điểm này, Trần Hải khâm phục bạn học Hào Lượng Bình tự trong đáy lòng, người bạn học này của anh ta hết như Tôn Ngộ Không vậy, không sợ trời mà cũng chẳng sợ đất.

Đứng trong sân một lúc, tâm trạng Trần Hải đã khá hơn nhiều. Mây trên bầu trời đêm càng lúc càng dày đặc, vầng trăng vừa nãy còn lơ lửng ở góc trời giờ đã hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa. sắp mưa rồi à? Độ ẩm không khí tăng lên, màu đen như mực dần dần nhuộm khắp bầu trời. Vào thời khắc thế này, mưa một trận cũng tốt.

Lúc vào tòa nhà số 2, Trần Hải đã ung dung trấn tĩnh hơn nhiều. Cứ để các vị lãnh đạo ấy từ từ nghiên cứu đi, biết thế cứ tiều tụy hậu tẩu từ sớm có phải hay không, cũng chẳng phải chịu khổ sở thế này. Anh ta dám đánh cược, quyết định cuối cùng của tỉnh ủy sẽ là nhất trí với Bắc Kinh. Trần Hải lại thản nhiên, chắc Lục Diệc Khả giờ này đã hành động rồi? Anh ta thản tính toán thời gian, trong đầu hình dung ra cảnh tượng bắt giữ Đinh Nghĩa Trân giữa buổi tiệc, không khỏi sôi trào kích động...

Trong phòng làm việc của Cao Dục Lương, mọi người gần như đã đông đủ. Thầy giáo của anh ta đằng hắng mấy tiếng, bắt đầu truyền đạt chỉ thị của bí thư tỉnh ủy tân nhiệm Sa Thụy Kim: trong tình hình chính trị hiện nay, hủ bại tham nhũng là việc lớn hàng đầu, phải tích cực phối hợp với hành động của phía Bắc Kinh. Việc thực thi cụ thể do đồng chí Cao Dục Lương thay mặt tỉnh ủy tùy cơ mà quyết định!

Trần Hải, Quý Xương Minh, Kỳ Đồng Vĩ đều nhìn chăm chăm vào Cao Dục Lương, hiện giờ, họ chỉ cần một mệnh lệnh mà thôi. Cao Dục

Lương lại đột nhiên phát hiện ra Lý Đạt Khang không có mặt, bèn nghiêng đầu hỏi: Ủa, bí thư Đạt Khang đâu rồi?

Lời vừa dứt, Lý Đạt Khang đã mặt mũi sầm sì, tay cầm điện thoại di động bước ra từ phòng tiếp khách phía đối diện, hấp tấp đi vào phòng làm việc: Đây, tôi đây! Bí thư Dục Lương, xin lỗi anh, tôi hút thêm mấy hơi thuốc...

Cao Dục Lương chau mày bất mãn: Các đồng chí, tôi nghĩ như thế này, về vấn đề chống tham nhũng hủ bại, chúng ta không thể chần chừ do dự, tên Đinh Nghĩa Trân này không bắt không được! Lệnh bắt của Viện kiểm sát tối cao đến chưa? Trần Hải kịp thời trả lời: Trưởng phòng đi đầu tra Hầu Lượng Bình của Tổng cục chống tham nhũng đang mang theo lệnh bắt đến thành phố Kinh Châu! Cao Dục Lương khua tay: Vậy là đã có nên tăng luật pháp rồi còn gì. Tổng hợp ý kiến của mọi người lại, tôi cho rằng chứng cứ nghi ngờ Đinh Nghĩa Trân phạm tội đã tương đối rõ ràng, lại là vụ án do Tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao trực tiếp bắt người, tôi thấy chúng ta cũng không cần xử lý kỷ luật làm gì? Phải không? vẫn cứ làm việc theo pháp luật, đi theo trình tự tư pháp đi!

Lý Đạt Khang thất vọng nhìn Cao Dục Lương: Đây đâu phải chuyện của một gã Đinh Nghĩa Trân, làm không khéo có khi lại đổ rập cả đám, khoản đầu tư bốn mươi tám tỷ vào dự án hồ Quang Minh của Kinh Châu tính sao bây giờ!

Ánh mắt Cao Dục Lương đẩy về đồng tình: Bí thư Đạt Khang, tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng mà...

Lý Đạt Khang xua tay: Được rồi, được rồi, không nói nữa, vậy cứ làm theo ý kiến của anh đi!

Cao Dục Lương quay mặt sang phía Trần Hải: Trần Hải, tôi biết cậu đã sốt ruột từ lâu lắm rồi, hành động đi!

Trần Hải mỉm miệng cười: Bí thư Cao, tôi đã cho cấp dưới hành động rồi! Giờ đang đợi tin tốt lành đây.

Thế nhưng, tin tốt không đến như dự kiến, mà tin xấu lại ập tới! Lục Diệc Khả gọi điện báo cáo với Trần Hải và Quý Xương Minh, hành động bắt giữ gặp trắc trở, không ngờ Đinh Nghĩa Trân đã trốn đi ngay trước mắt bọn họ.

Biến cố bất ngờ này khiến các vị lãnh đạo có mặt trong cuộc họp đầu rơi vào thế bị động, mỗi người đều không tránh khỏi bối rối. Trần Hải lại càng cáu tiết hơn - nếu không phải tại cái buổi họp báo cáo kéo dài thườn thượt này, chẳng phải Đinh Nghĩa Trân đã sa lưới từ sớm rồi sao? Báo cáo, nghiên cứu, xin ý kiến! Chẳng phải chỉ là phối hợp với Bắc Kinh bắt một nghi phạm thôi ư? Cần thận trọng đến mức ấy à? Mỗi vị lãnh đạo có mặt ở đây đều cần chịu trách nhiệm trước thất bại lần này.

Cao Dục Lương rất có phong độ của một bậc đại tướng, tựa hồ không hề nghĩ đến thất bại lần này và cả trách nhiệm, đằng hắng một tiếng: Việc của Viện kiểm sát thì để viện trưởng Viện kiểm sát thực hiện, Trần Hải, anh Quý, hai người đi làm việc đi, chúng tôi ở đây đợi tin tức. Bí thư Đạt Khang, giám đốc Đồng Vĩ, hai người có gì muốn nói nữa không? Không à? Tốt, vậy thì tan họp đi!

Buổi họp cứ vậy mà giải tán trong tình trạng mục tiêu biến mất. Sau này hồi tưởng lại, Cao Dục Lương cố gắng nhớ lại mấy chi tiết lúc đó: lúc giải tán, Trần Hải xông ra cửa, suýt chút nữa đụng ngã tay thư ký đang đi vào, có thể thấy được tâm trạng lo âu sốt ruột của anh ta. Quý Xương Minh thì thông dong đi âm thầm, dường như đã tính toán trong lòng, mọi thứ đều

nằm trong tầm tay ông ta vậy. Lý Đạt Khang thần sắc ủ rũ, sắc mặt âm trầm, cặp kính trượt xuống tận chóp mũi. Còn học trò đắc ý của ông là Kỳ Đổng Vĩ thì vẫn thế, ngời ngời phong độ, gương mặt gầy guộc tuấn tú rạng rỡ y nguyên.

Cao Dục Lương gọi Kỳ Đổng Vĩ lại: Ừm, giám đốc Kỳ, ở lại một chút, tôi có việc muốn nói với anh.

Kỳ Đổng Vĩ lẽ ra không nên tham gia cuộc họp này. Viện kiểm sát báo cáo với hai vị lãnh đạo tỉnh ủy là Cao Dục Lương, Lý Đạt Khang, chứ không báo cáo với anh ta. Trùng hợp là tối nay anh ta đang báo cáo với bí thư Cao về công tác trị an, giám đốc công an tỉnh lại cũng liên quan đến việc bắt người, nên mới lưu lại. Bí thư Cao là thầy giáo của anh ta, quan hệ của hai người so ra thì thân thiết hơn với Trần Hải một chút, có một số chuyện có thể đóng cửa bảo nhau được.

Trong phòng làm việc chỉ có một chiếc đèn bàn duy nhất còn bật, hai thầy trò ngồi đối diện nhau, bầu không khí trở nên thân cận hơn, đồng thời cũng thêm vài phần mờ ám. Trong cuộc họp báo cáo vừa nãy, ai nấy đều nghiêm chỉnh đường hoàng, tựa hồ như đang chiếu theo phép công mà làm, nhưng ngấm ngấm bên trong lại có nội dung hết sức phức tạp, ý nghĩa sâu xa mà lâu dài. Trên quan trường lúc nào cũng là như thế, bề mặt nói về một sự kiện nào đó, nhưng đằng sau sự kiện ấy bao giờ cũng dính dáng đến những người khác và những việc khác, thậm chí còn có bối cảnh phe phái, xích mích trong quá khứ... Hiện giờ, đã đến lúc cần phải sắp xếp lại những chuyện này rồi.

Kỳ Đổng Vĩ nhìn ra được tâm tư của thầy giáo, bèn dò hỏi: Thầy Cao, hôm nay nếu không phải thầy bảo em đến báo cáo công tác trị an và phòng

cháy chữa cháy toàn tỉnh, có lẽ em cũng không gặp được vở kịch hay về cái tay Đinh Nghĩa Trân này rồi.

Cao Dục Lương cảm thán gật đầu: Kịch hay nhưng không dễ xem đâu, trong này chắc còn nhiều trò hay ho lắm!

Kỳ Đồng Vĩ nói: Vâng ạ. Và lại lần này còn là vụ án do Bắc Kinh trực tiếp bắt người, ảnh hưởng rất xấu! Thầy nhìn sắc mặt của bí thư Lý Đạt Khang hôm nay mà xem, cứ như ông ta gặp phải chuyện gì vậy!

Cao Dục Lương gật đầu: Đinh Nghĩa Trân là do Lý Đạt Khang trọng dụng, nói gì thì nói, đây cũng là một sai lầm, phải không?

Kỳ Đồng Vĩ cảm thấy thoải mái hơn, anh ta biết thầy giáo muốn nói chuyện về sự kiện Đinh Nghĩa Trân với mình, bèn đứng ở góc độ của Cao Dục Lương, trực tiếp chỉ ra, trách nhiệm của Lý Đạt Khang trong vụ này không hề nhỏ. Gã Đinh Nghĩa Trân kia vốn là một kẻ nịnh bợ thành tinh, đi đâu cũng nói mình là hóa thân của Lý Đạt Khang. Bây giờ hóa thân xảy ra chuyện, bản thân Lý Đạt Khang làm sao không cuống lên cho được? Đồng thời, Kỳ Đồng Vĩ cũng suy đoán trong quan hệ của hai người này không biết còn ẩn giấu những chiêu trò gì nữa. Cao Dục Lương cũng gỡ bỏ tấm mặt nạ "việc công cứ theo phép công mà làm" khi nãy, liếc nhìn học sinh, hỏi một câu đầy ẩn ý: Nếu đã có nhận thức như thế, vậy sao vẫn còn giúp Lý Đạt Khang tranh quyền phá án? Học sinh ngần người, nhận ra sự không vừa lòng của thầy giáo, đang định tìm lời lẽ lấp liếm thì đã bị Cao Dục Lương truy vấn tiếp: Cậu có tư tâm phải không? Kỳ Đồng Vĩ hơi đỏ mặt, thừa nhận.

Hiếu con không ai bằng cha. Ngoài cha mẹ, thầy giáo là người hiểu rõ tính cách của học trò nhất. Đặc biệt, hai người đã nhiều năm làm việc chung, Cao Dục Lương vẫn luôn đề bạt Kỳ Đồng Vĩ, một chút tâm tư của

người học trò này, thầy giáo Cao làm sao mà không hiểu? Muốn làm phó chủ tịch tỉnh, chờ mong một phiếu của Lý Đạt Khang trong cuộc họp thường vụ tỉnh ủy? Người nào mắt sáng vừa nhìn là biết ngay. Cao Dục Lương chần chập lắc đầu, bảo về chuyện này ông không lạc quan lắm, cũng khuyên học trò đừng nên lạc quan như vậy. Kỳ Đồng Vĩ hơi căng thẳng, tưởng rằng Lý Đạt Khang sẽ phản đối nước đi quan trọng này của anh ta. Nhưng Cao Dục Lương lại ngửa mặt lên, nói ra phán đoán của mình, Lý Đạt Khang chưa chắc có thể ngăn cản được sự tiến bộ của Kỳ Đồng Vĩ, mà là bí thư tân nhiệm Sa Thụy Kim... Đồng Vĩ, cậu nghĩ thử xem, làm gì có ai vừa nhậm chức đã lập tức sắp xếp đề bạt cán bộ đâu? Bí thư tỉnh ủy trước đây là người thận trọng, sợ gặp chuyện, để lại một đồng người không sắp xếp, bí thư mới vừa nhậm chức đã bố trí luôn rồi chắc? Có chuyện tốt lành thế sao? Sợ đề tử thất vọng, Cao Dục Lương dừng lại một chút, rồi an ủi: Đương nhiên, chuyện này cũng không phải tuyệt đối, bí thư Sa giờ đang đi đi đâu tra tìm hiểu ở các thành phố, cũng chưa chắc là sẽ không có sắp xếp gì! Cần phải tin vào tổ chức, cậu đừng nghĩ ngại gì nhiều nữa!

Kỳ Đồng Vĩ cảm thấy thầy giáo mình nói rất có lý. Nhưng chủ đề của thầy giáo hẳn không phải chuyện này, đi đâu thầy giáo muốn nói có lẽ là về đối thủ cũ của ông, bí thư Lý Đạt Khang. Vì vậy, anh ta lại mạnh dạn hỏi dò: Thầy Cao, em có một nghi ngờ, thầy nói liệu bí thư Lý Đạt Khang có phải cũng... cũng... hủ bại rồi hay không?

Không ngờ Cao Dục Lương đột nhiên biến sắc mặt, lập tức nghiêm khắc quát anh ta dừng lại: Cậu nói lảng nhãng gì vậy? Đừng có lúc nào cũng nghĩ xấu về đồng chí của mình! Tôi không cho rằng ông ấy tranh quyền xử lý vụ án là vì muốn bao biện cho Đinh Nghĩa Trân.

Kỳ Đồng Vĩ lấy làm khó hiểu: Vậy mục đích của Lý Đạt Khang là gì? Thật sự là vì công việc ư?

Cao Dục Lương thông thả nhắc đến một chuyện cũ năm xưa. Tám năm trước, Lý Đạt Khang là bí thư thành ủy thành phố Lâm Thành, phó thị trưởng Lâm Thành kiêm giám đốc khu kinh tế mới bị bắt vì tội nhận hối lộ, trong một đêm đã có mấy chục nhà đầu tư bỏ chạy, rất nhiều dự án đầu tư vì thế mà bị đình trệ. Chỉ tiêu GDP của Lâm Thành từ vị trí thứ hai toàn tỉnh trượt một mạch xuống thứ năm! Những lời này của Cao Dục Lương còn có ẩn ý sâu xa, nếu giữ vững được GDP, lúc đó Lý Đạt Khang đã là ủy viên thường vụ tỉnh ủy rồi. Kỳ Đồng Vĩ sực hiểu ra, anh ta biết, tám năm trước có một kết quả khác, GDP của thành phố Lữ Châu mà Cao Dục Lương làm bí thư thành ủy nhảy lên vị trí thứ hai toàn tỉnh, chính vì vậy mà thầy giáo đã vào thường vụ tỉnh ủy trước một bước.

Cao Dục Lương nói: Hiện chủ tịch tỉnh Lưu sắp đến tuổi về hưu rồi, Lý Đạt Khang rất cần thành tích!

Kỳ Đồng Vĩ phụ họa: Đúng vậy, người ta đã đồn đây ra là Sa - Lý sẽ thành đôi!

Hai người im lặng một lúc, Kỳ Đồng Vĩ rót thêm nước vào ly trà của thầy giáo.

Cao Dục Lương vừa uống trà, đầu óc vừa bắt đầu tính toán. Chuyện hôm nay cũng thật kỳ quặc. Ông tổ chức họp ở đây, Đinh Nghĩa Trân thì có người của Viện kiểm sát nhìn chăm chăm, làm sao lại đột nhiên mất tích được? Đương nhiên, cuộc họp này hơi kéo dài, cũng có người ra ra vào vào, lại còn gọi điện thoại... chắc là không có ai vô tình hay cố ý tiết lộ bí mật chứ nhỉ? Kỳ Đồng Vĩ nói trắng ra, là giám đốc công an tỉnh, phản ứng

ngề nghiệp của anh ta chính là có người tiết lộ bí mật, trong lúc họ đang họp, chắc chắn là đã có người báo tin cho Đinh Nghĩa Trân rồi!

Cao Dục Lương xoay ly trà, tựa hồ như đang tự nói với chính mình: Là ai nhỉ? Ai mà to gan như vậy?

Trừ phi là có lợi ích chung. Lần này Kỳ Đồng Vĩ đã biết đi đâu, không gọi thẳng tên Lý Đạt Khang nữa, mà chỉ ghé đầu sát lại gần Cao Dục Lương, thấp giọng nói: Thầy Cao, thầy là bí thư ủy ban Chính trị Pháp luật tỉnh mà, thầy hiểu rõ đặc điểm của tình trạng tham nhũng bây giờ hơn em, đâu là kết bè kết nhóm, có vụ nào mà không phải là cà phê nhóm tham nhũng đâu.

Ừm, xem tình hình này, ý nghĩa của việc truy bắt Đinh Nghĩa Trân còn quan trọng hơn nữa. Cao Dục Lương uốn thẳng người dậy trên ghế xô pha, giọng nói trở nên vang vang mạnh mẽ: Công an tỉnh các cậu phải hỗ trợ Viện kiểm sát, sử dụng lực lượng công an phối hợp chặt chẽ, dấu tên Đinh Nghĩa Trân này chạy đến chân trời góc biển cũng phải bắt về đây quy án!

Vâng thưa thầy! Đêm nay em sẽ đến trụ sở công an tỉnh trực ban, thực hiện chỉ thị quan trọng này của thầy!

Kỳ Đồng Vĩ đứng thẳng người cúi chào, thể hiện ra dáng vẻ phóng khoáng, tuấn tú, bừng bừng sức sống.

Cao Dục Lương vỗ vỗ lên thành ghế xô pha: Ờ ừ xuống, ờ ừ xuống, đừng có làm như đang ở trường quân sự Hoàng Phố vậy. Đồng Vĩ này, tôi biết cậu có mâu thuẫn với Lý Đạt Khang, nhưng vẫn cần phải giữ nguyên tắc chung. Đừng tùy tiện bàn luận về Lý Đạt Khang nữa. Ngoài ra, tôi cũng nhắc nhở cậu, những chuyện kiểu như Đinh Nghĩa Trân tối hôm nay cậu cũng ít đứng ra thôi, tránh vướng phải hiềm nghi! Những lúc thế này mà cậu quá sôi nổi, người ta sẽ nghi ngờ cậu có lòng riêng đấy.

Kỳ Đồng Vĩ tâm phục khẩu phục cúi đầu: Vâng, em đã hiểu! Thưa thầy, em xin phép đi trước.

3.

Tâm trạng Lý Đạt Khang tệ vô cùng, sau khi tan buổi họp, ông ta ngồi trong chiếc xe con phóng như bay trên đường, tay cầm điện thoại di động bắt đầu chửi bới. Ông ta chửi bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Trương Thụ Lập cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết ăn, một chút cảnh giác cũng không có, không chừng đội ngũ cán bộ Kinh Châu nát bét ra rồi mà cũng không biết! Ông ta mắng chủ tịch quận Quang Minh Tôn Liên Thành, thân là phó tổng chỉ huy dự án hồ Quang Minh, chẳng lẽ lại chưa từng phát giác tổng chỉ huy Đinh Nghĩa Trân có dấu hiệu tham nhũng hủ bại? Có mắt để làm cái gì? Mắng chán chê, Lý Đạt Khang bảo hai người họ lập tức đến văn phòng làm việc của mình!

Cắt điện thoại đi, Lý Đạt Khang nhìn màn đêm đậm đặc đang không ngừng lùi về phía sau ngoài cửa xe ô tô, ngăn ra một hồi lâu.

Hôm nay là thứ mấy nhỉ? Thứ Năm? Vậy thì là ngày thứ Năm đen tối rồi. Giờ ông ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Đối với ông ta, việc của Đinh Nghĩa Trân có thể nói là một cú đánh thẳng vào mặt, khiến các đối thủ chính trị tiềm tàng đầu trống giong cò mở. Cao Dục Lương đang mừng thầm trong bụng. Kỳ Đồng Vĩ thì sợ là sắp cười thành tiếng rồi. Cả cuộc họp báo cáo, ông ta uất ức vô cùng. Cao Dục Lương, Kỳ Đồng Vĩ bên ngoài có vẻ như ủng hộ ý kiến của ông ta, nhưng thoát cái đã lại đá quả bóng sang chân tân bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim, khéo phủ định luôn ông ta. Vừa đúng lúc ông ta ra ngoài hút thuốc thì tên Đinh Nghĩa Trân kia lại trốn mất, người khác sẽ nghĩ thế nào đây? Liệu

có nghi ngờ Lý Đạt Khang ông ta báo tin cho Đinh Nghĩa Trân hay không? Nếu thế, việc ông ta có chùi sạch được móng của mình hay không cũng là một vấn đề rồi...

Lý Đạt Khang khá có khí chất văn nhân, năm đó cũng là một cây bút có tiếng ở trụ sở tỉnh ủy, nghiêm nhiên là lãnh tụ của các thư ký, từng làm thư ký chính trị cho mấy vị lãnh đạo lớn. Nhóm thư ký này về sau vươn lên, đã hình thành nên một lực lượng quan trọng trong chính trường tỉnh H, được gọi là "băng thư ký". Còn đệ tử dưới tay Cao Dục Lương thì đa phần làm việc trong ngạch chính trị, pháp luật, được gọi là "phe chính pháp". Đương nhiên, băng thư ký hay phe chính pháp đều chỉ là biệt danh mà cán bộ quần chúng gọi ngầm với nhau, nhưng quan hệ giữa người với người được hình thành một cách tự nhiên, sự tồn tại của hai nhóm thế lực này cũng là sự thực không thể chối cãi.

Là nhân vật đầu bảng của băng thư ký, Lý Đạt Khang không phục Cao Dục Lương cho lắm. Kinh nghiệm trên chính trường của ông ta dày dặn hơn Cao Dục Lương, họ Cao là phái kinh viện, còn ông ta là phái thực làm. Ông ta từng đảm nhiệm vị trí đứng đầu của mấy thành phố lớn, thành tích hiển hách, là danh tướng cải cách được cả tỉnh công nhận. Còn Cao Dục Lương thì sao, tuy cũng từng làm bí thư thành ủy Lữ Châu, song kinh nghiệm chủ yếu vẫn là trên bàn giấy. Thế nhưng, cuối cùng Cao Dục Lương lại vào ban thường vụ tỉnh ủy trước ông ta một bước, trở thành phó bí thư tỉnh ủy, lần này nếu không phải Sa Thụy Kim nhảy dù vào, thậm chí Cao Dục Lương còn có thể trở thành bí thư tỉnh ủy cũng nên. Nghe đồn, bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân từng ra sức tiến cử Cao Dục Lương với trung ương. Trong lời đồn đó, vị trí của Lý Đạt Khang ông ta không phải chủ tịch tỉnh hay phó bí thư tỉnh ủy mà là bị đi đầu ra khỏi tỉnh H, nhậm

chức ở nơi khác. Năm đó, khi ông ta bắt cặp với Cao Dục Lương ở Lữ Châu, hai người đã nảy sinh mâu thuẫn, mọi người vẫn còn nhớ rõ như vừa mới xảy ra, người bị tổn thất rồi cuộc vẫn là Lý Đạt Khang.

Sau này, sự thế phát triển có chút ngoài dự liệu. Trung ương đột nhiên điều động Sa Thụy Kim đến, chức bí thư tỉnh ủy của Cao Dục Lương tuột đi một cách bí ẩn, đến nay vẫn chưa có lời giải đáp. Ngược lại, Lý Đạt Khang ông ta lại có khả năng kế nhiệm chức chủ tịch tỉnh của chủ tịch Lưu sắp sửa đến tuổi về hưu. Nghĩ lại, chuyện này cũng hợp tình hợp lý, thành phố Kinh Châu mà ông ta lãnh đạo trải qua sáu năm rèn giũa đã trở thành thành phố có nền kinh tế mạnh gần như hàng đầu, ông ta lại là thường vụ ban bí thư tỉnh ủy, từ vị trí này lên làm chủ tịch tỉnh cũng là chuyện hợp lẽ. Song không ngờ, đúng vào thời khắc vi diệu này, viên đại tướng Đinh Nghĩa Trân phụ trách dự án hồ Quang Minh dưới trướng ông ta lại ngã ngựa. Lý Đạt Khang làm sao mà không đau lòng cho được?

Xe đi vào trụ sở đảng ủy thành phố Kinh Châu, bầu trời tối đen như mực rải xuống mưa bụi lất phất. Lý Đạt Khang xuống xe ở trước tòa nhà văn phòng làm việc của mình, nhưng không nôn nóng bước vào. Ông ta đứng dưới bầu trời đêm, ngửa đầu để những hạt mưa thấm ướt gương mặt. Cảm giác mát mát lạnh lạnh khiến tinh thần ông ta tỉnh táo hơn phần nào, bấy giờ, ông ta mới rảo chân bước vào phòng làm việc.

Bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Trương Thụ Lập, chủ tịch quận Quang Minh, Tôn Liên Thành, đã đợi sẵn ở đó, đồng loạt nhìn Lý Đạt Khang với ánh mắt dò hỏi. Lý Đạt Khang sa sầm nét mặt, nhìn người này rồi lại nhìn người kia, không nói không rằng.

Trương Thụ Lập lúng túng dè dặt cất lời cảm thán: Thật không ngờ Đinh Nghĩa Trân lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy. Tay phó thị trưởng

này thường ngày trông rất khiêm tốn mà, thái độ lúc nào cũng nghiêm cẩn đứng đắn... nhưng tới đây, bí thư ủy ban kỷ luật đột nhiên đổi giọng, bắt đầu mạnh mẽ phê phán Đinh Nghĩa Trân như thể có ai lên dây cót cho! Nhưng đằng sau thì sao chứ, hẳn làm gì cũng lấy danh nghĩa của bí thư Lý, rõ ràng là hấn lũng đoạn quyền lực, song lại đi khắp nơi rêu rao mình là hóa thân của bí thư Lý. Thì thì hẳn ôm, bao nhiêu chỗ tốt hẳn cũng vơ vào mình, còn tiếng xấu lại đẩy cả lên đầu bí thư Lý chúng ta, thật đúng là chẳng ra gì!

Lý Đạt Khang không hề cảm kích, nhìn hai viên cấp dưới trước mặt, lạnh lùng nói: Việc dùng sai tên Đinh Nghĩa Trân này, trách nhiệm chủ yếu là ở tôi! Nhưng hai người các anh không có trách nhiệm chắc? Sao không ai nhắc nhở tôi hả? Đặc biệt là anh đấy, Trương Thụ Lập, anh là bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh cơ mà? Có phải là thất trách hay không? Hả?

Trương Thụ Lập lấy làm oan ức: Bí thư Lý, vấn đề của Đinh Nghĩa Trân tôi từng phản ánh rồi, năm ngoái con trai hẳn ta làm đám cưới, đã nhận quà biếu khắp nơi, còn nữa, việc hẳn thường hay qua lại với một số tư thương, tôi cũng đã nhắc nhở...

Lý Đạt Khang xua tay: Được rồi được rồi, tôi gọi các anh đến không phải để truy cứu trách nhiệm, mà là để nghiên cứu xem bước tiếp theo nên làm thế nào! Nói đoạn, ông ta bắt đầu sắp xếp các biện pháp ứng phó cấp tốc, để chủ tịch quận Tôn Liên Thành tiếp nhận công việc của Đinh Nghĩa Trân, dự án hồ Quang Minh không thể vì chuyện này mà chậm trễ, việc gì cần làm thì phải làm; tiếp đó, Lý Đạt Khang chỉ thị Trương Thụ Lập tìm hiểu các vấn đề thanh tra kiểm tra dự án hồ Quang Minh, làm thế nào hiểu rõ như lòng bàn tay mới thôi. Lý Đạt Khang đặc biệt nhắc nhở, việc tìm hiểu phải làm chặt bên trong mà lỏng lẻo bên ngoài, tuyệt đối không thể

dọa các nhà đầu tư chạy mất - tám năm trước, Lâm Thành bắt một phó thị trưởng làm một nhóm nhà đầu tư lo sợ chạy mất, khiến kinh tế Lâm Thành rơi xuống đáy. Lý Đạt Khang nghiêm khắc cảnh cáo hai cấp dưới: không thể vấp ngã hai lần ở cùng một chỗ, trước mắt, việc gấp rút là làm yên lòng các nhà đầu tư, ổn định lòng người, ổn định cục diện đầu tư... bận rộn đến tận nửa đêm, ba người mới ai về nhà nấy.

Những gì cần sắp xếp đầu đã sắp xếp cả rồi. Những gì ông ta có thể nghĩ ra, và có thể làm được, cũng chỉ có vậy mà thôi. Hẳn là không có sơ hở gì lớn đâu nhỉ? Thế nhưng, trong lòng Lý Đạt Khang lại cứ thấp thỏm không yên, tựa hồ như mọc ra một cái gai vậy. Mãi đến khi về tới nhà, nhìn thấy vợ mình là Âu Dương Thanh, Lý Đạt Khang mới sực tỉnh ngộ: cái gai này chính là vợ mình! Vợ Lý Đạt Khang là phó giám đốc ngân hàng thành phố Kinh Châu, bình thường có qua lại với Đinh Nghĩa Trân. Lý Đạt Khang hiểu rõ, cái mông mình có chùi sạch hay không, liên quan rất chặt chẽ với người đàn bà trên danh nghĩa là vợ mình này.

Âu Dương Thanh, hôm nay tôi phải nói chuyện với bà rồi, đừng có chen vào dự án hồ Quang Minh nữa, cẩn thận bị chen cho bẹp đầu đấy!

Lý Đạt Khang vào nhà, vừa ngã xuống xô pha đã sầm mặt nói.

Âu Dương Thanh lập tức nổi xung lên: Này, Lý Đạt Khang, ông nói thế là ý gì vậy? Vừa về nhà đã lên giọng dạy dỗ tôi đấy hả?

Lý Đạt Khang đập tay xuống bàn trà gầm lên: Tôi không dạy dỗ bà, mà là nhắc nhở, bớt qua lại với Đinh Nghĩa Trân thôi!

Tôi và Đinh Nghĩa Trân qua lại thì liên quan quái gì đến ông? Dự án hồ Quang Minh của ông vay hơn sáu trăm triệu của ngân hàng Kinh Châu chúng tôi, tôi không qua lại với phó thị trưởng Đinh thì qua lại với ông chắc?

Tôi không nói chuyện nghiệp vụ tín dụng, mà là bảo bà đừng nhúng tay vào các công trình! Lý Đạt Khang nói rõ hơn.

Âu Dương Thanh ngây người, tiếp tục cự nự: Tôi cũng muốn giới thiệu cho bạn bè mấy công trình, nhưng bí thư Lý nhà ông có chịu không? Đã bao giờ ông chịu cho chưa? Trong mắt ông làm gì có người vợ này chứ, bảo ông nói một tiếng với phó thị trưởng Đinh ông cũng có chịu đâu.

Ông chùng bí thư lạnh lùng buông ra một câu: Đinh Nghĩa Trân gặp chuyện rồi! Bà muốn tôi cũng bị cuốn vào đó hả?

Âu Dương Thanh "á" lên một tiếng, kinh ngạc há hốc mồm ra, mãi không ngậm lại được.

Đêm đã khuya, Lý Đạt Khang và Âu Dương Thanh ai về phòng nấy ngủ. Tình cảm vợ chồng họ đã rạn vỡ từ lâu, ngủ riêng đã hơn tám năm nay. Nằm trên giường trần trọc mãi không sao ngủ được, trong đầu Lý Đạt Khang không ngừng có một ý nghĩ xoay chuyển: Ly hôn đi, khi cần cắt đứt mà không cắt đứt, thì ngược lại sẽ bị nó làm cho rối loạn. Bên ngoài cửa sổ vẳng vào tiếng côn trùng kêu rả rích, lúc có lúc không, những âm thanh nhỏ bé ấy trong đêm thâu tĩnh mịch trở nên hết sức rõ ràng. Tuy rằng vẫn đang cuối hạ, nhưng bầu không khí đã chớm chút tiêu điều của mùa thu. Thực ra, ly hôn cũng không dễ dàng gì, Âu Dương Thanh lấy Lý Đạt Khang lúc ông ta đang làm phó chủ tịch huyện, cùng nhau trải qua hơn hai chục năm mưa gió, dù tim ông ta là sắt đá thì cũng bị ủ mền ra rồi. Lý Đạt Khang mở to mắt trong bóng tối, hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ. Ông ta bèn châm một điếu thuốc, đứng trước cửa sổ nhả khói. Nếu không ly hôn thì ông ta nên làm thế nào đây? Nếu vợ ông ta xảy ra chuyện thì nên giải quyết ra sao? Sự nghiệp chính trị của ông ta không thể chịu nổi một đòn đả kích tương đương với bom nguyên tử như vậy nữa.

Một câu hỏi khiến Lý Đạt Khang sầm muện hiện lên trước mắt... rốt cuộc là ai đã báo tin cho Đinh Nghĩa Trân? Ông ta tin rằng vấn đề này cũng đang giày vò tất cả những người tham gia buổi họp báo cáo ấy. Ông ta có cảm giác một âm mưu khổng lồ đang từ phía sau lưng đánh bọc tới, nếu không tìm ra đường phản kích, ắt hẳn nó sẽ khiến ông ta rơi xuống vực sâu không đáy. Tại sao Đinh Nghĩa Trân lại đột nhiên bỏ trốn? Người này vừa trốn mất, Lý Đạt Khang liền trở thành kẻ hiềm nghi hàng đầu, đối thủ của ông ta hiểu rất rõ điếu này. Nghĩ sâu hơn nữa, nói không chừng là người ta cố ý đào hố, đợi ông ta nhảy vào cũng nên! Viện kiểm sát vẫn đang hành động, chỉ mong là Đinh Nghĩa Trân sớm ngày sa lưới, Lý Đạt Khang ngược nhìn bầu trời sao, thăm càu khẫn. Vứt đầu mẩu thuốc đi, ông ta quay người lên giường, đột nhiên tim lại đập mạnh, cũng không ổn, nếu Âu Dương Thanh thực sự có quan hệ lợi ích kinh tế với Đinh Nghĩa Trân, họ Đinh bị bắt rồi khai bà ta ra, há chẳng phải là lỗi ông ta vào vụ này luôn hay sao? Nghĩ đi nghĩ lại, ông ta thấy đường nào cũng không ổn.

Càng nghĩ, Lý Đạt Khang càng cảm thấy sự việc Đinh Nghĩa Trân mất tích này hết sức kỳ lạ, có lẽ là bên trong cạm bẫy lại còn trùng thêm cạm bẫy...

Đêm truy bắt kỳ dị này thoát đầu không hề có dấu hiệu gì đặc biệt. Trưởng phòng đi đầu tra số 1 Lục Diệc Khả đích thân trấn thủ ở đại sảnh nhà khách chính phủ, trinh sát Trương Hoa Hoa đứng ở cửa phòng tiệc giám thị nhất cử nhất động của Đinh Nghĩa Trân. Một trinh sát viên khác là Chu Chính được bố trí trên xe thùng cảnh sát, canh giữ bên ngoài cổng nhà khách chính phủ. Lục Diệc Khả có kinh nghiệm đi đầu tra phong phú, trước đây chưa từng mắc phải sai lầm nào lớn. Trương Hoa Hoa dùng microphone cứ mấy phút lại báo cáo với cô một lần, gần như là tường

thuật trực tiếp hiện trường... Đinh Nghĩa Trân giơ ly rượu lên phát biểu, hát hò ca ngợi bí thư thành ủy Lý Đạt Khang; các ông chủ công ty kinh doanh bất động sản xếp hàng chúc rượu Đinh Nghĩa Trân, nịnh nọt đến phát buồn nôn; Đinh Nghĩa Trân say khướt, loạng choạng đến nỗi đứng còn chẳng vững...

Về sau nghĩ lại, cũng không phải là không có sơ hở. Vị trí mà Trương Hoa Hoa đứng chỉ thấy được lưng của Đinh Nghĩa Trân. Đinh Nghĩa Trân quay mặt về phía hồ nước bên ngoài cửa sổ kiểu Pháp, đó là vị trí của chủ nhân. Trương Hoa Hoa không tài nào hiểu nổi, chỉ trong nháy mắt, chủ nhiệm Tôn của văn phòng tòa thị chính đã thay vào vị trí của Đinh Nghĩa Trân rồi. Chủ nhiệm Tôn có thể hình tượng tự như Đinh Nghĩa Trân, đều là dạng lùn béo, hôm nay cả hai lại đều mặc bộ đồ tây màu xám bạc, nhìn từ sau lưng thì giống hệt nhau. Lúc cô báo cáo mọi thứ vẫn bình thường, sai lầm lớn đã xảy ra rồi.

Vẫn là Chu Chính ngẩng đầu nhìn trong xe phát hiện tình huống khác thường, báo cáo với Lục Diệc Khả: chiếc Audi của phó thị trưởng Đinh lên lút ra khỏi cổng nhà khách, chạy về phía đường Giải Phóng. Lục Diệc Khả giật nảy mình, lãnh đạo vẫn đang uống rượu, tài xế làm sao dám tự tiện rời đi? Không ổn! Đúng lúc này, cục trưởng Trần Hải gọi điện ra chỉ thị, yêu cầu cô bắt giữ Đinh Nghĩa Trân, không cần đợi chỉ thị của tình ủy nữa. Lục Diệc Khả và Trương Hoa Hoa xông vào phòng tiệc, bước đến bàn chủ tiệc mới phát hiện, cái lưng giống hệt ấy hóa ra là của chủ nhiệm Tôn!

Lục Diệc Khả kéo chủ nhiệm Tôn sang một bên, hỏi Đinh Nghĩa Trân đi đâu rồi. Chủ nhiệm Tôn nói, phó thị trưởng Đinh vừa nghe điện thoại của phó chủ tịch tỉnh, ngày mai phải làm báo cáo, nên đã về phòng chuẩn bị

tài liệu báo cáo. Lục Diệc Khả biết đã hỏng việc, vội gọi điện báo với Trần Hải, rồi ngay lập tức dẫn quân lên lầu tìm kiếm.

Đinh Nghĩa Trân thuê bao cả năm một phòng suite trong nhà khách chính phủ, coi như là văn phòng tạm thời của dự án hồ Quang Minh. Lục Diệc Khả dẫn người vào phòng đó, phát hiện máy tính trên bàn vẫn bật, một số giấy tờ vẫn bày bừa trên bàn, Đinh Nghĩa Trân hình như đang chuẩn bị tài liệu ở đó thật. Còn có một chai Remy Martin uống dở, cũng để trên bàn trà, mọi dấu vết đều cho thấy, Đinh Nghĩa Trân không hề đi xa. Lục Diệc Khả yêu cầu nhân viên phục vụ mở cửa tất cả các phòng, lục soát từng gian một, kết quả hoàn toàn không thu hoạch được gì.

Mồ hôi lạnh thấm ướt cả áo lót của Lục Diệc Khả, cô chưa từng gặp phải tình huống thế này. Chuyện này quá kỳ lạ, Đinh Nghĩa Trân biết làm phép chắc? Biết biến ra một người khác ư? Cô là một thực nữ đã ngoài ba mươi, cô độc, kiêu ngạo, thanh cao, làm chuyện gì cũng giữ mình trong sạch, đến nỗi giờ này vẫn độc thân, cô gần như không thể chịu đựng nổi đòn đả kích bất ngờ này...

Nhận được điện thoại của Lục Diệc Khả, Trần Hải vội lái xe chạy đến nhà khách chính phủ, đồng thời đi đầu động tổ 2, tổ 3 chia nhau đến tư gia Đinh Nghĩa Trân, văn phòng tòa thị chính để lục soát. Trời đổ mưa to, Trần Hải bật gạt nước. Phía trước là một vùng tối mờ mịt, hết như hoàn cảnh của anh ta lúc này. Sự việc đã đến nước không thể vãn hồi, trong lòng ngực anh ta dường như có một khối chì nặng trĩu đang đè xuống. Không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm giác ân hận lúc này, nếu đêm nay anh ta nghe lời Hầu Lượng Bình ngay từ đầu, bắt Đinh Nghĩa Trân lại trước thì tất cả mọi chuyện đều sẽ không xảy ra!

Giờ đi đâu mà tìm cái tên Đinh Nghĩa Trân chết tiệt kia đây? Chắc hẳn đã có người báo tin cho hắn rồi.

Khi anh ta đến nhà khách, Lục Diệc Khả báo cáo lại tình hình mới nhất: thông qua hệ thống camera giám sát họ phát hiện được, Đinh Nghĩa Trân đã rời khỏi phòng tiệc, bỏ đi qua lối đi nhà bếp. Bếp trưởng có quen biết phó thị trưởng Đinh đã chứng thực chuyện này. Trần Hải trong lòng rối bời, nhưng vẫn trấn tĩnh cảm xúc, an ủi thuộc hạ, bảo bọn họ đừng cuống.

Lúc này, các nhóm được đi đầu động toàn diện lần lượt gọi về Tổ 2 nói, Đinh Nghĩa Trân không về nhà, vợ hắn ta hai ngày nay không thấy mặt chồng. Tổ 3 từ tòa thị chính gọi điện, báo đã lục soát phòng làm việc của Đinh Nghĩa Trân, không tìm được bất cứ manh mối nào có giá trị. Hiện giờ, chỉ còn cách truy lùng họ Đinh thông qua hệ thống công an mà thôi. Trần Hải đang định gọi điện cho Cao Dục Lương thì sư huynh Kỳ Đồng Vĩ đã gọi tới trước, Kỳ Đồng Vĩ mời Trần Hải đến trung tâm chỉ huy công an tỉnh phối hợp chỉ huy một cuộc truy bắt đầu đêm. Nghe giọng điệu dương dương đắc ý của Kỳ Đồng Vĩ, hình như anh ta đã tìm được tung tích của Đinh Nghĩa Trân rồi vậy.

Các tế bào toàn thân Trần Hải đều hưng phấn hẳn lên, anh ta tức khắc phi xe đến trụ sở công an tỉnh. Năm đó, ở đại học H, anh ta và Hầu Lượng Bình, Kỳ Đồng Vĩ được xưng tụng là "Tam kiệt khoa chính trị pháp luật". Tuy rằng đầu là bạn bè tốt, nhưng trong lòng Trần Hải vẫn thân cận với Hầu Lượng Bình hơn một chút, gã Hầu Tử này dù nhiều tật xấu, nhưng tâm địa ngay thẳng, làm người thành thực. Kỳ Đồng Vĩ thì hơi ham hư vinh, cử chỉ và cung cách ăn mặc thường ngày toát lên vẻ phù phiếm như công tử ăn chơi, nhưng kỳ thực anh ta lại xuất thân từ gia đình nông thôn

nghèo khó. H ồi ở trường, Kỳ Đ ồng Vĩ và H ầu Lượng Bình đều rất hiếu thắng, Tr ần Hải thường phải đứng giữa hòa giải mâu thuẫn của hai người. Năm thứ 3 đại học, vì tranh chức chủ tịch hội sinh viên khoa Chính trị Pháp luật, Kỳ Đ ồng Vĩ và H ầu Lượng Bình ngấm ngầm đấu đá không phân cao thấp, cuối cùng hai bên thỏa hiệp, cùng đề cử ông bạn tốt Tr ần Hải lên làm chủ tịch. Ba người họ đều là học trò đặc ý của Cao Dục Lương, trên đường đời đều được thầy giáo chỉ điểm và bồi đắp. Giờ đây, cả ba lại cùng phấn đấu vì sự nghiệp chung, duyên phận này hết sức đáng trân trọng.

Thoáng cái đã đến trụ sở công an tỉnh. Tr ần Hải đỗ xe xong, ba chân bốn cẳng xông vào đại sảnh của trung tâm chỉ huy. Kỳ Đ ồng Vĩ ra đón, kéo anh ta vào ng ồi ở bàn chỉ huy, đưa cho chén trà nóng vừa pha. Bức tường trước mặt gần đây các màn hình lớn, bên trên có một điểm sáng đang di động trên bản đồ các tuyến đường toàn tỉnh chằng chịt như lưới cá. Kỳ Đ ồng Vĩ chỉ vào điểm sáng trên màn hình lớn nói: Tr ần Hải, nhìn xem, hắn ta ở kia!

Tr ần Hải bấy giờ mới phát hiện, Đinh Nghĩa Trân đã rời khỏi thành phố Kinh Châu từ lâu. Chiếc xe hơi đang chạy như bay trên đường cao tốc từ Kinh Châu đến Nham Đài, Đinh Nghĩa Trân là người Nham Đài, hắn là đang chạy về đó. Tr ần Hải mừng thầm trong bụng, anh ta sớm đã bố trí sẵn ở Nham Đài, chỉ cần Đinh Nghĩa Trân chạy về đó, hắn ta sẽ tự chui đầu vào rọ. Kỳ Đ ồng Vĩ nói với Tr ần Hải, điện thoại di động của Đinh Nghĩa Trân đã bị khóa mục tiêu, lúc này, hắn ta chỉ như một con cá không thể giăng thoát khỏi dây câu mà thôi, nói xong, anh ta lại cảm thán thêm một câu, khoa học kỹ thuật đúng là lợi hại!

Điểm sáng trên màn hình lớn ch ậm ch ậm chuyển động, lúc này đã đi qua Song Câu Tập. Kỳ Đ ồng Vĩ ra lệnh chặn đường tại lối ra Sài Thành.

Một cấp dưới lập tức gọi điện cho đồn công an Sài Thành, yêu cầu ra quân bố ráp, chặn đường ở lối ra đường cao tốc Sài Thành. Công an chặn được xe ở trạm thu phí Sài Thành. Kết quả khiến người ta phải kinh ngạc, trong xe không có Đinh Nghĩa Trân! Hỏi tài xế mới biết, mẹ Đinh Nghĩa Trân bị bệnh cấp tính, ông ta bảo tài xế đến Nham Đài thăm hỏi hộ mình, còn đưa cho anh ta một nghìn tệ nhờ mua thuốc bổ cho mẹ nữa. Tài xế nói: Phó thị trưởng Đinh xuống xe ở đường Giải Phóng. Các cảnh sát ở hiện trường lục soát chiếc Audi, phát hiện ra điện thoại di động của Đinh Nghĩa Trân nằm dưới gầm hàng ghế sau, điện thoại vẫn đang mở, chỉ chuyển sang chế độ im lặng. Thằng cha giáo hoạt này đã cố ý bày ra nghi trợn, dùng điện thoại di động thu hút sự chú ý của người theo dõi, còn mình thì dùng kế ve sầu thoát xác bỏ trốn mất tiêu.

Kỳ Đồng Vĩ giận điên người, ra lệnh cho nhân viên bật video giám sát quanh khu vực đường Giải Phóng lên xem xét tỉ mỉ! Không lâu sau, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của Đinh Nghĩa Trân. Hắn ta xuống xe ở đường Giải Phóng xong liền rảo bước chạy thật nhanh, biến mất trong một ngõ nhỏ tăm tối. Kế đó, hắn ta lại xuất hiện ở đường Đông Nghĩa Phủ, bắt một chiếc taxi ở đó, chạy về phía đường cao tốc sân bay.

Cái tên Đinh Nghĩa Trân này thật chuyên nghiệp, mẹ kiếp nhà hắn, hắn ta chui lủi trong ngõ qua hai con phố, rồi mới lên taxi chạy ra sân bay! Lại còn quăng lại điện thoại di động vẫn đang mở gạt chúng ta mắc câu! Kỳ Đồng Vĩ tức đến nổi thở hồng hộc, lập tức sầm mặt xuống ra lệnh cho nhân viên cấp dưới lập tức liên hệ với sân bay quốc tế Kinh Châu. Thế nhưng, tin tức hồi đáp từ phía sân bay lại khiến người ta lâm vào tuyệt vọng: hôm nay hoàn toàn không hề có ghi chép nào về việc Đinh Nghĩa Trân mua vé hay lên máy bay cả.

Trần Hải đề nghị, tiếp tục đi đầu tra các sân bay xung quanh! Cảnh sát liền tức khắc liên lạc với ba sân bay ở khu vực phụ cận.

Trong lúc hỗn loạn, một viên cảnh sát đeo tai nghe ở bàn số 6 đột nhiên kêu toáng lên: Giám đốc Kỳ, cục trưởng Trần, tra ra rồi, rốt cuộc tra được rồi! Phía sân bay Kinh Châu dựa theo ảnh chụp Đinh Nghĩa Trân mà chúng ta cung cấp, soát lại một lượt toàn bộ những người xuất cảnh hôm nay, phát hiện Đinh Nghĩa Trân đã đổi tên thành Thomas Đinh, lên chuyến bay số 23432 đi Toronto, Canada từ hơn hai tiếng trước rồi.

Trần Hải hết sức kinh ngạc: Cái gì hả? Thằng cha này đã bỏ trốn từ hai tiếng trước rồi cơ à?

Đúng vậy, cục trưởng Trần, chuyến bay số 23432 đã bay ra khỏi không phận Trung Quốc, tiến vào không phận quốc tế, vị trí hiện nay là ở 99 độ kinh Đông, 47 độ vĩ Bắc....

Bầu không khí trong trung tâm chỉ huy đột nhiên đông cứng lại, mỗi người có mặt trong đây đều bị đè nén đến ngộp thở.

Trần Hải đấm mạnh xuống mặt bàn: Trời ơi là trời, con vịt đã luộc chín rồi mà còn để bay mẹ nó mất!

Trời sáng, bí thư Cao Dục Lương gọi điện hỏi thăm tình hình, Trần Hải và Kỳ Đồng Vĩ cùng đến nhà thầy giáo để báo cáo. Cao Dục Lương cũng không ngủ cả đêm, mắt đỏ ngầu, mí sưng húp. Lúc hai học trò đến nơi, ông đang dùng bữa sáng. Ông bảo hai người ngồi ăn cùng, hai người học sinh chột dạ, không dám ngồi xuống, lại càng không dám ăn bữa, sợ không tiêu hóa nổi. Nghe hai người báo cáo xong, Cao Dục Lương cũng không nuốt nổi nữa, mặt căng ra, đẩy cốc sữa uống được một nửa sang bên cạnh, nhồm người đứng dậy.

Được lắm, công an, kiểm sát, giỏi nhỉ? Hai đơn vị cùng truy bắt một mục tiêu, cuối cùng vẫn để mục tiêu trốn mất! Kỳ Đồng Vĩ, anh làm giám đốc công an tỉnh giỏi lắm, càng lúc càng xuất sắc rồi đấy! Trần Hải, cục trưởng Cục chống tham nhũng cũng có triển vọng ghê cơ, luôn theo sát, thế mà vẫn để người ta trốn đi mất!

Kỳ Đồng Vĩ cười xuê xoa nói: Ai ngờ được lại bị lật thuyền trong mương rạch như vậy đâu ạ? Thừa thầy Cao, em xin nhận lỗi!

Cao Dục Lương đập xuống mặt bàn bên cạnh: Thầy Cao gì chứ? Lúc làm việc chỉ nói chức vụ!

Trần Hải bèn chuyển sang xưng hô bằng chức vụ: Bí thư Cao, đây là trách nhiệm của Cục chống tham nhũng chúng tôi, tôi xin được kiểm điểm.

Gương mặt Cao Dục Lương giãn ra một chút, trầm ngâm nói: Tình hình tối qua khá phức tạp, thời gian của buổi họp báo cáo hơi dài, chắc là có nội gián làm lộ tin tức ra rồi, giám đốc Kỳ, anh đi điều tra trọng điểm chuyện này cho tôi!

Kỳ Đồng Vĩ lập tức báo cáo: Bí thư Cao, tôi đã nghĩ đến chuyện này rồi, hôm nay sẽ sắp xếp đi điều tra!

Cao Dục Lương gật đầu: Vậy thì tốt! Hai người đều nhớ kỹ cho tôi, không bắt được tên Đinh Nghĩa Trân này về tôi không tha cho các cậu đâu! Sau này cũng đừng nhận là học trò của tôi nữa!

Kỳ Đồng Vĩ và Trần Hải đứng nghiêm, gần như cùng lúc cúi đầu nói: Vâng, thưa thầy.

Hai người ra khỏi nhà thầy giáo Cao Dục Lương, mưa đã tạnh, bầu trời phương Đông nhuộm ánh ban mai.

Trần Hải chia tay Kỳ Đồng Vĩ, vừa ngó vào ghế lái lại bắt đầu cảm thấy hối hận. Chuyện này là sao vậy? Anh ta thực không dám tin, Đinh Nghĩa Trân lại có thể thuận lợi tẩu thoát dưới sự giám sát của bao nhiêu người như thế, cục trưởng Cục chống tham nhũng như anh ta đúng là một kẻ ăn hại! Trước khi hành động, Quý Xương Minh nhất quyết đòi báo cáo, Cao Dục Lương liền thông báo cho Lý Đạt Khang ở thành phố Kinh Châu, và cả giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ, chuyện này chỉ có mấy người bọn họ biết được. Trong đó, anh ta và Kỳ Đồng Vĩ đều là học trò của bí thư Cao Dục Lương. Chuyện này cũng không giống như trong nội bộ Cục chống tham nhũng có vấn đề, sáng hôm qua Lục Diệc Khả đã bắt đầu giám thị Đinh Nghĩa Trân, nếu bọn Lục Diệc Khả làm lộ tin tức, Đinh Nghĩa Trân đã trốn từ ban ngày rồi, còn phải đợi đến tối làm gì?

Vũng nước tỉnh H này rất sâu, thực sự quá sâu, đằng sau tên Đinh Nghĩa Trân này nhất định còn có một kẻ khác nữa!

Lúc này, Trần Hải đột nhiên nhớ ra, vùng mây đông trên bầu trời Bắc Kinh đã chuyển dịch, sớm nay trước khi lên máy bay Hàu Lượng Bình đã nhắn tin cho anh ta, hiện là hơn sáu giờ sáng, máy bay của Hàu Lượng Bình hẳn là đã đến nơi rồi.

Trần Hải đạp mạnh chân ga, phóng thẳng ra hướng sân bay. Đồng ruộng sau cơn mưa xanh mơn mớn một màu, dải cây ở dải phân cách hai bên đường được cắt tỉa gọn gàng, hình thành nên sự đối lập với đám cây lớn mọc hoang dã rậm rạp ở hai bên đường cao tốc. Trần Hải mở cửa xe, để làn gió sớm thanh mát thổi vào lòng ngực. Tốc độ là một thứ thuốc kích thích, Trần Hải tạm thời thoát ra khỏi bóng tối u ám trong tâm trí, cảm giác như thể muốn bay lên.

Một chút khó khăn này có đáng là gì, Trần Hải tự nhủ, cuộc chiến thực sự vừa mới bắt đầu thôi. Đinh Nghĩa Trân tuy đã chạy mất rồi, nhưng người thả hắn đi vẫn còn đó, người này có sức mạnh như vậy, có thủ đoạn như vậy, hẳn phải là một con cá to! Con cá to này, có lẽ sẽ khiến cán bộ và quần chúng tỉnh H không thể nào hình dung nổi...

4.

Hầu Lượng Bình sa sầm nét mặt, lấy hồ sơ của Đinh Nghĩa Trân trong cặp táp ra đập xuống bàn làm việc của Trần Hải đánh "chát" một tiếng, đoạn tức tối ngẩng xuống ghế của Trần Hải, khí thế hùng hổ, nghiêm nhiên như thể mình là lãnh đạo của anh ta vậy: Giỏi lắm, cục trưởng Trần, giấy tờ của tôi đến rồi đây, nhưng nghi phạm của cậu thì đi đâu mất rồi! Cha chả, đây là việc công làm theo phép công đấy hả? Đây là làm việc theo pháp luật đấy hả?

Trần Hải nhận lấy tập hồ sơ, gượng cười xin lỗi: Tôi xin lỗi, Hầu Tử, tôi thật sự rất xin lỗi!

Hầu Lượng Bình đập bàn, giọng điệu càng nghiêm khắc: Trần Hải, cậu có làm được trò trống gì không vậy? Hả?

Vì phạm phải sai lầm, Trần Hải vốn đã tốt tính lại càng nhũn nhặn hơn, cười cầu tài không ngừng giải thích với Hầu Lượng Bình, từ chuyện họp báo cáo tình ủy đêm qua, đến chuyện chia rẽ ý kiến trong cuộc họp, còn cả chỉ thị mới nhất của thầy giáo Cao Dục Lương của bọn họ. Anh ta còn nói, Cục chống tham nhũng đang chuẩn bị tài liệu về Đinh Nghĩa Trân, trung tâm Interpol Trung Quốc sẽ nhanh chóng phát lệnh truy nã đỏ, Sở công an tỉnh đã chuẩn bị truy lùng ở hải ngoại rồi.

Bàn xong chuyện công việc, hai người chẳng còn gì nói với nhau nữa, cứ ngẩng trơ ra đó. Một thất bại ngoài ý muốn đã phá hoại tình bạn học nhiều năm. Hầu Lượng Bình biết, người bạn thật thà trung hậu Trần Hải

này giờ đang mong anh nở nụ cười, ánh mắt lấp lánh thể hiện ra tính cách hoạt bát như khi, để anh ta buông được tảng đá đang đè nặng trong lòng.

Nhưng anh nhất quyết không làm thế. Cái tên Trần Hải này thật làm người ta tức chết, lại để sống mất tên tham quan đã sắp lọt vào tay anh đến nơi. Hôm qua, anh đã hết lần này đến lần khác nhờ vả anh ta trong điện thoại, bảo anh ta bắt người, vậy mà anh ta lại không nghe! Vì vậy, từ lúc ra khỏi sân bay đến giờ, Hầu Lượng Bình vẫn luôn nhú chặt hai mày, sắc mặt sầm sì, tựa hồ giữa anh và Trần Hải chẳng có tình cảm bạn bè gì hết vậy. Làm thế là giày vò người ta, nhưng Trần Hải rất đáng đời, anh ta đáng bị ghê lạnh như vậy.

Trong phòng làm việc của Trần Hải có nuôi một bể cá vàng, đủ các loại cá màu sắc rực rỡ đang thông dong tự tại bơi bên trong. Hầu Lượng Bình biết, Trần Hải được di truyền hoặc có thể nói là kế thừa sở thích của ông Trần Nham Thạch cha anh ta - Trần Nham Thạch có một tình cảm đặc biệt đối với các loại chim, cá, cây, hoa. Các góc ngách trong nhà ông đều bày chật cây xanh, trúc phượng vĩ, thiết mộc lan, hồng môn, trầu bà vàng... không chú trọng giống má lắm, nhưng làm cả căn nhà ngập tràn màu xanh.

Hầu Lượng Bình đứng trước bể cá thủy tinh ngắm nghía lũ cá vàng, tâm tình dần dần thả lỏng, con tức cũng ít nhiều dịu đi. Anh cho rằng Đinh Nghĩa Trân phạm phải tội lớn như thế, không thể không để lại vết tích gì. Nghĩ đoạn, anh bèn vừa nhìn bể cá, vừa phân tích với Trần Hải, để Trần Hải nghĩ lại xem, trước đó, Cục chống tham nhũng, còn cả bên ủy ban kỷ luật nữa, có đâu mỗi gì không? Lẽ nào chưa từng có ai tố cáo Đinh Nghĩa Trân? Trần Hải ngẫm nghĩ rồi nói, cũng có vài đơn tố cáo Đinh Nghĩa Trân, có đi đâu toàn là nặc danh, không gây nhiều chú ý lắm. Nhưng có một

lá đơn tố cáo dùng tên thật... Hầu Lượng Bình giờ mới ném ánh mắt về phía Trần Hải: Người dùng tên thật tố cáo là ai?

Cha tôi. Trần Hải cười gượng gạo. Cậu quá quen ông già kiểm sát trưởng đã về hưu nhiều năm ấy rồi còn gì. Có đi đâu, người tố cáo thực sự cũng không phải ông ấy, mà là công nhân của công ty may mặc Đại Phong, cha tôi chỉ chuyển hộ thôi. Nội dung tố cáo thiếu manh mối chứng cứ đáng tin cậy, vì vậy tôi cũng không để ý...

Hầu Lượng Bình trợn trừng mắt: Không để ý? Chắc, chắc, ông kiểm sát trưởng nhà ta không quật cho cậu sưng đít lên à?

Hầu Tử, cậu mà không hả giận, hay là thay ông già đập tôi một trận đi? Trần Hải thử đùa hòng làm dịu bớt bầu không khí. Nhưng chắc cậu không rõ tình hình gần đây của cha tôi, ông ấy không còn là chú Trần mà cậu quen thuộc nữa rồi...

Sao mà không quen thuộc? Tôi quá quen ấy chứ! Nói xem, ông già đạo này thế nào?

Trần Hải bèn kể, ông già đạo gần đây làm toàn chuyện kỳ lạ. Không chịu ở nhà mua theo tiêu chuẩn cán bộ cấp cục, bán đi được hơn ba triệu tệ, đem quyên tặng hết, rồi cùng mẹ tôi vào ở viện dưỡng lão tự túc, gây ảnh hưởng rất lớn trong xã hội. Có người nói, đây là phương thức bày tỏ sự bất mãn của người đồng chí già, là sự châm biếm cực mạnh đối với các cán bộ hủ bại đang tại vị. Ông già còn đi khắp nơi chữa bói kẻ đối đầu cũ của mình - bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân. Năm xưa, ông già và Triệu Lập Xuân từng làm cùng một ban ở thành phố Kinh Châu, Triệu Lập Xuân thì thuận buồm xuôi gió được điều động lên Bắc Kinh, làm quan to, ông già tôi thì ngay cả chế độ đãi ngộ cán bộ cấp thành phố thuộc tỉnh lẽ ra phải được hưởng cũng không được hưởng. Vì vậy, sau khi về hưu ông vẫn

luôn đấu tranh vì chân lý, đi khắp nơi giúp người ta đưa đơn kiện tụng. Viện dưỡng lão mà ông đang ở sắp thành "viện kiểm sát nhân dân thứ hai" của tỉnh này rồi. Ông già có tư cách, đơn tố cáo nào cũng dám nhận, động cái là gọi điện báo án, thường hay làm tôi dở khóc dở cười.

Nghe tới đây, Hầu Lượng Bình lập tức trở nên hăng hái: Đi, tôi muốn đi gặp ông già, giờ đi luôn đi!

Trần Hải bật cười: Mũi khỉ thính thật đấy! Ông già đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi bên viện dưỡng lão, đang chờ cậu qua ăn chực đấy. Đi thôi, một mình tôi đối mặt với cậu cũng thực khó chịu, rõ là cậu cố ý giày vò tôi còn gì!

Hồi học đại học H, Hầu Lượng Bình ăn khỏe, một hơi ăn hết mấy cái bánh bao to tướng. Suốt cơm ít ỏi của nhà ăn trường đại học không thể đủ no. Hầu Lượng Bình bèn cứ dăm ba ngày lại theo Trần Hải về nhà, ăn chực cơm đến no căng bụng ra. Hồi đó, Trần Nham Thạch để râu quai nón, Hầu Lượng Bình gọi ông là chú râu xồm, thân thiết như người nhà. Sau khi tốt nghiệp, được phân đến Bắc Kinh công tác, Hầu Lượng Bình và chú râu xồm qua lại ít hơn, nhưng trong lòng anh lúc nào cũng nhớ đến ông già thân thiết ấy. Bao nhiêu năm tháng lặng lẽ trôi qua, lần này gặp lại, ông già đã thay đổi hẳn, bộ râu quai nón oai phong lẫm liệt hồi xưa không còn nữa, người ông hình như cũng thu nhỏ lại, gầy hơn, thấp hơn, cằm nhẵn cũng nhiều hơn, Hầu Lượng Bình thấy mà đau lòng.

Hai vợ chồng già nhà Trần Nham Thạch sống ở một căn hộ trên tầng ba, có ban công, phòng vệ sinh, lại còn có cả một gian bếp nhỏ. Bình thường, họ ăn dưới nhà ăn, hoặc cũng có thể tự nấu. Vừa vào cửa, Hầu Lượng Bình đã để ý thấy, nữ trưởng phòng Lục Diệc Khả dưới trưởng Trần Hải đang bận rộn trong bếp như thế bà chủ nhà, nãy niêu xoong chảo

khua loảng xoảng. Giữa nhà kê một chiếc bàn tròn, đã bày đầy các món ăn. Lục Diệc Khả đi ra, Trần Hải lập tức giới thiệu với Hầu Lượng Bình: Đây là trưởng phòng đi đầu tra số 1 Lục Diệc Khả, tôi đặc biệt nhờ cô ấy đến phụ bếp để chiêu đãi cậu đấy.

Mọi người ngổ quây xung quanh bàn ăn cơm. Không có đủ ghế, Trần Hải và Lục Diệc Khả đành phải ngổ cạnh nhau trên mép giường. Hầu Lượng Bình liếc nhìn hai người đầy ẩn ý, rồi nói với Trần Hải: Tam kiệt khoa chính trị pháp luật chúng ta, chỉ còn thiếu mỗi Kỳ Đồng Vĩ thôi. Chắc, sao tay oan gia ấy của tôi lại không đến nhỉ? Anh có gọi anh ta không đấy?

Gọi rồi, không đến được. Anh ta bảo đang họp sắp xếp nhân viên điện tín đi đầu tra vụ lộ thông tin qua điện thoại đây! Trần Hải thở dài nói: Xảy ra chuyện này, tôi và Đồng Vĩ cả đêm không chợp mắt được, lại còn bị mắng...

Nói chuyện gì đó vui vui đi. Lục Diệc Khả hất mái tóc ngắn, đứng dậy mời rượu Hầu Lượng Bình: Nghe nói anh có biệt hiệu là Hầu Tử, cục trưởng Trần chúng tôi lại là người rất thật thà, hồi học chung chắc anh cũng bắt nạt anh ấy không ít đâu nhỉ?

Hầu Lượng Bình uống cạn chén rượu mời, kêu lên đầy oan ức: Ôi chà chà trưởng phòng Lục ơi, ai lại nịnh thói lãnh đạo thế chứ! Ai bắt nạt ai hả? Lãnh đạo nhà các cô bắt nạt tôi đấy! Hồi đại học thường xuyên xảy ra chuyện thế này, tôi mất tiền mời bọn con gái đi uống cà phê, nhưng lãnh đạo nhà các cô lại thành bạn trai người ta...

Trần Hải vội mồm năm miệng mười kêu ngưng lại, tố khổ: Bốn năm đại học, cái tên Hầu Tử này toàn ngủ giường dưới, chẳng lẽ tôi là Không Dung nhường lê* chắc? Không đâu, tôi cũng muốn ngủ giường dưới,

nhưng không được đấy chứ! Trưởng phòng H`ầu của chúng ta đây năm đó chính là một con khỉ nhảy ch`ồm ch`ồm khắp nơi, cậu ta không bao giờ leo lên giường, mà toàn nhảy lên thôi! Chỉ cần tôi ngủ giường dưới, cậu ta liền nổi tính khỉ mốc, thường đập cho tôi giật mình tỉnh giấc luôn. Buổi tối mà thằng cha này chưa về là tôi chưa dám đi ngủ, cuối cùng, đành phải tự nguyện nhường ra giường dưới... H`ầu Tử, xin cậu đừng nhảy nữa, trật tự nằm giường dưới đi cho tôi nhờ!

Tất cả cười ồm lên. Hai vợ chồng già Tr`ần Nham Thạch cười đến chảy cả nước mắt. Hai gã này đúng là một cặp diễn viên hài.

Hai người bạn học cũ uống hết một chai rượu Kinh Châu, H`ầu Lượng Bình tửu lượng tốt, chẳng có cảm giác gì, nhưng Tr`ần Hải thì đã chuẩn choáng. Thêm nữa, cả đêm hôm qua không chợp mắt, nên anh ta than đau đầu, muốn chợp mắt một chút. Kết quả, người vừa chạm xuống nệm giường, anh ta đã ngáy pho pho r`ồi. Lục Diệc Khả thấy không còn việc gì để làm nữa, bèn chào tạm biệt ra về.

H`ầu Lượng Bình bấy giờ mới nói với Tr`ần Nham Thạch ý định thực sự khi tới đây - anh cảm thấy hứng thú với lá thư tố cáo kia của công ty may mặc Đại Phong, bảo rằng ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công là bạn h`ồi nhỏ của mình, lúc trước Thái Thành Công gọi điện cho anh, nói là bị người ta giăng bẫy, làm mất cổ ph`ần. H`ầu Lượng Bình tưởng chỉ là tranh chấp về kinh tế, không quan tâm. Hôm nay vô tình biết được chú Tr`ần cũng ký tên vào thư tố cáo, anh không thể không coi trọng được nữa. Tr`ần Nham Thạch nói: Cháu thế là đúng r`ồi đấy, thằng Tr`ần Hải chẳng thèm coi trọng thư tố cáo của chú!

H`ầu Lượng Bình liền bảo Tr`ần Nham Thạch tố cáo vụ này với mình. Tr`ần Nham Thạch nheo mắt h`ồi tưởng. Năm đó, nhà máy Đại Phong là một

xí nghiệp nhà nước, ông thì đang làm phó thị trưởng thành phố Kinh Châu, chủ trì việc cải cách cổ phần hóa, để tập thể công nhân đều có cổ phần. Sau này, ông rời khỏi Kinh Châu, được điều động đến Viện kiểm sát tỉnh công tác, công nhân có chuyện vẫn thường đến tìm gặp ông. Năm ngoái, có xảy ra một vụ rắc rối kinh tế, Thái Thành Công đem cổ phần ở nhà máy Đại Phong thế chấp để vay tập đoàn Sơn Thủy năm mươi triệu tệ, đến kỳ hạn vẫn không trả nổi, cổ phần bị tòa án xử cho tập đoàn Sơn Thủy, nhà máy Đại Phong từ đó đổi chủ. Hiện tại, giá đất ở hồ Quang Minh tăng vọt, nghe nói chỉ riêng mảnh đất của nhà xưởng ấy thôi đã giá trị một tỷ tệ rồi! Những công nhân viên có sở hữu cổ phần ấy không chịu, chiếm lĩnh nhà xưởng, từ chối tập đoàn Sơn Thủy vào tiếp nhận tài sản. Ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công cũng biến mất, nghe nói là đã chạy lên Bắc Kinh khiếu kiện.

Hầu Lượng Bình hỏi: Vụ này có quan hệ gì với phó thị trưởng Đinh Nghĩa Trân đã chạy trốn kia không ạ?

Trần Nham Thạch nói: Có chứ, Đinh Nghĩa Trân là lãnh đạo chủ quản của dự án hồ Quang Minh, chung lưng đấu cật với nữ tổng giám đốc Cao Tiểu Cầm của tập đoàn Sơn Thủy. Các công nhân nghi ngờ trong vụ đem cổ phần ra thế chấp kia có trò mờ ám - Đinh Nghĩa Trân có lẽ đã được lợi từ Cao Tiểu Cầm, nên mới tố cáo cả Đinh Nghĩa Trân. Chú cũng cảm thấy chuyện này có điểm đáng ngờ, hy vọng lãnh đạo thành phố Kinh Châu bảo vệ quyền lợi của công nhân theo đúng pháp luật, bèn viết rõ tình hình trong đơn tố cáo và ký tên. Nhưng không có tác dụng, lãnh đạo thành phố không coi trọng. Cục trưởng Trần nhà này không chịu lập án đi điều tra cho tử tế, mà phán đoán là tranh chấp kinh tế. Thế là chú chuốc phiến vào thân, có

người nghi ngờ chú đi bán sức, khóc thuê cho nhà máy Đại Phong, lại còn thu cả phí khóc thuê nữa!

Hầu Lượng Bình trầm ngâm: Chú Trăn, chú có nắm được manh mối cụ thể gì không ạ?

Trần Nham Thạch lắc đầu: Lượng Bình à, cái này phải cần bọn cháu bỏ công đi điều tra chứ! Sự thực bây giờ là, Đinh Nghĩa Trân chạy trốn mất tiêu rồi! Không có vấn đề gì mà hắn cũng bỏ trốn à? Bắt được Đinh Nghĩa Trân thì manh mối đây ra!

Hầu Lượng Bình cười như mếu: Chẳng phải cục trưởng Trần nhà chú để sống mất Đinh Nghĩa Trân đó hay sao?!

Trần Nham Thạch rất ngạc nhiên. Đến lúc này, ông già mới biết hóa ra Đinh Nghĩa Trân lại trốn thoát khỏi tay chính con trai mình, không kìm được lắc đầu thở dài một hồi. Kể đó, ông bắt đầu mắng chửi, chửi con trai chán, lại quay sang chửi Triệu Lập Xuân. Hầu Lượng Bình từng nghe Trần Hải kể, ông già chuyện xấu gì cũng có thể đổ hết lên đầu Triệu Lập Xuân, hôm nay rốt cuộc đã được lĩnh giáo. Trần Nham Thạch cần nhắc, cái tỉnh H này từ đảng, chính quyền cho đến nếp sống xã hội đều bị tay Triệu Lập Xuân ấy làm cho hỏng bét. Hồi làm thị trưởng thành phố Kinh Châu, Triệu Lập Xuân đã xa rời quần chúng, mùa hè thì che trời nóng, trốn rịt trong văn phòng nhà khách có điều hòa. Thôi đấy, ông làm phó thị trưởng kiêm giám đốc công an thành phố, là đồng sự cùng một ban với Triệu Lập Xuân, đã đến tận khu nhà khách đó chất vấn họ Triệu, còn ép ông ta phải làm tự phê bình nữa.

Hầu Lượng Bình đã nghe Trần Hải kể chuyện này không chỉ một lần, biết rõ rồi mà vẫn cố ý hỏi: Cái trò tự phê bình này, lãnh đạo người ta có làm hay không hả chú?

Trần Nham Thạch đáp: Có làm! Làm trong buổi sinh hoạt chi bộ đảng của cơ quan chính quyền, thái độ cũng coi như là thành khẩn.

Hầu Lượng Bình bật cười: Thành khẩn cái gì ạ? Nếu mà thành khẩn thật, người ta còn ăn miếng trả miếng chú vậy sao?

Trần Nham Thạch vặn vẹo cần cổ: Hừ, nói gì thì nói, Triệu Lập Xuân khi ấy đã tự kiểm điểm rồi! Lượng Bình, chú thật sự hoài niệm cái thời đó, người ta có tín ngưỡng, có tinh thần! Cán bộ liêm khiết bao nhiêu! Một tay phó phòng trong chính quyền thành phố chúng ta nhận của người ta một cái điếu hòa nhiệt độ thôi, liền bị đuổi việc, khai trừ đảng! Còn bây giờ, nhận BMW, Mercedes, người dân vẫn cứ coi hắn là quan thanh liêm chứ!

Chà chà, lại lên con cần nhằn rồi ạ? Ai nhận BMW, Mercedes thế ạ? Chú mau tố cáo đi ạ!

Chú cũng thuận miệng nói thế thôi, có thể hơi khoa trương, nhưng bây giờ tình hình hủ bại thực sự là quá nghiêm trọng rồi đấy!

Thế cũng phải, vì vậy chúng ta mới phải kiên quyết chống tham nhũng, phải như tráng sĩ chặt tay, phải cạo xương trừ độc...

Trần Nham Thạch hiếm khi gặp được đối tượng trút bầu tâm sự, lại mở một chai rượu nữa, rót cho Hầu Lượng Bình một chén, rồi tự rót cho mình một chén: Có mấy tên cán bộ còn nói, chống tham nhũng làm đến nỗi quan chức không sống nổi nữa! Thế là cái kiểu gì chứ?

Vâng ạ, để cho bọn họ tiếp tục tham nhũng hủ bại, thế không sợ làm cho người dân không sống nổi nữa sao? Vừa nói chuyện với ông già, Hầu Lượng Bình vừa lẳng lẳng uống hết cả rượu trong chén của mình lẫn chén của Trần Nham Thạch.

Trần Nham Thạch hùng hồn nói: Hồi mới cải cách mở cửa có người bảo, tham nhũng là thuốc bôi trơn cho phát triển kinh tế, chú đã kiên quyết phản đối rồi, còn viết cả bài đăng báo nữa! Giờ nghĩ lại, tham nhũng thực ra là mồi lửa dẫn đến xã hội rối loạn mới đúng... ủa, rượu của chú đâu? Cái thằng khỉ này, uống rượu của chú làm gì hả?

Hầu Lượng Bình dứt khoát tịch thu cả chén rượu, nửa đùa nửa thật: Thôi ạ, chú Trần, đừng uống nữa! Chú uống nhiều xong toàn mắng chửi lãnh đạo, ai dám uống với chú nữa ạ! Vói lại, cháu với Trần Hải còn cả đồng việc phải làm đây ạ...

Chiều tối, khi cùng ra sân bay, suốt dọc đường Hầu Lượng Bình và Trần Hải rút ruột tâm sự với nhau. Hầu Lượng Bình khéo léo nói ra những nghi hoặc bấy lâu vẫn lẩn quẩn trong tâm trí: Dự án hồ Quang Minh là dự án cải tạo thành phố lớn nhất của tỉnh H trong thời điểm hiện tại, dính dáng đến khoản đầu tư khổng lồ lên tới 48 tỷ nhân dân tệ. Đinh Nghĩa Trân chủ trì dự án này, tên này tham nhũng chắc chắn là ở đây. Vấn đề hiện tại là, đằng sau Đinh Nghĩa Trân có thế lực nào to lớn hơn đi đầu khiến hay không? Việc Đinh Nghĩa Trân trốn thoát có phải do người nào đó cố ý cắt đầu mối hay không? Đinh Nghĩa Trân trốn rồi, nhưng hòa thượng chạy được, chùa không chạy được, dự án hồ Quang Minh 48 tỷ nhân dân tệ ấy chính là ngôi chùa to nhất. Bước tiếp theo trong công việc, chính là phải nhìn chăm chăm vào ngôi chùa này, để những kẻ có lợi ích liên quan nhanh chóng lộ mặt.

Trần Hải gật đầu tới tấp, tỏ ý tán đồng, nhưng lại không nói gì nhiều. Hầu Lượng Bình nhìn ra được, tay này có suy nghĩ giống mình, có lẽ vị cục trưởng này từ lâu đã đứng trong bóng tối ngầm ngấm quan sát ngôi chùa này rồi.

Vầng tịch dương ngả xuống trời Tây, mặt đất nhuộm lên một mảng sắc vàng. Qua tấm kính chắn gió có thể thấy bầu trời trong vắt như thể vừa được rửa qua bằng nước. Vài đám mây trắng lững lờ trôi qua, như con cừu, như đụn bông, như ngọn núi tuyết. Từng chiếc máy bay cất cánh, như thể những con chim sắt khổng lồ phá vỡ cảnh tượng tĩnh lặng, khí thế hùng hục lao vút đi xa.

Lúc chia tay, Hầu Lượng Bình đột nhiên nói: Trần Hải, cậu có gì giấu tôi phải không?

Trần Hải ngược gương mặt tròn thật thà lên, trong mắt đầy vẻ vô tội: Lại gì nữa đây?

Hầu Lượng Bình gí sát mặt vào mặt Trần Hải: Chắc chắn cậu đã phát hiện ra được một vài dấu vết gì đó rồi, có phải không? Vả lại, cậu còn có cả mục tiêu rồi! Này, nói tôi biết đi, thằng cha sau lưng Đinh Nghĩa Trân là ai thế?

Trần Hải lập tức lắc đầu: Này, này, Hầu Tử, tôi làm gì giỏi được như cậu chứ, cậu là thần hầu mà!

Thần hầu cái gì? Trần Hải, tôi biết cậu rất có nguyên tắc, không có chứng cứ xác thực thì không chịu nói bừa. Nhưng mà, coi như người anh em này cầu xin đi, buôn dưa lê với tôi một chút thôi được không? Hầu Lượng Bình năn nỉ nói.

Trần Hải kiên quyết lắc đầu: Trưởng phòng Hầu, công việc của chúng ta có thể buôn dưa lê được hay sao? Không sợ phạm phải sai lầm à?

Tôi biết cậu muốn học mấy lão đạo sĩ lỗ mũi trâu, cả ngày tu luyện, làm ra vẻ lão luyện, ra vẻ sâu sắc... thôi cứ đi mà làm bộ làm tịch đi! Hầu

Lượng Bình trợn mắt với Trần Hải một cái, lúc xuống xe, đập cửa xe đánh rầm.

Trần Hải thật thà cảm thấy áy náy không yên, vội xuống xe chạy đuổi theo mấy bước, chặn trước mặt Hầu Lượng Bình: Thôi, thôi, Hầu ca ơi, cậu đừng dụ khị tôi nữa, vụ án mà có đột phá, tôi sẽ gọi điện báo cho cậu đầu tiên!

Hầu Lượng Bình giờ mới cười: Đấy, thế mới phải chứ. À, còn nữa, cậu hãy tìm hiểu thêm về viện kiểm sát nhân dân số 2 của ông già nhà cậu xem, tôn trọng một chút! Nói đoạn, anh vẫy tay, rảo bước rời đi...

5.

Lý Đạt Khang là người giỏi ứng biến trong nghịch cảnh, giống như một quả bóng bằng da vậy, càng đập mạnh, lại bật lên càng cao, trên người toát lên một thứ khí thế của gã liêu mạng Biện mệnh tam lang Thạch Tú trong truyện *Thủy Hử*, nổi tiếng trong đội ngũ cán bộ toàn tỉnh. Lý Đạt Khang biết từ khi Đinh Nghĩa Trân ly kỳ tẩu thoát, xung quanh mình đã bao trùm lên một tầng bóng đen. Ngờ vực, lên án, châm biếm ở khắp mọi nơi. Muốn thoát khỏi bóng đen này, nhất thiết phải tìm ra một cửa đột phá - công trình cải tạo hồ Quang Minh chính là cửa đột phá mà ông ta lựa chọn. Ngày thứ hai sau khi Đinh Nghĩa Trân đào tẩu, Lý Đạt Khang đã cho chuyển sa bàn quy hoạch thành thị mới đến văn phòng làm việc của mình, rảnh rỗi là lại nhìn nó chằm chằm, xem say sưa đến mức tàn thuốc dài quá rơi xuống sa bàn cũng chẳng hề hay biết. Bên bờ hồ san sát từng dãy nhà văn phòng, tòa nhà thương mại, chung cư cao cấp, đó là giấc mơ và hy vọng của ông ta, một khi sa bàn chuyển thành hiện thực, ông ta sẽ có thể biến bóng đen thành vầng hào quang bao xung quanh mình.

Mấy hôm nay, Lý Đạt Khang liên tục triệu tập họp thành ủy và chính quyền thành phố, nhấn mạnh tầm quan trọng của dự án hồ Quang Minh, yêu cầu lãnh đạo cấp thành phố phải chia lính giữ ải, làm tốt công tác trấn an nhà đầu tư. Chỉ cần vượt qua được cửa ải này, không xuất hiện hiện tượng nhà đầu tư rút vốn hàng loạt quy mô lớn, tương lai của hồ Quang Minh nhất định sẽ rực rỡ huy hoàng. Lúc ấy, GDP và thuế thu được của thành phố Kinh Châu đều sẽ lên một nấc thang mới, sẽ khiến cả chính giới tỉnh H phải trở mắt ra mà nhìn, cũng có thể khiến bí thư tỉnh ủy mới Sa

Thụy Kim phải chú ý đến năng lực chính trị mạnh mẽ của ông ta. Phải nói là, những nỗ lực này không uổng phí, các nhà đầu tư được trấn an, Lý Đạt Khang cũng yên tâm hơn.

Thế nhưng, nghĩ kỹ lại cũng có chút kỳ lạ, cho đến thời điểm này, không ngờ lại không có một nhà đầu tư nào thừa nhận đã hối lộ cho Đinh Nghĩa Trân. Khi báo cáo với Lý Đạt Khang, bí thư ủy ban kỷ luật Trương Thụ Lập cảm thấy hết sức khó xử: Chẳng lẽ Đinh Nghĩa Trân biến thành tấm gương liêm khiết? Không phải bên phía Bắc Kinh có nhàn lẩn gì đó chứ? Lý Đạt Khang cho rằng nguyên nhân là do Đinh Nghĩa Trân đã tẩu thoát rồi, ai mà chẳng mong phải sạch quan hệ với hắn ta, kể cả có hối lộ thì cũng không nói ra! Trương Thụ Lập nói: Nhưng giám sát viên của ủy ban kỷ luật chúng tôi đã tiến hành đi đầu tra triệt để và kỹ lưỡng, quả tình không phát hiện ra Đinh Nghĩa Trân đã động tay động chân gì nhiều đến dự án hồ Quang Minh, mà chỉ toàn tra ra mấy chuyện lông gà vỏ tỏi, không phải vấn đề gì to tát. Lý Đạt Khang nói: Không có vấn đề lớn, vấn đề nhỏ cũng không thể bỏ qua. Trương Thụ Lập bấy giờ mới do dự áp dụng báo cáo, nói rằng có người tố cáo, ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công từng đút tiền cho Đinh Nghĩa Trân. Hai người này làm ăn không được sạch sẽ cho lắm, có đi đầu hiện tại vẫn chưa nắm được chứng cứ xác thực nào...

Hai mắt Lý Đạt Khang sáng bừng lên, ông ta lập tức chỉ thị: Đi đầu tra, đi đầu tra thật kỹ tên Thái Thành Công này cho tôi!

Bí thư ủy ban kỷ luật Trương Thụ Lập vừa đi, chủ tịch quận Quang Minh Tôn Liên Thành lại đến báo cáo.

Tôn Liên Thành nắm giữ vai trò tổng chỉ huy dự án hồ Quang Minh, có quyền đến báo cáo tình hình với Lý Đạt Khang bất cứ lúc nào, lúc vào văn

phòng Lý Đạt Khang thể hiện rõ sự quen đường thuộc lối. Tôn Liên Thành mặt mày ủ ê, gập lãnh đạo liền thở vắn than dài. Anh ta đến báo cáo chuyện di dời phá bỏ. Nhà máy Đại Phong trở thành cái đỉnh cứng nhất bên bờ hồ Quang Minh, nghĩ cách gì cũng khó mà nhỡ nó đi được. Lý Đạt Khang nổi cáu, làm gì có đỉnh nào khó nhỡ, thế tổng chỉ huy như cậu làm cái gì hả? Chạy đến chỗ tôi để tổ khổ ả? Tôn Liên Thành không chỉ đến để tổ khổ, mà còn báo cáo tình hình: tập đoàn Sơn Thủy muốn báo cáo với bí thư Lý, không biết có thể sắp xếp được không ạ? Lý Đạt Khang biết rõ tầm quan trọng của tập đoàn Sơn Thủy đối với công trình cải tạo hồ Quang Minh, nhưng vẫn nghiêng đầu hỏi ý kiến của Tôn Liên Thành. Tôn Liên Thành nói: Nếu có được sự ủng hộ của anh, thì nhà máy Đại Phong phá dỡ ngon ơ... biện pháp cụ thể để cho tập đoàn Sơn Thủy đi mà nghĩ. Lý Đạt Khang trầm ngâm giây lát, rồi đồng ý.

Tối hôm đó, Lý Đạt Khang dẫn theo Tôn Liên Thành và mấy vị trưởng phòng ban liên quan, cùng với tổng giám đốc tập đoàn Sơn Thủy Cao Tiêu đến bên bờ hồ Quang Minh. Lúc ấy khoảng chín giờ tối, trăng sáng vàng vạc, mặt hồ gợn sóng lấp lóa, tựa như rải xuống một lớp vụn bạc. Giờ đang thời tiết đầu thu, gió nhẹ phất qua, sương mỏng bảng lảng, khiến người ta có một cảm giác thoải mái khó tả thành lời. Hồ Quang Minh là hồ Tây của thành phố Kinh Châu, lãnh đạo thành ủy mấy nhiệm kỳ trước đều muốn xây dựng khu đô thị mới ven hồ này, nhưng vì điều kiện vốn liếng hạn chế mà mãi không thực hiện được. Kỳ thực, nói trắng ra vẫn là thiếu năng lực và sự quyết đoán, thiếu một vị bí thư thành ủy mạnh mẽ như Lý Đạt Khang. Đứng trên núi, chiêm một điệu thuốc, trong đầu Lý Đạt Khang hiện ra ảo giác, phảng phất như những tòa nhà cao tầng trong sa bàn đã từng dựng lên bên bờ hồ một cách vô cùng chân thực...

Lúc này, trên mặt hồ vắng lại tiếng ca hùng tráng: Công nhân chúng ta có sức mạnh, tháng tháng ngày ngày chăm làm việc... đây là bài hát do loa cỡ lớn của nhà máy Đại Phong phát, tâm trạng thế này, cảnh hồ như thế mà nghe bài hát như vậy quả thực có chút phá hoại phong cảnh, Lý Đạt Khang chau mày, hiện thực trước mắt nổi bật lên: Quá trình giải tỏa di dời bờ hồ Quang Minh đã hoàn thành được quá nửa, nhà máy may mặc Đại Phong trở thành kẻ chặn đường ngoan cố. Giữa các ống đở nát sau giải tỏa, sừng sững một dãy nhà xưởng cũ, ánh đèn chói mắt, giống như một tòa thành ma quỷ vậy. Đây là khiêu chiến, là thị uy, càng là một sự châm biếm đối với vị bí thư thành ủy mạnh mẽ Lý Đạt Khang. Tâm trạng của vị lãnh đạo cao nhất thành phố tức khắc trở nên tồi tệ. Lý Đạt Khang ném điều thuốc hút được một nửa xuống đất, đưa chân đi nát.

Giọng nói dịu dàng dễ nghe của Cao Tiểu Cần kịp thời vang lên bên tai, cô ta mặc bộ vest công sở đi bên cạnh Lý Đạt Khang. Đây là một người đàn bà có dáng vẻ yếu điệu thướt tha, thanh nhã xinh đẹp, thân hình thon thả, hai mắt sáng ngời. Khí chất của người trí thức và của người giang hồ hòa trộn với nhau một cách vi diệu, khiến cô ta toát lên vẻ không tầm thường. Lý Đạt Khang ngấm ngầm quyết định sẽ giúp đỡ cô ta, không phải vì sắc đẹp, mà là vì sự nghiệp lớn lao của mình trước.

Cao Tiểu Cần nói với Lý Đạt Khang: Cái tên hủ bại Đinh Nghĩa Trân đó đúng là hại chết người ta! Cũng không biết rốt cuộc hấn ta nhận của Thái Thành Công bao nhiêu tiền bần, không ngờ lại để công nhân nhà máy Đại Phong chiếm giữ phi pháp nhà xưởng của tập đoàn Sơn Thủy sản xuất đến tận bây giờ, đúng là không thể nào tưởng tượng nổi! Hiện giờ Đinh Nghĩa Trân đã bỏ trốn, Thái Thành Công thì biến mất. Họ đi tìm Thái Thành Công để bàn bạc việc di dời thì không tìm thấy người. Gọi điện

Thái Thành Công không nghe máy, gửi tin thì cũng không trả lời. Thái Thành Công xách động công nhân chiếm đóng nhà xưởng phi pháp thời gian dài như vậy là có mục đích, chính là lợi dụng công nhân để uy hiếp chính quyền! Đinh Nghĩa Trân được lợi từ chỗ Thái Thành Công, nên cứ ép họ nhường hết lần này đến lần khác.

Mắt kính của Lý Đạt Khang thoáng hiện lên ánh trắng nháy nhót đung đưa: Tổng giám đốc Cao, sao các cô lại nhường nhịn hết lần này đến lần khác chứ?

Cao Tiểu Cầm ra vẻ oán trách mà không lấy làm giận, rủ rủ khẽ nói. Thái Thành Công thiếu nợ không trả, tòa án đã xử giao nhà máy Đại Phong cho tập đoàn Sơn Thủy. Sau đó, theo yêu cầu của thành ủy và chính quyền thành phố, tập đoàn Sơn Thủy ngay lập tức đã đạt được thỏa thuận giải tỏa di dời với chính quyền quận, theo lý thuyết thì từ nửa năm trước đã tháo dỡ xong nhà máy rồi. Nhưng công nhân chiếm cứ nhà xưởng, Đinh Nghĩa Trân không cho dỡ nhà, nói là nhà máy có đơn đặt hàng từ trước, phải để Thái Thành Công và công nhân làm xong đã. Nhưng sản xuất mãi không dừng. Thái Thành Công liên tục nhận đơn đặt hàng mới, đã sản xuất cả nửa năm rồi mà vẫn không có vẻ gì là muốn bàn giao nhà xưởng để dọn đi. Nói tới đây, Cao Tiểu Cầm lộ ra vẻ phẫn nộ: Nhà xưởng của chúng tôi mà, nhưng chúng tôi và nhân viên của chính quyền lại không được bước chân qua cổng. Sau đấy, cô ta lại ngoài mềnh trong cứng chất vấn: Pháp luật có còn được tôn trọng hay không? Hợp đồng mà tập đoàn Sơn Thủy ký với chính quyền thành phố có còn hiệu lực hay không? Khu đô thị mới Hồ Quang Minh có khởi công xây dựng hay không? Bí thư Lý, ông nói chúng tôi phải làm sao bây giờ? Tôi bây giờ thực sự... thực sự là muốn khóc mà không có nước mắt đây này!

Tôn Liên Thành và một đám cán bộ vẫn đi theo sau Lý Đạt Khang và Cao Tiểu Cầm không rời một bước, sắc mặt Lý Đạt Khang hết sức khó coi, ông ta quay lại quát lên với đám cán bộ sau lưng: Các anh đâu lại đây mà nghe! Đám cán bộ vội vàng chạy tới. Lý Đạt Khang nhìn từ trên cao xuống, chỉ vào khu nhà xưởng dưới chân núi, gần giọng dạy dỗ: Một cái nhà máy may mặc cũ rích, vả lại quyền tài sản đã được chuyển nhượng từ đời nào rồi, vậy mà nửa năm vẫn không di dời nổi, vấn đề ở đâu? Đinh Nghĩa Trân có nhận tiền đen của Thái Thành Công hay không? Nhận bao nhiêu? Đi điều tra trọng điểm vấn đề này cho tôi, đi điều tra rõ sự thực rồi thì xử lý theo pháp luật! Còn nữa, còn phải đi điều tra cả bối cảnh của Thái Thành Công, xem ai đứng sau chống lưng cho hắn? Muốn làm cái gì?

Đám cán bộ ngơ ngác nhìn nhau. Tôn Liên Thành ngập ngừng nói: Bí thư Lý, chắc có lẽ anh không biết, nguyên viện phó thường trực viện kiểm sát tỉnh Trần Nham Thạch từng can thiệp vào chuyện này, hồi đó ông ấy là phó thị trưởng...

Ai can thiệp thì cũng phải làm theo luật! Hôm nay trước mặt tổng giám đốc Cao, tôi nói thẳng ra luôn: trong vòng một tuần phải dỡ bỏ nhà máy Đại Phong, không xong thì tôi và thành ủy gỡ hết mũ ô sa của mấy người xuống!

Tôn Liên Thành và đám quan chức gật đầu lia lịa, tiếng vang dạ vang lên không ngớt.

Cảm ơn, cảm ơn bí thư Lý! Nữ tổng giám đốc xinh đẹp Cao Tiểu Cầm rơm rớm nước mắt...

Gần như cùng thời điểm đó, nhà thơ công nhân Trịnh Tây Pha cũng đang tản bộ bên bờ hồ Quang Minh. Nhà thơ công nhân không biết vị bí thư tỉnh ủy bá đạo vừa hạ mệnh lệnh như núi Thái đè xuống, lại càng không

biết mệnh lệnh nghiêm khắc này có ảnh hưởng đến ông ta, đến nhà máy Đại Phong kinh thiên động địa tới nhường nào. Là một nhà thơ lãng mạn tự cảm thấy mình rất tốt đẹp, lúc này, ông ta đang đắm chìm trong cảnh hồ nước dưới trăng tựa như mộng ảo, ngập tràn ý thơ.

Hồi trẻ, Trịnh Tây Pha từng đăng bảy tám bài thơ trên báo ở Bắc Kinh, Thượng Hải, sau đó lại liên tục lộ diện trên báo chí địa phương. Điêu này khiến ông ta khá nổi tiếng, đủ để trở thành chủ tịch công đoàn của nhà máy may mặc Đại Phong. Ông ta vốn tên là Trịnh Xuân Lai, nhưng chê tên ấy nhà quê, bèn học theo nhã hiệu của thi nhân đời Tống là Tô Đông Pha tiên sinh, tự xưng là Trịnh Tây Pha. Chuyện này chẳng có gì đặc biệt, tất cả đều chỉ là mây khói lướt qua, quan trọng là thân phận của ông ta lúc này - được đề cử làm người phụ trách lâm thời của công ty may mặc Đại Phong, nói cách khác, chính là lãnh tụ công nhân! Uy tín của Trịnh Tây Pha trong nhà máy rất cao, vừa có văn hóa lại không quan cách, các đồng nghiệp hay thích tìm ông ta hỏi ý kiến. Con người ông ta cũng dí dỏm vui tính, những năm gần đây không có bài thơ nào đăng báo, có người hỏi thăm, chủ tịch Trịnh, sao không làm thơ nữa thế? Ông ta lần nào cũng ra vẻ nghiêm túc trả lời, không nghe người ta nói à? Đây là thời đại nhà thơ chết đói, tôi không muốn chết đói đâu! Cứ như thế ông ta thực sự là nhà thơ lớn tài giỏi ghê gớm lắm vậy.

Hồi Trần Nham Thạch làm cải cách cổ phần hóa nhà máy, Trịnh Tây Pha là trợ lý toàn thời gian của Trần Nham Thạch, ngày đêm như hình với bóng. Cán bộ công nhân viên giành được bốn mươi chín phần trăm cổ phần, thành lập hội cổ đông nội bộ, Trịnh Tây Pha được chọn là người đại diện. Có thân phận này, ông ta liền đi khắp nơi đấu tranh đòi quyền lợi cho công nhân, vô tình, đã trực tiếp đối lập với vị đại nhân vật đêm nay ở trên

núi thì sát tình hình rồi hạ lệnh kia. Nếu số phận có thể cho họ gặp nhau vào thời điểm này, đứng bên bờ hồ hút một điếu thuốc, nói chuyện về tương lai, vậy thì sự kiện chấn động cả nước sau đây có lẽ sẽ không xảy ra! Đáng tiếc, hai người họ một người đứng trên núi, một người đứng dưới núi, ngắm cùng một cảnh hồ, thưởng thức cùng một ánh trăng, nhưng lại để cơ hội tìm hiểu lẫn nhau lướt qua bên mình.

Nhìn mà xem, nhà máy may mặc Đại Phong giờ đã trở thành một kho thuốc nổ...

Trịnh Tây Pha trở lại nhà máy, các công nhân đầu đội mũ bảo hộ, tay cầm gậy sắt mở cửa ngách cho ông ta vào trong. Cánh cổng chính bằng sắt đóng chặt một cách trang nghiêm, từ khi cơn sóng gió mang tên cơn bão xảy ra, cánh cổng này chưa từng được mở ra. Bên trong khu nhà xưởng canh phòng nghiêm ngặt, gần như một pháo đài quân sự. Bao cở xếp chồng chất thành những chỗ nấp, phía sau chỗ nấp, họ đào chiến hào sâu đến thắt lưng. Chân tường xếp một dãy thùng dầu hỏa, đây là vũ khí bí mật của bọn họ, cũng là nguồn gốc thảm họa về sau. Loa phóng thanh âm lượng lớn không ngừng phát các bài hát cách mạng từ sáng đến đêm. Ở điểm cao không chế khu nhà xưởng, một lá quốc kỳ to tướng tung bay phấp phật. Bên cạnh lá cờ có một tháp canh, một công nhân đeo ống nhòm trước ngực, đứng trên đỉnh tháp cúi chào ông ta. Trịnh Tây Pha băng qua sân, công nhân trong đội tuần tra cũng giơ súng tự chế và gậy sắt lên chào ông ta. Ông ta hơi khẽ gật đầu, trang nghiêm như một vị thủ trưởng quân đội.

Thế nhưng, việc sản xuất vẫn không ngừng nghỉ, dưới bầu trời đêm vắng lại tiếng máy móc sầm sập. Trịnh Tây Pha chậm rãi bước vào phân xưởng may, liền trông thấy các công nhân làm ca đêm vẫn cần mẫn làm việc bên dây chuyền như mọi khi. Từng chiếc áo vest, áo jacket không

ngừng lướt qua dây chuyền sản xuất. Trịnh Tây Pha rất hài lòng, kể cả trong tình cảnh này, việc sản xuất vẫn cứ tiếp tục, các công nhân chiếm giữ nhà xưởng trăn trở bình tĩnh, cảm giác như thể chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Trịnh Tây Pha hiểu được trách nhiệm lớn lao trên vai mình. Ông ta và những công nhân viên đi theo không muốn đối kháng với bất cứ ai, họ chỉ muốn bảo vệ nhà xưởng của mình. Đối với nhà máy may mặc Đại Phong, các công nhân đều có tình cảm cực kỳ thân thiết, nơi này là nhà của họ, họ là chủ nhân của nơi này! Cảm giác ấy bắt ngu ồn từ một lần cải cách về chế độ sở hữu, khiến các công nhân trở thành cổ đông, họ sở hữu bốn mươi chúi phần trăm cổ phần của nhà máy này, công nhân làm chủ không còn là một câu nói suông nữa. Trịnh Tây Pha phải lãnh đạo các vị chủ nhân nhà máy bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình.

Cán bộ công nhân viên sở hữu cổ phần của nhà máy Đại Phong đều cảm tạ Trần Nham Thạch. Chính Trần Nham Thạch đã chủ trì cải cách, giúp họ giành được số cổ phần ngày hôm nay. Hai mươi năm trước, khắp nơi đều chú trọng đến hiệu suất làm việc, nhưng Trần Nham Thạch thì một mình một kiểu, nhấn mạnh vào sự công bằng. Giờ thì công bằng không còn nữa, bọn họ mất đi cổ phần mà chẳng hiểu vì sao, vả lại ngay cả tiền bồi thường thôi việc cũng không nhận được nữa - tập đoàn Sơn Thủy nói, lúc chuyển nhượng cổ phần, họ đã trả mấy chục triệu tiền bồi thường thôi việc cho Thái Thành Công, để Thái Thành Công buôn bán than đá lỗ sạch rảnh. Thái Thành Công lại một mực phủ nhận. Đối với giao dịch ngầm của Thái Thành Công và Cao Tiểu Cầm ở tập đoàn Sơn Thủy, các công nhân nhất loạt không thừa nhận, vì bất cứ biến động nào về cổ phần đều phải thông qua sự đồng ý của hội cổ đông nội bộ. Tiền thôi việc lại càng không thể

thiếu, đây là chính sách của nhà nước đã quy định. Hai đi ều này không giải quyết, thì nhà xưởng không thể di dời, một khi giải tỏa di dời thì họ sẽ chẳng còn gì cả.

Trịnh Tây Pha đi vào phòng làm việc của chủ tịch. Thái Thành Công đã chạy mất, giờ ông ta là chủ nhân. Ông ta nằm xuống xô pha, đắp một tấm chăn mỏng, tắt đèn đi ngủ. Không nhớ ông ta đã qua đêm thế này ở đây bao nhiêu ngày tháng rồi. Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu ông ta thường thai nghén ra những vần điệu thơ ca. Nếu vẫn còn trẻ, hẳn ông ta sẽ nhồm dầy mà múa bút viết ngay, nhưng giờ thì ông ta chỉ có thể mang theo lời thơ đi vào giấc mộng.

6.

Dường như có cảm ứng tâm linh, khi Hầu Lượng Bình bắt đầu chú ý đến dự án hồ Quang Minh, đương sự kia - Thái Thành Công, người bạn từ thuở nhỏ lại chủ động tìm đến tận cửa. Chiều muộn ngày thứ ba sau khi trở về Bắc Kinh, sắc trời đã tờ mờ tối, Hầu Lượng Bình tan làm, đi vào cổng khu nhà ở, Thái Thành Công liền bỏ nhào tới như một con chó cảnh đón chủ về..

Ôi trời ơi, ông bạn ơi, rốt cuộc tìm được ông rồi! Lần này đến Bắc Kinh khiêu nại, tôi đã lê lết khắp nơi tìm ông đấy! Hầu Tử, ông đừng đuổi tôi, tôi muốn tố cáo quan tham với ông đây, thật đấy!

Bảo là muốn tố cáo quan tham, nhưng người bạn thuở nhỏ này lại đối xử với Hầu Lượng Bình như đối với quan tham. Trước ánh mắt soi mói của bao nhiêu người, anh ta và tài xế, mỗi người xách một cái bao tải to tướng đi vào tòa nhà nơi Hầu Lượng Bình sinh sống. Hầu Lượng Bình rất cảnh giác, truy hỏi xem họ mang cái gì? Thái Thành Công nói: Một ít đặc sản thôi, toàn thứ ở quê chúng ta ấy mà. Lúc ra khỏi thang máy ở tầng mười bảy, vừa khéo gặp cục trưởng Tần của Cục chống tham nhũng đi vào thang. Bên cạnh có hai người xách theo hai bao tải đặc sản đáng ngờ, Hầu Lượng Bình cảm giác không thoải mái lắm. Lúc đi lướt qua bên cạnh nhau, anh nhe răng cười, chào hỏi cục trưởng Tần, định làm bộ không quen biết Thái Thành Công. Nhưng tên gian thương này lại đặt bao tải đặc sản xuống trước cửa nhà anh, thỉnh linh gọi một tiếng "Hầu Tử". Hành vi này làm cục trưởng Tần để ý. Ông ta liếc mắt nhìn Thái Thành Công, thuận miệng hỏi:

Tiểu H`ầu, nhà có khách à? H`ầu Lượng Bình đành nhắm mắt đáp li`ều: Người ở quê, lên Bắc Kinh có chút việc ạ.

Vào trong nhà, bao tải mở ra, không ngờ là hai thùng rượu Mao Đài, một thùng thuốc lá Trung Hoa và một bộ vest màu xám thẫm. H`ầu Lượng Bình tức điên lên, nổi đóa ngay tại chỗ: Thái bánh bao kia, quê chúng ta sản xuất được rượu Mao Đài với thuốc lá Trung Hoa từ bao giờ vậy? Ông cũng oách nhỉ, mẹ nó chứ, đem cả thùng đến tặng tôi! Làm gì vậy? Muốn tặng tôi vé vào tù miễn phí chắc? Đi cả quãng đường xa thế đến đây hại tôi? Chúng ta có thù sâu hận lớn gì không hả?

Thái Thành Công đưa tay quạt mồ hôi trên trán, một tay vén vạt áo lên quạt gió, gắng sức che giấu vẻ quần bách của mình: Ối, ối, H`ầu Tử, chắc, không, trường phòng H`ầu, ông... ông... ông xem ông nói... nói năng kiêu gì vậy! Hai chúng ta là ai với ai chứ? Bạn từ nhỏ mà, bạn từ thời tiểu học ngây thơ thu ần khiết nhất mà...

H`ầu Lượng Bình từ chối lắng nghe: Biết người vừa nãy là ai không? Cục trưởng của chúng tôi đó!

Chính là Cục chống tham nhũng và hối lộ?

Ông tưởng là ai?

Tôi tưởng là... tôi tưởng là Cục tham nhũng và hối lộ chứ!

Thế nên, ông mới ngang nhiên đến đây dứt lốt, phải không? Được rồi, ông gan dạ lắm, khí phách lắm!

Thái Thành Công lắc đầu qu`ầy qu`ậy, dường như cũng lấy làm bất đắc dĩ: Tôi làm gì có cái gan ấy? Đây chẳng phải là cách thức sinh t`ồn bình thường của người làm ăn chúng tôi hay sao! Bọn tôi vẫn thường nói với nhau, nhà, gái, ti`ền, trong ba thứ ấy thế nào cũng có một thứ thuyết phục

được các ông! Đây, H'ầu Tử, đâu có bao gồm đồ tây, thuốc lá với rượu, mấy thứ vật vãnh này lấy đâu ra sức thuyết phục chứ!

Vậy tôi cũng nói với ông luôn nhé, trốn thuế, lậu thuế với hối lộ, chính phủ thế nào cũng có một cái giỏ bỏ các ông vào được! Thái bảnh bao, ông giỏi lắm, cứ làm đi, cứ làm cho tốt vào! Đến ngày bị bắt bỏ giỏ thì đừng mong tôi kéo ông ra! Nói dứt lời H'ầu Lượng Bình đánh mặt lại, chỉ vào đồng quà tặng: Mau bung mấy thứ này đi, nhanh lên!

Thái Thành Công vẫn không bỏ cuộc, mở cửa thò đầu ra ngoài ngó nghiêng: Thôi mà, H'ầu Tử, cục trưởng nhà ông đi từ lâu rồi, với lại ông ta cũng có biết trong bao tải tôi đựng cái gì đâu mà...

H'ầu Lượng Bình không lảng nhảng với Thái Thành Công, tự mình ra tay, đầu tiên là ôm thùng thuốc lá ra cửa, kế đó lại toan vác nốt thùng rượu. Thái Thành Công giờ mới hiểu mình hối lộ thất bại, đành kéo H'ầu Lượng Bình lại, bảo tài xế làm nốt, mang đồng rượu với thuốc lá xuống nhà, còn mình thì ngồi xuống xô pha đối diện với H'ầu Lượng Bình.

Sự hưng phấn khi bạn bè cũ gặp lại nhau đã tan biến như khói, Thái Thành Công trưng ra bộ mặt s'ầu khổ. Anh ta cũng bị ép đến hết cách rồi. Nhà máy không còn, cỗ phần cũng mất, thậm chí anh ta còn có ý nghĩ tìm đến cái chết. H'ầu Lượng Bình nói: Làm gì đến nỗi vậy, không phải chỉ là giải tỏa di dời thôi sao? Nhà máy may mặc của ông ở bên bờ hồ Quang Minh cũng đâu thích hợp! Thái Thành Công vỗ đùi kêu khổ: Ôi trời ơi, H'ầu ca của tôi ơi, sao đến giờ mà anh vẫn chưa hiểu vậy? Không phải là chuyện di dời, mà là tập đoàn Sơn Thủy nuốt chửng tài sản của nhà máy Đại Phong chúng tôi, bọn họ đang chiếm đoạt tài sản!

Bên cạnh mũi Thái Thành Công mọc một cái nốt ru'ồi to tướng, lúc căng thẳng cánh mũi phập ph'ồng, cái nốt ru'ồi ấy liền giật giật nháy nháy.

Từ nhỏ, Hầu Lượng Bình đã quen với bộ mặt này của anh ta, từ hồi lớp một hai tên đã lẫn lộn với nhau, anh là học sinh giỏi, Thái Thành Công là học sinh cá biệt, nhưng kỳ quặc là lại thành bạn thân. Chủ yếu là vì Thái Thành Công cứ bám dính lấy anh như keo con voi, chép bài của anh, hưởng ké một chút uy tín của anh, hòng có thể ngẩng cao đầu giữa đám bạn học. Cả thời tiểu học, Thái Thành Công cực kỳ ngỗ nghịch bất hảo nhưng lại chỉ nghe lời một mình Hầu Lượng Bình, đi đâu này cũng khiến cậu thiếu niên Hầu Lượng Bình rất lấy làm đắc ý. Sau khi trưởng thành, Thái Thành Công làm kinh doanh, Hầu Lượng Bình làm cho chính phủ, tuy không qua lại nhiều, nhưng tình cảm từ thuở nhỏ vẫn còn rất sâu đậm. Hầu Lượng Bình giờ mới hỏi: Ông là người rất tinh minh, làm sao lại để mất cổ phần của nhà máy Đại Phong? Quan tham, tôi bị lũ quan tham làm hại! Thái Thành Công nói như chém đinh chặt sắt. Theo lời kể của Thái Thành Công, anh ta thật sự oan uổng, còn oan uổng hơn cả nàng Đậu Nga*...

Thái Thành Công nói với Hầu Lượng Bình, anh ta vay của tập đoàn Sơn Thủy năm mươi triệu tiền qua cầu... tức là vay tiền để trả khoản nợ đáo hạn cho ngân hàng, đợi khi ngân hàng phê duyệt khoản vay mới sẽ trả lại tiền. Đây cũng có thể coi là một nét đặc sắc của Trung Quốc, giới doanh nhân thường sử dụng phương thức qua cầu này để giải quyết vấn đề tiếp nối giữa hai khoản vay cũ mới. Không ngờ lần này lại xảy ra chuyện, ngân hàng không phê duyệt khoản vay mới, anh ta không thể trả được khoản vay qua cầu kia. Vì lúc vay tiền, anh ta đã đem cổ phần ra thế chấp, tòa án chỉ cần thực hiện một quy trình đơn giản đã đưa ra phán quyết, cổ phần của nhà máy Đại Phong thuộc về tập đoàn Sơn Thủy. Theo những gì Thái Thành Công nói, từ lúc thế chấp đến cắt nợ, không cho anh ta vay tiền nữa, người ta đã đặt bẫy sẵn rồi, chỉ đợi anh ta chui vào tròng mà thôi! Trong vụ

này chắc chắn là có bàn tay quyền thế của lũ quan tham nhúng vào thao túng, bằng không một tay lão luyện giang hồ như anh ta sao có thể thua thảm thiết một cách hờ hững như vậy được?

Hầu Lượng Bình kiên nhẫn lắng nghe, trong đầu phác họa ra những đường nét đại khái của vụ tranh chấp cổ phần ở nhà máy Đại Phong: đây là một cuộc tranh chấp kinh tế rất thường gặp, ngân hàng vì sao nhất định phải cho ông vay tiền? Ông đã đem cổ phần đi thế chấp, không trả được nợ thì chắc chắn sẽ bị người ta lấy đi. Chẳng trách khi Trần Nham Thạch báo án với con trai, Trần Hải lại không nhận! Xét những lời đương sự tự kể, nào thấy bóng dáng quan tham đâu? Thằng cha bạn cũ này giờ trở hư trương thanh thế, tưởng một tay trưởng phòng điều tra của Tổng cục chống tham nhũng như anh có thể làm bừa chắc, thật tức cười!

Thái Thành Công càng lúc càng thêm nực cười, coi Tổng cục chống tham nhũng thành nhà riêng của Hầu Lượng Bình, đề nghị anh ngấm ngầm đi điều tra, đào móc tên quan tham kia ra, bảo vệ cổ phần của anh ta ở nhà máy Đại Phong. Trong mắt Thái Thành Công, thời buổi này chẳng có quan nào là không tham, trong vụ của anh ta chắc hẳn phải có một đồng quan tham. Anh ta còn uy hiếp, cổ phần này mà mất, một nghìn ba trăm công nhân sẽ làm lớn chuyện, sẽ tìm đến liều mạng với tập đoàn Sơn Thủy và Cao Tiểu Cầm. Hiện nay cục diện rất nguy hiểm, một vụ bạo động lớn sẽ bùng nổ, dây dẫn đang cháy xèo xèo rồi...

Hầu Lượng Bình thực sự không thể nghe nổi nữa: Được rồi, được rồi, ông đừng có dậm dậm nữa!

Thái Thành Công cuống quýt lên, trợn mắt to tướng: Hầu Tử, ông sao lại thế này? Tôi nói là tôi muốn tố cáo quan tham, Tổng cục chống tham

những bọn ông không phải chuyên bắt quan tham đấy à? Ông không thể đối xử với quần chúng đến tố cáo thế này được!

Hầu Lượng Bình dờ khóc dờ cười: Được rồi, được rồi, quần chúng tố cáo, ông nói xem! Ông định tố cáo ai?

Ờ, tôi muốn tố cáo cả một đường dây quan tham! Nhưng ông nhất thiết phải bảo mật! Người bạn thời thơ ấu của Hầu Lượng Bình vừa nói, vừa đưa mắt ngó nghiêng xung quanh, tựa hồ rất căng thẳng. Hầu Lượng Bình nói: Đây là khu nhà ở của cán bộ nhà nước, chẳng ai đến nghe trộm đâu. Thái Thành Công khẽ gật đầu, giơ ngón tay trở lên: Người đầu tiên, tôi muốn tố cáo Đinh Nghĩa Trân!

Đinh Nghĩa Trân, Hầu Lượng Bình thoáng động lòng, chuyện này hơi thú vị rồi đây! Anh bèn trở nên nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Thái Thành Công, ông và Đinh Nghĩa Trân cũng quen thân lắm à? Được, nói về con người này tôi nghe xem!

Thái Thành Công ra vẻ thần bí, bắt đầu kể lể, bảo rằng Đinh Nghĩa Trân không phải dạng mấy thùng rượu Mao Đài, thuốc lá Trung Hoa là vừa ý đâu, riêng vụ di dời nhà máy, kêu gọi đầu tư cho dự án hồ Quang Minh, Đinh Nghĩa Trân đã kiếm được không biết bao nhiêu từ các ông chủ bà chủ rồi. Ví dụ như Cao Tiểu Cầm, tiền mặt cô ta đưa cho Đinh Nghĩa Trân phải tính bằng thùng. Đinh Nghĩa Trân cả ngày ở lì trong trụ sở tập đoàn Sơn Thủy, bao hai ba cô gái Tây một lúc, toàn là Cao Tiểu Cầm thanh toán. Đám doanh nhân ai cũng biết phó thị trưởng Đinh Nghĩa Trân gan lớn bằng trời, chỉ cần không ai nhìn thấy, ông ta chỉ hận không thể vác cả tòa nhà thành ủy về nhà mình ấy chứ. Cổ phần của nhà máy Đại Phong rơi vào tay Cao Tiểu Cầm, ít nhất Đinh Nghĩa Trân cũng phải được chia một nửa. Chắc

hắn ông ta chính là người vạch ra âm mưu này, chỉ cần tóm được Đinh Nghĩa Trân, vụ án cổ phần nhà máy Đại Phong sẽ lộ rõ chân tướng.

Chứng cứ đâu? Thái bánh bao, nói ra chứng cứ ông đang nắm giữ đi, Đinh Nghĩa Trân dựa vào cái gì mà được chia một nửa số cổ phần đấy?

Thái Thành Công xòe tay ra nói: Hừ Tử, chứng cứ thì phải do trưởng phòng đi điều tra như ông đi điều tra chứ lại! Ông mà không đi điều tra thì lấy đâu ra chứng cứ? Lúc trước tôi từng nhắc đến ông trước mặt Đinh Nghĩa Trân, còn hung hăng nhấn mạnh ông là người của Tổng cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tối cao. Ông ấy à, giờ hãy gọi điện ngay cho Đinh Nghĩa Trân, bắt đầu đi điều tra đi!

Hầu Lượng Bình không tỏ vẻ gì: Được, được, số điện thoại của Đinh Nghĩa Trân đâu? Đưa tôi! Thái Thành Công mừng ra mặt, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, lật mở, chìa ra: Đây, đây là điện thoại di động, đây là số nhà riêng! Hầu Lượng Bình quăng quyển sổ đi, mấy số này đâu không dùng được nữa rồi, ông có số ở Canada của ông ta không?

Canada? ủa, ủa, Đinh Nghĩa Trân sao lại ở Canada? Sao ông ta lại ra nước ngoài? Thái Thành Công ngăn người, đột nhiên hiểu ra, đập tay lên trán nói: Hừ, bỏ trốn rồi, phải không? Từ lâu đã có tin đồn ông ta sắp xảy ra chuyện, giờ đúng là xảy ra thật rồi! Ôi trời ơi, Hừ Tử, sao các ông lại để kẻ này chạy thoát vậy chứ?

Hầu Lượng Bình nửa thật nửa giả đáp: Vì ông tố cáo muộn quá chứ còn gì! Nói đoạn, tự mình rót một chén trà, cũng rót cho Thái Thành Công một chén. Không phải nói có một đường dây quan tham à? Tiếp tục, tên tiếp theo là ai?

Thái Thành Công uống mấy ngụm trà nóng, ngẫm nghĩ một lúc, rồi vươn đầu tới trước ngực Hầu Lượng Bình, không nói tên người tiếp theo,

mà van vãi: Hầu ca, phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương là thầy giáo đại học của ông, phải không? Xin ông đấy, nhờ ông nói hộ với ông ấy, bảo lão nhân gia tha cho tôi một con đường sống đi!

Nhặng cuội gì vậy? Ông muốn tố cáo bí thư Cao hả? Hầu Lương Bình kinh ngạc tròn tròn mắt lên.

Thái Thành Công nhăn mặt khổ sở: Không dám tố cáo nữa rồi, chỉ nói sự thực thôi. Anh ta nói, bí thư Cao là lãnh đạo tối cao của giới chính trị-pháp luật trong tỉnh, không được ông ta gật đầu, tòa án sẽ không phán quyết giao cổ phần của nhà máy Đại Phong cho tập đoàn Sơn Thủy. Trong vụ này còn có một bí mật kinh người, Cao Tiểu Cần là cháu ruột của bí thư Cao. Bức ảnh chụp chung của bí thư Cao và Cao Tiểu Cần được treo ngay ở chính giữa bức tường chính diện trong sảnh lớn của tập đoàn Sơn Thủy, bộ dạng thân mật cứ như cha con vậy.

Hầu Lương Bình cảm thấy những lời này của Thái Thành Công đã gần như là truyện cổ tích. Cao Dục Lương là thầy giáo của anh, anh hiểu quá rõ về con người ông. Thầy giáo là con một, lấy đâu ra cháu ruột chứ?! Nhưng anh cũng không phản bác, chỉ dẫn dụ cho người bạn thời thơ ấu này nói tiếp. Kẻ thứ ba là ai? Ông còn muốn tố cáo tên quan tham nào khác nữa không?

Còn, đây là một tên rất kinh khủng! Thái Thành Công nói, hãy nghĩ đến người này là lại thấy hãi hùng, hiện người này đang tìm anh ta kiếm chuyện phiền phức, bạn bè nằm vùng truyền tin cho hay, người này đã ra lệnh giám thị anh ta nghiêm ngặt. Nếu có ngày anh ta không hiểu sao lại bị thương hay chết, thì nhất định là người này hạ độc thủ! Người này lòng dạ độc ác, vợ là phó giám đốc ngân hàng thành phố Kinh Châu, đến thời chính vợ ông ta đã ngắt khoản vay vào thời điểm máu chốt. Chắc chắn Cao

Tiểu Cầm đã chia một phần lớn cổ phần cho hai vợ chồng nhà họ, vì không có cái chiêu âm hiểm ngừng cho vay này, cổ phần của nhà máy Đại Phong không thể nào lọt vào túi của tập đoàn Sơn Thủy được. Muốn hỏi người này là ai à? ủy viên thường vụ tỉnh ủy tỉnh H, bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu, Lý Đạt Khang!

Sự việc trở nên càng lúc càng ly kỳ, xem ra Thái Thành Công lại mắc phải cái tật ba hoa không căn cứ hời hợt xưa rỗi. Kéo cả thầy giáo anh vào thì cũng đành, giờ lại kéo thêm cả vị bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu. Một vụ tranh chấp kinh tế bình thường mà suy diễn thành câu chuyện trinh thám ly kỳ kiểu Sherlock Holmes, khiến cho việc tố cáo nghe như kiểu kể chuyện ăn tiếu. Hời hợt, người bạn cũ này từng rất mê nghe người ta kể chuyện, đã trốn học đi nghe, còn bị ông già tăn cho một trận.

Trong lúc Thái Thành Công tiếp tục kể chuyện, Hầu Lượng Bình lơ đãng phát hiện ra bộ vest kia vẫn chưa được mang đi. Cả bộ đồ Tây còn nguyên trong bọc được treo trên giá quần áo ở cửa. Hầu Lượng Bình bèn ngắt lời người bạn cũ, hỏi: Thái bánh bao, sao ông không bảo tài xế mang bộ quần áo này đi? Thái Thành Công dừng kể chuyện, giải thích: Mang đi cũng thành đồ bỏ thôi mà, Hầu Tử, bộ này là tôi đặt làm theo kích cỡ người ông đấy! Hầu Lượng Bình nói: Ông nói bậy cái gì đấy! Tôi để ông đo người lúc nào? Thái Thành Công kêu lên: Ôi ôi, Hầu Tử, tôi đo cho ông hồi Tết năm ngoái ông về quê, lúc đám bạn học cũ tụ mình tụ tập ấy. Nhân lúc ông uống say lơ mơ, tôi gọi thợ cả trong nhà máy đến, đo người ông, đặt làm cho ông một bộ này luôn! Ông thử xem, dán mác nước ngoài vào là thành hai ba mươi nghìn tệ một bộ ngay!

Hầu Lượng Bình nổi cáu, đã đề phòng như vậy mà vẫn bất cẩn để tên gian thương này cho vào tròng: Thế này là thế nào? Anh đánh mặt lại, chỉ

tay ra cửa: Thái bánh bao, mau mau cầm theo bộ quần áo của ông lướt đi! Sự việc ông phản ánh tôi đã biết rồi, tôi sẽ liên hệ với các bên liên quan để chứng thực. Mời ông mau đi cho!

Thái Thành Công đứng dậy, cái nốt ruồi to tướng giật giật dữ dội. Ra đến trước cửa, anh ta đột nhiên kéo tay Hầu Lượng Bình. Hầu Tử, tôi biết trong lòng ông chắc chắn đang chờ tôi là đồ gian thương, nhưng chỉ cần không phạm pháp, gian thương cũng là người dân thiện lương vô tội mà! Trưởng phòng Hầu, xin ông hãy cứu người dân nhỏ bé này, những gì tôi nói đâu là sự thật cả! Nhìn bề ngoài là Cao Tiểu Cầm cướp mất cổ phần, nhưng sau lưng không biết có bàn tay đen nào hay không. Miếng pho mát của tôi bị mất rồi, nhưng lại không biết là ai ăn trộm mất! Giờ tôi tố cáo với ông bao nhiêu quan tham như vậy, chắc chắn họ đều muốn dồn tôi vào chỗ chết. Tôi không có chỗ chống lưng, chỉ có mỗi người bạn từ thuở bé là ông đây đang làm quan, chỉ có ông mới bảo vệ được tôi thôi...

Sau khi Thái Thành Công đi khỏi, Hầu Lượng Bình ăn tối rồi ra ngoài tản bộ như thường lệ. Khu nhà anh ở là một khu phức hợp của cơ quan bộ và ủy ban ngang bộ rất thường thấy ở Bắc Kinh, các tòa nhà mái bằng năm sáu tầng sắp xếp ngay ngắn gọn gàng, trước sau có một khoảng cỏ xanh không to cũng không nhỏ; trước nhà sau sân là những con phố nhỏ ngang dọc, xe đỗ chật khắp nơi, tiểu thương bày sạp, các bà thím nhảy múa... Hầu Lượng Bình thông dong bước đi trên phố, không ngại ồn ào, ngược lại còn cảm thấy thân thiết và ấm áp, nhà mà, chính là thế này. Mỗi buổi tối, chỉ cần có thời gian rảnh, anh đều ra ngoài tản bộ. Người di chuyển, đầu óc cũng chuyển động theo.

Tình hình tỉnh H rất phức tạp, kinh nghiệm trước đây đã chứng minh, vụ việc Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn nhất định sẽ dặt dầy theo một loạt các vụ

án. Thái Thành Công tố cáo tuy là không có chứng cứ gì, nhưng nghĩ kỹ lại thì một vài suy đoán cũng có lý riêng. Ví dụ, đằng sau chuyện Cao Tiểu Cầm giành cổ phần có thể thực sự có một bàn tay đen nào đó. Bàn tay đen này có thể là Đinh Nghĩa Trân. Còn cả thầy giáo Cao Dục Lương của anh nữa, sao lại nhảy dẫu ra một cô "cháu gái ruột" Cao Tiểu Cầm này được? ít nhất thì bức ảnh phóng lớn treo ở tập đoàn Sơn Thủy cũng là sự thực chứ? Tiếp nữa là chuyện ngân hàng thành phố Kinh Châu ngừng cho vay - đây rốt cuộc là hành vi tránh rủi ro bình thường hay là có âm mưu gì đó giống như người bạn thời thơ ấu của anh suy đoán? Tản bộ xong về nhà, Hầu Lượng Bình gọi điện cho Trần Hải, thông báo chuyện Thái Thành Công đến nhà, cùng với lời tố cáo của anh ta, đề nghị Trần Hải dành thời gian đi tìm Thái Thành Công nói chuyện, có lẽ sẽ phát hiện ra manh mối nào đó liên quan đến vụ của Đinh Nghĩa Trân.

Kết thúc cuộc gọi, Hầu Lượng Bình vào nhà tắm xả nước tắm rửa, vợ anh là Chung Tiểu Ngải xách bộ đồ Tây kia đi tới, hỏi xem có chuyện gì. Hầu Lượng Bình giờ mới nhớ ra trước khi ra về Thái Thành Công nài nỉ, khi đó anh bị chuyển hướng chú ý liền quên không bảo anh ta mang nó đi luôn. Hầu Lượng Bình bèn kể lại quá trình người bạn thời nhỏ đến thăm và sự sơ suất của mình. Vợ anh lập tức giảng cho một bài về đức liêm chính, nói lối vào con đường hủ hóa của quan chức chẳng phải đâu do bạn bè người thân như thế này mở ra hay sao? Hầu Lượng Bình lập tức xin tha: Chủ nhiệm Chung, chị nói đúng quá đi mất, giúp tôi kịp ghìm cương trước vực thẳm đấy, vậy nhờ chị liên hệ ngay với bên chuyển phát nhanh, gửi trả lại cho anh ta đi!

7.

Trời tờ mờ sáng, Trịnh Tây Pha bị Vương Văn Cách lay tỉnh. Vương Văn Cách là đội trưởng đội bảo vệ nhà máy. Tay này cao hơn người bình thường nửa cái đầu, vừa đen vừa to, toàn thân cơ bắp, trông như một tòa tháp sắt vậy. Trịnh Tây Pha cũng cao ráo, nhưng người gầy nhảnh, đứng bên cạnh Vương Văn Cách như thể bên cạnh tháp sắt lại dựng thêm một cây cột điện vậy. Vương Văn Cách rất căng thẳng nói với Trịnh Tây Pha: Sáng nay đội giải tỏa di dời của Thường Tiểu Hồ sẽ có hành động tấn công lớn! Trịnh Tây Pha ngáp dài, ng ồi dậy khỏi ghế xô pha nói: Đừng có th ần hồn nát th ần tính, dạo này đang sóng yên gió lặng, đội giải tỏa di dời sao có thể bảo tấn công là tấn công ngay được?

Wương Văn Cách ra vẻ th ần bí nói: Sư phụ, em có người nằm vùng bên đội đó. Trời chưa sáng anh bạn trẻ đó đã gọi điện, bảo là tối qua bí thư thành ủy Lý Đạt Khang đã ra tử lệnh, Thường Tiểu Hồ ngay trong đêm đã đến tập đoàn Sơn Thủy họp để bàn cách thực hiện, sáng sớm liền tập họp đám thuộc hạ trong đội giải tỏa di dời bố trí hành động. Chúng ta nhất thiết không được sơ sẩy đâu!

Trịnh Tây Pha không khỏi giật mình kinh hãi trong lòng, tức khắc xỏ đôi dép lê nhựa đi ra sân, ba chân bốn cẳng leo lên chòi quan sát. Chòi quan sát thẳng hướng với cổng lớn nhà máy, tầm nhìn rộng mở, toàn bộ khu vực có khả năng trở thành chiến trường trong tương lai đều thu trọn vào tầm mắt. Lúc này, chiến trường bình lặng như mặt hồ ngoài kia, Trịnh Tây Pha c ần ống nhòm tìm đi tìm lại nhiều lần, nhưng không phát hiện ra dấu vết

kẻ địch đâu. Vậy là ông ta bèn cùng Vương Văn Cách vào nhà ăn, yên tâm xoi bữa sáng.

Không ngờ, mới hơn tám giờ, một chiếc xe cảnh sát vũ trang có sơn dòng chữ Cảnh sát đặc nhiệm đột nhiên xông tới trước cổng rồi dừng lại, mười mấy viên cảnh sát tay cầm lá chắn lao xuống xe. Chiến sĩ canh gác trên chòi canh kịp thời phát hiện, lập tức cảnh báo. Ca khúc cách mạng trong loa cỡ lớn đột nhiên bị gián đoạn, tiếng thông báo vang lên: Các anh em công nhân, tập đoàn Sơn Thủy bắt đầu tổng tấn công rồi, các vị trí chuẩn bị chiến đấu! Lập tức, còi báo động hú vang, đợt này rít lên sắc nhọn hơn đợt kia. Trong tiếng còi hú, các công nhân nam nữ nhặt lấy súng tự chế, gậy sắt lao ra khỏi các phân xưởng. Trong công sự che chắn bởi các bao cỏ chất chông, đội bảo vệ nhà máy lấy ra các chai xăng, xếp thành một hàng dài.

Trịnh Tây Pha chỉ những chai xăng, cảnh cáo Vương Văn Cách: Thứ này phải cẩn thận, đừng có làm bừa đấy!

Vương Văn Cách nói: Sự phụ yên tâm, không đến mức vạn bất đắc dĩ, chúng tôi không ai muốn đem mạng người ra chơi đâu.

Trịnh Tây Pha vẫn không yên tâm. Xăng dầu không phải thứ đồ chơi, quá nguy hiểm, chuyện này không thể nghe Thái Thành Công được! Ông chủ Thái đã rất hao tổn tâm huyết để bảo vệ nhà máy Đại Phong, xăng trong chiến hào kia đều là do anh ta sắp xếp trước khi bỏ trốn. Anh ta bảo để đấy khi đội giải tỏa di dời sử dụng máy móc cỡ lớn tiến công, chỉ có trận địa biển lửa mới ngăn cản được! Trịnh Tây Pha sợ xảy ra chuyện, vẫn muốn cho dọn đi, nhưng Vương Văn Cách không nghe, nói mọi người đều đã đổ hết con mắt lên rồi, đến thời điểm mấu chốt thì vũ khí gì cũng phải dùng.

Sau khi Vương Văn Cách đi, Trịnh Tây Pha leo lên chòi quan sát, chỉ thấy đám cảnh sát tay cầm lá chắn, xếp thành tường người, chặn cứng ngoài cổng nhà máy. Chiếc loa trên xe cảnh sát đang phát thông báo: Các đồng chí công nhân của tập đoàn Sơn Thủy, theo quyết định số 9 năm 2014 của chính quyền nhân dân quận Quang Minh, khu đất nhà máy của các vị đã bị chính quyền quận trưng thu theo quy định của pháp luật, mời các vị lập tức mở cổng nhà máy, thực hiện việc giải tỏa di dời...

Đám khốn kiếp này! Rõ ràng là nhà máy Đại Phong của chúng ta, không ngờ lại biến thành tập đoàn Sơn Thủy! Đám công nhân vừa phẫn nộ, lại vừa căng thẳng, nhất thời tiếng chửi cha chửi mẹ, rửa sả vang lên khắp nơi. Tình hình hiện trường trông có vẻ khí thế hùng hục nhưng thực tình ai nấy đều sợ muốn chết, người nào người đó mặt mũi xanh mét. Lão Mã, phó giám đốc nhà máy đầu đội mũ bảo hộ lao động, một tay cầm chìa ba, tay kia bỏ thuốc trợ tim cấp tốc vào trong miệng. Kế toán Vưu hoảng loạn luống cuống không biết phải làm sao, tay cầm điện thoại thông minh hết dưng đứng rồi lại xoay ngang, lúc thì đứng lên ghé băng, lúc thì ngõ xồm dưới đất, chuẩn bị chụp ảnh. Thái Thành Công đã bảo anh ta chụp ảnh làm chứng cứ, sau này đăng lên mạng cho mọi người xem đám xấu xa hủ bại kia dùng bạo lực cưỡng chế...

Lúc này, loa phóng thanh cỡ lớn trên cành cây trong nhà máy kịp thời vang lên. Trên loa phát ca khúc cách mạng như thường ngày, âm lượng cực lớn, nhất thời áp đảo tiếng loa thông báo bên ngoài: Đoàn kết chính là sức mạnh, đoàn kết chính là sức mạnh! Sức mạnh này là sắt, sức mạnh này là thép! Còn cứng hơn sắt, còn mạnh hơn thép...

Trịnh Tây Pha thấy tình hình không ổn, vội móc điện thoại ra gọi cứu binh. Ông ta và Trần Nham Thạch là bạn vong niên, bao năm nay, liên hệ

giữa nhà máy Đại Phong và Trầ Nham Thạch đều là thông qua ông ta cả. Điện thoại vừa thông, Trịnh Tây Pha cấp thiết cầu cứu: Bác Trầ, hồng bát rầ, tập đoàn Sơn Thủy tấn công rầ, còn có cả một xe cảnh sát nữa! Trầ Nham Thạch nghe vậy cũng cuống lên, vội vàng nói: Cậu Trịnh, cậu đợi đấy, tôi đi hỏi bên công an ngay!

Chỉ một thoáng sau, Trầ Nham Thạch gọi điện lại, nói ông đã hỏi bên công an rầ, bên đó không điêu động cảnh sát! Bọn này giả mạo cảnh sát, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai sẽ lập tức phái người đến bắt tại trận! Trịnh Tây Pha không kịp cảm ơn Trầ Nham Thạch, giờ điện thoại lên hét lớn: Này, mọi người đừng sợ, cảnh sát bên ngoài là giả mạo đó! Bác Trầ giúp chúng ta đi đầu tra rõ ràng rầ, cảnh sát thật sẽ đến đây nhanh thôi.

Vương Văn Cách nghe thế lập tức hăng máu, vung cánh tay lên nói: Xông ra ngoài, bắt sống bọn chó này!

Công nhân trong đội bảo vệ nhà máy tức thì lao ra cổng. Một gã trông như sĩ quan cảnh sát biết đã lộ vở, liền quát lên: Thu quân! Đám cảnh sát giả hoảng hốt thu lá chắn, cúi cùi, lục tục lên xe lẫn mất. Các công nhân xông ra đến cổng bèn ném đá vào xe cảnh sát giả, chiếc xe phun khói đen, nhếch nhác vọt đi.

Sau một phen kinh hoảng không đâu, Trịnh Tây Pha leo xuống khỏi chòi quan sát, gọi điện thoại cho Trầ Nham Thạch cảm ơn rồi rút: Bọn khốn kiếp chạy mất rầ! Bác Trầ, bác đúng là ân nhân cứu mạng của chúng tôi. Nếu không có bác luôn hỗ trợ, nhà máy Đại Phong đã tan thành mây khói từ lâu rầ! Trầ Nham Thạch nói: Cũng không thể nói vậy, nhà nước rồi cuộc sẽ giải quyết vấn đề của các cậu. Cậu Trịnh, cậu đã hứa với tôi rầ đấy nhé, tuyệt đối đừng để công nhân xông ra khỏi cổng nhà máy,

cố gắng hết sức tránh xảy ra xung đột, càng không thể để xảy ra sự kiện bạo lực!

Trịnh Tây Pha trịnh trọng nói: Bác Tr ần, tôi đảm bảo, tôi đảm bảo...

Cứ thế, một ngày quan trọng đã đến gần - ngày 16 tháng 9 năm 2014.

Chiều tối ngày 16 tháng 9 năm 2014, Trịnh Tây Pha đi dạo bên bờ hồ Quang Minh theo thói quen. Ông ta hy vọng có thể ngắm được vầng trăng nên thơ buổi đầu thu ấy, nhưng ngày 16 tháng 9 đã định sẵn là một ngày u ám, thời tiết không đẹp, tầng mây dày đặc che phủ mọi ánh sáng. Đúng lúc Trịnh Tây Pha thất vọng quay đầu đi quanh trở về, chiếc Mercedes đã lâu lắm rồi không xuất hiện của ông chủ Thái Thành Công dừng lại trước cổng nhà máy.

Thái Thành Công lợi dụng màn đêm, lên vào nhà máy qua cửa ngách như tên trộm. Trùng hợp đúng lúc Vương Văn Cách ra cổng xem xét việc canh phòng, trông thấy ông chủ nhà máy mất tích đã lâu liền lấy làm hưng phấn và xung động. Vương Văn Cách túm lấy cổ áo Thái Thành Công, nhắc bổng anh ta lên. Các công nhân đang sản xuất và bảo vệ nhà máy biết ông chủ trở về, liền lao nhao chạy đến, vây quanh Thái Thành Công mồm năm miệng mười làm ồn ã cả lên. Ông chủ, ông bắt chúng tôi tìm ông mệt quá! Ông trốn, liệu có trốn được đến chân trời góc biển không? Thái Thành Công biện bạch: Tôi có trốn đâu, mà là lên Bắc Kinh khiếu nại đấy chứ. Anh ta còn làm bộ khoa trương: Tôi đã đem vụ việc của nhà máy Đại Phong kiện lên Tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao rồi, một vị trưởng phòng đi đầu tra tên là H ầu Lượng Bình đích thân xử lý vụ này. Các công nhân tức giận quát: Ông đi chết đi! Bán sạch cổ phần của chúng tôi đi rồi, thế tiền đâu? Chia tiền cho chúng tôi rồi chuyện gì thì cũng nói được, ông mà dám nuốt một mình, bọn tôi quăng xuống hào chôn

sống ông luôn! Thái Thành Công nói: Không phải bán cổ phần, mà là thế chấp. Ôi trời ơi, có nói các anh cũng không hiểu được đâu. Chúng ta bị tập đoàn Sơn Thủy cho ăn quả lừa r ồi, bị Cao Tiểu C ầm chơi đều r ồi! cổ phần của tôi cũng bị trôi theo dòng nước mà...

Không ai tin lời Thái Thành Công. Những người nóng tính bắt đầu xô đẩy, Thái Thành Công vướng chân, ngã lăn k ềnh ra đất, đầu đập vào bậc c ầu thang đá, tức thì chảy bao nhiêu máu.

Đúng lúc này, Trịnh Tây Pha đi dạo trở v ề vội vàng ngăn cản đám công nhân lại. Trịnh Tây Pha nói: Tôi đứng ra đảm bảo cho ông chủ Thái, ông ấy cũng như chúng ta thôi, cũng là người bị hại. Nói đoạn, Trịnh Tây Pha lại trách móc Thái Thành Công: Đang khi tắt lửa tối đèn, anh đột nhiên v ề nhà máy làm cái gì?? Thái Thành Công một tay bịt vết thương, một tay móc trong túi áo ra một tờ chi phiếu. Kế toán Vụ đâu? Tôi đến đưa chi phiếu cho kế toán Vụ, tôi chạy vạy khắp nơi kiếm được ít ti ền, mang đến bù đắp cho mọi người chút ít, tôi không thể để anh em bảo vệ nhà máy thiệt thòi được!

Các công nhân nghe thế mới hơi cảm động. Vương Văn Cách nhận lấy tờ chi phiếu nói: Để tôi đi tìm kế toán Vụ, ông chủ đừng dùng tay bấn bịt vết thương nữa, cẩn thận bị nhiễm trùng. Dưới ánh đèn đường, Trịnh Tây Pha xem xét vết thương trên đầu Thái Thành Công, giật nảy người lên, vết thương trông như miệng đứa trẻ con, máu chảy đầm đìa. Ông ta vội vàng đỡ lấy Thái Thành Công nói: Ôi trời, vết thương này không nhẹ đâu, sợ phải khâu mấy mũi đấy. Đi thôi, tôi đưa anh đến bệnh viện.

Trước lúc đi, Thái Thành Công chấp hai tay, cúi đầu vái cả bốn phía xung quanh, dặn dò mọi người: Các chú các bác, các anh các chị các em,

hãy bảo vệ nhà máy nhé, đây là nhà máy của chúng ta đấy, tôi nhờ cậy cả vào các anh chị em đấy!

Phải nói là, nhân duyên của Thái Thành Công ở trong nhà máy cũng không đến nỗi tệ, tuy rằng anh ta ở bên ngoài làm đủ thứ đầu tư buôn bán, nhưng đối xử với công nhân cũng rất tử tế, rất hiếm khi chậm lương chậm thưởng. Hồi đó, nhà nước cải cách nhà máy xí nghiệp, giữ to buông nhỏ, loại nhà máy thuộc lĩnh vực cạnh tranh như nhà máy may mặc Đại Phong, nhà nước chủ động nhường ra cổ phần. Thái Thành Công nhận thầu công trình xây dựng, kiếm được một mớ tiền mặt liền mua lấy năm một phần trăm cổ phần. Hôm nay, anh ta đương nhiên hy vọng các công nhân có thể giữ được nhà máy, nhà máy này vừa là của công nhân, cũng là của anh ta...

Nếu Trịnh Tây Pha mà biết những chuyện xảy ra sau đó, chắc chắn sẽ hối hận vì hành động đưa Thái Thành Công đến bệnh viện. Đội giải tỏa di dời nhằm đúng lúc này để phát động tổng tấn công! Thường Tiểu Hồ cũng có người nằm vùng trong nhà máy Đại Phong, vừa này các công nhân quây Thái Thành Công lại, dẫn đến họ Thái bị thương, Thường Tiểu Hồ nắm được ngay khi sự việc xảy ra. Đây phải nói là thời cơ tốt trời ban! Thường Tiểu Hồ lập nghiệp bằng nghề giải tỏa di dời, kinh nghiệm phong phú, lòng dạ độc ác, là vua giải tỏa di dời nổi tiếng của thành phố Kinh Châu. Vụ giải tỏa nhà máy Đại Phong lần này, tập đoàn Sơn Thủy đã hứa trả thù lao hậu hĩnh, lại có chính quyền chống lưng, gã ta có làm lớn chuyện một chút cũng không phải vấn đề gì to tát. Mấu chốt là kỳ hạn, chỉ còn ba ngày nữa là đến thời hạn quy định của Cao Tiểu Cầm, tối nay nhất thiết phải lấy bằng được nhà máy Đại Phong. Thường Tiểu Hồ rất mưu mô, ban ngày chỉ tấn công mang tính chất thăm dò, tìm hiểu hư thực của đội bảo vệ nhà máy. Sau đó, gã cho người nghỉ ngơi dưỡng sức, dày công chuẩn bị.

Thường Tiểu Hồ gọi ba trung đội trưởng dưới trưởng đến. Trung đội một là đám lưu manh xăm mình hồ báo r ừng phượng; trung đội hai mặc cảnh phục, sử dụng xe cảnh sát, lợi dụng màn đêm yểm hộ giả mạo cảnh sát một lần nữa; trung đội ba là đội quân cơ khí, các loại máy móc cỡ lớn kiểu như máy ủi, máy xúc... nhất loạt đầu đầy đủ. Trước khi hành động, Thường Tiểu Hồ dặn dò các đội trưởng rất rõ ràng: Trận này phải cố gắng tránh đổ máu, nếu bất đắc dĩ không thể không đổ máu thì cũng không phải sợ. Nhưng có một nguyên tắc c ần phải nhớ kỹ, không được để chết người!

Vào buổi đêm trăng lu gió lớn ấy, đội giải tỏa di dời xuất phát. Bọn chúng như thể một dòng chảy ngầm, lặng lẽ áp sát nhà máy may mặc Đại Phong...

Công nhân trực ban đứng trên chòi quan sát là người đầu tiên phát hiện ra kẻ địch, anh ta tri hô gọi Vương Văn Cách lên. Không cần dùng ống nhòm, nhờ ánh trăng, Vương Văn Cách cũng có thể thấy cả một đồng máy móc cỡ lớn đen sì sì. Anh ta th ần nhủ: Toi r ồi, phen này đúng là tổng tấn công r ồi! Vương Văn Cách bèn hét vang như sấm, cấp tốc tập hợp, chuẩn bị chiến đấu! Còi báo động rít lên lạnh lạnh, phủ lên nhà máy một bầu không khí rợn rợn. Loa cỡ lớn phát đi phát lại lời tổng động viên chiến tranh. Đèn pha rọi lên những gương mặt tái nhợt của công nhân, bọn họ thấy đầu kích động, căng thẳng, dường như một đám điên.

Trịnh Tây Pha không có mặt ở hiện trường, Vương Văn Cách đành phải thương lượng gấp với mấy tay cốt cán: Xem chừng phen này không dùng đến thủ đoạn sấm sét cuối cùng thì không ngăn được thế công của bọn chúng r ồi, chúng ta hạ quyết tâm nhé!

Cái gọi là thủ đoạn sấm sét cuối cùng, chính là châm lửa đốt xăng tạo thành biển lửa, vậy mới ngăn được thế công của máy móc cỡ lớn. Dưới sự

chỉ huy của Vương Văn Cách, các cốt cán trong đội bảo vệ nhà máy lần hết các thùng xăng xếp ở chân tường ra ngoài, nghiêng đổ vào trong chiến hào. Tức thì, cả sân nhà máy nòng nặc mùi xăng dầu cay mũi, thứ mùi quái dị này càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng mọi người.

Có người lo lắng: ơ, Vương Văn Cách, chúng ta làm vậy liệu có đốt chết người ta không?

Vương Văn Cách nói: Chết cháy cũng đáng đời! Bọn chúng xông vào, chúng ta chắc chắn phải tự vệ. Chúng nó muốn lao vào lửa, chúng ta có cách gì chứ? Rất nhiều người phụ họa theo Vương Văn Cách: Phải đó, phải đó!

Có người đề nghị: Vương Văn Cách, mau gọi điện cho Trịnh Tây Pha, nghe ý kiến của anh ấy thế nào!

Thế nhưng, vào thời khắc căng thẳng này, điện thoại của đồng chí lãnh đạo nhà máy Đại Phong Trịnh Tây Pha lại không gọi được.

Các công nhân có mặt tại hiện trường đều thấy rõ mồn một, Vương Văn Cách móc điện thoại di động ra, vừa bấm số gọi Trịnh Tây Pha, điện thoại đã mất luôn tín hiệu. Vương Văn Cách cuống quýt hét lớn với cái điện thoại mất tín hiệu: Bọn chúng nó tấn công rồi, tôi sắp phải châm lửa đây... sư phụ, anh nói gì đi chứ! Nhưng Vương Văn Cách có hét lớn thế nào cũng không nhận được câu trả lời.

Các loại máy móc cỡ lớn ầm ầm áp sát cổng lớn nhà máy Đại Phong. Đám cảnh sát giả trong xe nhao nhao nhảy xuống. Bọn côn đồ mặc áo đen quần đen, tay cầm dao bổ dừa dài cả thước xông lên phía trước. Trong tiếng rầm rầm của máy ủi đất hạng nặng, cổng lớn nhà máy đổ sập xuống. Hai bức tường ở hai mé Đông, Tây vang lên những tiếng "ầm ầm", vách tường rung rinh nghiêng ngả, có thể đổ sập bất cứ lúc nào...

Bàn tay to bè cằn bặt lửa của Vương Văn Cách đang run rẩy, áp lực tinh thần khổng lồ khiến trán gã đàn ông sắt thép này lăn xuống những giọt mồ hôi to như hạt đậu. Tay kia của anh ta vẫn bấm điện thoại di động hết lượt này đến lượt khác, miệng lầm bầm nói: Sư phụ, sư phụ Trịnh, anh sao vậy? Anh mau nghe điện thoại đi chứ...

Trịnh Tây Pha không thể nghe điện được, điện thoại di động của ông ta đã bị cướp mất. Sau khi đưa Thái Thành Công vào bệnh viện, Trịnh Tây Pha vội vã quay trở về. Lúc đi qua đông đảo náo loạn, tài xế taxi thấy tình hình phía trước hỗn loạn không chịu đi nữa, ông ta đành phải cuộc bộ về nhà máy. Đột nhiên, hai tên cảnh sát giả hiệu từ trong bóng tối nhảy xổ ra, tóm lấy hai cánh tay Trịnh Tây Pha, tịch thu điện thoại. Ông ta bị dẫn giải đến trước mặt Thường Tiểu Hồ. Thường Tiểu Hồ bắt tay ông ta, nói: Anh chính là nhà thơ nổi tiếng Trịnh Tây Pha đấy hả? Được lắm, hôm nay thật cuộc chúng ta đã gặp nhau rồi! Trịnh Tây Pha nghiêm túc nói: Chủ tịch Thường, tốt nhất các anh nên trả điện thoại di động lại cho tôi, thả tôi trở về nhà máy, bằng không cục diện sau này sẽ không thể thu xếp được đâu! Ngoài xăng trong chiến hào, trong nhà máy còn một kho xăng hai mươi lăm tấn nữa đấy!

Thường Tiểu Hồ ngậy người: Nhà thơ ời, anh đừng bịp tôi nữa! Trịnh Tây Pha cuống lên, thề rằng mình nói thật. Trong nhà máy có một kho xăng dự trữ, chuyên dùng để đổ xăng cho đội xe vận tải, sau khi công nhân chiếm xưởng, để phòng ngừa ngày hôm nay nên mới luôn giữ cho đầy kho. Thường Tiểu Hồ sừng sốt. Gã ta là người lý trí, không dám quá mạo hiểm. Lát sau, Thường Tiểu Hồ cằn điện thoại lên ra lệnh: Dừng lại hết cho tôi!

Trịnh Tây Pha không biết tình hình hiện trường bên trong nhà máy, sốt ruột đến nỗi choáng váng hết cả đầu óc. Ông ta chỉ sợ Vương Văn Cách

không ki ền chế nổi, thực sự châm lửa đốt xăng! Vương Văn Cách đã theo ông ta mấy năm, có thể coi như đồ đệ, nhân phẩm rất tốt, chỉ hi ền nổi tính tình nóng nảy. Từ cái tên anh ta đã có thể thấy, người này sinh ra trong thời đại loạn lạc, trong tính cách đã hằn in dấu ấn nào đó của cái thời nhiễu loạn ấy. Nhà Vương Văn Cách rất nghèo, vì vậy mà vợ anh ta đòi ly hôn. Cô ph ần nhà máy Đại Phong thực sự quá quan trọng với gia đình nhà họ, con thì nhỏ, còn phải đi học, nhà thì nát, muốn có căn nhà mới; vợ anh ta cũng vì chút hy vọng vào cô ph ần, nên cuối cùng mới không tuyệt tình tuyệt nghĩa... tình hình các công nhân khác cũng gần gần như vậy, nhà người nghèo nào cũng có nhiều đi ều khó nói, tất cả đi ều chỉ trông mong vào chút cô ph ần ấy để đổi đời mà thôi! Vì vậy, ai muốn lấy miếng ăn của họ, họ sẽ liều mạng với kẻ đó. Trịnh Tây Pha thậm c ầu khẩn Vương Văn Cách bình tĩnh, trong lòng hết lượt này đến lượt khác nhún nhủ người đồ đệ nhất thiết chớ nên châm lửa, tuyệt đối chớ nên làm vậy.

Wương Văn Cách cũng rất lý trí. Hai bức tường vây hai bên giờ đi ều đã đổ sập, cửa sắt cũng bị máy ủi đất thúc cho bẹp gí, anh ta vẫn không dám châm lửa. Anh ta nắm chặt bật lửa trong lòng bàn tay, m ồ hôi làm ướt sũng, cánh tay run lẩy bẩy, nhưng anh ta vẫn gắng hết sức tự ki ền chế bản thân. Bên tai anh vang lên giọng sư phụ Trịnh Tây Pha của mình nhấn mạnh không chỉ một lần: Không có lệnh của tôi, không ai được phép châm lửa, kể cả anh!

Đột nhiên, máy ủi, máy xúc đi ều dừng hết lại, hai bên trường trường nhìn nhau ở khoảng cách gần sát sạt dưới ánh trăng.

Kế toán Vưu thích chụp ảnh bằng điện thoại, đăng blog, mạng xã hội các kiểu. Sau khi xảy ra xung đột, anh ta vẫn luôn bận bịu. Thấy đám máy móc cỡ lớn dừng lại trước cổng, anh ta liền ảo tưởng đấy chính là công lao

của mình. Anh ta nói với Vương Văn Cách: Đây, bọn chúng sợ r ồi à!? Điện thoại của tôi tương đương với một cái đài truyền hình đấy nhé, tôi đã đăng hết cả hành vi giải tỏa bằng bạo lực của chúng lên mạng r ồi...

Vương Văn Cách dù không tin tưởng mấy trò của kế toán Vưu, nhưng nguy cơ trước mắt quả thực đã được hóa giải phần nào. Anh ta bèn bỏ bật lửa vào trong túi, còn vung vẩy cánh tay tê cứng. Sư phụ Trịnh Tây Pha nói không sai, một khi châm lửa kết quả sẽ rất đáng sợ, giờ cuối cùng anh ta cũng có thể tránh không phải ra cái mệnh lệnh nguy hiểm này r ồi.

Thế nhưng, lúc này lại xảy ra tình huống bất ngờ. Bất ngờ chính là không thể ngờ, ai mà có thể tránh được tình huống không thể ngờ đây?

Đúng lúc sự việc đang có chuyển biến tốt, thì đội viên đội bảo vệ nhà máy Lưu Tam Mao vì quá căng thẳng đã len lén châm một điếu thuốc. Lúc máy ủi dừng tấn công, anh ta thở phào nhẹ nhõm, vô ý quăng đầu mâu thuốc ra. Đây chính là sai lầm chết người. Xăng đã thấm đẫm cả nền đất, ngọn lửa bùng lên dưới chân Tam Mao. Anh ta gào thảm thiết lao đầu xuống rãnh, bị thiêu chết tại chỗ, cuối cùng biến thành một đồng than đen kịt không thể nhận diện. Một vài công nhân đứng gần đó cũng bị bén lửa, kêu thảm thiết bỏ chạy tứ tán. Lái xe đi đầu khiến máy ủi bị ngọn lửa lớn dồn ép buộc phải bỏ xe mà chạy. Vương Văn Cách dẫn theo đội bảo vệ nhà máy đi dập lửa, có thể dùng biện pháp gì đâu đã dùng hết sạch. Khắp khu nhà máy bốc lên mùi cháy khét lẹt, mùi khói xăng cay mũi làm người ta nước mắt giàn giụa. Ngọn lửa liếm lên bầu trời đêm, cuộn cuộn bốc cao, lửa nóng thiêu đốt như một lũ mãnh thú dữ tợn vừa thoát ra khỏi lồng giam.

Nhà máy Đại Phong biến thành một biển lửa, ánh lửa chiếu sáng từng góc ngách. Khắp nơi đều hỗn loạn, cảnh tượng như thể ở chốn địa ngục:

có người gào khóc, có người run rẩy, có người rít lên the thé. Người bị thương nằm trên nền bê tông bẩn thỉu, nhiều người đã hôn mê. Vương Văn Cách liều mạng kéo mấy công nhân trẻ ra khỏi chiến hào, bản thân anh ta cũng bị lửa bén lên người. Trong khi đó, kẻ ham mê môn chụp ảnh là kế toán Vu lại bình tĩnh một cách cực đoan, tay cầm điện thoại thông minh tìm các góc độ khác nhau chụp ngọn lửa đang cháy bùng bùng mạnh mẽ. Ngọn lửa muôn hình vạn trạng, biến ảo đa đoan hóa thành vô số tấm ảnh đầy máu và nước mắt của kế toán Vu, kịp thời truyền lên khắp mạng Internet.

Thế là, vô số người ở vô số nơi gần như cùng lúc nhìn thấy vụ cháy lớn ở hiện trường giải tỏa di dời ven bờ hồ Quang Minh thành phố Kinh Châu xảy ra vào đêm ngày 16 tháng 9 năm 2014 này...

8.

Kế toán Vưu nói không hề sai, trong thời đại của phương tiện truyền thông cá nhân này, một chiếc máy điện thoại thông minh tương đương với một đài truyền hình. Hình ảnh, video vụ cháy lớn lan truyền với tốc độ điên cuồng trên mạng, chẳng mấy chốc đã đi khắp cùng trời cuối đất. Hầu Lượng Bình xem video đó ở Vân Nam, anh dẫn đội đi Côn Minh đi đầu tra vài kẻ hối lộ khác trong vụ Triệu Đức Hán, tối hôm đó đang ngồi ở quán vỉa hè ăn khuya, đợi món mì qua cầu. Một trinh sát trẻ thích dùng điện thoại lên mạng, đột nhiên kêu ầm lên: Ô, trưởng phòng Hầu, quê anh xảy ra chuyện rồi! Nói đoạn, anh ta liền đưa điện thoại cho Hầu Lượng Bình.

Đoạn video được phát live stream từ hiện trường làm Hầu Lượng Bình kinh hãi. Anh không xem lâu, lập tức móc điện thoại ra báo cáo thầy giáo Cao Dục Lương. Thầy giáo là bí thư ban chính trị pháp luật, chuyện lớn thế này, kể cả thầy giáo đã biết rồi, anh có cảnh báo một tiếng cũng không coi là lắm chuyện. Cú điện thoại đánh thức Cao Dục Lương khỏi giấc mộng. Sau đấy, Hầu Lượng Bình nghe nói, sau khi tra rõ tình hình, thầy giáo đã lập tức ra chỉ thị cho giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ, yêu cầu Kỳ Đồng Vĩ chạy ngay đến nhà máy Đại Phong để xử lý sự kiện đột phát này. Ông còn gọi điện cho Lý Đạt Khang tìm hiểu tình hình. Lúc đó, Lý Đạt Khang đang trên xe đến hiện trường vụ hỏa hoạn, không nắm được nhiều tình hình hơn những gì đăng trên mạng, nên cũng không nói được gì. Lúc gọi điện báo cáo cho thầy giáo, Hầu Lượng Bình cũng không hề nghĩ trận hỏa hoạn này lại có quan hệ gì với mình, càng không thể ngờ trận hỏa hoạn này về sau được đặt tên là sự kiện "16 tháng 9", tàn dư chính trị của nó vẫn

còn cháy mãi không tắt, và sẽ nuốt trọn không biết bao nhiêu quan chức lớn nhỏ trong quan trường tỉnh H...

Đêm ngày 16 tháng 9 năm 2014, Lý Đạt Khang leo lên dốc núi nhỏ nơi mấy ngày trước ông ta đã gặp mặt Cao Tiểu Cầm, nhìn ánh lửa ngập trời ở khu vực nhà máy Đại Phong ven bờ hồ Quang Minh dưới chân núi, cảm thấy chính bản thân mình cũng đang bị vây trong biển lửa. Trái tim ông ta đang bị ngọn lửa vô hình thiêu đốt, mồ hôi lạnh túa ra từng giọt không ngớt.

Lãnh đạo các cơ quan hữu quan hầu như đều đã chạy đến, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai và chủ tịch quận Quang Minh Tôn Liên Thành cũng ở hiện trường. Tôn Liên Thành cuống quýt báo cáo: Tình hình rất xấu, nơi đây là đồng đồ nát sau khi giải tỏa di dời, bốn bề đều là gạch ngói tường đổ, xe cứu hỏa chạy đến hiện trường mà không vào được. Lý Đạt Khang gằn lên: Nói với tôi làm cái quái gì! Lập tức tổ chức nhân lực dọn dẹp chướng ngại vật đi! Tôn Liên Thành vừa định chạy đi, Lý Đạt Khang lại gọi anh ta lại hỏi: Hiện tại có bao nhiêu người chết và bị thương? Tôn Liên Thành đáp: Hình như có ba người chết cháy, mấy người bị trọng thương đang cấp cứu, khoảng ba bảy ba tám người bị thương. Đây chỉ là con số áng chừng, vẫn chưa có thống kê chính xác. Lý Đạt Khang quay người lại chỉ đạo giám đốc Sở y tế: Lập tức thông báo cho các bệnh viện lớn trong tỉnh, mở tuyến xanh, dốc toàn lực cấp cứu người bị thương!

Báo cáo của giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai càng khiến người ta thêm lo lắng. Khu phân xưởng phía trước của nhà máy may mặc Đại Phong có một kho xăng trữ lượng hai mươi lăm tấn, nếu lửa lớn lan tràn, kho xăng sẽ phát nổ, hậu quả không thể lường nổi! Lý Đạt Khang chỉ thị: Mau sơ tán đám đông, tuyệt đối không thể thêm thương vong nữa!

Triệu Đông Lai nói ra một tình huống nan giải phức tạp: Đội giải tỏa di dời có một xe cảnh sát giả, công nhân đã vây kín cả chiếc xe cảnh sát giả và đám cảnh sát rỏm trong đó lại, hai bên rất có thể sẽ dùng tới vũ lực. Hiện tại, cảnh sát thật của công an thành phố đã bao vây các công nhân có mặt tại hiện trường, khuyên bọn họ giữ vững lý trí, bảo vệ quyền lợi của mình đúng theo quy định của pháp luật. Thành thử ra, vòng bao vây lại bao vây lấy vòng bao vây, hiện trường cực kỳ hỗn loạn. Bọn họ đang cố gắng khai thông, nhưng các công nhân lại không tin tưởng họ sẽ bắt đám cảnh sát giả, một mực nói họ đến để cứu lũ cảnh sát giả kia, cho rằng họ và chúng ở cùng một phe...

Đúng lúc này, giám đốc công an tỉnh Kỳ Đông Vĩ đã tới, anh ta sai dài bước chân đi đến, lớn tiếng ra lệnh: Giám đốc Triệu, cần phải xử lý một cách quyết đoán, khi cần thiết có thể bắn chỉ thiên cảnh cáo, sử dụng các dụng cụ của cảnh sát, dọn dẹp bằng vũ lực.

Lý Đạt Khang ngăn người. Kỳ Đông Vĩ đi tới trước mặt ông ta, kiên định nói: Bí thư Lý, giờ là thời khắc phi thường, kho xăng mà phát nổ thì không ai gánh nổi trách nhiệm này đâu! Cần phải dọn sạch hiện trường, không thể do dự được đâu!

Lý Đạt Khang ngẫm nghĩ giây lát, lập tức hạ quyết tâm: Giám đốc Triệu, nghe theo lệnh giám đốc Kỳ đi!

Triệu Đông Lai hơi ngần ngừ, nhưng vẫn phục tùng: Vâng, bí thư Lý, giám đốc Kỳ!

Giây lát sau, tiếng loa của cảnh sát vang lên trên nền trời đêm: Các đồng chí công nhân nhà máy Đại Phong, kho xăng trong khu vực nhà máy có thể phát nổ bất cứ lúc nào, vì sự an toàn của mọi người, cảnh sát sẽ lập

tức chấp hành nhiệm vụ dọn dẹp hiện trường, sau khi nghe thấy thông báo này hãy lập tức rời khỏi hiện trường, lập tức rời khỏi hiện trường...

Tiếng loa thông báo không có tác dụng. Các công nhân nam nữ trước cổng nhà máy tay nắm tay, tạo thành những bức tường người, vây mười mấy tên cảnh sát giả trong xe cảnh sát, gườm gườm giằng co với cảnh sát. Ánh lửa hắt lên đồ từng gương mặt nghiêm nghị, rất nhiều điện thoại di động liên tục chớp đèn flash, có người quay phim, có người chụp ảnh. Lúc này, trời bỗng tối sầm lại, trăng lu sao mờ, mây đen cuộn cuộn, tựa hồ có một cái nĩa đen kịt úp ngược xuống vậy. Mọi người bị tiếng loa thông báo chọc giận, càng không chịu bỏ qua những kẻ gây ra vụ hỏa hoạn này! Nhà máy bị phá, bao nhiêu anh chị em thiệt mạng, bị thương, món nợ này tính làm sao cho hết được đây? Một khi đã quyết tâm liều mạng, con người ta còn đáng sợ hơn ngọn lửa do xăng dầu bùng lên gấp bội! Đám cảnh sát giả run rẩy, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài trên trán, trên mặt chúng...

Lúc này, Kỳ Đồng Vĩ lại phát ra chỉ thị: Giám đốc Triệu, nổ súng cảnh cáo, dùng vũ lực dọn dẹp hiện trường đi!

Không ai ngờ được, đúng vào thời điểm khẩn cấp vạn phần này, một ông già lại ngăn cản việc dọn dẹp hiện trường. Đêm đó, Trần Nham Thạch trước tiên nhận được điện thoại cấp báo của Trịnh Tây Pha, sau lại xem video trực tiếp từ hiện trường, biết chuyện nhà máy Đại Phong xảy ra chuyện lớn, bèn mặc kệ lời can ngăn của người bạn đời gắn bó mấy chục năm, phóng xe đạp điện chạy tới.

Bí thư Lý, tuyệt đối không được lỗ mãng, trước mặt các anh là quần chúng nhân dân đó!

Lý Đạt Khang rất bất ngờ: Bác Trần, sao bác lại tới đây? Đây không phải là chỗ bác nên đến, mau về đi!

Trần Nham Thạch chìa tay ra: Bí thư Lý, anh đưa cho tôi một cái loa tay, tôi qua đó khuyên giải bọn họ.

Kỳ Đồng Vĩ nói: Đừng khuyên nữa, hiện trường quá hỗn loạn, rất nguy hiểm, chúng tôi phải lập tức dọn dẹp hiện trường bây giờ...

Trần Nham Thạch nổi giận: Dọn dẹp cái gì? Muốn mâu thuẫn càng thêm gay gắt hả? Giờ cũng không biết đã bao nhiêu người chết bao nhiêu người bị thương rồi, lại muốn có thêm thương vong nữa hả? Nhanh lên, tìm một cái loa về đây, tôi đi khuyên đám công nhân trở về nhà máy...

Lúc này, tiếng loa thông báo của cảnh sát lại vang lên.

Trần Nham Thạch nóng nảy giậm chân. Bí thư Lý, giám đốc Kỳ, cả anh nữa, giám đốc Triệu, mau ra lệnh ngăn họ lại, nhanh lên! Tôi nói cho các anh biết, công nhân nhà máy Đại Phong họ chiến đấu vì cổ phần của mình, sẽ không dễ dàng rút lui đâu. Nếu xảy ra xung đột, lại thêm mấy mạng người nữa, ba người các anh không ai thoát được liên quan đâu!

Những lời này rất có sức nặng, Lý Đạt Khang hiểu rõ trách nhiệm chính trị của mình. Ông ta liếc mắt nhìn Kỳ Đồng Vĩ, Kỳ Đồng Vĩ lắc đầu. Nhưng Lý Đạt Khang vẫn ra lệnh: Giám đốc Triệu, tạm ngừng dọn dẹp hiện trường, để bác Trần thử xem!

Trần Nham Thạch được hai viên cảnh sát hộ tống đi về phía nhà máy Đại Phong đang khói lửa ngập trời. Ông cần loa điện, gọi mấy người bạn công nhân quen thuộc như Trịnh Tây Pha, lão Mã tới trước mặt, bắt đầu nói chuyện với các công nhân.

Các anh em, các đồng chí, hôm nay đứng trước mặt mọi người, tâm trạng tôi vô cùng nặng nề, muốn khóc mà không có nước mắt! Năm đó, nhà máy này là do tay tôi thay đổi cơ chế, giờ cổ phần của các bạn mất hết,

sau khi giải tỏa di dời xong còn thất nghiệp, mất cả miếng cơm, tôi đau lòng lắm! Nhưng tôi vẫn phải khẩn cầu mọi người, nhất định phải tỉnh táo, kiên chế bản thân, tuyệt đối đừng làm mâu thuẫn thêm gay gắt! Xin mọi người trước tiên nãy rút trở về khu vực nhà máy, có được không?

Dưới ánh lửa, các công nhân không ai nhúc nhích, từng gương mặt trầm uất hẳn lên vẻ hoài nghi. Mọi người biết ông già chạy tới đây giữa đêm khuya khoắt là vì muốn tốt cho họ. Nhưng trong thời khắc cam go này, trong tình cảnh nguy cấp mà họ đang phải đem tính mạng ra liều tranh giành này, họ sao có thể vì những lời hô hào không có bất cứ đảm bảo nào của ông già này mà nhượng bộ chứ?

Trần Nham Thạch lại giơ loa cầm tay lên: Vậy hãy để xe cứu hỏa đi vào dập lửa trước có được không? Mọi người muốn giữ cổ phần, trước tiên phải giữ được tính mạng của mình trước đã! Không còn mạng thì giữ cổ phần có tác dụng gì?

Trả lời Trần Nham Thạch, chỉ là sự im lặng.

Trần Nham Thạch cuống lên: Nếu kho xăng trong nhà máy phát nổ, tất cả sẽ tiêu đời, tôi sẽ ở cùng mọi người!

Lời này làm các công nhân chấn động. Đám cốt cán như Trịnh Tây Pha, lão Mã, Vương Văn Cách liền nhân cơ hội khuyên nhủ, bấy giờ mới lùa được đám người đen kịt như lùa vịt trở về khu phía sau nhà máy. Đám thủ hạ của Triệu Đông Lai liền thừa cơ còng bọn cảnh sát giả lại. Chiếc xe cảnh sát giả kia cũng được lái ra khỏi đồng hoang tàn mà không bị hư tổn gì.

Sự việc từ đây liền chuyển biến theo chiều hướng tốt lên. Chướng ngại vật đồ nát được dọn dẹp, xe cứu hỏa tiến vào nhà máy nhanh chóng dập tắt ngọn lửa. Không lâu sau, xe hút xăng của công ty xăng dầu cũng chạy tới,

chuẩn bị hút hết toàn bộ kho xăng đi. Các nhân tố nguy hiểm ở hiện trường lần lượt được loại trừ, thảm họa lớn hơn đã được ngăn ngừa. Không biết từ lúc nào, gió thổi tan mây, vầng trăng tỏa sáng giữa trời, chiếu rọi mặt đất thành một thế giới màu bạc.

Lý Đạt Khang thở phào một hơi, khoan thai châm một điếu thuốc. Hồ Quang Minh phẳng lặng như gương, vầng trăng tròn như chiếc mâm bạc soi mình ở giữa hồ, đẹp đến nao lòng người. Làn gió nhẹ thổi làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn, một mảng ánh sáng bạc lấp lóa. Trên ngọn núi nhỏ, những cây thông đuôi ngựa mọc rải rác, lá thông rung rinh đưa tới mùi hương thoang thoảng. Một con chim đêm bay vọt lên từ bụi cây, phát ra những tiếng kêu như người nói mớ, nghe rung động một cách kỳ diệu. Ngọn lửa nhuộm đỏ chân trời đã tắt ngấm, ven bờ hồ Quang Minh dường như chưa từng xảy ra chuyện gì, trời đất tĩnh lặng trở lại. Thế nào là đẹp? Thế giới thái bình chính là đẹp nhất. Vị bí thư thành ủy xuất thân từ thư ký, rất có khí chất văn nhân Lý Đạt Khang thản nhiên đưa ra kết luận như vậy.

Đúng vào lúc này, Kỳ Đồng Vĩ bước đến bên cạnh ông ta, trên gương mặt tuấn tú nở một nụ cười mỉm: Bí thư Lý, tôi có kiến nghị, không biết có nên nói hay không?

Lý Đạt Khang hút thuốc, chăm chú nhìn vào khu nhà xưởng đằng xa. Kiến nghị gì? Giám đốc Kỳ, cứ nói đi!

Sự việc đã thế này rồi, thôi thì dứt khoát rèn sắt lúc nóng, dỡ bỏ luôn nhà máy Đại Phong trong đêm đi!

Lý Đạt Khang thoáng ngáy người, đẩy gọng kính lên, nhìn vị giám đốc công an tỉnh trước mặt mình ngẫm nghĩ. Thế là ý gì? Ông ta khó khăn lắm mới ổn định được hiện trường rối loạn, vừa hưởng thụ sự tĩnh lặng trong giây lát, đồng chí Kỳ Đồng Vĩ này sao lại muốn gây chuyện nữa rồi? Tay

học trò này của Cao Dục Lương rốt cuộc có tâm tư gì? Chỉ sợ thiên hạ không loạn à?

Viên giám đốc công an tỉnh tỏ vẻ nhìn xa trông rộng: Đêm nay không phá dỡ, sau này muốn phá dỡ chỉ sợ khó càng thêm khó!

Vậy cũng phải. Xét cho cùng, nhà máy Đại Phong vẫn sẽ phải phá dỡ, giấc mơ vĩ đại của ông ta không thể để cái đỉnh này ghim chặt ở đây được. Lý Đạt Khang thở ra một hơi dài, buồn bực nói: Đúng vậy, đúng vậy! Giám đốc Kỳ, anh nói không sai chút nào! Đau dài chỉ bằng đau ngắn, tôi vốn dĩ cũng yêu cầu họ phải phá dỡ trong vòng một tuần!

Trái tim vốn đã bình lặng trở lại của bí thư thành ủy lại bị giám đốc công an tỉnh khuấy cho đập rộn lên, giấc mơ về khu đô thị mới vốn đã rất sống động giờ lại kịp thời nảy ra trong tâm trí. Thật vậy, chuyện đã đến nước này rồi, sao không phá dỡ luôn đi? Đương nhiên, có một mắt xích cần phải xử lý cho tốt, đó chính là Trần Nham Thạch. Vị đồng chí già này tiếng tăm lừng lẫy, phàn nàn rất lắm, mà lại có quan hệ sâu xa với nhà máy Đại Phong trong quá khứ.

Lý Đạt Khang bảo Triệu Đông Lai mời Trần Nham Thạch tới, nắm chặt tay ông già, ra sức mà lắc: Bác Trần, cảm ơn bác! Tôi thay mặt thành ủy, chính quyền thành phố cảm ơn bác! Không có bác đứng ra, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì nữa! Có đi đâu, nhà máy Đại Phong này là khối ung nhọt bên bờ hồ Quang Minh, để nó lại xét cho cùng vẫn là một mối họa ngầm. Đồng chí bí thư ghé miệng sát bên tai ông già, ra vẻ cơ mật mà thân thiết: Bác Trần, tôi muốn thương lượng với bác chuyện này, đêm nay chúng ta vẫn cứ phải phá dỡ nhà máy này đi thôi!

Trần Nham Thạch hết sức bất ngờ, cũng rất kinh ngạc: Cái gì?! Lý Đạt Khang, anh... anh dám!

Lý Đạt Khang nén ngọn lửa giận đang bùng lên trong lòng, cố gắng mỉm cười: Bác Trầ này, tôi biết bác đang nghĩ cho quầ chúng công nhân. Nhưng quầ chúng không phải là cái cớ để vi phạm pháp luật! Bác lại càng không thể làm ngọn núi cho họ dựa vào được - không có sự ủng hộ của bác, nhà máy Đại Phong bọn họ cũng không đối nghịch với chính quyền đến tận ngày hôm nay đâu!

Trầ Nham Thạch cả giận: Đồng chí Lý Đạt Khang, anh có biết tại sao bọn họ phải đối nghịch hay không? Bọn họ bị lũ gian thương phi pháp lừa gạt đấy, tôi đã báo cáo chuyện này lên anh và thành ủy từ lâu rồi, viết thư gọi điện thoại cho anh, mà anh chẳng buồn để mắt đến! Nói trắng ra nhé, chuyện xảy ra đêm nay, trách nhiệm của Lý Đạt Khang anh và thành ủy Kinh Châu không nhỏ đâu!

Lý Đạt Khang ngẩn người. Thoáng sau đó, ông ta nghiêm trang nói: Đây, đồng chí Trầ Nham Thạch, tôi đem danh dự đảng viên và nhân cách ra thề với bác, tôi không nhận được thư của bác, mà cũng không tiếp cuộc điện thoại nào của bác cả!

Trầ Nham Thạch khoát tay: Vậy thì anh bị cho đi tàu bay giấy rồi, xa rời quầ chúng, không hiểu tình hình thực tế! Chính quyền phải giữ lấy chữ tín. Thay đổi thời gian phá dỡ đi, tôi sẽ đến làm công tác tư tưởng, đêm nay không thể khoét sâu thêm mâu thuẫn được nữa!

Lý Đạt Khang xưa nay nói một là một, hai là hai, ông ta đánh mặt lại nói: Chính quyền quận đã gửi thông báo từ lâu, tôi cũng thay mặt thành ủy hạ lệnh kiên quyết di dời, đêm nay nhất thiết phải phá dỡ nhà máy may mặc Đại Phong... chuyện này cứ quyết định vậy đi!

Đêm đầu mùa thu đã hơi lành lạnh. Gió từ mặt hồ thổi tới càng khiến bầu không khí thêm lạnh lẽo. Trầ Nham Thạch rùng mình, trên gương mặt

lộ ra vẻ bi thương nặng nề. Ông già dường như muốn nói gì đó, môi mấp máy, nhưng lại không nói được lời nào. Trong một khoảnh khắc, Lý Đạt Khang có chút bất nhẫn trong lòng, cũng muốn nói vài lời an ủi Trần Nham Thạch, nhưng vì đã quen thói áp đặt, nhất thời cũng khó tìm được câu chữ.

Đúng lúc này, trong bóng tối vang lên tiếng thông báo bằng loa âm lượng lớn từ phía nhà máy Đại Phong: Các anh chị em nhà máy Đại Phong, chính quyền lừa gạt chúng ta rồi, đội phá dỡ của Thường Tiểu Hồ lại tấn công rồi...

Lý Đạt Khang và Trần Nham Thạch cùng quay đầu. Nhờ ánh trăng, có thể quan sát được tình cảnh khu nhà xưởng nhà máy Đại Phong. Xe ủi mặc kệ khói đen, bắt đầu chuyển động. Đám người của Thường Tiểu Hồ đi theo máy móc cỡ lớn một lần nữa áp sát nhà máy Đại Phong. Các công nhân phần nộ, cần theo vũ khí xông ra khỏi nhà xưởng, một vụ xung đột sắp bùng nổ đến nơi! Xe bồn chở đầy xăng cũng bị chặn đường lui, mười mấy nữ công nhân ngỗ nghịch chắn trước mũi xe. Xăng dầu bị giữ lại, lại trở thành vũ khí trí mạng của các công nhân. Tình thế lập tức trở nên cực kỳ căng thẳng...

Trần Nham Thạch vừa lo lắng vừa tức giận, nhìn Lý Đạt Khang lắc đầu thở dài. Nhìn xem, anh đã làm chuyện gì? Đêm nay các anh muốn phá dỡ nhà máy thì phải bước qua xác tôi, để xe ủi nghiền nát cái bộ xương già này đi!

Câu chuyện tiếp diễn phía sau rất có kịch tính. Trần Nham Thạch tay cầm loa điện, một lòng muốn đi vào giữa đám công nhân để vận động tư tưởng, đám cảnh sát chặn đường, không cho ông đi qua. Nhưng bọn họ

cũng không dám cứng rắn, người nào người nấy đều gượng gạo cười, luôn mồm nói: Ông Trần, ông đừng qua đó, nguy hiểm lắm...

Trần Nham Thạch tả xung hữu đột giữa vòng vây cảnh sát, nhúc nhích một bước cũng rất khó khăn. Ông già hết cách, bèn móc điện thoại di động ra gọi cho cấp dưới năm xưa cầu cứu: Cao Dục Lương, tôi bị bắt rồi, mau tới đây cứu tôi!

Cao Dục Lương đã định sẵn là đêm nay không được ngủ. Ông đã uống hai viên thuốc an thần, vừa lơ mơ chìm vào giấc ngủ thì điện thoại di động kêu lên. Nghe Trần Nham Thạch kể lể, Cao Dục Lương kinh hoảng ngồi bật dậy. Cảm giác đầu tiên của ông là, tay Lý Đạt Khang này thực quá đáng! Nhưng Cao Dục Lương lại không thể ra mặt nói thay Trần Nham Thạch được. Chính trường tỉnh H rất phức tạp, ông và Lý Đạt Khang lại có hiềm khích, gì mà phe chính pháp với bang thư ký, ông thực sự không tiện khua tay múa chân với một quan chức cao cấp của tỉnh vì chuyện giải tỏa di dời này được. Thế nên, ông bèn uyển chuyển khuyên nhủ Trần Nham Thạch: Lãnh đạo à, anh đừng nóng giận quá. Chuyện này em không tiện trực tiếp can thiệp được, dẫu sao Lý Đạt Khang cũng là thường vụ tỉnh ủy mà. Em được phân công quản lý chính trị và pháp luật, không quản được anh ta. Hay là anh... Trần Nham Thạch bức tức ngắt lời Cao Dục Lương: Nếu cậu đã không quản được Lý Đạt Khang, vậy thì phiền cậu tìm giúp tôi bí thư tỉnh ủy mới Sa Thụy Kim đi. Cậu cứ nói, tôi, một lão già tên là Trần Nham Thạch, có chuyện gấp muốn tìm anh ta!

Trần Nham Thạch nói xong liền dập máy. Cao Dục Lương thẩn ngác nhiên, nghe giọng điệu, vị kiểm sát viên trưởng này hẳn có quan hệ không tầm thường với tân bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim! Cao Dục Lương không dám chậm trễ, lập tức gọi điện cho trưởng ban Bạch thư ký của bí thư Sa

Thụy Kim. Trưởng ban Bạch nói: Bí thư Sa đi đi đầu nghiên ở thành phố Nham Đài cả ngày, buổi tối lại tọa đàm với cán bộ địa phương, vừa ngủ được một lúc, không tiện làm phiền. Cao Dục Lương nói: Vậy thì đợi sáng mai, anh nói với bí thư Sa, cựu kiểm sát viên trưởng Trần Nham Thạch của chúng tôi có việc gấp tìm ông ấy.

Cao Dục Lương lại tới phòng làm việc. Ông nghĩ, cũng nên thuận nước đẩy thuyền, cho Lý Đạt Khang một ân tình. Nghĩ đoạn, bèn cậ̀n điện thoại lên, kịp thời thông báo cho Lý Đạt Khang biết chuyện Trần Nham Thạch cậ̀n viện và sự mong chờ của Trần Nham Thạch với bí thư tỉnh ủy mới Sa Thụy Kim, đ̣ồng thời còn nhắc nhở đ̣ầy thâm ý: Ông bạn, anh xem ý tứ của bí thư Sa thế nào ṛồi phá dỡ nhà máy Đại Phong cũng không muộn mà! Lý Đạt Khang luôn miệng cảm ơn. Cao Dục Lương trở lại phòng ngủ nằm xuống, trong lòng lẩn cớ thể đ̣ầu hết sức thư thái. Không giỏi xử lý những mối quan hệ này thì Cao Dục Lương ông đã không phải là Cao Dục Lương ṛồi.

Lý Đạt Khang nếu phản ứng chậm trễ thì ông ta cũng không phải là Lý Đạt Khang ṛồi. Ông ta lập tức tỉnh táo lại, xem ra lão già Trần Nham Thạch này không dễ đụng vào thật! Thời đại của Triệu Lập Xuân ở tỉnh H dẫu sao cũng đã qua đi, Sa Thụy Kim lại là người từ trung ương trên trời giáng xuống, không ai nắm rõ được căn nguyên của ông ta như thế nào. Trần Nham Thạch đã hơn tám mươi, thuộc loại lãnh đạo bậc cha chú, Sa Thụy Kim vẫn còn trẻ trung, ai biết được giữa hai bọn họ có quan hệ thế nào? Hành động lỗ mãng không khéo lại giẫm phải mìn. Lý Đạt Khang hy vọng vị bí thư tỉnh ủy mới chú ý đến một ṭiền tại chính trị mạnh mẽ là mình, vậy thì cũng không thể xem nhẹ một ṭiền tại chính trị còn lớn mạnh hơn rất nhiều là vị bí thư tỉnh ủy mới đó được.

Động tác tiếp sau đó của Lý Đạt Khang khiến người ta hoa cả mắt, chẳng những vậy lại còn thiếu logic. Đầu tiên, ông ta ra lệnh cho Tôn Liên Thành ngừng việc giải tỏa di dòi. Tôn Liên Thành hỏi tại sao? Lý Đạt Khang nói: Đừng hỏi tại sao, lập tức chấp hành! Kế đó, ông ta lại chỉ thị giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai: Bảo vệ bác Trần, chuẩn bị một xe cứu thương, ngộ nhỡ ông già không khỏe thì lập tức đưa đến bệnh viện! Lý Đạt Khang còn cởi chiếc jacket đang mặc ra khoác lên người cho Trần Nham Thạch, đề phòng ông già bị lạnh. Lúc trời sắp sáng, ban quản lý hành chính đưa đến một xe sữa đậu nành, cơm hộp để các lãnh đạo ăn lót dạ. Lý Đạt Khang lại chỉ thị đưa những thứ đó tới cho Trần Nham Thạch và các công nhân ở trước cửa nhà máy trước.

Thế là, sáng sớm hôm đó, ở hiện trường cưỡng chế di dòi, Kỳ Đồng Vĩ thấy một cảnh tượng thế này: Đối mặt với một dãy xe ủi, Trần Nham Thạch ngẩng một mình trên chiếc xô pha rách nát. Sau lưng ông, là một đám đông đảo công nhân nam nữ. Gió sớm thổi bay mái tóc bạc lưa thưa của ông già, những đường nét kiên nghị trên gương mặt khiến ông trông như một bức tượng, trên người khoác chiếc jacket màu cà phê của bí thư thành ủy Lý Đạt Khang.

Kỳ Đồng Vĩ thực sự không tìm được, ngạc nhiên hỏi: Bí thư Lý, sao đột nhiên lại thay đổi quyết định? Ông nghĩ thế nào vậy? Lý Đạt Khang cười cười, châm thuốc, thông dong nói: Giám đốc Kỳ à, tôi đột nhiên nghĩ thông một đạo lý. Trần Nham Thạch đang đại diện cho chính quyền chúng ta kết nối với các công nhân mà, hình tượng của ông ấy thuộc về đảng và chính phủ. Chúng ta đối lập với ông ấy, há chẳng phải là trò cười hay sao?

Kỳ Đồng Vĩ không nói gì, gương mặt lộ rõ vẻ nghi hoặc. Nhưng chỉ vài giờ đồng hồ sau, anh ta đã hiểu rõ được uẩn khúc ở bên trong.

Đón tia nắng đầu tiên khi phương Đông hừng sáng, Lý Đạt Khang nở một nụ cười thân thiết và ấm áp đến trước cổng nhà máy Đại Phong. Trưởng ban quản lý hành chính đang chỉ huy đầu bếp trong nhà ăn cơ quan phát đồ ăn sáng cho công nhân, Lý Đạt Khang bước đến rất tự nhiên, nhận một túi bánh bao từ tay đầu bếp, đích thân trao cho một công nhân già. Người công nhân nhận lấy túi bánh bao, miệng hơi há, dờ ra như một bức tượng, không biết nên phản ứng thế nào. Lý Đạt Khang vỗ vai ông ta: Bác đừng ngăn người ra đó, tranh thủ ăn lúc còn nóng đi! Rồi ông ta lại bung bát cháo đưa cho một nữ công nhân. Bát cháo hơi nóng, ông ta dặn cô phải cẩn thận, rồi quay đầu bảo lấy thêm một quả trứng muối cho vào. Nữ công nhân vừa bất ngờ, vừa cảm động, rưng rưng nước mắt, luôn miệng cảm ơn...

Máy quay của đài truyền hình thành phố Kinh Châu kịp thời tiến vào, quay lại cảnh tượng cảm động này, mạnh mẽ dẹp đi vụ hỏa hoạn phải trả giá nặng nề đêm hôm qua, biến thành một màn thể hiện tình thân thấm thiết.

Ánh bình minh cổ vũ lòng người nhẹ nhàng bùng lên. Vô số đám mây rực rỡ, màu vàng cam, màu tím nhạt, màu đỏ đồng, màu xanh than, tựa như một lũ trẻ con tung tăng nhảy nhót ra khỏi nhà trẻ. Bầu không trước khoáng khắc mặt trời hoàn toàn lộ mặt thật náo nhiệt, mọi thứ đều để làm nền tôn lên khoáng khắc vĩ đại của một ngày: mặt trời lên.

Lưng hướng về phía vầng dương đang lên, tắm mình trong ánh sáng của ngày mới, Lý Đạt Khang đứng bên cạnh Trần Nham Thạch, tay cầm loa điện, khẳng khái đồng loạt phát biểu với các công nhân có mặt tại hiện trường, chân thành hứa hẹn: Lời hứa của Trần Nham Thạch khi thực hiện thay đổi cơ chế năm xưa, cũng chính là lời hứa của ông ta và thành ủy,

nhất định sẽ nghiêm túc thực hiện. Nói cho cùng, cải cách chính là để toàn dân được giàu có sung túc...

Trở về văn phòng thành ủy, Lý Đạt Khang chủ động gọi điện cho bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim, báo cáo vắn tắt lại sự kiện bất ngờ xảy ra tại nhà máy Đại Phong đêm qua, thành khẩn kiểm điểm đồng thời ra sức ca ngợi Trần Nham Thạch.

Lúc này, Sa Thụy Kim và thư ký là trưởng ban Bạch đang ăn sáng ở khách sạn Nham Đài, tivi lớn trong phòng ăn đang phát bài phát biểu của Lý Đạt Khang. Sa Thụy Kim không nói nhiều, chỉ hờ hững dặn dò trong điện thoại: Hôm nay tôi về Kinh Châu, đồng chí Đạt Khang, những lời này của anh để dành nói ở cuộc họp của thường vụ tỉnh ủy đi.

9.

Tân bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim đeo một cặp kính vành rộng, tướng mạo nho nhã hiên lành, khéo miệng thường nở nụ cười, nhưng ánh mắt lại thâm trầm sắc bén, thoạt nhìn đã biết là người ngoài tròn trong vuông, giỏi cả cương lẫn nhu. Tân bí thư đi đi đầu nghiên trở về thành phố Kinh Châu chưa được vài ngày đã chủ trì triệu tập hội nghị thường vụ tỉnh ủy tỉnh H. Mười ba vị ủy viên thường vụ tỉnh ủy bao gồm cả Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang đều có mặt.

Sa Thụy Kim mỉm cười khai mạc hội nghị, nghe có vẻ tùy ý, song lại đầy thâm ý. Ông ta nói, để tổ chức buổi họp thường vụ này, ông ta đã làm một số công tác chuẩn bị, mười sáu ngày chạy tám thành phố, thực hiện đi đầu nghiên, đúng đêm hôm xong việc đi đầu nghiên thì lại gặp phải sự kiện "ngày 16 tháng 9". Lần đầu tiên trong lịch sử, một tỉnh lớn về kinh tế phát trực tiếp tại hiện trường cho cả thế giới xem một sự kiện tập thể, khiến ông ta thực sự cảm thấy bất an.

Tân bí thư tỉnh ủy nói rõ ra là sự kiện "ngày 16 tháng 9", Lý Đạt Khang liền ngẩng không yên, ông ta giơ tay, muốn thay mặt thành ủy thành phố Kinh Châu kiểm điểm với tỉnh ủy. Sa Thụy Kim xua tay, bảo bí thư Lý đừng nôn nóng kiểm điểm, mà trước tiên cần làm rõ tính chất của sự kiện này. Lòng Lý Đạt Khang chùng xuống.

Sa Thụy Kim cho rằng sự kiện "ngày 16 tháng 9" này không đơn giản, đồng thời đưa ra phán đoán sơ bộ: Nó không phải mâu thuẫn do giải tỏa di dời thông thường, mà là sự kiện bạo lực ác tính do tham nhũng hủ bại gây

ra. Căn nguyên của sự kiện là tham nhũng, là hành vi tham nhũng của một số cán bộ đã kích phát và làm sâu sắc thêm mâu thuẫn xã hội vốn có ở khắp nơi.

Các ủy viên thường vụ xôn xao gật đầu, thì thầm bàn luận. Lời của tân bí thư rất sắc bén, nói đúng vào trọng điểm ngay.

Giọng nói của Sa Thụy Kim vang vang: Tôi nói vậy là có căn cứ cả. Tổng cục chống tham nhũng soát nhà của một viên trưởng phòng nhỏ ở Bắc Kinh thu được hơn hai trăm triệu tiền mặt, Đinh Nghĩa Trân, nghi can của vụ án đó đã đào tẩu ở bên chúng ta liệu đã tham nhũng bao nhiêu tiền? Lại còn cả đám cùng một giuộc với Đinh Nghĩa Trân kia liệu đã ăn bao nhiêu tiền? Không ăn hối lộ thì sao phải làm trái luật? cỗ phàn của công nhân viên nhà máy Đại Phong đi đâu mất rồi? Vì cỗ phàn, một trận hỏa hoạn thiêu chết ba người tại chỗ, bị thương ba mươi tám người, còn có sáu người đang trong cơn nguy kịch, chưa rõ sống chết! Chuyện của nhà máy Đại Phong và bối cảnh của sự kiện ác tính này cần phải tra xét cho rõ ràng, cho công nhân nhà máy Đại Phong, cũng là cho nhân dân một câu trả lời! Mặc kệ là liên quan đến ai, liên quan đến cấp cán bộ nào đi nữa!

Cây bút chì hai màu xanh đỏ trên tay Sa Thụy Kim vô ý đập xuống mặt bàn đánh "cách" một tiếng. Đối với những người tham gia cuộc họp, âm thanh này chẳng khác nào một tiếng sấm nổ giữa trời, biểu đạt quyết tâm chống tham nhũng của tân bí thư tỉnh ủy.

Tâm tình Lý Đạt Khang lạnh đi quá nửa. Tân bí thư thế mạnh như thác đổ, đã nói rõ là muốn chống tham nhũng, liên kết vụ hỏa hoạn ven hồ Quang Minh và tên Đinh Nghĩa Trân đã bỏ trốn kia lại với nhau. Thân là chủ quản địa phương, Lý Đạt Khang biết rõ trách nhiệm của mình đã nặng thêm, không chỉ là trách nhiệm của lãnh đạo, mà vấn đề kinh tế cũng

không thoát khỏi có can hệ. Bí thư Sa đã nói, mặc kệ là liên quan đến người nào, liên quan đến cấp cán bộ nào, có phải đang ám chỉ ông ta?

Ngữ khí Sa Thụy Kim hòa hoãn lại một chút, chuyển sang nói về thành tựu cải cách. Tỉnh H giống như cả nước, liên tục leo cao trên bậc thang kinh tế, GDP tăng trưởng tốc độ cao 28 năm liên tiếp, từng thành phố mới nối nhau trỗi lên khỏi mặt đất, diện mạo thành phố và nông thôn thay đổi từng tháng từng ngày. Tốc độ tăng trưởng kinh tế của Kinh Châu, Lữ Châu và Lâm Thành không kém những thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải là mấy, cần phải nói, thành tựu cải cách mở cửa của tỉnh H rất lớn, đây là vấn đề chủ đạo.

Đây tuy bảo là những lời quan cách, song cũng là sự thực. Những lời này khiến người nghe rất dễ chịu, Cao Dục Lương, Lý Đạt Khang và các ủy viên thường vụ gật đầu tới tấp, tỏ ý tán đồng. Trong lúc gật đầu, Cao Dục Lương đã biết tân bí thư tuyệt đối sẽ không để họ tiếp tục thoải mái dễ chịu nữa. Quả nhiên, Sa Thụy Kim nói xong những lời quan cách kia, đảo mắt nhìn các vị ủy viên rồi chuyển phát chủ đề, trở nên dữ dội ác liệt hơn! Ông ta mạnh mẽ phê bình vấn đề tác phong của cán bộ, không khách khí chỉ ra, tổ chức cán bộ của một số ban ngành và địa phương đã thấp hơn tổ chức của dân chúng bình thường rất nhiều rồi. Các ủy viên thường vụ nhìn Sa Thụy Kim với ánh mắt kinh ngạc, cách đề cập này thực rất chấn động, như sét đánh bên tai. Cao Dục Lương không ngạc nhiên nhưng cũng giả bộ ngạc nhiên, ông sớm đã dự đoán trước mạch tư duy của tân bí thư.

Ánh mắt Sa Thụy Kim sáng lên như đuốc: Các đồng chí, các vị không phải nhìn tôi ngạc nhiên như vậy, đây là sự thực đau lòng mà tôi phát hiện ra trong lúc đi điều nghiên đó! Dưới đây tôi sẽ còn nói cụ thể hơn. Xin hỏi các vị, cấy vào những cán bộ tổ chức thấp, chuẩn mực đạo đức rồi để lãnh

đạo một ban ngành hay một địa phương, thì địa phương ấy, ban ngành ấy còn làm tốt được không? Quần chúng nhân dân có mắng chúng ta là lũ mù hay không?! Vì vậy, vấn đề nghiêm trọng bây giờ không phải là giáo dục quần chúng như thế nào, mà là giáo dục cán bộ của chúng ta như thế nào!

Những lời này thực quá kích động! Các ủy viên thường vụ vùi đầu vào cuốn sổ ghi chép. Kỳ thực, họ cũng không thể ngẩng đầu lên nổi, là tầng lớp lãnh đạo cao nhất của tỉnh H, cấp dưới xảy ra những tình trạng đó, không ai có thể tránh khỏi được trách nhiệm.

Sa Thụy Kim tiếp tục nói, vẻ như đã tính toán đầu ra đây. Các đồng chí, thời điểm này, rất cần thiết phải ôn lại truyền thống lịch sử của đảng chúng ta. Hôm nay tôi đặc biệt mời một vị đồng chí tiên bối đến tham gia buổi họp thường vụ của chúng ta, giảng cho các anh biết về lịch sử, về truyền thống, về tinh thần, làm thế nào để làm một đảng viên! Vị tiên bối này là ai? Chính là Trần Nham Thạch nổi tiếng lẫy lừng, nguyên viện phó thường trực Viện kiểm sát tỉnh. Có người không thích ông ấy, gọi ông ấy là Tảng Đá! Nhưng tôi phải nói, Tảng Đá mới tốt đó, cơ sở của đất nước chúng ta chính là nhờ những tảng đá này đặt nền móng đấy!

Lúc này, trưởng ban thư ký tỉnh ủy lão Trần dẫn Trần Nham Thạch xuất hiện trước cửa phòng họp.

Sa Thụy Kim đứng lên đầu tiên: Chúng ta hãy chào mừng đồng chí Trần Nham Thạch bằng một tràng pháo tay nhiệt liệt!

Cao Dục Lương, Lý Đạt Khang và các ủy viên thường vụ khác cũng lần lượt đứng dậy, vỗ tay chào mừng Trần Nham Thạch.

Nhìn gương mặt quen thuộc của Trần Nham Thạch, Cao Dục Lương không khỏi nhủ thầm trong bụng, tân bí thư muốn hát bài gì vậy? Chưa bao giờ ông gặp chuyện mời một vị tiên bối đến giảng về truyền thống trong

một buổi họp thường vụ tỉnh ủy thế này! Chương trình nghị sự hôm nay là nghiên cứu về nhân sự cán bộ cơ mà! Bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm để lại một danh sách hơn một trăm hai mươi người, vốn tưởng là tân bí thư sẽ không tiếp chiêu, không ngờ Sa Thụy Kim lại tiếp chiêu. Tiếp chiêu xong lại không tung bài theo lẽ thường, mà lại nói chuyện chống tham nhũng, nói về vấn đề trong đội ngũ cán bộ, giờ lại chơi trò giáo dục truyền thống, tình hình này có vẻ như là muốn chỉnh đốn tác phong đây! Cao Dục Lương xuất thân từ ngành giáo dục, hiểu rõ sự lợi hại của lý luận, cách sơn đả ngu, cái đầu của ai cũng có thể gặp nguy hiểm. Nghĩ đoạn, ông bèn tập trung hết tinh thần, chuẩn bị ứng phó với các tình huống có thể xuất hiện...

Trần Nham Thạch nói rất mộc mạc giản dị, kể chuyện hồi đó mình gia nhập đảng thế nào. Ông già vào đảng, là vì trong đội ngũ đánh thành phố Nham Đài khi đó, không phải đảng viên thì không được đeo bao thuốc nổ tham gia đội mũi nhọn. Đeo bao thuốc nổ là đặc quyền của đảng viên cộng sản. Ông già muốn giành được đặc quyền này, bèn vào đảng giữa mặt trận khi đội ngũ đến ngoại ô Nham Đài. Lúc đó, ông vẫn còn là thiếu niên, tuổi thực chỉ có mười lăm, vì muốn vào đảng nên đã báo không lên hai tuổi. Người giới thiệu ông vào đảng tên là Sa Chấn Giang...

Vừa nghe thấy họ Sa, Lý Đạt Khang đã thoáng động lòng. Xem ra Trần Nham Thạch và bí thư Sa đúng là có một tầng quan hệ thân thiết! Lại đoán Cao Dục Lương biết được quan hệ này nên trong đêm "16 tháng 9" mới gọi điện nhắc nhở ông ta. Ngẫm nghĩ thật kỹ, Lý Đạt Khang lại cảm thấy không đúng lắm, lão Cao sao lại muốn nhắc nhở mình chuyện này? Cao Dục Lương mất đi cơ hội thăng lên làm bí thư tỉnh ủy, liệu có hy vọng mình thuận lợi tiếp nhận chức vụ của chủ tịch tỉnh Lưu để lại hay không?

Trần Nham Thạch kể rất xúc động:... Trận tấn công bắt đầu, đội trưởng Sa Chấn Giang dẫn tôi và bọn Nhị Thuận Tử, tổng cộng mười sáu chiến sĩ đội mũi nhọn, mỗi người đeo bao thuốc nổ nặng hơn hai chục cân, lần lượt nhảy ra khỏi chiến hào. Trên tường thành, trong các lỗ châu mai, súng máy của quân Nhật điên cuồng bắn quét. Người xông tới trước tiên là Sa Chấn Giang, lá cờ đỏ thoát ẩn thoát hiện trong màn khói súng. Sau lưng Sa Chấn Giang là tôi, sau nữa là Nhị Thuận Tử...

Cao Dục Lương chỉ thấy miệng Trần Nham Thạch chuyển động, thì thoảng lại khua tay, đang kể chuyện, còn kể chuyện gì thì chẳng câu nào lọt được vào lỗ tai. Ông giống Lý Đạt Khang, đều đang có tâm sự.

Sự việc hình như không ổn lắm, chắc chắn là có vấn đề ở đâu đó. Sa Thụy Kim sao lại dám quả quyết khẳng định sự kiện "ngày 16 tháng 9" là do tham nhũng hủ bại gây ra? Nói vậy không phải là khinh suất sao? Vị tân bí thư tỉnh ủy tìm hiểu được tình hình từ ngu ồn nào? Chắc không phải từ chỗ Trần Nham Thạch chứ? Tân bí thư nói trắng ra là muốn gỡ Lý Đạt Khang, vậy chẳng phải chuyện tương lai tỉnh H do cặp Sa-Lý lãnh đạo không hề tồn tại? Chức chủ tịch tỉnh của Lý Đạt Khang, cũng giống như chuyện ông sẽ lên làm bí thư tỉnh ủy trước đó, chỉ là một trong vô số tin đồn chính trị mà thôi?

Trần Nham Thạch càng nói càng kích động:... Dưới một gốc cây hòe già cách cổng thành phía Nam chừng hơn sáu chục mét, Sa Chấn Giang trúng sáu viên đạn, hy sinh anh dũng! Tôi đeo bao thuốc nổ của Sa Chấn Giang lên, tiếp tục tiến tới. Một dàn súng máy lia tới, tôi trúng đạn ngã xuống. Trong khi tôi đang vùng vẫy bò lên tiếp, Nhị Thuận Tử đứng dậy, nhảy xông tới mấy mét, cả người lẫn thuốc nổ cùng lăn xuống hố ở cổng

thành, giật chốt dẫn hỏa. Cổng thành bị nổ tung. Lệnh xung phong tổng tấn công vang lên...

Lý Đạt Khang nhìn Trần Nham Thạch, có chút kích động. Năm xưa ông già này từng cống bao thuốc nổ, trong đêm "ngày 16 tháng 9" ông già cũng cống bao thuốc nổ chứ có kém gì! Cũng may có ông già này đứng ra, để ông ta còn chút e ngại, mới không kiên trì đòi cưỡng chế phá dỡ, không để sự việc phát triển theo chiều hướng xấu hơn. Nghe người ta nói, ông già mở một cái "viện kiểm sát nhân dân thứ hai", là một ông già phần nộ, nhưng ông già phần nộ cũng có nguyên tắc, có giới hạn! Vị tiền bối này ý thức chính trị mạnh, đương nhiên đã có ý thức của tầng lớp dưới và ý thức về quần chúng. Giờ nghĩ lại, thì chính Kỳ Đồng Vĩ có chút khả nghi, anh ta là giám đốc công an tỉnh, sao lại nghĩ ra đề nghị xui ông ta tiếp tục cưỡng chế phá dỡ? Phá dỡ nhà máy Đại Phong có lợi gì với vị giám đốc công an tỉnh này? Nghe nói, đồng chí giám đốc này và Cao Tiểu Cầm có dây mơ để má, trong này liệu có trò gì không?

Lúc này, Trần Nham Thạch đã nước mắt giàn giụa: ... Lúc hy sinh Nhị Thuận Tử mới mười sáu tuổi, mới có một ngày tuổi đảng thôi. Trong lịch sử đảng chúng ta, có còn loại đảng viên chỉ có một ngày tuổi đảng này không? Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ, trong thời chiến, trường hợp như Nhị Thuận Tử tuyệt đối không chỉ có một người. Những người này đã dùng hành động của họ, dùng sự hy sinh của họ, thực hiện lời thề lúc vào đảng!

Lúc này, các ủy viên thường vụ đầu lộ vẻ xúc động ra mặt, khước mắt Sa Thụy Kim đã hơi ươn ướt.

Cuối cùng Trần Nham Thạch nói: ... để vào đảng, tôi khai không lên hai tuổi, sau này lại về hưu sớm. Đồng chí Thụy Kim lần này hỏi tôi, bác nghĩ

hưu sớm không được hưởng đãi ngộ cấp phó chủ tịch tỉnh, có hối hận không? Tôi nói không hối hận. Đội mũi nhọn của chúng tôi năm đó có mười sáu người, một trận đánh thành hy sinh mất chín, so với bọn họ, tôi đã hạnh phúc hơn nhiều rồi. Vì vậy khi đồng chí Thụy Kim đại diện cho tổ chức xin lỗi tôi, tôi nói, có gì mà phải xin lỗi? Từng đeo bao thuốc nổ thì phải thò tay ra đòi quan chức, đòi đãi ngộ à? Đeo bao thuốc nổ là đặc quyền của đảng viên, năm đó khi báo không tuổi lên giành lấy đặc quyền này, tôi thậm chí còn không nghĩ mình có thể sống đến ngày hôm nay! Cả đời này tôi đều lấy làm tự hào vì mình giành được cái đặc quyền này đó!

Sa Thụy Kim và các ủy viên thường vụ đều vỗ tay nhiệt liệt, tiếng vỗ tay vang mãi không dứt.

Sau khi Trần Nham Thạch rời đi, buổi họp thường vụ tỉnh ủy lại tiếp diễn.

Sa Thụy Kim cảm khái vạn phần, chốc chốc lại gõ đốt ngón tay lên mặt bàn: Các đồng chí, thời chiến, đảng viên chúng ta giành nhau quyền đeo bao thuốc nổ, lớp lớp người đã hy sinh, tranh giành hy sinh là đặc quyền của đảng viên cộng sản. Còn bây giờ? Cán bộ đảng viên của chúng ta tranh giành cái gì? Quyền và tiền! Là lớp trước lớp sau kéo nhau hủ bại! Để thăng quan làm giàu, bao nhiêu chiêu trò quan trường thời phong kiến đã học thông lâu lâu hết cả, làm cho cả khu vực, cả ban ngành đều mờ mịt chướng khí! Lấy một ví dụ thôi, tôi đến nhậm chức ở tỉnh này, Trần Nham Thạch liền được thơm lây, biết ông ấy thích chim thích hoa, khá nhiều người đem tặng ông ấy các loại chim, các loại hoa, riêng chim thôi cũng mười mấy con rồi! Nếu Trần Nham Thạch thích nuôi thú cưng, không khéo người ta còn tặng cả hổ với gấu trúc nữa cũng nên! Thế là tập tục kiêu gì vậy!

Các ủy viên thường vụ ngơ ngác nhìn nhau. Bề không khí trong phòng họp căng thẳng hẳn lên.

Sa Thụy Kim nói tiếp: Có những cán bộ, cấp bậc không thấp, lần này còn muốn tiến thêm một bước. Anh ta là cán bộ quản lý lĩnh vực khoa học kỹ thuật, làm cục trưởng Cục khoa học kỹ thuật sáu năm, trưởng ban tổ chức cán bộ thành ủy năm năm, thế mà chẳng quen biết nhà khoa học nông nghiệp, viện sĩ viện khoa học nào của chúng ta! Người ta bắt tay với anh ta, anh ta còn vênh mặt lên hỏi người ta ở đơn vị nào? Thế nhưng nữ cán bộ nào có chút nhan sắc thì anh ta lại quen mặt hết, đến cả những người ở thôn trấn hẻo lánh anh ta cũng gọi ra được tên họ người ta. Chắc, còn ra thể thống gì nữa chứ, hả các đồng chí?

Cao Dục Lương cảm thấy thời cơ đến rồi, hẳn là nên chủ động xuất kích. Kinh nghiệm lịch sử cho ông biết, chinh đồn cán bộ cũng thế, mà vận động cũng thế, giành được quyền lên tiếng là quan trọng nhất. Chỉ có tích cực phê bình người khác, mới có thể bảo vệ mình một cách tốt nhất. Và lại, lãnh đạo cũng cần ủng hộ, đương nhiên thích những phần tử tích cực dẫn đầu ủng hộ mình.

Đồng chí Thụy Kim, người mà anh vừa nhắc đến tôi cũng từng nghe nói, rất thích tán tỉnh nữ cán bộ, buổi tối thường hay lôi kéo một đám nữ cán bộ đi uống rượu. Bữa nào uống rượu là chắc chắn phải đổ say một hai người, phải đưa đi truyền dịch, ảnh hưởng rất xấu, người ta ở sau lưng đầu gọi anh ta là "hoa soái" đấy.

Sa Thụy Kim phần nộ nói: Cái loại hoa soái chỉ biết uống rượu không làm việc chính, chúng ta có thể giới thiệu lên trung ương, bổ nhiệm làm thứ trưởng hay sao? Định coi Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc, Hội nghị hiệp thương chính trị là cái trò đùa chắc?

Từ lúc cuộc họp bắt đầu đến giờ, vẫn chưa có vị ủy viên thường vụ nào phát ngôn. Cao Dục Lương là người đầu tiên lên tiếng, chẳng những vậy lại còn chen lời tân bí thư, khiến người ta phải nhìn ông ta bằng con mắt khác. Thế nhưng, ông ta có tư cách này, dẫu sao thì cũng từng là láng giềng nhiều tiền năng cho chức bí thư tỉnh ủy cơ mà! Cao Dục Lương lại ra vẻ dí dỏm nói xen vào: Đồng chí Thụy Kim, theo tôi thấy, có thể xem xét sắp xếp người này đi gác cửa cho Hội liên hiệp phụ nữ tỉnh, phát huy sở trường và lòng nhiệt tình của vị hoa soái này.

Lý Đạt Khang bất mãn liếc nhìn Cao Dục Lương. Là một chính trị gia dày dạn kinh nghiệm, Lý Đạt Khang đã nhìn rõ tình thế - tân bí thư không phải nhằm vào sự kiện "ngày 16 tháng 9" mà là muốn viết nên một thiên văn chương lớn trong sự nghiệp của mình. Đương nhiên, ông ta cũng biết tầm quan trọng của việc phát ngôn bày tỏ thái độ, cũng hiểu được kỹ xảo phê bình người khác để giành trước tiên cơ, nhưng Lý Đạt Khang khinh thường không thèm làm như Cao Dục Lương, chẳng khác gì theo đuôi lãnh đạo đá đít con hổ đã chết. Ông ta muốn đợi thời cơ, ra tay là phải bất phàm, giúp vị tân bí thư này viết nên chương mở đầu...

Sa Thụy Kim tiếp tục phát biểu: Còn một đồng chí nữa, chính là giám đốc Sở công an tỉnh chúng ta đó, trên vai gánh trách nhiệm lớn lao là duy trì ổn định trị an xã hội đó. Anh này cũng hay, bao nhiêu việc quan trọng không làm, đột nhiên lại chạy đến vườn hoa nhỏ chỗ viện dưỡng lão của Trần Nham Thạch cuốc đất! Một đến nỗi mồ hôi đầm đìa, cánh tay như lìa ra vậy!

Sau khi đi điều nghiên trở về Kinh Châu, việc đầu tiên Sa Thụy Kim làm chính là đi thăm Trần Nham Thạch. Vào cổng viện dưỡng lão, ông ta liền thấy giám đốc công an Kỳ Đồng Vĩ và Trần Nham Thạch đang cuốc

đất trồng hoa. Trong lòng Sa Thụy Kim lập tức giật nảy lên: Đêm qua bên bờ hồ Quang Minh xảy ra sự kiện quàn chúng mang tính đột phát, chết tận mấy người, còn có rất nhiều người bị thương, vị giám đốc công an tỉnh này sao vẫn còn tâm tư làm nông dân trồng hoa ở đây? Sau đấy ông ta mới biết, không chỉ có vị giám đốc công an tỉnh này, từ hơn hai mươi ngày trước khi ông ta bất ngờ được bổ nhiệm về tỉnh H, viện dưỡng lão nơi Trần Nham Thạch ở đã trở nên náo nhiệt hẳn lên! Thông tin nhạy cảm lan truyền nhanh như gió: Bác ruột Sa Thụy Kim là đội trưởng và là người giới thiệu Trần Nham Thạch vào đảng. Sau giải phóng, Trần Nham Thạch thường xuyên tiếp tế gia đình liệt sĩ, Sa Thụy Kim chính là do Trần Nham Thạch nuôi đến khi tốt nghiệp đại học. Sau khi biết thông tin này, Kỳ Đồng Vĩ đã không còn cơ hội và sân khấu để biểu diễn như Lý Đạt Khang, đành phải vội vàng chạy đến nhà xin làm nông dân trồng hoa vậy.

Nụ cười đông cứng lại trên gương mặt Cao Dục Lương. Ông ta vừa không ngờ Kỳ Đồng Vĩ lại chạy đến chỗ viện dưỡng lão của Trần Nham Thạch cuốc đất, lại cũng không ngờ tân bí thư sẽ hướng đầu mũi giáo chỉ thẳng về phía Kỳ Đồng Vĩ, nhất thời có chút ngây người.

Sa Thụy Kim nói cười vui vẻ như thể không có chuyện gì. Tôi đề nghị năm nay có bình bầu lao động gương mẫu ở nông thôn thì bầu cho giám đốc Kỳ của chúng ta, thế nào cũng có một phiếu của tôi rồi. Quả là một người giỏi giang, làm việc nhà nông cũng rất giỏi!

Lúc này, Lý Đạt Khang không bỏ lỡ thời cơ ra tay. Hạ bút phải mạnh mẽ, phải nắm lấy điểm mấu chốt, phải điểm thẳng vào tử huyệt! Ông ta cao giọng nói xen vào: Hay lắm, bí thư Thụy Kim, tôi tán thành đề nghị này của anh, tôi cũng xin góp một phiếu! Người này cũng là nhờ võ mông ngựa mà leo lên cao thôi. Hồi đó tôi là thư ký của bí thư tỉnh ủy Triệu Lập Xuân, Kỳ

Đồng Vĩ là trưởng phòng bảo vệ chính trị thuộc Sở công an tỉnh, đồng chí Triệu Lập Xuân về quê viếng mộ, tôi và Kỳ Đồng Vĩ đi cùng. Tay Kỳ Đồng Vĩ này không ngờ cũng giỏi ghê, đến trước mộ nhà họ Triệu liền quỳ xuống mà khóc, nước mắt nước mũi chảy đầm đìa... Điều bộ Lý Đạt Khang rất sinh động, miêu tả rõ ràng, làm các ủy viên thường vụ không khỏi cười trộm.

Trong lòng Cao Dục Lương dấy lên một ngọn lửa giận - đây rõ là đánh thẳng vào mặt nhau! Các ủy viên thường vụ ở đây có ai mà không biết Kỳ Đồng Vĩ là học sinh của ông ta chứ? Lý Đạt Khang muốn làm gì? Trong cuộc họp thường vụ đầu tiên do tân bí thư chủ trì đã muốn đưa Kỳ Đồng Vĩ lên làm con dê tế thần? Không thèm quan tâm đến quy tắc và giới hạn tối thiểu nữa sao? Dẫu có muốn đánh chó xuống nước thì cũng phải nhìn mặt mũi chủ nhân của nó chút chứ? Vậy là, ông ta bèn mỉm cười hỏi: Đồng chí Đạt Khang, anh muốn đem chuyện khóc mộ này ra giải thích chứng minh đi đâu gì? Nói Kỳ Đồng Vĩ không phải hạng tử tế? Phải mang ra xử bắn chắc? Không đến nỗi đó chứ?

Sa Thụy Kim lại phát huy khiếu hài hước: Không đến nỗi, không đến nỗi! Lenin cũng từng nói rồi, phải lôi bọn nịnh bợ ra xử bắn hết, nhưng đây chỉ là lời lúc nhất thời tức giận thôi. Trong lịch sử quốc tế cộng sản chưa có tiền lệ xử bắn bọn nịnh bợ bao giờ. Vì vậy, giám đốc Kỳ không có nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Cao Dục Lương vẫn nắm chặt không buông đối thủ: Đồng chí Đạt Khang, hôm nay là họp thường vụ tỉnh ủy, thảo luận vấn đề nhân sự cán bộ. Anh đánh giá Kỳ Đồng Vĩ như vậy, tôi cảm thấy có bất công. Anh nói năm đó anh tận mắt thấy Kỳ Đồng Vĩ khóc mộ, tôi không nghi ngờ đây là sự thực. Nhưng mà đồng chí Đạt Khang này, liệu có phải Kỳ Đồng Vĩ tức

cảnh sinh tình, nhớ đến người thân nào đó của mình hay không? Thời gian đó có người thân nào đó của anh ta qua đời? Anh có tìm hiểu qua hay chưa?

Lý Đạt Khang nói: Tôi tìm hiểu rồi, cha mẹ Kỳ Đồng Vĩ vẫn còn khỏe mạnh, họ nhà anh ta trường thọ mà!

Cao Dục Lương lại nói tiếp: Kể cả vậy đi nữa thì sao chứ? Đồng chí Đạt Khang, Kỳ Đồng Vĩ làm trái đi đâu nào trong đi đâu lệ đảng? Đi đâu nào trong luật nhà nước? Đi đâu nào trong quy định bổ nhiệm cán bộ? Hả?

Sa Thụy Kim không khỏi ngẩn người, vị phó bí thư Cao này có phải là hơi quá trắng trợn, đến mức gần như vô sỉ rồi hay không? Song ngẫm lại, người ta cũng có tư cách này, dẫu sao cũng là nhân vật cây cao bóng cả ở tỉnh H, suýt chút nữa là thành bí thư tỉnh ủy rồi. Nghĩ đoạn, ông ta bèn vỗ vỗ tay một cách khoa trương: Hời hay lắm, có ý vị hài hước đến lắm!

Lý Đạt Khang nói: Chẳng phải là hài hước đến sao? Theo logic của đồng chí Dục Lương, nếu Kỳ Đồng Vĩ chẳng vi phạm gì, chúng ta có phải nên theo lẽ thường mà giới thiệu bổ nhiệm anh ta làm phó chủ tịch tỉnh không?

Cao Dục Lương cười tươi hết sức: Đồng chí Đạt Khang, anh chớ vội chất vấn, tôi còn chưa nói hết kia mà.

Sa Thụy Kim lên tiếng: Vậy mời đồng chí Dục Lương nói tiếp, buổi họp hôm nay chúng ta nhất định phải làm cho thật rõ, trên vấn đề nguyên tắc, không thể mù mờ hồ đồ, không rõ không ràng được...

Cao Dục Lương bèn nói tiếp. Ông ta buông chuyện Kỳ Đồng Vĩ, chuyển hướng sang phương diện vĩ mô: Đồng chí Thụy Kim nói đến rất nhiều vấn đề của đội ngũ cán bộ tỉnh H chúng ta, những vấn đề này có liên

tại hay không? Khẳng định là có, ở một số khu vực, một số ban ngành tỉnh ta thậm chí còn tương đối nghiêm trọng. Trưởng ban tổ chức cán bộ thành phố Kinh Châu Hoa Phúc chẳng qua chỉ uống rượu với các nữ cán bộ cấp dưới mà thôi, còn vị trưởng ban tổ chức cán bộ thành phố Nham Đài năm ngoái bị xét xử thì sao chứ? Là như thế nào? Mọi người đều biết rõ còn gì, hẳn ta thông gian với hơn một trăm nữ cán bộ, ảnh hưởng cực kỳ xấu!

Một ủy viên thường vụ bổ sung: Một số nữ cán bộ đi thuê phòng sẵn, đợi tay trưởng ban đó lên giường, vừa tặng thân xác vừa tặng thêm tiền. Càng vô sỉ hơn nữa là, có ông chồng của nữ cán bộ nọ còn đích thân đánh xe đưa vợ đến nữa cơ!

Sa Thụy Kim hết sức ngạc nhiên: Những nữ cán bộ ấy về sau có xử lý hay không? Xử lý mấy người rồi?

Vị ủy viên thường vụ kia cười gượng: Gần như không xử lý. Xử lý như thế nào được? Liên quan đến hơn một trăm gia đình, đến lúc ấy ngộ nhỡ làm ra một loạt chuyện ly hôn rồi tự sát thì ảnh hưởng xã hội lại càng xấu hơn!

Cao Dục Lương nói tiếp: Rất nhiều cán bộ sau khi biết đồng chí Thụy Kim sẽ đến tỉnh chúng ta công tác, liền chạy tới chỗ Trần Nham Thạch cuốc đất, tặng chim, đi đâu đó cố nhiên là không tốt, nhưng vẫn còn có giới hạn, có kiêng dè, dù sao thì vẫn không phải là trực tiếp tặng tiền cho ông ấy! Năm kia, chủ tịch thành phố Lâm Nam làm sinh nhật thì khác nhé, ba trăm sáu mươi tám cán bộ cấp dưới đều trực tiếp tặng tiền cho người này, tặng bao nhiêu tiền vậy? Hơn hai triệu tám trăm nghìn tệ đó!

Sa Thụy Kim truy vấn: Viên chủ tịch thành phố nhận tiền này đã xử lý hay chưa? Cũng chưa xử lý à?

Cao Dục Lương nói: Xử lý rồi, hần ta bị xử mười lăm năm, chuyện này thì không cần nói. Nhưng ba trăm sáu mươi tám cán bộ kia thì sao? Xử lý như thế nào? Đồng chí Trần Nham Thạch nói với tôi, xử lý tốt, cách chức hết. Cách chức hết? Vậy thì toàn bộ đội ngũ cán bộ thành phố Lâm Nam liền sụp xuống, chẳng còn ai làm việc nữa!

Bí thư ủy ban kỷ luật nói: Hồi đó thường vụ tỉnh ủy tranh luận rất nhiều về việc xử lý đám cán bộ này.

Sa Thụy Kim đã hiểu ra: Phát biểu của đồng chí Dục Lương và mọi người đã giúp tôi hiểu được nhiều điều mới, cũng chứng thực được phán đoán của tôi, vấn đề của đội ngũ cán bộ tỉnh chúng ta quả thực không ít, đã đến mức không thể không giải quyết rồi! Giải quyết như thế nào? Rất đơn giản, cứ làm theo kỷ luật của đảng, pháp luật của nhà nước thôi! Ví dụ như hơn một trăm nữ cán bộ mà mọi người nhắc đến kia, lên giường với trưởng ban tổ chức cán bộ liền từ trưởng phòng lên làm giám đốc, vậy thì tôi xin hỏi, thế có công bằng với những người đã chăm chỉ cần cù làm việc mười năm hai mươi năm mà vẫn ở nguyên một chỗ hay không? Không công bằng, mà không xử lý, mọi người lại cứ thế học theo, nếp sống xã hội hỏng hết cả! Tôi đề nghị, tạm thời đóng băng việc bổ nhiệm đề bạt cán bộ, dù là giới thiệu cán bộ cấp tỉnh lên trung ương hay là đề bạt bổ nhiệm cán bộ cấp sở, cục, nhất loạt đầu đội đi sâu khảo sát rồi bàn sau!

Sa Thụy Kim đã xác định đường lối, các ủy viên thường vụ đầu nhất trí đồng ý. Lý Đạt Khang trong lòng như gương sáng, hiểu rõ Sa Thụy Kim đã đạt được mục đích. Chống tham nhũng, chỉnh đốn quan chức, xây dựng đội ngũ cán bộ, đây chính là mở bài cho thiên văn chương mà vị tân bí thư tỉnh ủy này muốn viết. Lý Đạt Khang thực lòng ủng hộ, mục tiêu lớn lao của ông ta đã thu hút được sự chú ý của Sa Thụy Kim, khiến ông ta tạm

thời tránh được kiếp nạn trước mắt. Nhưng trong lòng Lý Đạt Khang có tâm bệnh, vẫn ngấm ngấm bất an, Đinh Nghĩa Trân rồi sự kiện “ngày 16 tháng 9”... liệu vợ ông ta có sạch sẽ hay không? Đây đâu là vấn đề

Cao Dục Lương lúc này cũng đã hiểu, vị tân bí thư này là cao thủ chơi cờ chính trị, mời một vị tiền bối cách mạng đến kể chuyện truyền thống, vậy là nhẹ nhàng gác lại việc đề bạt cán bộ. Vốn tưởng là danh sách dài mà bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm để lại ít ra cũng có thể đề bạt lên mấy người, bao gồm cả Kỳ Đồng Vĩ, không ngờ tất cả đều đóng băng lại. Kỳ Đồng Vĩ lại càng không ra làm sao, để tân bí thư lôi ra làm điển hình. Có đi đâu, vậy cũng đáng đời, phiền phức đầu do tự mình chuốc lấy!

Sa Thụy Kim cuối cùng đưa ra tổng kết: Buổi họp hôm nay rất tốt, ôn lại lịch sử và truyền thống tốt đẹp của đảng ta. Đặc biệt là người đảng viên chỉ có một ngày tuổi đảng mà đồng chí Trần Nham Thạch kể kia, tôi nghĩ các đồng chí sẽ không dễ gì mà quên được. Tôi thành khẩn mong các đồng chí hãy nhớ thật kỹ những người đó, nhớ rằng trên lá cờ đỏ của chúng ta có máu của họ, nhớ kỹ lời bài hát Quốc tế ca, phải tranh đấu vì chân lý!

Buổi họp thường vụ tỉnh ủy này làm các vị ủy viên thường vụ đầu hơi choáng váng. Nhưng có một điểm rất rõ ràng, tân bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim sẽ làm dấy lên một trận gió mới trên chính trường tỉnh H, cuộc sống sẽ không còn như trước nữa...

10.

Gần đây Hầu Lượng Bình đã trở thành người bay, những đầu mối về hối lộ trên cuốn sổ của Triệu Đức Hán cần phải chứng thực từng cái một, không ngừng mở rộng thành quả đấu tranh, anh phải không ngừng bay từ thành phố này đến thành phố khác. Hôm nay, Hầu Lượng Bình bay đến Huhhot* để thu thập bằng chứng, đang xếp hàng lên máy bay thì điện thoại di động đột nhiên đổ chuông.

Không ngờ là điện thoại của người bạn thuở nhỏ Thái Thành Công. Cảm giác đầu tiên của Hầu Lượng Bình là đã xảy ra chuyện lớn. Lúc nghe điện, anh nghe thấy rất rõ tiếng thở nặng nề căng thẳng của Thái Thành Công. Hầu Tử, trưởng phòng Hầu, tôi... tôi phải báo cáo khẩn với ông, tôi... tôi muốn tố cáo, chính thức tố cáo! Lần này thì có chứng cứ rồi, thật đấy!

Hầu Lượng Bình mừng thầm trong dạ, lại tố cáo? Có chứng cứ? Vậy thì nói mau đi, máy bay của tôi sắp cất cánh rồi, đang định tắt máy đây! Giọng Thái Thành Công đang run rẩy, ngữ điệu gấp gáp, tựa như đang bỏ trốn tháo mạng. Hầu Tử, tôi vốn định đến Bắc Kinh tố cáo trực tiếp với ông, nhưng không kịp nữa rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta làm thịt mất! Tôi nói luôn cho ông biết, ủy viên thường vụ tỉnh ủy tỉnh H, bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu Lý Đạt Khang, vợ ông ta, chính là phó giám đốc ngân hàng thành phố Kinh Châu Âu Dương Thanh đã nhận hối lộ hai triệu tệ!

Hầu Lượng Bình lấy làm ngạc nhiên, kéo theo va ly hành lý nhỏ rời khỏi đoàn người đang xếp hàng lên máy bay. Ông nói lại cho tôi nghe một lần nữa, Thái Thành Công, ông muốn tố cáo vợ của ai? Lý Đạt Khang? Vợ ông ta nhận hối lộ hai triệu tệ?

Đúng, hai triệu này là do tôi biếu, tôi hối lộ đấy, có được coi là chứng cứ không?

Hầu Lượng Bình đã hiểu ra, chuyện này không phải tầm thường, có tên có họ có số tiền, là người đưa hối lộ đứng ra tố cáo, có thể lập án đi đầu tra được rồi! Thái Thành Công là nhân chứng then chốt, cần phải tiến hành bảo vệ.

Nhưng tình hình rất cấp bách, hiện nay Thái Thành Công đang ở trong vòng nguy hiểm. Theo những gì Thái Thành Công kể trong điện thoại, đêm xảy ra vụ hỏa hoạn "ngày 16 tháng 9", anh ta bị ngã đập đầu phải vào bệnh viện, nghe nói nhà máy xảy ra chuyện bèn lập tức nhổ kim truyền dịch chạy trốn. Hai ngày sau, anh ta hẹn Trịnh Tây Pha ra tìm hiểu tình hình, liền phát hiện có cảnh sát bám theo người này, anh ta chưa tiếp xúc với Trịnh Tây Pha liền lần đi luôn. Trong điện thoại, Thái Thành Công lo lắng bất an nói, Lý Đạt Khang đã vận dụng đến cảnh sát thành phố Kinh Châu, có thể bắt được anh ta bất cứ lúc nào. Anh ta quyết tâm liều mạng, cá chết lưới rách, mới quyết định tố cáo vợ của Lý Đạt Khang, hiện tại chỉ còn biết nhờ Hầu Lượng Bình bảo vệ mình thôi, bằng không thì chắc chắn toi mạng.

Hầu Lượng Bình đã có tính toán, bèn hỏi Thái Thành Công, chuyện này đã nói với ai chưa? Thái Thành Công đáp, chỉ nói với Trần Hải qua điện thoại, cũng không nói chi tiết lắm, nhưng có nhắc đến Âu Dương Thanh. Hầu Lượng Bình bảo Thái Thành Công lập tức đi gặp Trần Hải, nói là Trần Hải sẽ bảo vệ anh ta! Nhưng Thái Thành Công bảo không thể đi được, hiện

nay cảnh sát thành phố Kinh Châu đang lùng bắt tên "tội phạm phóng hỏa" trong sự kiện "ngày 16 tháng 9" là anh ta! Hầu Lượng Bình thẩn giật nảy mình, biết là Thái Thành Công phen này nguy hiểm rồi, bèn bảo Thái Thành Công nói rõ địa chỉ cụ thể, anh sẽ bảo Trần Hải đến gặp anh ta. Tay Thái Thành Công này ngay cả bạn từ thuở nhỏ của mình cũng không dám hoàn toàn tin tưởng, do dự một lúc rồi mới nói, anh ta đang ở một bộ điện thoại gần nhà số 125 đường Trung Sơn Bắc thành phố Kinh Châu. Hầu Lượng Bình bảo Thái Thành Công ở nguyên đó, tuyệt đối chớ nên đi lung tung.

Gặp máy điện thoại lại, trên trán Hầu Lượng Bình túa ra mồ hôi lạnh. Trên loa đã thúc giục hành khách mau chóng lên máy bay. Hai bên đầu đang tranh thủ từng giây từng phút, cần phải bảo vệ người tố cáo đặc biệt quan trọng này, tuyệt đối không thể để người ta tranh trước hại chết Thái Thành Công, chuyện này về công về tư đều không thể chấp nhận được! Nghĩ thế, Hầu Lượng Bình bấm số gọi Trần Hải. Cũng coi như may mắn, anh gọi được luôn cho Trần Hải. Hầu Lượng Bình nói vắn tắt lại nội dung Thái Thành Công tố cáo, thực ra cũng chỉ có mấy từ khóa quan trọng: vợ bí thư thành ủy Lý Đạt Khang liên quan đến vụ án, cẩn thận giết người diệt khẩu. Hẳn là trên tay Trần Hải còn có manh mối khác, không ngờ anh ta hoàn toàn không có vẻ kinh ngạc, chỉ bảo hiểu rồi, hiểu rồi, cứ giao tên Thái Thành Công này cho tôi là được, cậu cứ lên máy bay đi!

Hầu Lượng Bình lên máy bay. Tiếp viên hàng không dặn dò hành khách tắt thiết bị điện tử, anh đành thấp thỏm không yên tắt điện thoại di động. Máy bay lướt trên đường băng, tăng tốc, cất cánh. Hầu Lượng Bình thẩn tính toán hành động của Trần Hải và các khả năng có thể xảy ra sau đó. Với thông tin kịp thời từ phía anh và sự cơ cảnh của Trần Hải, Thái

Thành Công sẽ nhanh chóng rơi vào tay Cục chống tham nhũng tỉnh H, được bảo vệ hẳn là không có vấn đề gì lớn? Ngoài cửa sổ, mây trắng như núi bông, như điện ngọc lầu quỳnh, nâng máy bay lướt đi. Hầu Lượng Bình nhắm mắt lại suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy nhiều tâm sự...

Thực ra, Hầu Lượng Bình vẫn luôn giữ liên hệ với Trần Hải. Đêm xảy ra vụ cháy "ngày 16 tháng 9", anh ngồi trước máy tính xem video phát trực tiếp từ hiện trường, Trần Hải cũng online. Họ vừa xem vừa phân tích, nói ra rất nhiều suy nghĩ trong lòng. Trần Hải xưa nay vốn kín miệng thổ lộ với anh: Theo thông tin mới nhất mà anh ta nắm được, chắc hẳn có một nhóm cán bộ đã trở nên hủ bại ở hồ Quang Minh này rồi, vấn đề rất nghiêm trọng, vượt quá những gì họ tưởng tượng ban đầu. Lúc đó, Hầu Lượng Bình đã hỏi ngay Trần Hải, có phải anh ta đã tìm đến người bạn thuở nhỏ muốn tố cáo quan tham tên là Thái Thành Công của mình? Trần Hải nói: Đã tìm rồi, còn hẹn gặp mặt, nhưng Thái Thành Công không lộ diện, cũng không biết vì nguyên nhân gì. Trần Hải phân tích, lời tố cáo của Thái Thành Công thoát trông có vẻ hoang đường, nhưng nghĩ kỹ thì cũng có đạo lý nhất định, chẳng hạn chuyện Âu Dương Thanh ở ngân hàng thành phố Kinh Châu dừng cho vay đích thực là có vấn đề, vì chính chuyện dừng cho vay này đã gây ra khủng hoảng ở nhà máy Đại Phong. Hầu Lượng Bình lập tức đưa ra nghi vấn, chẳng lẽ Lý Đạt Khang chính là bàn tay đen đã thả cho Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn? Ông ta vừa có động cơ lại vừa có điều kiện làm. Trần Hải chỉ đáp mập mờ, không khẳng định cũng không phủ định, Hầu Lượng Bình hỏi lại lần nữa, nhưng Trần Hải không chịu nói kỹ hơn. Lúc ấy, Hầu Lượng Bình đã có cảm giác, trong tay Trần Hải có manh mối quan trọng mà không ai biết, chỉ là chưa đến lúc lật bài mà thôi.

Tiếp viên hàng không đẩy xe đồ uống qua, mỉm cười hỏi Hầu Lượng Bình muốn gì, anh lấy một chai nước khoáng. Lời tố cáo của Thái Thành Công đã đẩy Lý Đạt Khang lên trước sân khấu, phấn trắng bôi trên mũi* nhân vật lớn này xem ra càng lúc càng dày thêm rồi. Nhưng Hầu Lượng Bình cũng phát hiện ra một mâu thuẫn, nếu Âu Dương Thanh đã nhận hối lộ hai triệu tệ của Thái Thành Công, tại sao còn dừng cho vay vào thời điểm then chốt, dẫn đến cố phần của nhà máy Đại Phong rơi vào tay Cao Tiểu Cầm? Không hiểu nổi, quá phức tạp, bí mật trong đây chỉ khi gặp được Thái Thành Công mới có thể phá giải. Hầu Lượng Bình bỗng vô cớ phát hoảng, sợ rằng từ nay không thể gặp lại người bạn thời ấu thơ này nữa...

Vừa xuống máy bay ở Huhhot, Hầu Lượng Bình đứng giữa gió lạnh phương Bắc, việc đầu tiên làm là điện thoại hỏi thăm tình hình. Tình hình không ổn, Trần Hải bên kia nói, anh ta và Lục Diệc Khá không tìm thấy Thái Thành Công ở gần nhà số 125 đường Trung Sơn Bắc, hiện đang đợi trong quán cà phê UBC bên cạnh bộ điện thoại. Hầu Lượng Bình lo lắng Thái Thành Công đã bị cảnh sát thành phố Kinh Châu bắt đi. Trần Hải nói, nếu thật sự bị cảnh sát Kinh Châu bắt đi rồi thì anh ta cũng hết cách, nhưng chắc là không, Thái Thành Công đã biết có phiền phức, chắc chắn sẽ cẩn thận hơn gấp bội.

Khi Trần Hải gọi lại cho anh lần nữa thì đã là sáng sớm hôm sau. Trần Hải thông báo tình hình, nói Thái Thành Công không lộ mặt, chắc là đã bị bắt rồi, nhưng bên cảnh sát thành phố Kinh Châu một mực phủ nhận đã bắt được Thái Thành Công. Hầu Lượng Bình nói: Vậy cậu đi tìm đàn anh Kỳ Đồng Vĩ của chúng ta hỏi xem, người ta là giám đốc công an tỉnh kia mà, nhờ anh ta đi điều tra xem Thái Thành Công có bị bắt hay chưa! Trần Hải nói:

Còn phải mượn cậu nói chắc? Tôi chính là hỏi Kỳ Đồng Vĩ đấy, người ta sống chết cũng không thừa nhận đã bắt giữ người bạn thuở nhỏ này của cậu. Hầu Lượng Bình thầm nghĩ, lạ thật, Thái Thành Công có thể chạy đi đâu được chứ? Nếu không lọt vào tay cảnh sát, liệu có khi nào đã bị người ta giết người diệt khẩu rồi không? Trái tim anh bất giác chìm xuống.

Thế nhưng, đi đâu Hầu Lượng Bình không ngờ được là, Thái Thành Công còn chưa bị diệt khẩu, Trần Hải suýt chút nữa đã bị người ta diệt khẩu rồi!

Ba ngày sau, Hầu Lượng Bình trở về từ chuyến công tác Nội Mong, đang đi tới phòng làm việc của cục trưởng Tần, chuẩn bị báo cáo tình hình vụ án ở Huhhot, Trần Hải đột nhiên gọi điện từ Kinh Châu, bảo Hầu Lượng Bình rằng chuyến bay của anh ta một giờ sẽ đáp xuống Bắc Kinh. Giờ anh ta phải đi gặp một người tố cáo, sẽ mang đến chứng cứ quan trọng, hy vọng có thể trực tiếp báo cáo với lãnh đạo tổng cục. Hầu Lượng Bình rất hưng phấn, kích động đến mức khó tả thành lời, biết rằng cuộc chiến chống tham nhũng ở tỉnh H chắc chắn đã có được bước tiến triển mang tính đột phá, người bạn học chín chắn cẩn thận này của anh mà không chắc chắn 120% thì tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy. Anh bèn cố đè nén niềm hưng phấn ấy xuống, nói với Trần Hải: Yên tâm đi người anh em, bây giờ tôi đi gặp cục trưởng Tần đây, hẹn ông ấy chiều gặp cậu. Buổi tối, tôi với cậu đi uống một chén mừng công! Trần Hải nói: Rượu thì để sau đi, báo cáo xong tôi phải trở về ngay, tránh đánh rần động cỏ...

Cuộc điện thoại tới đây thì đột ngột ngắt mất.

Sau đấy, Hầu Lượng Bình gọi lại thế nào, bên kia cũng không nghe máy.

Về sau biết được, lúc nói chuyện điện thoại với anh, Trần Hải đang đi qua đường trên vạch kẻ, một chiếc xe tải vượt đèn đỏ lao thẳng tới! Đầu xe tông trúng Trần Hải, hất cả người anh ta bay lên. Túi xách máy tính của Trần Hải văng vào trong bụi cỏ ven đường, chiếc điện thoại di động bị nghiền không còn hình dạng nằm trong vũng máu tươi giữa đường cái. Bên phía Kinh Châu thông báo là một tên tài xế say rượu gây ra vụ tai nạn giao thông này. Lúc tài xế bị kéo xuống xe, hơi rượu vẫn còn nồng nặc, đứng cũng không vững. Nghe nói, tên này là một gã nghiện rượu hết thuốc chữa, từng uống rượu gây tai nạn một lần, bị xử hai năm tù giam. Lần này không phải uống rượu buổi sáng sớm, mà là uống từ đêm hôm trước, hai người uống hết ba chai Nhị Oa Đầu, uống đến tận mười hai giờ đêm. Sáng sớm hấn lái xe ra ngoài, vẫn chưa tỉnh hết rượu, vừa đi qua mấy con đường liền gây chuyện.

Hầu Lượng Bình không tin đây là tai nạn giao thông. Đúng là việc sắp thành lại bại, chỉ có người chiến hữu là anh mới biết Trần Hải cách chân tướng không lờ ấy gần đến nhường nào! Có lẽ đã gần trong gang tấc rồi! Bằng không, Trần Hải sẽ không gặp phải họa sát thân như thế. Đây là có người ngầm ra tay độc ác, giết người bịt miệng! Hầu Lượng Bình nhỏ máu trong tim, đau như bị lửa đốt, vô số những chuyện cùng Trần Hải trải qua trong quá khứ không ngừng chớp hiện, bị thương tràn vênh như nước lũ...

Chiều hôm đó, Hầu Lượng Bình cố gắng ổn định lại cảm xúc, buồn bã tới phòng làm việc của cục trưởng Tần, đóng cửa phòng lại, sa sầm nét mặt nói một câu: Cục trưởng Tần, Trần Hải là bị kẻ xấu ám hại!

Cục trưởng Tần rót cho anh một chén trà, tỏ ý hiểu được tâm trạng lúc này của anh. Có đi đâu, ông cũng bình tĩnh giải thích, viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh đã đích thân ra mặt, tìm đến cơ quan quản lý giao

thông, lấy ra tài liệu gốc của vụ này, không phát hiện ra điểm gì đáng ngờ. Hầu Lượng Bình lập tức thất thố, buột miệng nói: Giờ thì ngay cả Quý Xương Minh tôi cũng thấy đáng ngờ! Cục trưởng Tần nghiêm nghị nhắc nhở anh: Này, Lượng Bình, nói lời ra là phải chịu trách nhiệm đó!

Hầu Lượng Bình lấy lại bình tĩnh, phân tích tình hình. Anh nói với cục trưởng Tần, lúc vụ tai nạn xe ly kỳ này diễn ra, mình đang nói chuyện điện thoại với Trần Hải. Trần Hải còn nói, báo cáo vụ án xong phải nhanh chóng trở về Kinh Châu, sợ đánh cỏ động rắn. Giờ xem ra rắn đã bị kinh động rồi. Cục trưởng Tần ngẫm nghĩ, đoạn nói: Cha của Trần Hải là Trần Nham Thạch cũng tham gia điều tra với Quý Xương Minh, cũng không phát hiện được điều gì. Hầu Lượng Bình rất cố chấp, kiên trì cho rằng, tình hình tỉnh H và thành phố Kinh Châu rất phức tạp, cục trưởng Cục chống tham nhũng Trần Hải rất có thể đã đến gần được chân tướng của một sự thực chết người nào đó! Trước đó, ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công cũng từng tố cáo với Trần Hải, hiện giờ thì cả Thái Thành Công cũng mất tích một cách ly kỳ rồi! Các dấu hiệu đều cho thấy, vấn đề ở Kinh Châu và thậm chí là cả tỉnh H rất lớn.

Cục trưởng Tần trầm ngâm suy nghĩ, bước qua bước lại trong phòng: Cậu dám khẳng định Trần Hải bị hại không?

Hầu Lượng Bình kiên định nói: Đúng vậy, là bị hại, không phải tai nạn giao thông! Trần Hải nói với tôi, anh ấy sắp sửa đi gặp một người tố cáo, sẽ lấy được chứng cứ rất chắc chắn! Cục trưởng Tần, vụ án của Triệu Đức Hán cũng gần xong rồi, tôi muốn thâm nhập tỉnh H, triệt để điều tra một loạt các vụ Đình Nghĩa Trân bỏ trốn, vụ cháy "ngày 16 tháng 9", cùng với chuyện Trần Hải bị hại này!

Cục trưởng Trần nghĩ trên ghế suy tư một hồi thật lâu, đột nhiên ngừng đầu: Này, Lượng Bình, nếu phải cậu đến Viện kiểm sát tỉnh Hà Nam chức thì sao? Tạm thời thay thế Trần Hải, làm quyền cục trưởng Cục chống tham nhũng?

Hồi Lượng Bình ngăn người giầy lát: Cục trưởng Trần, chuyện này... chuyện này thì tôi chưa nghĩ tới!

Cục trưởng Trần nói: Vậy thì nghĩ đi! Đơn thuần đi điều tra vụ Trần Hải bị hại rất khó, tra kiểu gì bây giờ? Lý do gì? Kể cả có đi điều tra, thì liệu có đi điều tra được chân tướng không? Liên tưởng đến chuyện một gã phó thị trưởng thành phố Kinh Châu liên quan đến vụ án mà lại có thể thuận lợi đào tẩu ngay trước mũi chúng ta, tôi lại càng không tin có thể đi điều tra được rõ chuyện này!

Hai mắt Hồi Lượng Bình sáng lên: Tôi hiểu rồi, lặng lẽ chìm xuống, rồi từ từ lần theo manh mối tìm hiểu cội nguồn?

Đúng! Giờ Trần Hải bị thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh. Các bác sĩ hội chẩn xong nói, Trần Hải có sống được thì tám chín mươi phần là sẽ biến thành người thực vật. Vụ án Đinh Nghĩa Trân cũng phải có người quen thuộc tình hình đi phụ trách, cậu đến làm quyền cục trưởng, vừa hay cũng có thể bình tĩnh lại mà đánh một trận với đối thủ!

Hồi Lượng Bình nói: Cục trưởng Trần, vậy tôi xin nghe theo sắp xếp của tổ chức, sẵn sàng chuẩn bị đến tỉnh Hà!

Đêm hôm đó, Hồi Lượng Bình mơ thấy Trần Hải đi về phía mình, vành bộ mặt ngây ngô lên, ánh mắt đầy nghi vấn pha chút bi thương, trên người lấm tẩm máu me. Anh ta xòe hai bàn tay, tựa như đang hỏi, Hồi Tử, tôi phải làm sao đây? Hồi Lượng Bình giật mình tỉnh giấc, kêu lên một

tiếng theo bản năng: Hải, đừng lo, tôi đến chi viện đây! Anh trở mình ng ẩ
dậy, ngoài cửa sổ đã lọt vào vài tia nắng mai. Nước mắt H ầu Lượng Bình
trào ra, anh cứ để mặc cho lệ tuôn ướt cả vạt áo...

II.

Cao Dục Lương ở khu 3 của khu nhà ở dành cho lãnh đạo cấp phó chủ tịch tỉnh trở lên, nằm phía góc Đông Bắc tòa nhà tỉnh ủy to lớn, độc lập khép kín, có chốt canh riêng, phòng bị rất thâm nghiêm. Nơi này thanh nhã, bóng cây râm mát che phủ từng ngôi nhà mang phong cách nước ngoài. Căn nhà Cao Dục Lương ở là một kiến trúc kiểu Anh, cao hai tầng, có tầng hầm chìm một nửa dưới lòng đất, mái ngói đỏ nhọn và rất dốc để tuyết mau tan. Ống khói hình vuông thông thẳng xuống lò sưởi âm tường trong phòng khách. Cửa sổ có cái hình chữ nhật, có cái hình nửa bầu dục, lại có những ô cửa nhỏ hình bán nguyệt, rất nhiều kiểu dáng. Ngoài cổng có một cây long não trăm tuổi, tán cây to lớn rậm rạp, che bóng cả nửa con đường đi vào. Nghe nói, căn nhà này là do giáo sĩ truyền giáo hồi xưa xây dựng, cũng có người bảo là do một thương nhân Do Thái xây nên, tóm lại là có bề dày lịch sử. Trải qua mấy phen thay triều đổi đại, nơi này đầu là biệt thự của các nhân vật có máu mặt. Từ khi Cao Dục Lương dọn vào ở, khoảnh đất khoảng một mẫu trước nhà đã được cải tạo thành một vườn hoa nhỏ, trở thành một điểm đặc sắc mới. Không ai ngờ được, vị lãnh đạo xuất thân từ giáo sư này lại có sở thích không tầm thường như thế: nghệ thuật làm vườn. Những lúc rảnh rỗi, Cao Dục Lương luôn ngồi trong vườn bày biện hoa cỏ, lại còn mời cả mấy nhà thực vật về làm khách, chỉ đạo tại chỗ. Các đệ tử của ông ta rất khâm phục, lại cũng không tài nào hiểu nổi, thầy giáo mình sao lại thích môn này đến thế?

Hôm nay, Cao Dục Lương đang bày biện một chậu bonsai, trồng cây tùng Hoàng Sơn một người bạn gửi tặng vào chậu. Ông ta mặc đồ thể thao,

đi giày Nike, trông thần thái đầy sức sống. Tùng Hoàng Sơn đã trờng xong xuôi, ông ta nghiêng đầu đánh giá, tay phải cầm cây kéo cắt đi những cành lá thừa, trong mũi phát ra những tiếng khịt khịt khe khẽ, tỏ vẻ hài lòng. Tâm trạng Cao Dục Lương đang rất vui vẻ, là phó bí thư tỉnh ủy kiêm bí thư ủy ban chính trị pháp luật, ông ta là một trong những lãnh đạo tỉnh đầu tiên biết chuyện H`ầu Lợng Bình được đi`ầu chuyển về làm cục trưởng Cục chống tham nhũng. Mới mấy ngày sau buổi họp thường vụ tỉnh ủy, Sa Thụy Kim đã tìm ông ta báo tin, bên Viện kiểm sát tối cao có người sắp đi`ầu động qua bên này nhậm chức, người này có nhiệm vụ đặc biệt, mang theo manh mối của một vụ án lớn đến đây. Ông ta hỏi ra mới biết, không ngờ lại là H`ầu Lợng Bình. Lúc đó, Cao Dục Lương bật cười tại chỗ: Sao lại là học sinh của tôi, người ta lại mắg phe chính pháp r`ấ. Đ`ồng chí Thụy Kim, anh phải làm chứng cho tôi đấy nhé, H`ầu Lợng Bình về đây không liên quan gì đến tôi và cái mà bọn họ gọi là phe chính pháp đâu đấy! Sa Thụy Kim cũng rất ngạc nhiên: ủa, đ`ồng chí Dục Lương, chẳng trách người ta nói học trò của anh rải khắp thiên hạ...

Trong lòng Cao Dục Lương sáng khoái không nói nên lời. H`ầu Lợng Bình có nhiệm vụ đặc biệt, lại mang theo manh mối của vụ án lớn. Nhiệm vụ gì chứ? Chống tham nhũng hủ bại chứ còn gì! Manh mối gì? Sự kiện "ngày 16 tháng 9"? Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn? Dù là cái nào, thì vấn đề cũng không nhỏ. Viện kiểm sát tối cao ở Bắc Kinh đã coi trọng vụ này như vậy, thì tay bí thư thế mạnh Lý Đạt Khang kia sẽ khó mà thoát khỏi kiếp nạn r`ấ. Anh nắm giữ chính quyền Kinh Châu để xảy ra bao nhiêu chuyện, liệu còn đứng vững được hay không? ít nhất thì tin đồn lên làm chủ tịch tỉnh cũng chỉ có thể là tin đồn mà thôi, loại tin đồn này khiến người ta rất mỏi, Cao Dục Lương đã từng trải qua r`ấ, ông ta biết.

Cao Dục Lương ng ẩ xuống một chiếc ghế mây ở ngoài hiên, neho mắt lại, nhấc ấm tử sa lên uống trà, ông ta đang nghĩ về học sinh của mình thì học sinh gọi điện tới, mở miệng đã nói ngay: Thừa th ầy, em xin được trình diện!

Cao Dục Lương rất vui vẻ, rốt cuộc vẫn là học sinh của mình, người vẫn còn ở Bắc Kinh đã gọi điện trình diện trước r ồi. Tốt, tốt lắm, Lượng Bình à, mau đến đi, chuyện của cậu đ ồng chí Thụy Kim đã nói với tôi r ồi.

H ầu Lượng Bình lại nói: thừa th ầy, ngày mai lãnh đạo Viện kiểm sát tối cao mới nói chuyện với em, trao đổi nhiệm vụ, em đoán phải tối mai mới đến được. Giờ có một tình huống khẩn cấp em muốn báo cáo với th ầy để cầu cứu đây ạ!

Tình huống khẩn cấp gì vậy? Lượng Bình, nói đi! Nói chuyện công việc thì đừng mở miệng ra là th ầy nọ th ầy kia nữa!

Vâng, bí thư Cao! Anh là phó bí thư tỉnh ủy, còn là bí thư ủy ban chính trị pháp luật, tôi thỉnh cầu anh giúp đỡ bảo vệ một người tố cáo quan trọng, chính là ông chủ nhà máy Đại Phong thành phố Kinh Châu, Thái Thành Công. Nghe nói, cảnh sát thành phố Kinh Châu vẫn luôn tìm bắt anh ta, giờ anh ta đang trốn trong một nông trại nuôi gà ở vùng giáp ranh giữa khu vực thành thị và nông thôn Kinh Châu.

Cao Dục Lương không khỏi ngần người: Tại sao công an thành phố lại muốn bắt Thái Thành Công? Tình hình như thế nào?

H ầu Lượng Bình ngần ngại một chút, nhưng r ồi vẫn nói: Thái Thành Công tố cáo Âu Dương Thanh nhận hối lộ.

Cao Dục Lương cũng thoáng do dự: Được r ồi, Lượng Bình, để tôi sắp xếp Sở công an tỉnh làm việc...

Đặt điện thoại xuống, Cao Dục Lương ngửa ra dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, trong đầu suy nghĩ miên man. Đối tượng mà Hầu Lượng Bình nhắm vào không ngờ lại là Âu Dương Thanh vợ của Lý Đạt Khang! Lẽ nào đây mới là manh mối của vụ án quan trọng? Lý Đạt Khang và công an thành phố nôn nóng bắt Thái Thành Công như vậy, bên ngoài nói là muốn đi đầu tra người chịu trách nhiệm vụ cháy lớn "ngày 16 tháng 9", bên trong e là muốn bịt miệng Thái Thành Công? Hầu Lượng Bình cũng thực lợi hại, vẫn còn chưa nhậm chức mà đã ở Bắc Kinh chỉ huy từ xa, không ngờ biết được Thái Thành Công đang trốn trong một nông trại nuôi gà ở khu vực giáp ranh giữa thành thị và nông thôn Kinh Châu. Chuyện này là thế nào? Thái Thành Công và cậu ta vẫn luôn duy trì liên lạc? Hay là...

Kỳ Đồng Vĩ xách theo hai chai rượu Mao Đài đến thăm thầy giáo. Anh ta thường hay tranh thủ dịp cuối tuần đến nhà thầy giáo mình ăn uống, kéo gần quan hệ, cũng là để thăm dò chút thông tin. Cao Dục Lương chỉ vào chiếc ghế mây bên cạnh, ra hiệu Kỳ Đồng Vĩ ngồi xuống. Cậu đến vừa đúng lúc, lập tức làm chuyện này! Âm thầm bố trí nhiệm vụ bảo vệ cho tôi.

Kỳ Đồng Vĩ nghe xong chỉ thị của thầy giáo thì rất ngạc nhiên. Gì ạ? Bảo vệ Thái Thành Công? Thầy, thầy đã biết Thái Thành Công tố cáo vợ của Lý Đạt Khang, chúng ta còn có thể bảo vệ hắn ta sao? Thế này không phải tự chuốc lấy phiền phức sao ạ? Người ta dấu sao cũng là ủy viên thường vụ tỉnh ủy, chắc, thầy Cao, thầy đã nghĩ kỹ chưa ạ?

Cao Dục Lương sa sầm sắc mặt, giáo huấn học sinh: Nghĩ cái gì chứ? Không ai có quyền vượt lên trên luật pháp cả! Con người cậu lúc nào cũng lo được lo mất, vẫn còn mơ tưởng lá phiếu của Lý Đạt Khang hả? Vì cái lá phiếu này mà nguyên tắc danh dự cũng không cần nữa hả? Bí thư Sa đã đóng băng toàn bộ chuyện đề bạt cán bộ rồi, cậu tạm thời đừng mơ tưởng

cái chức phó chủ tịch tỉnh nữa! Giờ tình hình rất phức tạp, cũng có thể nói là rất vi diệu, có hiểu không? Với tư cách là giám đốc công an tỉnh cậu cần phải bảo vệ cho tốt người tố cáo này, đồng thời nội trong ngày mai giao hẳn ta cho tân cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh Hậu Lương Bình!

Kỳ Đồng Vĩ có chút ngạc nhiên. Hậu Lương Bình được đi đâu về làm cục trưởng Cục chống tham nhũng tỉnh chúng ta ạ? Thầy đi đâu cậu ta về ạ? Cao Dục Lương xua tay: Tôi? Tôi kết bè kết đảng à? Thực sự muốn làm cái gọi là phe chính pháp à? Chuyện này cậu đừng hỏi nhiều nữa, có một số chuyện sau này cậu sẽ biết! Việc giao cho cậu cậu hãy làm cho tốt đi, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, Thái Thành Công tuyệt đối không được để lọt vào tay Lý Đạt Khang và công an thành phố Kinh Châu!

Mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, học sinh kiêm cấp dưới không nói thêm gì nữa. Rượu Mao Đài cũng không còn tâm trạng và thời gian mà uống nữa, Kỳ Đồng Vĩ đứng thẳng chào thầy giáo kiêm lãnh đạo, rào bước rồi đi bố trí bảo vệ Thái Thành Công.

Thái Thành Công ngẩng xồm ở cổng trại gà, nghiêng ngó xung quanh, những lùm cây bông hòe che khuất bóng dáng của anh ta. Ông chủ trại gà này là em họ anh ta, vạn bất đắc dĩ Thái Thành Công mới chạy tới đây. Lần trước khi đợi Trần Hải ở bất điện thoại trên đường Trung Sơn Bắc, suýt chút nữa anh ta đã bị bắt, có lẽ điện thoại đã bị công an thành phố dùng biện pháp kỹ thuật phong tỏa rồi! Cũng may anh ta dày dặn kinh nghiệm, đã nấp trong quán cà phê UBC phía đối diện chờ đợi, thấy xe cảnh sát liền co giò chạy, lỡ mất dịp gặp Trần Hải. Lúc này, anh ta lại một lần nữa ngẩng đây chờ cứu viện bảo vệ theo chỉ thị của Hậu Lương Bình, trong lòng căng thẳng không kém gì lần trước, thậm chí còn căng thẳng hơn.

Từ khi trở thành một kẻ đào tẩu, Thái Thành Công đã gầy đi đáng kể, râu ria lởm chởm, mặt mũi tiều tụy, cái mụn ruồi to tướng trên cánh mũi không ngừng giật giật. Anh ta thực sự không thể chịu nổi cuộc sống như vậy nữa. Phen này, Thái Thành Công quyết định đem mạng mình ra cược, đắc tội với nhân vật lớn không phải chuyện đùa được. Nếu rơi vào tay Lý Đạt Khang, anh ta rất có thể chết một cách ly kỳ trong trại tạm giam, ví dụ như chết vì đánh răng, chết lúc đang ngủ... tất cả đều đã có vết xe đổ của người đi trước. Gió thu hiu hiu, Thái Thành Công nấp trong bụi bông, muốn khóc mà không khóc ra được, cuộc đời luân lạc đến nước này thực sự rất đáng thương đáng khóc.

Đằng xa có tiếng còi hú của xe cảnh sát vẳng tới, Thái Thành Công không muốn lộ mặt, lại sợ người của Hầu Lượng Bình phái đến không tìm được mình, cố gắng thò đầu ra khỏi bụi cây. Một chiếc xe van của cảnh sát đi tới, xe dừng lại trước cổng trại gà. Mấy viên cảnh sát mặc thường phục cặm theo ảnh chụp anh ta xuống xe, đảo mắt xung quanh tìm kiếm. Thái Thành Công đoán rằng không quá nguy hiểm, bèn chui ra. Viên cảnh sát mặc thường phục tới trước mặt anh ta hỏi: Anh là Thái Thành Công phải không? Thái Thành Công ngẩn ngơ nhìn đối phương: Xin hỏi anh là? Đối phương đáp: Người bạn ở Bắc Kinh của anh gọi điện, bảo chúng tôi bảo vệ anh, mời anh đi theo chúng tôi! Thái Thành Công cảm thấy được cứu rỗi, không buồn chào tạm biệt người em họ chủ trại gà, cứ thế mang cả mùi cứt gà ám khắp người hoan hỷ lên xe.

Sau khi lên xe, anh ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, muốn lĩnh đi. Một viên cảnh sát mặc thường phục cao lớn tóm lấy anh ta, chiếc còng số tám bằng thép không gỉ đẹp đẽ lóe lên một cái, đã kịp thời khóa anh ta

vào thanh ngang trên xe rồi. Cửa xe tức khắc sập lại, khởi động mạnh mẽ, Thái Thành Công không khỏi tuyệt vọng trong lòng.

Còn tuyệt vọng hơn Thái Thành Công là cảnh sát thành phố Kinh Châu. Họ đến chậm một bước, mắt thấy xe của công an tỉnh đã đem Thái Thành Công đi mất. Chuyện gì vậy? Không phải người một nhà sao, tại sao lại phải tranh cướp nhau bắt cùng một tên nghi phạm?

Giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai đến báo cáo lại sự việc với Lý Đạt Khang. Bí thư thành ủy nổi giận đùng đùng, mắng cả đám cảnh sát thành phố Kinh Châu chỉ biết ăn hại, mỗi một tên Thái Thành Công mà mấy ngày cũng không tìm được! Tên này xách động công nhân chiếm nhà máy làm lớn chuyện, ra lệnh sử dụng xăng dầu gây tai nạn, khiến ba người tử vong, mấy chục người bị thương, đã mắc phải tội thiếu trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng và tội làm nguy hại an ninh xã hội bằng phương pháp nguy hiểm. Triệu Đông Lai không biện bạch, chỉ nhẫn nại nghe mắng. Đợi Lý Đạt Khang bình tĩnh lại một chút, mới thông thả nói ra suy nghĩ của mình: Chuyện này có chút kỳ quặc, công an tỉnh tại sao không báo gì với công an thành phố, giành giật đưa Thái Thành Công đi trước một bước? Lần trước trình sát nghe được điện thoại của Thái Thành Công, vội chạy đến bắt điện thoại công cộng ở đường Trung Sơn Bắc cũng bị bắt hụt một phen, nhưng lại gặp cục trưởng Trần Hải và Lục Diệc Khả của Cục chống tham nhũng tỉnh, bọn họ đi ra từ quán cà phê UBC, trông như thể người rồi việc vậy. Chẳng lẽ chỉ là tình cờ? Tên Thái Thành Công này không đơn giản, hình như có nhiều phe đầu hứng thú với hắn ta, không biết là vì nguyên nhân gì?

Lý Đạt Khang rút ra một điều thuốc, chậm rãi châm lửa. Triệu Đông Lai là giám đốc công an thành phố do một tay ông ta đề bạt, trước mặt họ

Triệu ông ta có thể thả lỏng, tùy tiện hút thuốc cũng không sao. Phòng làm việc tĩnh lặng như tờ, Lý Đạt Khang trầm ngâm suy nghĩ, nếp nhăn hình chữ xuyên giữa hai chân mày lại gồ lên. Khói xanh vẩn vít cuộn tròn trên đỉnh đầu ông ta. Bên ngoài cửa sổ, một vạt nắng chiếu thẳng lên gò má ông ta, tựa hồ như ánh đèn rọi trên sân khấu, tạo dựng nên hình ảnh đặc tả của nhân vật.

Đông Lai, người của cậu có nhìn rõ không, Thái Thành Công rốt cuộc là được người của công an tỉnh đón đi, hay là bị cảnh sát thường phục của công an tỉnh tóm đi? Lý Đạt Khang chậm rãi hỏi.

Chuyện này, bí thư Lý, tôi cũng không rõ lắm, không tiện phán đoán. Có đi đâu, bọn họ đều mặc thường phục, hẳn không phải là chấp hành nhiệm vụ bình thường, tôi cảm thấy là đón đi. Triệu Đông Lai cẩn trọng nói.

Vậy tức là, Kỳ Đồng Vĩ cướp người với chúng ta rồi? Lý Đạt Khang dụi điếu thuốc hút được một nửa vào gạt tàn, hần học gí mạnh. Đông Lai, cậu lập tức đi tìm Kỳ Đồng Vĩ đòi người! Sự kiện "ngày 16 tháng 9" là vụ án lớn quan trọng xảy ra tại thành phố Kinh Châu, Thái Thành Công là nghị can chính, quyền xử lý vụ án này thuộc về công an thành phố Kinh Châu! Cứ nói là tôi bảo các cậu tìm anh ta, dù là kẻ nào thì cũng phải theo quy củ mà làm!

Sự cứng rắn của bí thư thành ủy làm cấp dưới phẫn chấn tinh thần, Triệu Đông Lai đứng thẳng dậy chào theo nghi thức quân đội, vội vàng rời đi.

12.

Hầu Lượng Bình cố ý chọn đi tàu cao tốc đến tỉnh H nhậm chức. Anh cảm thấy những ngày tháng làm người bay có thể tạm thời ngừng lại được rồi, từ nay trở đi phạm vi công việc từ toàn quốc thu hẹp lại còn một tỉnh, phương tiện giao thông cũng nên chuyển từ máy bay sang tàu hỏa. Vậy cũng tốt, không còn phải lo lắng gặp phải thời tiết sấm sét nữa. Tàu hỏa chạy tốc độ cao, ổn định mà yên tĩnh, cũng không có cảm giác nó chạy nhanh. Duy chỉ có đồng ruộng, rừng cây, sông ngòi, thôn làng đang không ngừng lướt về phía sau chứng minh sự tồn tại của tốc độ. Thêm nữa là, cứ không lâu lại xuất hiện một mảng nhà cao tầng, bây giờ mật độ thành thị của Trung Quốc thực khiến người ta phải kinh ngạc! Vô số cánh rừng gạch đá bê tông đã cắt nát vùng quê mênh mông ra thành những mảnh vụn, khiến tốc độ càng làm nổi rõ sự chân thực mà bình thường không mấy người chú ý.

Đằng sau vẻ bề ngoài bình tĩnh, tâm trạng Hầu Lượng Bình lúc này lại như tàu cao tốc đang lao đi như bay, không hề bình lặng một giây phút nào. Trần Hải bị hại khiến anh bị thương phần nộ, chuyến này đi Kinh Châu anh nhất định phải bắt tên hung thủ đứng sau đem ra công lý. Thế nhưng, sự nhạy cảm nghề nghiệp lại cảnh báo anh, từ vụ Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn đến vụ cháy ngày 16 tháng 9, không thể lạc quan với tình hình tham nhũng hủ bại ở tỉnh H được, trước mặt anh có lẽ sẽ là một trận đánh đầy cam go.

Giờ đã có một khởi đầu tốt, người tố cáo quan trọng Thái Thành Công rốt cuộc đã lọt vào tay bạn học cũ Kỳ Đồng Vĩ của anh, Hầu Lượng Bình

thở phào nhẹ nhõm. Sau khi nhận được điện thoại của Kỳ Đồng Vĩ, Hầu Lượng Bình luôn miệng cảm ơn, còn đòi mời Kỳ Đồng Vĩ đi uống rượu. Kỳ Đồng Vĩ nói: Đừng mời tôi nữa, để tôi làm một bữa nhậu tẩy trần cho tân cục trưởng Cục chống tham nhũng! Ngày mai cậu đến thì chạy thẳng ra chỗ nhậu luôn đi. Hầu Lượng Bình nói: E là không được, tôi phải đến bệnh viện thăm Trần Hải, còn phải tới ban tổ chức cán bộ nói chuyện, để hôm khác đi. Kỳ Đồng Vĩ cũng không miễn cưỡng. Qua điện thoại, Hầu Lượng Bình hẹn Kỳ Đồng Vĩ sáng ngày hôm sau đưa Thái Thành Công tới Viện kiểm sát tỉnh, anh muốn đích thân thăm vấn người bạn thuở nhỏ này. Kỳ Đồng Vĩ nói chắc như đinh đóng cột, đảm bảo không có vấn đề gì.

Trần Hải nằm trong phòng điều trị đặc biệt, trên đầu quấn băng, người cắm đầy các loại ống. Hai mắt anh ta nhắm nghiền, sắc mặt vàng vọt, tựa hồ không còn thở nữa. Hầu Lượng Bình thấy mà đau xót vô cùng, không kìm được nước mắt lăn xuống. Lúc này, xe của viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh đến, đón anh đến tỉnh ủy nói chuyện, bảo là bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim đang đợi anh trong phòng làm việc.

Hầu Lượng Bình lấy làm bất ngờ, tưởng là Quý Xương Minh nói đùa. Quý Xương Minh rất nghiêm túc, bảo rằng việc nói chuyện với cán bộ cấp tỉnh nhậm chức là chuyện bình thường. Hầu Lượng Bình nói: Cấp bậc như tôi, một phó ban trong ban tổ chức cán bộ thậm chí là ủy viên trong ban nói chuyện là được rồi, bí thư Sa Thụy Kim là quan lớn một cõi cơ mà, huống hồ đã muợn vậy rồi. Quý Xương Minh nói với giọng đầy ẩn ý: Đúng thế, bí thư tỉnh ủy đích thân nói chuyện quả là không phải tầm thường. Vừa họp thường vụ tỉnh ủy xong, tân bí thư rất coi trọng công tác chống tham nhũng và xây dựng tác phong liêm chính!

Chiếc xe con chạy thẳng một mạch trên con phố lớn rực rỡ đèn màu đi tới tòa nhà tỉnh ủy. Quý Xương Minh cảm thán không thôi: Trần Hải ngã xuống rồi, cậu lại tới chống đỡ, tam giác sắt của phe chính pháp vẫn là tam giác sắt mà!

Hầu Lượng Bình vừa ngạc nhiên lại vừa khó hiểu: Viện trưởng Quý, anh nói vậy là có ý gì? Tam giác sắt gì?

Nhưng Quý Xương Minh không đáp lại, hai mắt nhìn ra cửa sổ, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Mặc dù Hầu Lượng Bình rất quen thuộc với Quý Xương Minh nhưng hai bên lại không hiểu nhau quá sâu về nhau. Trước đây mỗi khi đến công tác ở Viện kiểm sát tỉnh, anh chủ yếu tìm Trần Hải, vừa cùng nghiệp vụ lại vừa là bạn học. Trong ấn tượng của Hầu Lượng Bình, vị viện trưởng Viện kiểm sát tỉnh này là người lão luyện thận trọng, xưa nay không bao giờ nói bừa. Anh nghĩ đến việc sau này còn phải làm việc chung với nhau, cảm thấy có một số lời vẫn nên nói thẳng ra thì hơn, bèn kiên trì đòi Quý Xương Minh nói rõ chuyện tam giác sắt là thế nào.

Chuyện này dường như hơi ép người khác. Nhưng sau một thoáng im lặng, Quý Xương Minh mỉm cười, vẫn thản nhiên nói ra: Lịch sử và tình trạng hiện tại của đội ngũ cán bộ tỉnh H đều tương đối phức tạp, anh một nhóm, tôi một bè. Bao nhiêu năm nay, cán bộ các ban ngành quan trọng của hệ thống chính trị pháp luật tỉnh H về cơ bản đến từ khoa chính trị pháp luật đại học H. Sinh viên tốt nghiệp đại học chính trị pháp luật Trung Quốc và các đại học cùng ngành khác trong nước, không đâu được coi trọng bằng sinh viên tốt nghiệp khoa chính trị pháp luật đại học H. Vì vậy, có người nói năm xưa Trường Giới Thạch có một trường quân sự Hoàng Phố, tạo ra một phe Hoàng Phố, còn Cao Dục Lương thì có một khoa chính trị pháp

luật, đệ tử học sinh rải khắp thiên hạ. Hầu Lượng Bình tự giễu: Nói vậy, tôi cũng phải mau mau đến cập bến đò của thầy tôi rồi?

Sau một thoáng im lặng, Hầu Lượng Bình lại nửa đùa nửa thật hỏi Quý Xương Minh: Chậc, vậy thì anh coi như thuộc phe nào? Quý Xương Minh cười gượng, nói mình chẳng có phe phái, vì vậy chẳng ai coi ông ta ra gì hết. Hầu Lượng Bình cười cười: Vậy thì tốt quá, tôi về đây coi như cũng có bạn. Quý Xương Minh lắc đầu cười: Lượng Bình, cậu không giống tôi, cậu có môn phái rồi, cậu là phe chính pháp! Hầu Lượng Bình nghiêm túc bày tỏ thái độ: Viện trưởng Quý, tôi không phải tam giác sắt gì cả, cũng không thuộc phe phái gì hết. Mong anh hãy tin tưởng, tôi chỉ xét việc, không xét người!

Quý Xương Minh nhìn anh chăm chú, đột nhiên đưa tay ra, bắt tay anh thật chặt.

Xe dừng lại trước cửa nhà số 1 của cơ quan tỉnh ủy, Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh xuống xe. Ánh đèn đường màu trắng chiếu lên mấy cây ngọc lan to tướng, trong sân tĩnh lặng yên bình, một đôi sư tử đá ngẩng chồm hồm bên cạnh bậc thang. Đây là khu vực trung tâm của cơ quan tỉnh ủy, bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim làm việc ở bên trong, phòng họp thường vụ tỉnh ủy cũng ở tòa nhà này. Nhìn bề ngoài tòa nhà rất bình thường, tường ngoài màu đỏ sậm, mái nhà dốc, trông như kiến trúc kiểu Liên Xô hồi những năm 50 thế kỷ trước. Nhưng trong mắt cán bộ tỉnh H, nó lại như một vị vương giả đầy quyền uy trong tay, trong sự mộc mạc toát lên vẻ uy nghiêm. Mỗi quyết sách ở nơi này ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của 60 triệu người dân tỉnh H.

Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh bước lên bậc thềm. Thư ký của Sa Thụy Kim, trưởng ban Bạch đón họ ở sảnh, dẫn hai người vào phòng

tiếp khách rộng rãi. Trưởng ban Bạch rót cho mỗi người một cốc nước, bảo họ đợi trong giây lát, vì bí thư Sa đang nói chuyện với bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh Điền Quốc Phú mới được đi đầu đến.

Hai người đợi hơn một tiếng đồng hồ Quý Xương Minh bẽn lẽn cảm xúc: Bí thư tỉnh ủy mới, bí thư ủy ban kỷ luật mới, thêm cậu nữa, cục trưởng Cục chống tham nhũng mới! Xem ra, tỉnh chúng ta sắp thay đổi rồi!

Sau khi tiễn vị tân bí thư ủy ban kỷ luật đi, Sa Thụy Kim cười khà khà bước vào, bắt tay hai người theo phép lịch sự. Quý Xương Minh giới thiệu Hầu Lượng Bình, Sa Thụy Kim chăm chú nhìn anh, nói đùa: Tôi biết, là nhân tài trẻ tuổi mà Tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao long trọng giới thiệu mà! Hầu Lượng Bình thấy hơi bất ngờ không yên. Sa Thụy Kim đưa tay ra hiệu, bảo Quý Xương Minh và Hầu Lượng Bình ngồi xuống xô pha, bản thân ông ta cũng ngồi xuống đối diện.

Sa Thụy Kim nói năng thoạt trông có vẻ tùy tiện thoải mái, bảo rằng ông ta cũng mới tới đây chưa được bao lâu, tính đến hôm nay thì mới nhậm chức được hai mươi tám ngày. Thời gian này, ông ta chủ yếu đi đi đầu tra nghiên cứu ở các thành phố, huyện lỵ, làm quen với tình hình. Không đi đầu tra thì làm gì có quyền phát ngôn. Quý Xương Minh và Hầu Lượng Bình vừa gật đầu, vừa lấy sổ ra, chuẩn bị ghi chép. Sa Thụy Kim xua tay nói: Hôm nay nói chuyện không cần ghi lại, nhớ trong đầu là được rồi. Tân bí thư tỉnh ủy thừa nhận, kết quả đi đầu tra nghiên cứu không được lạc quan cho lắm, tình hình đội ngũ cán bộ thực khiến người ta lo lắng. Quên chúng không hài lòng, quên chúng không vui vẻ chút nào! Vả lại, chỉ trong hai mươi tám ngày ngắn ngủi này, ven hồ Quang Minh ở thành phố Kinh Châu đã xảy ra một trận hỏa hoạn kỳ lạ, xảy ra sự việc tiếng xấu đồn xa được mệnh danh là sự kiện "ngày 16 tháng 9". Hầu Lượng Bình lên tiếng nói:

Đêm hôm đó, anh ở Côn Minh cũng xem được truyền trực tiếp từ hiện trường. Sa Thụy Kim vỗ vỗ lên tay vịn ghế xô pha: Thế nên mới nói là tiếng xấu truyền xa mà lại! Lại còn để trốn mất một tên phó thị trưởng tham nhũng! Đây chính là quà gặp mặt tặng cho chúng ta đấy! Được rồi, chúng ta cũng không khách khí, toàn bộ đều nhận hết...

Hầu Lượng Bình cảm thấy vị bí thư tỉnh ủy này rất có cá tính, nói năng tùy ý mà không mất nguyên tắc, dễ khiến người ta nảy sinh cảm giác thân thiết, tin cậy ông ta. Những lúc rảnh rỗi, Hầu Lượng Bình thường thích xem tiểu thuyết võ hiệp, bí thư Sa này rất giống như những vị cao thủ xuất thế, cầm một cây gậy trúc cũng biến thành vũ khí vô địch. Quan trọng hơn nữa là, trong lời của lãnh đạo đã ngầm truyền ra một thông tin, Hầu Lượng Bình cũng ngầm hiểu ý, họ là cùng một loại người, có cùng một tấm lòng đối với đất nước.

Quý Xương Minh có vẻ bị lạnh nhạt, điều này khiến Hầu Lượng Bình hơi bất an. Sa Thụy Kim nói tiếp, đi thẳng vào chủ đề chính: lãnh đạo Viện kiểm sát tối cao thương lượng với ông ta, muốn phái một người đến làm quyền cục trưởng Cục chống tham nhũng. Đồng chí bí thư tỉnh ủy tỏ ý cảm ơn, đồng thời chủ động đề nghị, không cần phải quyền cục trưởng, mà là cục trưởng luôn!

Hầu Lượng Bình giờ mới biết, thì ra chức cục trưởng này của mình không ngờ lại do vị lãnh đạo tỉnh ủy xa lạ xưa nay chưa từng gặp mặt, cũng chưa từng có quan hệ qua lại này vỗ bàn quyết định, trong lòng không khỏi nóng lên. Theo quy định bất thành văn của nội bộ, cán bộ ban ngành trung ương đi nhậm chức ở địa phương thông thường không được lên cấp, một trưởng phòng đi đầu tra thuộc Tổng cục chống tham nhũng như anh về tỉnh

làm quyên cục trưởng đã là phá lệ rồi, huống hồ còn là cục trưởng kiêm thành viên đảng ủy viện kiểm sát tỉnh.

Sa Thụy Kim trang trọng nói: Lượng Bình à, hôm nay tôi thay mặt tỉnh ủy, bày tỏ sự hoan nghênh chân thành cậu đến nhậm chức ở Viện kiểm sát tỉnh. Hầu Lượng Bình lộ vẻ xúc động đứng dậy: Bí thư Sa, cảm ơn sự tín nhiệm của anh và tỉnh ủy dành cho tôi. Sa Thụy Kim vung tay đề xuống. Ngồi xuống, Lượng Bình, ngồi xuống đi!

Cho đến lúc này, Sa Thụy Kim mới chú ý đến sự tồn tại của Quý Xương Minh, kéo ông ta vào cuộc nói chuyện. Bí thư tỉnh ủy tặng cho viện trưởng Viện kiểm sát và cục trưởng Cục chống tham nhũng mấy câu nói. Câu đầu tiên là, công tác chống tham nhũng từ nay trên không có trềnh. Thế là ý gì? Chính là vấn đề hủ bại không cần biết dính dáng đến người nào, không cần biết hấn ta là cán bộ cấp bậc gì, cứ tra xét đến tận cùng. Vượt quyên hạn thì tính sao? Báo cáo tỉnh ủy, yêu cầu trung ương xét xử. Câu thứ hai là, dưới không cần giữ gốc. Hồ cũng phải đánh, ruồi cũng phải diệt. Ruồi nhặng nhỏ nhưng khiến người ta buồn nôn, cũng gieo rắc bệnh tật, ảnh hưởng đến nếp sống xã hội, vì vậy cái gốc này cũng phải trốc đến cùng. Câu thứ ba là, tăng cường bắt bọn tội phạm tham nhũng hiện hành, nhưng cũng không thể bỏ qua vấn đề quá khứ và các hành vi tham nhũng trước đây. Chỉ cần hấn ta đã tham nhũng thì phải đi điều tra đến cùng. Chứng cứ rõ ràng thì cứ theo luật mà truy. Không có chuyện hạ cánh an toàn gì nữa! Tôi không quan tâm hấn thuộc phe nhóm nào, bè cánh nào, là người của ngọn núi nào!

Hầu Lượng Bình không khỏi chấn động trong lòng, lập tức nhớ đến những lời Quý Xương Minh nói lúc trên đường đến đây. Xem ra, cuộc đi đầu nghiên hai mươi tám ngày của Sa Thụy Kim không phải là chỉ làm cho có,

vị bí thư tỉnh ủy này đã nắm được tình hình phe phái bè cánh của quan trường tỉnh H r ấ. Bản thân anh cũng phải chú ý vấn đề này, cần phải tách rời tình cảm với thầy giáo và bạn học khoa chính trị pháp luật ở đại học tỉnh H với công việc, tuyệt đối không thể phạm phải sai lầm về mặt chính trị này.

Nói chuyện xong trở về thì đã hơn mười một giờ đêm. H ầu Lượng Bình nằm trên chiếc giường nệm lò xo mềm mại của nhà khách Viện kiểm sát tỉnh, h ấ lâu vẫn không sao ngủ được, trước mắt anh cứ hiện lên hình ảnh của Sa Thụy Kim. Gương mặt tròn tròn hơi mập mập và đôi mắt kiên định mà sáng suốt ấy, khiến anh có cảm giác an tâm, khiến anh cảm thấy có chỗ dựa. Có đi ầu, cuộc nói chuyện cũng làm anh có chút âu lo. Rất rõ ràng, Sa Thụy Kim không hài lòng với hiện trạng đội ngũ cán bộ tỉnh H. Sa Thụy Kim phá lệ gặp anh, đại diện tỉnh ủy nói chuyện với anh, không chỉ là bày tỏ sự ủng hộ và kỳ vọng đối với công việc của anh, có lẽ còn là một thứ tín hiệu chính trị mạnh mẽ, tín hiệu để đám cán bộ tham nhũng khiếp sợ. Đồng chí bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim có lẽ chính là muốn mọi người đều biết, trong tay mình có một thanh kiếm sắc bén tên là H ầu Lượng Bình! Có sự ủng hộ từ bàn tay lớn này, công việc của anh sẽ dễ làm hơn nhi ầu.

Gương mặt hoảng hốt của Thái Thành Công hiện lên trong bóng tối. Người bạn thuở nhỏ này của anh rốt cuộc nắm trong tay bao nhiêu chứng cứ? Nói vợ của Lý Đạt Khang là Âu Dương Thanh nhận hai triệu tiền hối lộ của anh ta, liệu có đáng tin không? Lý Đạt Khang không phải nhân vật tầm thường, không những là bí thư thành ủy thành phố Kinh Châu mà còn là ủy viên thường vụ tỉnh ủy, nếu thực sự chỉ kiếm về phía Lý Đạt Khang, vậy chính là ném về phía chính giới tỉnh H một quả bom nặng ký r ấ. Vụ tai nạn của Trần Hải có lẽ liên quan đến chuyện này. Thái Thành Công hiện

đang được bảo vệ ở nhà khách công an tỉnh, hẳn là không có vấn đề gì?
Hầu Lượng Bình hy vọng có thể nắm được gút thắt này, gỡ rối cho mớ tơ
vò Kinh Châu, trận đấu đánh thật đẹp mắt.

13.

Kỳ Đồng Vĩ có một thói quen rất tốt: hằng ngày cứ sáu giờ rưỡi sáng là đến phòng tập gym, tập một vòng tất cả các loại máy. Bảy giờ hai mươi phút anh ta kết thúc tập luyện, tắm nước lạnh, đến quán trà kiểu Quảng Đông bên cạnh ăn sáng, sau đó lên chiếc Audi dành riêng cho anh ta tới Sở công an tỉnh làm việc. Đến phòng tập gym sớm như vậy cũng hơi lạ, nhưng chỉ vậy anh ta mới đảm bảo được thời gian tập luyện. Là giám đốc công an tỉnh, ban ngày anh ta bận đến nỗi không dứt ra được, buổi tối lại phải đi tiếp đãi xã giao, còn thường xuyên họp hành, tăng ca xử lý các vụ án đột ngột phát sinh, chỉ có mỗi buổi sáng để tập luyện. Chủ phòng tập gym là bạn anh ta, dành cho anh ta chế độ đặc biệt, còn chỉ định một huấn luyện viên nữ trẻ đẹp chuyên phụ trách mở cửa từ sáng sớm đón tiếp, hướng dẫn và tập luyện cùng anh ta.

Tập luyện thời gian dài khiến vóc dáng Kỳ Đồng Vĩ vượt xa những người cùng tuổi. Cơ bụng sáu múi hoàn chỉnh, bắp tay, đùi, mông đều nổi căng, giống như vận động viên thể hình. Huấn luyện viên nữ đứng bên cạnh khen ngợi, tăng thêm cảm giác tự hào của anh ta, cũng khiến anh ta rất thích thú. Đây là một mẫu đàn ông trung niên thành công điển hình - thân hình khỏe mạnh đẹp đẽ, quyền lực lớn, địa vị cao kết hợp lại một chỗ, khiến anh ta có cảm giác cuộc đời thật hoàn mỹ.

Hôm nay, Kỳ Đồng Vĩ nâng tạ, cảm thấy đôi tạ sao mà nhẹ bâng? Không tốn chút sức lực nào đã nâng lên được. Anh ta dường như đang nhìn thấy bộ dạng tức tối đến bủn rủn cả người của Lý Đạt Khang, không

khỏi muốn bật cười lên. Tay bí thư bá đạo này rốt cuộc cũng đã lộ ra đuôi cáo, khó mà thoát thân được nữa. Thủ hạ đắc lực Đinh Nghĩa Trân đã bỏ trốn, vợ lại nhận hối lộ của Thái Thành Công, Thái Thành Công giờ đang ở trong tay anh ta. Từ góc độ chuyên môn, thế là đã tạo thành một chuỗi chứng cứ tương đối hoàn chỉnh nữa, chuỗi chứng cứ chứng minh rằng thành phố Kinh Châu có một ổ tham nhũng nghiêm trọng! Đứng đầu là ai? Có phải là đồng chí bí thư thành ủy Lý Đạt Khang hay không? Anh có thể ở giữa bùn tanh mà không hôi tanh mùi bùn không? Có quý mới tin anh. Thế nên anh mới phái giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai đến tìm tôi đòi giao Thái Thành Công ra!

Nói ra thì tình cảm của Kỳ Đồng Vĩ với Lý Đạt Khang khá phức tạp. Anh ta vừa hy vọng có thể mượn sức của vị ủy viên thường vụ tỉnh ủy này leo lên chức phó chủ tịch tỉnh, lại thực lòng mong chờ Lý Đạt Khang ngã xuống. Sự thực đã chứng minh, mượn sức chưa chắc đã được, trong buổi họp thường vụ tỉnh ủy lần trước, Lý Đạt Khang không ngờ đã lòi chuyện khóc một ngày xưa ra kể trước mặt thầy giáo kiêm lãnh đạo Cao Dục Lương, chơi xấu anh ta một phen, thực sự là đáng hận vô cùng! Cũng may là thầy giáo giải thích giúp anh ta, việc thay đổi nhân sự cán bộ lại bị đóng băng, vụ việc bổ nhiệm của anh ta mới không bị chính thức phủ quyết.

Kỳ Đồng Vĩ chưa bao giờ phủ nhận mình có dã tâm. Dã tâm chính là chí cầu tiến. Napoleon từng nói, người lính nào không muốn làm tướng quân không phải là người lính tốt. Người có dã tâm lại có năng lực là tài nguyên hiếm có của xã hội. Nghĩ vậy, Kỳ Đồng Vĩ lại không cười nổi nữa, thậm chí còn hơi hối hận, không nên nghe lời thầy giáo, giúp tay đàn em Hầu Tử bảo vệ Thái Thành Công, thế này là trở mặt với Lý Đạt Khang nữa! Giờ anh ta có thể trở mặt với ủy viên thường vụ tỉnh ủy Lý Đạt Khang hay

không? Không thể nào! Đừng chỉ giám đốc, trước tiên hãy làm bài toán này đi đã: ủy viên thường vụ Lý ngã xuống nhanh hơn, hay là đột nhiên cứu cán bộ nhân sự lần sau đến nhanh hơn? Làm thế nào để lợi ích lớn nhất? Tính toán xong xuôi, tâm trạng anh ta liền trở nên thoải mái hơn nhiều, chỉ có lợi ích chính trị mới là quan trọng nhất, cho dù Lý Đạt Khang có ngã xuống, vì lợi ích lớn nhất, anh ta cũng không nhất thiết phải đắc tội với ông ta, đại trượng phu có thể co có thể duỗi mà.

Vì vậy, Kỳ Đồng Vĩ quyết định thỏa hiệp với Lý Đạt Khang hiện vẫn đang là ủy viên thường vụ tỉnh ủy tỉnh H. Sau khi tới chỗ làm, anh ta lập tức gọi điện cho giám đốc công an thành phố Kinh Châu Triệu Đông Lai, bảo Thái Thành Công đang ở trong nhà khách công an tỉnh, đây là do Viện kiểm sát tỉnh sắp xếp, anh ta không hề biết chuyện. Kế đó, anh ta lại gọi điện cho thư ký của Lý Đạt Khang, nhờ thư ký nhắn với bí thư Lý rằng công an tỉnh tuyệt đối sẽ không trở thành ô dù che chở cho phần tử phạm tội, mong bí thư Lý đừng nảy sinh hiểu lầm. Cuối cùng, anh ta gọi chủ nhiệm văn phòng đến, giải thích sơ qua tình hình, chỉ thị rằng, nếu Viện kiểm sát tỉnh đến lấy người thì cứ để họ đưa đi; nếu công an thành phố đến bắt Thái Thành Công, thì cũng để họ bắt; nếu họ đến cùng một lúc, người của Viện kiểm sát tỉnh và người của Triệu Đông Lai bên công an thành phố có xảy ra mâu thuẫn, công an tỉnh tuyệt đối không được can thiệp! Chuyện này giao cho anh sắp xếp. Nói đoạn, anh ta tắt điện thoại di động, rời khỏi phòng làm việc, trốn đi mất.

Kỳ Đồng Vĩ thỏa hiệp lánh mặt, gây ra phiền phức rất lớn cho sự việc về sau này...

Trước cửa nhà khách công an tỉnh, chiếc xe van nhỏ đến đón người của Viện kiểm sát vừa dừng lại, thì ở cửa sau nhà khách, hai chiếc xe cảnh sát

của công an thành phố cũng đến nơi. Lý Đạt Khang rất coi trọng kẻ chịu trách nhiệm cho vụ cháy "ngày 16 tháng 9" Thái Thành Công này, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai đương nhiên không dám qua loa, đích thân đến đốc thúc. Bên phía Viện kiểm sát do Lục Diệc Khả dẫn đội. Tuy rằng không biết sau lưng có ai bày binh bố trận, đào sẵn bẫy rập, nhưng cô hiểu rõ nhiệm vụ lần này không phải tầm thường, gió mây mù mịt. Trước khi đi, Hầu Lượng Bình đã dặn dò rất rõ, Thái Thành Công là người tố cáo, cũng là nhân chứng quan trọng, tuyệt đối không thể lọt vào tay công an thành phố! Hiện giờ tình hình không ổn, xe cảnh sát của công an thành phố đã đến. Lục Diệc Khả dẫn người đi thang máy lên tầng mười hai, chạy nhanh tới trước cửa phòng của Thái Thành Công, đưa giấy tờ chứng nhận cho viên cảnh sát đứng gác trước cửa phòng rồi đi vào bên trong.

Thái Thành Công ngồi trên giường, quăn chân quanh người, chỉ để lộ ra cái đầu ngó nghiêng xung quanh như một con chuột hoảng hốt. Lục Diệc Khả vừa vào phòng, Thái Thành Công đã chỉ ra ngoài cửa sổ nói: Sáng sớm tôi đã bò rập ra cửa sổ nhìn, chờ các người đến, ngoài cửa lúc nào cũng có cảnh sát của công an thành phố canh chừng, các cô có biết không? Lục Diệc Khả không có thời gian lằng nhằng với anh ta, đánh mặt lại thúc giục anh ta mau đi. Thái Thành Công hất chân ra, xuống giường xỏ giày, miệng làu bàu: Hầu Lượng Bình phái cô đến phải không? Giờ tôi trông cậy hết vào cô cả đấy...

Bầu trời vang lên tiếng sấm ầm ầm, một trận mưa dông không hẹn mà ập tới. Đoàn người Lục Diệc Khả đội mưa chạy qua sân, lên chiếc xe van nhỏ. Chiếc xe vừa ra tới cổng, liền bị hai xe cảnh sát chặn đường.

Lục Diệc Khả xuống xe của Viện kiểm sát, một viên sĩ quan chặn trước mặt cô. Lục Diệc Khả nhận ra người này, đây là đội trưởng Tần của công

an thành phố Kinh Châu. Cô rút thẻ ngành ra, đội trưởng Tần cũng giơ thẻ ngành ra. Cô chấp hành nhiệm vụ, đội trưởng Tần cũng nói đang chấp hành nhiệm vụ, hai bên không nhượng bộ nhau dù chỉ một bước, ai cũng nói ra lý lẽ của mình. Đội trưởng Tần bảo Lục Diệc Khả có thể đến trại tạm giam của công an thành phố mà tiếp nhận lời tố cáo của Thái Thành Công. Lục Diệc Khả cười khẩy, bảo ngộ nhớ Thái Thành Công ngủ một giấc ở trại tạm giam công an thành phố các anh rồi bệnh tim tái phát thì sao? Ai chịu trách nhiệm đây? Lục Diệc Khả đã nói trắng ra, cô muốn đề phòng có người muốn giết người bịt miệng người tố cáo cũng là nhân chứng quan trọng này. Đội trưởng Tần cũng nói trắng ra: Người tố cáo và nhân chứng quan trọng này của các cô còn bị nghi ngờ phạm tội thiếu trách nhiệm gây ra tai nạn nghiêm trọng và tội gây nguy hại cho cộng đồng bằng phương thức nguy hiểm, hiện đang là đối tượng truy nã trọng điểm của công an thành phố, không thể nào theo các cô đến Viện kiểm sát được. Trưởng phòng Lục, chắc cô không thể nào không biết sự kiện "ngày 16 tháng 9" đúng không? Chết nhiều người như vậy, gây ra ảnh hưởng cực kỳ xấu đến xã hội...

Mây đen tề tụ kín trời, ánh sáng ảm đạm, ban ngày biến thành hoàng hôn. Mưa lớn sầm sập, những cột nước tuôn xuống tựa như bầu trời có vô số lỗ thủng. Trên phố không bóng người qua lại, thời tiết này ai dám ra đường cơ chứ? Trên mặt đường đâu đâu cũng thấy nước bắn lên tung tóe, tựa như những tiểu tinh linh đang hoan lạc nhảy múa. Hàng cây liễu trên vỉa hè thì lại hết sức thảm thương, tóc dài rũ rượi, cành khô lá úa rơi xuống rào rào, trông tựa hồ như đau đớn lắm, sống không bằng chết...

Hai bên công an kiểm sát giằng co, cứ đứng thẳng mặt đối mặt trong mưa lớn, tạo nên một kỳ quan thu hút ánh nhìn. Nước mưa xối ướt mái tóc

kiểm sát viên Lục Diệc Khả, chảy như dòng suối men theo gương mặt cô. Đội trưởng Tần cũng ướt sũng cả người, nhưng vẫn kiên trì như khối đá đứng chắn lối đi của xe Viện kiểm sát. Hai bên đều hiểu trách nhiệm của mình rất lớn, không ai chịu nhường một bước, nhưng lại không thể xảy ra xung đột, dẫu sao thì cũng không thể đánh nhau giành một nghi can được. Không còn cách nào khác, hai bên đều chỉ có thể cứng rắn chịu đựng, tắm lộ thiên một trận cho thống khoái.

Lục Diệc Khả lòng như lửa đốt, bảo cấp dưới gọi điện cho Hầu Lượng Bình cầu cứu hết lượt này đến lượt khác.

Hầu Lượng Bình đang nói chuyện ở phòng làm việc của Quý Xương Minh, anh không ngờ sự việc lại thành ra thế này.

Lúc nhận được điện thoại cầu cứu của Lục Diệc Khả, Hầu Lượng Bình vội bấm số di động của Kỳ Đồng Vĩ, nhưng lại không tìm được anh ta. Chủ nhiệm văn phòng của anh ta nói, giám đốc Kỳ sáng sớm nay đã đi Bắc Kinh tham gia hội nghị tổng kết biểu dương công tác phòng chống ma túy toàn quốc, không biết bao giờ mới quay lại. Hầu Lượng Bình quăng điện thoại, mắng Kỳ Đồng Vĩ: Khốn kiếp! Rõ ràng tôi đã nói với tay giám đốc công an tỉnh này là sáng nay đến đưa người đi, anh ta lại giờ cái trò này, thế này không phải là hố người ta à? Cả bạn học cũ cũng chơi nhau được, thật không ra thế thống gì nữa!

Quý Xương Minh thản nhiên nói: Công an tỉnh không ra mặt ngăn cản cậu, sao có thể nói là giám đốc Kỳ hố cậu chứ? Người ta chỉ lánh mặt, đẩy mâu thuẫn ra thôi. Người vẫn còn muốn tiến thêm một bước, làm sao dám trở mặt với Lý Đạt Khang được!

Hầu Lượng Bình nhú chặt lông mày lại: Viện trưởng Quý, chuyện này cũng thật lạ nhỉ? Anh nói xem sao Lý Đạt Khang lại quan tâm Thái Thành

Công đến vậy? Có phải liên quan đến nội dung lời tố cáo của Thái Thành Công hay không? Quý Xương Minh giờ mới hỏi: Lượng Bình à, trong điện thoại Thái Thành Công nói rõ là vợ Lý Đạt Khang nhận hối lộ đúng không? Hầu Lượng Bình lập tức cầm điện thoại lên: Tôi có giữ lại ghi âm cuộc gọi làm chứng cứ, viện trưởng Quý, mời anh nghe...

Trong điện thoại vang lên giọng the thé của Thái Thành Công.

Quý Xương Minh nghe xong, bước tới trước cửa sổ trầm tư. Giây lát sau, ông ta đề nghị Hầu Lượng Bình suy nghĩ theo một chiều hướng khác, giả sử vợ Lý Đạt Khang thực sự có vấn đề, mà vì nguyên nhân này nên Lý Đạt Khang muốn khống chế Thái Thành Công, kẻ đó bịt miệng anh ta, vậy há chẳng phải cũng là tạo ra cơ hội cho bước đi đầu tra tiếp theo hay sao? Hầu Lượng Bình thừa nhận, vấn đề này anh cũng từng nghĩ đến, nhưng quá mạo hiểm, ngộ nhỡ Thái Thành Công lọt vào tay họ mà lẩn đường ra chết thì sao? Với lại, Thái Thành Công là bạn thuở nhỏ của mình, anh không thể làm chuyện có lỗi với người ta được...

Quý Xương Minh chợt giơ một tay lên: ủa, đợi đã, cậu nói gì cơ? Thái Thành Công là bạn thuở nhỏ của cậu?

Vâng, chúng tôi là bạn học cùng tiểu học... Hầu Lượng Bình đột nhiên ý thức được: ừm, viện trưởng Quý, có phải tôi nên tránh đi không?

Quý Xương Minh nói: Đương nhiên là cậu phải tránh đi, không tránh đi liệu có được không? Người ta sẽ không viết bài tể lên chắc?

Được, được, vậy tôi sẽ tránh đi theo quy định, cứ để trưởng phòng đi đầu tra số 1 Lục Diệc Khả xử lý vụ này đi.

Đang nói tới đây, điện thoại bàn bỗng đổ chuông. Quý Xương Minh cầm ống nghe lên, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai muốn gặp

ông ta, người ta không ngờ đã đến tận Viện kiểm sát rồi. Thế này còn gì để nói nữa đây? Quý Xương Minh đành để cho Triệu Đông Lai vào phòng làm việc. Hầu Lượng Bình nghe xong không khỏi giật mình, đẩy anh xem, người ta đúng là dồn ép từng bước mà! Quý Xương Minh nhắc nhở anh, có vấn đề gì thì bàn bạc giải quyết, đừng làm căng quá, Triệu Đông Lai cũng là một người chính phái.

Thoáng sau, Triệu Đông Lai bước vào, thấy Quý Xương Minh liền đứng thẳng chào theo quân lễ, còn gọi một tiếng "chính ủy". Năm xưa, Quý Xương Minh từng làm chính ủy ở công an thành phố Kinh Châu. Chính ủy cũ và giám đốc đương nhiệm bắt tay. Triệu Đông Lai rất khách khí, nói: Thật ngại quá, lại đến quấy rầy chính ủy vì một vụ án cụ thể thế này, lẽ ra thực sự không nên làm vậy. Quý Xương Minh nói: Không sao, thực ra tôi cũng muốn gặp cậu lâu rồi, trao đổi tình hình một chút. Nói đoạn, ông ta quay người giới thiệu tân cục trưởng Cục chống tham nhũng Hầu Lượng Bình với Triệu Đông Lai.

Đôi bên nhìn nhau, đều có vẻ đề phòng. Xét cho cùng, chính vì tranh giành Thái Thành Công nên họ mới ở cùng một chỗ. Triệu Đông Lai biểu hiện khá nhiệt tình, chủ động bắt tay Hầu Lượng Bình, nói: Nghe danh đã lâu, vụ án quan chức nhỏ mà tham ô lớn ở Bắc Kinh chính là do một tay anh xử lý phải không? Còn dọa chạy mất một phó thị trưởng của chúng tôi nữa! Hầu Lượng Bình đáp lại đầy ẩn ý: Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn, ở Kinh Châu chắc không ít cán bộ thở phào nhẹ nhõm rồi đấy nhỉ? Triệu Đông Lai thản nhiên đáp: Chắc vậy đấy! Có đi đâu kẻ nào vào lưới thì rốt cuộc cũng sẽ phải vào thôi, chỉ là chuyện sớm hay muộn...

Viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh đề nghị quay về chủ đề chính, để Hầu Lượng Bình nói ra ý kiến của phía Viện kiểm sát trước.

Vừa nãy, Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh đã thương lượng một phương án thỏa hiệp, bèn cứ vậy nói thẳng ra luôn: Công an kiểm sát tòa án là người một nhà, không cần tranh chấp nữa. Thái Thành Công có thể không đưa đi, Cục chống tham nhũng sẽ thăm vấn ở nhà khách công an tỉnh luôn, thời gian trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Sau hai mươi bốn tiếng, thăm vấn xong xuôi, công an thành phố bắt giữ người theo thủ tục. Triệu Đông Lai thoáng trầm tư, rồi nhanh chóng đồng ý. Hầu Lượng Bình cố ý hỏi: Giám đốc Triệu có cần hỏi ý kiến bí thư Lý không? Triệu Đông Lai không nghĩ ngợi gì đã đáp luôn: Không cần, cứ giằng co thế này mãi cũng không phải là cách, phương án của các anh hợp tình hợp lý, bí thư Lý hẳn là có thể hiểu được!

Mâu thuẫn vậy là được hóa giải, còn dễ dàng hơn dự đoán của Hầu Lượng Bình, cũng khiến anh thần thở phào nhẹ nhõm. Lúc chia tay, Hầu Lượng Bình chăm chú nhìn vào mắt Triệu Đông Lai, chủ động chìa tay ra, bắt tay cảm ơn họ Triệu. Viên giám đốc công an thành phố trẻ tuổi giỏi giang này để lại cho Hầu Lượng Bình ấn tượng rất tốt.

Hai bên thỏa hiệp không phải tin tốt lành với Thái Thành Công. Thái Thành Công lại bị áp giải trở về phòng trong nhà khách, con người cũng biến dạng luôn, run rẩy lẩy bẩy, sắc mặt âu lo. Anh ta bò lên giường ngẩng, mặc kệ quần áo ướt sũng, cứ vậy kéo chăn quấn quanh người, chỉ lộ ra cái đầu hoảng hốt không yên. Trông mắt anh ta đảo liên hồi, cảnh giác ngó nghiêng động tĩnh xung quanh, cái nốt ruồi to trên cánh mũi giật giật, thể hiện ra sự hoảng sợ trong lòng. Cảnh sát thủ hạ của Lý Đạt Khang đã chặn ngoài cửa, chứng tỏ sự thể nghiêm trọng đến nhường nào! Nếu Hầu Lượng Bình không thể cứu anh ta đến Viện kiểm sát, sợ là chỉ có con đường chết mà thôi...

Thái Thành Công một mực yêu cầu xin gặp Hầu Lượng Bình. Lục Diệc Khả nhẫn nại giải thích, vì cục trưởng Hầu và anh ta có quan hệ bạn học cũ, không thể xử lý vụ án này một cách cụ thể, cần phải tránh đi. Thái Thành Công nói: Vậy các cô đưa tôi đến Viện kiểm sát tỉnh đi, tôi không muốn ở đây nữa. Lục Diệc Khả bực bội nói: Chẳng ai muốn ở đây cả, nhưng công an thành phố không cho chúng ta đi, tôi biết làm thế nào chứ?

Nhân viên cảnh sát thuộc công an tỉnh mang đến mấy bộ quần áo khô cho họ thay. Lục Diệc Khả dặn dò Thái Thành Công tranh thủ thời gian, sẽ bắt tay vào việc ngay bây giờ. Trong lòng cô rất nôn nóng, chỉ có hai mươi bốn giờ mà thôi!

Cuộc thẩm vấn diễn ra trong phòng họp nhỏ trên tầng năm của nhà khách. Thiết bị ghi âm ghi hình tạm thời được đưa từ Viện kiểm sát tới, lắp đặt khẩn cấp. Thái Thành Công nhìn vào máy quay mà nói, chính thức tố cáo.

Mới đầu dường như rất thuận lợi, Lục Diệc Khả bảo Thái Thành Công nói, anh ta liề n nói. Thế nhưng Thái Thành Công ánh mắt cứ du di, tâm sự nặng nề, thần hồn như bay đi đâu mất, giọng nói câu được câu mất... Đây rõ là một vụ lừa đảo mà, từ ngân hàng thành phố Kinh Châu đến tập đoàn Sơn Thủy, bọn họ cấu kết với nhau, muốn đánh sập nhà máy may mặc Đại Phong của tôi. Cao Tiểu Cầm bịp bợm, Âu Dương Thanh giúp cô ta, tất cả để gạt tôi...

Lục Diệc Khả ngữ khí ôn hòa, bảo Thái Thành Công nói cụ thể hơn một chút. Họ là những ai? Rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì? Lừa gạt anh thế nào? Thái Thành Công lại không chịu nói nữa, nhất quyết đòi gặp Hầu Lượng Bình, nói chỉ nói với vị cục trưởng kiêm bạn thuở nhỏ của mình mà thôi.

Lục Diệc Khả rút cho Thái Thành Công một cốc nước, bảo anh ta trấn tĩnh tinh thần lại.

Thái Thành Công cầm cốc giấy uống nước, tay run run. Sự việc rất rõ ràng, chỉ cần nói xong chuyện của Âu Dương Thanh, tố cáo xong xuôi, người của Viện kiểm sát sẽ giao anh ta cho công an thành phố. Vậy tức là rơi vào lòng bàn tay Lý Đạt Khang rồi, trại tạm giam công an thành phố có khác gì nhà ông ta đâu? Anh ta vừa mới tố cáo vợ người ta, người ta liếc mắt một cái, đám người ở trại tạm giam lại không dằn chết anh ta? Vì vậy, chỉ có thể kéo dài thời gian, Viện kiểm sát không lấy được khẩu cung thì sẽ không giao anh ta ra. Như vậy, anh ta liền có cơ hội gặp được Hâu Lượng Bình. Thái Thành Công tin rằng chỉ cần gặp được Hâu Lượng Bình, sự việc sẽ có biến chuyển.

Đi lại trong chốn làm ăn nhiều năm, Thái Thành Công đã luyện thành một diễn viên xuất sắc. Toàn thân anh ta bắt đầu run rẩy, răng va vào nhau lập cập thành tiếng, tựa như đột nhiên lên cơn sốt rét. Tôi... tôi phải nói, trong điện thoại tôi đã nói với Hâu Lượng Bình rồi, cô... các cô đi hỏi anh ta đi! Tôi không ổn rồi... tôi không ổn rồi... Lục Diệc Khả bị anh ta làm cho luống cuống, Thái Thành Công, anh sao vậy? Không thoải mái chỗ nào? Thái Thành Công lau mồ hôi trên trán trên mặt, mồ hôi túa ra như tắm. Đầu tôi choáng váng... tôi ngất... các cô cho tôi ngủ một chút được không? Đầu choáng quá, đau chết mất...

Lục Diệc Khả thực không còn cách nào, đành để trình sát Chu Chính cùng tham gia thẩm vấn với cô đưa Thái Thành Công về phòng nghỉ ngơi. Vừa vào phòng, mặc cả quần áo nằm vật ra giường, Thái Thành Công không run rẩy nữa, anh ta úp mặt vào tường, mở mắt trăn trăn ngẫm nghĩ.

Chu Chính ngược lại không tìm được cơn buồn ngủ, thoáng sau đã ngày khò khò rồi.

Lục Diệc Khả gọi điện cho Quý Xương Minh, đề nghị để Hâu Lượng Bình ra mặt. Quý Xương Minh sợ người ta nắm được chuôi, cương quyết từ chối, bảo họ khắc phục khó khăn tiếp tục tấn công. Lục Diệc Khả cuống lên, Thái Thành Công cứ nằm lẩn ra giường đòi ngủ, phải làm thế nào? Thời gian trôi từng phút một, chỉ có hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không thể lãng phí được!

Quý Xương Minh ngằn ngừ giây lát, rốt cuộc cũng để lại một đường lui: Được rồi, để tôi nghĩ thêm đã...

Lúc ăn cơm trưa trong nhà ăn, Quý Xương Minh hỏi Hâu Lượng Bình, Thái Thành Công là người như thế nào? Hâu Lượng Bình bèn giới thiệu sơ qua, nói Thái Thành Công là một người đã thua ngay từ trên vạch xuất phát. Gia đình nghèo túng, mẹ mất sớm, cha lại là người thô lỗ chỉ biết dạy con bằng roi vọt. Thái Thành Công toàn chép bài của anh, khó khăn lắm mới tốt nghiệp được. Hồi nhỏ anh ta còn hay đánh nhau, đánh hết đám con trai trong lớp rồi còn đi đánh nhau với đám lớp trên, đánh không lại thì bôi nước mũi be bét lên người đối phương rồi bỏ chạy. Quý Xương Minh kịp thời tổng kết: đặc điểm tính cách của Thái Thành Công là vừa lưu manh vừa vô lại? Hâu Lượng Bình nói: Đúng thế, cái tính vô lại ấy của anh ta chắc Lục Diệc Khả không trị nổi! Nếu tôi không ra mặt, đừng nói là hai mươi tư tiếng đồng hồ, Thái Thành Công có thể nằm lì trên giường suốt hai mươi tư ngày ấy chứ! Quý Xương Minh có chút nghi hoặc nói: Cậu trị được anh ta sao? Hâu Lượng Bình hết sức tự tin: Đương nhiên là được! Từ nhỏ đã là Hâu Tử ăn Bánh bao rồi, tôi chắc chắn xử lý được ca này!

Quý Xương Minh liền đẩy khay thức ăn sang một bên: Được, được, vậy cậu đi đi, mặc kệ khỏi cần tránh mặt tránh miếc gì...

Lúc Hầ Lượng Bình đến nhà khách công an tỉnh, trận mưa thu kéo dài cả buổi sáng đã tạnh, cầu vồng vắt ngang chân trời. Đây là cảnh tượng hiếm gặp trong thành phố, sau trận mưa thu không ngờ lại có cầu vồng! Rất nhiều người đi đường dừng chân ngắm nhìn, những người trẻ tuổi còn lấy điện thoại ra chụp lại. Cầu vồng hơi mờ nhạt, không phân biệt rõ bảy màu, nhưng mấy màu đỏ lam vàng tím thì vẫn khá nổi, cảm giác vẫn giống như một cây cầu rực rỡ huy hoàng bắc ngang bầu trời, khiến người ta ngắm nhìn không chán mắt, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Hầ Lượng Bình ngẩng đầu nhìn bầu trời, lầm bầm: Bao nhiêu năm không thấy thứ này rồi, chỉ còn lại một chút dấu vết trong ký ức, có lần tôi và Thái bảnh bao đến hồ Quang Minh mò cá... Quý Xương Minh kéo tay anh: Được rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi đi với cậu là để tránh hiềm nghi, chốc nữa còn có cuộc họp quan trọng đấy! Hầ Lượng Bình lưu luyến từ biệt cảnh tượng cầu vồng, đi theo viện trưởng Viện kiểm sát vào sảnh nhà khách.

Thái Thành Công vừa thấy Hầ Lượng Bình, bao nhiêu bệnh tật liền bay biến đâu hết, lồm cồm bò dậy khỏi giường, kêu toáng lên: Ôi ôi, Hầ Tử, ông đến rồi à! Tôi biết chắc ông sẽ đến mà, chúng ta là ai chứ? Bận từ bé cơ mà!

Hầ Lượng Bình nghiêm mặt lại: Đừng có mà Hầ Tử hầy tiếc gì ở đây, chúng tôi chỉ làm theo phép công, biết chưa hả?

Thái Thành Công lập tức rụt lại: Vâng, vâng, tôi biết rồi, đương nhiên là làm theo phép công!

Hầu Lượng Bình lấy ra một túi nylon, bên trong đựng bánh bao nhân thịt mua ở nhà ăn Viện kiểm sát, đặt trước mặt Thái Thành Công, bảo anh ta ăn, ăn xong sẽ thăm vấn. Thái Thành Công cũng không khách khí, cầm bánh lên ăn luôn. Vừa ăn, vừa uống, rồi anh ta lại gọi Hầu Tử nọ Hầu Tử kia. Hầu Lượng Bình lập tức khiển trách, cảnh cáo Thái Thành Công: Chỗ này không phải ở nhà. Tổ cáo có ghi hình, chỉ cần một câu Hầu Tử thôi, toàn bộ cuộc thăm vấn sẽ thành vô giá trị.

Ăn trưa xong, họ lại đến phòng họp nhỏ, Thái Thành Công như thể biến thành một người khác, đối mặt với Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả, bắt đầu khai tuồn tuột, không bỏ sót chi tiết nào...

Theo lời Thái Thành Công, nhà máy Đại Phong bị mất là do ngân hàng thành phố Kinh Châu cắt khoản vay, người nắm vai trò quyết định ở đây là phó giám đốc phụ trách hoạt động cho vay Âu Dương Thanh. Thái Thành Công chỉ cần được cho vay là sẽ cắt phần lại cho Âu Dương Thanh, mỗi lần một tấm thẻ ngân hàng, một lần năm trăm nghìn tệ, tổng cộng đã hồi lộ bốn lần, vừa tròn hai triệu tệ. Thời gian đa số đầu vào khoảng cuối tháng Hai đầu tháng Ba hằng năm, cụ thể hơn nữa thì anh ta không nhớ được. Hai lần đầu tiên, địa điểm hồi lộ là phòng làm việc của Âu Dương Thanh, hai lần sau thì ở nhà bà ta.

Hầu Lượng Bình hỏi: Nhà Âu Dương Thanh, có phải là nhà của đồng chí bí thư thành ủy Lý Đạt Khang hay không?

Thái Thành Công lắc đầu: Không phải cái nhà của thành ủy, mà là nhà trong khu biệt thự, Đế Hào Viên. Lục Diệc Khả lập tức bình tĩnh giải thích cho Hầu Lượng Bình, Đế Hào Viên mà Thái Thành Công nói tới đó là một khu biệt thự cao cấp nổi tiếng thành phố Kinh Châu. Hầu Lượng Bình cũng không lộ vẻ gì, bảo Thái Thành Công nói tiếp.

Thẻ ngân hàng dùng tên mẹ của Thái Thành Công, Trương Khuê Lan, mỗi lần tặng thẻ anh ta đều đưa mật mã cho Âu Dương Thanh. Âu Dương Thanh có thể dùng mật mã rút tiền ở cây ATM, cũng có thể dùng mật mã ấy tiêu xài ở các cửa hàng lớn với tên Trương Khuê Lan. Thái Thành Công hiển nhiên đã thuộc nằm lòng những chiêu trò hối lộ này từ trước.

Thái Thành Công, nếu mỗi năm vay tiền anh đều chia hoa hồng theo phần trăm, vậy tại sao Âu Dương Thanh còn cắt khoản vay của anh? Chuyện này đâu có hợp lý hợp tình! Hầu Lượng Bình lôi ngay mẫu chốt vấn đề ra.

Thái Thành Công ngẩng thẳng người dậy, giọng nói bỗng trở nên vang vang. Đây chính là đi đầu mà tôi muốn nói! Cục trưởng Hầu, tôi suy đoán là có người đã trả giá rất cao, có nghĩa là, Âu Dương Thanh cắt khoản vay của tôi vì lợi ích lớn hơn năm trăm nghìn tệ, hoặc thậm chí là vì một khoản lợi cực kỳ khổng lồ! Suy đoán này của tôi mười phần thì chắc đúng đến tám chín rưỡi!

Kết luận này khiến người ta chấn động, nhưng Hầu Lượng Bình vẫn không đổi sắc mặt. Nói sự thực, không phải là suy đoán.

Được, sự thực là, tập đoàn Sơn Thủy của Cao Tiểu Cần dùng hình thức cho vay đảo nợ cho nhà máy Đại Phong chúng tôi vay năm mươi triệu, nói là dùng trong sáu ngày, lãi suất 0,4%, còn phía Đại Phong thì dùng cổ phần để thế chấp. Sáu ngày sau, chỉ cần ngân hàng thành phố giải ngân, Đại Phong có thể trả cho tập đoàn Sơn Thủy năm mươi triệu tiền vay đảo nợ này đúng hạn, cổ phần của chúng tôi cũng an toàn. Nhưng, Âu Dương Thanh đột nhiên trở quẻ, không cho tôi vay khoản tiền tám mươi triệu đã hứa từ trước! Khoản vay lãi cao của Cao Tiểu Cần từ năm mươi triệu biến thành sáu mươi triệu, bảy mươi triệu rưỡi tám mươi triệu. Nửa năm sau, tòa

án dựa theo hợp đồng thế chấp, xử cổ phần do tôi thế chấp thuộc về tập đoàn Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm. Thế là đẩy nhà máy Đại Phong của chúng tôi đến bước đường cùng... Thái Thành Công càng nói càng kích động, ng ẩ không yên nữa toan đứng hẳn dậy, ra khỏi khung hình.

Hầu Lượng Bình kịp thời ngăn lại: Thái Thành Công, đừng kích động, ng ẩ, ng ẩ xuống nói! Phó giám đốc ngân hàng Âu Dương Thanh không phê chuẩn khoản tiền ngân hàng cho các anh vay, các anh còn có thể tìm ngân hàng khác cơ mà! Ví dụ, Ngân hàng Công thương, Ngân hàng Trung Quốc? Còn có cả các ngân hàng cổ phần khác nữa, có rất nhiều ngân hàng mà?

Thái Thành Công bình tĩnh lại: Cục trưởng Hầu, anh không rõ về tình hình ngân hàng thành phố Kinh Châu r ẩ, các ngân hàng lớn của nhà nước và ngân hàng cổ phần xưa nay không bao giờ cho nhà máy tư nhân như chúng tôi vay tiền. Bao nhiêu năm nay, chỉ có ngân hàng thành phố Kinh Châu và Quỹ tín dụng nông thôn của tỉnh cho chúng tôi vay tiền thôi. Lục Diệc Khả chen vào đúng lúc: Vậy sao anh không tìm đến Quỹ tín dụng nông thôn mà vay tiền? Thái Thành Công ủ rũ đáp: Tìm r ẩ, tôi xin vay Quỹ tín dụng nông thôn sáu mươi triệu, đã hợp hành xong xuôi r ẩ, Âu Dương Thanh đột nhiên gọi một cuộc điện thoại, người ta li ền không cho vay nữa, nói là ban kiểm soát rủi ro không thông qua! Hầu Lượng Bình trừng mắt nhìn Thái Thành Công: Anh xác định là Âu Dương Thanh gọi điện? Thái Thành Công nói: Tôi xác định! Cuộc điện thoại này bà ta gọi cho người đứng đầu Quỹ tín dụng nông thôn là bí thư kiêm giám đốc Lưu Thiên Hà, không tin có thể đến gặp giám đốc Lưu mà đi ầu tra...

Thái Thành Công lại quay trở lại với suy đoán lúc nãy của anh ta, nhấn mạnh: Âu Dương Thanh và tập đoàn Sơn Thủy cố ý bày trò, âm mưu

chiếm đoạt cổ phần của nhà máy Đại Phong! Sự thực sau này chứng minh, Cao Tiểu Cần chính là nhắm vào mảnh đất của nhà máy! Cô ta lấy được cổ phần, cũng chính là lấy được đất đai, từ lâu cô ta đã biết quy hoạch của thành phố, vì dự án cải tạo hồ Quang Minh, khu đất của nhà máy Đại Phong đã được quy hoạch thành khu đất để xây nhà ở cao cấp đó!

Hầu Lượng Bình ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại hết sức hưng phấn. Anh đồng ý với phân tích của Thái Thành Công, nếu là Âu Dương Thanh và Cao Tiểu Cần bày trò, vậy thì câu đố về cổ phần của nhà máy Đại Phong cũng được giải rồi. Đây là một đột phá quan trọng! Căn nguyên của vụ cháy ngày "16 tháng 9", chuỗi lợi ích phía sau nó, thủ pháp của tập đoàn Sơn Thủy, tất cả đang dần dần hé lộ. Hầu Lượng Bình rút cho Thái Thành Công một cốc nước, bảo anh ta uống xong rồi nói tiếp.

Thái Thành Công uống nước xong, đặt cốc giấy xuống. Hầu Lượng Bình lại hỏi tình hình cổ phần của các công nhân viên và việc thế chấp sổ cổ phần của những người này. Thái Thành Công giải thích, quyền lợi cổ phần không thể tách rời, mà khoản vay thì lại dùng để sản xuất, là khoản vay làm vốn lưu động nên lúc đó đã thế chấp cả. Cũng chính vì vậy, đêm hôm sự kiện "16 tháng 9", lúc anh ta đến nhà máy đưa chi phiếu cho kế toán Vưu mới bị đám công nhân không rõ chân tướng đánh cho một trận. Có người nghi ngờ anh ta cấu kết với tập đoàn Sơn Thủy, cố ý chuyển lợi ích, thật đúng là oan chết người!

Cuối cùng, Thái Thành Công nói: Cục trưởng Hầu, trưởng phòng Lục, giờ tôi có một thỉnh cầu, tôi hối lộ vợ của bí thư thành ủy Kinh Châu Lý Đạt Khang hai triệu nhân dân tệ, đây đã là phạm tội hối lộ nghiêm trọng rồi! Tôi thỉnh cầu Cục chống tham nhũng các vị giữ tôi lại, bắt giữ cũng được, để tôi có thể sẵn sàng phối hợp với các vị xử lý vụ án này.

Hầu Lượng Bình biết, người bạn này của mình đang tìm kiếm sự bảo vệ, chỉ khi Viện kiểm sát bắt giữ anh ta với danh nghĩa liên quan đến vụ án hối lộ, anh ta mới thoát được sự khống chế của công an thành phố, cũng chính là thuộc hạ của Lý Đạt Khang. Thái Thành Công hy vọng anh giúp, vươn cánh tay ra vào thời khắc mấu chốt, đây có lẽ mới là mục đích thực sự của anh ta khi tố cáo Âu Dương Thanh.

Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả đưa mắt nhìn nhau. Lục Diệc Khả lắc đầu, tỏ rõ thái độ trước: Chuyện này e là không được, Thái Thành Công, anh còn liên quan đến một vụ án hình sự khác. Công an thành phố Kinh Châu vẫn luôn tìm kiếm anh, hậu quả của sự kiện "16 tháng 9" rất nghiêm trọng, là một đương sự chính, anh cần phải nói cho rõ sự việc hôm ấy với họ. Hầu Lượng Bình tự biết Lục Diệc Khả nói đúng, cũng an ủi Thái Thành Công: Viện kiểm sát tỉnh đã tiếp nhận lời tố cáo của anh, thì sẽ phụ trách đến cùng tất cả mọi việc của anh, kể cả sự an toàn cá nhân! Trong trại tạm giam của công an thành phố Kinh Châu có kiểm sát viên thường trực, kiểm sát viên sẽ chú ý đến mọi tình huống của người tố cáo...

Theo ước định ban đầu, thẩm vấn kết thúc, Viện kiểm sát cần phải chuyển giao Thái Thành Công cho công an thành phố. Hầu Lượng Bình, Lục Diệc Khả dẫn Thái Thành Công ra khỏi phòng họp nhỏ, đi về phía cửa thang máy.

Lúc này, trong lòng Hầu Lượng Bình không khỏi dâng lên cảm giác chua xót. Từ nhỏ đã lăn lộn quây phá với nhau, hiểu nhau tận gốc tận rễ, đôi mắt kia của Thái Thành Công đang phát ra tín hiệu cầu cứu, làm sao anh có thể không biết được? Nhưng chức trách giới hạn, anh không thể vì tình riêng mà vi phạm pháp luật. Mắt thấy người bạn thuở nhỏ sắp bị đưa

đi đến một nơi mà anh ta hoàn toàn không muốn, có lẽ là một nơi khá nguy hiểm, Hầ Lượng Bình sao có thể thờ ơ?

Lúc này, họ đã sắp tới cửa thang máy.

Thái Thành Công quay người lại, đột nhiên kêu lên: Hầ Tử, cái mạng này của tôi giao cả cho ông đấy!

Hầ Lượng Bình không khỏi rúng động trong lòng, dừng chân đứng lại: Ông bảo tôi phải nói ông sao cho phải đây!

Thái Thành Công lập tức trào nước mắt: Hầ Tử... Hầ ca, ông... ông nói đi!

Hầ Lượng Bình trách móc: Hôm ở nhà tôi tại Bắc Kinh, ông có nói lời thực nào với tôi không? Tố cáo người này, tố cáo người kia, không chịu tiết lộ ra chi tiết nào, tôi còn tưởng ông nói nhăng nói cuội bịa chuyện nữa! Nếu ông nói sớm, đưa ra chứng cứ như hôm nay, có lẽ đã không có nhiều chuyện về sau như vậy nữa, có lẽ Trần Hải cũng không bị người ta ám hại! Ông xem ông có hờ dỗi không hả?

Thái Thành Công cũng rất hối hận: Hầ Tử, tôi cũng không muốn thực sự đắc tội người ta, làm sao biết được sẽ đến nông nỗi này chứ? Lý Đạt Khang lại không bỏ qua cho tôi! Đây... đây là quan ép dân làm phản, ép đến nỗi tôi phải liều mạng mà...

Trước cửa thang máy, đã có mấy cảnh sát của công an tỉnh đứng đó chờ sẵn. Lục Diệc Khả rất nhạy bén, kịp thời kéo vạt áo Hầ Lượng Bình. Hầ Lượng Bình đã hiểu, không nói gì thêm với Thái Thành Công nữa.

Khi tới sảnh lớn dưới nhà, thấy Triệu Đông Lai, Hầ Lượng Bình ngẫm nghĩ giây lát, rồi vẫn nói ra những gì nên nói: Giám đốc Triệu, tôi nói lời giữ lời, giờ giao Thái Thành Công cho các anh. Trong đêm sự kiện "16

tháng 9", Thái Thành Công bị thương ở đầu, tôi đề nghị, trước tiên đưa anh ta đến bệnh viện kiểm tra rồi mới bắt giữ.

Triệu Đông Lai sáng khoái đáp ứng: Được, đêm nay chúng tôi tạm sắp xếp cho anh ta tại phòng tạm giam ở đồn công an quận Quang Minh gần đây nhất, sáng mai mời Viện kiểm sát các anh cùng đi với Thái Thành Công đến bệnh viện công an kiểm tra.

Hầu Lượng Bình vẫn không yên tâm, lại nói trắng ra: Giám đốc Triệu, Thái Thành Công tố cáo một vụ án người có chức vụ quan trọng phạm tội, nhờ các anh nhất định phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho anh ta, không thể để bất cứ nhân vật nguy hiểm nào tiếp cận, tránh để xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Kiểm sát viên thường trú của chúng tôi cũng sẽ kiểm tra tình hình giam giữ và tình hình sức khỏe của Thái Thành Công vào những thời điểm ngẫu nhiên, tôi không hy vọng sẽ xảy ra bất cứ sự việc không vui nào cả!

Triệu Đông Lai mỉm cười hiểu ý: Yên tâm đi, cục trưởng Hầu, đây cũng là đi đầu mà tôi và công an thành phố hy vọng.

Rốt cuộc người chịu trách nhiệm chính cho sự kiện "16 tháng 9" là Thái Thành Công cũng bị bắt về quy án, Triệu Đông Lai có thể báo cáo kết quả được rồi. Anh ta đến phòng làm việc của bí thư thành ủy, báo cáo vắn tắt lại quá trình diễn ra cho Lý Đạt Khang. Khi kể đến đoạn thỏa hiệp với Viện kiểm sát tỉnh, Triệu Đông Lai chú ý liếc nhìn đồng chí bí thư một cái, đồng chí bí thư không bày tỏ thái độ gì, chỉ lặng lẽ châm một điếu thuốc. Sau khi báo cáo kết thúc, Lý Đạt Khang không tỏ ý để anh ta đi luôn, mà hờ hững hỏi một câu: Sao hả? Cậu gặp tay cục trưởng Hầu kia rồi?

Triệu Đông Lai nói: Gặp rồi ạ, kiến nghị thỏa hiệp chính là do Hầu Lượng Bình đề xuất.

Lý Đạt Khang đứng trước cửa sổ trâm ngâm, trên ô kính phản chiếu gương mặt đầy lo lắng của ông ta.

Đồng chí bí thư chậm rãi quay người, lại hỏi thêm một câu: Ân tượng của cậu với người này như thế nào?

Là một nhân vật lợi hại, có đi ầu, cũng rất biết lý lẽ. Triệu Đông Lai cân trọng trả lời.

Hầu Lượng Bình rất hưng phấn, lời tố cáo của Thái Thành Công khiến đường nét chĩnh thế của sự kiện này trở nên rõ ràng hơn...

Lấy việc xét người, mảnh đất vàng giá gần một tỷ tệ của công ty may mặc Đại Phong, đã bị một công ty khác là tập đoàn Sơn Thủy dùng hình thức thế chấp cổ phần để đoạt mất, trong nháy mắt, Đại Phong phá sản, tập đoàn Sơn Thủy kiếm được năm sáu trăm triệu. Chuyện này có bình thường không? Hiển nhiên là không! Ai được lợi? Tập đoàn Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm được lợi. Đằng sau tập đoàn Sơn Thủy rốt cuộc là gì, lai lịch của Cao Tiểu Cầm như thế nào, không ai nắm rõ. Nhưng lời đồn về vị chủ tịch xinh đẹp này thì lại lan truyền khắp mọi nơi, ví dụ, nói Cao Tiểu Cầm là cháu gái của Cao Dục Lương, tuy thuần túy chỉ là tán dóc nhưng trên mạng cứ kiên trì thuyết này thì cũng có chút khiến người ta phải suy nghĩ.

Mấy ngày sau đó, Hầu Lượng Bình cẩn thận nghiên cứu về lịch sử của Cao Tiểu Cầm và tập đoàn Sơn Thủy, chỉ thấy gần như là tay không bắt giặc. Công thành chiếm đất, Cao Tiểu Cầm lần nào cũng có mắt nhìn hơn người, cũng có một đồng vụ tương tự như vụ nuốt nhà máy Đại Phong vừa rồi. Điều này làm Hầu Lượng Bình rất tò mò, chẳng lẽ cô ta là thiên tài kinh doanh? Thú vị hơn nữa là, ngân hàng thành phố Kinh Châu của Âu Dương Thanh kịp thời ngừng khoản vay, mới dẫn đến việc cổ phần của nhà máy Đại Phong lọt vào tay Cao Tiểu Cầm. Âu Dương Thanh là phu nhân của một vị lãnh đạo cấp cao, bên trong vụ này liệu có quan hệ lợi ích

gì không? Chuỗi kinh tế của tập đoàn Sơn Thủy có cuốn lấy vị lãnh đạo cấp cao kia hay không?

Hầu Lượng Bình chỉ thị Lục Diệc Khả dẫn theo nhân viên của phòng điều tra số 1, bắt đầu điều tra từ việc nhận hối lộ mà Thái Thành Công tố cáo... Âu Dương Thanh nhận hối lộ bốn tấm thẻ ngân hàng, tổng cộng hai triệu tệ. Chuyện này đương nhiên có khó khăn, bốn tấm thẻ trong bốn năm, rất khó lấy được chứng cứ. Nhưng chỉ cần xác thực được một tấm thẻ trong số đó là coi như đã thắng lợi rồi. Để đề phòng đập cỏ động rắn, trước mắt vẫn chưa tính đến việc tiếp xúc trực tiếp với Âu Dương Thanh, chỉ có thể âm thầm điều tra mà thôi.

Còn về vị tổng giám đốc xinh đẹp Cao Tiểu Cầm kia, hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ trực tiếp chỉ vào cô ta, xét từ góc độ kinh doanh, hành vi của cô ta đều hợp pháp. Các điểm nghi vấn phân tích ra nhiều đến mấy thì cũng chỉ là nghi vấn, Cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát trước mắt vẫn chưa có lý do để điều tra cô ta. Đương nhiên, tiếp xúc với thân phận bạn bè thì vẫn có thể được.

Cơ hội tiếp xúc do Kỳ Đồng Vĩ đưa tới. Người đàn anh khóa trên lớp cá này lại lộ mặt sau khi vụ việc khó nhằn Thái Thành Công được giải quyết, nói là muốn tẩy trần cho anh, Hầu Lượng Bình trong lòng không vui, bèn từ chối. Đến khi Kỳ Đồng Vĩ nói sẽ bày tiệc ở làng nghỉ mát Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm, Hầu Lượng Bình mới hồ hững nhận lời. Đây đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, có cơ hội tiếp cận tập đoàn Sơn Thủy thân bí, anh đang mong còn chẳng được.

Cũng không biết quan hệ giữa Kỳ Đồng Vĩ và Cao Tiểu Cầm là như thế nào, không ngờ lại nhờ Cao Tiểu Cầm đến đón. Vậy là, Hầu Lượng Bình gặp Cao Tiểu Cầm lần đầu ở ngay cổng lớn của Viện kiểm sát tỉnh.

Vị mỹ nữ tổng giám đốc này đẹp mà không dung tục, quyến rũ nhưng mạnh mẽ, thân hình mảnh khảnh nhưng bên trong là cốt thép, trong đôi mắt phượng mày lá liễu kia là khí thế của bậc tu mi, quả nhiên không phải loại tầm thường.

Hầu Lượng Bình ngồi trên xe nói chuyện vui vẻ, bảo Cao Tiểu Cầm là một huyền thoại của thành phố Kinh Châu. Cao Tiểu Cầm đảo tròn đôi mắt sáng, hờ hững lườm Hầu Lượng Bình một cái: Cục trưởng Hầu, khi huyền thoại biến thành hiện thực, có phải anh hơi thất vọng đúng không? Chắc, thì ra là một cô gái già thế này! Hầu Lượng Bình nói rất thành khẩn: Làm gì có, tôi bất ngờ chứ! Cảm giác mà cô mang đến, vừa giống một nữ học giả phong độ ngời ngời, lại giống một nữ doanh nhân hô mưa gọi gió vậy. Giọng Cao Tiểu Cầm ngọt xót: Trong những huyền thoại về tôi ấy chắc cũng có những câu chuyện không hay ho, thậm chí là có cả ý đồ lừa dối phải không? Hầu Lượng Bình mỉm cười gật đầu: Đúng vậy, mỗi người nói một kiểu mà! Có đi đâu, tổng giám đốc Cao này, tôi là một kiểm sát viên, nghề nghiệp của tôi không cho phép tôi tin vào bất cứ huyền thoại nào, tôi chỉ tin vào đôi mắt mình và chứng cứ thôi. Cao Tiểu Cầm kín đáo chỉ ra, đôi mắt của kiểm sát viên đôi khi cũng nhìn nhầm, chứng cứ cũng có lúc giả tạo. Hầu Lượng Bình để ý thấy, người phụ nữ này có ý khác, bèn truy hỏi xem có ý gì. Cao Tiểu Cầm lại nhoẻn miệng cười tươi tắn, chủ động nhắc đến người bạn thuở nhỏ Thái Thành Công của anh: Người mà ta không hiểu nhất, bao giờ cũng là người bạn mà mình tưởng là đã hiểu rất rõ, ví dụ như Thái Thành Công.

Chủ đề câu chuyện sau đó tập trung vào Thái Thành Công. Cao Tiểu Cầm biết Thái Thành Công là bạn hồi nhỏ của anh, nhưng vẫn ra vẻ buồn rầu lên án anh ta. Trong lời tố cáo của Cao Tiểu Cầm, Thái Thành Công là

kẻ không ra gì, vừa không giữ chữ tín lại nói dối như Cuội. Hầu Lượng Bình lắng nghe, ngoài vài lời ngắn gọn chen giữa đề đi đầu tiết bầu không khí, anh không hề tranh cãi. Hiện tại, anh cần phải chăm chú lắng nghe, để phát hiện ra điểm đáng ngờ, tìm kiếm manh mối. Anh không sợ vị tổng giám đốc này nói, mà chỉ sợ cô ta không chịu nói. Kinh nghiệm đã chứng minh, khó đối phó nhất chính là những đối tượng đi đầu tra kín tiếng.

Xe hơi nhanh chóng ra khỏi thành phố. Ngoài cửa xe, dòng sông Ngân Thủy chạy song song với con đường, nước sông trong veo, chốc chốc lại gợn lên những con sóng nhỏ. Dù tiết trời vào thu, lau sậy ven bờ sông vẫn mọc xanh ngắt, cỏ lau đung đưa trong làn gió nhẹ, thấp thoáng lộ ra màu trắng xám trên cuống lá. Chốc chốc lại có hai ba con chim nước không biết tên lướt qua bụi lau, mặt sông, rồi biến mất trong rừng liễu ở đằng xa. Núi Mã Thạch uốn lượn vắt ngang chân trời, tựa như một con tuần mã.

Làng nghỉ mát Sơn Thủy tọa lạc ở chân núi Mã Thạch, dựa núi ven sông, thực sự là một miếng đất có phong thủy rất tốt. Men theo dốc núi nhỏ có mười mấy biệt thự, phong cách kiểu Anh, kiểu Pháp, kiểu Nga, xinh đẹp u nhã, như thể những ngôi nhà nhỏ trong truyện cổ tích. Những biệt thự này đều là phòng dành cho khách, cao hai ba tầng, trên bảng tên có gắn số nhà. Dưới chân núi là một kiến trúc cao tầng hiện đại, tường kính lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời, đó là nhà tổng hợp của làng nghỉ mát, các hoạt động vui chơi, ăn uống, tắm rửa mát xa đều ở trong tòa nhà này. Ở Kinh Châu, giới thượng lưu thường hay ra vào nơi đây, nhưng dân chúng bình thường lại hiếm người biết đến, nó vừa ít được quảng cáo lại vừa ở nơi xa xôi, còn được gọi là "Niêm Vui Nhà Nông".

Chủ tiệc Kỳ Đổng Vĩ đón khách ở tòa nhà tổng hợp. Bạn học cũ gặp nhau, đặc biệt nhiệt tình, sau một cái ôm thân mật, Kỳ Đổng Vĩ cười toe toét, bắt tay Hầu Lượng Bình lắc liên hồi: Chú em, rốt cuộc cậu cũng chịu từ thiên cung hạ xuống phàm trần, đến với dân gian chúng tôi rồi, hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh cậu đến đây cùng vui với dân nào!

Hầu Lượng Bình cố làm ra vẻ uất ức: Còn nói nữa, nếu không phải anh và Trần Hải làm sống mất Đinh Nghĩa Trân, tôi cũng không đến nỗi bị biếm về đây! Kỳ Đổng Vĩ cười hì hì: Khiêm tốn rồi, Lượng Bình, ai mà không biết cậu mang theo Thượng Phương bảo kiếm đến đây cơ chứ? Hầu Lượng Bình nhướn mày lên: Anh đưa tôi Thượng Phương bảo kiếm hả? Lại trách móc đàn anh không tốt, đã nói rõ là sẽ giao Thái Thành Công cho Cục chống tham nhũng, nhưng lại để Triệu Đông Lai đưa đi mất. Kỳ Đổng Vĩ lắc ngón tay trở nói: Lọt mất Thái Thành Công cũng tốt, để hẩn trong tay cậu là một mối họa, trên đường tới đây tổng giám đốc Cao không nói gì với cậu à? Cao Tiểu Cầm tiếp lời: Tôi nói với cục trưởng Hầu rồi, ai biết anh ấy tin hay không, cứ để anh ấy chờ mà xem! Kỳ Đổng Vĩ trở nên nghiêm túc: Ai có thể chờ mà xem được chứ? Lượng Bình, cậu phải cẩn thận với tên Thái Thành Công này đây! Hầu Lượng Bình cười hỏi: Đàn anh, có phải anh cũng nắm được vài thông tin về Thái Thành Công hay không? Kỳ Đổng Vĩ vỗ vai Hầu Lượng Bình nói: Chẳng có thông tin gì, người này là một tên gian thương! Cậu thực tâm đối xử với hẩn, chắc chắn sẽ thiệt thòi!

Chủ đề này coi như qua đi, nhưng Hầu Lượng Bình luôn có cảm giác trong lời nói của Kỳ Đổng Vĩ còn ngầm có ý gì khác.

Nói nói cười cười, ba người đi vào một phòng suite lớn. Gian ngoài là phòng tiếp khách, bên trong là phòng ăn, trang trí hào hoa, đồ đạc bày biện

toàn bằng gỗ đỏ lâu năm. Đặc biệt hơn nữa là, trong phòng khách bày sừng sững một tủ sách kiểu cũ, trong tủ có khá nhiều sách kinh điển, sách bán chạy và cả sách khâu tay, không ngờ còn có một bộ toàn tập của Marx và Engels. Hầu Lượng Bình tiện tay rút ra một cuốn sách lật giở, khen ngợi pha lẫn chút châm biếm: Hay quá hay quá, tổng giám đốc Cao, thế này đúng là một tay tóm cả hai nền văn minh rồi, ăn cơm cũng không quên học tập! Kỳ Đồng Vĩ cười cười, nói: Tổng giám đốc Cao đặc biệt bố trí kiểu thư phòng thế này để tiếp đãi thầy giáo của chúng ta đấy. Thầy giáo thích bầu không khí sách vở mà! Hầu Lượng Bình lại càng thêm kinh ngạc: Ô, thầy giáo chúng ta cũng thường đến đây làm khách à? Cao Tiểu Cần vội nói: Trước đây thỉnh thoảng cũng đến, từ sau khi trung ương ra tám điều quy định thì không đến nữa.

Kỳ Đồng Vĩ đưa một điều thuốc lá cho Hầu Lượng Bình, Hầu Lượng Bình từ chối, nói mình đã cai thuốc rồi. Về chủ đề này, hai người bạn học cũ lại tranh cãi tiếp. Cao Tiểu Cần rót trà cho hai người, mỉm cười lắng nghe. Kỳ Đồng Vĩ một mình hút xì gà, đồng thời đưa ra một lý thuyết quái dị: Một người có thể cai thuốc lá, vậy thì cũng có thể giết người được! Hầu Lượng Bình, cậu giỏi thật đấy, thực sự cai được thuốc. Tôi đây cai một trăm lần thì một trăm linh một lần hút lại, chỉ trách bản thân quá mềm lòng, quá yếu ớt... Hầu Lượng Bình châm biếm lại: Được rồi được rồi, làm gì có chuyện huyền hoặc như thế? Cai thuốc cũng chỉ là kiềm chế một chút lòng ham muốn của bản thân mà thôi! Kỳ Đồng Vĩ lắc đầu lia lịa: Ham muốn của con người thực sự dễ kiềm chế vậy sao? Cậu lại còn "mà thôi" nữa! Nếu như dễ kiềm chế, thì cũng không có nhiều hiện tượng phạm tội và phần tử phạm tội như vậy, hai anh em chúng ta cũng đều từ chức được rồi...

Hầu Lương Bình và Kỳ Đồng Vĩ một người là đầu dao một người là mũi kéo, h ồi ở trường đại học đã hiểu thắng đấu đá nhau suốt, các bạn học đầu gọi họ là một cặp gà chọi. Nhưng đấu đá thì đấu đá, trong lòng họ vẫn có một phần kính phục đối phương, kính trọng sự xuất sắc của đối phương. Thành tích học tập của họ không phân cao thấp, cũng đều thích các môn thể thao đòi hỏi thể lực, chạy việt dã đường dài, đấu vật, hai người môn nào cũng xuất sắc. Có câu người giỏi chơi với người tài, hai người họ chính là ví dụ cực chuẩn. Hầu Lương Bình và Kỳ Đồng Vĩ ngoài miệng thì đấu khẩu, trong lòng lại rất ấm áp vui vẻ, cảm giác như thể trở về thời đại học vậy.

Cao Tiểu Cầm rất giỏi giao tiếp, mỉm cười xen vào giữa hai người bảo, họ nói đầu rất có lý. Có đi đầu, khi cảnh sát và kiểm sát viên đối đầu, cô ta xem trọng kiểm sát viên hơn. Kỳ Đồng Vĩ giả vờ ghen tị, cố ý nói: Tôi là gương mặt cũ nhàu nhĩ r ồi, cục trưởng Hầu là gương mặt mới, cô Cao đây muốn có mới nói cũ phải không? Hầu Lương Bình nói đùa: Làm gì nghiêm trọng vậy, nhưng chung quy thì người mới thay người cũ mà, bạn học cũ, anh đừng ganh tị nữa! Cao Tiểu Cầm lại nói một cách rất nghiêm túc: Không phải người mới thay người cũ, mà là chức nghiệp khác nhau. Nghề nghiệp của cảnh sát quyết định bọn họ phải qua lại với các phần tử phạm tội hình sự và các loại lưu manh, làm không khéo bản thân mình cũng sẽ bị lưu manh hóa, cảnh sát trên toàn thế giới đầu vậy. Còn kiểm sát viên thì sao, đối mặt toàn là tội phạm có trí tuệ cao, tội phạm kinh tế hoặc kẻ có chức quyền, vì vậy trên người toát ra một thứ phong độ quý ông, khá là cao nhã khiêm hòa. Hầu Lương Bình lập tức chỉ vào mũi mình: Kiểm sát viên đúng là rất có phong độ quý ông. Cao Tiểu Cầm cười cười, chuyển sang chủ đề khác: Đầu thế kỷ này, khi tổng thống Mỹ Clinton bị công tố viên

độc lập Starr làm cho phát khóc, tôi đang học trung học, thấy tổng thống phải lau nước mắt trên truyền hình, tôi rất cảm giận vị công tố viên kia! H`ầu Lợng B`ình nói: Không đúng r`ồi, chẳng lẽ công tố viên Starr không phải là một quý ông? Cao Ti`ểu C`ần vênh mặt lên nói: Nhưng ông ta không nên làm một vị tổng thống phải khóc, người ta là tổng thống Clinton cơ mà! H`ầu Lợng B`ình cũng trở nên nghiêm nghị: Nhưng, tổng giám đốc Cao này, tổng thống Clinton không nên nói dối người dân, đây là nguyên tắc mà công tố viên Starr kiên trì... Cao Ti`ểu C`ần thừa nhận: Đúng vậy, khi tôi hiểu được nguyên tắc của công tố viên Starr, thì đã là người lớn r`ồi. Ch`ắc, nói tới đây, tiện thể hỏi một câu, cục trưởng H`ầu, l`ần này anh đến Kinh Châu là muốn làm ai phải rơi nước mắt vậy? Chuẩn bị để vị nào khóc trước đây?

Kỳ Đ`ồng Vĩ lập tức tiếp lời: Dẫu sao thì cũng không để tổng giám đốc xinh đẹp như cô khóc trước đâu, có phải không, Lợng B`ình? H`ầu Lợng B`ình cười cười: Tôi chẳng muốn ai phải khóc cả, chỉ muốn mọi người đều cười vui vẻ thôi! Đương nhiên, kể cả tôi có tìm đến tổng giám đốc Cao, tổng giám đốc Cao cũng sẽ không khóc đâu nhĩ? Cao Ti`ểu C`ần nói đầy ắp ắp ý: Ai nói là tôi sẽ không khóc chứ? Chắc chắn tôi sẽ khóc toáng lên, và lại còn bắt hai anh cùng khóc với tôi nữa cơ! H`ầu Lợng B`ình không tiếp lời nữa, mà chỉ vào chai rượu trên bàn ăn: ủa, sao lại uống Nhị Oa Đ`ầu à? Tiết kiệm thế?

Kỳ Đ`ồng Vĩ nhắc đến thầy giáo Cao Dục Lợng của họ. Thầy giáo Cao không tiện đến để tránh hi`ền nghi, nhưng rất coi trọng buổi tiệc đón gió tây tr`ần này, đích thân đặt ra mấy quy định, một là không được dùng tiền công quỹ, hai là không được ăn của chủ quán, ba là không được uống rượu đắt ti`ền, lại còn không cho dùng xe công... vì vậy H`ầu Lợng B`ình

nhà cậu mới nhân họa được phúc, hưởng thụ đãi ngộ xe riêng của tổng giám đốc xinh đẹp. Cao Tiểu Cầm mỉm cười nói xen vào: Bí thư Cao là người rõ ràng, biết được khách mời là kiểm sát viên mà! Giám đốc Kỳ cũng muốn mở mấy chai rượu cao cấp, nhưng sợ gây chuyện! Nghe nói, tân bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim rất chặt chẽ chuyện tác phong cán bộ, trong buổi họp thường vụ tỉnh ủy đã nói một câu rất nặng nề, bảo rằng tổ chất cán bộ ở địa phương, ban ngành nào đó của chúng ta còn không bằng dân chúng bình thường. Hâu Lượng Bình càng lúc càng kinh ngạc, một doanh nhân mà quan tâm đến chính trị như vậy sao? Ngay cả bí thư tỉnh ủy nói gì trong buổi họp thường vụ tỉnh ủy mà cô ta cũng biết? Nghĩ đoạn, anh bèn cười hỏi: Tổng giám đốc Cao, câu này là giám đốc Kỳ nói với cô à? Kỳ Đồng Vĩ lắc đầu: Tin tức của tổng giám đốc Cao còn nhanh nhạy hơn tôi ấy chứ! Kế đó, anh ta lại bày tỏ sự bất mãn với tân bí thư tỉnh ủy: Bí thư Sa này cứ lờ thiên hạ thôi! Thực sự có chuyện tổ chất cán bộ không bằng người dân bình thường sao? Tôi chẳng tin chuyện này.

Cao Tiểu Cầm hài hước đùa: Chậc, giám đốc Kỳ, anh đừng không tin nữa! Tôi chỉ nghe chúng ta vẫn hay nói nhân dân vĩ đại thôi chứ có bao giờ nghe nói cán bộ vĩ đại hay quan chức vĩ đại đâu! Cục trưởng Hâu, anh nói có phải không? Hâu Lượng Bình cười: Chà chà, tổng giám đốc Cao, cô hay quá! Tôi sắp thành fan của cô đến nơi rồi. Kỳ Đồng Vĩ "hừ" một tiếng, nói: Cái gì mà nhân dân vĩ đại? Hừm, hừm, chúng ta đừng có làm bộ nữa, lịch sử xưa nay đều do các bậc anh hùng sáng tạo nên! Mấy ngàn năm lịch sử Trung Quốc chúng ta nhớ được ai? Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông, Tống Thái Tổ, thêm một vị Thành Cát Tư Hãn nữa, phải không! Nhân dân? Xin hỏi, nhân dân là ai? Ông ta ở đâu? Hâu Lượng Bình lập tức giơ tay: Báo cáo giám đốc, tôi đây, tôi ở đây! Cao Tiểu Cầm

cũng giờ tay theo: Còn cả tôi nữa! Giám đốc Kỳ, cũng bao gồm cả anh nữa, anh tưởng anh là Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế à? Không phải nói anh đâu, nhưng sao cứ đặt mình không đúng chỗ vậy?!

Lúc này, sắc trời tối dần, một đám người lục tục kéo tới, hầu hết đều là cán bộ trong hệ thống chính trị pháp luật. Có chánh án tòa án tỉnh, thành phố, có sĩ quan cao cấp của công an tỉnh và công an thành phố, còn có cả đồng chí trong ủy ban chính trị pháp luật của tỉnh và thành phố. Kỳ Đồng Vĩ hiển nhiên là đầu lĩnh của đám người này, dẫn Hầu Lượng Bình bắt tay từng người một. Hầu Lượng Bình lập tức nảy sinh một cảm giác kỳ quái: Những cán bộ thuộc hệ thống chính trị pháp luật này lẽ nào chính là phe chính pháp trong truyền thuyết mà mọi người hay nói tới? Bản thân mình tham gia buổi tiệc tẩy trần này, có phải cũng coi như đã nhập bọn rồi hay không? Kể đó, anh lại nghĩ, chẳng trách thầy giáo Cao Dục Lương lại tránh mặt, không tránh mặt liệu có được hay không? Trần Hải là học sinh của Cao Dục Lương, chắc cũng có thể coi là thuộc phe này, không biết trước đây có phải cũng thường tham gia những buổi tụ tập kiểu này hay không.

Khách khứa đã đến đủ, Cao Tiểu Cầm bảo nhân viên phục vụ bưng đồ ăn lên. Các món ăn chủ yếu là đồ tươi bắt dưới sông, trông thì bình thường, nhưng toàn là loại được chọn lựa cẩn thận. Tôm nướng là tôm bắt dưới sông Ngân Thủy lên, thịt thỏ kho tàu là thỏ bắt ở trên núi Mã Thạch, tươi ngon vô cùng. Hay nhất là món Bá Vương biệt cơ, dùng ba ba sinh trưởng tự nhiên dưới sông Ngân Thủy, hầm với gà rừng sống trong rừng tùng trên núi Mã Thạch, phối hợp với các loại dược liệu bổ tạo thành món canh mùi vị tuyệt luân, khiến cả bàn khách uống mà choáng váng.

Cao Tiểu Cầm hiển nhiên rất quen thuộc với mọi người trong bữa tiệc, chào hỏi người này chào hỏi người kia, vui vẻ nói cười: Món ăn nhà nông

ở đây chính là muốn giữ lại nét đặc sắc của nhà nông. Các vị ăn uống thấy ngon miệng thì xin góp cho vài ý kiến quý báu. Mặc dù rượu không được ngon lắm, chỉ là Nhị Oa Đầu, nhưng đám người Kỳ Đồng Vĩ cũng uống khá nhiều. Các ban bộ hệ thống chính trị pháp luật có một thứ hào tình hào khí mà các hệ thống khác không bì được, Hầu Lượng Bình nói không uống nhưng cũng cạn khá nhiều. Trong lúc ngà ngà say, giám đốc nhà hàng dẫn một nghệ sĩ chơi đàn cầm theo đàn nhị đi vào.

Kỳ Đồng Vĩ vỗ tay: Ô, ờ, các đồng chí, kịch hay mở màn rồi... *Đấu trí*!

Cao Tiểu Cầm trách: Đấu gì chứ? Hôm nay bí thư Cao không đến, thiếu mất một vị tham mưu trưởng!

Kỳ Đồng Vĩ chỉ vào Hầu Lượng Bình: Không phải có cục trưởng Hầu đây à, Hầu cục trưởng đóng vai Tập Đức Nhất đi!

Hầu Lượng Bình không kịp từ chối, Cao Tiểu Cầm liền vỗ tay nói: Hay lắm hay lắm, để Hầu cục trưởng từ trung ương về đây cùng vui với dân. Giám đốc Kỳ, anh đóng Hồ Chuyên Khôi, còn tôi là A Khánh tàu nhé. Bắt đầu!

Nghệ sĩ đàn bắt đầu kéo nhị, vở kịch mở màn. Phải nói là ba người hát đầu khá hay, đặc biệt là Cao Tiểu Cầm, chất giọng rất tốt, tròn vành rõ chữ, thân hình lại yếu điệu mê người, vẻ mặt cô ta cũng rất tốt, điệu bộ thông minh lanh lợi, vừa nhu vừa cương, không tự ti cũng không kiêu ngạo, giống A Khánh tàu y như đúc vậy.

Một màn *Đấu trí* hát rất hào hứng, cả nghệ sĩ đàn cũng buông nhị xuống vỗ tay cổ vũ. Ấn tượng của Hầu Lượng Bình với Cao Tiểu Cầm càng lúc càng thêm sâu sắc. Trên đường về, anh không khỏi tự cảm thán trong lòng, đây là một người đàn bà như thế nào nhỉ, dây dưa với Kỳ Đồng

Vĩ và một đám quan chức thuộc hệ thống chính trị pháp luật của tỉnh, thậm chí cả thầy giáo Cao Dục Lương cũng là thượng khách của cô ta, muốn đấu trí với cô ta e là phải tốn một phen công sức đây.

15.

Kết quả đi điều tra sơ bộ của sự kiện "16 tháng 9" đã được đưa ra. Không ai cố ý phóng hỏa, ngọn lửa bốc lên thuần túy là do ngẫu nhiên, do bảo vệ nhà máy Lưu Tam Mao quăng đầu thuốc lá gây nên, Lưu Tam Mao đã bị thiêu chết tại chỗ. Đêm đó, nhân viên và công nhân bảo vệ nhà máy Đại Phong thậm chí còn chưa tiếp xúc cơ thể với đội giải tỏa di dời của Thường Tiểu Hồ, hai bên đều rất lý trí, tự kiềm chế mình. Đầu sở vụ việc này là ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công. Vụ việc mấy trăm công nhân chiếm xưởng là do Thái Thành Công xách động, Thái Thành Công còn phát tiền trợ cấp cho mọi người, sử dụng xăng dầu cũng là lệnh của anh ta. Ngoài ra, Thái Thành Công còn là người đại diện pháp luật của nhà máy Đại Phong.

Lý Đạt Khang đọc báo cáo, chỉ thị Triệu Đông Lai, nhanh chóng tiến hành bắt giữ Thái Thành Công. Song Triệu Đông Lai lại nói, còn phải xem thái độ Viện kiểm sát tỉnh. Lý Đạt Khang lấy làm lạ, Viện kiểm sát tỉnh sao cứ nhằm vào Thái Thành Công vậy? Triệu Đông Lai cười gượng, thẽ thọt nói: Chuyện này liên quan đến một vụ tố cáo của Thái Thành Công. Tố cáo gì thì Triệu Đông Lai không nói, chỉ nhắc nhở ông ta: Bí thư Lý, anh xem, cái gì nên cắt đứt thì cắt đứt đi!

Quả tim Lý Đạt Khang trăn xuống, ông ta thoáng chút do dự, nhưng vẫn hỏi: cắt đứt? cắt đứt như thế nào? cắt đứt với ai?

Triệu Đông Lai ngần ngừ một chút, rồi vẫn nói thẳng ra: Đương nhiên là với Âu Dương Thanh rồi, bí thư Lý, chuyện hai vợ chồng anh từ lâu đã

không còn là bí mật gì nữa, kéo dài thế này sẽ rất bất lợi với anh...

Triệu Đông Lai đã đi. Lý Đạt Khang ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi di chuyển trên tủ sách. Tủ sách này do ông ta sai người đóng riêng, cao đến sát trần nhà, cả một bức tường toàn là những cuốn sách dày như cục gạch. Ông ta thích cảm giác ngửi vấy giữa sách. Lúc nào rảnh rỗi, ông ta liền ngẩng ra nhìn gáy sách, như thể trong sách có phương pháp kỳ diệu giúp giải quyết vấn đề. Đúng vậy, kéo dài thế này rất bất lợi với ông ta! Thái Thành Công đã tố cáo rồi, Triệu Đông Lai đã ám thị quá rõ ràng, người Thái Thành Công tố cáo không phải ai khác, mà chính là Âu Dương Thanh, vợ của Lý Đạt Khang! Viện kiểm sát tỉnh không để ông ta vào mắt, đã nhắm đến rồi, chỉ sợ Âu Dương Thanh khó mà thoát khỏi kiếp nạn này...

Lý Đạt Khang đứng trước ô cửa kiểu Pháp to tướng, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Trời đã hoàng hôn, ráng chiều nhuộm đỏ mấy cây xanh tươi tốt trong phòng làm việc. Đứng trước ô cửa này phóng mắt nhìn ra xa, có thể thấy một góc của hồ Quang Minh ở phía Tây Nam, giống như một tấm gương bị cắt ra; phía Đông Nam là núi non uốn lượn, ánh lên sắc u lam; gần đó, phố xá phồn hoa, xe chạy như nước, nhiệt náo vô cùng.

Lý Đạt Khang chẳng còn tâm trí thưởng thức phong cảnh bên ngoài, chỉ mãi nghĩ tâm sự của mình...

Dù Âu Dương Thanh có xảy ra chuyện gì, người chồng là ông ta cũng không thể thoát khỏi can hệ. Nói thực lòng, vốn dĩ ông ta đã không yên tâm về người vợ này, lĩnh vực tài chính là đất nảy sinh rất nhiều vụ tham nhũng, Âu Dương Thanh cũng không phải loại người thật thà hiền lành, huống hồ còn được phân công quản lý hoạt động tín dụng. Đêm hôm Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn, ông ta đã trách móc vợ, lơ mờ cảm giác được tay chân

Âu Dương Thanh không được sạch sẽ cho lắm, là một quả bom ngay bên cạnh mình. Giờ chỉ còn một con đường bày ra trước mắt, đó chính là trước khi Âu Dương Thanh xảy ra chuyện, nhanh chóng ly hôn, ném quả bom này đi!

Chủ đề ly hôn đã được nhắc đi nhắc lại nhiều lần giữa hai vợ chồng họ, Lý Đạt Khang cũng không chỉ một lần thề ra quyết định trong lòng, nhưng rốt cuộc vẫn không hạ được quyết tâm. Hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt cuối cùng, cần phải kết thúc cuộc hôn nhân không hề tốt đẹp này thôi. Lý Đạt Khang rất coi trọng chiếc áo chính trị của mình, tuyệt đối không cho phép nó bị dính bẩn dù chỉ một chút. Đến cả Triệu Đông Lai cũng nhìn ra được, nếu không quyết đoán ly hôn, chắc chắn ông ta sẽ bị nó làm cho rối loạn! Lý Đạt Khang bỏ điều thuốc cuối cùng vào gạt tàn, dụi mạnh cho tắt, cần điện thoại lên báo cho chị giúp việc, nói hôm nay ông ta sẽ về nhà ăn cơm tối, bảo chị ta lấy điện thoại gọi Âu Dương Thanh về. Ông ta muốn ngửa bài với vợ.

Lúc kẹp cặp táp rời khỏi phòng làm việc, trong lòng Lý Đạt Khang không nén nổi cảm giác phiền muộn. Sau này có lẽ ông ta sẽ phải lấy công sủi làm nhà rồi. Xét cho cùng, là vợ chồng hơn hai chục năm, mặc dù chẳng có nhiều ân ái nhưng cũng đã là một gia đình, của tôi của cô khó mà phân biệt rõ ràng. Giờ đây tay phải cần dao chém vào tay trái, thực sự không đành. Ông ta thừa nhận mình là một kẻ cuồng công việc, cả đời không dành bao nhiêu thời gian cho phụ nữ, thậm chí đến con gái ông ta cũng chẳng bế mấy lần. Nhưng ông ta không phải là không có tình cảm, ông ta vẫn không thể vứt bỏ cái gia đình này được. Con gái đang du học ở Mỹ, Âu Dương Thanh từ lâu đã có ý định ra nước ngoài, nếu cuộc ly hôn này thành công, thì cũng đồng nghĩa với việc ông ta sẽ cùng lúc mất đi vợ

và con gái. Nghĩ thế, Lý Đạt Khang không khỏi thở dài một tiếng, nổi buồn như mây đen mù mịt bao trùm lấy tâm trí ông ta.

Về tới nhà, chị giúp việc Diên Hạnh Chi đã làm xong cơm canh, hỏi có cần bày lên bàn không. Lý Đạt Khang đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm trong phòng bếp, chị giúp việc hiểu ý, vội nói Âu Dương Thanh không về ăn cơm, ngân hàng có buổi gặp mặt cán bộ cấp cao. Lý Đạt Khang gật đầu nói: Ăn đi. Diên Hạnh Chi liền bày bữa cơm đơn giản lên bàn.

Lý Đạt Khang cầm đũa, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với chị giúp việc. Chị giúp việc này vốn là cô giáo ở một trường mầm non nhà nước, sau khi cải cách chế độ liên nghỉ hưu sớm. Giáo viên thuộc loại biên chế sự nghiệp, đãi ngộ lương hưu thường không đủ sống, chị ta cũng theo các giáo viên khác đến trụ sở chính quyền quận khiếu nại. Diên Hạnh Chi có đặc điểm tính cách của giáo viên mầm non, sáng sủa hoạt bát, ngôn ngữ sinh động, trong lúc tường thuật có một việc làm Lý Đạt Khang chú ý, đó là cửa sổ tiếp dân khiếu nại của quận Quang Minh rất thấp, người khiếu nại chỉ có thể nửa ngẩng nửa đứng, lom khom lom khom, hơi nghiêng đầu nói chuyện với nhân viên tiếp dân bên trong. Diên Hạnh Chi còn biểu diễn cho Lý Đạt Khang xem. Lý Đạt Khang xem xong liền hiểu ngay, hỏi Diên Hạnh Chi: Cô muốn nói cửa sổ tiếp dân của ban khiếu nại quận Quang Minh hơi thấp? Diên Hạnh Chi đáp: Không phải là hơi thấp, mà họ cố ý muốn làm khó người ta! Lý Đạt Khang tâm trạng vốn đã không tốt, lại nghe được chuyện làm khó dân chúng thế này, lập tức đành mặt lại nói: Vậy để lúc nào rảnh tôi đi xem xem. Bọn họ mà dám cố ý làm khó người ta, để đẩy tôi đến làm khó bọn họ! Ông ta là người nghiêm túc, nói xong liền lấy sổ ra ghi lại chuyện này.

Lúc này, kim giờ đồng hồ trên tường đã chỉ mười giờ. Lý Đạt Khang nhìn đồng hồ, nói với Điền Hạnh Chi: Gọi điện nhắc Âu Dương Thanh lần nữa! Điền Hạnh Chi bấm điện thoại, bên kia đã nghe máy. Âu Dương Thanh nói, tối nay chắc chắn bà ta sẽ về Có đi ầu, có thể sẽ phải muộn một chút, ở đây đang có dạ hội Ánh trăng... Lý Đạt Khang giật lấy ống nghe, lập tức phát hỏa: Âu Dương, có phải bà lại chạy đến chỗ Đế Hào Viên rồi không? Trong điện thoại, Âu Dương Thanh cũng rất bức mình: Đây là hoạt động của cơ quan! Lý Đạt Khang tức giận quát: Tôi mặc kệ bà việc công hay là việc tư, mời bà lập tức về đây! Chuyện của chúng ta cần phải có một kết thúc đi...

Gần mười một giờ, Âu Dương Thanh rốt cuộc cũng bước qua cửa. Bà ta trang điểm nhẹ, trên người tỏa mùi hương thoang thoảng. Lý Đạt Khang ngoảnh đầu sang một bên, chút cảm giác áy náy khi này đã tan biến như mây khói. Âu Dương Thanh ném chiếc ví đầm xuống xô pha, ngã xuống trước mặt chồng, trong ánh mắt cũng lộ ra ít nhiều vẻ chán ghét.

Âu Dương Thanh biết ông ta đang định nói chuyện gì, mở miệng nói trước: Lý Đạt Khang, ông không tìm tôi thì tôi cũng phải tìm gặp ông! Chúng ta nên có một kết thúc rồi, nói thực cho ông biết, tôi chuẩn bị nghỉ để đi Los Angeles! Lý Đạt Khang không hề ngạc nhiên: Tôi nghe nói rồi, vì vậy tôi mới muốn bà làm xong thủ tục ly hôn rồi mới đi. Âu Dương Thanh hỏi với giọng điệu khiêu khích: Thủ tục này quan trọng với ông lắm hả? Lý Đạt Khang thẳng thắn thừa nhận: Đương nhiên là rất quan trọng, tôi không thể làm một quan chức mà cả vợ con đều ở nước ngoài, đành phải đưa ra lựa chọn này thôi. Âu Dương Thanh bật cười châm biếm: Tôi biết rồi, nếu vợ con đều ở nước ngoài thì ông sẽ phải đi xuống, ít nhất cũng không thể làm ủy viên thường vụ tỉnh ủy, bí thư thành ủy được nữa! Ông

ấy à, quý trọng cái mũ ô sa kia quá rỗi! Lý Đạt Khang đánh mặt lại: Sai rỗi, Âu Dương, tôi quý trọng sự nghiệp của Đảng và nhân dân! Âu Dương Thanh lộ vẻ khinh miệt ra mặt: Lên giọng phách lối cái gì đấy? Không có Lý Đạt Khang ông, Trái đất vẫn quay, sự nghiệp vẫn cứ thế! Lý Đạt Khang nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thanh: Có phải bà muốn thấy tôi bị hạ bệ nhất không? Âu Dương Thanh ngả người xuống xô pha: Đúng, tôi chờ đợi ngày ấy từ lâu lắm rỗi!

Lý Đạt Khang tức đến nỗi gân xanh trên trán gồ hột cả lên, trừng mắt nhìn vợ. Âu Dương Thanh lúc này lại rơi nước mắt. Lý Đạt Khang do dự giây lát, rỗi vẫn rút hai tờ giấy ăn đưa cho vợ. Bà không khí ít nhiều cũng dịu đi phần nào.

Âu Dương Thanh lau nước mắt, lại bắt đầu trách móc như mọi lần. Bà ta oán trách bao nhiêu năm nay ông chồng gần như không có chút trách nhiệm nào với mình và con gái, với cái nhà này! Hai mươi sáu năm trước, Lý Đạt Khang chỉ là một phó chủ tịch huyện ở vùng núi phía Tây, Âu Dương Thanh kết hôn với ông ta, sinh con gái Giai Giai ở đó. Sau này, ông ta bị đi đầu động hết nơi này đến nơi khác ở vùng núi, hai mẹ con theo ông ta chạy đông chạy tây, chịu bao nhiêu khổ sở...

Lý Đạt Khang như mọi lần bắt đầu ứng đối, ngữ điệu cũng trở nên ôn hòa. Ông ta ca ngợi Âu Dương Thanh, lúc đó vợ ông ta không phải giống như thế này, mà hết sức ủng hộ ông ta làm việc, cũng không nói nhiều như bây giờ. Còn nhớ Giai Giai học tiểu học ở tận ba huyện khác nhau, trong sáu năm vợ ông ta cũng phải đổi ba bốn đơn vị. Hai mươi sáu năm này, Lý Đạt Khang gần như đã làm việc ở hầu hết các thành phố trong tỉnh H, từ chủ tịch huyện, bí thư huyện ủy, làm đến chủ tịch thành phố, bí thư thành ủy, cho đến khi tiến vào hàng ngũ lãnh đạo tỉnh ủy. Chính vì công việc của

ông ta thường xuyên lưu động, nên từ nhiều năm trước Âu Dương Thanh muốn đưa con gái Giai Giai ra nước ngoài học, ông ta mới không phản đối...

Nước mắt người vợ lại lăn chã tuôn rơi: Lý Đạt Khang, may mà ông còn nhớ những chuyện này đấy!

Người làm chõng cũng động lòng: Sao mà tôi quên được chứ? Âu Dương, những chuyện này tôi vĩnh viễn không thể nào quên được...

Có đi đâu, nhớ lại những đắng cay ngọt bùi trong quá khứ cũng chỉ có thể làm dịu đi mâu thuẫn trong một lúc ngắn ngủi, tiếp tục nói chuyện, xung đột vẫn lại bùng nổ như mọi lần trước, chuyện này đã trở thành quy luật. Âu Dương Thanh kể đó lại oán trách, tiền học phí, tiền sinh hoạt phí của Giai Giai ở nước ngoài du học bao năm nay, người làm cha như ông ta không trả được một đồng nào, đầu là bà ta một mình nghĩ cách, giật gấu vá vai mà giải quyết. Lý Đạt Khang lập tức tranh cãi: Từ sau khi kết hôn, tiền lương tiền thưởng của tôi đâu đưa hết cả cho bà, mọi việc chi tiêu xưa nay đâu do bà sắp xếp. Âu Dương Thanh cười khẩy: Ông không đếm bao giờ à?! Đảng không trả lương cao, một chút lương ấy của ông có thể nuôi được đứa con gái đi học ở nước ngoài chắc? Lý Đạt Khang vẫn muốn lấy lòng vợ: Không phải vẫn còn bà đấy à? Bà giỏi giang, làm trong hệ thống ngân hàng, tiền lương đâu có thấp! Âu Dương Thanh lại làm mặt lạnh: Đây là tiền lương của tôi, không liên quan gì đến ông! Ông là đàn ông, lại còn nhòm ngó tiền của vợ không biết xấu hổ! Lý Đạt Khang bực tức phát cáu: Vậy bà bảo tôi làm sao? Dùng quyền lực nhân dân trao cho tôi để mưu tư lợi chắc? Bà cũng là đảng viên, cũng từng thề trước lá cờ...

Âu Dương Thanh tức giận đứng bật dậy, bà ta ghét nhất chõng mình ở điểm này! Cứ coi phòng ngủ thành vực chủ tịch, chuyện lớn chuyện nhỏ

báo cáo quen r ỉ, mở miệng là nói kiêu quan cách, vợ chồng cãi nhau cũng đeo mặt nạ giả, ai mà chịu nổi? Bà ta c ầm ví d ăm đi lên l ầu, lúc đi tới cầu thang lại ngoảnh đầu lại, lạnh lùng buông ra một câu: Lý Đạt Khang, ông muốn ly hôn cũng được, tôi chỉ có một điều kiện, ông đem mảnh đất tập đoàn Sơn Thủy chiếm đoạt của nhà máy Đại Phong ra đấu thầu đi, r ỉ tìm cách để tập đoàn Đại Lộ của Vương Đại Lộ trúng thầu là được!

Lý Đạt Khang dừng dừng nổi giận: Tôi đã cảnh cáo thế r ỉ mà không ngờ bà vẫn dám vươn tay về phía hồ Quang Minh! Tại sao bà lại nói giúp cho Vương Đại Lộ, có bí mật gì không thể nói với người khác hả? Âu Dương Thanh không hề sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt ông chồng: Ông đừng có mà nghĩ lung tung, tập đoàn Đại Lộ có ơn với nhà chúng ta, tôi muốn báo đáp cho Vương Đại Lộ thôi! Ông có thể bất chấp lương tâm, nhưng tôi không! Lý Đạt Khang hỏi: Nếu tôi không đáp ứng thì sao?

Thái độ của vợ ông ta rất cứng rắn: Vậy thì đơn giản thôi, tôi không làm thủ tục ly hôn đấy, cứ để ông làm loại quan chức ở trên vợ con đầu ở nước ngoài đi! Lý Đạt Khang tức đến nổi toàn thân run lên b ần b ật. Âu Dương Thanh quay người lại, bước từng bước đến trước mặt ông chồng, buông những lời còn độc địa hơn: Lý Đạt Khang, tôi biết, sau khi Đinh Nghĩa Trân gặp chuyện ông đã sợ r ỉ. Nhưng tôi không hiểu ông sợ cái gì? Dự án mà tôi muốn, ông lại không đánh tiếng với Đinh Nghĩa Trân, vậy thì ông sẽ đánh tiếng cho kẻ nào đây? Có phải bên ngoài còn ai khác nữa không? Đừng quên câu nói cũ rích, nếu muốn người khác không biết thì trừ phi mình đừng làm kia nhé! Lý Đạt Khang nghi hoặc nhìn chằm chằm vào bà vợ: Bà nói vậy là có ý gì? Không phải bà đã cho người theo dõi đi đầu tra tôi đấy chứ? Âu Dương Thanh nói đầy ẩn ý: Đúng đấy, đã đi đầu tra, vậy

nên tôi mới cảm thấy ông quá không bình thường! Tập đoàn Sơn Thủy kia được bao nhiêu lợi ích như vậy cũng quá bất bình thường...

Bà vợ như cấn một mũi kim, chuyên đâm vào chỗ đau của ông chồng.

Lý Đạt Khang buồn bực trong lòng, không muốn cãi tiếp nữa, đưa mắt nhìn đồng hồ, bất lực nói: Được rồi được rồi, cũng không còn sớm nữa, tôi không cãi nhau với bà nữa, đợi bà bình tĩnh lại rồi nói tiếp vậy!

16.

Thái Thành Công có dự cảm, cảm thấy tai họa sẽ xảy ra với mình. Anh ta là loại lão luyện giang hồ, đương nhiên biết được sự khác nhau giữa hai cơ quan công an và kiểm sát. Ở Viện kiểm sát anh ta là người tố cáo, không được gọi là công thần thì cũng phải giống như nhân chứng được bảo vệ trong các phim bom tấn nước ngoài vậy. Rơi vào tay công an thì khác, anh ta sẽ bị coi là nghi can phạm tội hình sự nghiêm trọng. Huống hồ, Kinh Châu là phạm vi thế lực của Lý Đạt Khang, đám cảnh sát Triệu Đông Lai liệu có thể không nghe chỉ huy của Lý Đạt Khang hay không? Anh ta đã tố cáo vợ của Lý Đạt Khang, liệu có thể có kết quả tốt được không? Không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng cũng nên.

Cũng may, người bạn thời thơ ấu Hâu Lượng Bình đang bảo vệ anh ta, không ở Bắc Kinh làm quan mà xin đi đầu động về quê làm cục trưởng Cục chống tham nhũng. Thái Thành Công lý giải như vậy. Đương nhiên, đây cũng không chỉ là vì anh ta, bản thân Hâu Lượng Bình cũng muốn leo lên cao, ở Bắc Kinh chỉ là trưởng phòng, về tỉnh biến thành cục trưởng, quan to hơn hẳn một cấp. Hâu Lượng Bình hiểu rõ cái tính cù nhây của anh ta, bảo công an kiểm tra sức khỏe, đây chẳng phải là ngầm ám thị anh ta giả bệnh hay sao? Chắc là thế rồi? Vậy là anh ta giả bệnh, choáng váng, đau đầu, còn buồn nôn, toàn triệu chứng chấn động não. Trò này anh ta đã chơi hai lần, đã quen đường thuộc lối. Vả lại, vết thương trên đầu quả cũng có thật, từng to như miệng đứa trẻ con, khâu tận tám mũi, vì phải chạy trốn khắp nơi nên đến giờ vẫn còn chưa cắt chỉ. Bác sĩ thấy vết thương liền bị che mắt, tuy rằng máy móc không phát hiện ra chấn động não, nhưng lại

không dám cả quyết là không có vấn đề, bèn bảo để anh ta ở lại bệnh viện công an quan sát thêm vài ngày.

Nằm trong phòng bệnh cũng không được nghỉ ngơi. Chỉ quan sát ba ngày, viên giám đốc công an mặt dài Triệu Đông Lai kia đã dẫn hai cảnh sát đến phòng bệnh tìm anh ta nói chuyện. Họ bảo anh ta làm một chuyện, lại càng khiến anh ta thêm nghi hoặc, nghĩ mãi không sao hiểu nổi: cảnh sát đặt một máy điện thoại di động ghi âm và một cây bút ghi âm trước mặt anh ta. Triệu Đông Lai lấy ra một tờ giấy đưa cho anh ta, ra lệnh cho anh ta đọc thật kỹ mấy lần nội dung ghi trên đó, xem xong rồi, thì đọc to một lượt như bình thường nói chuyện vậy. Thái Thành Công ngồi trên giường đứng đưa, không muốn nhận tờ giấy. Giám đốc công an Triệu lại nhất quyết bảo anh ta cầm, Thái Thành Công biết không thể chống lại, đành cầm lấy.

Anh ta giờ cao tờ giấy lên trước mắt, đọc từng chữ một: Cục trưởng Trần phải không? Tôi tố cáo! Tôi muốn tố cáo một lũ quan tham! Bọn họ không để cho tôi sống yên ổn, vậy thì tôi cũng không để cho bọn họ được yên! Tôi có một cuốn sổ kế toán muốn giao tận tay cho anh... Triệu Đông Lai giống như một vị đạo diễn, đứng bên cạnh chỉ đạo anh ta: Đây, không đúng, phải giống như nói chuyện bình thường, đừng nắn nót thế! Được rồi, Thái Thành Công, nói theo tôi đây này, làm lại một lượt! Thái Thành Công lại đọc lại nội dung trên tờ giấy một lượt. Thảm nhũ, làm cái trò gì vậy? Đồ tội? Vu oan? Vậy nên lại càng không chịu phối hợp, cố ý biến giọng cho thật kỳ quái, thậm chí còn không giống của loài người. Triệu Đông Lai bị chọc giận: vẫn không đúng, Thái Thành Công, đừng có giờ trò với chúng tôi nữa! Thái Thành Công cuống lên, vứt mảnh giấy đi: Tôi... tôi giờ trò gì được chứ? Những lời trên tờ giấy này toàn không phải tôi nói!

Có phải anh nói hay không, chúng tôi sẽ đi giám định! Thái Thành Công, làm lại một lượt, bắt đầu!

Thái Thành Công lại bày trò cù nhầy, vươn dài cổ ra hét lên: Tôi không làm đấy! Lúc tố cáo với cục trưởng Trần Hải, tôi không hề nói những lời này, cũng không nói tới cuốn sổ nào cả! Các anh đừng có mà chơi bẩn. Một viên cảnh sát béo uy hiếp: Thái Thành Công, anh thích chịu khổ đúng không? Thái Thành Công ngả đầu vật ra giường, các anh bắn tôi đi! Tôi bị chấn động não, đầu lại choáng váng rồi... Viên cảnh sát béo xốc anh ta dậy nói: Choáng cái gì? Bác sĩ nói rồi, anh khỏe như vâm, não không bị chấn động gì cả! Thái Thành Công hét lớn: Tôi muốn gặp cục trưởng Cục chống tham nhũng Hầu Lượng Bình! Triệu Đông Lai cúi tiết, trừng mắt lên ra lệnh: Đưa về trại tạm giam, thẩm vấn xung kích xuyên đêm!

Hai viên cảnh sát bước lên tóm lấy anh ta, áp giải ra khỏi phòng bệnh, đưa vào trại tạm giam của công an thành phố.

Khi vào phòng thẩm vấn trong trại tạm giam, thay sang chiếc áo gile đã ố vàng bẩn thỉu, Thái Thành Công biết mình phiền phức to rồi, nhưng anh ta đã quyết, tuyệt đối không phối hợp. Chuyện đến nước này, chỉ còn cách làm cá nằm trên thớt vậy thôi.

Thái Thành Công uể oải ngả ngấn ra trước bàn thẩm vấn cạy móng tay. Viên cảnh sát béo bảo anh ta đừng có mơ thoát tội, là người chịu trách nhiệm chính cho sự kiện "16 tháng 9", tội xách động và tổ chức công nhân nhà máy Đại Phong chiếm nhà máy gây chuyện lớn, gây ra hỏa hoạn dù thế nào cũng không thoát được. Thái Thành Công cãi lại: Công nhân mà cần tôi phải xách động à, họ chiếm nhà máy là để đòi lại cổ phần! Vụ cháy đó cũng có phải do tôi gây ra đâu!

Viên cảnh sát béo lại đổi chủ đề khác: Anh có thể nói gì về Đinh Nghĩa Trân không? Thái Thành Công cố làm ra vẻ kinh ngạc: Chẳng phải Đinh Nghĩa Trân đã bỏ trốn rồi sao? Còn nói đến hắn ta làm gì? Viên cảnh sát béo nói: Trốn rồi thì cũng phải nói, nói đi, anh và hắn ta có quan hệ gì? Thái Thành Công lắc đầu: Tôi chẳng có quan hệ gì với Đinh Nghĩa Trân cả, chỉ là quan hệ công việc bình thường thôi!

Vậy Đinh Nghĩa Trân làm sao có thể cho phép anh chiếm nhà máy của tập đoàn Sơn Thủy người ta mà sản xuất đến tận bây giờ?

Ừa, ai bảo đấy là nhà máy của tập đoàn Sơn Thủy? Đó là nhà máy của tôi và các công nhân Đại Phong! Cao Tiểu Cầm giăng bẫy hại tôi, ở đây chắc chắn có chuyện tham quan hủ bại! Tôi đã tố cáo với Cục chống tham nhũng ở Viện kiểm sát tỉnh rồi...

Một viên cảnh sát gầy lập tức tiếp lời hỏi: Vậy anh và tập đoàn Sơn Thủy cấu kết như thế nào? Giữa anh và họ có giao dịch gì không thể công khai hả? Thái Thành Công khẳng khái ngẩng cao đầu: Ai cấu kết chứ? Cao Tiểu Cầm chơi đùa tôi như vậy, tôi còn cấu kết với cô ta làm gì hả? Làm gì có cái lý lẽ nào thế chứ!

Viên cảnh sát béo lại kéo câu chuyện về chủ đề cũ: Nếu anh không thừa nhận gì cả, vậy chúng ta lại quay về với sự kiện "16 tháng 9"! Thái Thành Công nói: Sự kiện "16 tháng 9" thì có gì để nói? Tôi không có mặt ở hiện trường. Tôi bị công nhân đánh bị thương mà! Viên cảnh sát gầy nói: Nhưng đội bảo vệ nhà máy là do anh tổ chức, súng tự chế của họ là do anh mua về, lại còn chuyện dùng xăng dầu ngăn cản xe ủi đất nữa, đầu là chủ ý của anh phải không? Chuyện này anh có chối cãi được không? Thái Thành Công đành phải thừa nhận: Chuyện này tôi không chối, nhưng tôi cũng chỉ là tự vệ. Các công nhân trong nhà máy chúng tôi không hề ra khỏi cổng nhà

máy! Viên cảnh sát gầy d ãn ép gấ t gao: Kết quả tổ chức tự vệ của anh là ba người chết cháy, ba mươi tám người bị thương! Ảnh hưởng cực kỳ xấu, chỉ với sự thực này, xử anh tám năm mười năm cũng không oan uổng r ấ!

Viên cảnh sát gầy điễm trúng huyết đạo, thái độ của Thái Thành Công li ền thay đổi ngay: Tôi đâu có ngờ đến hậu quả thế này, tôi có cố ý đâu.

Viên cảnh sát béo lại chen vào: Thái Thành Công, anh và H ầ u Lượ ng Bình có quan hệ như thế nào? Thái Thành Công lập tức cảnh giác: Chúng tôi là bạn bè bình thường. Viên cảnh sát béo nói đ ầy ả n ý: Hình như không bình thường lắm thì phải? Cục trưởng H ầ u rất chiều cõ đến anh đó, nhất quyết đòi kiểm tra sức khỏe cho anh, có phải anh ta ng ầ n ả m thị cho anh giả bệnh hay không? Thái Thành Công nói: Giả bệnh gì chứ? Tôi vốn có bệnh mà, đ ầ u bị choáng, chấn động não mà! Viên cảnh sát gầy đột nhiên lên tiếng hỏi: Này, thế anh có hối lộ H ầ u Lượ ng Bình chưa? Thái Thành Công ng ầ n ra, lập tức th ầ n nghĩ, chẳng lẽ việc anh ta đến Bắc Kinh tặng quà đã bị cảnh sát biết r ấ? Không thể nào? Với lại, H ầ u Lượ ng Bình đâu có nhận quà, nghĩ đoạn, anh ta vội vàng xua tay: Không có, tuyệt đối không có! Viên cảnh sát gầy bật cười: Nhìn kìa, để chúng ta bắt được thóp, ông chủ Thái li ền có tinh th ầ n ả n lên! Thái Thành Công cuống lên: Thóp gì chứ? Các người đừng hòng hãm hại H ầ u Lượ ng Bình! Hai viên cảnh sát nhìn anh ta như thể nhìn con khỉ làm xiếc, vẻ chút đắc ý.

Thầm vắn kết thúc, viên cảnh sát gầy c ầ n biên bản th ầ m vắn bảo Thái Thành Công ký tên. Thái Thành Công lật xem biên bản: Tôi phải đọc trước đ ầ , cả quyển dày cộp thế này ghi những gì vậy! Viên cảnh sát béo không kiên nh ẫ n được nữa: Đọc gì mà đọc! Anh nói cái gì thì chúng tôi ghi lại cái đó! Mau ký tên đi! Thái Thành Công nói: Anh nói vậy, tôi không ký tên nữa! Viên cảnh sát béo đành thỏa hiệp: Được, Thái Thành Công, anh đọc

đi, đọc cho kỹ vào! Thái Thành Công cũng không đọc thật, tùy tiện lật lật vài trang rồi nói: Phải ghi rõ một điếu, các anh chơi trò thâm vấn mệt mỏi, thâm vấn tôi suốt cả đêm! Viên cảnh sát béo nói: Cái này gọi là thâm vấn xung kích, nếu nói mệt mỏi, bọn chúng tôi đây cũng rất mệt mỏi...

Sáng sớm, Thái Thành Công bị áp giải về phòng, đúng lúc này, một sự việc ngoài ý muốn hoặc có thể là âm hại xảy ra.

Thái Thành Công không thể ngờ được, anh ta sẽ gặp phải oan gia đối đầu Thường Tiểu Hồ ở hành lang của trại tạm giam. Anh ta phải chịu trách nhiệm pháp luật về sự kiện "16 tháng 9", còn vua giải tòa di dời Thường Tiểu Hồ thì phải chịu trách nhiệm vì giả mạo cảnh sát, gặp nhau trong tù tuy là chuyện ngoài ý muốn, nhưng cũng hợp tình hợp lý. Lúc đó, hai người đều bị cảnh sát áp giải, Thái Thành Công là thâm vấn trở về, còn Thường Tiểu Hồ là bị đưa đi thâm vấn. Hai người vừa chạm mặt, trong mắt Thường Tiểu Hồ liền ánh lên vẻ thù hận hung hãn. Anh ta tránh ánh mắt Thường Tiểu Hồ, muốn lần đi. Không ngờ lúc đi lướt qua nhau, Thường Tiểu Hồ lợi dụng viên cảnh sát áp giải mình không đề phòng, đột nhiên vung nắm đấm lên, đập mạnh vào mặt Thái Thành Công. Thái Thành Công kêu lên thảm thiết, người mềm nhũn gục xuống đất. Thường Tiểu Hồ lại xông lên, đập cho anh ta một cái. Gã ta từng học võ, cú đập này không ngờ làm Thái Thành Công gãy mất ba khúc xương sườn.

Hai viên cảnh sát nhanh chóng giữ chặt Thường Tiểu Hồ. Thái Thành Công máu me đầy mặt, ôm vết thương đau đớn lăn lộn dưới đất. Thường Tiểu Hồ không chịu dừng lại, vẫn hét lớn: Thằng họ Thái kia, bố mày không bỏ qua cho mày đâu, gặp mày lần nào ông tấn mày lần đó! Không phải tại mày thì bố mày đã không phải uống canh ở chỗ chó chết này rồi...

Nhận được điện thoại báo nguy từ kiểm sát viên đóng ở công an thành phố, Hầu Lượng Bình tức giận càn hông, Thái Thành Công bị đánh ra nông nổi này ở trại tạm giam của công an Kinh Châu, Triệu Đông Lai kia làm ăn kiêu gì vậy? Tiếp sau đây, Thái Thành Công liệu có khi nào đang ngủ lả ra chết, đang đánh răng lả ra chết hay tránh con mèo ngã chết trong trại tạm giam hay không đây? Chẳng trách người bạn này của anh sống chết cũng không muốn đi theo người của công an thành phố, xem ra trong ấy thực không ít trò! Hầu Lượng Bình không tiện ra mặt tìm Triệu Đông Lai hỏi tội, bèn bảo Lục Diệc Khả dẫn theo Trương Hoa Hoa đến tìm Triệu Đông Lai đàm phán. Các cô hỏi anh ta, vụ Thái Thành Công bị đánh là như thế nào? Là việc ngoài ý muốn hay là ám hại? Anh ta còn có thể đảm bảo an toàn tính mạng của Thái Thành Công hay không? Nếu không thể đảm bảo thì yêu cầu họ đưa Thái Thành Công đến Viện kiểm sát tỉnh cho tôi!

Trong phòng họp bệnh viện công an, hai vị nữ tướng gặp được Triệu Đông Lai. Triệu Đông Lai vừa thấy họ liền xin lỗi ngay, nói là không ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Lục Diệc Khả nói: Ngoài ý muốn? Hay là ám hại! Trương Hoa Hoa cũng nói: Phải đó, coi tình hình trước mắt, hoàn toàn là xác định thời gian địa điểm tấn công hết sức chuẩn xác đó. Đang định dùng lời lẽ đánh thép để mở màn cuộc nói chuyện thì bác sĩ đi điều trị đã cấp cứu xong cho Thái Thành Công bước vào, thông báo tình hình: Cú đâm của Thường Tiểu Hồ rất mạnh, Thái Thành Công bị gãy sống mũi, vết thương cũ trên đầu lại nứt ra một phần, có thể sẽ gây ra chấn động não ở mức độ nhất định. Gãy ba xương sườn, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng...

Sau khi bác sĩ đi đầu trị rút ra, Triệu Đông Lai và Lục Diệc Khả, Trương Hoa Hoa ng ỡ xuống đối diện nhau cách một mặt bàn. Lục Diệc Khả lập tức chất vấn: Sao Thái Thành Công vừa vào trại đã bị đánh r ỡ? Mà người đánh sao lại là cái tên đội trưởng đội giải tỏa di dời kia? Là trùng hợp hay là có người muốn uy hiếp Thái Thành Công? Triệu Đông Lai cho rằng đây là trùng hợp, nói hai bên vì vụ giải tỏa di dời nhà máy Đại Phong mà đối đầu nhau cả thời gian dài r ỡ, mâu thuẫn cũng không phải hình thành trong ngày một ngày hai...

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lục Diệc Khả đổ chuông.

Cô nhìn số của người gọi đến, là H ầu Lượng Bình gọi, bèn ra ngoài cửa nghe. H ầu Lượng Bình hỏi cô có phải đang ở bệnh viện công an hay không. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh bèn dặn cô tìm cách gặp riêng Thái Thành Công, xem Thái Thành Công có muốn nói gì không. H ầu Lượng Bình cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, có lẽ là nhầm vào chuyện Thái Thành Công tố cáo. Lục Diệc Khả thông minh hiểu chuyện, không nói gì nhiều, chỉ đáp một tiếng đã hiểu.

Sau khi dập máy, Lục Diệc Khả không vào phòng họp mà sải bước đi về phía phòng giám sát ở cuối hành lang. Ngoài cửa phòng giám sát có hai viên cảnh sát đang đứng, Lục Diệc Khả giơ thẻ ngành ra với họ. Một trong hai người nhận ra Lục Diệc Khả, nói đây là trưởng phòng Lục bên Viện kiểm sát. Viên cảnh sát còn lại đành mặt nói: Giám đốc Triệu đã dặn r ỡ, không được cho Thái Thành Công gặp bất cứ ai! Lục Diệc Khả nói: Vậy thì không bao g ồm tôi, tôi muốn xem xét vết thương của Thái Thành Công. Nói đoạn, cô cười cười chỉ vào phòng họp: Chúng tôi đang họp trong kia kìa!

Cảnh sát lách người tránh sang một bên. Lục Diệc Khả đẩy cửa bước vào. Thái Thành Công nằm trên giường trông thấy Lục Diệc Khả, cố gắng ngồi dậy. Lục Diệc Khả liền bước tới đỡ anh ta: Thực xin lỗi, xảy ra sự cố thế này. Thái Thành Công lòng như gương sáng, vội vàng hỏi: Trưởng phòng Lục, Hầu Lượng Bình bảo cô đến đây phải không? Lục Diệc Khả bật phần mềm ghi âm trên điện thoại lên: Anh có gì muốn nói không? Thái Thành Công liền ghé miệng vào gần điện thoại: Hầu Tử, à không, cục trưởng Hầu, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai ép tôi đọc đi đọc lại một mảnh giấy, còn ghi âm lại nữa, có thể bọn họ muốn vu oan cho tôi! Lục Diệc Khả giờ điện thoại, hỏi: Nội dung tờ giấy là gì? Thái Thành Công đáp: Là gọi điện thoại tố cáo. Tôi từng gọi điện tìm cục trưởng Trần Hải tố cáo Âu Dương Thanh, nhưng những lời trên tờ giấy của Triệu Đông Lai đưa cho thì tôi chưa bao giờ nói, càng không hề nói là muốn mang cuốn sổ kế toán gì cả...

Lục Diệc Khả ghi âm lại, lúc từ phòng giám sát đi ra thì đụng phải Triệu Đông Lai và Trương Hoa Hoa đi tới. Triệu Đông Lai nghiêm sắc mặt, tỏ vẻ bất mãn: Trưởng phòng Lục, đang họp sao lại chạy đi vậy? Thế này cũng không được ý tứ lắm nhỉ? Lục Diệc Khả vận dụng một câu thoại kịch trả lời: Chút ý tứ ấy từ lâu đã bị các anh làm cho không còn ý tứ gì nữa rồi! Triệu Đông Lai hiểu, nhướn lông mày lên: Ô, thì ra cô là mần non văn nghệ, từng đọc *Trà quán* của Lão Xá cơ à? Lục Diệc Khả nói: Thôi không nói linh tinh nữa, giám đốc Triệu, vết thương của Thái Thành Công không nhẹ đâu! Hoa Hoa, cô trực ở đây, ghi lại tình hình của Thái Thành Công, tôi trở về báo cáo với cục trưởng Hầu!

Lục Diệc Khả vội vội vàng vàng bỏ đi trong ánh mắt nghi hoặc của Triệu Đông Lai. Cô về tòa nhà Viện kiểm sát, đi thẳng một mạch vào phòng

làm việc của Hầu Lượng Bình. Hầu Lượng Bình đón cô với ánh mắt dò hỏi. Lục Diệc Khả cũng không nói nhiều, lấy điện thoại ra đặt lên bàn làm việc của anh. Hầu Lượng Bình biết, người cấp dưới tinh minh giỏi giang này đã thắng được một ván.

Nghe đi nghe lại bản ghi âm, Hầu Lượng Bình bị một từ khóa làm cho mê hoặc. Anh đứng trước bể cá vàng, vân vê cằm trầm tư: Cuốn sổ kế toán? Cuốn sổ kế toán ở đâu ra? sổ của ai? Có phải của Cao Tiểu Cầm ở tập đoàn Sơn Thủy? Hay là sổ kế toán của nhà máy Đại Phong của Thái Thành Công? Đây là một manh mối mới...

17.

Thái Thành Công đã bị giam, nhà máy Đại Phong phá sản trần cháy "ngày 16 tháng 9" thành sự kiện, ép chính quyền phải thay tập đoàn Sơn Thủy ứng ra hơn bốn mươi triệu tệ, một nghìn ba trăm công nhân viên rút cuộc cũng nhận được mỗi người từ ba mươi đến năm mươi nghìn tệ tiền thôi việc. Đại đa số đều cần tiền xong tản đi, một số ít cần tiền mà thấp thỏm không yên, không biết ngày tháng sau này phải sống thế nào. Như Vương Văn Cách bị thương đang phải nằm viện, hai vợ chồng đều làm ở Đại Phong, con thì còn nhỏ, vợ Vương Văn Cách lĩnh hơn sáu mươi nghìn tệ tiền thôi việc của cả hai người xong liền chạy đến công đoàn, gạt nước mắt hỏi Trịnh Tây Pha, sau này nên làm thế nào?

Nhà thơ, không giống người bình thường, giàu trí tưởng tượng, tràn trề tình cảm nhiệt thành. Làm thế nào? Đánh trống khua chiêng làm lại từ đầu chứ còn gì! Trịnh Tây Pha nói với vợ Vương Văn Cách. Chúng ta có thể tập trung tiền thôi việc của mọi người lại, thành lập một Đại Phong mới! Đương nhiên, nhà máy Đại Phong mới không thể chỉ có đám các thợ chỉ biết khóc lóc thế này, cần phải có người giỏi giang. Ví dụ như phó giám đốc Mã, có kỹ thuật, có uy tín, cũng có cả năng lực tổ chức sản xuất. Trong nhà máy có một đám công nhân trẻ đều nghe theo ông ta.

Vả lại, đi đầu kiện kinh tế của nhóm người này khá tốt, về phương diện nào cũng có chút thực lực, cần phải kéo bọn họ nhập bọn.

Cuộc sống không phải thơ ca, bước đầu của nhà máy Đại Phong mới rất gian nan. Việc gọi vốn của Trịnh Tây Pha khá thất bại. Chỉ có hai mươi

một người đồng ý đi theo ông ta, vả lại toàn là những người già yếu bệnh tật với bà cô bà thím, bận rộn suốt mấy ngày, cũng chỉ gọi được sáu trăm ba mươi nghìn tệ, còn không bằng công ty "ma" của con trai ông ta nữa. Vì vậy, hôm nay Trịnh Tây Pha thấy lão Mã đến hồ Quang Minh câu cá, bèn cũng xách cần câu đi theo.

Bên cạnh đám lau sậy, Trịnh Tây Pha thấy một bóng người. Lão Mã cần câu, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào phao nổi trên mặt nước. Kế toán Vu cũng đến, tay cần câu làm bộ làm tịch câu cá. Trịnh Tây Pha biết, kế toán Vu không thực lòng muốn câu cá, cũng đến để thuyết phục lão Mã. Họ Vu này là phe chân trong chân ngoài, như ngọn cỏ đầu tường, gió bên nào thì nghiêng bên đó. Anh ta đã đáp ứng Trịnh Tây Pha góp vốn vào nhà máy Đại Phong mới, nhưng vẫn chần chừ chưa chịu móc tiền. Nếu lão Mã ra mặt, kế toán Vu sẽ không do dự nữa. Trịnh Tây Pha thầm nhủ: Nhân vật cốt cán của Đại Phong trong tương lai đầu tư tập ở đây cả rồi, nếu như đạt được nhận thức chung, sự việc coi như thành công quá nửa rồi! Ông ta chào hỏi hai người, cũng không móc lưỡi câu vào mà cần cả cần đứng bên cạnh lão Mã. Cần câu dài hơn thân hình như que củi của ông ta một đoạn, tạo nên sự tương phản rất buồn cười.

Lão Mã liếc Trịnh Tây Pha: Có gì thì nói đi, làm bộ làm tịch vác cần ra đây làm gì, không thấy phiền à? Trịnh Tây Pha cười cười: Tôi đây câu cá không cần lưỡi câu cũng không cần cần câu, còn lợi hại hơn Khương Tử Nha. Lão Mã nói: Tây Pha, chúng ta như anh em rồi, đừng vòng vo tam quốc nữa, anh không mở miệng thì tôi nói trước vậy. Tôi không hứng thú với công ty mới của anh, tôi chỉ muốn lấy lại cổ phần của Đại Phong cũ thôi. Đám người bên cạnh anh tôi cũng biết, không phải tàn tật già yếu thì là phụ nữ trẻ em, trông mong vào bọn họ không làm nên trò trống gì đâu!

Vì vậy anh đừng khuyên tôi nhập bọn, tôi không muốn thất bại thêm lần nữa đâu. Kế toán Vưu vừa nghe vậy, vội vàng hứa theo: Đúng đấy, ông chủ Thái giỏi giang như vậy mà còn làm sập cả nhà máy Đại Phong. Lão Trịnh, anh làm thợ thì được, chứ quyết sách làm sao bằng Thái Thành Công chứ? Hay là thôi đi.

Trịnh Tây Pha không thèm nhìn kế toán Vưu, chỉ nói với lão Mã: Người già, phụ nữ, tàn tật thì không phải là anh chị em của chúng ta à? Lão Mã này, tốt xấu gì anh cũng là phó giám đốc, lúc này phải ra mặt mà giúp họ chứ! Chúng ta đi đâu lập ra một công ty mới, để mọi người có chỗ dựa vào. Đúng, tôi không đi đầu hành nhà máy được, thì không phải còn có anh sao! Kế ông ta lại lôi kéo thêm kế toán Vưu: Còn cả anh nữa lão Vưu, anh cũng là người làm tài vụ thâm niên trong nghề, ba tên thợ giày chúng ta lại không bằng một ông Gia Cát Lượng chắc? Kỳ thực, trước đây Thái Thành Công ở bên ngoài chạy việc, nhà máy Đại Phong vẫn luôn do chúng ta gánh vác mà, làm gì có chuyện chúng ta không làm được? Bí thư Lý Đạt Khang hôm ấy ở nhà máy đã bày tỏ thái độ sẽ hỗ trợ việc làm, cho chúng ta chính sách ưu đãi, chúng ta đến xin chính quyền cấp đất xây nhà xưởng mới chắc không phải chuyện khó khăn. Máy móc thiết bị của nhà máy Đại Phong đâu còn đó, đội ngũ công nhân cũng đầy đủ, điều kiện tốt hơn xây nhà máy mới từ đầu rất nhiều. Các anh nói có phải không?

Kế toán Vưu hơi động lòng, cứ liếc nhìn lão Mã, thử thăm dò: Cũng phải đấy, lão Trịnh, theo lời anh nói thì đây còn là một cơ hội tốt bày ra trước mắt chúng ta. Lão Mã, anh thấy sao? Lão Mã vẫn lắc đầu. Trịnh Tây Pha còn định nói tiếp, phao tiêu của lão Mã đã động dậy. Lão Mã hét lên một tiếng "đây rồi", kéo một con cá chép nặng nửa cân lên khỏi mặt nước, cười hì hì về nhà làm món cá chép chua ngọt.

Đi đâu này khiến Trịnh Tây Pha rất rầu rĩ. Nhà thơ bèn đạp xe đến viện dưỡng lão, tìm Trần Nham Thạch hỏi ý kiến. Trần Nham Thạch thấy Trịnh Tây Pha, toan ra bếp nhà ăn đặt thêm mấy món, mời ông ta uống rượu. Trịnh Tây Pha vội ngăn lại, nói rõ ý định tới đây, xin Trần Nham Thạch giúp bày mưu tính kế. Trần Nham Thạch cũng không ép, chau mày nghĩ kế giúp ông ta. Trên ban công, một con vẹt bắt đầu kêu toáng lên: thanh niên già phần nộ, thanh niên già phần nộ... làm Trịnh Tây Pha cười phá lên không ngớt. Ông ta biết bác Trần này thích chim thích hoa, thường mang theo chút đồ hiếm đến thăm ông. Con vẹt này cũng là do ông ta tặng. Vì Trần Nham Thạch thường ngày ở nhà hay giận dỗi, kêu ca phàn nàn, vợ ông chê cười ông bảo là thanh niên già phần nộ. Con chim kia học theo, suốt ngày kêu vậy.

Trần Nham Thạch khen ngợi: Tây Pha, cậu khá lắm, nhiệt tình, có trách nhiệm, lúc này vẫn có thể nghĩ đến những người yếu đuối! Có đi đâu, cậu cũng đừng trách lão Mã, anh ta không có nghĩa vụ phải ra mặt. Cậu xem thế này có được không, trước tiên cứ thành lập công ty, kéo lá cờ lên rồi tính sau, đến lúc đó tôi sẽ giúp cậu một tay! Trịnh Tây Pha mừng húm: Vâng, bác Trần, nếu bác có thể góp chút cổ phần mang tính tượng trưng thì càng tốt! Trần Nham Thạch sảng khoái đáp ứng: Được, tôi góp tám chục một trăm nghìn gì đó nhé! Giờ tôi dẫn cậu đi bắt một con quỉ lớn, đi nào!

Con quỉ lớn mà Trần Nham Thạch nói chính là chủ tịch quận Quang Minh Tôn Liên Thành. Lúc gõ cửa nhà Tôn Liên Thành, đồng chí chủ tịch quận đang nghịch một chiếc ống nhòm độ phóng đại lớn mới mua về, nói là để buổi tối ngắm bầu trời sao. Chủ tịch quận rất nhiệt tình tiếp đón hai người, mời họ ngồi xuống rót trà. Trần Nham Thạch giới thiệu Trịnh Tây Pha: Lão Trịnh đang chuẩn bị thành lập công ty may mặc Đại Phong mới,

cậu ta không chỉ biết làm thợ, mà cũng là ông chủ rồi. Tôn Liên Thành giờ ngón tay cái lên: Hay lắm, công nhân Đại Phong có chí khí, lập nghiệp không thể dựa cả vào nhà nước, phải tự tìm đường cho mình thôi.

Trần Nham Thạch nhân thế nói ra mục đích mình tìm đến đây: Tự tìm đường rất tốt, nhưng vẫn phải nhờ chủ tịch Tôn và chính quyền quận ủng hộ! Nhà máy Đại Phong mới cần một mảnh đất để xây nhà xưởng, còn phải mua một ít thiết bị máy móc trong nhà xưởng... Tôn Liên Thành vỗ ngực nói: Ôi xời, chuyện con con mà phải phiền bác Trần đây đến thế à, để anh Trịnh đến cơ quan tìm tôi là được rồi! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng, sẽ đặc biệt ủng hộ. Câu nói này làm Trịnh Tây Pha mừng rỡ ra mặt: Chủ tịch Tôn, vậy thứ Hai tôi sẽ đến cơ quan tìm anh nhé? Tôn Liên Thành nhận lời: Đến đi, tôi sẽ đợi! Kế đó, anh ta lại ra về hòa nhã trách móc: Sau này có chuyện gì các anh cứ trực tiếp tìm tôi, đừng kéo theo bác Trần đi khắp nơi thế này nữa! Bác Trần bao nhiêu tuổi rồi chứ? Anh Trịnh, anh hẳn tâm thế à? Trịnh Tây Pha lấy làm áy náy. Trần Nham Thạch lại nói: Công nhân nhà máy Đại Phong hiện đang khó khăn, tôi làm sao ngẩng yên được chứ!

Tôn Liên Thành lại hỏi Trịnh Tây Pha: Tiếc thôi việc chính quyền đã đứng ra giải quyết rồi, các anh cũng bắt đầu khởi nghiệp, không thể tái chiếm nhà máy nữa đúng không? Trịnh Tây Pha vội vàng đáp: Giờ không ai nói chuyện chiếm lại nhà máy nữa rồi. Việc chiếm nhà máy là do Thái Thành Công tổ chức, anh ta phát tiền bồi dưỡng cho đội bảo vệ nhà máy. Thái Thành Công bị bắt, cũng chẳng còn mấy người dính vào chuyện này nữa đâu. Công nhân viên nhà máy Đại Phong chia làm hai loại, các công nhân không có cổ phần thì lĩnh tiền xong đã đi rồi, những người có cổ phần đều lần lượt chuẩn bị gia nhập công ty may mặc mới. Bộ phận công nhân này quan tâm nhất là quyền lợi cổ phần của mình, sắp sửa tổ chức

kiện tụng, đơn kiện đã đưa lên rồi đấy. Giờ mà chính quyền nhanh chóng cấp đất để công ty Đại Phong mới được khánh thành, thì không còn chuyện lớn gì nữa đâu! Tôn Liên Thành cảm khái nói với Trần Nham Thạch: Bác Trần, còn phải cảm ơn bác chuyện này đấy, không có bác, làm gì có cục diện tốt như ngày hôm nay...

Lúc ra khỏi nhà Tôn Liên Thành, Trịnh Tây Pha từ biệt Trần Nham Thạch, trong lòng hết sức vui vẻ, đã có đất xây nhà máy Đại Phong mới rồi, đi đâu này sẽ mang lại lòng tin cho các công nhân góp vốn, chứng tỏ chính quyền sẽ hỗ trợ không phải chỉ là lời nói suông, việc cần làm gấp bây giờ là giải quyết vấn đề không đủ vốn để đăng ký. Trong nhà ông ta còn hai trăm nghìn tệ tiết kiệm, cần ra góp vốn vậy! Chỉ là có chút băn khoăn, tiền này ông ta đã hứa cho con trai Trịnh Thắng Lợi dùng để kết hôn, muốn dùng số tiền đó phải bàn với con trai trước. Vợ Trịnh Tây Pha đã qua đời từ sớm, con trai do ông ta một tay nuôi lớn. Quan hệ hai cha con giống như anh em vậy, hai cha con thường đùa đùa cợt cợt, có lúc còn đùa hơi quá đáng. Hai bên đều thích cuộc sống thoải mái vui vẻ như thế. Chính vì vậy, muốn lấy hai trăm nghìn tệ đó ra thực không phải dễ, dân chủ hơi quá đà, người làm cha như ông ta cũng không dễ.

Về nhà, Trịnh Tây Pha bày món đồ kho mua trên đường lên bàn, con trai ông ta dẫn bạn gái ở cùng về rồi xuống liền ăn luôn. Trịnh Thắng Lợi là một chàng trai trẻ vui vẻ, đã đi làm mấy nơi nhưng đều nghỉ hết, giờ lập một công ty danh nghĩa, bán hàng online. Bạn gái thì dăm ba bữa lại đổi một người, chưa từng có dự định kết hôn. Trịnh Thắng Lợi tự nhận mình bị bệnh sợ kết hôn. Bạn gái mới nhất của cậu ta tên là Bảo Bảo, cũng không biết tên họ thật của cô nàng là gì nữa. Cậu ta và cô bạn gái này cũng rất hợp, cứ "Bảo Bảo" nọ, "Bảo Bảo" kia, cũng được một thời gian. Trịnh Tây

Pha có lần hỏi riêng, có phải định lấy cô này hay không? Cậu con trai vẫn đem câu quen thuộc ra trả lời: Thanh xuân ngắn ngủi, gấp gáp kết hôn vậy làm gì? Trịnh Tây Pha bèn lấy hai trăm nghìn tệ tiền tiết kiệm ra làm mồi, nói: Chỉ cần mày mang giấy đăng ký kết hôn về đây, chỗ tiền này bố cho mày. Nếu mày không lấy vợ thì đừng hòng lấy được một xu! Cậu con trai tỏ vẻ coi thường: Hai trăm nghìn tệ đã muốn mua tự do của con á? Hơi bị ít đấy! Trịnh Tây Pha nói: Bố không mua tự do của mày, mà đây là tiền cho mày chữa bệnh, chữa cái bệnh sợ kết hôn của mày ấy. Cậu con trai nói: Bố bớt chuyện đi, bệnh này không dễ chữa đâu, bệnh của thời đại rồi bố.

Trong khi ăn uống, Trịnh Tây Pha nói thẳng vào chủ đề chính: Nhà máy Đại Phong mới thành lập, cần một triệu tiền vốn để đăng ký, nhà chúng ta có hai trăm nghìn, bố cần lấy ra dùng trước... Miếng dỗi lộn trong miệng cậu con trai suýt chút nữa thì bắn ra: Gì cơ ạ? Này, Bảo Bảo, em nói xem bố chúng ta có bị điên rồi không? Cái nhà máy rách nát ấy, tay chủ Thái Thành Công đang bị nhốt vào tù rồi kia kìa, bố còn muốn làm nữa hả? Bố tưởng bố là ai chứ? Thượng đế chắc? Chắc, con nói này, đừng chí Tây Pha, bố có phải vừa tiền đâu, chẳng qua chỉ là một ông già thất bại mà thôi!

Trịnh Tây Pha đập đũa xuống bàn: Cái gì mà ông già thất bại? Hả, Trịnh Thắng Lợi, cẩn thận bố tấn mày đấy! Trịnh Thắng Lợi vội nói: Ờ, lỡ mồm, lỡ mồm! Bố già ơi, xin bố đừng hờn đờn nhé... Trịnh Tây Pha nói: Hờn cái gì? Tiền do tao kiếm, tao mượn tạm một lúc không được à? Trịnh Thắng Lợi nói: Chỉ sợ mượn thì dễ mà thu về lại khó! Bố, bố nói không biết bao nhiêu lần rồi, tiền này để con dùng kết hôn mà. Lúc nào con kết hôn, hai trăm nghìn tệ này sẽ đưa cho con, đúng không? Trịnh Tây Pha nhìn con trai với ánh mắt châm biếm, thông thả uống rượu: Ờ, Trịnh Thắng Lợi, bệnh sợ kết hôn của mày khỏi rồi hả? Đúng đấy, bố mày nói lời giữ lời,

khi nào mà đặt giấy đăng ký kết hôn trước mặt bố, bố sẽ đưa thẻ ngân hàng cho mà!

Được thôi! Trịnh Thắng Lợi không ngần ngại, lập tức cụng ly với bạn gái: Bảo Bảo, vậy chúng ta đi làm đăng ký kết hôn đi! Bảo Bảo vừa bất ngờ vừa xúc động: Ôi, cuộc sống hạnh phúc mà em chờ mong bao lâu lại đến như thế này ư? Trịnh Thắng Lợi nháy mắt nói: Đến rồi, cuộc sống hạnh phúc bao giờ đến chẳng bất ngờ và đột ngột!

Trịnh Tây Pha chẳng coi mấy lời con trai nói ra gì, uống hai ba chén rượu rồi về phòng đi ngủ.

Ba ngày sau, nhà máy may mặc Đại Phong mới được thành lập trong phòng họp của nhà máy cũ. Không đốt pháo, không gõ trống khua chiêng, không băng rôn biểu ngữ, nhưng khá nhiều người đến. Ngoài hai mươi một công nhân góp vốn, còn có không ít người nhàn rỗi. Có người đến xem náo nhiệt, có người đến cổ vũ, còn có người đến quan sát xem tình hình thế nào. Chính quyền quận hỗ trợ bằng cách cấp đất, cấp chính sách là tin tốt, tin tức này khá có trọng lượng. Năm xưa, mảnh đất nhà máy cũ chẳng đáng mấy đồng, giờ thì giá trị tăng lên mấy trăm lần, mảnh đất mới được cấp sau này có thể còn lên giá nữa! Cũng có nhiều người đến là vì Trần Nham Thạch. Trịnh Tây Pha tha thính khắp nơi, nói bác Trần rất ủng hộ bọn họ khởi nghiệp lần thứ hai, không chỉ làm cố vấn cho công ty mới mà còn tiếp tục dẫn dắt đám người nghèo bọn họ đi tới tương lai sung túc, biết công ty thiếu vốn để đăng ký, còn lấy ra một trăm nghìn từ tiền về hưu của mình góp cổ phần.

Trong buổi họp thành lập công ty, Trần Nham Thạch nói rõ, ông không góp vốn mà chỉ ủng hộ vì đạo nghĩa. Thua lỗ thì thôi, sau này công ty có lãi, kiếm được tiền thì trả tiền vốn cho ông là được. Trịnh Tây Pha cũng

thanh minh, ông ta đem tạm tiền lấy vợ của con trai ra dùng trước, giờ vẫn còn thiếu tám chục nghìn tệ nữa mới đủ một triệu, mong mọi người góp thêm. Không ngờ, lúc này bọn lão Mã và kế toán Vưu lại đến góp vốn. Lão Mã góp một trăm năm chục nghìn, kế toán Vưu góp một trăm hai chục nghìn tệ. Đám cán bộ chủ chốt đi đầu, liền làm dậy lên một làn sóng nhỏ trong các cổ đông cũ, thế này thì một triệu không còn là vấn đề nữa. Ngày hôm đó, tiền góp vốn đã hơn ba triệu. Sau đó, lại có rất nhiều công nhân góp vốn, cuối cùng thực thu không ngờ lên đến gần chín triệu tệ. Con số này nằm ngoài dự liệu của Trịnh Tây Pha và Trần Nham Thạch. Cứ vậy, cựu chủ tịch công đoàn Trịnh Tây Pha trở thành chủ tịch công ty mới, lão Mã làm tổng giám đốc, kế toán Vưu thành giám đốc tài chính.

Thật là một ngày khó quên. Hưng phấn, kích động, phấn khởi, ý nghĩa sâu xa!

Thế nhưng, cũng xảy ra chút bất ngờ. Buổi tối về nhà, Trịnh Tây Pha đột nhiên phát hiện trên cửa dán một chữ song hỉ màu đỏ to tướng. Ông ta dụi dụi mắt, thế này là sao? Đi nhầm nhà chắc? Cánh cửa mở ra từ bên trong, con trai Trịnh Thắng Lợi và Bảo Bảo mặc kiêu cô dâu chú rể, trên bàn bày toàn các món ngon như cỗ cưới vậy.

Cậu con trai mặt mũi rạng rỡ, kéo tay bố, cao giọng tuyên bố: Bố, bọn con kết hôn nhé! Trịnh Tây Pha không dám tin vào sự thực này: Thật à? Thắng Lợi, hai đứa không đùa với bố đấy chứ? Cậu con trai đưa tờ giấy đăng ký kết hôn ra: Bố, bố nhìn đi! Chính quyền có cấp giấy chứng nhận đùa hay không? Trịnh Tây Pha cầm tờ giấy đăng ký kết hôn liếc mắt nhìn qua, đành phải thừa nhận là không đùa: Được, song hỉ lâm môn, cùng chúc mừng! Cậu con trai lấy làm ngạc nhiên: ủa, bọn con thì kết hôn, bố thì có gì mà chúc mừng? Trịnh Tây Pha cười cười: Chúng mày cũng phải chúc

mừng bố làm chủ tịch của công ty Đại Phong mới chứ! Cậu con trai đang uống nước, phì cả ra: Hả, bố mà cũng làm chủ tịch á?

Trịnh Tây Pha trừng mắt lên: Nói năng kiểu gì vậy? Tao không thể làm chủ tịch công ty được hả? Nói đoạn, ông ta ng ẫ xuống cạnh bàn, tự rót tự uống, rượu vào miệng thấy dễ chịu vô cùng: Con à, bố nói cho mày biết, chúng ta không phải như cái công ty chỉ có tên của mày đâu, đây là công ty cổ phần thực sự đấy, tiền góp vốn lên đến gần chục triệu r ẫ...

Cậu con trai ngắt lời: Được r ẫ, được r ẫ, chúng ta không nói chuyện này nữa. Bố, tục ngữ nói, anh em ruột thì sổ sách cũng phải rõ ràng, đúng không ạ? Hai bố con ta cũng thế! Bố đưa con thẻ ngân hàng hai trăm nghìn tệ, con đưa giấy đăng ký kết hôn cho bố, đây là nộp giấy lấy tiền đấy nhé! Trịnh Tây Pha làm gì còn tiền? Ông ta nhấp ngụm rượu, nhìn con trai chớp mắt: Thôi r ẫ, bố thực không ngờ chúng mày lại kết hôn nhanh vậy, nên đã đem hai trăm nghìn đó đi đầu tư r ẫ. Đương nhiên, mấy hôm trước bố cũng đã thương lượng chuyện này với hai đứa... Cậu con trai lập tức kêu toáng lên: Bố, không ngờ bố cũng là đồ lừa đảo đấy! Con dâu Bảo Bảo cũng tỏ vẻ không vui: Thì đó, đã nói rõ từ đầu, mang giấy đến lĩnh tiền mà...

Trịnh Tây Pha đành phải nói bừa: Tại mẹ mày báo mộng, nhất quyết bảo bố phải đầu tư mà! Trịnh Thắng Lợi trưng ra bộ mặt dở khóc dở cười: Bảo Bảo, em xem ông già mình có tuyệt hay không? Dở trẻ con ba tuổi chắc?! Đừng chí Trịnh Tây Pha, con nói cho bố biết, bố là tên lừa đảo mà lại còn không giỏi lừa đảo nữa chứ. Trịnh Tây Pha làm bộ nghiêm túc nói: Mẹ mày tin Phật, không thể nhìn các anh em công nhân gặp khó khăn được! Như thím Trần đó, cần hai tám nghìn tệ tiền thôi việc đến khóc với bố, ch ồng cô ấy qua đời r ẫ, đứa con trai đang đi học tiểu học, đứa con gái

học trung học, nếu không có công ty mới, cô ấy không còn ngu ần sống nào nữa, hai đứa trẻ đang đi học phải làm sao đây! Còn cả chú Vương, bác Lâm nữa...

Trịnh Tây Pha không nói chi tiết nữa, uống cạn rượu trong chén, đưa tay quệt miệng, cầm giấy xác nhận góp cổ phần ở nhà máy Đại Phong mới trình trọng đặt lên bàn: Nhìn đi, đây là chứng nhận cổ phần ở công ty Đại Phong mới của chúng ta, tổng cộng hai trăm năm mươi nghìn tệ, trong đó có năm mươi nghìn là tiền thôi việc của bố. Thắng Lợi, Bảo Bảo, giấy chứng nhận này hai đứa cầm đi, cổ phần đầu là của hai đứa cả, tiền kiếm được cũng của chúng mày hết! Thế đã được chưa hả?

Bảo Bảo mừng rơn, không kịp được cười toét miệng, đưa mắt nhìn Trịnh Thắng Lợi: Tổng giám đốc Trịnh, anh xem bố chúng ta có thành thực không, em thấy cũng được rồi đấy! Trịnh Thắng Lợi cầm giấy chứng nhận lên nghiên cứu: Được rồi cái gì? Ai biết được chứng nhận này có phải thật hay không? Bảo Bảo cố ý làm bộ: Bố mà lại đi làm giấy tờ giả như bọn mình chắc? Trịnh Tây Pha giờ mới cảnh giác: Hả, Bảo Bảo, giấy đăng ký kết hôn của hai đứa chẳng lẽ là đồ giả? Bảo Bảo bấy lâu vẫn muốn kết hôn lập tức bán đứng gã bạn trai mắc bệnh sợ kết hôn của mình: Bố, bố giỏi thật đấy, thoát nhìn là phát hiện ra ngay rồi à? Giấy đăng ký kết hôn của bọn con là giả đấy! Làm mất hai trăm tệ đó ạ!

Trịnh Tây Pha li ền giật lại ngay giấy chứng nhận góp cổ phần: Giấy này của bố cũng là giả đấy, chúng mày trả bố đi...

18.

Sa Thụy Kim mang đến cho chính trường tỉnh H một làn gió mát, cũng khiến một số quan chức kinh hãi và bất an. Đặc biệt là sau Sa Thụy Kim, từ Bắc Kinh bỗng dưng rơi xuống một vị bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh tên là Diên Quốc Phú, lại càng khiến một số quan chức cảm thấy thâm ý từng tầng lớp lớp, làn gió mát họ Sa rất có xu hướng chuyển biến thành luồng không khí lạnh.

Lý Đạt Khang từ sớm đã cảm nhận được cái lạnh. Sau khi sự kiện "16 tháng 9" xảy ra, Sa Thụy Kim tuy không yêu cầu ông ta kiểm điểm trong hội nghị thường vụ tỉnh ủy, cũng không trực tiếp chỉ tên phê bình, nhưng xác định tính chất sự kiện này lại nghiêm khắc đến bất bình thường - sự kiện bạo lực ác tính do hủ bại nghiêm trọng gây ra, do hành vi hủ bại của một số cán bộ kích động và làm sâu thêm mâu thuẫn xã hội vốn đã tồn tại phổ biến - phán đoán như vậy thực sự khiến Lý Đạt Khang không chịu nổi, chỉ nghĩ thôi đã muốn đổ mồ hôi lạnh rồi. Chết người hơn nữa là, hiện giờ vợ ông ta Âu Dương Thanh cũng bị nghi ngờ tham nhũng, còn không chịu ly hôn, phải tính sao? Tiếp tục kéo dài? Kéo dài đến khi quả bom phát nổ? Đánh cược tiền đồ chính trị của ông ta? Không, sự việc đã đến nước này, ông ta phải giành lấy quyền chủ động, phải khiến Sa Thụy Kim hiểu được tình trạng hôn nhân thực sự của ông ta. Đây có lẽ là cách tốt nhất để thoát ra khỏi hoàn cảnh nguy khốn này. Đương nhiên, cũng có khả năng bị bọn Cao Dục Lương coi là giấu đầu hở đuôi. Nhưng dù thế nào đi nữa, ông ta cũng phải hành động, không thể kéo dài thêm được nữa.

Sáng sớm vừa đến chỗ làm, Lý Đạt Khang liền gọi điện cho Sa Thụy Kim, nói rằng có chuyện muốn nhanh chóng báo cáo. Cũng trùng hợp, lúc đó Sa Thụy Kim đang trên đường đến khu phát triển kinh tế Lâm Thành, mà một điểm sáng lớn trong lý lịch chính trị của Lý Đạt Khang chính là làm bí thư thành ủy Lâm Thành, chủ trì mở mang khu phát triển kinh tế Lâm Thành. Hai người liền vui vẻ nói chuyện về khu phát triển kinh tế Lâm Thành qua điện thoại.

Sa Thụy Kim nói, khu phát triển kinh tế Lâm Thành làm rất tốt, vừa là khu phát triển khoa học công nghệ cao, lại có tiếng là khu công nghiệp có phong cảnh đẹp, là một tấm danh thiếp của thành phố Lâm Thành, thậm chí là cả tỉnh H, vì vậy ông ta đặc biệt muốn đi xem. Bí thư Sa nói với giọng rất thoải mái: Đồng chí Đạt Khang, tư duy của anh đúng là đi trước thời đại, mười năm trước đã nghĩ đến bảo vệ môi trường và hoàn cảnh xung quanh, không đơn giản chút nào... Lý Đạt Khang bị lời khen bất ngờ này làm cho ngẩn ra, tâm trạng nhất thời tốt lên nhiều, hai tay nắm lấy ống nghe, cố gắng trấn tĩnh: Bí thư Sa, chính vì đi trước thời đại, nên lúc ấy mới không được người khác hiểu cho! Tâm trạng Sa Thụy Kim cũng đang rất vui vẻ: Vậy à? Ô, đồng chí Đạt Khang này, anh có chuyện muốn báo cáo phải không? Vậy qua đây đi, chúng ta nói chuyện cho thoải mái! Sáng sớm mai tôi sẽ đợi anh ở khu phát triển kinh tế Lâm Thành, anh về địa bàn cũ làm hướng dẫn viên cho tôi một phen đi, hẹn như thế nhé!

Gác điện thoại xuống, Lý Đạt Khang hưng phấn dẫn dò thư ký nhanh chóng tìm các tài liệu về khu phát triển kinh tế Lâm Thành, ông ta muốn xem lại. Thư ký có chút nghi hoặc, bí thư Lý đến từ Lâm Thành còn nắm rõ tài liệu về khu phát triển kinh tế Lâm Thành hơn bất cứ người nào khác, sao còn phải xem lại gì nữa? Lý Đạt Khang lau kính giải thích, dù sao thì

cũng đã nhiều năm rồi, có những số liệu không nhớ được nữa, ông ta không thể để cho Sa Thụy Kim ấn tượng mình là kẻ qua loa đại khái. Thư ký vội vàng vâng dạ đi chuẩn bị tài liệu, lúc đi ra tới cửa lại nhớ ra một chuyện, nói có khách đến từ sáng sớm, đang đợi ở bên ngoài. Người này tên là Vương Đại Lộ.

Lý Đạt Khang giờ mới nhớ ra, chính ông ta hẹn Vương Đại Lộ đến, tâm trạng lại trở nên xấu hẳn đi. Ông ta đeo kính lên, vẫy tay bảo cho Vương Đại Lộ vào. Vương Đại Lộ thấp thỏm bước qua cửa: Bí thư Lý, nghe nói anh tìm tôi? Lý Đạt Khang bảo Vương Đại Lộ ngồi xuống xô pha, hồ hững nói: Đại Lộ, anh tên là Vương Đại Lộ, không phải Vương Tiểu Lộ, đúng không nhỉ? Vậy nên tôi khuyên anh, cần phải đi đường lớn nhiều vào, bớt đi đường nhỏ đi! Vương Đại Lộ không hiểu gì, trở mắt nhìn Lý Đạt Khang: Bí thư Lý, anh nói gì tôi không hiểu! Lý Đạt Khang cười cười: Không hiểu? Vậy tôi nói rõ thêm chút nữa. Đường nhỏ không dễ đi đâu, có bụi gai, có cạm bẫy, không cẩn thận lọt xuống đó, rất có thể sẽ mang đến cho anh họa ngập đầu không thể ngờ đến đấy! Vương Đại Lộ thử thăm dò: Bí thư Lý, có phải anh đang nói đến công trình hồ Quang Minh không? Lý Đạt Khang nói: Tôi chẳng nói gì cả, vì là bạn bè cũ, trước đây từng làm chung một chỗ, thế nên mới nhắc nhở anh một chút thôi.

Vương Đại Lộ cực lực giải thích, tập đoàn Đại Lộ của bọn họ quả thật muốn tham dự vào dự án xây dựng khu đô thị mới bên hồ Quang Minh, nhưng tổng chỉ huy công trình này trước đây là Đinh Nghĩa Trân quá xấu xa, mấy trò đầu thầu dự án toàn là giả hết. Ông ta cũng chỉ than thở mấy câu trước mặt Âu Dương Thanh, không có ý gì khác. Vương Đại Lộ còn nhấn mạnh, ông ta và Âu Dương Thanh là bạn đại học, xưa nay nói chuyện rất hợp, nhưng không có bất cứ tư tình nam nữ gì cả...

Lý Đạt Khang đứng dậy, hết sức bức bối ngắt lời Vương Đại Lộ: Từ tình nam nữ cái gì? Đừng nói chuyện đâu đâu nữa! Đinh Nghĩa Trân bị hất đi rồi, giờ tổng chỉ huy là Tôn Liên Thành, Liên Thành sẽ làm theo quy củ! Vương Đại Lộ thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình: Tôn Liên Thành đúng là tuân thủ quy tắc, nhưng anh ta đâu có làm việc! Lý Đạt Khang nghiêm sắc mặt lại nói: Ai bảo anh ta không làm việc? Giao việc cho thì phải làm thôi, anh ta cũng chỉ vừa mới lên làm tổng chỉ huy! Lý Đạt Khang cảm thấy nói vậy cũng bắt đầu hơi xa chủ đề, bèn xua tay: Đại Lộ, tôi vẫn hy vọng anh đừng đi đường nhỏ! Ít nhất thì con đường nhỏ qua chỗ bà vợ tôi anh không đi được đâu! Được rồi, nói đến đây thôi! Vương Đại Lộ lau mồ hôi cười gượng: Tôi biết rồi, xưa nay tôi cũng có bao giờ muốn đi đường nhỏ đâu...

Sáng sớm hôm sau, Lý Đạt Khang y hẹn đi tới Lâm Thành, sáu giờ rưỡi xuất phát, tám giờ tới nơi. Khi vào địa giới thành phố Lâm Thành, băng rôn biểu ngữ về cuộc đua xe đạp Mùa Thu Vàng vòng quanh hồ năm 2014 liên tục xuất hiện trước mắt ông ta. Càng đến gần khu phát triển kinh tế Lâm Thành, băng rôn càng vắt ngang đường càng nhiều. Trên đường, đâu đâu cũng có các tuyến thủ đua xe đạp đang làm nóng người, một số đoạn đường đã bị cảnh sát phong tỏa. Cuộc đua xe đạp vòng quanh hồ này là do năm đó ông ta đề xướng nên, đầu tiên chỉ là hoạt động vui chơi của dân chúng thành phố Lâm Thành, giờ thì đã thành sự kiện thể thao có tiếng, tuyến thủ khắp cả nước thậm chí là từ các nơi trên thế giới đều ồ ồ kéo tới đây.

Đến quảng trường khu phát triển kinh tế Lâm Thành, vừa mới xuống xe, bí thư thành ủy Lâm Thành họ Diên đã bước lên đón, nói cho Lý Đạt Khang một tin tức bất ngờ: bí thư Sa Thụy Kim muốn đua xe đạp với ông

ta! Quả nhiên, vừa gặp Sa Thụy Kim, ông ta đã nói: Đến sớm không bằng đến đúng lúc, nếu đã gặp cuộc đua xe đạp này rồi thì chúng ta cũng đua với nhau một chút đi! Lý Đạt Khang nói: Một vòng hồ này là bốn mươi bảy cây số, anh đạp nổi không? Bí thư tỉnh ủy vỗ ngực nói: Chắc, Đạt Khang, anh cảm thấy sức khỏe tôi không bằng anh à? Lý Đạt Khang không nói gì thêm nữa, sức khỏe của Sa Thụy Kim quả thực rất tốt, mà cho dù không tốt thì ông ta cũng không thể nói ra.

Sa Thụy Kim nói Lý Đạt Khang phát hiệu lệnh cho cuộc đua xe đạp. Lý Đạt Khang từ chối: Bí thư tỉnh ủy đã đến rồi, hiệu lệnh này phải do anh phát mới phải chứ, anh là người có vai vế nhất mà! Sa Thụy Kim không đồng ý: Đồng chí Đạt Khang, anh phát lệnh đi, ở đây không cần vai vế gì cả, đây là kiệt tác của anh mà, anh mới là người có tư cách nhất! Lý Đạt Khang rất thoải mái trong lòng, bèn cũng không chối từ nữa, nghiêm túc bước lên bục, cầm súng phát hiệu lệnh. Gió nhẹ thổi qua mặt, vầng dương rực rỡ chiếu rọi, Lý Đạt Khang sắc mặt rạng ngời, lâu lắm rồi ông ta không có cảm giác mở mày mở mặt như thế này. Tiếng súng vang lên, các tay đua xe đạp trên vạch xuất phát tranh nhau lao vút đi, dòng xe cuồn cuộn.

Khi dòng xe của các tuyển thủ đã đi hết, Sa Thụy Kim và Lý Đạt Khang mỗi người một chiếc xe đạp lên đường. Lý Đạt Khang rất vui vẻ, bí thư Sa đua xe với ông ta, rõ là có ý muốn làm bạn. Vừa là bạn lại vừa là lãnh đạo, Lý Đạt Khang ông ta thực sự phải dốc sức một phen rồi! Vậy là Lý Đạt Khang bèn dồn hết tinh thần, bám sát vị lãnh đạo cao nhất của tỉnh H, nhiệt tình giới thiệu lịch sử thay đổi của thành phố Lâm Thành.

Mảnh hồ trong khu phát triển kinh tế Lâm Thành này tên là hồ Phan An, vốn dĩ không phải hồ, mà là khu vực sụt lún do khai thác than gây ra. Lâm Thành là mỏ than quan trọng, đã có lịch sử khai thác hơn ba trăm năm

rồi, nơi này chính là khu vực sụt lún lớn nhất. Năm đó ở đây chỉ là một vùng hoang vu lạnh lẽo, ông ta nghĩ rằng lấy ruộng đồng tươi tốt làm khu phát triển kinh tế thì cái giá phải trả quá lớn, mà lợi dụng đất đai bỏ hoang sụt lún thì vừa cố thể để lại cho đời sau một vùng non xanh nước biếc, lại được nhà nước hỗ trợ tài chính bù đắp. Nhưng khi ông ta xác định đặt khu phát triển kinh tế Lâm Thành ở đây, đã gặp phải trở lực rất lớn. Lúc đó, thị trưởng, phó thị trưởng thành phố đều phản đối, ở sau lưng mảng ông ta là tên điên. Ông ta báo cáo với bí thư tỉnh ủy lúc đó là Triệu Lập Xuân, nói hoàn cảnh xấu của khu sụt lún hoàn toàn có thể biến thành ưu thế. Khu mỏ khai thác than không phải khu chế biến hóa chất, không ô nhiễm thực sự, kết nối những hồ nước thải với nhau sẽ thành một hồ lớn, bên bờ hồ trồng cây cỏ hoa lá thì sẽ thành phong cảnh... Triệu Lập Xuân nghe báo cáo xong, đã ra sức ủng hộ cho ông ta.

Sa Thụy Kim rời một tay ra khỏi ghi đông, giờ ngón tay cái lên. Đạt Khang, anh có khí phách lắm, là tôi tôi cũng ủng hộ anh! Tôi có xem qua mấy tấm ảnh cũ, trước khi sửa sang lại khu sụt lún này hoang vu không bóng người, thực khó coi hết sức! Lý Đạt Khang vung cánh tay chỉ về phía mặt hồ Tỉnh ủy ủng hộ tôi, nên mới có hồ Phan An ngày nay, cỡ con đường dài bốn mươi cây số quanh hồ, cũng có khu phát triển kinh tế Lâm Thành rộng tám mươi cây số vuông này!

Khu phát triển kinh tế Lâm Thành có mười cảnh quan lớn. Vườn hoa hàng nghìn mẫu là do một ông chủ người Đài Loan đầu tư mười năm trước, giờ đây đã phát triển thành một vườn nông nghiệp sinh thái hiện đại kiểu Đài Loan. Vườn khoa học kỹ thuật sinh vật, vườn công nghiệp phần mềm đều là các khu sản xuất theo kiểu vườn hoa, rất nhiều công ty thuộc hạng nhất, nổi tiếng thị trường trong và ngoài nước...

Lý Đạt Khang cũng không giấu giếm, trong quá trình tiến lên cũng gặp trắc trở, lúc đó phó thị trưởng kiêm chủ nhiệm khu phát triển kinh tế Lý Vị Dân cũng tham ô giống như Đinh Nghĩa Trân vậy. Lý Vị Dân bị bắt dẫn đến các nhà đầu tư rút vốn trên quy mô lớn. Sau này ông ta mới biết, mấy chục công ty đầu tư tiền cho Lý Vị Dân, nhiều thì mấy triệu, ít thì vài trăm nghìn, hơn trăm nghìn. Trong một đêm, tình thế thành phố Lâm Thành biến đổi chóng mặt, rất nhiều công trình không thể hoàn thành, khu phát triển kinh tế Lâm Thành trở nên lạnh tanh. Lúc này, có một số nhà máy gây ô nhiễm và công ty sản xuất giá trị thấp muốn vào đây, nhưng vẫn bị ông ta kiên quyết ngăn cản. Lý Đạt Khang khẩn thiết nói với Sa Thụy Kim: Bí thư Sa, tôi và thành ủy Lâm Thành một lòng một dạ phát triển, cần tốc độ nhất định, cần GDP, nhưng tuyệt đối không phải là GDP lạc hậu, GDP ô nhiễm, GDP làm từ máu và nước mắt!

Sa Thụy Kim hiển nhiên biết được một số chuyện, khen ngợi: Đồng chí Đạt Khang, nói hay lắm! Vì vậy, anh chấp nhận mất đi một cơ hội tiến bộ, cũng không để mất đi ranh giới cuối cùng của một người làm chiến lược!

Ngữ điệu Lý Đạt Khang trở nên nặng nề trong mắt rơm rớm lệ. Từ nhỏ ông ta đã ở nông thôn, trước khi lên đại học chẳng mấy khi được ăn bữa no, biết rất rõ, đối với nông thôn và nông dân, ô nhiễm sẽ dẫn đến hậu quả gì. Đất đai là mạng sống của cha mẹ, người thân ông ta, ông ta sao dám vượt qua ranh giới cuối cùng này? Thế nhưng, giữ được ranh giới thì phải hy sinh bản thân, vì vậy ông ta mất đi cơ hội lên một bậc thang nữa. Đó là thời đại lấy GDP để luận anh hùng, GDP có nghĩa là thành tích chính trị, GDP hạ xuống, anh đừng hòng leo lên. Vì thế, lúc đó Cao Dục Lương

đang là bí thư thành ủy thành phố Lữ Châu đã vào thường vụ tỉnh ủy rồi mà ông ta vẫn cứ giậm chân tại chỗ.

Sa Thụy Kim lấy làm hứng thú hỏi: Đạt Khang, anh và đồng chí Dục Lương hình như từng làm chung với nhau một khoảng thời gian phải không? Lý Đạt Khang thành thực trả lời, từng làm chung một thời gian ngắn ở thành phố Lữ Châu, khoảng một năm ba tháng. Cao Dục Lương là bí thư thành ủy, ông ta là thị trưởng. Đánh giá về Cao Dục Lương, ông ta hết sức thẳng thắn: Lão Cao này tác phong vững chãi, tư duy rành mạch, trình độ lý luận cao hơn cán bộ bình thường. Nhưng con người hơi bo bo giữ mình, độ khai phá hơi kém chút, đặc biệt là phương diện quy hoạch xây dựng... Sa Thụy Kim nghe tới đây thì bật cười: Các anh từng xảy ra mâu thuẫn vì quy hoạch xây dựng đúng không? Lúc ở Bắc Kinh, cựu bí thư tỉnh ủy Triệu Lập Xuân từng nói với tôi rồi. Lý Đạt Khang cũng không phủ nhận: Đúng vậy, bí thư Triệu Lập Xuân ủng hộ lão Cao, đi đâu động tôi đi nơi khác. Nói xong, ông ta lại cảm khái: Bí thư Lập Xuân cũng khá công bằng, mặc dù tôi từng làm thư ký của ông ấy, lúc xảy ra mâu thuẫn ông ấy cũng không thiên vị tôi. Bí thư Triệu đích thân đưa tôi đến Lâm Thành nhậm chức, dọc đường làm công tác tư tưởng với tôi, bảo rằng: Đạt Khang, cậu không giống với Dục Lương, cậu là một viên đại tướng khai hoang mở đất, mau giải quyết cục diện lạc hậu ở Lâm Thành cho tôi! Lữ Châu đã có cơ sở vững rồi, để cho mấy người Dục Lương làm từng bước đi. Sa Thụy Kim gật đầu, tán thưởng cựu bí thư Triệu Lập Xuân giỏi dùng người.

Sau khi nhậm chức, Lý Đạt Khang liền nhắm vào khu phát triển kinh tế khoa học kỹ thuật này, ông ta biết rõ Lâm Thành không có nền tảng như Lữ Châu, mình cũng không thể làm từng bước như Cao Dục Lương được, vì vậy mới đề ra khẩu hiệu: Pháp luật không cấm thì cứ tự do mà làm. Mạnh

dạn thử, mạnh dạn xông pha! Từ đó trở đi, ông ta liền thành nhân vật nổi bật trên tin tức, khẩu hiệu này cũng bị đưa ra tranh cãi rất nhiều.

Đạp xe được một đoạn, hai người đầu đã túa mồ hôi, Lý Đạt Khang và Sa Thụy Kim xuống xe, đứng ven hồ dõi mắt nhìn ra xa. Nơi này cũng là một cảnh đẹp, được gọi là hồ sen thơm vạn mẫu. Trên mặt hồ rộng mọc từng mảng từng mảng sen lớn, dù mùa hoa đã qua, nhưng lá sen vươn lên như tán ô, xanh mướt dễ chịu. Gió thổi lá lay, mùi hương thoang thoảng phả vào mũi, khiến người ta thoải mái tinh thần. Những hạt sương trong vắt lăn trên bề mặt lá sen, trông như một lũ trẻ con đáng yêu. Củ sen hồ Phan An ở Lâm Thành cũng vì vậy mà nổi tiếng.

Sa Thụy Kim đến giờ mới sức nhớ ra, hỏi: Phải rồi, Đạt Khang, anh có chuyện muốn báo cáo mà? Muốn nói gì vậy?

Lý Đạt Khang thoáng ngần người: À, một chuyện riêng, nhưng tôi cảm thấy anh và tổ chức nên biết.

Sa Thụy Kim nhìn Lý Đạt Khang, cười cười: Có phải chuyện anh ly hôn với vợ không? Lý Đạt Khang lấy làm bất ngờ: Bí thư Sa, anh vừa mới về tỉnh, sao đã biết chuyện vợ chồng chúng tôi? Sa Thụy Kim nói: Làm với nhau thì phải biết mình biết ta, quan tâm lẫn nhau chứ! Lý Đạt Khang nói: Chúng tôi ở riêng đã tám năm rồi, gần như là một cơn ác mộng vậy! Sa Thụy Kim lắc đầu thở dài: Đấy, tám năm kháng chiến rồi còn gì! Nếu đã không còn tình cảm, lẽ ra nên ly hôn từ lâu rồi! Lý Đạt Khang mặt mày ủ ê: Vấn đề là Âu Dương Thanh mãi không chịu ly hôn, còn tôi, nghĩ đến thể diện nên cũng không dứt khoát, cứ sống tạm bợ bấy nhiêu năm. Bây giờ Âu Dương Thanh không chịu nghe tôi khuyên ngăn, nhất định đòi đi Mỹ với con gái, ép tôi phải lên Lương Sơn Bạc. Theo quy định của trung ương, nếu không ly hôn Âu Dương Thanh, tôi sẽ phải từ chức! Sa Thụy

Kim nói: Được rồi, chuyện này tôi đã biết, nếu không được thì đệ đơn ra tòa xin ly hôn đi!

Ông ta đang chuẩn bị đệ đơn ra tòa xin ly hôn, không ngờ Sa Thụy Kim lại nói ra trước. Lý Đạt Khang ngẩn người giây lát, giờ hai tay ra nắm chặt lấy tay Sa Thụy Kim, giọng hơi run run: Cảm ơn, cảm ơn bí thư Sa, cảm ơn anh đã hiểu và ủng hộ, vậy tôi sẽ nhanh chóng ra tòa án đệ đơn ly hôn...

19.

Hầu Lương Bình đã quen đường thuộc lối đến biệt thự của Cao Dục Lương, sau nhiều năm, anh lại cầm hoa tươi đến, ấn chuông cửa.

Một cánh cửa ngách nhỏ trên cổng lớn sơn đen mở ra. Vợ Cao Dục Lương là Ngô Huệ Phân vừa thấy anh liền tỏ vẻ mừng rỡ, nói đùa: Giờ mới đến nhà thầy à, chắc là sống sung sướng quen rồi, không muốn ăn thịt kho tàu của cô nữa phải không. Hầu Lương Bình vừa cười, vừa dùng một động tác khoa trương dâng bó hoa cho Ngô Huệ Phân, xun xoe lấy lòng: Cô vẫn giống hệt như hai mươi năm trước nhỉ? Quả là đóa hồng tươi mãi không tàn!

Đang nói cười, Cao Dục Lương đeo kính lão từ cửa sổ thư phòng trên tầng hai thò mái đầu bạc trắng ra: ủa, Hầu Tử đến à? Vào đây, mau vào đây, thầy đang đợi cậu đấy!

Vào đến phòng khách, Cao Dục Lương từ trên tầng hai đi xuống. Thấy bó hoa trên tay Ngô Huệ Phân, ông ta thân mật đùa Hầu Lương Bình: Cái thằng nhãi ranh này, chỉ biết lấy lòng cô thôi! ủa, đây là hoa hồng Lâm Thành à? Hầu Lương Bình nói: Vâng ạ, chủ hàng hoa bảo là hoa hồng Lâm Thành! Thầy thật biết hàng! Cao Dục Lương nói: Năm đó Lý Đạt Khang làm một vườn hồng nghìn mẫu ở Lâm Thành, giờ hoa hồng ở Kinh Châu cơ bản đều là của Lâm Thành cả. Hầu Lương Bình nói: Thầy cũng hay mua hoa cho cô chứ ạ? Ngô Huệ Phân vừa cắm hoa vào bình vừa nói: Còn lâu ông ấy mới mua! Lương Bình, bao nhiêu năm nay rồi, cũng chỉ có mỗi em hỡi còn ở trường là tặng hoa cho cô thôi, chắc, đúng rồi, Đồng Vĩ cũng

tặng vài ba lần. Cao Dục Lương lập tức tự giễu: Thế nên Lượng Bình à, cậu với Kỳ Đồng Vĩ đến, cô Ngô đây mới chịu gở bỏ mác giáo sư, xuống bếp làm đồ ngon cho các cậu ăn, thầy cậu đây bảo bà ấy làm, bà ấy chẳng buồn để ý! Hầu Lượng Bình mừng ra mặt: Đúng rồi còn gì ạ! Không tặng hoa còn muốn ăn đồ ngon? Cô ơi, em ủng hộ cô! Ngô Huệ Phân bật cười: Lượng Bình, Chung Tiểu Ngải vợ em có phải cả ngày bị em nịnh cho tối mắt tối mũi vào hay không? Hầu Lượng Bình cười cười: Đâu có ạ! Cô ấy thực tế lắm, em mua hoa tặng cô ấy một lần, cô ấy không khen lại còn trách, cứ bắt em đi đổi thành vịt quay, lại còn giáo huấn, đã sống với nhau rồi, mua hoa làm gì nữa, ăn được hay uống được? Cả thầy cô giáo đều bật cười.

Phòng khách nhà Cao Dục Lương rất đặc biệt. Người thầy giáo kiêm lãnh đạo này thích bonsai, vả lại cũng khá có nghề, không gian phòng khách làm rất sinh động. Ngay cửa là một cây tùng đón khách, cành uốn lượn, lá kim tua tủa, là một người bạn mang từ Hoàng Sơn về tặng cho ông ta. Trên bệ cửa sổ bày mấy chậu bonsai nhỏ, kỳ hoa dị thảo hết sức đẹp để tinh xảo. Hầu Lượng Bình đi tới thưởng thức tác phẩm của thầy giáo, tấm tắc khen không ngớt miệng. Cao Dục Lương cũng đứng dậy, mỉm cười chỉ cho anh một hai nét đặc sắc. Sau đó, hai thầy trò tự nhiên nhắc đến chuyện công việc.

Cao Dục Lương nói đến chuyện Trần Hải gặp tai nạn, lấy làm đau lòng. Đầu là học sinh của mình cả, nên Cao Dục Lương coi mấy người này như con mình vậy. Ông ta hỏi Hầu Lượng Bình: Kỳ Đồng Vĩ nói, cậu trở về Kinh Châu là vì Trần Hải, có chuyện này hay không? Hầu Lượng Bình cũng không che giấu, thừa nhận: Có ạ. Nếu không phải em bảo Trần Hải hỗ trợ bắt Đinh Nghĩa Trân, Trần Hải có lẽ cũng không bị mưu hại! Cao Dục

Lương chăm chú nhìn Hầu Lượng Bình: Mưu hại? Cậu cho rằng tai nạn của Trần Hải là do có người mưu hại? Có chứng cứ không? Hầu Lượng Bình nói: Em đang tìm chứng cứ đây ạ. Cao Dục Lương nói: Nếu có người mưu hại, cậu cũng phải cẩn thận đấy. Ngẫm nghĩ giây lát, ông ta lại nhắc nhở: Còn phải chú ý đến sự an toàn của Trần Hải nữa. Nếu thật sự là mưu hại, đối thủ sẽ không để Trần Hải tỉnh lại đâu.

Lần này Hầu Lượng Bình đến thăm thầy giáo, là mang theo nghi vấn mà đến. Thấy thời cơ đã chín, anh bèn đem vấn đề khúc mắc trong lòng ra hỏi: Đêm bắt Đinh Nghĩa Trân, thầy là người chủ trì buổi họp báo cáo, sao họp thế nào mà để Đinh Nghĩa Trân chạy mất tiêu vậy ạ? Ai báo tin cho Đinh Nghĩa Trân? Thầy giáo, thầy có nghi ngờ người nào không ạ? Cao Dục Lương thở dài: Nghi ngờ thì cũng chỉ là nghi ngờ thôi, không có chứng cứ thì không thể nói bừa được. Hầu Lượng Bình dò hỏi kỹ hơn, vậy đêm đó có tình huống gì đặc biệt xảy ra không ạ? Có ai ra ngoài gọi điện thoại không? Cao Dục Lương liếc mắt nhìn người học trò đến từ Bắc Kinh, ánh mắt hơi khó hiểu: Có, mấy người đến họp đầu ra ngoài gọi điện thoại, không chỉ một lần. Về sau tôi nhớ lại, Lý Đạt Khang trước sau ra ngoài ba lần, Kỳ Đồng Vĩ ra ngoài hai lần, Trần Hải ra ngoài bốn lần, Quý Xương Minh cũng ra ngoài một lần. Tôi cũng ra ngoài gọi điện, báo thư ký gọi, báo cáo tình hình với bí thư Sa Thụy Kim...

Cao Dục Lương đứng lên, vỗ tay sau lưng đi quanh phòng khách: Có một vài chuyện, sau nghĩ lại cũng thấy thật kỳ lạ! Như Quý Xương Minh chỗ các cậu ấy, án Bắc Kinh giao xuống mà, anh ta không cần phải báo cáo với tôi và tỉnh ủy! Hầu Lượng Bình chăm chú nhìn người thầy giáo năm xưa và lãnh đạo ngày nay, hiểu ý: Nhưng viện trưởng Quý lại nhất quyết phải báo cáo mới được? Cao Dục Lương xòe hai tay ra: Đúng thế, lão Lý

muốn báo cáo, tôi không thể không nghe; liên quan đến một vị phó thị trưởng thành phố Kinh Châu, tôi lại không thể không thông báo cho Lý Đạt Khang, Lý Đạt Khang cũng là ủy viên thường vụ tỉnh ủy mà! Còn Kỳ Đồng Vĩ, coi như là ngoại lệ, cậu ta đến báo cáo công tác vừa khéo gặp phải chuyện này. Có một nhóm lãnh đạo việc chỉnh đốn trị an, an toàn toàn tỉnh, tôi kiêm nhiệm tổ trưởng, Kỳ Đồng Vĩ phải báo cáo với tôi. Lúc Quý Xương Minh đến, Kỳ Đồng Vĩ vẫn chưa nói xong, tự nhiên không thể đi, thêm nữa còn phải bắt người nên tôi giữ cậu ta lại luôn. Hầu Lượng Bình bạo gan, thăm dò thêm một bước: Nhưng theo lời viện trưởng Quý, hôm đó thầy cũng rất lâu la, nào thì nghiên cứu, nào thì xin ý kiến...

Cao Dục Lương tỏ vẻ không vui, trên tay đang cầm một chiếc quạt xếp Nhật Bản, ông ta đặt chiếc quạt xuống bàn trà đánh "cạch" một tiếng. Thế là thế nào? Hả? Lão Lý có ý gì? Chuyện vốn không cần phải báo cáo lại nằng nặc đòi báo cáo bằng được? Báo cáo xong rồi, đương nhiên tôi phải nghiên cứu, xin ý kiến chỉ đạo, sao lại biến thành lâu la kéo dài? Hầu Lượng Bình vội nói: Thầy đừng giận, ý lão Lý là thầy hơi sách vở quá... Cao Dục Lương lại càng nổi giận: Sách vở cái gì chứ? Tôi rời khỏi đại học Gần hai chục năm rồi, từ lâu đã không còn khí chất sách vở ấy rồi! Lão Lý nhà các cậu ấy, làm gì cũng dè dặt, không chịu trách nhiệm, chỉ nhìn người ta làm, không chịu bỏ sức! Lượng Bình, tôi là lãnh đạo chủ chốt của các ban ngành thuộc hệ thống chính trị pháp luật của tỉnh mà, xảy ra chuyện như vậy, người mất mặt nhất là tôi! Hầu Lượng Bình rót thêm nước vào chén trà của thầy giáo: Vâng, vâng ạ, thầy giáo Cao, chuyện này thì em hiểu được! À, nghe nói thầy vẫn luôn truy tra chuyện này ạ? Cao Dục Lương nhấm nháp nước trà, sắc mặt dần dịu lại: Đương nhiên là phải tra xét, giờ vẫn đang đi đầu tra đây, tôi không tin không bắt được kẻ này!

Ngô Huệ Phân mang bàn cờ bằng gỗ nam ra, đề nghị hai thầy trò đánh một ván cờ. H ấ đi học, H ầu Lượng Bình thường đến nhà thầy giáo Cao chơi cờ vây, tiện thể ăn ké một bữa cơm. Anh và thầy giáo là kỳ phùng địch thủ, luận về tư duy nhanh nhạy, chiêu số tân kỳ, H ầu Lượng Bình trẻ tuổi mạnh hơn, nhưng nếu luận về công lực thâm hậu, hỏa h ầu cao thâm thì thầy giáo Cao lại hơn một bậc. Hai thầy trò này đều thích đi lại nước, bên đang chiếm lợi thế nhất quyết không chịu nhường, vậy là chẳng còn phân lớn nhỏ gì, cãi nhau đỏ mặt tía tai như gà chọi. Ngô Huệ Phân ở bên cạnh mỉm cười khuyên giải như dỗ dành trẻ con. Cô giáo Ngô hy vọng có thể lặp lại cảnh tượng ngày xưa, nhưng Cao Dục Lương và H ầu Lượng Bình đều không có tâm tư đánh cờ, tùy tiện bày quân, chủ đề câu chuyện lại trở về phân tích vụ án.

Cao Dục Lương nhìn thẳng vào H ầu Lượng Bình: Cục chống tham nhũng các cậu cũng đang đi đầu tra buổi họp báo cáo đó phải không? H ầu Lượng Bình ng ẩ thẳng người dậy, đặt một quân cờ xuống: Ngay hôm nhận chức em đã sắp xếp người đi đầu tra r ấ. thưa thầy, khoảng thời gian mà mọi người họp đó, tổng cộng có bốn cuộc điện thoại đáng nghi gọi vào máy của Đinh Nghĩa Trân, ba trong số đó là từ trạm tín hiệu cách chỗ h ản không xa lắm... Cao Dục Lương tiện tay ăn một quân cờ của H ầu Lượng Bình: Lượng Bình, đây không phải phát hiện mới của cậu, Kỳ Đ ồng Vĩ đã biết từ lâu r ấ. Kỳ Đ ồng Vĩ nói, cơ bản có thể loại trừ khả năng người trong nội bộ tiết lộ thông tin mật. Tôi không đ ồng ý cách nói này! Có thể dễ dàng loại trừ như vậy hay sao? H ả? H ầu Lượng Bình phản công ăn ba quân cờ của thầy giáo, tán đ ồng: Đúng vậy ạ! Nếu là một người nào đó trong nội bộ chúng ta tiết lộ thông tin, sau đó do người khác chỉ huy Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn thì sao? Đây h ản phải là một đường dây rất nghiêm

mật. Vì không để tâm đánh cờ, tiện tay đặt quân không nghĩ ngợi, hai thầy trò đều không hối hận, bàn cờ triển khai rất nhanh, nhất thời không phán đoán ra được bên nào chiếm ưu thế. Cao Dục Lương nói: Lượng Bình, hai chúng ta nghĩ giống nhau rồi! Vì vậy, tôi đã bảo Kỳ Đồng Vĩ sàng lọc hết một lượt các cuộc điện thoại gọi đi từ trạm tín hiệu tỉnh ủy khoảng thời gian đó! Hầu Lượng Bình nhìn thầy giáo với ánh mắt chờ mong: Có đi đâu tra được gì không ạ? Cao Dục Lương thất vọng lắc đầu: Hơn một nghìn cuộc điện thoại, nhiều người như vậy có thể đi đâu tra được gì đâu chứ? Trước mắt vẫn chưa có manh mối!

Hầu Lượng Bình vẫn không dừng chủ đề lại: Thầy, thầy không nghĩ đến việc đi đâu tra trọng điểm ạ? Ví dụ, cuộc điện thoại của Quý Xương Minh là gọi cho ai? Ba cuộc điện thoại của Lý Đạt Khang là như thế nào? Đương nhiên, còn cả đàn anh khóa trên Kỳ Đồng Vĩ của em nữa. Cao Dục Lương ăn hết cả một góc bàn cờ của học sinh, thông thả chậm rãi nhắc quân cờ, trầm ngâm tính toán: Cậu tưởng tôi chưa đi đâu tra chắc? Đi đâu tra rồi, không có điểm gì khả nghi, nhưng không dám chắc chắn. Hầu Lượng Bình tiếp tục truy vấn: Vậy ai đáng nghi nhất? Cao Dục Lương bụng dạ sâu xa, nói năng rất cẩn trọng: Chuyện này không thể nói bừa được, còn phải đi sâu đi đâu tra thêm một bước nữa. Hầu Lượng Bình ăn mất một dãy quân cờ trong lòng địa bàn của thầy giáo, đồng thời chìa ra lá bài tẩy của mình: Em thì đã đi đâu tra đến Cao Tiểu Cầm ở tập đoàn Sơn Thủy, cùng thời điểm ấy cô ta có nhận một cuộc điện thoại từ trạm tín hiệu tỉnh ủy, số điện thoại này rất kỳ lạ, chỉ dùng một lần rồi không dùng lại nữa! Cao Dục Lương rất quan tâm chi tiết này: Ô, tức là cuộc điện thoại này không phải từ số điện thoại di động của những người ở trong cuộc họp lúc đó? Hầu Lượng Bình gật đầu: Vâng ạ, rất chuyên nghiệp phải không! Vì vậy, thầy ạ,

em cho rằng cuộc điện thoại này là đáng nghi nhất! Chúng ta có thể đi đầu tra ngược lại, xem ai quan hệ mật thiết nhất với Cao Tiểu Cầm? Cao Dục Lương ngẫm nghĩ giây lát, cân trọng lắc đầu: Chuyện này không thể nói bừa được, làng nghỉ mát Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm về cơ bản có thể nói là nhà ăn của quan chức các cấp ở thành phố Kinh Châu, trước khi có tám điều quy định, tôi cũng đến đó mấy lần! Hầu Lượng Bình bật cười: Lại còn chẳng thế, thầy ơi, mấy hôm trước Kỳ Đồng Vĩ tẩy trần cho em, em còn thay thầy đóng vai Tập Đức Nhất hát kịch đấy! Anh lại ăn thêm một mảnh quân cờ của thầy giáo, tay chân lạnh lẽo nhất lên. Cao Dục Lương ngẫm nghĩ nói: Cao Tiểu Cầm quảng giao lắm, nhưng cậu nghĩ là cô ta có năng lực sắp xếp cho Đinh Nghĩa Trân xuất cảnh sao? Còn cả động cơ nữa? Phải biết rằng, Đinh Nghĩa Trân là người che chắn cho Thái Thành Công đấy! Ông ta đột nhiên phát hiện ra mình đã đại bại, thất thanh kêu lên: ủa, thế này là thế nào vậy? Hầu Tử, cậu chơi đánh úp hả, không chơi kiểu này! Không tính không tính...

Lúc này, Ngô Huệ Phân đeo tạp dề từ trong bếp đi ra, gọi Hầu Lượng Bình vào nếm thử món ăn. Hầu Lượng Bình vui vẻ vâng dạ rồi theo Ngô Huệ Phân vào trong bếp. Nồi thức ăn bốc mùi thơm ngào ngạt, Hầu Lượng Bình tham lam hít mũi vào: Thơm quá đi mất. Cô giáo xưa nay vẫn quý anh, từng có ý muốn gả con gái cho anh nữa. Ngô Huệ Phân mở nắp nồi gấp ra một miếng thịt bỏ vào miệng Hầu Lượng Bình, thân thiết mắng: Cái đồ khỉ háu ăn! Đồ khỉ háu ăn nhai thịt, tấm tắc khen: Ngon quá, ngon quá, thêm chút đường thì còn ngon nữa...

Lúc ra khỏi nhà bếp, Hầu Lượng Bình thấy thầy giáo đang trầm tư trên xô pha. Anh biết trong lòng Cao Dục Lương đã có đối tượng hoài nghi, chỉ là không chịu nói ra, đi đầu này không khỏi làm cho Hầu Lượng Bình có

chút thất vọng. Đối với thầy giáo, anh luôn có lòng kính trọng, Cao Dục Lương là thầy giáo vỡ lòng của anh ở phương diện luật học. Trên giảng đường, luận chứng hùng biện của ông, cùng với động tác vung tay mạnh mẽ đã để lại trong Hầu Lượng Bình ấn tượng cả đời khó quên. Hôm nay anh đến, là kỳ vọng thầy giáo có thể giải đáp nghi hoặc cho anh giống như trong quá khứ, phá giải câu đố Kinh Châu giúp anh, anh tin rằng thầy giáo mình hoàn toàn có năng lực này. Thế nhưng, thầy giáo Cao giờ đã là bí thư Cao rồi, không còn đặt đáp án trước mặt học sinh như hồi còn dạy học nữa. Thầy giáo chín chắn hơn, bụng dạ sâu xa hơn, vì thế mà cũng uyển chuyển khéo đưa đẩy hơn. Hầu Lượng Bình nhìn gương mặt hờn hờ của thầy giáo từ góc nghiêng, âm thầm cảm khái không thôi.

Cao Dục Lương ngẫm nghĩ một hồi, chủ động nói ra điếu trong lòng. Ông ta vỗ vỗ lên chiếc xô pha dãi, bảo học sinh ngồi xuống bên cạnh mình: Để tôi giúp cậu mở rộng mạch suy nghĩ ra một chút nhé, Đinh Nghĩa Trân trốn thoát, ai được lợi nhất?

Hầu Lượng Bình biết thầy giáo đã nghĩ ngại kỹ lưỡng, bèn hỏi ngược lại: Thầy Cao, theo thầy thì là ai ạ?

Cao Dục Lương ngần ngừ giây lát, rồi mới nói rõ ràng: Có lẽ là Lý Đạt Khang để lộ phong thanh, ít nhất thì ông ta có động cơ này! Cao Dục Lương trầm ngâm suy tư, kể lại thời gian có qua lại công việc với Lý Đạt Khang ở Lữ Châu, nói rằng cộng sự cùng một ê kíp, là dễ nhận ra phẩm hạnh của một con người nhất, đặc biệt là giữa người số một và số hai. Hôm nay phân tích tình hình vụ án, không ngại nói rõ một phen. Bí thư Lý là người vì thành tích chuyện gì cũng dám làm, dù ở Lữ Châu hay Lâm Thành cũng vậy. Vì ông ta luôn có chỗ dựa, hoặc có thể nói là tài nguyên chính trị. Ở Lữ Châu gây ra mâu thuẫn, bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập

Xuân biết lý lẽ ở phía Cao Dục Lương, bèn đi đầu động Lý Đạt Khang đến Lâm Thành làm bí thư thành ủy, thăng cấp lên làm chủ hâu một phương! Vì khu phát triển kinh tế Lâm Thành, Lý Đạt Khang bất chấp tất cả, chuyện gì cũng dám làm, người nào cũng dám dùng. Ông ta dùng một tên phó thị trưởng tham nhũng bị bắt, làm cả đám nhà đầu tư phát triển sợ quá chạy mất. Cao Dục Lương ngừng lại giây lát, mỉm cười đầy ý vị: Lần này cũng thú vị quá chứ, nhỉ? Lại một tên phó thị trưởng nữa chạy mất, nhưng nhà đầu tư thì chẳng ai chạy cả!

Hầu Lượng Bình đã hiểu ra: Thầy nói là Lý Đạt Khang ngấm ngầm thả cho Đinh Nghĩa Trân trốn đi?

Cao Dục Lương lại phủ nhận, nhìn học sinh, dáng vẻ cao thâm khó dò: Tôi có nói vậy đâu? Tôi chỉ nói chuyện lịch sử với cậu thôi, cậu tự phân tích đi! Lúc trước tôi đã nói rồi người này có lúc làm bừa, bất chấp tất cả.

Hầu Lượng Bình cũng rút lại một chút, nói: Thưa thầy, Lý Đạt Khang đầu sao cũng là ủy viên thường vụ tỉnh ủy, ông ta thực sự có thể bất chấp luật pháp, tham gia vào hoạt động phạm tội như vậy sao? Cái giá phải trả không phải hơi quá lớn sao?

Cái giá này cũng không phải quá lớn, Đinh Nghĩa Trân bị tóm, vụ án lan rộng ra, cái giá đấy mới gọi là lớn! Giờ đây cán cân lợi ích của Lý Đạt Khang lại thêm một quả cân nữa, đó là Âu Dương Thanh! Vì vợ, ông ta liệu có mạo hiểm hay không? Vấn đề của Âu Dương Thanh lẽ nào không liên lụy đến Lý Đạt Khang? Phải rồi, lần trước cậu có nói người tố cáo kia, chính là ông chủ của nhà máy Đại Phong, hẳn đưa ra được nhiều thứ giá trị không?

Hầu Lượng Bình mập mờ đáp: Chuyện này thì... cũng vừa thăm vấn xong, các chứng cứ liên quan còn chưa được xác thực.

Vậy thì nhanh chóng xác thực đi! Cao Dục Lương tính toán sâu xa, nói: Lương Bình, đã nói đến nước này, tôi cũng không giấu cậu, vào thời điểm thích hợp, tôi sẽ báo cáo với bí thư Sa Thụy Kim! Là phó bí thư tỉnh ủy, tôi có trách nhiệm nhắc nhở người đứng đầu tỉnh về những vấn đề lớn mang tính nguyên tắc. Lý Đạt Khang không đơn giản, ông ta là một con cáo già chính trị, tôi đoán ông ta sẽ giở trò ve sầy thoát xác, chủ động đề nghị ly hôn trong thời gian ngắn thôi!

Hầu Lương Bình ngẩn ngơ: Thầy Cao, thầy có nên xem lại chút không ạ, đừng gấp như vậy?

Cao Dục Lương nói: Tôi sẽ biết chừng mực. Chuyện hôm nay nói, chỉ có tôi với cậu thôi nhé, trước khi đi đầu tra có kết quả, đừng nói với bất cứ người nào, kể cả lão Quý nhà cậu! Lý Đạt Khang không có vấn đề là tốt nhất, kể cả có vấn đề thì cũng phải để bí thư Sa Thụy Kim báo cáo trung ương, để trung ương đi đầu tra xử lý!

Hầu Lương Bình gật đầu vâng dạ: Vâng, thưa thầy, em hiểu.

Cao Dục Lương lại nhắc nhở: Còn nữa, chú ý sự an toàn của Trần Hải, đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa!

Hầu Lương Bình gật đầu báo cáo: Vâng, em đã bố trí ở bệnh viện rồi ạ.

Lúc này, Ngô Huệ Phân đã làm xong com nước, bung rượu bung thịt ra, hai thầy trò mới ngừng bàn công chuyện.

20.

Hầu Lượng Bình thường đến bệnh viện thăm Trần Hải. Mỗi lần đối diện với Trần Hải đang hôn mê bất tỉnh, anh đều cảm thấy đau đớn như thể có ai bóp nghẹt trái tim mình. Tình cảm là thứ thuốc màu mãi mãi không phai trong tâm hồn con người, sẽ để lại dấu ấn sâu sắc suốt một đời người. Giờ đây, anh chỉ còn biết mong chờ kỳ tích y học xuất hiện, thế nhưng kỳ tích mãi không thấy đâu.

Trong phòng giám sát, Lục Diệc Khả nhắc đến một tình huống. Viện trưởng Quý Xương Minh nói, công an thành phố Kinh Châu đã đề xuất bắt giam Thái Thành Công rồi. Trong lòng anh chợt dâng lên một nỗi bất an khó hiểu: họ bắt giam Thái Thành Công, sợ là để tranh quyền thụ lý vụ án. Hắn là nên nhờ Quý Xương Minh gây áp lực trước, tạm thời không phê chuẩn, Lục Diệc Khả hiểu rõ, Thái Thành Công là người tố cáo quan trọng của một vụ người có chức vụ phạm tội, cũng là đương sự chủ yếu của sự kiện "16 tháng 9", quyền xử lý vụ án cần phải nằm trong tay Viện kiểm sát. Nhưng cô vẫn ngần ngại nói: Nhưng mà cục trưởng Hầu, chúng ta nhờ viện trưởng Quý gây áp lực, ông ấy có làm không? Trừ phi công tác điều tra nhắm vào Âu Dương Thanh nhanh chóng có bước đột phá, bằng không thì sẽ rất bị động.

Hầu Lượng Bình liếc mắt nhìn phòng bệnh của Trần Hải trên màn hình giám sát: Trưởng phòng Lục, hay là thế này, cô và Trương Hoa Hoa tăng ca, đột kích tìm thêm tư liệu về Thái Thành Công, nhanh chóng lập án, để Cục chống tham nhũng chúng ta xin bắt giam người! Mất đi quyền xử lý

vụ án, chúng ta sẽ phải chịu để Triệu Đông Lai dắt mũi kéo đi. Triệu Đông Lai muốn làm gì chúng ta vẫn còn chưa biết nữa! Lục Diệc Khả nói: Vậy cũng phải, bọn họ cứ ra vẻ thần bí, có gì đó tôi thấy không ổn. Có đi đâu, chúng ta không đủ lý do để đề xuất bắt giam, Thái Thành Công cũng là một đối tượng dính líu hối lộ, vả lại còn tự thú nữa, lại có biểu hiện lập công khi tố cáo người khác, theo lý có thể không bị bắt...

Hầu Lượng Bình chỉ đạo cấp dưới: Trường hợp bình thường thì là như vậy, nhưng giờ tình huống đặc thù. Vì sự an toàn của người tố cáo, cũng để thuận lợi đi điều tra vụ án Âu Dương Thanh, Đinh Nghĩa Trân lợi dụng chức vụ phạm tội, không chỉ phải bắt người, mà còn phải làm giấy tờ cho vững vàng vào, tội danh đề xuất bắt giam phải lớn hơn tội danh mà công an thành phố báo lên! Như vậy thì Thái Thành Công có thể do Viện kiểm sát xử lý rồi. Ngoài ra, còn phải xét đến một tình huống đặc thù khác nữa, hiện tại Thái Thành Công đang điều trị vết thương ở bệnh viện công an, chúng ta cũng có thể động não ở phương diện này.

Lúc này, trinh sát viên Chu Chính đến thay ca, Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả liền rời khỏi bệnh viện.

Vẫn chưa bàn chuyện xong, nên Hầu Lượng Bình mời uống cà phê. Hai người đến chỗ góc đường, đẩy cửa đi vào một quán cà phê. Ánh đèn u ám, tiếng nhạc vãn vút, mùi cà phê bao phủ khắp không gian. Họ ngồi xuống một bàn gần cửa sổ, Hầu Lượng Bình gọi cho Lục Diệc Khả đồ uống và điểm tâm kiểu Tây, còn mình thì gọi cà phê sữa. Ánh đèn đường chiếu vào bóng nghiêng của Lục Diệc Khả, cô đang cúi đầu khuấy đồ uống, nét mặt u uất. Ánh mắt Hầu Lượng Bình bắt gặp ánh mắt cô, cô khẽ thở dài: Tối hôm đó, tôi và Trần Hải cũng uống cà phê ở đây!

Hầu Lượng Bình muốn an ủi Lục Diệc Khả vài câu, nhưng Lục Diệc Khả lại dứt khoát lắc mái đầu tóc ngắn, nói rất nhanh báo cáo về tình hình vụ án Âu Dương Thanh với anh. Bốn tấm thẻ ngân hàng mà Thái Thành Công tặng Âu Dương Thanh đều đã tra rõ ràng rồi, ba trong số đó là thẻ chết, chỉ còn một tấm vẫn đang sử dụng. Tấm thẻ này được mở vào tháng 3 năm 2013, ngay ngày mở thẻ, người đăng ký đã nộp vào năm trăm nghìn tệ, tên chủ thẻ là Trương Khuê Lan. Ba tháng sau khi mở tài khoản, tức là từ tháng 3 đến tháng 6 năm 2013, có người chia đợt rút ra từ đó hai trăm hai mươi lăm nghìn...

Có người? Hầu Lượng Bình chăm chú hỏi.

Đúng, chỉ có thể nói vậy, giờ vẫn chưa có chứng cứ rõ ràng chứng minh người rút tiền là Âu Dương Thanh. Lục Diệc Khả tiếp tục nói: Từ tháng 8 đến tháng 9 năm 2013, lại có người chia đợt rút ra hai trăm bảy mươi nghìn, thế là đã bốn trăm chín mươi lăm nghìn rồi, số tiền này đều được rút ra từ máy rút tiền tự động.

Hầu Lượng Bình trầm tư: Vậy thì phải có video ghi lại hình rút tiền chứ.

Lục Diệc Khả nói: Video ghi hình rút tiền chỉ lưu trữ ba tháng, giờ đều không còn nữa. Tấm thẻ này không dùng để chi tiêu, mà chỉ rút tiền mặt. Người rút tiền không để lại tư liệu hình ảnh, cũng không có bút tích ký tên.

Hầu Lượng Bình cho rằng với chứng cứ như vậy, Âu Dương Thanh sẽ không nhận. Có đi đâu, Lục Diệc Khả lại đề xuất một hướng suy nghĩ mới: Lợi dụng tấm thẻ vẫn còn năm nghìn tệ, có thể suy xét đến việc đập cở động rần, cho con rần kinh động! Bà ta chẳng phải có hộ chiếu cá nhân sao? Có thể đi bất cứ lúc nào? Để bà ta kinh hãi một phen, đi cho nhanh. Bà ta đã đưa đơn từ chức rồi, một khi ra đi chắc hẳn là không dễ dàng trở về

nữa! Bà ta sẽ tranh thủ thời gian thu dọn lại tiền bạc tư trang, đóng đồ mang đi. Lúc thu dọn tư trang, bà ta sẽ phát hiện trong tấm thẻ này vẫn còn năm nghìn tệ, sẽ đi rút tiền ra. Chỉ cần tấm thẻ có động tĩnh, chứng cứ liền về tay.

Hầu Lượng Bình không cho là vậy, xua tay nói: Ấu trĩ! Lúc này cô còn chờ mong bà ta rút năm nghìn tệ còn lại trong thẻ mang đi chắc? Đừng quên, Âu Dương Thanh là dạng người gì? Bà ta là phó giám đốc ngân hàng thành phố Kinh Châu, là vợ của quan cao quyền quý Lý Đạt Khang, chúng ta không thể coi bà ta như dân chúng tầng lớp thấp được. Năm nghìn tệ đối với dân chúng bình thường có thể là con số lớn, nhưng đối với Âu Dương Thanh thì gần như có thể bỏ qua không cần tính đếm!

Lục Diệc Khả tự giễu mình: Cũng phải, tôi cứ ngỡ Âu Dương Thanh là mình cơ! Thế nhưng, cô đột nhiên đổi giọng, vị nữ trưởng phòng quật cường nói: Có đi đâu, tôi vẫn muốn đánh cược một phen, tôi cược Âu Dương Thanh là một người đàn bà nhỏ mọn, Âu Dương Thanh yêu tiền như mạng! Nếu bà ta thực sự không chi li tính toán như tôi, thì tôi xin nhận thua.

Hầu Lượng Bình hỏi với giọng giễu cợt: Trưởng phòng Lục ời, xin hỏi cô chúng ta có thua nổi hay không? Hả?

Lục Diệc Khả thở dài một tiếng: Đương nhiên là không thua nổi, lão Quý sẽ mắng cho chúng ta sấp mặt! Phu nhân của bí thư thành ủy, thường vụ tỉnh ủy là người chúng ta có thể tùy tiện đem ra đùa chắc? Hay là, chúng ta để lão Quý quyết định?

Không, không, làm vậy không phải là gây khó cho lãnh đạo à, viện trưởng Quý cần trọng, chắc chắn sẽ bắt chúng ta dừng lại! Hầu Lượng Bình đảo tròn mắt, lại có chủ ý mới. Ừm, hay là thế này, cả tôi và cô đều không

lộ mặt, để bọn Trương Hoa Hoa đến tận nhà phục vụ, hỏi thăm Âu Dương Thanh về tình hình cho vay ở một số doanh nghiệp, gõ nhẹ một cái vào bãi cỏ thôi.

Hai mắt Lục Diệc Khả sáng bừng lên, cô vỗ tay nói: Ô, cách này được đấy, Âu Dương Thanh chợt dạ, chắc chắn sẽ có hành động. Làm vậy vừa đạt được mục đích mà chúng ta lại không đến nỗi bị động...

Ngày hôm sau, khi nữ kiểm sát viên Trương Hoa Hoa đến ngân hàng thành phố, Âu Dương Thanh đang họp. Phó chủ nhiệm văn phòng họ Lý gọi bà ta ra khỏi phòng họp, thông báo bên Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh có một cô muốn gặp để tìm hiểu về tình hình cho vay đối với một số doanh nghiệp tư nhân. Âu Dương Thanh lập tức cảnh giác, tại sao lại tìm tôi, mà không tìm người khác? Phó chủ nhiệm Lý bảo anh ta cũng không biết. Âu Dương Thanh lại thận trọng dò hỏi, cái cô bên Viện kiểm sát này muốn tìm hiểu về tình hình những doanh nghiệp nào? Có công ty may mặc Đại Phong không? Phó chủ nhiệm Lý lắc đầu, nói người ta không đề cập đến doanh nghiệp cụ thể nào cả, chỉ muốn nói chuyện với chị một chút thôi, sắc mặt Âu Dương Thanh trầm xuống: Nói cái gì mà nói? Tôi không gặp cô ta đâu, đang bao nhiêu việc, không rảnh! Cô ta muốn tìm hiểu tình hình gì, thì các anh đi mà ứng phó. Nhưng phải chú ý đấy, tư liệu về khoản vay của khách hàng thuộc về bí mật thương mại, cô ta muốn tìm hiểu về tình hình vay nợ của bất cứ doanh nghiệp nào cũng phải đưa ra giấy tờ của Viện kiểm sát mới được!

Trở về phòng họp, Âu Dương Thanh không còn tâm trạng đâu nghe bản báo cáo dài dằng dặc của giám đốc ngân hàng nữa. Bà ta cúi đầu, giả bộ ghi chép vào sổ, trong lòng rối như tơ vò. Tại sao người của Cục chống tham nhũng bên Viện kiểm sát lại tìm đến bà ta lúc này? Mình bị nắm thóp gì rồi

chẳng? Công ty của Vương Đại Lộ liệu có vấn đề gì không? Thậm chí có khả năng Lý Đạt Khang đã bị ai đó nhắm vào, người ta muốn đánh từ chỗ bà ta?

Cho dù thế nào, bà ta cũng không thể ở lại lâu trên mảnh đất này nữa, cần phải nhanh chóng lên đường đi Mỹ! Nhưng Lý Đạt Khang lại ép bà ta phải làm xong thủ tục ly hôn trước khi xuất cảnh, nếu không đáp ứng, ngộ nhỡ ông ta giở trò gì thì bà ta làm sao đối kháng lại ông chồng quyền cao chức trọng? Lúc này, giám đốc ngân hàng họ Vương yêu cầu bà ta nói về một vấn đề mang tính kỹ thuật, gọi mấy tiếng rồi mà bà ta vẫn không nghe. Trước ánh mắt nhìn chòng chọc của mọi người, Âu Dương Thanh đứng lên, nét mặt lộ vẻ ốm yếu: Thực xin lỗi, giám đốc Vương, bệnh đau đầu của tôi lại tái phát, đầu đau như muốn nổ tung ra vậy... Giám đốc Vương bảo bà ta về nhà nghỉ ngơi, bà ta liền cầm túi xách rời khỏi phòng họp.

Biệt thự ở Đế Hào Viên mà Vương Đại Lộ tặng cho là chốn dung thân của Âu Dương Thanh lúc này. Bà ta thường ngẩn người ra trong vườn hoa, hoặc ngẩng đầu lên nhìn những bông hoa trắng muốt thanh khiết trên cây ngọc lan, hoặc cúi đầu chăm chú nhìn những đóa hồng nở rộ trên hàng rào, cứ thế đứng suốt một hồi lâu. Những bông hoa xinh đẹp khiến bà ta tạm thời quên đi mọi phiền não nơi tục thế, linh hồn như thể thoát khỏi cơ thể, hòa nhập vào giữa đám cỏ hoa. Tình cờ, có tiếng tạp âm ồn ào vang tới, bà ta sẽ giật nảy mình, tựa như vừa tỉnh khỏi cơn mộng, sau đó kéo lê bước chân mệt mỏi, sắc mặt ảm đạm trở vào căn biệt thự rộng lớn.

Bà ta có trạng thái tâm lý hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác sinh lý, vẫn cố chấp với tình yêu như thể thời thanh niên, cứ đắm chìm trong những giấc mộng ban ngày ấy không chịu tỉnh lại. Tuy nói bà ta chăm sóc

bản thân rất tốt, trên năm mươi rưỡi, làn da vẫn trắng muốt, thân hình vẫn thon gọn, nhưng trên trán rỗ cuộc vẫn đầy những nếp nhăn vừa nhỏ vừa sâu. Bà ta thích mê bộ phim Hàn *Vì sao đưa anh tới*, xem đi xem lại hết lần này đến lần khác như thể phát bệnh, câu chuyện tình yêu lãng mạn hòa nhập làm một với giấc mơ ban ngày của bà ta. Bà ta thích cầm một ly rượu vang, cuộn mình trên chiếc xô pha bằng da thật trên tầng hai tòa biệt thự, cô độc chờ thời gian trôi qua. Nhưng bà ta không cảm thấy cô độc, bà ta cười cùng thần tượng trong phim là giáo sư Do Min-Joon, cùng anh ta rơi nước mắt, hoàn toàn coi mình là nhân vật nữ chính trong phim.

Vương Đại Lộ nói, những bộ phim truyền hình vô vị này là chất ma túy tinh thần, Âu Dương Thanh đồng ý, nhưng thứ bà ta cần vừa khéo chính là loại ma túy tinh thần này. Vương Đại Lộ khuyên bà ta đi gặp bác sĩ tâm lý, bà ta nói, để chữa cho tôi tỉnh táo như Lý Đạt Khang vậy à? Thế thì tôi thà chết còn hơn. Là một người đàn bà, Âu Dương Thanh mãi mãi không thể có được tình yêu trong mộng tưởng với chồng mình, điều này khiến bà ta chìm sâu vào trong đau khổ.

Trên đường về nhà, Âu Dương Thanh nghĩ mãi về hoàn cảnh của mình lúc này - không thể lưu luyến gì được nữa rồi. Vốn dĩ, bà ta còn gửi gắm một chút tình cảm vào người bạn học cùng đại học là Vương Đại Lộ, nhưng mặc dù quan tâm bà ta, Vương Đại Lộ vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định. Ông ta còn ngầm ám thị cho Âu Dương Thanh, mình không phải giáo sư Do, điều này khiến Âu Dương Thanh rất đau lòng. Nhưng xảy ra chuyện, bà ta vẫn phải tìm Vương Đại Lộ, lúc đợi Vương Đại Lộ tới, trời đã ngã về hoàng hôn, Âu Dương Thanh đứng ở vườn hoa gần người ra hồi lâu, trong lòng chua xót, lệ đã thấm ướt cả vành mắt.

Lúc Vương Đại Lộ tới nơi, sắc trời đã tối đen, nửa vầng trăng dâng lên ở chân trời phía Đông. Âu Dương Thanh đứng dưới ánh trăng, buồn bực kể lể với Vương Đại Lộ, hôm nay có một cô gái trẻ bên Viện kiểm sát đột nhiên chạy đến ngân hàng tìm bà ta để tìm hiểu về tình hình cho vay của một số doanh nghiệp, cũng không biết là có ý đồ gì.

Vương Đại Lộ nhận định đây là tín hiệu nguy hiểm đã cận kề Ông ta nói với Âu Dương Thanh, Lý Đạt Khang đã cảnh cáo ông ta. Giờ cần phải giải quyết ổn thỏa hai chuyện: Thứ nhất, đàm phán ly hôn với Lý Đạt Khang, càng nhanh càng tốt. Thứ hai, xong thủ tục ly hôn cần lập tức bay đi Mỹ, tránh để đêm dài lắm mộng. Âu Dương Thanh không cam tâm bỏ qua cho ông chồng mình như thế. Bà ta bảo, Lý Đạt Khang đã nói muốn ra tòa, vậy thì cứ chờ tòa phán xử đi! Vương Đại Lộ vội khuyên giải: Đừng gây chuyện nữa! Viện kiểm sát tìm đến tận cửa, nói gì cũng không phải là dấu hiệu tốt! Sự việc không thể chậm trễ thêm nữa, anh nghĩ tối nay em nên về gặp Lý Đạt Khang nói chuyện luôn đi, chủ động nói chuyện!

Nước mắt tích tụ trong mắt Âu Dương Thanh liên tục chảy tràn ra, một lúc lâu sau, bà ta mới thở dài: Được rồi, Đại Lộ, em nghe lời anh, ly hôn thì ly hôn! Nhưng có một số chuyện, em vẫn phải nói rõ ràng với ông ta...

Nhận được điện thoại của Âu Dương Thanh, Lý Đạt Khang rất ngạc nhiên. Lúc đó, ông ta đang thanh tra đột xuất trung tâm hội nghị triển lãm quốc tế. Vị bí thư này chính là như vậy, xuất quỷ nhập thần, thường xuất hiện ở những nơi không ai ngờ vào những lúc không ai ngờ, làm đám cấp dưới đầu rất căng thẳng. Lý Đạt Khang đề nghị vợ về nhà nói chuyện, Âu Dương Thanh biết chồng sợ đi đâu gì, bèn nói: Ông yên tâm, tôi không cãi nhau với ông đâu, tối rồi sẽ tan, hôm nay chúng ta thỏa thuận chuyện ly hôn! Vừa nghe thấy thỏa thuận ly hôn, Lý Đạt Khang mừng ra mặt, chuyện

này với ông ta chẳng khác gì phúc âm cả! Nếu được như vậy, ông ta cũng không cần phải đề xuất ra tòa làm gì nữa, làm vậy sẽ có ảnh hưởng tiêu cực. Ông ta hẹn với vợ qua điện thoại, sẽ gặp nhau ở nhà thủy tạ số 2 bên bờ hồ phía Đông của trung tâm hội nghị triển lãm quốc tế.

Thời tiết tối hôm đó rất dễ chịu, ánh trăng như nước, mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Lý Đạt Khang ngồi trên chiếc ghế hóng mát uống trà dưới ánh đèn nhà thủy tạ, ánh mắt hướng về phía bầu trời đêm vô tận. Trời đêm trong trẻo, những ngôi sao tỏa ra ánh sáng khiến người ta phải ngạc nhiên. Trăng là trăng non, một cái liềm bạc treo lơ lửng trên bầu không, vì tầm nhìn rõ nên trông rất sáng, chiếu rọi bốn phía xung quanh như ban ngày. Vợ ông ta đến đúng hẹn, nỗi đau trong lòng hai người đều lắng xuống. Ánh trăng ánh sao như nước suối, tẩy đi những phiến lụy của thế gian.

Lý Đạt Khang nhường chỗ, rót trà: Âu Dương, lâu lắm rồi bà không đến chỗ này nhỉ? Âu Dương Thanh cởi bỏ áo gió: Đúng thế, lần trước đến, nơi này vẫn còn là một mảnh đất hoang! Lý Đạt Khang nhấn mạnh: là một mảnh đất hoang bị ô nhiễm nghiêm trọng! Âu Dương Thanh phụ họa: Ở Kinh Châu có ai mà không biết, nơi này vốn là khu nhà máy hóa chất cũ đã bỏ nhiều năm! Âu Dương Thanh ngồi xuống uống trà. Đôi vợ chồng sắp sửa ly hôn này vẫn còn xem như tự nhiên, không căng thẳng đến mức bật kiếng giương cung. Có đi đâu, Lý Đạt Khang là tên cuồng công việc, không giữ nổi miệng, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt nói: Thế nên tôi mới quyết xây dựng trung tâm hội nghị triển lãm ở đây, công trình trọng điểm của nhà nước mà không đến, ai mà dám đến chứ? Giờ nhà nước đã làm rồi, các nhà đầu tư phát triển cũng đến rồi, khai phá sẽ kéo theo việc xử lý ô nhiễm, người đời sau sẽ có được một lá phổi xanh cho thành phố, nhìn đi, một vùng rộng mênh mông kia kìa...

Âu Dương Thanh ngắt lời, không để ông ta nói chuyện công việc nữa: Chuyện công việc ông nói mãi cũng không hết! Lý Đạt Khang vội vàng chuyển hướng: Vậy nói chuyện của chúng ta đi! Âu Dương Thanh nếm trà, nhìn thẳng vào đối phương: Trước khi nói chuyện của chúng ta, tôi vẫn muốn nói về Vương Đại Lộ đã! Lý Đạt Khang không thoải mái cho lắm, nhìn mặt hồ hởi: Chuyện chúng ta ly hôn liên quan gì đến Vương Đại Lộ à? Trong mắt Âu Dương Thanh lại tóe ra lửa: Nếu không phải Vương Đại Lộ khuyên tôi, Lý Đạt Khang, tối nay tôi sẽ không đến đây đâu! Lý Đạt Khang bình tĩnh lại, bảo vợ có gì thì cứ nói.

Âu Dương Thanh chìm vào trong hồi ức về những chuyện ngày xưa, bà ta nhắc lại một câu chuyện cũ:

Hai mươi một năm trước ở huyện Kim Sơn, Vương Đại Lộ là phó chủ tịch huyện, trợ thủ đắc lực và bạn thân của chủ tịch huyện Lý Đạt Khang. Lý Đạt Khang muốn sửa đường, tiến hành cưỡng chế phân bổ trên toàn huyện, làng nào cũng phải móc tiền, người nào cũng phải quyên góp, vì năm tẻ mà ép cho một nông phụ phải uống thuốc sâu. Gia tộc ở nông thôn người đông thế mạnh, thoáng cái đã làm ầm lên, mấy trăm người mặc áo gai đeo khăn tang khiêng xác đến trước cửa cơ quan huyện. Vương Đại Lộ bị ép đứng ra nhận trách nhiệm thay cho Lý Đạt Khang và chính quyền huyện, sau đó từ chức. Sau khi từ chức, Lý Đạt Khang và bí thư huyện ủy lúc đó là Dịch Học Tập lấy ra năm chục nghìn tẻ hỗ trợ Vương Đại Lộ khởi nghiệp. Trải qua nhiều năm phấn đấu, Vương Đại Lộ mới có tập đoàn Đại Lộ như ngày hôm nay.

Lý Đạt Khang cũng nhớ lại chuyện này: Đúng thế, Đại Lộ là người tốt! Bà ấy, Âu Dương, lúc đó nói gì cũng không chịu lấy ra năm chục nghìn tẻ này! Bà chẳng cãi nhau với tôi còn gì, cũng nhờ Dịch Học Tập làm công

tác tư tưởng, đảm bảo sau này nhất định trả bà năm chục nghìn tệ ấy, bà mới chịu đưa sổ tiết kiệm ra...

Vâng, tôi thừa nhận tôi tính toán, tôi là đàn bà mà. Lý Đạt Khang, chuyện này tôi hối hận đến tận ngày hôm nay, áy náy đến tận ngày hôm nay đấy! Không ngờ, nói tới đây giọng điệu bà ta đã lại thay đổi: Nhưng ông của ngày hôm nay thì sao chứ? Không áy náy à? Ông quên Vương Đại Lộ đã thay ông gánh sấm sét như thế nào à? Nếu không phải có Vương Đại Lộ, năm đó ông rất có thể đã gục ngã ở huyện Kim Sơn rồi, làm gì có ủy viên thường vụ tỉnh ủy, bí thư thành ủy ngày hôm nay? Con người không thể quên gốc được, tôi đã cầu xin ông giao mảnh đất của nhà máy Đại Phong cho tập đoàn Đại Lộ, tại sao ông sống chết cũng không đáp ứng vậy?

Lý Đạt Khang cười gượng: Âu Dương, bà lại sai rồi! Năm chục nghìn năm đó đưa cho Vương Đại Lộ là tiền tích lũy nhà chúng ta, tôi có thể đưa hết cho anh ta được. Nhưng hôm nay, bất cứ dự án nào cũng không phải của nhà chúng ta, Lý Đạt Khang tôi không có quyền phê chuẩn cho anh ta! Tôi làm trái nguyên tắc giao dự án cho anh ta, vừa là hại mình, vừa là hại cả anh ta. Chuyện này tôi cũng đã nói với Vương Đại Lộ rồi, tập đoàn Đại Lộ của anh ta là tập đoàn thực phẩm và rượu, đừng ham nóng nhiệt tham gia vào bất động sản, thật sự muốn làm thì cứ theo trình tự mà đấu thầu! Tôi hẹn anh ta gặp nói chuyện rồi, bảo anh ta đừng đi đường nhỏ!

Âu Dương Thanh nổi cáu lên: Tôi biết, Vương Đại Lộ nói với tôi rồi! Chuyện này là nhắm vào tôi đúng không? Vậy nên Lý Đạt Khang à, hôm nay tôi cũng phải nói rõ với ông chuyện này, Vương Đại Lộ chưa bao giờ bảo tôi tìm ông xin dự án cả, đấy là tôi áy náy chuyện năm xưa, muốn giúp ông ấy và tập đoàn Đại Lộ mà thôi! Hôm nay, chúng ta sắp thỏa thuận ly

hôn rồi, Lý Đạt Khang, ông có thể cho tôi một cơ hội để báo đáp cho Vương Đại Lộ hay không?

Lý Đạt Khang chần chịt lắc đầu: Âu Dương à, đừng nói về chuyện này nữa được không?

Âu Dương Thanh lau nước mắt: Được, không nói nữa! Nói với ông một câu cuối cùng thôi! Nếu không phải Vương Đại Lộ khuyên tôi, tôi cũng không dễ dàng ly hôn với ông như vậy đâu! Ông bảo trọng!

Nói đoạn, Âu Dương Thanh cầm túi xách, đứng dậy bỏ đi, giày cao gót giậm văng cả nền đá hoa cương.

Tâm trạng Lý Đạt Khang rất phức tạp. Âu Dương Thanh đột nhiên đồng ý thỏa thuận ly hôn, vừa khiến ông ta như trút được gánh nặng lại cũng khiến ông ta cảm thấy mất mát gì đó, cảm giác áy náy giống như một mảng mực đậm từ từ tan ra, tràn khắp lòng ngực. Sau khi Âu Dương Thanh đi, ông ta đứng dậy, đi loang quanh một mình ven bờ hồ. Gió nhẹ thổi lướt qua, hình ảnh phản chiếu của vầng trăng non trên mặt hồ bị bóp vỡ thành những mảnh bạc, từng đợt từng đợt trôi về phía bờ. Ông ta nhớ lại những gì Âu Dương Thanh nói, là Vương Đại Lộ khuyên giải bà ta mới đồng ý ly hôn, lại càng cảm thấy có lỗi với người đồng sự, người bạn cũ này. Do ông ta quá đa tâm, bao nhiêu năm nay cũng không liên hệ lại với Vương Đại Lộ, lạnh lùng với người ta, thực sự là không nên như vậy!

Trần ngâm một lúc, Lý Đạt Khang quét mắt nhìn ra phía mặt hồ, lặng lẽ mở điện thoại di động: Đại Lộ à? Cảm ơn anh! Là đồng sự và chiến hữu cùng một ê kíp năm đó, hy vọng anh có thể hiểu tôi hơn... nhưng đối phương không nói gì đã ngắt máy. Lý Đạt Khang nhấn nài gọi vào số ông ta một lần nữa. Cuối cùng, Vương Đại Lộ cũng nghe điện.

Sao vậy, Đại Lộ, cả điện thoại của tôi cũng không muốn nghe nữa à?

Giọng Vương Đại Lộ mang theo vẻ châm biếm: Anh bảo tôi đừng đi đường nhỏ mà, tôi đã chặt đứt đường nhỏ rồi!

Lý Đạt Khang thành khẩn nói: Đại Lộ, trong đây có lẽ có chút hiểu lầm, tôi cũng không có ý làm tổn thương tình cảm của anh. Đại Lộ, tôi vừa hồi tưởng lại, từ lúc anh từ chức ở Kim Sơn, hai mươi một năm nay, anh thực sự chưa tìm tôi nhờ vả chuyện gì cả. Chỉ là, lần này phát triển khu vực hồ Quang Minh...

Vương Đại Lộ không hề khách khí ngắt lời ông ta: Bí thư Lý, lần mở rộng phát triển khu vực hồ Quang Minh này không được công bằng lắm! Tôi có cần nhẫn trước mặt Âu Dương mấy câu, có đi đâu chỉ là hy vọng có được sự đãi ngộ công bằng mà thôi, hy vọng Đinh Nghĩa Trân đừng làm quá đáng quá! Bí thư Lý, anh có biết Đinh Nghĩa Trân đã làm những gì sau lưng anh không? Giờ đây sự thực đã chứng minh, anh dùng sai người rồi! Dự án cải tạo hồ Quang Minh mà anh chủ trì không quang minh chút nào đâu, đen tối lắm, quá nhiều vùng tối, không cho chúng tôi một môi trường cạnh tranh công bằng gì cả.

Đúng vậy, đúng vậy, Đại Lộ, tôi đã nhận thức được sai lầm này rồi...

Vương Đại Lộ kích động nói tiếp: Anh đề phòng tôi như phòng trộm, thực sự làm tôi rất thương tâm. Đạt Khang, giờ anh bắt đầu nhớ lại, cũng biết tôi từ lúc ra ngoài làm ăn đến giờ hai mươi một năm nay chưa từng tìm đến anh. Anh biết tại sao tôi không tìm anh không? Tôi sợ kẻ làm ăn như mình kéo vị quan cao như anh xuống nước, tôi còn sợ anh làm liên lụy tôi nữa cơ! Một vị quan cao ngã xuống, bao nhiêu thương nhân bẽ mặt, tôi thấy nhiều rồi!

Lý Đạt Khang cầm chặt điện thoại di động thở dài: Đúng vậy, xem ra tôi trách lầm anh rồi, để hôm nào tôi mời rượu xin tội vậy! À, đúng rồi, gọi

cả Dịch Học Tập bên Lữ Châu đến nữa, ba người chúng ta làm một bữa không say không về

Được rồi, Đạt Khang, vậy tôi đợi anh. Đầu bên kia rồi cuộc cũng vang lên tiếng hưởng ứng hữu hảo.

21.

Lục Diệc Khả cực kỳ phẫn nộ. Âu Dương Thanh bày ra thái độ ngạo mạn của quan bà, bắt Trương Hoa Hoa đợi ở phòng tiếp khách ngân hàng thành phố Kinh Châu một buổi chiều, chẳng thèm gặp mặt, thực sự là quá khinh người r ấi. Càng nghĩ kỹ, cô lại càng giận - cô muốn đập cở động rấn, con rấn không bị kinh động, không khéo lại còn đang cười th ần, thực là đáng ghét vô cùng!

Buổi sáng sớm, H ầu Lượng Bình tập xà kép ở sân vận động Viện kiểm sát, anh mặc áo may ô trắng, cơ bắp vùng ngực và cánh tay nổi g ồ lên. Lục Diệc Khả làm tăng ca cả đêm tìm đến trước cây xà kép trên sân vận động, đề nghị trực tiếp triệu tập Âu Dương Thanh, dựa theo tố cáo của Thái Thành Công để tiến hành thẩm vấn. Vấn đề then chốt là, yêu cầu bà ta giao ra hộ chiếu cá nhân.

H ầu Lượng Bình ngẫm nghĩ, cảm thấy trường hợp này đã cần phải có hành động r ấi. Trong tay Âu Dương Thanh có hộ chiếu đã đóng thị thực, nếu không hành động, ngộ nhỡ bà ta bỏ trốn như Đinh Nghĩa Trân thì đó là trách nhiệm của anh. Nghĩ vậy, anh bèn quyết đoán ra lệnh cho Lục Diệc Khả, ngăn trở Âu Dương Thanh xuất cảnh.

Lục Diệc Khả xác nhận lại lần nữa: Cục trưởng H ầu, vậy hôm nay chúng ta sẽ tiếp xúc với Âu Dương Thanh phải không?

H ầu Lượng Bình nhảy xuống thanh xà kép, nhắc chân bước đi. Đúng, để tổ của Trương Hoa Hoa hành động đi!

Cuộc giao phong chính diện với Âu Dương Thanh bắt đầu như vậy. Thế nhưng, đi đâu khiến H'ài Lượng Bình và Lục Diệc Khả không ngờ đến là, vừa mới bắt đầu họ đã đụng phải Lý Đạt Khang, một màn hý kịch bất ngờ nhảy ra khỏi cấu tứ ban đầu, diễn ra trong cảm xúc mãnh liệt. Màn kịch này chấn động cả chính trường tình H, mạnh mẽ vén lên một góc của tấm màn đen nặng nề.

Nói ra cũng khéo, sáng hôm đó, khi Trương Hoa Hoa nhận lệnh dẫn theo hai nữ đồng sự đến ngân hàng thành phố Kinh Châu triệu tập Âu Dương Thanh, một tình huống mới nảy sinh. Tấm thẻ ngân hàng nằm yên kia đột nhiên hoạt động trở lại như thể có kỳ tích: Nhân viên giám sát nhận được tín hiệu chỉ tiêu, chỉ vài phút trước, tấm thẻ được quẹt một khoản 5030 tệ ở bách hóa Danh Phẩm. Lục Diệc Khả ngay chỉ huy tại Cục chống tham nhũng liền bảo Trương Hoa Hoa lập tức chạy đến bách hóa Danh Phẩm, thu thập ngay chứng cứ này. Nếu phát hiện mục tiêu Âu Dương Thanh thì khống chế tại chỗ.

Trương Hoa Hoa nhận được chỉ thị, lao đến bách hóa Danh Phẩm. Bách hóa này người đông nườm nượp, muốn tìm một người không phải chuyện dễ. Trương Hoa Hoa bảo hai nhân viên cấp dưới chia nhau tìm kiếm ở tầng một, còn mình chạy thẳng lên tầng hai. Khi ở trên thang cuốn lên tầng hai, Trương Hoa Hoa đột nhiên phát hiện Âu Dương Thanh xách túi lớn túi nhỏ từ chiếc thang cuốn đối diện đi xuống, hai người còn nhìn nhau một cái. Âu Dương Thanh hiển nhiên đã nhận ra cô, lập tức rảo nhanh bước chân, nhanh chóng bước xuống thang cuốn, vội vàng rời đi. Trương Hoa Hoa thấy không ổn, vội vàng liều mạng đi ngược chiều thang cuốn, đẩy dạt người qua lại sang hai bên đuổi ra phía cửa. Thế nhưng, cô vẫn

chậm mất một bước, Âu Dương Thanh đã lên chiếc BMW của bà ta đậu ở bãi đỗ xe, lái xe như điên, phóng thẳng ra phố lớn...

Trương Hoa Hoa cũng lên xe của Viện kiểm sát, cấp tốc lao ra khỏi bãi xe, đồng thời cô nói vào ống nghe trên tay áo báo cáo với Lục Diệc Khả: Trưởng phòng Lục, Âu Dương Thanh đã nhận ra tôi, muốn tháo chạy, tôi đang bám theo bà ta, nhưng tôi chỉ có một người, hai cấp dưới vẫn đang ở bách hóa!

Lúc này Lục Diệc Khả đang chạy nhanh trên hành lang, định đến phòng làm việc của Hầu Lượng Bình báo cáo, bèn nói vào thiết bị liên lạc trên tay áo: Được, Hoa Hoa, bám chặt bà ta được thì tốt, tôi sẽ phái người tăng viện cho cô ngay.

Lúc này, Quý Xương Minh bước tới từ phía đối diện, thuận miệng hỏi một câu: Diệc Khả, tăng viện cho ai vậy?

Lục Diệc Khả bất giác giật nảy mình, vụ trực tiếp giao phong với vị quan bà này, Hầu Lượng Bình vẫn chưa xin chỉ thị của đồng chí viện trưởng Viện kiểm sát này đâu! Vậy là, cô bèn nói với vẻ hồ hởi: Ô, bắt một tên vớ vẩn thôi ạ!

Quý Xương Minh hồ nghi nhìn Lục Diệc Khả một cái, rồi đi lướt qua bên cạnh.

Vào phòng làm việc, Lục Diệc Khả lập tức báo cáo tình huống mới với Hầu Lượng Bình: Mục tiêu đang gấp rút bỏ chạy, rất có thể sẽ trở về nhà ở khu thành ủy, bước tiếp theo nên làm thế nào. Có phải cần tăng viện cho Trương Hoa Hoa, ôm cây đợi thỏ trước cửa nhà Lý Đạt Khang? Hầu Lượng Bình cười gượng: Thực sự phải chạy đến nhà ủy viên thường vụ tỉnh ủy, bí thư thành ủy Kinh Châu bắt người à? Lục Diệc Khả nói: Không phải tôi đang xin ý kiến của anh hay sao? Vừa nãy gặp phải viện trưởng

Quý, ông ta còn hỏi tôi đấy! Hầu Lượng Bình rất cảnh giác: Cô nói với lão Quý thế nào? Lục Diệc Khả làm mặt xấu: Tôi mà dám nói à, không sợ làm lãnh đạo phát khiếp chắc? Hầu Lượng Bình gật đầu: Thông minh! Nói đoạn, bèn đi đi lại lại trong phòng, bước tới trước chỗ bể cá vàng lại đứng lại, mấy lần nghiêng đầu đứng đó ngắm cá vàng.

Sau khi anh tiếp nhận vị trí của Trần Hải, mọi thứ trong văn phòng này đều giữ nguyên như cũ. So với Trần Hải luôn tỉ mỉ chăm sóc lũ cá vàng, hoa cỏ này thì Hầu Lượng Bình rất không xứng chức, nước trong bể cá đã đục ngầu cả lên, trông như một nãi canh tương. Một số cây xanh cũng xuất hiện cảnh khô lá vàng, xuân ý dạt dào biến thành sắc thu tàn úa. Hầu Lượng Bình nhón một chút thức ăn cho cá ăn, lại nhìn lũ cá đuổi nhau tranh ăn trong bể.

Lục Diệc Khả đã không đợi được nữa: Này, này, anh nói đi chứ, sếp, Hoa Hoa đang đợi tăng viện đó!

Hầu Lượng Bình bấy giờ mới nói: Cô xác nhận lại chút, tấm thẻ mà Thái Thành Công tặng đó thực sự đã hoạt động phải không?

Đích thực là đã hoạt động! Tổ của Trương Hoa Hoa có hai người đang ở bách hóa cố định chứng cứ rồi.

Hầu Lượng Bình rốt cuộc cũng hạ quyết tâm, ném nốt chút thức ăn cho cá vào trong bể thủy tinh, vỗ vỗ tay, nhanh nhẹn mặc đồng phục vào. Được, vậy chúng ta đi, tăng viện cho Trương Hoa Hoa.

Chuyện này khiến Lục Diệc Khả hơi ngạc nhiên, cô tròn tròn mắt lên hỏi: Cục trưởng, anh đích thân đi à?

Hầu Lượng Bình gấp gấp đi ra phía cửa: Đúng, đích thân tôi đi! Sau lưng bà ta có nhân vật lớn mà!

Họ ngồi lên xe của Viện kiểm sát, chạy thẳng đến khu nhà cán bộ thành ủy. Gần trưa, xe cộ trên đường không đông nghẹt như giờ cao điểm lúc đi làm tan làm, song cũng rất chật chội, xe như mắc cửi. Dạo này xe hơi càng lúc càng nhiều, tựa như nấm trong rừng sau cơn mưa vậy, chỉ một đêm đã mọc ra một đồng.

Lục Diệc Khả vẫn hơi lo lắng, chuyện này thực sự không báo cáo với lão Quý hay sao? Hầu Lượng Bình nói: Báo cáo cái gì? Lại làm nguội mất ngồi cháo nóng nữa à? Ngồi cho vững vào rồi nói sau. Lục Diệc Khả cười gượng: Thực sự xông đến nhà lãnh đạo tỉnh ủy bắt người sao? Hầu Lượng Bình uốn thẳng người lên: Nếu có chứng cứ, thì sao lại không? Lúc mặc sắc phục lên người chúng ta đã tuyên thệ rồi, trung thành với đất nước, với nhân dân, với hiến pháp và pháp luật!

Hiện giờ, mấu chốt là cố định chứng cứ, Hầu Lượng Bình giục Lục Diệc Khả kiểm tra xem tình trạng thế nào. Lục Diệc Khả vừa hỏi, kết quả không được tốt đẹp lắm: lúc Âu Dương Thanh quẹt thẻ không có video giám sát, chứng cứ vẫn chưa chắc chắn, hai người ở hiện trường vẫn đang cố gắng. Mặt Hầu Lượng Bình dài thượt ra, anh lẩm bẩm một câu: Chết tiệt!

Tâm trạng lúc này của Âu Dương Thanh còn tệ hơn Hầu Lượng Bình một vạn lần. Nếu trên đời này có bán thuốc hồi hện, bà ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào để mua ngay. Vốn dĩ đã hẹn Lý Đạt Khang, buổi chiều về làm thủ tục ly hôn, tối cùng ăn một bữa chia tay rồi bà ta sẽ lên máy bay rời Trung Quốc. Buổi sáng có thời gian rảnh rỗi, bệnh phụ nữ lại tái phát, bà ta muốn mua vài bộ quần áo đẹp mang đi, ở nước ngoài không dám vung tay quá trán, mua quần áo đẹp sẽ tốn kém hơn nhiều. Phụ nữ chính là phụ nữ! Ma xui quỷ khiến thế nào, bà ta lại đến bách hóa Danh Phẩm quen thuộc.

Bà ta đã nắm trúng một món đồ mùa thu đáng giá hơn hai chục nghìn tệ từ lâu. Âu Dương Thanh đem tấm thẻ Thái Thành Công tặng cho kia quẹt hết 5030 tệ cả vốn lẫn lãi, còn lại 16000 tệ thì quẹt bằng thẻ của riêng mình. Lúc nhân viên thu ngân đưa hóa đơn qua, Âu Dương Thanh ký tên: Trương Khuê Lan. Cứ thế, bà ta phạm phải một sai lầm trí mạng mà bản thân vẫn hoàn toàn không hay biết! Đến khi gặp phải cô gái ở Viện kiểm sát hôm qua đã đợi bà ta ở ngân hàng, Âu Dương Thanh mới giật mình tỉnh ngộ: Hồng rỗi, mình bị theo dõi rỗi! Lúc đó, trong đầu bà ta chỉ có một chữ: Chạy! Chạy khỏi kiếp nạn trước mắt này, đêm nay bà ta sẽ có thể cao chạy xa bay được rỗi!

Âu Dương Thanh bất chấp tất cả lái xe phóng như điên, đồng thời liên lạc với Lý Đạt Khang, bảo ông ta về nhà làm thủ tục ly hôn. Vốn dĩ đã nói là đến chiều làm, tối ăn với nhau bữa cơm, giờ lại thay đổi. Lý Đạt Khang hình như rất khó xử, nói là sắp phải họp rỗi. Âu Dương Thanh bực bội hết sức: Ông có về không? Không về thì thôi! Lý Đạt Khang bấy giờ mới sợ, nói trong điện thoại: Được, vậy tôi lập tức về nhà, về ngay đây!

Âu Dương Thanh về tới nhà, căng thẳng thu dọn hành lý, Điên Hạnh Chi ở bên cạnh giúp một tay. Chị giúp việc lưu luyến nói: Chị Âu Dương, chuyến này chị định đi thật lâu à? Âu Dương Thanh nói: Tôi thực sự phải đi rỗi! Này, Hạnh Chi, mấy bộ đồ này cho cô hết nhé! Chị giúp việc nói: Lần trước chị cho quần áo tôi còn chưa kịp mặc nữa...

Dọn dẹp xong xuôi, Lý Đạt Khang cũng về tới cổng nhà. Lãnh đạo làm việc rất tỉ mỉ, trước đó đã liên hệ với cục trưởng Cục dân chính, dẫn theo hai cán bộ về nhà, làm thủ tục ly hôn tại chỗ cho vợ chồng họ. Âu Dương Thanh cần bản thỏa thuận ly hôn, lắc đầu thờ dãi: Lý Đạt Khang à, cũng chỉ có bản thỏa thuận ly hôn này mới khiến ông bỏ dở công việc đang làm,

lập tức trở về thế này thôi! Đây, đưa cho ông, tôi đã ký tên rồi. Lý Đạt Khang nhận lấy bản thỏa thuận, xem lướt qua, móc bút ra ký, đưa cho cán bộ bên Cục dân chính. Một trong hai người nói: Bí thư Lý, giám đốc Âu Dương, còn ảnh của hai vị nữa? Âu Dương Thanh đưa ảnh chụp đã chuẩn bị sẵn cho anh ta. Vậy là hai cán bộ Cục dân chính bèn làm thủ tục ly hôn cho họ ngay tại chỗ.

Trong lúc cán bộ Cục dân chính điền giấy chứng nhận, đóng dấu lên đó, Lý Đạt Khang hỏi: Âu Dương, sao đột nhiên phải đi gấp vậy? Âu Dương Thanh ứng phó: Mua được tấm vé rẻ, hôm nay bay. Lý Đạt Khang cũng không nghi ngờ: Chẳng trách. Vậy trưa nay ăn với nhau một bữa đi. Âu Dương Thanh nảy ra một ý, bèn nói: Cũng được, Đạt Khang, vậy ông đưa tôi ra sân bay đi, chúng ta ăn trưa ở sân bay luôn. Lý Đạt Khang khinh thường nói: Sân bay có gì mà ăn? Đồ ăn chán giá lại cao, với lại, khung cảnh cũng không được tốt! Âu Dương Thanh vội nói: Vậy thì đừng ăn nữa, Đạt Khang, ông chỉ cần đưa tôi ra sân bay là được. Lúc này, Lý Đạt Khang hình như đã có chút ngờ vực, liếc nhìn bà ta: ủa, Âu Dương, hôm nay bà sao vậy? Không có chuyện gì đấy chứ? Âu Dương Thanh cố che giấu sự căng thẳng trong lòng: Có gì đâu chứ, chỉ là nhớ con gái quá thôi...

Sau đó, chiếc xe dành riêng cho ủy viên thường vụ tỉnh ủy tỉnh H, bí thư thành ủy Kinh Châu Lý Đạt Khang bèn chở bà vợ đã ly hôn đi về phía sân bay quốc tế Kinh Châu. Lúc đó, Lý Đạt Khang không hề biết có một chiếc xe của Viện kiểm sát đang bám theo xe của ông ta, giữ một khoảng cách không quá xa cũng không quá gần. Nhưng biểu hiện của vợ cũ làm ông ta hơi thấy bất an. Dọc đường, Âu Dương Thanh chốc chốc lại nhìn vào kính chiếu hậu, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Lý Đạt Khang nhìn Âu Dương Thanh, cứ cảm thấy đâu đó có gì không ổn. Đặc biệt là yêu cầu mới

nhất của Âu Dương Thanh, làm ông ta cảm thấy hơi quá lố: Đạt Khang, chúng ta đâu sao cũng từng là vợ chồng, ông đưa tôi lên máy bay rồi đi có được không?

Lý Đạt Khang nghi hoặc hỏi: Âu Dương, bà không có chuyện gì giấu tôi đấy chứ?

Âu Dương Thanh cố làm ra vẻ thoải mái: Đạt Khang, ông nghĩ đi đâu vậy? Có thể có chuyện gì chứ? Với lại, kể cả tôi có chuyện gì cũng chẳng liên quan đến ông! Chúng ta giờ đã ly hôn rồi...

Ngoài cửa xe, dải cây xanh bay lướt về phía sau, lá cây hóa thành một mảng xanh lục mờ mờ.

Nhận được báo cáo theo dõi của Trương Hoa Hoa, Hầu Lượng Bình lập tức ra quyết định sẽ chặn đầu ở trạm thu phí sân bay. Lúc này, xe của Hầu Lượng Bình đang trên đường Trung Sơn, lập tức đổi hướng, chạy về phía cao tốc sân bay. Ở khu vực tiếp giáp giữa thành thị và nông thôn, không hiểu xảy ra chuyện gì mà xe lớn xe nhỏ tắc thành một hàng dài, Hầu Lượng Bình sốt ruột, hai tay cứ xoa vào nhau suốt. Cũng may lái xe là người thuộc đường, sau một hồi vòng vèo trong các ngõ nhỏ, rốt cuộc cũng kịp thời lên đường cao tốc. Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả đều thở phào nhẹ nhõm.

Lục Diệc Khả nói: Âu Dương Thanh cũng lợi hại thật, có thể nghĩ ra trò đi đầu động xe của Lý Đạt Khang hộ giá, đích thân đưa bà ta ra sân bay. Lần trước Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn là dùng chiêu "ám độ Trần Thương", phen này bà ta có thể coi như là ăn cướp giữa ban ngày rồi còn gì. Hầu Lượng Bình nói: Nghe ý của cô, lần trước người thả Đinh Nghĩa Trân đi chính là Lý Đạt Khang rồi? Lục Diệc Khả khẳng định: Trừ Lý Đạt Khang, còn có thể là ai nữa? Hầu Lượng Bình lắc đầu: Diệc Khả, tôi không nghĩ vậy, tình

huống hôm nay và đêm đó hình như không giống nhau. Lục Diệc Khả đề xuất, giờ có thể báo cáo với Quý Xương Minh được rồi, để ông ấy báo cáo lại tỉnh ủy. Hầu Lượng Bình lập tức phủ quyết: Bây giờ lại càng không thể báo cáo được! Lý Đạt Khang là ủy viên thường vụ tỉnh ủy, động đến Lý Đạt Khang phải đợi trung ương phê chuẩn, vượt quá quyền hạn của chúng ta, cũng vượt quá phạm vi chúng ta có thể khống chế. Hiện tại chúng ta phá án, nhất thiết phải giả định Lý Đạt Khang không liên quan gì đến vụ Âu Dương Thanh bị tình nghi phạm tội, chúng ta chỉ bắt nghi phạm Âu Dương Thanh mà thôi!

Lúc này, người ở bách hóa Danh Phẩm gọi điện báo cáo một tin tốt, nói chứng cứ đã chắc chắn. Nhân viên thu ngân xem ảnh của Âu Dương Thanh, xác nhận là bà ta đã quẹt thẻ, ký hai tên khác nhau, một tấm là Trương Khuê Lan, một tấm là Âu Dương Thanh. Âu Dương Thanh mua một bộ đồ thời trang cao cấp giá hơn hai chục nghìn tệ, tiền trong thẻ nhận hối lộ không đủ dùng, mới lấy thẻ của mình ra bù thêm vào.

Hầu Lượng Bình mừng rơn: Tốt quá rồi, giờ chứng cứ đã xác thực! Lục Diệc Khả hỏi: Vậy thì làm cứng luôn? Bắt người trên xe của Lý Đạt Khang? Hầu Lượng Bình nói: Đúng vậy, thế nên tôi mới đích thân xuất trận đây...

Xe kiểm sát đến trạm thu phí sân bay thì dừng lại. Lục Diệc Khả nhắc nhở một lần nữa: Cục trưởng Hầu, anh nghĩ kỹ lại chút, làm vậy có thích hợp không? Hầu Lượng Bình nói: Chẳng có gì không thích hợp cả, chúng ta triệu tập Âu Dương Thanh đúng theo quy định của pháp luật mà! Lục Diệc Khả hỏi: Nếu bí thư Lý Đạt Khang không để chúng ta triệu tập bà ta, hình thành thế giằng co ở đây thì sao? Hầu Lượng Bình tự tin nói: Cô cho là có khả năng này à? Lý Đạt Khang là chính trị gia, phải xét đến ảnh

hưởng chính trị của mình! Tôi không tin ủy viên thường vụ tỉnh ủy, bí thư thành ủy Kinh Châu như ông ta lại sẵn lòng giằng co với chúng ta trong tình cảnh như thế này. Lùi lại một bước mà nói, kể cả ông ta có muốn cứu vợ, thì cũng sẽ làm đằng sau chứ không lấy Cứng chọi cứng với chúng ta ở đây đâu. Tôi nghĩ, ông ta thậm chí còn không xuống khỏi xe ấy chứ. Lục Diệc Khả vẫn lo lắng: Nếu, tôi chỉ nói là nếu, Lý Đạt Khang cũng nghĩ khác lạ như anh thì sao? Hầu Lượng Bình nói: Vậy thì cũng dễ thôi, tôi trực tiếp gọi điện báo cáo cho bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim. Lục Diệc Khả vẫn muốn nói gì đó, nhưng Hầu Lượng Bình đã giơ một ngón tay lên ngăn cô lại: Lục Diệc Khả, đừng nói thêm gì nữa, nếu xảy ra vấn đề tôi chịu trách nhiệm!

Lúc này, xe của Lý Đạt Khang đã tiến đến gần trạm thu phí. Hầu Lượng Bình xuống xe, đứng giữa đường, giơ tay làm hiệu dừng xe lại. Chiếc xe con của Lý Đạt Khang chần chịt dừng lại. Xe của Trương Hoa Hoa bám theo phía sau cũng dừng lại bên trái xe Lý Đạt Khang. Tài xế của Lý Đạt Khang xuống xe, đi tới trước mặt Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả: Các người muốn làm gì? Có biết đây là xe của ai không? Hầu Lượng Bình nói: Tôi chỉ biết người được triệu tập Âu Dương Thanh đang ở trên chiếc xe này. Tài xế lộ vẻ coi thường ra mặt: Đồng chí này, Âu Dương Thanh là phu nhân của ai, chắc là anh không đến nỗi không biết chứ? Hầu Lượng Bình nói: Âu Dương Thanh là phu nhân của ai không liên quan đến việc Viện kiểm sát chúng tôi đi đâu tra vụ án! Lục Diệc Khả giải thích: Có người tố cáo phó giám đốc ngân hàng Kinh Châu Âu Dương Thanh, chúng tôi cần mời bà ấy về nói chuyện! Tài xế ngạo mạn nói: Cô biết chưa? Phó giám đốc Âu Dương Thanh là phu nhân của bí thư thành ủy Lý Đạt Khang, chiếc xe này cũng là xe của bí thư Lý đấy!

Hầu Lượng Bình liếc nhìn chiếc xe ở gần trong gang tấc, mặt không đổi sắc nói: Vậy à? Tôi không biết bí thư Lý giờ có ở trên chiếc xe này hay không, nếu bí thư Lý ở trên xe, phiền anh báo cáo với ông ấy một tiếng, chúng tôi đang làm việc công, mong ông ấy hiểu và ủng hộ! Nói đoạn, anh chủ động lấy thẻ ngành và lệnh triệu tập cho lái xe xem. Đây là thẻ ngành của tôi, tôi tên là Hầu Lượng Bình, cục trưởng Cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tỉnh! Đây là lệnh triệu tập, nhờ anh đưa bí thư Lý Đạt Khang và phó giám đốc Âu Dương Thanh xem...

Lúc hai bên nói chuyện, cửa sổ xe của Lý Đạt Khang đóng chặt. Cách lớp kính sẫm màu, Hầu Lượng Bình cơ hồ có thể nhìn thấy Lý Đạt Khang và gương mặt lo âu của Âu Dương Thanh trong xe. Về sau, Lục Diệc Khả nói, hôm đó cục trưởng Hầu mặc sắc phục của kiểm sát viên, tay cầm lệnh triệu tập tỏa ra khí thế khiếp người, trông như thể hóa thân của vị thần pháp luật vậy, hình tượng này ắt hẳn sẽ để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí Lý Đạt Khang, khiến ông ta cả đời khó mà quên được.

Thế nhưng, một sự thực khác cũng không thể bỏ qua: Khoảnh khắc ấy, Lý Đạt Khang cũng khiến Hầu Lượng Bình cả đời khó quên. Hầu Lượng Bình không tài nào ngờ nổi, lúc này, cửa sổ xe lại chậm chậm mở ra. Lý Đạt Khang ngồi ở hàng ghế sau, lạnh lùng nhìn anh chăm chăm, không nói một lời. Đây là một quan chức cao cấp lão luyện đã quen ở vị trí trên cao, có một thứ khí thế không giận mà tự oai. Gương mặt ông ta không lộ ra cảm xúc gì, nhưng phía sau gọng kính đã nhấn lại thành hình chữ xuyên, chứng tỏ vị quan chức cao cấp này đang đè nén cơn giận xuống. Ông ta nhìn anh dò xét, ánh mắt âm u, đầy áp lực. Quyên uy, luôn ở những truồng hợp khác nhau và những đối tượng khác nhau thể hiện ra bằng phương

thức thích hợp nhất, lúc này ở đây, sự im lặng nghiêm nghị chính là một phương thức tốt.

Hầu Lượng Bình cũng lạnh lùng nhìn Lý Đạt Khang, trực diện đối đầu, không nhường nhịn chút nào. Anh biết mình tuyệt đối không thể nhượng bộ, đây là pháp luật và quyền lực đang đo sức với nhau. Trong ánh mắt anh chỉ cần có chút nhu nhược khiếp sợ, quyền lực sẽ như một con dã thú bỏ nhào tới, pháp luật sẽ thất bại tan tác. Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây...

Rốt cuộc, Âu Dương Thanh chủ động phá vỡ cục thế giằng co, mở cửa xe bên kia, chần chập xuống xe. Trương Hoa Hoa và hai nữ cảnh sát bước tới. Trương Hoa Hoa nghiêm nghị nói: Giám đốc Âu Dương Thanh, xin mời!

Âu Dương Thanh quay người, đỡ dẫn vẫy tay với người chồng cũ đang ngồi trong xe, lên xe của Viện kiểm sát. Trương Hoa Hoa và một nữ cảnh sát lập tức ngồi kẹp bà ta vào giữa trên hàng ghế sau, rời khỏi trạm thu phí.

Trên đường trở về, Lục Diệc Khả thở phào một hơi: Cục trưởng Hầu, anh phán đoán không sai, Lý Đạt Khang quả nhiên không xuống xe. Song Hầu Lượng Bình lại nói: Nhưng tôi không ngờ ông ta lại hạ cửa kính xe xuống, cho tôi một lời cảnh cáo rõ ràng. Im lặng một lúc, anh lại nói: Chỉ sợ không chỉ là cảnh cáo, đoán chắc ông ta sẽ còn tìm lão Quý! Diệc Khả, cô gọi điện cho lão Quý đi, giờ cần phải báo cáo rồi. Lục Diệc Khả vâng dạ, dùng điện thoại di động gọi vào điện thoại trong phòng làm việc của Quý Xương Minh, điện thoại báo bạn. Hầu Lượng Bình suy đoán, chắc là đang nói chuyện với Lý Đạt Khang.

Sự thực chính là như vậy. Lúc này Lý Đạt Khang đang nổi giận gọi điện thoại chất vấn Quý Xương Minh. Quý Xương Minh không hiểu gì, vội hỏi xem rốt cuộc chuyện là thế nào. Lý Đạt Khang nói: Người của các anh bắt Âu Dương Thanh đi khỏi xe của tôi ngay trước mắt tôi đấy! Hai chiếc xe của Viện kiểm sát đuổi đến đường sân bay, rất giống phim Mỹ! Quý Xương Minh vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, thanh minh mình hoàn toàn không biết gì về hành động của Cục chống tham nhũng ngày hôm nay. Đến giờ, ông ta vẫn chưa nhận được báo cáo của Cục chống tham nhũng về vụ án của Âu Dương Thanh, vì vậy không thể phán đoán tính chất của sự kiện bất ngờ này.

Sau đó, Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả phân tích, Quý Xương Minh nói vậy không phải là muốn tẩy trắng mình trước mặt Lý Đạt Khang. Sau này mới biết, lão Quý ngày hôm đó cũng rất ra gì. Ông ta đổi giọng, thái độ trở nên cứng rắn ngay tức khắc: Nhưng mà bí thư Lý này, anh nói Hầu Lượng Bình đuổi tới đường sân bay, vậy thì sẽ dẫn tới một vấn đề, có phải Âu Dương Thanh muốn xuất cảnh hay không? Nếu vậy, tôi cũng sẽ ra lệnh ngăn cản đó! Xét cho cùng, có người tố cáo thì phải đi điều tra chứ! Lý Đạt Khang nói: Kể cả Âu Dương Thanh có vấn đề, thì cũng phải xét đến ảnh hưởng chính trị chứ? Quan hệ giữa tôi và Âu Dương Thanh có lẽ anh cũng đã nghe nói, hôm nay tôi muốn nói rõ với anh, tôi và Âu Dương Thanh đã ly hôn rồi, làm xong thủ tục ly hôn, bà ấy muốn tôi tiễn ra sân bay, tôi có thể từ chối sao? Quý Xương Minh nói: Bí thư Lý, Âu Dương Thanh làm vậy là muốn lợi dụng anh và xe của anh đó! Lý Đạt Khang nói: Nói vậy ảnh hưởng vẫn là do tôi gây ra rồi? Vậy thì thôi không nói nữa! Anh cứ làm theo luật đi, đừng để ảnh hưởng bởi phe chính pháp hay nhóm nhỏ gì đấy, cho vợ cũ của tôi một lời công đạo đi! Quý Xương Minh dứt khoát nói

trắng ra: Anh lo lắng H`ầu Lượng Bình phải không? Chuyện này thì tôi phải giải thích với anh một chút, tuy H`ầu Lượng Bình là học sinh của bí thư Cao Dục Lượng, nhưng không phải do bí thư Cao đi`ầu động đến Viện kiểm sát, cậu ấy sẽ không có thành kiến với Âu Dương Thanh. Lý Đạt Khang nói: Vậy thì tốt, ít nhất anh không thuộc phe đấy, tôi tin tưởng anh! Quý Xương Minh trịnh trọng nói: Bí thư Lý, cũng mong anh tin tưởng H`ầu Lượng Bình và Cục chống tham nhũng, bọn họ không ai dám thiên vị mà làm trái luật đâu! Đối với việc xảy ra ngày hôm nay, tôi sẽ yêu c`ầu H`ầu Lượng Bình và Cục chống tham nhũng giải thích với anh! Tới đây, Lý Đạt Khang ngừng công kích: Thôi khỏi đi, đừng chí Quý Xương Minh, những gì c`ần nói tôi đi`ầu đã nói với anh r`ồi!

Sau khi cuộc điện thoại này kết thúc, điện thoại của Lục Diệc Khả mới gọi vào được, cô nói muốn báo cáo. Quý Xương Minh lập tức chất vấn: Giờ mới nhớ đến việc báo cáo hả? Thế buổi sáng cô làm gì? Lục Diệc Khả giải thích: Chuyện Âu Dương Thanh xảy ra quá bất ngờ, lúc đó căng thẳng quá, mọi người đi`ầu bận tối mắt tối mũi! Kể đó, cô lại nói: Hay là để cục trưởng H`ầu đích thân báo cáo? Quý Xương Minh nghiêm khắc nói: Còn báo cáo cái gì nữa, hai người đi`ầu đến phòng làm việc của tôi đi!

Không lâu sau, hai người xuất hiện trong phòng làm việc của viện trưởng Viện kiểm sát. H`ầu Lượng Bình hơi thấp thỏm, sự việc lớn như vậy xảy ra trong trạng thái lãnh đạo chủ quản không hề hay biết, thực sự là khó ăn khó nói. Kỳ thực, trải qua một thời gian va chạm trong công việc, H`ầu Lượng Bình thực lòng kính trọng Quý Xương Minh. Vị viện trưởng này làm việc thận trọng vững vàng mà phúc hậu, giống như một người anh cả. Tuy rằng, xét theo tiêu chuẩn của H`ầu Lượng Bình, người anh cả này hơi bảo thủ, thậm chí còn có chút cổ hủ, nhưng tính cách Tôn Ngộ Không như

anh cũng cần có một vị Đường Tăng trấn áp mới hợp, vì vậy Hầu Lượng Bình đã định sẵn trong đầu, dù lãnh đạo có nổi trận lôi đình mắng chửi, anh cũng trưng ra bộ mặt cười, thành khẩn kiểm điểm.

Quý Xương Minh không mắng, chỉ châm biếm mỉa mai, nói họ là diễn viên nổi tiếng trong phim Hollywood. Lục Diệc Khả làm ra vẻ bình thường nói: Triệu tập Âu Dương Thanh mà đã coi như phim bom tấn Hollywood rồi ấy à, viện trưởng Quý, anh có khoa trương quá không? Hầu Lượng Bình thì nghiêm túc gật đầu: Đúng thế, chúng tôi chẳng qua chỉ làm theo luật mà thôi! Quý Xương Minh tiếp tục nói móc: Khiêm nhường quá nhỉ? Không phải phim bom tấn của Mỹ thì là gì? Hai chiếc xe kiểm sát đuổi theo xe chuyên dụng của bí thư thành ủy Lý Đạt Khang, đuổi tới tận lối ra sân bay! Ông ta lại châm chọc Lục Diệc Khả: Đây chính là tên vợ vãn mà cô nói tới đấy hả? Hầu Lượng Bình chủ động nhận lỗi: Không trách được Lục Diệc Khả, có trách thì trách tôi tự quyết định. Quý Xương Minh cả giận quát: Hầu Lượng Bình, tôi có dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra được, cậu lại giở trò khỉ ra rồi, đúng không? Lý Đạt Khang dẫu sao vẫn là ủy viên thường vụ đương chức đấy, còn là bí thư thành ủy Kinh Châu, các cậu đem hai xe của Viện kiểm sát ra đuổi như vậy, có nghĩ đến ảnh hưởng chính trị hay không? Hầu Lượng Bình biện bạch: Chính vì nghĩ tới ảnh hưởng nên mới không ra tay trước cửa nhà ông ta ở khu nhà thành ủy đó. Quý Xương Minh bảo Hầu Lượng Bình nói rõ tình huống, để ông ta nhanh chóng báo cáo lại với tỉnh ủy và bí thư Sa Thụy Kim.

Lúc này Hầu Lượng Bình mới kể tỉ mỉ một lượt chuyện Âu Dương Thanh chuẩn bị bỏ chạy ra nước ngoài và quá trình hành động sáng nay của họ. Bằng chứng Âu Dương Thanh nhận hối lộ đã xác thực, Thái Thành Công tố cáo Âu Dương Thanh nhận hối lộ hai triệu tệ, đã xác nhận được

năm trăm nghìn. Chính vì thân phận của Âu Dương Thanh đặc thù, nên vụ án này, Cục chống tham nhũng bọn họ cực kỳ cẩn trọng, kiên trì đi đầu tra không lấy khẩu cung. Quý Xương Minh nghe xong, sắc mặt dần trở nên sáng sủa, cảm thấy cũng không đến nỗi tệ lắm, có chứng cứ xác thực như vậy, hẳn là có thể biến vụ án của Âu Dương Thanh thành một vụ chắc chắn rồi.

Lục Diệc Khả thừa cơ nói: Viện trưởng Quý, thế này thì anh có thể ăn nói được với Lý Đạt Khang rồi! Quý Xương Minh vừa nghe vậy, lại tỏ vẻ không vui: Tôi có gì mà phải ăn nói với ông ta chứ? Nói đoạn, ông ta huơ tay nói: Cần làm gì thì làm đi!

Rời khỏi phòng làm việc của Quý Xương Minh, Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả trở lại Cục chống tham nhũng, tiếp tục nói chuyện vụ án.

Lục Diệc Khả không tin Lý Đạt Khang hoàn toàn không biết gì về vấn đề của vợ mình, nếu không phải đã ngửi được mùi gì đó, tại sao Lý Đạt Khang lại ly hôn vào thời điểm này? Hầu Lượng Bình nói: Giờ vẫn chưa thể giải thích, nhưng dựa trên kinh nghiệm đi đầu tra và trực giác của tôi, có lẽ Lý Đạt Khang không biết chuyện. Nếu như biết, ông ta sẽ không đưa bà vợ đã ly hôn ra sân bay. Lý Đạt Khang là một chính trị gia đầy lý trí, không phải bậc tình thánh không có đầu óc chính trị. Lục Diệc Khả vẫn nghi hoặc: Nhưng chẳng những ông ta đã tiễn vợ ra sân bay, mà còn hạ cửa sổ xe xuống ra oai với anh. Hầu Lượng Bình cười cười: Điều này càng chứng tỏ Lý Đạt Khang không biết chuyện, tôi cảm thấy ông ta vẫn còn lòng tin, nên mới không chui vào trong hang mà trốn như lũ chuột. Lý Đạt Khang làm vậy vừa là để ra oai với tôi, vừa thể hiện sự tự tôn của ông ta đấy. Lục Diệc Khả nhắc nhở: Cục trưởng Hầu, vậy anh phải cẩn thận, từ giờ ông ta sẽ hận anh lắm đó. Hầu Lượng Bình ngẫm nghĩ giây lát, nói: Vậy thì chưa chắc,

có lẽ còn ngược lại ấy chứ, Lý Đạt Khang sẽ cảm ơn tôi, âm thầm cảm ơn tôi trong lòng, dù không nói ra đi nữa!

Lục Diệc Khả không hiểu: ủa, tại sao? Hầ Lượng Bình mỉm cười: Tự mình nghĩ đi...

22.

Gần như cùng thời điểm xe chuyên dụng của Lý Đạt Khang bị chặn lại, Cao Dục Lương đã làm một bản báo cáo với bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim về vị đồng liêu này. Dù không biết đồng liêu đã bị học sinh của mình giáng cho một đòn trí mạng, ông ta vẫn tình cờ nắm bắt thời cơ mà quăng ra một hòn đá, thẳng thắn và trực tiếp bày tỏ thái độ.

Trong phòng làm việc của Sa Thụy Kim, hai người chia nhau ngồi xuống xô pha. Mở đầu toàn là những lời khách sáo. Cao Dục Lương cười hì hì gọi chuyện, tuần trước bí thư Thụy Kim đi Lâm Thành một chuyến, nghe nói thu hoạch rất phong phú? Sa Thụy Kim không hề che giấu thái độ thưởng thức đối với khu phát triển kinh tế Lâm Thành, khen ngợi Lý Đạt Khang, nói Lý Đạt Khang đã tổng hợp lợi dụng khu đất sứt của mỏ than biến thành khu phát triển kinh tế, quả là có tu duy vượt thời đại. Cao Dục Lương đành phụ họa theo, đúng là trong việc xây dựng khu phát triển kinh tế Lâm Thành thì không thể không nhắc đến công lao của Lý Đạt Khang! Sa Thụy Kim lại tán dương bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm Triệu Lập Xuân giỏi dùng người, năm đó nếu không phải ông ta kịp thời đi đầu Lý Đạt Khang đi khỏi Lữ Châu, để hai người ở Lữ Châu mỗi người một phách, tiếp tục va chạm thì đã lỡ mất thời cơ rồi. Sa Thụy Kim cảm thán: Đồng chí Dục Lương này, theo tôi, có lúc một cộng một không bằng hai đâu! Cao Dục Lương tỏ ý tán đồng: Đúng thế, đúng thế, thậm chí có lúc còn bằng số âm ấy chứ! Sa Thụy Kim bật cười: Vì vậy, dùng người là một bộ môn nghệ thuật! Ông ta bỗng đổi giọng, bất ngờ hỏi: À, đồng chí Dục Lương này, chắc anh không lại định giới thiệu học trò đắc ý Kỳ Đồng Vĩ của mình với

tôi nữa đấy chứ? Cao Dục Lương cảm giác như bị châm một mũi gai vào lưng, vừa đau vừa ngứa, song lại không thể nào gãi nổi: À, không, không, tôi muốn phản ánh một chút tình hình về đồng chí Đạt Khang thôi. Sa Thụy Kim hiển nhiên cảm thấy bất ngờ, hơi ngần ra: Phản ánh về đồng chí Đạt Khang? Được, anh nói đi...

Cao Dục Lương không nói ngay. Vừa khéo, trưởng ban Bạch mang tới một chén trà, ông ta bèn mở nắp, chầm chậm thổi khói, tỏ ra vẻ đang cần trọng suy nghĩ. Kỳ thực, ông ta đã chuẩn bị trước khi tới đây, vừa đi làm đã nhốt mình trong phòng làm việc, ngẫm nghĩ thật kỹ các vấn đề trên mấy phương diện khác nhau của Lý Đạt Khang. Báo cáo với thủ trưởng đứng đầu mà, nhất định phải làm sao cho có lý lẽ, có chứng cứ, có chi tiết. Nhưng Sa Thụy Kim vừa mở miệng ra đã khen ngợi Lý Đạt Khang, làm ông ta rất bất ngờ, cũng sinh ra áp lực về mặt tâm lý. Xem ra, ấn tượng của vị tân bí thư tỉnh ủy này về Lý Đạt Khang rất tốt, lần báo cáo này xem ra khó khăn hơn dự đoán của ông ta rất nhiều.

Thế nhưng, bí thư tỉnh ủy vẫn rất coi trọng việc phó bí thư tỉnh ủy phản ánh, huống hồ, đối tượng phản ánh lại là một vị ủy viên thường vụ, bí thư thành ủy của thành phố thủ phủ chứ không phải nhân vật bình thường. Sa Thụy Kim chăm chú nhìn Cao Dục Lương, hơi mất kiên nhẫn nói: ủa, đồng chí Dục Lương, nói đi chứ, có gì anh cứ nói đi!

Cao Dục Lương đặt chén trà xuống, cân nhắc từ ngữ, nói lại chuyện đêm hôm Đình Nghĩa Trân bỏ trốn. Trong buổi họp báo cáo do ông ta chủ trì đã xảy ra chuyện thông tin bị lộ ra một cách kỳ lạ như thế nào. Kế đó, ông ta lần lượt phân tích từng người tham gia buổi họp đó, kết luận là: Lý Đạt Khang đáng nghi ngờ nhất, có khả năng đã cảnh báo cho Đình Nghĩa Trân.

Sa Thụy Kim nghe xong, trầ n ngâm nhìn Cao Dục Lương: Tình huống xảy ra đêm hôm Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn đó tôi cũng đã nghe nói phần nào, giờ đã xác định là có người tiết lộ thông tin chưa? Có phải vậy không? Cao Dục Lương sắc mặt nghiêm túc: Vâng, cả công an tỉnh và Viện kiểm sát đều đưa ra kết luận này! Sa Thụy Kim vỗ lên tay vịn xô pha: Nếu hai bên đều có kết luận này, vậy thì phải đi ều tra, nhất định phải đi ều tra cho rõ ngọn ngành.

Cao Dục Lương tiến thêm một bước nữa nói: Phu nhân Âu Dương Thanh của ồng chí Đạt Khang có khả năng liên quan đến một vụ tham nhũng! Lúc chưa nhậm chức, H ầu Lương Bình ở Bắc Kinh đã gọi điện cho tôi, nhờ tôi giúp bảo vệ người tố cáo. H ầu Lương Bình lo lắng đi ều gì? Chính là lo lắng ở Kinh Châu có người động chân động tay. Xem ra trong này còn rất nhiều đi ều khúc mắc!

Sa Thụy Kim không lập tức bày tỏ thái độ gì, cũng bắt đầu thưởng trà, nắp sứ ụng vào miệng chén phát ra những tiếng leng keng nhẹ nhàng: Những việc này bên ủy ban kỷ luật tỉnh cũng đã có phản ánh. Bản thân tôi, khi ở Lâm Thành cũng đã tìm hiểu qua, Lý Đạt Khang đã vỗ ngực đảm bảo với tôi, ông ấy và vợ không liên quan gì đến nhau. Cao Dục Lương nhìn Sa Thụy Kim, lắc đầu cười gượng: ồng chí Thụy Kim, lời bảo đảm này đáng tin đến chừng nào chứ? Sa Thụy Kim không trả lời, chỉ nói: ừm, tôi bảo này, lẽ nào anh không biết Lý Đạt Khang và vợ đã ở riêng được một thời gian dài rồi? Cao Dục Lương nói: Chuyện này thì tôi biết, bọn họ như vậy cũng nhiều năm rồi. Sa Thụy Kim đẩy trả nắp chén, đặt xuống bàn, nở một nụ cười nhiều ẩn ý: Vậy anh cảm thấy, Lý Đạt Khang liệu có vì người vợ từ lâu đã không còn tình cảm gì mà mạo hiểm làm bừa, bất chấp ti ền

đồ của mình hay không? Lý Đạt Khang thực sự trọng tình cảm như vậy, là một vị tình thánh hay sao? Hả?

Cao Dục Lương im lặng. Tân bí thư tỉnh ủy bảo vệ Lý Đạt Khang ra mặt, đi đầu này nằm ngoài dự đoán của ông ta. Giờ ông ta có hai lựa chọn: Một là chuyển hướng theo ý của người đứng đầu tỉnh, để cho lần báo cáo này sinh non chết yếu; hai là kiên trì tiếp tục, bất chấp để lại ấn tượng xấu với lãnh đạo. Cao Dục Lương nhấp một ngụm trà, trong nháy mắt đưa ra quyết định: Kiên trì! Làm quan chức thì phải biết đánh Thái cực quyền, nhưng không thể cứ đánh Thái cực quyền mãi, đối với những vấn đề nguyên tắc thì cần phải kiên định lập trường, đồng thời thể hiện ra cá tính - đây là tín đi đầu chính trị mà bao nhiêu năm qua ông ta vẫn giữ vững, hiệu quả rất tốt. Vị phó bí thư tỉnh ủy xuất thân giáo sư này, ở trên quan trường xưa nay chưa bao giờ là quả hồng mềm cho ai muốn làm gì thì làm.

Vì vậy, Cao Dục Lương lại lên tiếng. Đồng chí Thụy Kim, hôm nay báo cáo với anh và tỉnh ủy, tôi phải nói thẳng nói thật, có một thì chỉ nói một. Xét lẽ thường tình, Lý Đạt Khang cân nhắc lợi hại, hẳn là sẽ không tham gia vào chuyện xấu của bà vợ. Nhưng cũng khó nói, Lý Đạt Khang xét cho cùng vẫn là Lý Đạt Khang, cách thức tư duy không giống người thường, cũng hay ra chiêu không theo lẽ thường tình mà! Sa Thụy Kim dường như đã hiểu được ý của ông ta, rẽ vào một nhánh tư duy khác: Đúng vậy, anh xem lúc ông ấy đến Lâm Thành đó, liền ra một nước đi lạ, có thể nghĩ đến việc Lợi dụng khu sụt lún của mỏ khai thác than cũ làm khu phát triển kinh tế, quả là một chiêu hay! Anh nói có phải không?

Cao Dục Lương lắc đầu thở dài, nhắc tới chuyện xấu của khu phát triển kinh tế Lâm Thành năm đó. Một phó thị trưởng chủ quản bị đi đầu tra, mấy chục doanh nhân biến mất không tăm tích chỉ trong một đêm. Lần này

Đinh Nghĩa Trân trốn thoát một cách kỳ lạ, vậy mà các nhà đầu tư ở dự án hồ Quang Minh lại không ai bỏ chạy! Đồng chí Thụy Kim, chuyện này có thể coi là một kỳ chiêu hay không? Ông ta đã hiển lộ ra sự sắc bén, trong lời lại có lời, khiến vị lãnh đạo đứng đầu tỉnh không thể né tránh.

Sa Thụy Kim không né tránh được, bèn nhìn thẳng vào ông ta. ủa, đồng chí Dục Lương, lần này thực sự không người nào bỏ chạy à? Cao Dục Lương gật đầu: Đúng vậy! Đồng chí Thụy Kim, còn một chi tiết cũng rất thú vị, đêm xảy ra sự kiện "16 tháng 9", khi ngọn lửa lớn đã bốc lên, Lý Đạt Khang vẫn còn có ý muốn tháo dỡ nhà máy Đại Phong nữa cơ... Cao Dục Lương nhấp một ngụm trà, đặt chén xuống, tựa hồ như rất tùy ý chỉ ra: Chủ tịch tỉnh Lưu đã cao tuổi, ai cũng biết ông ấy sắp về hưu. Đồng chí Đạt Khang quá ham muốn thành tích chính trị, cũng khó tránh khỏi làm việc khác người.

Bí thư tỉnh ủy không khỏi chìm vào trầm tư. Cao Dục Lương cảm thấy, báo cáo của ông ta đã có tác dụng. Vị bí thư tỉnh ủy có lẽ cũng rất ham muốn thành tích chính trị này e là phải tính toán lại sự mạo hiểm vì thành tích chính trị này rồi. Đúng thế, nếu ông ta là bí thư tỉnh ủy, cũng sẽ lưu ý hơn với loại cán bộ như Lý Đạt Khang. Vị đồng僚 này dầu sao cũng rất giỏi giang, kể cả ở phe đối lập cũng phải khâm phục. Thế nhưng, giờ là thời điểm nào chứ? Làn sóng chống tham nhũng, đề cao liêm khiết đang đề lên hết thảy, người nào dám sơ sẩy chứ? Thoáng sau, đồng chí bí thư tỉnh ủy ra chỉ thị, sự kiện lộ thông tin mật phải đi điều tra căn kẽ, bất kể liên quan đến người nào cũng vậy. Nếu sự thực chứng minh là Lý Đạt Khang tiết lộ thông tin dẫn đến Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn thành công, ông ta sẽ lập tức lên Bắc Kinh báo cáo trung ương. Nhưng trước khi có chứng cứ, tạm thời

không được suy đoán lung tung, làm vậy không tốt, vừa tổn thương đồng chí, lại vừa dẫn đến hỗn loạn.

Báo cáo có kết quả hài lòng, Cao Dục Lương kịp thời thu lại mũi nhọn, ngẩng thẳng người dậy: Tôi biết, bí thư Thụy Kim, tôi chỉ báo cáo chuyện này với một mình anh thôi! Sa Thụy Kim nói: Vậy thì tạm thời chỉ một mình tôi biết thôi. Đồng chí Dục Lương, anh là bí thư phụ trách chính trị pháp luật, phát hiện vấn đề báo cáo với tôi là rất đúng, xin anh chớ hiểu lầm, tôi không hề có ý trách móc gì anh cả! Cao Dục Lương gật đầu lia lịa, thần nhủ: Vị tân bí thư tỉnh ủy này cũng chột dạ rồi, lo sau này Lý Đạt Khang xảy ra chuyện, bản thân ông ta cũng không thể nói rõ ràng được. Sa Thụy Kim lại đổi giọng, nửa đùa nửa thật nói: À, sao anh không nghi ngờ học trò đắc ý Kỳ Đồng Vĩ kia của mình vậy? Theo tôi tìm hiểu được, anh chàng giám đốc công an tỉnh này đêm đó cũng có mặt tại buổi họp mà, anh ta sẽ không tiết lộ thông tin chứ? Nhỉ?

Cái gai đâm vào lưng Cao Dục Lương lại ngấm ngấm tác quái, ông ta khẽ nhún vai nói: Ai bảo tôi không nghi ngờ chứ? Kỳ Đồng Vĩ cũng vòng qua vòng lại trong đầu tôi vài lượt rồi, nhưng cậu ta và Đinh Nghĩa Trân không có quan hệ trực tiếp, cũng không có động cơ! Trong đầu cậu ta chỉ nghĩ đến chuyện được lên chức phó chủ tịch tỉnh, sao lại mạo hiểm như vậy chứ?

Sa Thụy Kim trầm ngâm suy tư: Phó chủ tịch tỉnh? Trong bậc thang hiện hành, đây là một bước rất quan trọng! Đồng chí Dục Lương, anh chuyển lời này cho Kỳ Đồng Vĩ, phó chủ tịch tỉnh không phải chuyện mà anh ta nên tính đến, mà là tổ chức sẽ tính toán, trung ương sẽ tính toán, việc anh ta cần lo là làm tốt công việc đúng chức trách của mình. Ít nhất là bắt Đinh Nghĩa Trân về cho chúng ta đã! Cao Dục Lương vội nói, đây chính là

việc tiếp theo mà ông ta muốn báo cáo, việc truy bắt Đinh Nghĩa Trân thực ra vẫn đang tiến hành, Kỳ Đồng Vĩ đã tận hết chức trách, cũng có được một vài tiến triển rồi. Hôm qua, tổng lãnh sự quán ở Toronto gọi điện về báo là đã tra ra được chỗ ở của Đinh Nghĩa Trân. Tổ truy bắt của công an tỉnh đã được chính thức thành lập, Kỳ Đồng Vĩ đích thân phụ trách chuyện này! Sa Thụy Kim nghe vậy thì gật đầu hài lòng.

Lúc này, Cao Dục Lương đảo mắt nhìn quanh phòng làm việc của bí thư tỉnh ủy, một bức thư pháp theo thể chữ của Nhan Chân Khanh mới được treo lên vô ý đập vào mắt ông ta: *Vô dục tắc cương** Bức thư pháp dường như đã hé lộ cá tính của vị tân bí thư tỉnh ủy, cũng cho ông ta một gợi ý. Sa Thụy Kim đã chỉ ra vấn đề của Kỳ Đồng Vĩ trước, vậy thì xuất phát từ công tâm, ông ta hoàn toàn có thể nói ra suy nghĩ của mình về vấn đề bổ nhiệm sắp xếp cán bộ, vô dục tắc cương mà! Là trợ thủ cho tân bí thư tỉnh ủy, ông ta cần phải thành thật thẳng thắn, nói ra tiếng lòng của mình với người đứng đầu tỉnh mới được.

Cao Dục Lương có vẻ như rất thận trọng nói mình còn một kiến nghị, không biết có nên nói hay không? Sa Thụy Kim thản nhiên nói: Đã cùng một ê kíp với nhau rồi, có gì mà nên với không nên, anh cứ nói thẳng đi, không việc gì phải sợ. Cao Dục Lương nghiêng thân trên về phía Sa Thụy Kim: Việc xem xét một trăm hai mươi lăm cán bộ đang bị đóng băng kia, tốt nhất nên tiến hành nhanh một chút, không thể kéo dài mãi được. Trong số những cán bộ này, khá nhiều người tuổi tác chênh chỉ nửa năm vài tháng là không bổ nhiệm được nữa, không thể chậm trễ được đâu! Sa Thụy Kim nói: Tình hình này tôi cũng ý thức được rồi, đã có chỉ thị cho ban tổ chức và ban kiểm tra kỷ luật, yêu cầu họ khảo sát những đồng chí tuổi tác chấp

chơi này trước. Cao Dục Lương hân hoan: Vậy thì tốt quá, bi kịch giống như Trần Nham Thạch không thể lặp lại được!

Thế nhưng, vừa chuyển chủ đề, Sa Thụy Kim đã lập tức cho ông ta một bài học: Tỉnh ủy cần suy xét đến tiền đề chính trị của các cán bộ, nhưng cũng phải nghiêm khắc trong việc dùng người. Nhiều năm nay, trong các cán bộ có một bộ phận đáng kể được đề bạt trong khi rất có vấn đề về đạo đức. Có người thậm chí còn tham nhũng mà vẫn giữ chức mười năm đến hai mươi năm, nhiều lần được đề bạt trọng dụng. Đồng chí Dục Lương, đây là vấn đề rất nghiêm trọng, chúng ta không thể coi thường được.

Cao Dục Lương gật đầu lia lịa: Vâng, vâng, bài học trong quá khứ rất sâu sắc mà...

Sau khi Cao Dục Lương từ biệt, Sa Thụy Kim đứng trước ô cửa kiêu Pháp, nhìn ra ngoài trầm tư.

Cuộc nói chuyện này đã khiến trong lòng ông ta trĩu nặng. Phó bí thư Cao thật là gừng càng già càng cay, bên ngoài là báo cáo, thực chất là chỉ rõ cho ông ta thấy một tiền đề chính trị không thể coi nhẹ. Kỳ thực, tình huống Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn, ông ta đã nghe báo cáo của công an tỉnh và Viện kiểm sát, hai bên tuy đầu nhận định là có người tiết lộ bí mật, nhưng không ai chỉ ra đó là Lý Đạt Khang. Hôm nay, Cao Dục Lương lại công khai chỉ ra. Cao Dục Lương quăng Lý Đạt Khang ra để làm gì? Do xuất phát từ công tâm, hay là muốn thừa cơ nội đấu? Cao Dục Lương còn đưa ra vấn đề cán bộ nhân sự, nghĩ theo hướng tích cực, là một lời nhắc nhở thiện ý, còn theo hướng tiêu cực, là ông ta vươn tay quá dài. Bí thư tỉnh ủy quản việc cán bộ, lẽ nào Cao Dục Lương không hiểu? Hẳn ông ta vẫn vì tay Kỳ Đồng Vĩ giỏi cuộc đất kia? Người ta không đỡ học trò đắc ý của ông ta lên, sợ là sẽ không buông bỏ...

Ông ta đang ngẫm nghĩ thì trưởng ban tổ chức cán bộ Ngô Xuân Lâm và bí thư ủy ban kỷ luật Diên Quốc Phú đi vào.

Đây là một cuộc gặp quan trọng đã hẹn trước, chính là để nghiên cứu vấn đề cán bộ nhân sự.

Ngô Xuân Lâm báo cáo, theo yêu cầu của tỉnh ủy và Sa Thụy Kim, ban tổ chức cán bộ và ủy ban kỷ luật đã phối hợp chặt chẽ, tiến hành đi sâu khảo sát các cán bộ đợt bổ nhiệm lần này, phát hiện ra khá nhiều vấn đề, một số cán bộ có vấn đề vẫn được đề bạt, may là lần này cảnh giác. Diên Quốc Phú tiếp lời, trong thời gian khảo sát lại, ủy ban kỷ luật tỉnh nhận được rất nhiều tố cáo, xem ra, đối với một số cán bộ, không phải cần xem xét vấn đề có đề bạt hay không, mà phải xem xét có nhanh chóng xử lý hay không. Ông ta còn cảm khái nói, cũng không biết danh sách này soạn ra như thế nào nữa, thật là vô trách nhiệm! Sa Thụy Kim đã hơi kích động: Vì vậy chúng ta cần phải có trách nhiệm, không sợ đắc tội người khác. Nhất quyết không đề bạt người nào có vấn đề, người nào cần xử lý trong tổ chức thì cứ xử lý! Anh không muốn đắc tội với phe nhóm nào, thì sẽ đắc tội với đảng với nhân dân, nói nặng ra thì chính là có tội với nhân dân! Ông ta gõ đốt ngón tay xuống mặt bàn nhấn mạnh: Tổ chức của chúng ta không phải Trung Nghĩa đường trên Lương Sơn Bạc, nhưng có một số người lại biến nó thành Trung Nghĩa đường! Không phải phe của mình, nhất loạt không dùng, thà để trống vị trí đó đợi người của mình ngẩng lên chứ nhất quyết không để người khác ngẩng vào!

Diên Quốc Phú báo cáo, về vấn đề này, bí thư thành ủy Lữ Châu Lưu Khai Hà đã bị đi đầu tra kỷ luật là nổi bật nhất. Sa Thụy Kim lập tức chỉ thị: Vậy ủy ban kỷ luật các anh hãy đi đầu tra cho kỹ, ngoài vấn đề kinh tế, vấn đề kỷ luật chính trị và quy củ chính trị cũng phải đi đầu tra rõ ràng. Nói đoạn,

ông ta lại cần trọng dẫn dò trưởng ban tổ chức cán bộ: Xuân Lâm này, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, qua khảo sát lần này, người nào không đủ tiêu chuẩn thì phải kiên trì hạ xuống, ai muốn nói cho rõ ràng thì bảo họ đến gặp tôi! Những người không có tên trong danh sách, mà thực sự nên đề bạt sắp xếp, thì cũng phải kịp thời báo lên. Ngô Xuân Lâm lập tức báo cáo: Bí thư Sa, có một người khá nổi tiếng, ở thành phố Lữ Châu, bí thư quận ủy kiêm chủ nhiệm ủy ban quản lý khu phát triển công nghệ cao Lữ Châu, Dịch Học Tập...

Sa Thụy Kim đang muốn đả phá thế cục chính trị vốn có của tỉnh H, dần dần xây dựng một đội ngũ mới liêm khiết hơn. Vừa nghe nói phát hiện có người giỏi, mắt ông ta liền sáng lên, yêu cầu trưởng ban tổ chức cán bộ nói rõ hơn. Ngô Xuân Lâm vừa nhìn sổ ghi chép, vừa giới thiệu với Sa Thụy Kim. Dịch Học Tập hai năm trước đã là bí thư huyện ủy rồi, từng chung một ê kíp với Lý Đạt Khang ở huyện kém phát triển Kim Sơn, còn là người đứng đầu huyện nữa. Người này thành thực giỏi giang, nhưng vì không có cái gọi là tài nguyên chính trị nên hai mươi năm nay vẫn cứ chuyển đi chuyển lại ở cương vị hiện tại. Giờ ông ta đã làm tới cấp ngang phó thị trưởng, là bí thư quận ủy kiêm chủ nhiệm ủy ban quản lý khu công nghệ cao, nhưng tay bí thư thành ủy tham nhũng Lưu Khai Hà lại không đề bạt ông ta lên làm phó thị trưởng như thông lệ. Lúc khai báo, Lưu Khai Hà đã nói thẳng ra, cái ghế phó thị trưởng ấy hẳn ta muốn để dành cho một bí thư quận ủy đã biểu hiện cho hẳn. Chỉ có đi đâu, tay bí thư quận ủy kia hiện tại chưa đủ niên hạn nhận chức, còn phải đợi thêm một năm lẻ ba tháng nữa...

Sa Thụy Kim ngắt lời hỏi: Lý Đạt Khang có nói giúp gì cho Dịch Học Tập không? Ngô Xuân Lâm lắc đầu: Không hề, ngoài việc năm xưa cùng

chung một ê kíp, sau này bọn họ không có qua lại gì cả. Sa Thụy Kim có chút tò mò hỏi: Vậy lúc Lý Đạt Khang và Dịch Học Tập cùng chung một ê kíp năm đó, có phải đã xảy ra mâu thuẫn gì không? H ồi ở Lữ Châu, Lý Đạt Khang đã mâu thuẫn với Cao Dục Lương mà! Ngô Xuân Lâm trả lời: Chuyện này cũng không có, Dịch Học Tập không phải là người tranh quyền. À, phải rồi, h ồi Dịch Học Tập và Lý Đạt Khang chung ê kíp đã xảy ra một chuyện, vì tập trung vốn để sửa đường, Lý Đạt Khang và chính quyền huyện đã dùng biện pháp cưỡng ép, vì năm đói ti ền mà bức tử một mạng người. Bí thư huyện ủy Dịch Học Tập đã chủ động nhận trách nhiệm, bảo vệ chủ tịch huyện Lý Đạt Khang.

Sa Thụy Kim thoáng động tâm: Còn có chuyện này sao? Vậy tôi đề nghị đưa đồng chí Dịch Học Tập này vào danh sách khảo sát! Các anh thấy sao? Ngô Xuân Lâm và Điền Quốc Phú đưa mắt nhìn nhau, cùng cười. Ngô Xuân Lâm nói: Bí thư Sa, đây cũng là ý kiến của ban tổ chức cán bộ và ủy ban kỷ luật, Dịch Học Tập là một đồng chí tốt! Điền Quốc Phú đề nghị: Đồng chí Thụy Kim, anh xem có nên gặp Dịch Học Tập, để anh ta trực tiếp báo cáo với anh không? Sa Thụy Kim tỏ vẻ kích động: Không, Quốc Phú, anh sắp xếp một chút, chúng ta đi xuống đó gặp Dịch Học Tập đi!

Không thể không nhắc đến Kỳ Đồng Vĩ, đây là một trong những nhân vật mà ban tổ chức cán bộ và ủy ban kỷ luật trọng điểm khảo sát. Đối với Kỳ Đồng Vĩ, trong khảo sát có hai ý kiến, một nói rằng Kỳ Đồng Vĩ từng làm viện phó Viện kiểm sát Kinh Châu, chánh án tòa án nhân dân trung cấp thành phố Lâm Thành, lại làm phó giám đốc rồi giám đốc công an tỉnh tám năm, trải nghiệm trong hệ thống chính trị pháp luật tương đối toàn diện, kinh nghiệm phong phú, là nhân tuyển thích hợp cho vị trí bí thư ủy ban

chính trị pháp luật sau này. Sa Thụy Kim trong lòng đã có tính toán, đây thực ra chính là ý kiến của Cao Dục Lương.

Một luồng ý kiến khác cũng rất mạnh mẽ. Phản ánh Kỳ Đờng Vĩ nhân phẩm có vấn đề, không trung thành với tổ chức, chơi trò hai mặt, cấu kết với một số thương nhân. Sa Thụy Kim chau mày: Không thể nói vo nhu vậy được, đưa ra sự việc cụ thể! Ví dụ? Điên Quốc Phú thi thoảng lại liếc nhìn cuốn sổ ghi chép: Ví dụ, Kỳ Đờng Vĩ và chủ tịch tập đoàn Sơn Thủy Cao Tiểu Cầm, theo phản ánh, quan hệ giữa họ không phải tầm thường. Kỳ Đờng Vĩ thường dẫn người đến hội sở tập đoàn Sơn Thủy ăn uống, có lúc còn có cả phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương tham gia. Đinh Nghĩa Trân và một số cán bộ của Kinh Châu cũng thường xuyên tới đó, nơi đó gần như đã trở thành nơi nghỉ ngơi ăn chơi chuyên dụng của một số cán bộ rồi! Sau khi trung ương đưa ra tám điều quy định thì họ có bớt đi một chút, ngoài mặt không ai dám đi nữa, nhưng trong tối thì rất khó nói. Ngô Xuân Lâm bổ sung: Vì Kỳ Đờng Vĩ là cán bộ thuộc hệ thống chính trị pháp luật, chúng tôi một lần nữa đã nghiêm túc lấy ý kiến của phó bí thư tỉnh ủy phụ trách công tác chính trị pháp luật Cao Dục Lương. Phó bí thư Cao vẫn kiên trì ý kiến đề cử của mình. Phó bí thư Cao nói, ông ấy bồi dưỡng Kỳ Đờng Vĩ trở thành người kế nhiệm của mình! Lần tiến cử này là muốn sắp xếp Kỳ Đờng Vĩ làm phó chủ tịch tỉnh phụ trách công tác chính trị pháp luật, bước tiếp theo có thể kế nhiệm ông ấy, thuận theo trình tự bổ nhiệm bí thư ủy ban chính trị pháp luật của tỉnh.

Khóe miệng Sa Thụy Kim nhếch lên nở một nụ cười châm biếm: Đúng đó, sắp xếp là bí thư ủy ban chính trị pháp luật, rồi tiếp luôn chức phó bí thư tỉnh ủy của Cao Dục Lương, thế là Kỳ Đờng Vĩ công đức viên mãn rồi. Cao Dục Lương đề cử không ngại người thân, không tiếc sức giới

thiệu học trò đặc ý này quá nhỉ! Xuân Lâm à, ý kiến ban tổ chức cán bộ ra sao?

Ngô Xuân Lâm liếc nhìn Diên Quốc Phú: Ý kiến của chúng tôi và ủy ban kỷ luật tỉnh là, tốt nhất cứ xem xét lại!

Diên Quốc Phú nói thẳng ra một vấn đề, Cao Dục Lương và Kỳ Đồng Vĩ không chỉ là quan hệ thầy trò, mà năm xưa Cao Dục Lương chính là do cha vợ của Kỳ Đồng Vĩ đề bạt lên. Cao Dục Lương nhiệt tình bồi dưỡng Kỳ Đồng Vĩ làm người kế tục, liệu có tư tâm gì hay không? Có nghi ngờ chuyện trao đổi quyền lực ngầm với nhau hay không?

Sa Thụy Kim lập tức bày tỏ thái độ: Quốc Phú, lời nhắc nhở này của anh rất quan trọng! Quyền lực mà nhân dân trao cho chúng ta, tuyệt đối không thể là thứ cá nhân trao đổi với nhau được, đây là vấn đề nguyên tắc, cũng là quy củ chính trị!

Trưởng ban tổ chức cán bộ và bí thư ủy ban kỷ luật đã đi rồi, Sa Thụy Kim vẫn ngẫm nghĩ tiếp về vị cấp phó trên danh nghĩa Cao Dục Lương. Đám nước chính trị tỉnh H này rất sâu, quan hệ giữa các cán bộ rắc rối phức tạp, mạng lưới giao thiệp, uyên nguyên lịch sử đều là những vấn đề không thể coi thường. Ông ta vừa mới về tỉnh, bề ngoài thì có vẻ thông dong tùy ý, trên thực tế lại phải hết sức cẩn trọng như thể bước đi trên băng mỏng vậy. Phe chính pháp, phe thư ký, nói ra đều không thừa nhận, tựa như một trò đùa vậy, rốt cuộc là có hay không? Phe thư ký vẫn còn chưa thấy có manh mối gì, thì phe chính pháp của Cao Dục Lương đã sống động phơi bày ra rồi. Nhân vật bề mặt của phe này chính là tay Kỳ Đồng Vĩ kia, trong cán bộ cơ quan cấp tỉnh phản ánh rất lớn...

Diên Quốc Phú, Ngô Xuân Lâm đi ra, Sa Thụy Kim vừa ngẫm xuống, viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh lại đến, nói là có việc gấp cần

báo cáo. Vừa nghe nói Lý Đạt Khang đưa bà vợ cũ có vấn đề ra sân bay, Sa Thụy Kim hết sức kinh ngạc, ông ta lập tức nhớ đến báo cáo của Cao Dục Lương, bất giác ngạc nhiên hỏi: Sao lại có chuyện này được? Quý Xương Minh cười gượng: Thì là như vậy đó! Cục trưởng Cục chống tham nhũng Hầu Lượng Bình biết được một tình huống bất ngờ, bị buộc phải xử lý khẩn cấp, chặn xe của đồng chí Lý Đạt Khang ngay tại lối ra đường cao tốc sân bay.

Hầu Lượng Bình? Sa Thụy Kim nhớ ra rồi, lại là phe chính pháp, học sinh của Cao Dục Lương đây! Ông ta bèn mặt không đổi sắc hỏi Quý Xương Minh: Là người đạo trước Bắc Kinh đi đâu động tới phải không? Quý Xương Minh nói: Vâng, bí thư Sa, anh đã đích thân nói chuyện với cậu ấy. Sa Thụy Kim nói: Tôi có ấn tượng, một người rất giỏi giang mẫn cán! Nói đoạn, ông ta đứng lên, bước tới trước mặt Quý Xương Minh, kéo Quý Xương Minh xuống xô pha, vừa rót nước vừa nói: Đồng chí Xương Minh này, tôi có biết chuyện ly hôn giữa Lý Đạt Khang và Âu Dương Thanh, Lý Đạt Khang đã đặc biệt tìm tôi để báo cáo, chính tôi đã đề nghị ông ấy nhanh chóng ly hôn đó.

Quý Xương Minh hỏi ngạc nhiên: Ô? Bí thư Sa, chuyện này thì tôi thực sự không biết!

Sa Thụy Kim đặt cốc nước xuống trước mặt Quý Xương Minh: Bọn họ ly hôn là việc rất bình thường, đã ở riêng tám năm nay rồi, hai vợ chồng không còn tình cảm gì nữa, cũng nên ly hôn từ sớm rồi! Có đi đâu, Lý Đạt Khang dùng xe chuyên dụng đưa người vợ đã ly hôn ra sân bay, lại còn đích thân đưa đi, đi đâu này thực sự hơi ngoài dự đoán của tôi.

Quý Xương Minh uống một ngụm nước cho đỡ khô miệng: Đúng thế, lẽ ra không nên làm vậy!

Sa Thụy Kim hỏi: Bà vợ đã ly hôn của ông ấy, chính là người phụ nữ tên Âu Dương Thanh, rốt cuộc có vấn đề lớn chừng nào? Quý Xương Minh ngẫm nghĩ giây lát: Hiện nay có thể xác thực được đã nhận hối lộ năm trăm nghìn tệ, các vấn đề khác vẫn đang đi đầu tra... bí thư Sa, tôi đề nghị anh cần nhanh chóng nói chuyện với đồng chí Lý Đạt Khang. Sa Thụy Kim lắc đầu: Giờ còn nói chuyện gì nữa? Đợi ông ấy đến tìm tôi thôi, ông ấy cần phải có một lời giải thích với tôi và tỉnh ủy!

Quý Xương Minh xoa tay, mặt mũi ủ dột: Bí thư Sa, Lý Đạt Khang đưa ra vấn đề về phe chính pháp. Sa Thụy Kim cười cười: Có phải phe chính pháp trong lời đồn của đồng chí Cao Dục Lương hay không? Quý Xương Minh gật đầu: Đúng, ví dụ như Kỳ Đồng Vĩ, Hầu Lượng Bình, còn cả Trần Hải, năm xưa đều là học trò của Cao Dục Lương. Sa Thụy Kim trầm tư giây lát, chau mày lại, hỏi bằng giọng hết sức nghiêm túc: Xương Minh này, anh là người làm việc lâu năm rồi, anh cho rằng tỉnh H chúng ta có cái phe phái này hay không? Việc thực cứ nói thực, có gì nói nấy đi!

Quý Xương Minh cẩn trọng nói: Không nói rõ được, trong mây trong mù, như có như không. Ví dụ, nói Hầu Lượng Bình và nguyên cục trưởng Cục chống tham nhũng Trần Hải là người phe chính pháp, tôi không tin! Sa Thụy Kim không bày tỏ thái độ, chỉ nói: Giờ Trần Hải đang nằm trong bệnh viện, tạm thời chúng ta không nói đến, anh phải nhắc nhở Hầu Lượng Bình chú ý đến vấn đề này đấy nhé. Quý Xương Minh nói: Hầu Lượng Bình vừa đến nhận chức tôi đã nhắc nhở rồi, cậu ấy rất chú ý. Bí thư Sa, nhưng bảo là căn bản không có cái nhóm nhỏ các cán bộ thuộc phe chính pháp thì e rằng cũng không phải là sự thực. Giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ chính là nhân vật cốt lõi của nhóm nhỏ này, anh ta thường hay tổ chức các buổi tụ tập kiêu này!

Sa Thụy Kim đã có tính toán trong lòng: Được rồi, tôi đã nắm được tình hình rồi, đừng chí Xương Minh, anh không cần lo lắng, vụ của Âu Dương Thanh nên làm thế nào thì cứ làm thế ấy! Một là không phải nhìn sắc mặt Lý Đạt Khang, cũng không cần tính xem Cao Dục Lương sẽ nghĩ như thế nào, cứ theo tám chữ này thôi: thực sự cầu thị, làm theo pháp luật! Ngoài ra, cũng nhờ anh chuyển lời đến Hầu Lượng Bình, nói Sa Thụy Kim và tỉnh ủy cảm ơn cậu ấy!

Quý Xương Minh ngẩn người: Bí thư Sa, anh cảm ơn Hầu Lượng Bình chuyện gì? Cậu ta đã làm chuyện tốt gì vậy?

Sa Thụy Kim nhìn ra ngoài ô cửa kiểu Pháp, cảm thán nói: Cậu ấy chặn xe của Lý Đạt Khang, đã cứu vớt tiền đồ chính trị của Lý Đạt Khang còn gì! Đây là lời thực lòng, ông ta thực lòng cảm ơn vị cục trưởng Cục chống tham nhũng trẻ tuổi không sợ uy quyền này. Hầu Lượng Bình quả thực đã giúp ông ta chốt chặn, giữ lại một phiến phức to lớn ở lại trong nội bộ tỉnh.

Ngoài cửa, cây bạch dương cao lớn cành lá rậm rạp, một bầy hỷ tước chơi đùa giữa đám lá xanh. Hỷ tước lông đen đuôi trắng, nhảy nhót bay lượn, tràn đầy sinh khí. Tâm trạng Sa Thụy Kim dần dần trở nên thoải mái hơn.

23.

Triệu Đông Lai là một cao thủ trình sát hình sự, năm đó khi còn làm cảnh sát hình sự, anh ta từng được Bộ công an biểu dương vì phá được vụ án lớn, rất có danh tiếng trong giới chuyên nghiệp. Khi phá án, anh ta có lối tư duy độc đáo đặc biệt, không dễ dàng lộ ra suy nghĩ của mình cho người khác. Hiện tại, anh ta đang có trong tay một bản ghi âm của người tố cáo, bản ghi âm này lấy được từ chiếc điện thoại di động bị cán võ của Trần Hải ở hiện trường vụ tai nạn, hẳn là có liên quan đến việc Trần Hải bị hại. Theo suy đoán của Triệu Đông Lai, âm thanh trong điện thoại chắc là của Thái Thành Công, Thái Thành Công cũng thừa nhận từng gọi điện thoại tố cáo với Trần Hải. Nhưng kết quả bên trình sát kỹ thuật phân tích âm thanh lại cho thấy, Thái Thành Công không phải là người tố cáo. Phân tích đối chiếu âm thanh thể hiện, độ tương đồng giữa bản ghi âm của Thái Thành Công và người tố cáo chỉ chưa đến ba mươi phần trăm.

Nếu người tố cáo đó không phải Thái Thành Công, vậy thì còn có thể là ai? Xét đến trạng thái không phối hợp cho lắm của Thái Thành Công lúc ghi âm, Triệu Đông Lai quyết định, sẽ để Thái Thành Công thu âm một lần nữa. Vừa ra lệnh cho cấp dưới xong, có người gõ nhẹ lên cửa rồi đẩy mở, bí thư thành ủy Lý Đạt Khang mặt mũi sầm sì bước vào.

Triệu Đông Lai không khỏi ngạc nhiên đứng lên: Bí thư Lý, sao anh lại đến đây? Lý Đạt Khang ngả xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Triệu Đông Lai: ừm, muốn tìm cậu hỏi thăm vài việc! Triệu Đông Lai vòng qua bàn làm việc, đi tới chỗ máy nước pha trà cho Lý Đạt Khang.

Việc gì vậy ạ? Lý Đạt Khang buồn bực châm một điếu thuốc, nhả khói ra kèm theo một tiếng thở dài: Việc về bà vợ cũ Âu Dương Thanh của tôi. Triệu Đông Lai đưa cốc trà vừa pha tới trước mặt Lý Đạt Khang: Vợ cũ? Rốt cuộc cũng ly hôn rồi ă? Chắc, chắc, cảm ơn trời đất!

Lý Đạt Khang phì cười xoa tay: Đông Lai, tôi muốn biết, Âu Dương Thanh thực sự có vấn đề hay không? Triệu Đông Lai không hề che giấu: Thực sự có vấn đề! Lời tố cáo của Thái Thành Công không phải là vô căn cứ đâu. Lý Đạt Khang suy tư: Nhưng tại sao Thái Thành Công chỉ tố cáo có mỗi Âu Dương Thanh? Hắn ta và Đinh Nghĩa Trân có quan hệ gì? Có quan hệ gì với Cao Tiểu Cầm? Và còn có quan hệ gì với tay Hầu Lượng Bình từ Bắc Kinh tới kia?

Triệu Đông Lai nói: Tôi cũng đang nghĩ những vấn đề này. Anh ta thuận tay kéo một chiếc ghế, ngồi xuống trước mặt Lý Đạt Khang, bắt đầu báo cáo với vị bí thư thành ủy, nói gần đây khi đội cảnh sát kinh tế đi điều tra một vụ góp vốn phi pháp, vô tình lại phát hiện bóng dáng của Thái Thành Công. Thái Thành Công đã dùng sáu mươi triệu vốn tập trung phi pháp lãi suất cao trong xã hội, hùn vốn với Đinh Nghĩa Trân mua mỏ, cùng khai thác than đá. Kỳ lạ hơn nữa là, việc truy bắt Đinh Nghĩa Trân ở nước ngoài lại xảy ra chuyện bất ngờ, không ngờ lại mất dấu hắn ta ở Toronto lần nữa. Lý Đạt Khang nói: Sao lại vậy được chứ? Tổ trưởng tổ truy bắt là Kỳ Đồng Vĩ, tổ phó chính là cậu mà! Triệu Đông Lai cười gượng: Vấn đề chính là ở đó! Kỳ Đồng Vĩ trực tiếp liên hệ với tổng lãnh sự quán ở Toronto, người đầu tiên nhận được thông tin là anh ta, vị giám đốc công an tỉnh này rốt cuộc là phe ta hay phe địch đây? Lý Đạt Khang dụi mạnh điếu thuốc hút được một nửa vào gạt tàn. Hỏi hay lắm, Đông Lai, nếu người này mà phe địch, Đinh Nghĩa Trân sẽ khó bắt lắm đấy!

Lý Đạt Khang đứng dậy đi nửa vòng trong phòng làm việc, lại tới trước mặt Triệu Đông Lai nói: Vấn đề của Âu Dương Thanh thì là của Âu Dương Thanh, nhưng dù Âu Dương Thanh có vấn đề lớn chừng nào thì cũng không thể che lấp được vấn đề của Đinh Nghĩa Trân và một số kẻ khác. Cậu theo dõi thật sát cái làng nghỉ mát Sơn Thủy của tập đoàn Sơn Thủy kia cho tôi! Người bên ủy ban kỷ luật thành phố cho tôi biết, Đinh Nghĩa Trân trước đây thường hay đến chỗ đó, vị giám đốc công an tỉnh có lẽ thuộc phe địch kia giờ vẫn còn đến đó nữa đấy! Xin hỏi, họ là như thế nào? Chỉ ăn uống thôi sao? Triệu Đông Lai thành thực trả lời: Hiện tại vẫn chưa rõ, có đi đâu, bí thư Lý, tôi đã chú ý đến họ rồi!

Lý Đạt Khang neho mắt lại, chăm chú nhìn ra cửa sổ, vẫn không có ý muốn đi khỏi. Xem ra, đồng chí bí thư thành ủy hôm nay rất muốn nói chuyện với tay cấp dưới giám đốc công an này nhiều hơn. Quả nhiên, Lý Đạt Khang lại chuyển sang một chủ đề khác. Đông Lai này, về chuyện kiên trì giữ nguyên tắc, cậu phải học hỏi tay Hầu Lượng Bình từ Bắc Kinh kia! Nói thật, tôi không hề thích người này, nhưng tôi khâm phục chí khí, sự mạnh mẽ, và tinh thần đó của anh ta! Anh ta công nhiên chặn xe tôi lại, khiến tôi rất tức giận. Nhưng giận thì giận, tôi thực sự cần phải cảm ơn tay Hầu Lượng Bình này! Cậu nghĩ xem, nếu không có Hầu Lượng Bình truy cản, nếu tôi mắc lừa Âu Dương Thanh, đưa bà ta ra sân bay, thậm chí là đưa lên máy bay, để bà ta cũng thuận lợi xuất cảnh giống như Đinh Nghĩa Trân, vậy thì tôi phải ăn nói với tỉnh ủy và trung ương thế nào? Tôi có thể nói rõ được với Sa Thụy Kim hay không?

Triệu Đông Lai thực lòng nói: Đúng vậy, tay cục trưởng Cục chống tham nhũng này thực sự rất hiếm thấy! Lý Đạt Khang quay người, nghiêng mặt liếc nhìn anh ta, tựa hồ như đang xem xét lời khen này của Triệu Đông

Lai có bao nhiêu thành ý. H ồi lâu sau, ông ta lại hỏi một câu bất ngờ: Đông Lai, nếu là cậu, cậu có đeo bám và kiên quyết chặn đường như vậy không? Triệu Đông Lai thoáng ngần ngừ, cân trọng lựa chọn từ ngữ: Chuyện này tôi không nói chắc được, có lẽ có, có lẽ không...

Lý Đạt Khang xua tay: Đừng có lẽ nữa, tôi đoán là cậu không làm vậy. Kể cả cậu có đuổi theo thì cũng sẽ không cứng rắn chặn xe tôi lại. Cậu sẽ báo cáo với tỉnh ủy, mà báo cáo là cả một quá trình, Âu Dương Thanh sẽ thừa cơ lên máy bay đi mất r ồi! Triệu Đông Lai thừa nhận Lý Đạt Khang nói không sai: Giả sử tôi muốn lấy lòng anh, có lẽ sẽ báo cáo sau khi Âu Dương Thanh bay đi! Lý Đạt Khang thở dài một tiếng: Nếu cậu thực sự làm vậy, tức là đã đưa tôi lên giàn thiêu r ồi đó.

Nói đoạn, Lý Đạt Khang nặng nề lê bước chân rời khỏi phòng làm việc của Triệu Đông Lai.

Lúc này, Triệu Đông Lai đột nhiên phát hiện, tấm lưng vốn luôn uốn thẳng của Lý Đạt Khang không ngờ đã hơi còng xuống, trước đây, chính trị gia mạnh mẽ này chưa từng có trạng thái như vậy bao giờ cả...

Việc của Âu Dương Thanh gây ra kích thích rất mạnh với Lý Đạt Khang, ông ta vẫn luôn muốn tìm ai đó nói chuyện, để sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu. Giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai không phải đối tượng thích hợp nhất, anh ta là cấp dưới, vụ án đang đi ều tra cũng dính dáng đến Âu Dương Thanh, khiến Lý Đạt Khang không thể mở lòng ra mà nói chuyện. Chính là vì cái tên khốn kiếp Thái Thành Công đó tố cáo Âu Dương Thanh, khiến cho công việc, cuộc sống, suy nghĩ của ông ta đều trở nên rối tinh cả lên...

Đối tượng thích hợp để nói chuyện là Vương Đại Lộ. Vương Đại Lộ vừa là đồng sự cũ ngày xưa của ông ta, lại là bạn đại học của Âu Dương

Thanh. Ông ta hẹn Vương Đại Lộ đến nhà uống rượu, bảo Điên Hạnh Chi nấu một bàn thức ăn, lấy ra chai Mao Đài để đã nhiều năm. Con người ta đến khi đen đủi mới hiểu được sự quý giá của tình bạn. Trong lòng Lý Đạt Khang không có mấy người bạn, Vương Đại Lộ là một người tương đối đáng tin cậy. Bao năm nay, ông ta sợ việc kinh doanh của Vương Đại Lộ làm ảnh hưởng phiền phức đến mình, lại sợ Vương Đại Lộ thân cận với Âu Dương Thanh là không có ý gì tốt, nên vẫn luôn đề phòng đối phương. Hôm nay, vợ cũ xảy ra chuyện, ông ta mới hốt nhiên hiểu ra, bao nhiêu tâm sự chất chứa trong lòng cũng chỉ có thể nói với người bạn cũ này mà thôi.

Lý Đạt Khang nhấp rượu trong chén, nói chuyện với Vương Đại Lộ. Ông ta bảo, Âu Dương Thanh đã từ bị triệu tập chuyển sang bị câu lưu rồi. Quý Xương Minh gọi điện thoại tới, nói Âu Dương Thanh nhận hối lộ năm trăm nghìn tệ, chứng cứ đã xác thực rõ ràng. Kế đó, lại hỏi Vương Đại Lộ nghĩ thế nào? Vương Đại Lộ than thở không thôi: Còn nghĩ thế nào được nữa? Bí thư Lý, đây là chuyện nằm trong dự đoán mà! Lý Đạt Khang xoa tay: Đừng bí thư này bí thư nọ nữa, bạn cũ mà, cứ gọi thẳng tên tôi ra thôi!

Vương Đại Lộ bèn gọi ông ta bằng tên, nói cho Lý Đạt Khang biết một sự thực, ngân hàng thành phố là ngân hàng địa phương, khi cho vay có quy tắc ngân - ngoài khoản tiền lãi vay bình thường ra, còn có một đến hai phần trăm chi ngoài, là chi phí hối lộ của đơn vị đi vay, trong ngành gọi là phần trăm ngược. Đương nhiên, số tiền này cũng không phải chỉ có mình Âu Dương Thanh lấy hết, từ nhân viên phụ trách giải ngân cho đến những người phụ trách các khâu thẩm định phê duyệt, thậm chí cả người bên bộ phận quản lý rủi ro ít nhiều cũng lấy một phần. Lý Đạt Khang hỏi: Giám đốc ngân hàng có lấy không? Vương Đại Lộ trả lời: Đương nhiên là cũng có. Âu Dương có nói với tôi, bà ấy không thiếu tiền, cũng không muốn

lấy, nhưng bà ấy không lấy thì người khác cũng không tiện lấy, bao gồm cả giám đốc của bọn họ. Chính vì bà ấy sợ, nên mới quyết định từ chức ra nước ngoài.

Lý Đạt Khang tức giận buông đũa xuống: Anh thấy chưa, những chuyện này, bà ấy không bao giờ nói với tôi! Vương Đại Lộ nói: Bà ấy nói với anh, anh có sẵn sàng nghe không? Lý Đạt Khang thoáng ngần người, không trả lời. Giây lát sau, ông ta lại hỏi: Âu Dương nói, mấy năm nay anh thường hỗ trợ tài chính cho con gái Giai Giai của tôi, thế là thế nào vậy? Vương Đại Lộ không muốn nói nhiều về chuyện này: Đạt Khang, uống rượu đi, bao nhiêu năm qua rồi, rốt cuộc cũng uống rượu với anh được một bữa. Lý Đạt Khang không uống: Đại Lộ, anh phải trả lời câu hỏi của tôi. Vương Đại Lộ nói: Chuyện này anh đừng quan tâm được không? Tôi và Âu Dương là bạn đại học, tôi giúp bà ấy, không có can hệ gì đến anh. Anh cũng không hề giúp tôi làm bất cứ chuyện gì. Lý Đạt Khang nói: Mặc dù vậy, anh vẫn từng là đồng sự của tôi và Dịch Học Tập mà! Vương Đại Lộ uống rượu cảm thán: Đúng thế, năm đó chính là anh và bí thư Dịch lấy tiền trong nhà ra hỗ trợ tôi lập nghiệp, mỗi lần nghĩ lại, tôi đều thấy trong lòng nóng bừng lên!

Lý Đạt Khang cầm đũa gắp gắp thức ăn: Đại Lộ, đây cũng chính là điều tôi muốn tìm hiểu, sau khi anh trả lại số vốn mà tôi và Dịch Học Tập hỗ trợ khởi nghiệp lúc ban đầu, những năm nay có phải anh lại đưa tiền thêm cho Âu Dương và vợ của Dịch Học Tập hay không? Vương Đại Lộ đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nhìn thẳng vào Lý Đạt Khang: Không, tuyệt đối không! Giây lát sau, ông ta lại rầu rĩ nói: Đạt Khang, anh gọi tôi tới uống rượu, chính là để hỏi những chuyện này sao? Tôi còn tưởng là bạn bè cũ tâm sự chuyện ngày xưa cơ đấy! Lý Đạt Khang nói: Chính là nói chuyện

ngày xưa mà. Đại Lộ, anh cần hiểu tâm trạng của tôi, không dễ chịu gì đâu! Đặc biệt là, khi nghĩ đến Giai Giai...

Ông ta rót rượu cho Vương Đại Lộ, hai người cạn thêm một ly. Đặt chén rượu xuống, Lý Đạt Khang lắc đầu thở dài nói: Nhắc đến Giai Giai, Đại Lộ, anh phải giúp tôi chuyện này! Âu Dương đã bị câu lưu, tiếp sau đây chắc chắn sẽ bị bắt giam, tôi phải nói với Giai Giai thế nào đây? Vốn dĩ mẹ nó định sang Mỹ, giờ lại mất liên lạc rồi. Đêm qua tôi gọi điện cho Giai Giai mấy lần, nó đầu không nghe máy, gửi tin nhắn cũng không trả lời! Nó ghi món nợ này lên đầu tôi rồi, tôi phải giải thích cho nó như thế nào đây? Đại Lộ, anh gọi điện cho Giai Giai giúp tôi, nói với nó về tình hình của Âu Dương lúc này.

Khi nói những chuyện này, nhà chính trị mạnh mẽ kia đã biến mất, Lý Đạt Khang trở thành một ông bô lòng dạ mềm nhũn. Con gái tỏ thái độ với ông ta, thậm chí còn có phần căm ghét. Trong mắt con gái, sự bất hạnh của mẹ toàn bộ đều do ông ta gây nên. Con người mà, cứ phải đến lúc trắc trở mới hấp thu được bài học, cứ phải đến khi gặp vận rủi mới thể hiện ra bản tính của mình.

Vương Đại Lộ giờ mới thở dài một tiếng, nói thực: Đạt Khang, hôm nay tôi đã gọi điện cho Giai Giai hai lần, nó có chút hiểu lầm về anh, tưởng là anh cho người bắt mẹ nó. Có đi đâu, anh cứ yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức giải thích với nó! Nếu thực sự không xong, tôi sẽ sang Mỹ một chuyến. Việc này cũng chỉ có tôi làm được thôi. Lý Đạt Khang cần chén rượu đứng đây: Đúng thế, vậy tôi phải cảm ơn anh trước!

Hai người bạn cũ cạn ly, trái tim cũng chạm vào nhau...

Đêm đó, hiếm hoi lắm mới có lần Lý Đạt Khang đưa khách ra tận cửa, tiễn Vương Đại Lộ một quãng xa.

Dọc đường, không khí trong lành ập vào mặt, làm đầu óc ông ta và Vương Đại Lộ trở nên tỉnh táo.

Trước khi tiễn Vương Đại Lộ lên xe ở điểm đón taxi nơi đầu đường, Lý Đạt Khang lại dặn dò: Đại Lộ, anh thay tôi nói với Giai Giai, tôi vẫn hy vọng nó trở về, dù nhất thời không trở lại thì cũng mong rằng nó không oán hận nhà nước. Nhà nước không có lỗi gì với mẹ nó cả, là mẹ nó tự mình không chú ý, sẩy chân rơi xuống nước thôi!

Yên tâm đi, Đạt Khang, những gì cần nói tôi đều sẽ nói! Anh đừng cả nghĩ nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi!

Nghỉ ngơi cái gì? Dòng tư duy khó mà dùng lý trí ngăn lại được. Tiễn Vương Đại Lộ về, trong lòng Lý Đạt Khang vẫn lơ lơ lửng lửng, như người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, cứ nghĩ mãi về Âu Dương Thanh, thậm chí là Đinh Nghĩa Trân. Sao lại như vậy? Vấp một cú đau đến thế? Ông ta không thể tha thứ cho chính mình, chỉ muốn dùng công việc lấp đầy bản thân.

Điền Hạnh Chi thấp thoáng hiện ra trước mắt, chị ta đang bận rộn dọn bàn, lau nhà. Lý Đạt Khang đột nhiên nhớ ra, Điền Hạnh Chi từng nói cửa sổ tiếp dân của quận Quang Minh quá thấp, ngay hôm sau ông ta đã chỉ thị cho Tôn Liên Thành sửa lại, cũng không biết thực hiện như thế nào rồi? Lý Đạt Khang bèn hỏi Điền Hạnh Chi: Cửa sổ tiếp dân của quận đã sửa lại hay chưa?

Điền Hạnh Chi nhanh mồm nhanh miệng: Sửa cái gì ạ, nguyên y vôn! Cửa sổ vẫn thấp như vậy, nhỏ như vậy, đứng không thể đứng, ngẩng xồm cũng không ngẩng xồm được, nói chuyện lâu thì chân tê đến nỗi đứng không nổi luôn...

Không đợi Diên Hạnh Chi nói hết, lửa giận của Lý Đạt Khang đã bốc lên tận đỉnh đầu. Ông ta rảo chân bước vào thư phòng, bấm số điện thoại di động của Tôn Liên Thành, chỉ nói một câu: Ngày mai gặp ở phòng tiếp dân của quận.

24.

Tôn Liên Thành yêu thích thiên văn, lúc nhận được điện thoại của bí thư thành ủy, anh ta đang đứng ở ban công dùng kính viễn vọng quan sát sao Kim. Anh ta chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, ngày hôm sau vừa đi làm đã vội vội vàng vàng chạy vào sảnh tiếp dân, hoang mang nhìn quanh quất, trong sảnh chật kín người dân đến khiếu nại tố cáo, duy chỉ không thấy bóng dáng bí thư thành ủy đâu. Ngoảnh đi ngoảnh lại, anh ta mới nghe thấy giọng nói quen thuộc ở cửa sổ tiếp dân số 5: Đồng chí Liên Thành, tôi ở đây!

Tôn Liên Thành lại gần xem thử, phát hiện Lý Đạt Khang đang ngồi ở vị trí của nhân viên tiếp dân. Lý Đạt Khang thò bàn tay qua ô cửa sổ nhỏ, vẫy vẫy: Lại đây lại đây, tôi có chuyện muốn nói với anh!

Tôn Liên Thành vâng dạ, nửa đứng nửa ngồi trước ô cửa sổ nhỏ lắng nghe chỉ thị của bí thư thành ủy.

Bí thư thành ủy thao thao bất tuyệt. Liên Thành này, tôi lúc nào cũng nói với các anh, chuyện gì liên quan đến lợi ích của nhân dân thì đều không phải chuyện nhỏ, giải quyết được thì cần phải nhanh chóng giải quyết, không được kéo dài! Kéo qua kéo lại, sẽ dẫn đến mâu thuẫn. Ví dụ, vấn đề các công trình xã hội của công ty nhà nước, thành phố chúng ta đã giải quyết từ lâu rồi, trường học, bệnh viện, nhà trẻ trực thuộc các công ty đều giao lại cho nhà nước, biến thành đơn vị sự nghiệp, có phải vậy không?

Tôn Liên Thành gắng sức cúi đầu, thi thoảng còn phải gật gù thể hiện sự chân thành lắng nghe. Nhưng thân thể thì khó chịu vô cùng, uốn éo như bánh quai chèo. Anh ta xin bí thư thành ủy cho vào trong báo cáo. Lý Đạt Khang lại cười cười như không: Báo cáo gì chứ? Tôi không cần anh báo cáo, chỉ muốn nói chuyện với anh thôi! Tôn Liên Thành âm thầm kêu khổ. Xung quanh đầu là dân chúng đến khiếu nại tố cáo, viên quan phụ mẫu như anh ta hôm nay e là phải xấu mặt ở đây mất thôi.

Lý Đạt Khang hỏi anh ta vấn đề các công trình xã hội của công ty nhà nước giải quyết đến đâu rồi? Quận Quang Minh không có chuyện kéo dài không làm gì đấy chứ? Theo tình hình thành phố năm được, ít nhất có hơn ba trăm người chưa được giải quyết chế độ! Liên Thành à, anh không làm cho xong, người ta sẽ phải lên khiếu nại, đây không phải là tự chuốc phiền phức sao? Tỉnh và thành phố đều đã có văn kiện, tại sao lại không chấp hành? Có phải muốn thể hiện sự tùy thích của quyền lực hay không?

Tôn Liên Thành không nghĩ xỏm được, đành phải quỳ một chân xuống đất, đầu khom xuống thấp hơn nữa, thở hổn hển nói: Không phải, chủ yếu là vấn đề kinh phí, sau khi thay đổi cơ chế, có một phần kinh phí phải lấy từ ngân sách quận... để tôi nghĩ cách thêm ạ! Một số người nhận ra Tôn Liên Thành, đầu ném về phía ngài chủ tịch quận ánh mắt ngạc nhiên.

Tôn Liên Thành quỳ một chân dưới đất mới có thể nhìn thấy nửa gương mặt Lý Đạt Khang qua ô cửa sổ nhỏ. Anh ta tội nghiệp ngược nhìn vị bí thư thành ủy cao cao ở trên, hy vọng lãnh đạo chú ý đến cảnh ngộ khổ sở của mình.

Lãnh đạo vẫn cứ ở trên cao, nhưng không chú ý, kiên quyết không chú ý. Lãnh đạo dường như hoàn toàn không biết anh ta đang rất khổ sở, hoặc có thể nói là đang cố ý giày vò anh ta, muốn anh ta phải khổ sở, tiếp tục

hào hứng cao đàm khoát luận: Đừng tưởng việc của mấy trăm người là việc nhỏ, việc nhỏ mà anh làm không tốt, ảnh hưởng tiêu cực cũng đủ hủy hoại rất nhiều việc tốt anh từng làm trong quá khứ, ảnh hưởng đến hình ảnh của chính quyền...

Chân kia của Tôn Liên Thành cũng đau quá, sắp sửa quỵ xuống, song lại nghĩ, quỵ xuống trước mặt bao nhiêu người thực sự không ổn, thế có khác gì xin thỉnh tội đâu, có mấy phụ nữ đã bật miệng cười rí. Anh ta lại nhanh chóng chuyển sang tư thế ngồi xồm.

Lý Đạt Khang lại nghĩ tới một vấn đề khác. Còn nữa, ngày tiếp dân của chủ tịch quận, bí thư quận các anh là như thế nào? Bao nhiêu cảnh sát đến đây làm gì? Nếu sợ người dân thì các anh đừng đến phòng tiếp dân làm bộ làm tịch như thế, mà nếu đã đến rồi, thì đừng coi người dân như kẻ thù mà đề phòng vậy. Thế này không ổn, tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh chính quyền nhân dân của chúng ta! Tôn Liên Thành lắp bắp giải thích, đây là do Đinh Nghĩa Trân hồi đó quy định, sợ một bộ phận người dân làm to chuyện... Lý Đạt Khang gõ xuống bậc cửa sổ nói: Liên Thành này, người dân tìm các anh khiếu nại, là để giải quyết vấn đề, ai có lòng muốn gây chuyện đâu chứ?! Khẩu khí lãnh đạo bỗng trở nên nghiêm khắc: Ngay cả cái cửa sổ tiếp dân này nữa, người dân phải chịu bao nhiêu khổ sở mới bày tỏ được tiếng lòng của mình đây? Tôn Liên Thành, anh có ra cái gì không? Chủ tịch quận như anh có xứng đáng với chức vụ không? Tôi bảo anh sửa cửa sổ đi, anh coi như gió thoảng ngoài tai, hôm nay nếm mùi chưa hả? Có phải cũng thấy cảm giận thói quan liêu rồi hay không?

Tôn Liên Thành gầy như ngã sụm xuống đất: Bí thư Lý, tôi... tôi sửa, tôi... lập tức sửa ngay!

Lý Đạt Khang "hừ" một tiếng nói: Sửa hay không sửa anh xem mà làm! Hôm nay tôi chỉ nói tới đây thôi, Liên Thành, anh tự lo cho mình đi! Nói đoạn, ông ta liền cùng thư ký Tiểu Kim đi ra khỏi phòng tiếp dân, nghênh ngang bỏ đi.

Tôn Liên Thành đợi Lý Đạt Khang đi khỏi, khó nhọc nhồm dậy, xoa xoa đầu gối một lúc, thần người ra h ồi lâu mới vào phòng làm việc của trưởng ban tiếp dân họ Trần, chỉ vào tay trưởng ban đầu hói ngoác miệng ra chửi: Thằng chó chết nào thiết kế ra cái cửa sổ tiếp dân này đây? Nhỏ vậy, thấp vậy, cố ý làm khó người ta có phải không! Trưởng ban Trần nhận lỗi, cẩn trọng nói: Chủ tịch Tôn, anh thật không biết ă? Đây là năm đó Đinh Nghĩa Trân đích thân thiết kế đây! Tôn Liên Thành hỏi: Sao lại thiết kế vậy? Cái tên tham nhũng hủ bại ấy tâm địa xấu xa như vậy à? Trưởng ban Trần đáp: Chủ tịch Tôn, anh không biết đấy thôi, có một số người dân lên khiếu nại, cứ chắn trước cửa sổ nói đông nói dài, hỏi mãi không thôi, Đinh Nghĩa Trân bèn vẽ phác thảo, thiết kế ra kiểu cửa sổ này. Mục đích chính là để người đến khiếu nại đứng không xong, ng ồi không tiện, nói mấy câu là xong chuyện.

Tôn Liên Thành ngẫm nghĩ giây lát: Cái này, động cơ của lão Đinh đúng là tốt. Trưởng ban Trần cười mập mờ bổ sung: Hiệu quả thực không tệ, tăng hiệu suất tiếp dân lên đáng kể đấy! Tôn Liên Thành sa s ầm mặt xuống: Chỉ là thất đức quá, làm tôi quỳ đau cả gối r ồi đây này! Trưởng ban Trần thuận gió giương bu ồm hòa theo: Hay là, chúng ta tích đức chút? Anh phê duyệt kinh phí đi tôi sửa ngay lập tức! Tôn Liên Thành như thể bị đau răng, nhúu chặt lông mày lại: Lại là kinh phí! Tôi in được ti ền chắc? Góp nhặt làm tạm đi, đằng nào thì bí thư Lý nhi ều việc vậy, mấy ngày sau là quên thôi! Ngừng lại giây lát, anh ta lại cảm thấy không ổn, bèn nói: Lão

Trần, anh đánh một bản báo cáo đưa lên, yêu cầu tài vụ thành phố chi cho bảy tám trăm nghìn phí sửa chữa, thôi bỏ đi, xin cả triệu tệ cho chắc! Tôi sẽ báo cáo lên bí thư Lý, tài vụ chi tiền thì chúng ta sửa, không chi thì nghĩ cách khác! Trưởng ban Trần gật đầu: Vâng, vậy hôm nay tôi làm báo cáo luôn! Không cho thì thôi không sửa nữa! Ngón tay Tôn Liên Thành suýt chút nữa thì gõ lên cái đầu trọc của trưởng ban Trần: Đám các anh đúng là đò lộn, không kéo chân thì không nhúc nhích. Không phải tôi phê bình anh đâu, nhưng lão Trần à, anh chẳng chịu động não gì cả! Lại còn không chi tiền thì không sửa, chắc, không có tiền thì không làm được việc chắc? Đây là lười nhác! Thế này không được à, ví dụ, anh có sáu ô cửa sổ tiếp dân phải không? Thì không mua được sáu cái ghế băng nhỏ à? Không thể bày mấy đĩa bánh kẹo như trong ngân hàng à? Không tốn nhiều tiền mà cũng vẫn làm xong việc đấy thôi!

Trưởng ban Trần lau mồ hôi trên cái trán hói, lắp bắp nói: Vâng, vâng, chủ tịch Tôn...

Tôn Liên Thành lại dặn dò: Đương nhiên, bánh kẹo không thể bày nhiều, mỗi cửa sổ mỗi ngày bày vài cái thôi, có ý tốt là được rồi. Bày nhiều có thể sẽ dẫn đến nhiều người lên thắc mắc, cũng có thể bị kẻ không ra gì nào đó vơ đi hết. Người dân, đặc biệt là người dân thành phố Kinh Châu này, nhiều thói hư tật xấu lắm, hết thuốc chữa rồi!

Trưởng ban Trần lấy làm đồng cảm: Vâng, chủ tịch Tôn, dân chúng đúng là hết thuốc chữa...

Kỳ thực, không có mấy người hiểu được thế giới nội tâm của Tôn Liên Thành. Bên ngoài vị chủ tịch quận này có vẻ hiên lành, dễ thuận theo người khác, nhưng trong bụng lại đầy oán khí mà không có chỗ nào để phát tiết. Thòi trẻ, đường quan lộ của anh ta khá thuận lợi, còn trẻ măng đã được đề

bạt lên làm tới chức chánh sở, nhưng hai mươi mấy năm sau đầu giậm chân tại chỗ, dần dần cũng nguội lạnh tâm ý. Đặc biệt là mấy năm gần đây, anh ta cuồn cuộn nhiệt mê cái món thiên văn học, mới biết được sự bao la của vũ trụ, sự vô hạn của thời không. Con người là cái gì chứ? Con kiến? Hạt bụi? Sợ là cũng chỉ đề cao bản thân quá mà thôi. Có người ngoài hành tinh hay không? Tôn Liên Thành nghiêng về phía có, trong vũ trụ có hàng trăm triệu hành tinh giống như Trái đất, ai dám nói liệu không có hành tinh nào sinh ra thể sống còn cao cấp hơn loài người? Một ngày nào đó họ tới đây, Trái đất nói không chừng sẽ do họ lãnh đạo. Lý Đạt Khang là cái thá gì? Cao Dục Lương là cái thá gì? Sa Thụy Kim là cái thá gì? Chỉ là con kiến hạt bụi mà thôi! Tôn Liên Thành đã ngộ ra, trái tim cũng trở nên bình lặng. Từ đây, anh ta bắt đầu được chảnh hay chớ, không còn phiền não gì nữa. "Được, được, được", "Vâng, vâng, vâng" nhưng cứ không làm việc, ai làm gì được ta? Anh ta còn phát ngôn ở những chỗ riêng tư, bảo là không muốn lên cao nữa, thế nào cũng được.

Vì vậy, Tôn Liên Thành không thực sự sợ Lý Đạt Khang. Người ta vẫn nói, kẻ vô tư thì không biết sợ, Tôn Liên Thành anh ta không tham ô không nhận hối lộ, lại không muốn leo lên cao nữa, việc gì mà phải sợ? Huống hồ, trong lòng anh ta còn ôm cả một vũ trụ! về điểm này, vị bí thư thành ủy mạnh mẽ Lý Đạt Khang kia không nhìn ra, mà có lẽ vĩnh viễn cũng không bao giờ hiểu được.

Không ngờ, vừa về phòng làm việc của chủ tịch quận, Tôn Liên Thành lại bị Trịnh Tây Pha chặn lại. Trịnh Tây Pha kéo tay anh ta nói: Chủ tịch quận, tìm anh bao nhiêu lần rồi mà cũng không thấy phúc đáp. Giờ chúng tôi không có yêu cầu nào khác, chỉ xin một mảnh đất xây dựng nhà máy

thôi. Nhà máy cũ sắp bị dỡ bỏ đến nơi rồi, chúng tôi phải có nhà máy mới để sản xuất chứ, chuyện này gấp lắm rồi!

Tôn Liên Thành đáp qua loa lấy lệ: Anh Trịnh, tôi hiểu tâm trạng của anh, chỉ có đi ầu, chuyện này không dễ giải quyết đâu!

Trịnh Tây Pha nói: Sao lại không dễ giải quyết? Chúng tôi chỉ cần hai chục mẫu đất sử dụng cho công nghiệp thôi mà...

Tôn Liên Thành không thể qua loa được nữa: Anh Trịnh ơi là anh Trịnh, anh cũng không nghĩ thử xem, quận Quang Minh giờ là quận trung tâm thành phố rồi, lấy đâu ra đất nữa? Nói thực cho anh biết, trong quận chẳng còn mét đất nào đâu, nhà máy cũ của các anh là mảnh đất công nghiệp cuối cùng rồi đấy, sau khi giải tỏa di dời thì thành đất xây nhà ở rồi!

Trịnh Tây Pha cuống lên: Nếu vậy sao anh không nói sớm đi? Tôi tìm anh hết lần này đến lần khác, anh hết lần này đến lần khác đầu đũa cột tôi! Chủ tịch quận, nếu không có đất xây nhà máy mới, nhà máy cũ bên hồ Quang Minh sợ là không dỡ bỏ được đâu!

Tôn Liên Thành lập tức cảnh cáo: Này, anh Trịnh, anh đừng học theo Thái Thành Công tổ chức đội bảo vệ nhà máy gì đấy nhé! Phần tử làm loạn Thái Thành Công đã bị câu lưu rồi, rất có thể sẽ bị xử tám năm mười năm đó...

Trịnh Tây Pha cáu tiết lên: Anh đấy, làm quan không nghĩ cho dân, chẳng bằng về quê bán khoai lang đi!

Tôn Liên Thành không hề nổi giận, cười hì hì nói: Bán khoai lang thì bán khoai lang, bán khoai lang cũng sống được mà! Anh xem, sắp hết giờ làm rồi. Đi, tôi về nhà bán khoai lang, anh về nhà ăn cho no đi!

25.

Sự việc phát triển theo chiều hướng đã dự liệu trước, Âu Dương Thanh là một cửa đột phá. Hầu Lượng Bình tin rằng, qua đây, câu đố về cổ phần của nhà máy Đại Phong sẽ được giải, còn thuận thế moi ra được một đám ở tập đoàn Sơn Thủy nữa. Sự thực Âu Dương Thanh nhận hối lộ năm trăm nghìn tệ đã tra rõ, nhận hối lộ không còn là trọng điểm quan tâm nữa rồi, giờ đi đâu cần phải làm rõ là: vụ cắt khoản vay mà vị phó giám đốc ngân hàng phụ trách công tác cho vay này một tay tạo nên, làm thế nào lại dẫn đến sự chuyển dịch cổ phần của nhà máy Đại Phong và sự kiện "16 tháng 9". Hôm nay anh đã dày công chuẩn bị một màn ba bên hội thẩm: Đồng thời thẩm vấn Âu Dương Thanh, hỏi cung Thái Thành Công, và tiếp xúc Cao Tiểu Cầm.

Hầu Lượng Bình hết sức tự tin. Khi Quý Xương Minh vào hỏi thăm tình hình, Hầu Lượng Bình bèn nói: Hôm nay làm một trận hội chiến, ba tổ phối hợp mật thiết, sẽ đánh một trận đẹp mắt mang tính chất đột phá. Quý Xương Minh hơi nghi ngại nhìn anh: Đột phá? Đột phá để vậy sao? Hầu Lượng Bình khẳng định: Đột phá như vậy đấy!

Quý Xương Minh không bày tỏ thái độ gì, ngẩng xuống vị trí chỉ huy phía đối diện. Cuộc thẩm vấn Âu Dương Thanh rất nhạy cảm, lãnh đạo cần phải tham gia giám sát chỉ huy, Hầu Lượng Bình đã có tính toán sẵn chuyện này. Sau khi lãnh đạo ngẩng xuống, lãnh đạo liền đặt chiếc cốc giữ nhiệt mang tới lên bàn, trước tiên nói ra một chuyện. Ông ta bảo bí thư Sa khen ngợi anh, muốn cảm ơn cục trưởng Cục chống tham nhũng. Bí thư

nói anh chặn xe của Lý Đạt Khang lại, thực chất đã cứu vãn tiền đồ của ông ta. Hầu Lượng Bình nghe xong, không hề cảm thấy bất ngờ, lập tức nghĩ ra, Sa Thụy Kim đã tách rời Lý Đạt Khang và Âu Dương Thanh ra làm hai vấn đề. Anh bèn thuận miệng nói: Cứu vãn Lý Đạt Khang chỉ có thể là bản thân Lý Đạt Khang thôi, ông ta mà tham những hủ hóa thì không ai cứu được cả! Quý Xương Minh thoáng ngáy người: Lượng Bình, đừng nói linh tinh nữa, chúng ta xét việc không xét người!

Lúc này, Âu Dương Thanh đã được đưa tới, Quý Xương Minh gõ gõ mặt bàn, ra hiệu bắt đầu. Hầu Lượng Bình cầm micro trên bàn, phát hiệu lệnh. Hệ thống thiết bị thông tấn của trung tâm chỉ huy rất hiện đại, màn hình lớn lập tức hiển thị ra cảnh tượng trong phòng thẩm vấn. Nhân viên kỹ thuật sẵn sàng chuyển đổi màn hình, có thể cùng lúc chiếu cảnh tượng trong mấy phòng thẩm vấn lên màn hình lớn. Như vậy, các lãnh đạo có thể nắm bắt được tiến trình thẩm vấn như xem phim điện ảnh vậy.

Trương Hoa Hoa và một nữ kiểm sát viên tiến hành thẩm vấn Âu Dương Thanh. Âu Dương Thanh hơi kích động, không thừa nhận việc cho vay có bất cứ vấn đề gì. Bà ta một mực khẳng định, mọi nghiệp vụ tín dụng giữa ngân hàng thành phố và Đại Phong đều là quan hệ bình thường, hợp pháp và phù hợp quy định. Trương Hoa Hoa chỉ ra, đầu năm 2012, một khoản vay bình thường của Thái Thành Công đã bị từ chối một cách không bình thường, dẫn đến cổ phần của nhà máy Đại Phong rơi vào túi tập đoàn Sơn Thủy. Âu Dương Thanh không hề né tránh, nói bà ta vốn đã chuẩn bị phê duyệt khoản vay theo kế hoạch, nhưng bộ phận kiểm soát rủi ro của ngân hàng đi đầu tra trước khi phê duyệt đã vô tình phát hiện Thái Thành Công bị cuốn vào một vụ án gọi vốn phi pháp, Thái Thành Công

dính dáng đến một vụ sử dụng vốn lãi suất cao từ xã hội lên đến một trăm năm mươi triệu tệ...

Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh đưa mắt nhìn nhau. Âu Dương Thanh khai ra một tình huống mới, cần phải lập tức chứng thực. Hầu Lượng Bình yêu cầu nhân viên kỹ thuật chuyển sang cảnh tượng bên phía trại tạm giam của công an thành phố. Trên màn hình tức khắc xuất hiện Thái Thành Công đang biện giải: Tôi vay lãi cao hay không, sử dụng bao nhiêu, đều không liên quan gì đến khoản vay làm tiền vốn lưu động của nhà máy Đại Phong. Tôi là công dân, Đại Phong là pháp nhân công ty. Và lại, nhà máy Đại Phong không phải là của một mình tôi, còn có cổ phần của các công nhân viên nữa. Hầu Lượng Bình đã hiểu, Âu Dương Thanh không nói dối, Thái Thành Công quả thực bị cuốn vào một vụ gọi vốn phi pháp. Màn hình lớn lại chuyển về phòng thẩm vấn, Âu Dương Thanh giải thích kỹ hơn nữa: Đối với một tên gian thương đã rơi vào vòng xoáy vay lãi cao, có ngân hàng nào dám cho hắn ta vay tiền nữa? Âu Dương Thanh kích động nói: Tôi nhắc nhở các người, đừng bị tên gian thương đó cho vào bẫy! Ở Kinh Châu này, nạn nhân bị hấn hãm hại không chỉ là các cán bộ công nhân có cổ phần của Đại Phong, mà còn cả những người dân cho hắn vay lãi cao kia nữa, trong nửa năm gần đây đã có hai người nhảy lầu rồi! Các vị có thể đến phòng điếu tra công an thành phố mà tìm hiểu một chút!

Sự thực này khiến Hầu Lượng Bình rất bất ngờ. Lúc tố cáo Âu Dương Thanh, Thái Thành Công không hề nhắc chữ nào đến việc mình dính dáng đến vụ tập trung vốn lãi cao lớn như vậy! Hầu Lượng Bình thấp giọng chửi một câu: Đồ khốn kiếp, muốn chết đây hả! Quý Xương Minh nhìn chằm chằm vào màn hình, chậm rãi nói: Thế này xem ra, Âu Dương Thanh ngừng khoản vay không có gì sai cả!

Tình tiết biến đổi đột ngột, câu chuyện thoát ly khỏi quỹ đạo dự kiến ban đầu, phát triển theo chiều hướng khó đoán. Có vẻ như đã nhàn rỗi. Cô họng Hầu Lượng Bình không ran, anh cần chén trà lên tu ừng ực mấy ngụm lớn.

Lúc này, tín hiệu của nhóm Lục Diệc Khả truyền về, nhân viên kỹ thuật đã kịp thời chuyển đổi màn hình.

Trong phòng tiếp khách của làng nghỉ mát Sơn Thủy, Cao Tiểu Cần mặc trang phục công sở đang thao thao bất tuyệt nói chuyện với Lục Diệc Khả. Cao Tiểu Cần lại tiết lộ một tình huống mới, bảo là năm 2010, Thái Thành Công thấy ngành khai thác than ăn nên làm ra, muốn phát tài nhanh, bèn vay lãi cao tám chục triệu tệ đến Lâm Thành thu mua quyền sản xuất của mỏ than cấm Tú. Đinh Nghĩa Trân giúp anh ta làm trung gian, chuẩn bị giấy tờ, chiếm ba mươi phần trăm cổ phần, kỳ thực hai người này đã là đồng bọn từ lâu lắm rồi.

Hiếm hoi lắm mới thấy Quý Xương Minh kích động, ông ta chỉ màn hình nói: Đây, Lượng Bình, nhìn đi, lại ngã sắp mặt nữa rồi phải không? Người bạn thuở nhỏ này của cậu không ngờ đã hùn vốn với Đinh Nghĩa Trân từ lâu! Có bất ngờ không?!

Nhất thời, Hầu Lượng Bình hết sức quẫn bách, cười gượng: Vâng, đúng vậy, thật là quá bất ngờ!

Lúc này, Hầu Lượng Bình thực sự muốn khóc. Nhớ lại lúc trong nhà mình ở Bắc Kinh, Thái Thành Công không ngờ lại tố cáo Đinh Nghĩa Trân với anh ta, thật không biết người bạn thuở nhỏ này nghĩ thế nào nữa! Giờ xem ra, Cao Tiểu Cần nói không sai, Thái Thành Công nói dối như Cuội, cuống lên rồi thì gặp người nào cản người đó. Cái gã Thái bánh bao hời nhỏ chép bài của anh, chạy theo đuôi anh, cái gã Thái bánh bao ngây thơ

ngịch phá trong ký ức của anh đã một đi không trở lại rồi. Thời gian đã biến người bạn thuở bé thành một tên gian thương xảo quyệt...

Trên màn hình giám sát, Cao Tiểu Cầm lớn tiếng mắng Thái Thành Công: Cái tên tiểu nhân âm hiểm này, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, không có câu nào là thật cả. Hắn là một trong những tên thương nhân vô lại gian nan nhất trong giới kinh doanh ở Kinh Châu này đây, chúng tôi đâu không qua lại với hắn. Lục Diệc Khả hỏi: Vậy sao cô và anh ta vẫn có qua lại vậy? Cao Tiểu Cầm cười gượng: Còn không phải vì Đinh Nghĩa Trân à? Bọn họ mua mỏ than gặp lúc thoái trào, muốn đợi khi ngành than đá tốt lên gỡ vốn, bèn tìm tôi, vay nóng năm mươi triệu để đảo nợ, lãi suất ngày 0,4%. Đinh Nghĩa Trân muốn tôi giúp, tôi có thể không giúp chắc? Với lại, có thể chấp bằng cổ phần của nhà máy Đại Phong, lại có lãi vay nóng, nên tôi đồng ý luôn. Lục Diệc Khả ở bên cạnh nói móc: Còn lợi ích nào lớn hơn nữa không? Mảnh đất vàng của nhà máy Đại Phong? Cao Tiểu Cầm hỏi ngược lại: Ai bảo đây là đất vàng? Nhà máy Đại Phong đến giờ vẫn chưa phá dỡ, còn chưa bắt đầu đấu thầu, ngoài một đồng phiến phức ra thì chẳng có gì cả! Hiện nay, chính quyền quận không công nhận hợp đồng năm đó Đinh Nghĩa Trân ký tên nữa, bắt chúng tôi phải giao thêm một lần tiền thôi việc, chúng tôi đang đàm phán đây! Lục Diệc Khả chú ý hỏi: Giao thêm một lần tiền thôi việc? Tức là trước đây đã giao một lần rồi?

Chuyện này lại là một hành vi vô lại nữa của Thái Thành Công. Thái Thành Công không trả được năm chục triệu tiền vay nóng với lãi suất cao, theo luật pháp, cổ phần của nhà máy Đại Phong cần phải sang tên cho tập đoàn Sơn Thủy. Lúc này, người hợp tác với anh ta là Đinh Nghĩa Trân lại tìm đến Cao Tiểu Cầm, nói Thái Thành Công đang khó khăn quá, nợ nần

chồng chất, tiền thôi việc của công nhân phía tập đoàn Sơn Thủy phải xuất ra. Cao Tiểu Cần chỉ vào chiếc xô pha Lục Diệc Khả đang ngẩng nói: Đinh Nghĩa Trân ngẩng ở ngay đây mà nói này! Hắn ta là tổng chỉ huy dự án hồ Quang Minh, lời hắn ta nói, tôi có dám không nghe không? Tôi và Thái Thành Công đàm phán, ký hợp đồng bổ sung, lại bỏ ra thêm ba mươi lăm triệu tiền thôi việc, bây giờ mới sang tên cổ phần.

Lục Diệc Khả hỏi: Vậy số tiền đó Thái Thành Công dùng làm gì? Ngón tay thanh mảnh của Cao Tiểu Cần vẽ một vòng tròn trên không trung: Ngay ngày hôm đó đã bị ngân hàng Dân Sinh thu luôn rồi. Lúc yêu cầu chúng tôi chuyển tiền, Thái Thành Công không hề biết tài khoản chính của mình đã bị tòa án phong tỏa. Lục Diệc Khả nói: Nhưng Thái Thành Công nói, các ngân hàng lớn đâu không cho anh ta vay tiền nữa? Cao Tiểu Cần nói: Miệng người này có câu nào là thật đâu, ở Kinh Châu này có ngân hàng nào mà hắn ta không nợ chứ? Theo tôi được biết, giờ hắn đang nợ bốn ngân hàng lớn là Dân Sinh, Chiêu Thương, Công Nông và Xây dựng giao thông không dưới năm sáu trăm triệu đâu! Hắn ta và Đinh Nghĩa Trân muốn đặt bẫy đưa tập đoàn Sơn Thủy vào vòng mà...

Trong phòng thẩm vấn, Âu Dương Thanh càng lúc càng tỏ vẻ có lý trong tay bà đây chẳng sợ: Cũng may lúc đó chúng tôi quyết đoán ngừng không cho vay nữa, bằng không ngân hàng Kinh Châu sẽ phiền phức to rồi. Mấy hôm trước, tôi đã đặc biệt tra trên hệ thống ngân hàng nhà nước, khoản nợ quá hạn của Thái Thành Công và các công ty đứng tên người này đã lên đến hơn năm trăm sáu mươi triệu rồi! Cộng thêm số tiền thông qua huy động vốn lãi cao không thể bỏ hoàn toàn trong xã hội, là gần một tỷ! Âu Dương Thanh ngửa mặt, dường như cố ý nói với Hầu Lượng Bình: Hy vọng các anh đi đầu tra động cơ tổ cáo của Thái Thành Công. Tên gian

thương này tại sao đột nhiên lại tố cáo tôi? Hấn muốn thông qua vị cục trưởng Cục chống tham nhũng mới đến của các anh nhằm bảo vệ bản thân mình đó. Giờ hấn ở bên ngoài rất không an toàn, luôn bị đám chủ nợ truy sát. Hấn đã bị bắt cóc một lần, nhốt trong chuồng chó ba ngày ba đêm, suýt chút nữa thì phát điên đấy.

Cao Tiểu Cầm cũng nói chuyện Thái Thành Công và chuồng chó. Cô ta bảo, ở trong chuồng chó cực kỳ khó chịu, còn đau khổ hơn bị tra tấn đánh đập. Chuồng chó chiều cao và chiều rộng đều không đến nửa mét, chiều dài thì không tới một mét, Thái Thành Công bị nhốt trong đấy không đứng được cũng không ngồi được, lại càng không nằm được. Cho dù là chiến sĩ cách mạng kiên trinh anh dũng bất khuất cũng không thể chịu được quá hai mươi bốn giờ, mà Thái Thành Công không ngờ lại chống chịu được tận ba ngày ba đêm...

Hầu Lượng Bình tin Âu Dương Thanh và Cao Tiểu Cầm nói thực. Giờ anh đã có thể xem xét Thái Thành Công từ một góc độ hoàn toàn mới, người bạn thuở nhỏ này chính là nguồn gốc tai vạ của mọi chuyện. Âu Dương Thanh đây một bụng oán khí, có gì đâu nói thật, lời của Cao Tiểu Cầm cũng rất có căn cứ. Đặc biệt là Cao Tiểu Cầm, không ngờ lại trong sạch như vậy, gần như đã thành một đóa hoa sen mọc giữa bùn nhơ mà không nhuộm mùi bùn. Lối tư duy đi đầu tra lúc trước thấy đâu sai hết, để Thái Thành Công dẫn vào ngõ cụt rồi. Hầu Lượng Bình cũng không biết có nên vả cho tên này hai vả, hay là tự mình vả mình hai vả nữa. Thế nhưng, một giọng nói lý trí vang lên trong tâm trí anh, gượng đã, gượng đã...

Trong trại tạm giam, Thái Thành Công bắt đầu giờ trò nói là không chịu nổi nữa, vết thương trên đầu vẫn chưa xử lý tốt thì công an thành phố đã

nhốt anh ta vào trại tạm giam. Anh ta yêu cầu gặp Hầu Lượng Bình, có chuyện muốn nói trực tiếp với Hầu Lượng Bình.

Hầu Lượng Bình nhìn Thái Thành Công đang cù nhây trên màn hình, sa sầm nét mặt, bắt đầu đối thoại: Thái Thành Công, giờ tôi đang nói chuyện với anh, anh không nhìn thấy tôi nhưng tôi nhìn thấy anh! Anh nghe đây, anh mở miệng ra là nói dối, toàn những lời xằng bậy, đã làm tôi rất bị động. Tôi hy vọng anh dừng lại ở đây, thực sự cầu thị trả lời các vấn đề. Rốt cuộc anh nợ ngân hàng Dân Sinh và các ngân hàng lớn khác bao nhiêu? Còn bao nhiêu khoản vay lãi cao ngoài xã hội nữa? Trên màn hình lớn, Thái Thành Công ra vẻ đáng thương nói: Cục trưởng Hầu, anh đã biết rồi thì còn hỏi tôi làm gì nữa? Mấy năm nay tôi nợ người ta nhiều quá, cả đời này chắc cũng không trả nổi mất. Bọn xã hội đen ở công ty đòi nợ thuê không tha cho tôi đâu, nên tôi muốn vào đây ngồi tù! Hầu Tử, tôi... tôi ở bên ngoài nguy hiểm đến tính mạng đấy, ông không thể thấy chết không cứu được...

Hướng đi điều tra đã sai. Rõ ràng là lỗ hổng lớn do Thái Thành Công và Đinh Nghĩa Trân bới ra, vậy mà Thái Thành Công lại tự khoác cho mình cái mác người bị hại! Giờ hồi tưởng lại, Hầu Lượng Bình mới biết, Thái Thành Công tố cáo Đinh Nghĩa Trân ở nhà mình và giờ tố cáo Âu Dương Thanh đều là có mục đích. Đinh Nghĩa Trân là phó chủ tịch thành phố, Âu Dương Thanh là vợ của Lý Đạt Khang. Thái Thành Công chính là muốn thu hút sự chú ý, ép anh và Cục chống tham nhũng hành động! Người bạn thuở nhỏ này nợ nần chồng chất, sợ hãi quá rồi, muốn anh sắp xếp cho đi nghỉ trong nhà giam mà thôi!

Sự thực đã được tra rõ sơ bộ, đã không cần thiết phải bảo vệ Thái Thành Công khỏi bị bắt nữa. Khi kết thúc thẩm vấn, Hầu Lượng Bình chủ

động đề xuất, nếu sự việc đã như vậy thì vụ án của Thái Thành Công nên giao cho công an thành phố đi điều tra thì hơn! Quý Xương Minh tán đồng: Được, hôm nay tôi sẽ ký lệnh bắt, vốn dĩ Triệu Đông Lai cũng đang giục. Lúc này, trong lòng Hầu Lượng Bình rất khó chịu, hy vọng lãnh đạo phê bình mình vài câu. Nhưng không, lãnh đạo ngược lại còn mời anh tối đi ăn đồ nướng. Hầu Lượng Bình cảm ơn và từ chối, anh và các đồng nghiệp cần nghĩ lại những chuyện vừa qua thật kỹ.

Lúc chia tay, Hầu Lượng Bình ủ ê nói: Viện trưởng Quý, lần này có phải tôi đã khiến anh thất vọng rồi không? Quý Xương Minh vỗ vai anh nói: Thất vọng cái gì? Phải nhìn về phía tích cực chứ! Chân tướng đằng sau sự kiện "16 tháng 9" về cơ bản đã tra rõ rồi, chứng cứ Âu Dương Thanh nhận hối lộ năm trăm nghìn tệ cũng có rồi. Còn một thu hoạch ngoài dự kiến nữa - một vụ phạm tội lạm dụng chức vụ của các nhân viên hệ thống ngân hàng! Chẳng lẽ Thái Thành Công chỉ hối lộ có mình Âu Dương Thanh thôi chắc? Có hối lộ những người khác ở ngân hàng thành phố không? Còn bao nhiêu ngân hàng cho vay khác nữa, tên gian thương này làm sao mà vay được tận năm sáu trăm triệu như vậy? Các anh phải đi điều tra cho rõ, tra đến tận cùng!

Hầu Lượng Bình có đôi chút kích động, nắm chặt tay vị lãnh đạo như người anh lớn này mà lắc mạnh.

Chập tối, Hầu Lượng Bình một mình ra sân tập. Khoảng đất trống phía sau tòa nhà Viện kiểm sát là nơi tập luyện thể thao của đám cảnh sát, kiểm sát viên. Mấy cậu trẻ đang đánh bóng rổ, Hầu Lượng Bình tập xà kép. Đây là môn thể thao ưa thích của anh, giống như Kỳ Đồng Vĩ, anh cũng rất coi trọng rèn luyện thể hình. Cởi áo ngoài, nhún nhẹ một cái, Hầu Lượng Bình liền nắm lấy hai thanh xà đu người lên. Những khi tâm trạng buồn bực,

anh sẽ tăng lượng vận động lên như thể muốn phát tiết, muốn tự ngược đãi bản thân, cho đến khi gân cốt mệt mỏi rã rời. Hầu Lượng Bình chìm sâu vào cảm giác thất bại, không ngờ Thái Thành Công khiến anh thua một phen thảm như thế. Mọi manh mối đầu đột nhiên bị chặt đứt, tên Thái bánh bao khốn kiếp này biến thành một bức tường cản gió của đối thủ, khiến mọi suy luận dự đoán của anh toàn bộ đầu công cốc. Kẻ địch mạnh mẽ và giảo hoạt này đột nhiên ẩn đi, không để lại bất cứ dấu vết nào, bước tiếp theo nên tính sao đây?

Đám trẻ tuổi chơi bóng rổ trên sân đầu đã ngừng tay, trở mắt ra nhìn Hầu Lượng Bình - vị cục trưởng Cục chống tham nhũng mới đến này đang như quả lắc đồng hồ vậy, tựa như muốn lắc qua lắc lại trên thanh xà kép mãi không dừng.

26.

Ban đêm ở Kinh Châu còn náo nhiệt hơn ban ngày, đèn neon của các cửa hàng cửa hiệu rực rỡ chói mắt, người qua kẻ lại chen vai thích cánh, trên đường xe cộ ùn ùn như nước, sắp tết Trung thu rồi, mọi người ai nấy đều bận rộn, mua hàng tặng quà, trao qua đổi lại, cuộc sống bình thường đột nhiên dấy lên một đợt cao trào nho nhỏ. Hầu Lượng Bình đến bệnh viện thăm Trần Hải, dọc đường quan sát cảnh tượng xung quanh. Anh ngẩng đầu ngắm trăng, tuy chưa tròn hẳn, nhưng ánh bạc cũng đã chiếu sáng rõ, thu hút ánh nhìn rồi.

Trần Hải đã chuyển sang phòng bệnh phổ thông dành cho một người. Hầu Lượng Bình ngồi trước giường bệnh nhìn Trần Hải, cũng như mọi lần, anh thẫn thút bầu tâm sự với người anh em chiến hữu đang hôn mê bất tỉnh...

Trần Hải, hôm nay tôi đen đủi hết cỡ! Hội thăm ba bên, không ngờ lại thăm tra ra một người đàn bà trong sạch và một gã Thái Thành Công tội lỗi tày đình, ngã sập mặt luôn. Sự thực đã chứng minh, Thái Thành Công không phải là loại tử tế gì, nhưng kể cả hắn không tử tế mấy thì cũng không có năng lực sắp xếp cho Đinh Nghĩa Trân trốn sang Canada được phải không? Kẻ nào được lợi trong vụ Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn? Cao Tiểu Cầm là người được lợi tiếm tâng, nhưng cô ta lại trong sạch đến mức tôi không thể tin nổi! Tôi khiến lão Quý thất vọng rồi. Lão Quý cũng được lắm, không nhân cơ hội này nhổ mấy cọng lông khỉ, chỉnh lại tôi, còn mời tôi ăn đồ nướng nữa. Nhưng tôi mặt mũi nào đi ăn nữa chứ? Không thấy

áy náy chắc? Trước khi thăm vấn, tôi còn nói với lão Quý là sắp có đột phá rồi, kết quả thành ra như vậy, tôi chỉ hận không thể tự tát mình mấy cái thôi...

Cửa phòng bệnh khép hờ, ngoài cửa dường như có bóng người lay động. Hầu Lượng Bình đang đối thoại trong tâm tưởng với Trần Hải, không chú ý đến đi đâu này. Hai con ruồi bay vo ve chốc chốc lại đậu xuống mặt xuống đầu Trần Hải, làm tâm trạng Hầu Lượng Bình thêm rối bời. Hầu Lượng Bình đứng dậy đưa mắt nhìn quanh, định tìm cái vĩ đập ruồi nhưng không thấy, bèn vung tay xua chúng đi. Không ngờ, đúng lúc này, ngoài cửa có hai người cao lớn xông vào như chớp. Hầu Lượng Bình còn chưa kịp phản ứng, đã bị bẻ tay kéo ra khỏi phòng bệnh.

Cho tới khi bị lôi ra trước xe cảnh sát, Hầu Lượng Bình mới bừng tỉnh ngộ: Các anh là cảnh sát?

Một trong hai người đẩy Hầu Lượng Bình lên xe: Nói ít thôi, lên xe!

Xe cảnh sát lao nhanh đi, đèn đuốc hai bên đường lướt qua vèo vèo. Hầu Lượng Bình bị kẹp ở giữa, hết sức chật chội. Anh biết đây là chuyện hiểu lầm, bèn dò hỏi hai viên cảnh sát mặc thường phục này là đơn vị nào? Tỉnh hay là thành phố? Nếu là công an tỉnh thì anh gọi Kỳ Đồng Vĩ; còn là công an thành phố thì gọi Triệu Đông Lai. Hai người kia không buồn trả lời. Hầu Lượng Bình bất đắc dĩ phải trưng ra thân phận của mình: Có biết tôi là ai không? Tôi là cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát! Hai người kia dường như tỉnh ngộ, đưa mắt nhìn nhau dò hỏi. Một người nói: Cục trưởng mới muốn hại chết cục trưởng cũ hả? Một người khác nói: Anh vừa vào phòng bệnh là chúng tôi đã chú ý rồi. Người kia lại nói: Thì đấy, đến rồi liền không đi nữa, đợi cơ hội phải không? Người còn lại nói tiếp: Anh thậm thà thậm thụt nhìn ngó xung quanh thấy không có ai,

rốt cuộc cũng định hạ thủ, giờ bàn tay ma ra! H'ầu Lượng Bình dở khóc dở cười: Các anh diễn kịch đấy hả? Tôi tìm cái đập ru ồi để xua lũ ru ồi cho Tr'ần Hải thôi! Còn tay ma tay quỷ gì nữa! Mau báo cáo cho lãnh đạo của các anh đi. Một trong hai người ngẫm nghĩ, rốt cuộc cũng báo cáo. Báo cáo xong, họ cũng không để H'ầu Lượng Bình nói gì đã đập máy luôn. Lát sau, xe cảnh sát đi tới trước một ngôi nhà kiểu Tây nhỏ nằm trong bóng cây râm mát thì dừng lại.

H'ầu Lượng Bình chưa từng tới nơi này bao giờ, đây là một biệt thự ở khu ngoại ô thành phố. Bốn phía tĩnh lặng, quang cảnh cũng khá, lũ côn trùng mùa thu kêu rất vang, thi thoảng có đom đóm bay qua, vạch một vệt sáng xanh. Quả là một nơi đào nguyên thế ngoại. Chỉ có đi ầu, H'ầu Lượng Bình không hiểu, hai viên cảnh sát thường phục đưa anh đến đây làm gì?

Triệu Đông Lai cười khà khà bước ra đón, giải thích nghi hoặc của H'ầu Lượng Bình: Đừng căng thẳng, đây là văn phòng 921, một tổ chuyên án của công an thành phố làm việc ở đây. Nói đoạn, anh ta bắt tay H'ầu Lượng Bình thật chặt, lắc r ồi lại lắc, bộ dạng ra vẻ rất thân thiết. H'ầu Lượng Bình lửa giận đã bốc lên đến tận đỉnh đ'ầu, vung tay Triệu Đông Lai ra: Tôi nói, giám đốc Triệu này, anh cố ý làm tôi xấu mặt phải không? Triệu Đông Lai đáp: Tại anh có hành vi đáng nghi mà, người của tôi thấy anh có ý đồ làm loạn nên mới ra tay đấy chứ! H'ầu Lượng Bình giờ mới hỏi, các anh vẫn luôn bảo vệ Tr'ần Hải à? Triệu Đông Lai gật đ'ầu: Đúng vậy, vốn có bốn người, sau khi các anh tăng cường bảo vệ, tôi liền rút về hai người. Hôm nay nếu đã không hẹn mà gặp r ồi, tiện thể trao đổi tình hình chút nhé.

Văn phòng 921 là một tòa nhà nhỏ, bề ngoài đẹp đẽ, bên trong bài trí đơn giản. Tầng một có phòng còn để nguyên cả sàn xi măng. Tầng hai đỡ hơn một chút, đã lát sàn. Nhưng chất liệu bình thường, tay nghề thợ cũng

rất thô lậu, có chỗ giẫm chân lên còn kêu cọt két. Triệu Đông Lai nói: Tòa nhà này vốn thế chấp cho ngân hàng, người vay không trả nổi tiền, ngân hàng lại không bán đi được, cứ để không đẩy, bèn tạm thời cho công an thành phố mượn để phá án.

Vào phòng làm việc, hai sĩ quan cảnh sát đợi ở đó lập tức đứng dậy. Triệu Đông Lai chỉ vào hai viên sĩ quan giới thiệu cho Hầu Lượng Bình: Vị này là người phụ trách điều tra vụ án 921, trưởng phòng điều tra hình sự, họ Hoàng. Vị này là đội trưởng đội điều tra kinh tế, gần đây đang điều tra mấy vụ án tập trung vốn phi pháp lớn, trong đó bao gồm cả vụ mà Thái Thành Công có liên can. Hầu Lượng Bình bước lên bắt tay hai viên sĩ quan. Triệu Đông Lai bảo trưởng phòng Hoàng của phòng điều tra hình sự giới thiệu về tình hình điều tra vụ án ngày 21 tháng 9.

Trưởng phòng Hoàng gật đầu, mở tập hồ sơ, nói một cách rõ ràng rành mạch...

Trần Hải bị đụng xe vào sáng sớm ngày 21 tháng 9, vì vậy vụ án được đặt tên theo ngày tháng đó luôn. Từ buổi sớm khi vụ án xảy ra, họ đã không tin đây là một vụ tai nạn giao thông, mà nghi ngờ là án mưu sát. Giờ đã tra được, tài xế gây tai nạn có bối cảnh xã hội đen, bốn năm trước từng say rượu lái xe đụng chết một người, bị xử hai năm tù giam. Lần này hắn diễn lại trò cũ, nghi ngờ có người thuê để mưu sát Trần Hải. Việc trước khi lái xe hắn uống khá nhiều rượu là sự thực, nhưng enzyme phân giải cồn trong máu hắn cao hơn người bình thường, có khả năng miễn dịch rất mạnh với chất cồn. Nhưng sau khi bị bắt, dù thẩm vấn thế nào, hắn ta cũng chỉ kiên quyết khẳng định một câu: Uống nhiều quá, ngoài ra không hé răng một lời. Tên này đã bị bắt hai lần, trò cũ diễn lại, có kinh nghiệm. Hiển nhiên

hắn đã biết, say rượu gây tai nạn cũng chỉ bị xử tù giam ba năm trở xuống, còn mưu sát thì là tử hình.

Hầu Lượng Bình hỏi: Vậy rốt cuộc là ai thuê tên sát thủ say rượu này vậy? Triệu Đông Lai nói: Đây chính là đi đầu chúng tôi muốn tra ra, vì vậy chúng tôi đã chú ý đến Thái Thành Công. Triệu Đông Lai bật máy pha cà phê, vừa chậm rãi đun cà phê, vừa tổ khổ: Từ lúc chúng tôi theo dõi Thái Thành Công, bóng dáng của anh liền dính với Thái Thành Công, bảo vệ hắn, chỉ sợ người bạn thuở nhỏ lọt vào tay chúng tôi phải chịu uất ức, chuyện này thì tôi không nói oan cho anh chứ? Hầu Lượng Bình nói: Đây là chuyện rất bình thường, Thái Thành Công là người tố cáo Âu Dương Thanh nhận hối lộ mà. Triệu Đông Lai chỉ ra: Mà Âu Dương Thanh lại là phu nhân của Lý Đạt Khang! Nói thẳng ra đi, các anh hoài nghi Lý Đạt Khang sẽ thông qua chúng tôi để giết người diệt khẩu Thái Thành Công phải không?

Hầu Lượng Bình bật cười khà khà, cố che giấu sự luống cuống: Được rồi được rồi, giám đốc Triệu, anh đừng sáng tác truyện nữa! Đã nói tới đây rồi, tôi cũng phải hỏi thật, các anh ép Thái Thành Công đọc đi đọc lại nội dung một cuộc điện thoại tố cáo là thế nào vậy? Thái Thành Công cho rằng các anh muốn hãm hại anh ta, việc này cũng khiến tôi và các đồng nghiệp rất khó hiểu. Triệu Đông Lai nghiêm túc nói: Chuyện này à, chính là đi đầu hôm nay tôi muốn nói với anh đây! Trưởng phòng Hoàng, bật cho cục trưởng Hầu nghe hai lần ghi âm của Thái Thành Công và ghi âm đoạn băng tố cáo khôi phục lại được trong điện thoại di động của Trần Hải, để cục trưởng Hầu phán đoán xem có phải là giọng của cùng một người hay không?

Trưởng phòng Hoàng vâng lệnh, lập tức khởi động thiết bị, bắt đầu bắt bản ghi âm.

Cục trưởng Trần phải không? Tôi tố cáo! Tôi muốn tố cáo một lũ quan tham! Bọn họ không để cho tôi sống yên ổn, vậy thì tôi cũng không để cho bọn họ được yên! Tôi có một cuốn sổ kế toán muốn giao tận tay cho anh...

Bản ghi âm chỉ có mấy câu như vậy, lặp đi lặp lại ba lần.

Hầu Lượng Bình chăm chú lắng nghe xong, đưa ra phán đoán: Đây không phải là Thái Thành Công, chắc chắn là không! Hai bản ghi âm rõ ràng không phải là giọng của một người.

Triệu Đông Lai gật đầu: Các ban kỹ thuật khác nhau nhiều lần giám định cũng đưa ra kết luận này. Có nghĩa là, trước khi bị tai nạn, Trần Hải nhận được hai cuộc gọi tố cáo: Một cuộc điện thoại của Thái Thành Công, nhưng không có ghi âm; có ghi âm, là của một người tố cáo khác! Người tố cáo này mới là mấu chốt, người này là ai được nhỉ? Có phải cũng đã bị ám hại? Theo trực giác của tôi, người tố cáo này rất có khả năng đã không còn sống nữa! Hầu Lượng Bình cảm khái: Đông Lai à, tôi thật không ngờ anh lợi hại như vậy, từ ngày Trần Hải xảy ra chuyện đã bắt đầu bảo vệ anh ấy rồi! Lúc đó, xác định là tai nạn có phải cũng là mê hồn trận do anh bố trí không? Triệu Đông Lai hơi đắc ý nói: Trong điện thoại có đoạn ghi âm tố cáo vậy, tôi có thể bỏ qua được chắc? Mê hoặc đối thủ, làm đối thủ tê liệt, thì mới giành được thời gian thu thập các chứng cứ cần thiết chứ.

Hầu Lượng Bình để ý thấy, Triệu Đông Lai là một người sống rất có phong cách. Phân tích tình hình vụ án không hề ảnh hưởng đến hứng thú pha cà phê của anh ta. Đồng chí giám đốc công an còn bật nhạc, để trong phòng dập dìu trong tiếng nhạc nhẹ nhàng của Schubert. Có đi đâu, trong sọt rác sau cánh cửa chất đầy vỏ hộp cơm, chứng tỏ bình thường anh ta dùng

bữa cũng rất cấp bách và đơn giản. Hạt cà phê Colombia đấy, mùi vị cũng được lắm! Anh uống chút nhé? Triệu Đông Lai đưa cốc cà phê thơm nức nà tới trước mũi Hầu Lượng Bình, giải thích, bình thường làm việc thâu đêm khiến anh ta có thói quen uống cà phê. Hầu Lượng Bình nhấp một ngụm nhỏ, đắng nghét cả miệng: Tôi nhà quê, uống thứ này không quen. Triệu Đông Lai bèn thêm sữa, sau khi thêm rất nhiều sữa Hầu Lượng Bình mới uống được. Hầu Lượng Bình nói mình cũng thức đêm, uống chút trà là được rồi. Triệu Đông Lai lắc đầu, bảo rằng việc của cảnh sát rất nặng, uống trà không trụ nổi, phải cà phê thật đậm đặc mới được! Hầu Lượng Bình không phục, nói thế đi đâu tra mấy vụ lạm dụng chức vụ phạm tội của Cục chống tham nhũng thì nhẹ chắc? Cũng đâu có dưỡng thành thói quen Tây như các anh. Hai người đấu khẩu, tình cảm cũng dần trở nên hòa hợp.

Hầu Lượng Bình đề nghị tra lại tình hình mất tích và tử vong bất thường ở Kinh Châu trước và sau khi Trần Hải gặp tai nạn ngày 21 tháng 9. Tai nạn giao thông, nhảy lầu là tử vong bất thường, bệnh tim bộc phát cũng có thể coi là tử vong bất thường. Triệu Đông Lai như có thần giao cách cảm, nói đã bắt đầu đi đâu tra rồi, đang tập trung tìm kiếm người tố cáo thần bí đã gọi điện cho Trần Hải kia, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Những người tử vong và mất tích bất thường vào các ngày 21, 22, 23 tháng 9 ở Kinh Châu đều là trọng điểm đi đâu tra, đặc biệt là các nhân viên, quản lý tài vụ của các doanh nghiệp và cơ quan tổ chức, vì trong điện thoại tố cáo có nhắc đến một cuốn sổ kế toán thần bí!

Hầu Lượng Bình lấy làm yên lòng, không phải người một nhà thì không chung đụng được. Vụ án Thái Thành Công vừa giao cho công an thành phố xử lý, hai nhóm đi đâu tra đã bất ngờ hợp lực, sau này cũng có thể chia sẻ thông tin đi đâu tra với nhau rồi.

Hầu Lượng Bình bèn cũng chủ động giới thiệu với Triệu Đông Lai tình hình vụ án của Âu Dương Thanh. Vụ Thái Thành Công tố cáo Âu Dương Thanh nhận hối lộ năm trăm nghìn tệ không liên quan nhiều đến sự kiện "16 tháng 9", vụ Trần Hải bị đụng xe, cùng với vụ Đinh Nghĩa Trân trốn thoát. Anh cho rằng, những việc như mưu sát cục trưởng Cục chống tham nhũng Trần Hải, sắp xếp cho Đinh Nghĩa Trân đào tẩu khẩn cấp ngay dưới mắt bao nhiêu lãnh đạo tỉnh, đâu không phải là người bình thường có thể làm ra được. Vụ án này rất phức tạp, vừa có tính chất lạm dụng chức vụ phạm tội, vừa có tội hình sự, lại còn cả tội kinh tế nữa.

Triệu Đông Lai tỏ ý tán đồng, phân tích: Vụ án đúng là rất phức tạp, nhưng một phần màn sương mờ đã bị vén lên rồi. Ví dụ như, Viện kiểm sát tỉnh các anh từng nghi ngờ một vị lãnh đạo của chúng ta, nghi ngờ ông ấy bao che cho vợ mình, thả cho Đinh Nghĩa Trân trốn thoát, thậm chí nghi ngờ ông ấy có liên quan đến vụ Trần Hải bị mưu hại. Giờ xem ra đâu là sai lầm cả! Vị lãnh đạo này của chúng tôi kỳ thực là người trong sạch, ít nhất là đến bây giờ, ông ấy là người trong sạch!

Hầu Lượng Bình không trả lời, chuyển sang nói về Cao Tiểu Cần. Làng nghỉ mát Sơn Thủy là một nơi rất đáng chú ý, trước khi bỏ trốn, Đinh Nghĩa Trân thường xuất hiện ở đó, các quan chức cấp cao trong tỉnh từng coi nơi đó là nhà ăn. Cao Tiểu Cần và Đinh Nghĩa Trân đều có can hệ với sự kiện "16 tháng 9", đất đai của nhà máy Đại Phong cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay của người đàn bà này! Đương nhiên, hiện giờ có vẻ như Cao Tiểu Cần rất trong sạch, chỉ là không rõ tình hình bên trong tập đoàn Sơn Thủy như thế nào. Triệu Đông Lai dường như đã hạ quyết tâm rất lớn, anh ta thò lộ: Hôm nay đã cùng nghiên cứu tình hình vụ án với nhau, tôi cũng không giấu giếm gì nữa! Tôi tra được một manh mối, là về một kế toán tên Lưu

Khánh Chúc của tập đoàn Sơn Thủy. Tay kế toán này rất thú vị, đang đi du lịch nước ngoài, du lịch tự do khu vực Đông Nam Á, đã đi hai mươi tám ngày rồi, mà lại đi đúng hôm Trần Hải bị đụng xe. Hầu Lượng Bình ngăn người ra: Vậy thì chính là anh ta rồi! Đông Nam Á mà chơi hết hai mươi tám ngày cơ à? Sợ là đã bị diệt khẩu rồi chẳng?

Triệu Đông Lai biểu thị, không có chứng cứ chính xác thì không thể đưa ra kết luận, nhưng nếu tay kế toán của tập đoàn Sơn Thủy này thực sự bị diệt khẩu, vậy thì cuộc điện thoại tố cáo gọi cho Trần Hải, cùng với cuốn sổ kế toán được nhắc đến trong cuộc điện thoại đó, rất có khả năng là liên quan đến tập đoàn Sơn Thủy. Hầu Lượng Bình chợt nảy ra một ý tưởng: ừm, lúc cần thiết, công an thành phố các anh có thể nghĩ đến tiến hành hành động truy quét tệ nạn xã hội với làng nghỉ mát Sơn Thủy, thăm dò hư thực. Triệu Đông Lai tán thành chủ ý này. Anh ta bảo, kỳ thực mình vẫn luôn để ý tập đoàn Sơn Thủy, thậm chí đã sắp xếp một nội gián, đang tìm thời cơ để hành động đây.

Buổi gặp kết thúc thì đêm đã khuya, vườn hoa nhỏ yên tĩnh như tờ. Triệu Đông Lai tiễn Hầu Lượng Bình ra ngoài, cả hai đều có cảm giác tiếc hận vì gặp nhau quá muộn. Đặc biệt là Hầu Lượng Bình, anh lập tức nhớ lại đánh giá của Quý Xương Minh đối với Triệu Đông Lai, cảm thấy thật may mắn vì mình có thêm một người bạn mới giỏi giang. Đây thực sự là *liều ám hoa minh hựu nhất thôn**! Thấm vẩn thất bại, đầu mối đứt đoạn, không ngờ Triệu Đông Lai từ đâu nhảy ra, mang đến một đột phá mới. Trần Hải quả thực bị mưu hại, không còn nghi ngờ gì, hung thủ đã bị đoạn ghi âm đó khóa chặt, chỉ cần tìm được cuốn sổ kế toán kia, chân tướng sự thật sẽ phơi bày, một loạt các sự kiện khó hiểu cũng sẽ lộ ra ngoài ánh sáng.

Càng không thể ngờ được là, ba ngày sau, Trần Nham Thạch cũng đột nhiên chạy đến Cục chống tham nhũng tố cáo.

Ông già Trần Nham Thạch này cũng thật biết đùa, bản thân là kiểm sát trưởng đã nghỉ hưu, từ Quý Xương Minh cho đến lớn nhỏ trong Cục chống tham nhũng bọn họ có ai mà không quen biết, nhưng ông lại nhất quyết muốn đăng ký tố cáo ở sảnh. Anh chàng phụ trách đăng ký thấy là cựu kiểm sát trưởng, vội vàng gọi điện cho đồng chí cục trưởng đương nhiệm báo cáo. Hầu Lượng Bình nghe vậy, không dám không coi trọng, vội tạm gác chuyện trong tay, lập tức xuống lầu, tự mình tiếp đãi.

Trần Nham Thạch được sắp xếp vào phòng tiếp khách số 6, lúc này đang ngồi trên xô pha xem tài liệu. Hầu Lượng Bình vừa vào cửa đã trách móc: Chậc chậc, chú Trần, chú có chuyện gì không thể đến thẳng phòng làm việc của cháu nói được ạ? Còn chạy tới đây đăng ký làm gì nữa! Không tín nhiệm cháu thì cũng có thể tìm lão Quý mà! Trần Nham Thạch gỡ cặp kính lão xuống: Cục trưởng Hầu, anh đừng gọi thế, tôi đây là đăng ký vào hồ sơ đảng hoàng, việc công làm theo phép công, tránh để anh đối phó với tôi như Trần Hải vậy! Đây là chiêu Triệu Đông Lai chỉ cho tôi đấy! Hầu Lượng Bình ngồi xuống ghế tiếp khách: Sao lại là chiêu của Triệu Đông Lai chỉ cho chú? Anh ta bảo chú đến hành cháu phải không? Trần Nham Thạch xua tay: Thái độ này của anh là không được, rất giống cục trưởng tiền nhiệm, thế nào là hành chứ? Tôi tố cáo, phiền anh việc công làm theo phép công! Không giấu gì anh, tôi vừa từ công an thành phố Kinh Châu tới đây, các tài liệu liên quan đến bọn họ tôi đã đưa cả cho Triệu Đông Lai rồi, còn những thứ liên quan tới các anh, cũng nhờ anh đi điều tra cho kỹ! Hầu Lượng Bình dở khóc dở cười: Chú Trần này, chẳng trách

Trần Hải trước đây bảo chú là "Viện kiểm sát nhân dân 2", nghiệp vụ cũng bận rộn lắm nhỉ!

Trần Nham Thạch bực bội nói: Vậy nên các anh mới phải mở to mắt lên, manh mối nào cần điều tra phải tra cho thật rõ! Hầu Lượng Bình cười gượng: Chú Trần, chúng cháu sẽ tra, nhất định sẽ tra! Trần Nham Thạch vỗ lên tay vịn xô pha, nhắc nhở: Cục trưởng Hầu, ở đây đừng chú Trần họ chú Trần kia, có ghi âm ghi hình đó! Nói đoạn, ông rút từ xấp tài liệu dày cộp ra một phần đưa cho anh.

Hầu Lượng Bình nhận lấy xem, tài liệu được in ra, trên bìa thành hình hiện ra một hàng chữ lớn: Tài liệu tố cáo về mười hai vấn đề vi phạm pháp luật vi phạm kỷ luật đảng của bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm tỉnh Hồ Triệu Lập Xuân. Hầu Lượng Bình lấy làm kinh ngạc, vội vàng tắt ghi hình thời gian thực, sau đó giở tập tài liệu lên, cười như mỉa với Trần Nham Thạch: Chú Trần, có phải chú tố cáo nhầm nơi rồi không? Cục chống tham nhũng tỉnh bọn cháu không có quyền hạn điều tra lãnh đạo đảng và nhà nước mà! Trần Nham Thạch giờ mới phát hiện lấy nhầm tài liệu, bèn đòi lại, sau đó trình trọng cảnh cáo: Lượng Bình, chuyện này phải bảo mật cho chú đấy! Hầu Lượng Bình gật đầu, khuyên giải: Có điều chú Trần này, chú cũng nên kiên chế chút, lớn tuổi vậy rồi, việc gì phải so đo chuyện quá khứ nữa! Chẳng phải chú đã nghĩ thông suốt cả rồi sao? Cả tiền bán nhà cũng quyên tặng hết, đi ở viện dưỡng lão...

Trần Nham Thạch nổi cáu: Này, cục trưởng Hầu, sao anh và cục trưởng Trần giọng điệu giống hệt nhau thế? Tôi và Triệu Lập Xuân không phải ân oán cá nhân, mà là việc công, tôi hoàn toàn không quan tâm cái chức cán bộ cấp phó tỉnh đấy! Nhưng loại người như Triệu Lập Xuân mà không bị hạ bệ, đất nước chúng ta sẽ gặp nguy! Hầu Lượng Bình không muốn tranh cãi

với ông già ở đây: Chú Trầ, hay là về phòng làm việc của cháu nói chuyện? Trầ Nham Thạch lắc đầu: Tôi làm gì có thời gian, Trầ Dương chị của Trầ Hải đến rồi, tôi vừa khéo có mấy ngày rảnh rồi, ngày mai đi Bắc Kinh một chuyến, tôi không tin lại không quật ngã được Triệu Lập Xuân! Nói đoạn, ông đổi một phần tài liệu khác đưa cho Hầ Lượng Bình: Cục trưởng Hầ, bật ghi hình thời gian thực lên đi.

Phần tài liệu này có hình ảnh, có chân tướng, có manh mối, đầu mũi giáo chỉ thẳng về phía Cao Tiểu Cầm và tập đoàn Sơn Thủy.

27.

Gần đây tâm trạng Cao Tiểu Cầm rất tốt, bước đi nhẹ nhàng thanh thoát, mắt sáng ngời rạng rỡ. Một trận đấu trí vừa rồi hẳn là đã để lại cho Hầu Lượng Bình ấn tượng sâu sắc. Vị cục trưởng này của Cục chống tham nhũng tuy thuộc loại nhân vật nguy hiểm không thể tiếp xúc, nhưng cũng rất đáng yêu, vừa khiến người ta thích vừa khiến người ta phải sầu lo. Muốn không sầu lo thì phải làm cho đủ bài, làm đẹp nhân cách là việc cần thiết, đây là thói quen tốt mà cô ta đã hình thành từ nhiều năm nay.

Màn đêm mờ lung, ánh sao ảm đạm, Cao Tiểu Cầm thả lỏng tâm tình, một mình tản bộ trên bãi cỏ. Nơi này là chốn đào nguyên thế ngoại, là vương quốc riêng của cô ta. Mỗi khi nhìn thấy những căn biệt thự như trong cổ tích, thấy sân golf xanh mướt rộng mênh mông, thấy tòa nhà trung tâm nghỉ mát vươn cao, cô ta đều có một thứ cảm giác như thể mộng ảo - cô ta là một vị nữ hoàng, đang chậm rãi bước đi trên quốc thổ của mình...

Hai người đàn ông dìu dõ lẫn nhau, loạng choạng bước đi trên con đường lát gạch, nói năng oang oang, giọng lè nhè không ngớt. Đây là hai vị khách quen của hội sở này, cũng là khách quý: phó ban thư ký tòa thị chính họ Tần và phó chánh án tòa án trung cấp thành phố Trầ Thanh Tuyề. Cao Tiểu Cầm bước lên nghênh đón, cười tươi tắn chào hỏi. Phó ban Tần cười giống như một con mèo, hỏi thăm cô Ka-chiu-sa người Nga có đây không? Cao Tiểu Cầm nói: Đương nhiên là có rồi, người ta đang ở tòa nhà số 3 đợi phó ban Tần đến học tiếng Nga đấy! Phó ban Tần giơ hai tay lên đầu hàng ợ một cái, trách móc: Hôm nay bị chánh án Trầ hại rồi, đổ cho

bao nhiêu rượu, không học được nữa, phải về nhà thôi. Trần Thanh Tuyền bèn nheo nheo mắt đùa: Trưởng ban Tầu về thế thì tôi chuyển sang học tiếng Nga nhé. Phó ban Tầu cũng không ghen tuông gì: Tùy anh tùy anh. Cao Tiểu Cần bèn sắp xếp xe đưa phó ban thư ký Tầu về, khuyên Trần Thanh Tuyền đi nghỉ sớm. Trần Thanh Tuyền chẳng hề nghiêm túc chút nào, đưa đầy ngọt xớt: Nghỉ ngơi cái gì? Phải học tiếng Nga! Kha-la-sô...

Không ngờ, ngay khi Trần Thanh Tuyền đi vào tòa nhà số 3, lên giường vật nhau với cô gái Nga Ka-chiu-sa tóc vàng mắt xanh kia, một chiếc xe van nhỏ của cảnh sát đã tiến vào hội sở. Mấy viên cảnh sát xông ra, chuẩn xác xông vào nhà số 3 tiến hành truy quét tệ nạn xã hội. Lúc đó, Cao Tiểu Cần đang đọc sách trong phòng làm việc ở tòa nhà hành chính - nhiều năm nay cô ta đã nuôi dưỡng được một thói quen tốt, trước khi ngủ bao giờ cũng phải đọc gì đó, đọc sách tất hữu ích, vả lại cũng là một điếu cần thiết để làm đẹp cho nhân cách. Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Trần Thanh Tuyền nức nở cầu cứu: Không xong rồi, tổng giám đốc Cao, người ta đến truy quét tệ nạn rồi! Cao Tiểu Cần giật bắn mình, tâm trạng vui vẻ mấy ngày nay tức thì tan biến thành mây khói. Cô ta vội vàng bấm điện thoại di động, tìm Kỳ Đồng Vĩ, oán trách công an tỉnh truy quét tệ nạn cũng không báo trước cho một tiếng. Kỳ Đồng Vĩ hết sức ngạc nhiên, làm gì có truy quét tệ nạn? Anh ta bảo mình cũng không biết, rồi dặn Cao Tiểu Cần đừng cuống, đợi anh ta tìm hiểu tình hình rồi tính sau.

Mấy phút sau, Kỳ Đồng Vĩ tìm được người dẫn đội tới là đội trưởng Tầu của đội trật tự trị an đồn công an Quang Minh. Đội trưởng Tầu báo cáo với giám đốc công an tỉnh qua điện thoại, nói không phải truy quét tệ nạn xã hội, mà là nhận được tố cáo của quần chúng, có người chơi gái. Còn nói đã theo dõi đám gái làng chơi người Tây này nhiều ngày nay rồi,

đã chuẩn bị ra tay từ trước. Kỳ Đồng Vĩ giờ giọng quan cách hách dịch ra hỏi đội trưởng Tiễn: Có làm rõ chưa vậy? Tổng giám đốc Cao của làng nghỉ mát Sơn Thủy đã nói rồi, có mấy học giả trẻ đến Trung Quốc học tập giao lưu, tranh thủ làm giáo viên ngoài giờ. Phó chánh án Trần Thanh Tuyển ở tòa án trung cấp thành phố vẫn luôn theo học ngoại ngữ với họ. Đội trưởng Tiễn không phục, lớn tiếng nói vào điện thoại: Giám đốc Kỳ, có khiếu học ngoại ngữ cời hết quần áo ra ở trên giường sao? Chuyện này khó rồi! Kỳ Đồng Vĩ nói: Không khó gì, thả người là được! Đội trưởng Tiễn không biết đã nhận được thánh chỉ của ai, không ngờ lại rất cố chấp, công nhiên chống lệnh: Không được, giám đốc Kỳ, hiện giờ công an thành phố làm rất nghiêm, tự tiện thả nghi can sẽ bị xử lý đó! Trừ phi giám đốc Triệu hạ lệnh...

Sự việc cứ thế giăng co roi vào bế tắc. Cao Tiểu Cầm lo âu vô cùng, cứ đi vòng vòng quanh sân. Đối với cô ta, Trần Thanh Tuyển vô cùng quan trọng, chính vị phó chánh án này đã phán quyết cho cổ phần của nhà máy Đại Phong về tay cô ta và tập đoàn Sơn Thủy, Trần Thanh Tuyển mà xảy ra chuyện, sợ là sẽ lại có trắc trở. Cô ta có một dự cảm, hành động truy quét tệ nạn xã hội hôm nay không phải là không can hệ gì đến mâu thuẫn giữa các cán bộ cấp cao trên tỉnh và thành phố, đồng thời thấp thoáng thấy bóng dáng Lý Đạt Khang ẩn hiện...

Bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Trương Thụ Lập nhạy cảm phát hiện ra, Lý Đạt Khang sắp sửa muốn ra tay với đám cán bộ thuộc phe chính pháp dưới trướng Cao Dục Lương rồi, đầu mũi giáo trở thẳng về phía làng nghỉ mát Sơn Thủy. Đồng chí bí thư thành ủy lời lẽ đanh thép nghiêm khắc, giọng điệu vô cùng quan cách, đưa ra chỉ thị cụ thể cho ông ta và ủy ban kỷ luật: Đột ngột đi đầu tra cán bộ vi phạm kỷ luật đảng! Sau khi trung

ương đưa ra tám điếu quy định, sáu điếu cấm, một số rất ít cán bộ đảng viên thành phố chúng ta ngoài mặt thế này, sau lưng lại thế khác. Miệng vẫn ăn bữa bãi, chân vẫn chạy lung tung, ngủ lang ngủ chạ, quần chúng nhân dân phản ánh rất nhiều. Nghe nói, "niềm vui nhà nông" giờ biến thành lạc thú của cán bộ rồi. Có nơi gọi là làng nghỉ mát Sơn Thủy, cũng được đặt tên là Niềm Vui Nhà Nông... là một chỗ hưởng thụ niềm vui nhà nông mà có cả sân golf với gái gọi cao cấp người nước ngoài! Mấy cán bộ thuộc hệ thống chính trị pháp luật của thành phố chúng ta giờ vẫn còn lén lút đến nơi đó, vui quên cả lối về, không biết xấu hổ, ảnh hưởng cực kỳ xấu...

Như thế, Trần Thanh Tuy nhiên đã bị chĩa nòng súng vào, có muốn bảo vệ cũng không thể bảo vệ nổi. Kỳ thực, Trương Thụ Lập vẫn muốn bảo vệ người này, vị phó chánh án này cũng khá được, lại là thư ký cũ của đồng chí lãnh đạo tỉnh ủy Cao Dục Lương, ông ta không nhất thiết phải đắc tội. Thế nhưng, Lý Đạt Khang muốn đắc tội, ông ta còn cách nào khác đâu? Cần đi điều tra thì đi điều tra thôi, ông ta không đi điều tra, Lý Đạt Khang vừa có thể đổi người khác đi điều tra, lại vừa có thể tra luôn cả bản thân ông ta. Đấu tranh chính trị tàn khốc vô tình như vậy nó không vì tình cảm cá nhân của anh mà lay chuyển được. Vì vậy, vấn đề của đám người Trần Thanh Tuy nhiên liên tục được đưa ra cuộc họp ủy viên thường vụ thành phố tối nay, ông ta đại diện cho ủy ban kỷ luật tuyên bố vụ việc vi phạm kỷ luật đảng, cuối cùng kết luận:... nhóm sáu đồng chí Trần Thanh Tuy nhiên vi phạm nghiêm trọng kỷ luật đảng, có người bị người dân tố cáo, có người bị lan truyền trên mạng bát nháo cả lên, cần phải xử lý nghiêm túc. Tình hình chính là như vậy.

Lý Đạt Khang chủ trì hội nghị quét mắt nhìn các ủy viên thường vụ: Các đồng chí, nhóm sáu người Trần Thanh Tuyền vi phạm kỷ luật, tuyệt đối không thể bao che được, lần này thành ủy Kinh Châu chúng ta nhất thiết phải giữ vững kỷ cương!

Vị phó thị trưởng thường trực họ Ứng hơi ngạc nhiên. Ông ta là anh em đồng hao với Trần Thanh Tuyền, lúc này không thể không lên tiếng: ừm, bí thư Lý, các đồng chí, Trần Thanh Tuyền là phó chánh án tòa án trung cấp thành phố, còn một vị nữa là phó ban thư ký của tòa thị chính, chúng ta có phải nên cân trọng một chút hay không?

Lý Đạt Khang cười khẩy: Lão Ứng, tôi không hiểu ý của anh, có thể nói rõ hơn chút không?

Lão Ứng lắc lắc đầu, cười gượng: Bí thư Lý, anh... anh có thể không hiểu hay sao?

Nụ cười trên mặt Lý Đạt Khang biến mất, ông ta cảnh cáo: Lão Ứng, đừng có tư tình ở đây!

Lão Ứng cuống lên: Ai dám vậy chứ, bí thư Lý, tôi... tôi chỉ sợ gây ra mâu thuẫn thôi!

Bí thư ủy ban chính trị pháp luật thành phố họ Tôn tỏ vẻ bất mãn rõ rệt tiếp lời: Thì đó! Trần Thanh Tuyền là ai chứ? Là thư ký mà bí thư Cao Dục Lương quý nhất, nếu không phải bí thư Cao Dục Lương năm lần bảy lượt mở miệng, Trần Thanh Tuyền liệu có thể ngẩng lên được cái ghế phó chánh án này không? Bí thư Lý, chuyện này không phải là anh không biết!

Lý Đạt Khang thần nhiên: Nhưng không ai trong số họ có đặc quyền vi phạm pháp luật, rối loạn kỷ cương cả. Bí thư Tôn, anh cũng đừng quá xúc

động, đừng có mở miệng ra là bí thư Cao Dục Lương, cứ lấy việc xét việc thôi, có được không vậy?

Bí thư Tôn kích động lên: Hừm, tôi không xúc động gì cả! Trong cuộc họp ủy viên thường vụ nghiên cứu công tác chính trị pháp luật năm ngoái, tôi đã có ý kiến về Trần Thanh Tuy nhiên rồi! Bí thư Lý, anh bảo tôi phải xét đến đại cục, không cho tôi nói rộng nói kỹ hơn nữa! Hôm nay xin được hỏi một câu, bí thư Lý, có thể cho tôi nói thoải mái một lần hay không?

Bầu không khí trong phòng họp nhất thời trở nên căng thẳng. Trương Thụ Lập biết, bí thư Tôn này sắp sửa làm thủ tục nghỉ hưu đến nơi rồi, cuộc họp thường vụ đảng ủy này có thể là lần họp cuối cùng mà bí thư Tôn tham gia, mâu thuẫn tiềm tàng rất có khả năng sẽ bùng nổ. Bí thư Tôn này có đường quan lộ không được thuận lợi, rất bất mãn với cả Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang.

Lý Đạt Khang hiển nhiên đã có tính toán, trong bầu không khí trầm mặc, ông ta nhìn bí thư Tôn, chậm rãi mở miệng: Được rồi, bí thư Tôn, anh cứ nói thoải mái đi! Nhưng tôi vẫn phải nhấn mạnh, thực sự cầu thị, lấy việc luận việc, đừng động cái là bí thư Cao bí thư Vương, phe này phái nọ, chuyện này không được hay cho lắm đúng không?

Giọng điệu bí thư Tôn cũng hòa hoãn đi phần nào: Được, bí thư Lý! Các đồng chí, vừa nãy bí thư Trương Thụ Lập của ủy ban kỷ luật thành phố đã thông báo về vấn đề Trần Thanh Tuy nhiên vi phạm kỷ luật đảng, giờ tôi muốn nói không phải chuyện anh ta vi phạm kỷ luật đảng nữa, mà là vấn đề Trần Thanh Tuy nhiên dính dáng đến hoạt động phạm pháp! Tôi không biết ủy ban kỷ luật của chúng ta có biết hay không? Biết được bao nhiêu?

Trương Thụ Lập trầm tư: Chuyện này, thì có vài lá thư tố cáo, trên mạng cũng có bài đăng, chúng tôi đang chuẩn bị xác thực thêm một bước

nữa, rồi mới báo cáo chuyên đề với thành ủy...

Bí thư Tôn dường như đã có sự chuẩn bị: Được rồi, đồng chí Thụ Lập, tôi cũng xin cung cấp một số thông tin, nhờ ủy ban kỷ luật các anh đi điều tra. Tòa án cấp trung thành phố chúng ta có hai thẩm phán có quan hệ trao đổi lợi ích với Trần Thanh Tuyển, một người tên là Kim Nguyệt Mai, là do một tay Trần Thanh Tuyển cài cắm vào tòa án thành phố. Trên mạng có nói, Kim Nguyệt Mai là người tình của Trần Thanh Tuyển. Chính người tên là Kim Nguyệt Mai này, theo chỉ thị của Trần Thanh Tuyển đã thực hiện thủ tục đơn giản để tập đoàn Sơn Thủy lấy đi cổ phần vốn thuộc về công nhân của nhà máy Đại Phong, dẫn đến sự kiện "16 tháng 9"! Bí thư Tôn sắc mặt nghiêm nghị, gõ đốt ngón tay xuống mặt bàn: Trần Thanh Tuyển không chỉ vi phạm kỷ luật thôi đâu, mà còn phạm pháp nghiêm trọng, lạm dụng chức vụ phạm tội đó! Có một số vụ án hoàn toàn không cần tri thức chuyên ngành, chỉ bằng một chút lương tâm thôi là cũng có thể nhìn ra được thị phi công bằng, nhưng Trần Thanh Tuyển và những thẩm phán có quan hệ lợi ích dưới quyền anh ta lại ngấm ngầm cấu kết làm loạn, đưa ra không ít phán quyết hoang đường. Xử láo như vậy, sau lưng người ta nói gì chứ? Người dân khiêu nộ phản ánh, nói Trần Thanh Tuyển thông qua nhóm thẩm phán lợi ích này xử án thu tiền, có lý mà không có tiền thì đừng hòng thắng! Có hai tay luật sư của một văn phòng luật ở thành phố chúng ta chuyên môn hợp tác chia lợi với các thẩm phán của tay Trần Thanh Tuyển này.

Lý Đạt Khang sa sầm nét mặt lại hỏi: Thụ Lập, những chuyện này, có người tố cáo không?

Bí thư Tôn nói đầu là sự thực, thân là bí thư ủy ban kỷ luật, Trương Thụ Lập không dám che giấu, đành thành thật báo cáo: Bí thư Lý, có tố

cáo, vả lại còn liên tục không ngừng, nhưng vì những nguyên nhân mà mọi người đều biết...

Lý Đạt Khang chần chạch đứng lên. Nguyên nhân mà mọi người đều biết! Ông ta đột nhiên đập bàn, nổi giận đùng đùng: Cứ thế này, chính nghĩa với công bằng ở đâu hả? Sự tôn nghiêm của pháp luật ở đâu? Chẳng phải tất cả chúng ta đều thất trách hay sao? Hả? Đầu tiên là người đứng đầu ê kíp, chính là tôi đây, các đồng chí!

Cả hội trường rơi vào trầm lắng, Trương Thụ Lập và các ủy viên thường vụ đều nhìn Lý Đạt Khang đang phẫn nộ.

Lý Đạt Khang lộ vẻ đau đớn, đối với bí thư Tôn gây rối lại tỏ ra hết sức khách khí: Bí thư Tôn, lần trước khi anh nói tới Trần Thanh Tuyền trong cuộc họp thường vụ tỉnh ủy, tôi không hề rõ vấn đề lại nghiêm trọng như vậy, vả lại cũng biết trong quá khứ anh và Trần Thanh Tuyền có chút mâu thuẫn trong công việc, vì vậy mới bảo anh chú ý đại cục, không để anh nói tiếp. Giờ xem ra, là tôi đã sơ suất, võ đoán, tôi cần phải kiểm điểm lại!

Bí thư Tôn cũng trở nên khách khí: Bí thư Lý, chuyện này không trách anh được, anh bận khoản cũng là đi đâu tôi hiểu được! Dẫu sao tôi cũng cao tuổi rồi, sắp về đến nơi rồi, anh còn phải làm tiếp tục, anh phải chú ý đến đại cục chứ!

Lý Đạt Khang khẩn thiết nói: Thế nhưng, các đồng chí ạ, chú ý đại cục không thể trở thành ô dù che chở hay tẩm mộ chẵn tên của những kẻ xấu xa vi phạm pháp luật được! Tôi tin tưởng, ngay cả bí thư Cao Dục Lương khi đối diện với vấn đề nghiêm trọng này của Trần Thanh Tuyền, cũng sẽ không bao che anh ta đâu! Chúng ta cần phải kiểm điểm lại, đầu tiên là người đứng đầu như tôi lại quá lo lắng, lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Tôi đã lơ là không giáo dục và giám sát người đồng chí có quan hệ thân

thiết với bí thư Cao Dục Lương là Trần Thanh Tuyền. Quả là một bài học nặng nề!

Không ai có thể ngờ, đúng lúc này thư ký của Lý Đạt Khang bước vào, khe khẽ thì thầm bên tai ông ta vài câu. Lý Đạt Khang sa sầm nét mặt nói với thư ký: Cậu nói với giám đốc Kỳ, bảo tôi và thành ủy đang nghiên cứu vấn đề của Trần Thanh Tuyền đây, phiền anh ta đừng có nhúng tay vào! Không phải tôi không nể mặt anh ta, mà là pháp luật không cho phép! Sau khi thư ký ra ngoài, Lý Đạt Khang tiếp tục cuộc họp: Các đồng chí, nhìn xem, nhìn mà xem? Đây chính là hiện thực mà hôm nay chúng ta cần phải đối diện! Giờ chúng ta đang họp gì vậy? Họp để nghiên cứu xử lý cán bộ vi phạm kỷ luật đảng, thực hiện tám điều quy định, sáu điều cấm của trung ương đấy! Thế mà đúng lúc này, vị phó chánh án Trần Thanh Tuyền kia của chúng ta lại lén lút đến làng nghỉ mát Sơn Thủy chơi gái, còn bị người dân tố cáo, không ngờ lại để công an cơ sở của chúng ta bắt được tại trận nữa!

Trương Thụ Lập hít sâu một hơi. Trời đất ơi, Trần Thanh Tuyền đúng là gan lớn hơn trời! Giờ là lúc nào? Vậy mà còn dám chơi lớn vậy? Đồng thời, ông ta lại cảm thấy Lý Đạt Khang làm vậy hơi tuyệt tình, xem ra không chỉ có ủy ban kỷ luật và Viện kiểm sát, mà cả công an thành phố cũng tham dự vào rồi. Nếu không làm sao mà bắt chuẩn như vậy? Xem ra, Trần Thanh Tuyền không chỉ là vấn đề xử lý kỷ luật đảng nữa, mà phải theo đúng quy định khai trừ đảng tịch, khai trừ công chức! Có người nêu chủ đề này ra, bí thư Tôn liền châm biếm: Có khai trừ được không vậy? Giám đốc công an tỉnh không phải vừa xin cho anh ta hay sao? Lý Đạt Khang tỏ vẻ cao thâm khó dò, nói: Đúng vậy, giám đốc Kỳ có lẽ có thiện ý nhắc nhở, hy vọng chúng ta chú ý đến ảnh hưởng, phó chánh án tòa án

thành phố chơi gái bị bắt, chuyện này sẽ khiến người dân của chúng ta nghĩ sao đây?

Phó thị trưởng thường trực lão Ứng đã nhìn rõ kết cục của Trần Thanh Tuyền, nhưng vẫn cố vùng vẫy lần cuối: Các đồng chí, e rằng chúng ta cần phải suy xét đến ảnh hưởng tiêu cực, thế này có làm tổn hại đến hình ảnh của đảng và nhà nước không?

Bí thư Tôn vung tay lên nói: Hồi ở Diên An, chúng ta đã xử tử phần tử tham nhũng Tiêu Ngọc Bích, kẻ giết người Hoàng Khắc Công, đều là những người có chiến công hiển hách; thời mới dựng nước, lại giết Trương Tử Thiện, Lưu Thanh Sơn, xin hỏi các vị ở đây, đây là bảo vệ hay là làm tổn hại hình ảnh của đảng và nhà nước?

Lý Đạt Khang thuận thế bày tỏ thái độ: Đúng, tôi tán thành ý kiến của bí thư Tôn! cần phải khai trừ Trần Thanh Tuyền ra khỏi đảng, khai trừ công chức theo đúng quy định! Đề nghị thường vụ hội đồng nhân dân thành phố miễn đi chức vụ phó chánh án tòa án! Các cán bộ vi phạm kỷ luật khác tùy theo tình huống khác nhau mà phân biệt xử lý, kết quả sẽ công bố ra công chúng, chủ động nhận sự giám sát của người dân! Mọi người còn gì muốn nói nữa hay không? Không à? Tốt, tan họp!

Cuộc họp thường vụ thành ủy giải tán ở đó. Trương Thụ Lập không khỏi lạnh hết sống lưng. Ông ta không ngờ người bạn, cũng là bạn học cùng trường đảng Trần Thanh Tuyền của mình lại kết thúc như vậy. Lý Đạt Khang bá đạo như thế, không ai dám bày tỏ thái độ bất đồng với chuyện này. Khi trước, Đinh Nghĩa Trân xảy ra chuyện, Lý Đạt Khang không tự kiểm điểm mà gọi ông ta đến mắng cho một trận, hôm nay ông ta mà dám nói tốt nửa lời cho Trần Thanh Tuyền, cho dù chỉ là chuyện quy trình thủ tục, Lý Đạt Khang cũng sẽ khiến ông ta không thể xuống thang được ngay

trong cuộc họp này. Kỳ thực, thủ tục vẫn là thứ cần thiết, mặc dù Trần Thanh Tuy nhiên chơi gái bị bắt là sự thực, nhưng cũng vẫn phải làm theo quy trình, phải chờ kết quả xử lý của cơ quan công an rồi mới xử lý trong tổ chức chứ? Lý Đạt Khang không quan tâm mấy chuyện đó đã dám vỗ bàn như vậy, trước tiên khai trừ đi rồi tính sau! Nghĩ ra thì cũng không có gì bất ngờ, ai bảo Trần Thanh Tuy nhiên từng làm thư ký của Cao Dục Lương chứ? Nghe nói Cao Dục Lương quý nhất là người thư ký này. Trương Thụ Lập nhận định, chính là vì phe của Cao Dục Lương bắt vợ cũ của Lý Đạt Khang, mới khiến Lý Đạt Khang nhìn chằm chằm vào đám người thuộc phe chính pháp của Cao Dục Lương. Một cuộc nội đấu sợ là đi đâu khó tránh khỏi rồi...

Hầu Lượng Bình ngồi ở quán trà Cảnh Hồ đối thầy giáo Cao Dục Lương. Anh vẫn luôn muốn mời thầy giáo một bữa, nhưng Cao Dục Lương rất cẩn trọng, nhắc nhở anh, ông ta không chỉ là thầy giáo, mà còn là lãnh đạo của anh, ăn uống dễ khiến người ta nói ra nói vào, lại để người ta nói phe chính pháp này nọ. Không uống rượu, uống trà chắc cũng được chứ? Hầu Lượng Bình bèn chọn quán trà Cảnh Hồ bên bờ hồ Quang Minh, mời thầy giáo đi uống trà Bích Loa Xuân, thầy giáo rốt cuộc cũng đồng ý. Làm học sinh đầu sao cũng phải có chút tâm ý, từ lúc được đi đầu đến tỉnh Hồ làm việc, Hầu Lượng Bình vẫn luôn nhớ đến chuyện này. Ngoài ra, anh cũng có chuyện công - anh vẫn muốn báo cáo riêng vấn đề phó chánh án tòa án trung cấp thành phố Kinh Châu Trần Thanh Tuy nhiên phạm pháp, vi phạm kỷ luật đảng. Người này từng làm thư ký cho Cao Dục Lương, muốn động tới anh ta vẫn cần báo cho thầy giáo một tiếng trước.

Thầy giáo chưa đến, Hầu Lượng Bình ngồi một mình trước ô cửa sổ, ngược nhìn ánh trăng trên mặt hồ. Thứ mà quán trà này bán chính là cảnh

hồ, nhà xây sát bờ nước, cửa sổ lơ lửng trên mặt hồ là nơi thích thú nhất để thưởng thức danh trà hay ng ồi yên. Nhưng sự tr ầm tư của H ầu Lượng Bình nhanh chóng bị cuộc điện thoại của Triệu Đông Lai phá vỡ, người bạn mới này cười ha hả thông báo một tình huống mới phát sinh: Việc thăm dò làng nghỉ mát Sơn Thủy bằng cách truy quét tệ nạn xã hội không ngờ lại quét ra một tên Trần Thanh Tuy ền, có thể coi như trận đầu đã giành thắng lợi. H ầu Lượng Bình ngoài miệng thì chúc mừng, nhưng trong lòng lại ng ắm ng ăm kêu khổ. Đồng minh đánh trận đầu đã giành thắng lợi là chuyện tốt, nhưng anh nên báo cáo với vị lãnh đạo kiêm thầy giáo của mình thế nào đây? Sự việc trùng hợp này chỉ sợ thầy giáo kiêm lãnh đạo sẽ không tin, ắt sẽ cho rằng anh và Triệu Đông Lai nội ứng ngoại hợp. Anh lại nghĩ ra, lời tố cáo của Trần Nham Thạch về Trần Thanh Tuy ền là chiêu Triệu Đông Lai chỉ cho, bèn cảm thấy bên trong có đi ều kỳ dị...

H ầu Lượng Bình đang ng ắm ng ẫm thì thầy giáo được nhân viên phục vụ dẫn vào xuất hiện ở cửa. H ầu Lượng Bình thấy vậy, vội vàng đứng lên, cúi khom người hỏi khoa trương: Em chào thầy Cao! Cao Dục Lương cười ha ha nói: Thăng khỉ này, sao đột nhiên nghĩ ra mời tôi uống trà thế? H ầu Lượng Bình nói: Một là để bày tỏ chút tâm ý của học trò, hai là muốn báo cáo với thầy một chuyện quan trọng. Cao Dục Lương bật cười: Tôi biết ngay mà, thăng khỉ nhà cậu chắc chắn là có chuyện! Nói đi, Cục chống tham nhũng các cậu lại nhắm ai rồi? H ầu Lượng Bình trở nên nghiêm túc, cách xưng hô cũng thay đổi: Bí thư Cao, là một cựu thư ký của thầy! Cao Dục Lương cũng nghiêm túc hẳn: Tôi có mấy người cựu thư ký cơ, người nào xảy ra chuyện vậy? H ầu Lượng Bình ng ần ng ừ giây lát, rốt cuộc vẫn nói ra: Trần Thanh Tuy ền.

Cao Dục Lương thoáng ngạc nhiên: Tiểu Trần có vấn đề à? Hào Lượng Bình gật đầu: Vâng, có người dùng tên thật tố cáo, người tố cáo là Trần Nham Thạch. Cao Dục Lương hồ nghi nhìn Hào Lượng Bình: Trần Nham Thạch? "Viện kiểm sát nhân dân số 2?" Hào Lượng Bình biết thầy giáo muốn nói gì, cũng không giải thích, lại lấy trong cuốn sổ tay ra hai tấm ảnh chụp màn hình máy tính, đưa cho Cao Dục Lương xem. Một tấm là ảnh chụp Trần Thanh Tuy nhiên ôm một cô gái nước ngoài trong lòng, uống rượu giao bôi. Tấm còn lại là chụp Trần Thanh Tuy nhiên và Cao Tiểu Cần cùng đánh golf trong làng nghỉ mát Sơn Thủy. Cao Dục Lương đeo kính lão lên, cẩn thận lật xem hai tấm ảnh, hỏi: Ảnh này tải ở đâu về vậy? Hào Lượng Bình nói: Gần đây Trần Nham Thạch tải được trên mạng. Hai năm trước, vụ xử cổ phần của nhà máy Đại Phong vừa xong thì đã có rồi, nhưng lúc đấy không ai để ý, ảnh đã bị xóa ngay tức khắc, gần đây lại có người đưa lên mạng trở lại. Em đã tìm hiểu sơ bộ, lời tố cáo của Trần Nham Thạch không phải vô bằng vô cớ.

Cao Dục Lương đặt ảnh xuống, tâm trạng trở nên nặng nề. Ông ta nghiêng người nhìn hào Quang Minh, mặt hào đen ngòm ánh lên một quầng sáng mờ. Xa xa, có con thuyền nhỏ bị bơm chèo qua, bóng thuyền xa dần xa dần. Cao Dục Lương thở dài một tiếng: Trần Thanh Tuy nhiên sao lại thành ra như vậy? Lượng Bình, cậu nói rõ nội dung tố cáo của Trần Nham Thạch xem. Hào Lượng Bình bắt đầu báo cáo. Theo như lời tố cáo của Trần Nham Thạch, vụ kiện cổ phần của nhà máy Đại Phong nghi ngờ có liên quan đến hành vi tham nhũng trong tư pháp, phán quyết sơ thẩm của tòa án trung cấp thành phố và phúc thẩm của tòa án cao cấp tỉnh đều sai lầm! Người phụ trách vụ án này là phó chánh án tòa án thành phố Trần Thanh Tuy nhiên, người này thường hay ra vào làng nghỉ mát Sơn Thủy của Cao Tiểu

Cầm. Thái Thành Công thế chấp cổ phần của nhà máy Đại Phong là sai quy định, anh ta làm giả giấy ủy quyền của đại diện cổ đông để đăng ký thế chấp, nhưng tòa án thành phố lại coi như không. Hai quan tòa chủ thẩm đều có quan hệ lợi ích với phó chánh án chủ quản là Trần Thanh Tuyển, một trong hai người đó còn có quan hệ ám muội với họ Trần. Chính nữ quan tòa này, theo chỉ thị của Trần Thanh Tuyển, đã để tập đoàn Sơn Thủy lấy đi phần cổ phần vốn thuộc về công nhân của nhà máy Đại Phong một cách dễ dàng, kích động nên mâu thuẫn xã hội.

Nhân viên phục vụ vào rót trà, Hầu Lượng Bình mời cô ra ngoài, tự mình cầm ấm tử sa lên châm trà vào chén của Cao Dục Lương, một làn hương thanh mát ập vào mũi. Hầu Lượng Bình nói tiếp: Trần Thanh Tuyển biết rõ giấy tờ thế chấp là giả nhưng lại không tra xét, mà vừa đánh golf vừa hát hò với Cao Tiểu Cầm ở làng nghỉ mát Sơn Thủy rồi định án, thực sự là tham ô, chẳng coi pháp luật ra gì! Cao Dục Lương vẫn có chút ngờ vực: Trung ương đã nhắc đi nhắc lại rồi mà Trần Thanh Tuyển còn dám đến làng nghỉ mát Sơn Thủy à? Hầu Lượng Bình lại thừa cơ báo cáo: Anh ta kiên trì đi ấy chứ, hôm nay chơi gái còn bị công an thành phố bắt tại trận. Cao Dục Lương ngây người: Cái gì? Hôm nay? Chơi gái bị bắt? Hầu Lượng Bình có gì nói nấy: Chính là vừa nãy, giám đốc công an thành phố Triệu Đông Lai gọi điện tới, ngẫu nhiên nói ra trong lúc bàn công chuyện, chắc là không sai.

Cao Dục Lương nhìn hồ nước, trầm ngâm suy nghĩ. Đúng là hoàn cảnh thay đổi con người! Khi đó ở trước mặt tôi, có tôi trấn áp, thường xuyên nhắc nhở, Trần Thanh Tuyển có người gõ đầu, cũng còn biết kính sợ. Đến tòa án thành phố, làm chánh án nọ kia, phán xử sự sống chết, tiền tài của người khác, cảm giác liền khác rồi, liền tưởng mình giỏi giang lắm! Thầy

giáo đường như không che giấu được sự chán chường, không muốn nói tiếp: Chuyện của Trần Thanh Tuy nhiên tôi biết rồi, Trần Nham Thạch đã dùng tên thật tố cáo, lại để người ta truy quét tệ nạn bắt gian tại giường, còn gì để nói nữa đây? Các cậu đi đâu tra đi, anh ta từng làm thư ký của ai không quan trọng, quan trọng là có phạm pháp hay không? Nếu phạm pháp thì phải đưa ra pháp luật xét xử! Hầu Lượng Bình đứng thẳng người: Vâng, bí thư Cao, vậy em sẽ làm theo chỉ thị của thầy! Cao Dục Lương đề tay xuống nói: Ngồi đi, đừng nói chuyện Trần Thanh Tuy nhiên nữa, nói chuyện của cậu đi. Vốn tôi cũng định tìm cậu nói chuyện chút. Cậu làm vụ Âu Dương Thanh vợ Lý Đạt Khang nhận hối lộ, cũng kinh thiên động địa đấy!

Hầu Lượng Bình khiêm tốn xua tay: Thừa thầy, làm gì khoa trương đến vậy, cũng chỉ là theo đúng quy trình trong luật định thôi mà, đổi lại là ai khác thì cũng thế. Cao Dục Lương giờ ngón trở lên lắc lắc: Chưa chắc, nếu đổi lại là đàn anh Kỳ Đổng Vĩ của cậu, cậu ta sẽ không chặn xe Lý Đạt Khang lại, càng không mời Âu Dương Thanh xuống xe ngay trước mặt Lý Đạt Khang! Kỳ Đổng Vĩ vẫn còn mong chờ Lý Đạt Khang bỏ cho cậu ta một phiếu trong cuộc họp thường vụ tỉnh ủy, ủng hộ cậu ta leo lên một nấc nữa mà! Hầu Lượng Bình cười cười: Cũng phải, đừng chí giám đốc công an tỉnh linh hoạt hơn em, chỉ số EQ cũng cao hơn. Cao Dục Lương thở dài: Nhưng cũng không cần phải úp mở, tính đảng của cậu ta thấp hơn cậu, nhân cách cũng thấp hơn cậu. Hầu Lượng Bình đắc ý nói: Ô, em cũng có cảm giác vậy đấy, cảm ơn thầy giáo khen ngợi!

Thế nhưng, Cao Dục Lương lại đột ngột chuyển chủ đề ý vị khác hẳn. Ông ta tiết lộ, Kỳ Đổng Vĩ có thái độ với Hầu Lượng Bình, trách anh đấu đá lung tung làm phá vỡ sự cân bằng chính trị và một sự ăn ý ngầm trong chính trị nào đó, có thể dẫn đến Lý Đạt Khang phản kích, tình thế sẽ phức

tạp hóa. Hầu Lượng Bình hỏi: Sự ăn ý ngầm gì trong chính trị? Sao lại phức tạp hóa vậy ạ? Cao Dục Lương nhìn thẳng vào anh với ánh mắt dò xét: Lượng Bình, cậu không biết thật hay là giả hồ đồ vậy?

Lúc này, điện thoại di động của anh đổ chuông, không ngờ là Kỳ Đồng Vĩ gọi tới! Kỳ Đồng Vĩ không ngờ lại tìm anh nhờ cứu Trần Thanh Tuyên!

Trong điện thoại, Kỳ Đồng Vĩ rất tức giận: Hầu Tử, cậu gây ra phiền phức to lắm đấy biết không? Cậu mặc kệ tất cả, bắt vợ của Lý Đạt Khang, Lý Đạt Khang li hôn tính món nợ này lên đầu hệ thống chính trị pháp luật chúng ta, bắt đầu phản kích rồi! Tối nay đột nhiên phát động truy quét tệ nạn xã hội, bắt luôn cả thư ký mà thầy giáo quý nhất là Trần Thanh Tuyên rồi. Hầu Lượng Bình giả bộ không biết: ủa, lại có chuyện như vậy à? Đàn anh, chuyện này thực sự liên quan đến Lý Đạt Khang sao? Kỳ Đồng Vĩ phẫn nộ đáp: Lý Đạt Khang không lên tiếng, ai dám truy quét tệ nạn ở làng nghỉ mát Sơn Thủy? Tổng giám đốc Cao ở làng nghỉ mát Sơn Thủy gọi điện nhờ tôi cứu người, vậy mà tôi không cứu ra được! Tên Triệu Đông Lai kia cũng không biết đã trốn đi đâu mất rồi!

Hầu Lượng Bình nói: Anh còn không cứu được, nói với tôi làm gì? Kỳ Đồng Vĩ nói: Cậu đi tìm thầy giáo nói chuyện đi, để ông ấy giảng hòa với Lý Đạt Khang! Hiện giờ người thầy giáo coi trọng nhất là cậu đấy, còn bắt tôi học theo cậu nữa! Hầu Lượng Bình nhìn thầy giáo đang ngời trước mặt: Anh học tập tôi cái gì? Tôi đang nói chuyện với thầy đây, anh EQ cao, tôi phải học tập anh mới đúng! Chuyện cứu Trần Thanh Tuyên ra, anh nói trực tiếp với thầy đi.

Cao Dục Lương nhận lấy điện thoại: Giám đốc Kỳ, nói đi, chuyện là thế nào? Vừa nghe điện thoại, sắc mặt của Cao Dục Lương dần trở nên khó coi, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc: Anh đừng nói những chuyện này

nữa! Đừng nói là Trần Thanh Tuy^{ên} chỉ từng làm thư ký cho tôi, kể cả có là con ruột của tôi đi nữa thì cũng không thể phạm pháp như vậy được! Tôi không tin Lý Đạt Khang hay Triệu Đông Lai dám động tay động chân với Trần Thanh Tuy^{ên} khi không có chứng cứ xác thực! Cái làng nghỉ mát Sơn Thủy ấy thì sao chứ? Là vùng cấm ngoài vòng pháp luật hả? Giám đốc Kỳ, chuyện này anh đừng quản nữa, tên Trần Thanh Tuy^{ên} đó, cần bắt giữ thì bắt giữ, cần khai trừ thì cứ khai trừ, tự h^ản chu^oc lấy thôi...

Ngắt điện thoại, trả máy lại cho H^àu L^uợng B^ình, Cao D^uc L^uợng vẫn tức giận ra mặt, khó mà bình tĩnh lại.

Lúc này, trăng đã lên cao, ánh bạc rọi chiếu khắp nơi, r^uc r^õ cả một vùng. Những cành liễu đã rụng lá ven bờ bu^ong r^ũ xuống mặt h^ồ, tựa như một bức tranh. Bên bờ đối diện, mấy tòa nhà cao t^âng đèn hoa r^uc r^õ, hắt xuống mặt h^ồ những qu^uàng sáng nhi^êu màu lung linh. Một con tàu tham quan ch^ần ch^ậm đi qua, bỏ lại tiếng cười đùa ồn ã...

Cao D^uc L^uợng nhìn cảnh h^ồ cảm thán: Cảnh đẹp, trà ngon, được hưởng phúc của học sinh r^uì. H^àu L^uợng B^ình đang định cất tiếng nói gì đó, Cao D^uc L^uợng đã xua tay: cần làm gì thì cứ làm, gặp phải trở lực thì trực tiếp báo cáo với tôi! Đừng nghe Kỳ Đ^ong V^ĩ hay bất cứ người nào nói lung tung! L^uợng B^ình, cậu nhớ kỹ cho tôi, Viện kiểm sát của chúng ta là Viện kiểm sát nhân dân, tòa án của chúng ta là Tòa án nhân dân, công an của chúng ta gọi là Công an nhân dân. Vì vậy, chúng ta vĩnh viễn phải đặt lợi ích của nhân dân trong lòng mình, vĩnh viễn, vĩnh viễn!

H^àu L^uợng B^ình kích động đứng thẳng lên, trong lòng tràn ngập sự kính trọng với th^ầy giáo: Vâng, thưa th^ầy!

28.

Kỳ Đổng Vĩ biết, sự việc còn chưa kết thúc, Trần Thanh Tuy nhiên bị khai trừ đảng tịch, khai trừ công chức và tạm giữ hành chính, chỉ là mở đầu của một con ác mộng chứ không phải kết thúc. Anh ta cần phải cố gắng hết sức để cứu vãn kết cục thất bại này, che chắn lỗ hổng. Trong mắt Kỳ Đổng Vĩ, Trần Thanh Tuy nhiên chẳng qua chỉ là vật hy sinh của cuộc đấu tranh chính trị mà thôi, nếu thầy giáo chịu bỏ trống bỏ cờ, chủ động bắt tay dàn hòa với Lý Đạt Khang, cục diện tương lai có lẽ còn duy trì được.

Sáng hôm sau, Kỳ Đổng Vĩ phá lệ không đến phòng gym tập luyện mà từ sớm đã tới trước cửa phòng làm việc của Cao Dục Lương chờ đợi. Đã đến giờ làm việc, thầy giáo vẫn chưa xuất hiện. Chuyện này hơi bất bình thường, thầy giáo là người có quy luật, hết như quả lắc đồng hồ vậy, không thể như thế này. Kỳ Đổng Vĩ chốc chốc lại xem đồng hồ, vầng trán được gìn giữ trơn nhẵn mịn màng xuất hiện hai nếp nhăn sâu hoắm. Trần Thanh Tuy nhiên rất quan trọng, công tử Triệu Thụy Long của bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm Triệu Lập Xuân cũng từ Bắc Kinh bay tới hòa giải, giờ đang nói chuyện trong phòng làm việc của Lý Đạt Khang. Nếu anh ta có thể thuyết phục thầy giáo mình cũng lùi nhường một bước, vậy thì đúng là A Di Đà Phật, cảm ơn trời đất.

Thư ký của Cao Dục Lương từ đầu kia hành lang đi tới, trông thấy Kỳ Đổng Vĩ thì lấy làm ngạc nhiên. Giám đốc Kỳ, bí thư Cao bị bệnh rồi anh không biết à? Hôm nay ông ấy không đi làm. Kỳ Đổng Vĩ cảm ơn, rồi vội vàng vàng chạy đi.

Bước vào nhà thầy, chỉ thấy Cao Dục Lương ngõ dựa vào xô pha, dùng một chiếc khăn bông ẩm bịt lên má phải. Ngô Huệ Phân nói: Thầy giáo cậu đêm qua đứng ngoài ban công đến tận nửa đêm, chắc là bị phong hàn rồi, sáng sớm ngủ dậy kêu đau răng không chịu được, đã uống thuốc giảm đau mà không tác dụng gì. Kỳ Đồng Vĩ biết, đây là bệnh cũ của Cao Dục Lương, tâm lý khó chịu dễ gây ra đau răng. Đau răng không phải là bệnh, nhưng đau muốn chết, người thầy giáo thần thánh này cậu chỉ cần đau răng là sẽ lộ ngay ra nguyên hình người phạm. Xem ra, Trần Thanh Tuyển ở trong lòng Cao Dục Lương cũng có chút trọng lượng.

Kỳ Đồng Vĩ do dự không biết mở miệng thế nào, Cao Dục Lương đã xua tay, lúng búng nói: Muốn nói gì thì cứ nói đi, Đồng Vĩ, tôi biết cậu sẽ không ngừng lại đâu mà, đang đợi cậu đây! Kỳ Đồng Vĩ ho khan mấy tiếng, ấp úng nói, vốn dĩ mình cũng không định làm phiền thầy giáo, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, không làm phiền thì thực sự không xong, người ta phản kích hung hăng quá mà! Cao Dục Lương che mặt, không nhìn rõ được nét mặt thế nào. Người ta cái gì? Hử? Phản kích ở đâu ra? Kỳ Đồng Vĩ vẫn muốn cứu người, nói: Trần Thanh Tuyển bị bắt ở làng nghỉ mát Sơn Thủy với tội danh chơi gái, nhưng theo báo cáo của Cao Tiểu Cần, kỳ thực họ đang cùng học ngoại ngữ... Cao Dục Lương mắng anh ta giáo biện! Một đồn công an cấp cơ sở của Kinh Châu dám bắt một phó chánh án đang học ngoại ngữ trong khách sạn chắc? Mấy thứ bịa đặt này ai tin được chứ? Bị đồn à? Kỳ Đồng Vĩ đương nhiên cũng không tin, đi đâu anh ta muốn nhấn mạnh là, không có sự ủng hộ của Lý Đạt Khang, một đồn công an cấp cơ sở ở Kinh Châu làm sao có gan lớn như vậy - ngay buổi tối hôm Trần Thanh Tuyển chơi gái bị bắt, Lý Đạt Khang đã đưa ra quyết định trong buổi họp thường vụ thành ủy, tuyên bố khai trừ khỏi đảng, khai trừ công

chức! Anh ta gọi điện thoại tới cũng không có tác dụng gì. Cao Dục Lương liếc mắt nhìn Kỳ Đồng Vĩ: Đi đâu này chứng tỏ cái gì? Kỳ Đồng Vĩ không chút che giấu: Thầy Cao, đi đâu này chứng tỏ người ta có tính toán từ trước, lớp lang rõ ràng, tâm địa độc ác ra tay không để lại dư địa!

Cao Dục Lương quăng chiếc khăn bông ẩm sang một bên, phẫn nộ đứng bật dậy, cầm tài liệu tố cáo của Trần Nham Thạch lăm lăm trên tay, chất vấn Kỳ Đồng Vĩ: Chẳng lẽ Lý Đạt Khang cũng thông đồng ăn rở với Trần Nham Thạch, Hâu Lượng Bình nữa chắc? Có khả năng này sao? Kỳ Đồng Vĩ lấy làm bất ngờ, nhưng vẫn bướng bỉnh kiên trì nói: Họa này xét cho cùng vẫn là do Hâu Lượng Bình gây ra! Nếu Hâu Lượng Bình không đuổi đến tận sân bay bắt vợ của Lý Đạt Khang, người ta cũng không phản kích như vậy. Cao Dục Lương giơ tập tài liệu đập xuống mặt bàn, giận dữ quát lên: Thốt có tanh tao ru ồi mới đến, quả trứng không có kẻ hở, Trần Thanh Tuy nhiên là cái thốt thối, chẳng lẽ lại không nên xử lý? Ngược lại là cậu đấy, cả ngày cứ lẩn lộn với bọn họ, không ngờ lại không phát hiện ra những vấn đề này, rốt cuộc là chuyện gì? Trong lòng cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Tính đảng ở đâu? Nguyên tắc ở đâu? Giám đốc công an tỉnh như cậu có phải cũng nên mất chức hay không?

Trên mặt Kỳ Đồng Vĩ lộ ra nét ai oán: Giờ người ta chính là muốn hạ bệ em đây! Cao Dục Lương chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: Thế có nên cách chức cậu hay không hả? Vợ cậu Lương Lộ mấy hôm trước lại chạy tới đây khóc lóc, nói cậu suốt ngày ở chỗ làng nghỉ mát Sơn Thủy làm trò với Cao Tiểu Cầm! Kỳ Đồng Vĩ cuống cả lên: Cô ta nói bậy nói bạ, đàn bà già rồi thành ra biến thái! Cao Dục Lương châm biếm: Lương Lộ giờ thành đàn bà già rồi hả? Năm đó thì sao? Ai công nhiên quỳ xuống nhiệt liệt cầu hôn người ta giữa sân vận động trường đại học? Quỳ cả nửa

ngày trời, thầy trò cả trường đều biết hết! Kỳ Đồng Vĩ đỏ bừng mặt, không nói được lời nào. Cao Dục Lương lại ép hỏi: Đẳng nào cũng đã nói tới những chuyện này rồi, Kỳ Đồng Vĩ, cậu nói thực cho tôi nghe một câu đi, có phải cậu đã kiếm bọn ở chỗ tập đoàn Sơn Thủy rồi hay không? Kỳ Đồng Vĩ vội vàng chối đây đẩy: Kiếm bọn gì chứ ạ? Em làm gì có cái gan đó!

Kỳ Đồng Vĩ dường như có ẩn tình gì đó, uống trà một lúc rồi đặt chén trà xuống. Được rồi, trước mặt thầy em cũng xin nói thật! Em và Cao Tiểu Cần không có quan hệ kinh doanh gì cả, nhưng công tử nhà bí thư thành ủy tiền nhiệm thì xưa nay vẫn luôn làm ăn với Cao Tiểu Cần, anh ta có cổ phần lớn trong tập đoàn Sơn Thủy. Đêm qua, Triệu công tử đã từ Bắc Kinh bay tới, anh ta nhờ em bắt tiếng, hẹn thầy gặp mặt, lại còn thay mặt bí thư Triệu Lập Xuân hỏi thăm thầy nữa. Cao Dục Lương ngạc nhiên: Triệu công tử lại đến nữa à? Sao anh ta vẫn không bót phóng túng lại đi chứ!

Lúc này, Ngô Huệ Phân đi tới, đổi một chiếc khăn bông ướp lạnh khác cho chồng. Cao Dục Lương bịt mắt, lầm bầm nói: Tôi đau răng, có phải bị cảm đâu? Chính là tại bọn khốn nhà các cậu làm cho phiền lòng đấy, tôi bảo này, các cậu không thể khiến tôi bót lo đi được à?! Kỳ Đồng Vĩ thái độ thành khẩn, nói anh ta biết thầy giáo giữ nguyên tắc, không muốn qua lại nhiều với kẻ lắm tai tiếng xấu như Triệu công tử, vì vậy có rất nhiều việc của nhà họ Triệu anh ta đều không dám đến tìm thầy giáo làm phiền. Có một số chuyện anh ta đã từ chối giúp, một số chuyện thì thay Cao Dục Lương làm luôn rồi. Tối qua, vì chuyện của Trần Thanh Tuyên, Triệu Thụy Long bay từ Bắc Kinh đến đây, nhờ anh ta đi tìm Lý Đạt Khang, anh ta không thể không đi!

Cao Dục Lương trợn trừng mắt lên: Kết quả thì sao? Mất thể diện chứ gì! Kỳ Đồng Vĩ cúi gằm đầu xuống: Em thừa nhận rất mất thể diện, vì vậy nên mới phải đình chiến! Hai bên đều đừng nên giương cung bạt kiếm thế này. Bên Quý Xương Minh cũng cần nói chuyện, tranh thủ cho vợ cũ Lý Đạt Khang là Âu Dương Thanh có kết quả tốt một chút... Cao Dục Lương "hừ" một tiếng: Tôi làm chủ được việc của Quý Xương Minh và Viện kiểm sát chắc? Cậu thực sự nghĩ rằng cái tên bí thư ủy ban chính trị pháp luật như tôi đây có thể một tay che trời hả? Hoàn toàn không nhé! Kỳ Đồng Vĩ thử thăm dò: Vậy còn Hầu Lượng Bình, học trò của thầy, hẳn thầy cũng làm chủ được chứ? Cao Dục Lương nói với giọng coi thường: Cậu tưởng cậu ta là cậu à?!

Kỳ Đồng Vĩ đi rồi, mang theo cả cảm giác đau đớn thấu đến tận tim, rằng cũng không còn đau nữa. Cao Dục Lương quăng chiếc khăn bông đi, ngẩng thẳng người trên xô pha, ngẩn người ra một lúc. Lúc này, Ngô Huệ Phân tiễn Kỳ Đồng Vĩ xong, đi tới chỗ ông ta. Cao Dục Lương hỏi: Bà nghe thấy hết rồi phải không? Ngô Huệ Phân gật đầu: Nghe thấy rồi. Triệu Thụy Long không ngờ lại có thể chỉ đạo một vị giám đốc công an tỉnh, đúng là chuyện lạ! Tôi đoán bọn họ chắc cũng kiếm được không ít ở tập đoàn Sơn Thủy kia rồi! Ông phải cẩn thận đấy! Cao Dục Lương châm biếm: Đúng vậy, Triệu Thụy Long có ông già tốt, giờ đang thịnh trò độ xem ông già ai hơn đấy! Ngô Huệ Phân thở dài: Chỉ sợ đột nhiên có ngày ông già anh ta bị anh ta hại... Cao Dục Lương nói: Có lẽ là đã bị hại rồi, nghe nói tổ thanh tra trung ương sẽ tới đấy! Ngô Huệ Phân nói: Thanh tra không phải công tác bình thường của trung ương sao? Cao Dục Lương lắc đầu: Công tác bình thường? Hừ! Nhưng ông ta cũng không nói gì thêm, một mình đi ra ngoài vườn.

Đi được vài bước trong vườn, Cao Dục Lương đứng lại trước một khóm mẫu đơn Sơn Đông.

Bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim, bí thư ủy ban kỷ luật Diên Quốc Phú, đều là do trung ương lần lượt phái xuống, thế là ý gì? Điều này rất đáng suy nghĩ! Triệu Thụy Long mà gặp chuyện ở Kinh Châu thật thì ông ta cũng không thể thoát khỏi can hệ. Theo lý mà nói, trước ông ta đâu sao vẫn còn có Lý Đạt Khang che chắn, Triệu Thụy Long là con trai bảo bối của lãnh đạo cũ của Lý Đạt Khang, nhưng tay Lý Đạt Khang này rất xảo quyệt, đời này đã gánh việc hộ ai bao giờ? Âu Dương Thanh là vợ ông ta kia kìa, bị Hầu Lượng Bình giải đi ngay trước mặt ông ta mà Lý Đạt Khang cũng không quản. Nhớ năm đó, Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang ở trong cùng một ê kíp ở Lữ Châu, Triệu Thụy Long tới Lữ Châu phát triển, muốn xây dựng một trung tâm ăn uống, Lý Đạt Khang lần nữa ba lần bảy lượt không phê chuẩn, về sau còn đẩy việc khó tới chỗ ông ta, làm ông ta muốn tránh cũng không tránh được, giờ vẫn còn để lại một mớ phiền phức...

Cần cái cuốc lên, nhìn khóm mẫu đơn tàn tạ khô héo, Cao Dục Lương lại trầm nghĩ, Triệu Thụy Long lúc này tới đây làm gì? Chắc không phải vì chuyện trung tâm ăn uống ở Lữ Châu bị giải tỏa di dời chứ? Đạo trước đi Lữ Châu, nghe bí thư thành ủy Trần nói, trung tâm ăn uống của Triệu Thụy Long phen này thực sự phải di dời - cái tay cán bộ cấp sở Dịch Học Tập không lên được mà cũng không muốn leo cao hơn kia muốn ra tay với nhà họ Triệu rồi! Trung tâm ăn uống này đâu sao cũng là ông ta năm xưa phê chuẩn cấp đất cho Triệu Thụy Long, giờ làm cho nhốn nháo ầm ĩ cả lên, thực sự là mất hết thể diện của ông ta. Vả lại, đúng ngày hôm nay, Sa Thụy Kim và bí thư ủy ban kỷ luật Diên Quốc Phú lại đến Lữ Châu khảo sát,

trung tâm ăn uống nhà họ Triệu chắc cũng không phải là một trong những nội dung khảo sát đấy chứ?

Cao Dục Lương vung cuốc lên, bắt đầu bới đất ở gốc cây mẫu đơn. Trời đã cuối thu, hoa đã tàn hết từ lâu, lá hoa cùng rụng, chỉ còn lại vài cành khô héo. H ồi mùa xuân, có người bạn mang hoa này từ Hà Trạch, Sơn Đông đến tặng ông ta, đã nở cả một mùa rất đẹp. Ngô Huệ Phân ở cửa sổ trông thấy, chạy tới hỏi ch ồng, sao lại đào khóm mẫu đơn này đi? Cao Dục Lương hờ hững nói, muốn thay đổi một chút, sau này không muốn tr ồng hoa nữa. Vợ hỏi, vậy ông định tr ồng gì? Cao Dục Lương đáp, vẫn chưa nghĩ ra, mùa đông sắp đến r ồi, có thời gian để từ từ nghĩ.

Nói tới đây, cơn đau răng lại đột nhiên phát tác, cơn đau không bị Kỳ Đồng Vĩ mang đi, ngược lại còn dữ dội hơn. Cao Dục Lương trở vào trong nhà nằm trên xô pha, ôm cầm rên rỉ không ngừng. Ngô Huệ Phân vội thay một chiếc khăn lạnh mới, đưa cho ông ta bịt vào. Cao Dục Lương r ầu rĩ ủ ê, lại rên hừ hừ nói: Cả một đống chuyện linh tinh thế này, khó quá! Cô giáo Ngô, giờ bà đã biết tại sao đêm qua tôi đứng ngoài ban công tới tận nửa đêm chưa? Ngô Huệ Phân đáp: Biết r ồi, ông ấy à, không phải đau răng, mà là trong lòng có chuyện...

29.

Tiết trời cuối thu, một chiếc du thuyền nhỏ không lấy gì làm nổi bật lặng lẽ tách mặt nước bình lặng của hồ Nguyệt Nha lướt đi.

Trên thuyền, bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim và bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh Điện Quốc Phú đang được Dịch Học Tập bồi tiếp đi thị sát tình hình xử lý khu hồ này. Hai vị lãnh đạo lớn của tỉnh đi lại đơn giản, không để thành ủy Lữ Châu sắp xếp tiếp đón, đến thẳng hồ Nguyệt Nha, trực tiếp tìm bí thư quận ủy Dịch Học Tập. Chuyện này khiến bên thành phố rất bất ngờ, cũng khiến Dịch Học Tập thấp thỏm không yên: Việc xử lý khu vực hồ Nguyệt Nha này liên quan đến con trai của bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân, giờ Triệu Lập Xuân lại là một trong những vị lãnh đạo của đảng và nhà nước, lúc này Sa Thụy Kim và Điện Quốc Phú đến đây là có ý gì?

Hồ Nguyệt Nha là một tấm danh thiếp của thành phố Lữ Châu thậm chí là cả tỉnh H, phong cảnh đẹp nổi tiếng. Mấy năm nay, vì ô nhiễm mà hồ này trở thành tiêu điểm phê bình của dư luận và tâm bệnh của các quan chức địa phương. Quanh hồ có rất nhiều nhà hàng, nhà máy, khu dân cư không ngừng thải nước ô nhiễm vào trong hồ, chất nước bị phú dưỡng hóa trong một thời gian dài, hồ Nguyệt Nha trở thành một rãnh nước thải lớn. Lần này, bí thư quận ủy mới là Dịch Học Tập đã dồn nhiều công sức xử lý, một trăm tám mươi quán ăn khách sạn bên bờ phía Tây đều đã bị di dời. Đây là cả một quá trình khó khăn, vì chuyện giải tỏa di dời mà xảy ra không ít mâu thuẫn, Dịch Học Tập còn bị người dân bao vây mấy lần.

Nhưng vẫn có nhà hàng không di dời được, Dịch Học Tập chỉ cảnh sắc ven hồ, giới thiệu tình hình, ví dụ như trung tâm ăn uống trên mặt hồ đằng kia.

Sa Thụy Kim giờ ổng nhòm lên quan sát: Chà, cả một khu lớn vậy, tại sao không giải tỏa được? Dịch Học Tập thở dài một tiếng, nêu ra vấn đề Chuyện làm ăn của Triệu công tử làm gì có chuyện dễ giải tỏa ạ? Không rõ Sa Thụy Kim không biết thật hay giả bộ không biết: Triệu công tử nào vậy? Điên Quốc Phú ngược lại là người thẳng thắn, cao giọng nói: Còn Triệu công tử nào được nữa? Con trai của Triệu Lập Xuân, Triệu Thụy Long chứ ai!

Dịch Học Tập giờ mới nói thẳng ra: Bí thư Sa, Triệu Lập Xuân là bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm, ai dám đụng vào con trai ông ấy chứ? Anh xem, trung tâm ăn uống của nhà họ Triệu quy mô chừng nào? Lượng chất thải ô nhiễm phải bằng mấy chục nhà hàng nhỏ! Chúng tôi năm lần bảy lượt giải tỏa di dời các nhà hàng nhỏ của dân, nhưng lại không thể di dời được trung tâm ăn uống của nhân vật quyền quý như Triệu Thụy Long, người dân chẳng lẽ lại không có ý kiến? Mặc dù tôi bị dân mắng chửi, nhưng trong lòng thực cũng không dám trách gì họ, quả là tôi và chính quyền quận đã không làm tốt việc của mình!

Sa Thụy Kim trầm sắc mặt xuống: Đồng chí Dịch Học Tập, anh thật chẳng dễ dàng gì! Điên Quốc Phú nói: Khó mấy thì cũng phải làm thôi, lão Dịch đã lên truyền hình công khai bày tỏ thái độ với người dân rồi, năm nay nhất định phải di dời trung tâm ăn uống đó đúng theo quy định của pháp luật, không di dời được thì anh ta sẽ từ chức bí thư quận ủy! Sa Thụy Kim lườm Điên Quốc Phú: Quốc Phú, chuyện gì anh cũng biết à? Điên Quốc Phú nói: Thì đó, không nắm chắc, tôi dám dẫn bí thư tỉnh ủy đến

khảo sát hay sao! Dịch Học Tập giờ mới hiểu, chuyển đi này bí thư ủy ban kỷ luật rất có tác dụng.

Dịch Học Tập bèn bắt lấy cơ hội tuyệt hảo này, báo cáo với bí thư tỉnh ủy: Di dời trung tâm ăn uống gặp phải trở lực rất lớn, phiền phức không nhỏ. Nếu không phải có trung tâm ăn uống của nhân vật quyền quý này chần đó, việc xử lý ô nhiễm hồ Nguyệt Nha đã xong từ lâu. Một tên con cháu quyền quý nhà họ Triệu đã làm mất hết uy tín của đảng và nhà nước, và cả sự kỳ vọng của người dân rồi! Vì lần va chạm tới đây, tôi đã đặc biệt chạy đến Kinh Châu báo cáo với ủy ban kỷ luật và bí thư Địa phương Quốc Phú, chuẩn bị công khai phơi bày ra trước công chúng những nhân vật quyền quý vì tình riêng ngăn trở kia...

Lúc này, một khu nhà ở ven hồ càng lúc càng gần hơn trong tầm mắt. Sa Thụy Kim chú ý đến, nói: Đây lại là gì nữa? Ai mà có bản lĩnh lớn vậy, có thể xây cả một khu nhà ở thương mại lớn vậy ngay bên bờ hồ Nguyệt Nha? Dịch Học Tập tự giấu nói: Còn ai vào đây được nữa? vẫn là nhà họ Triệu đấy thôi! Đây chính là Hoa viên ven hồ nổi tiếng đất Lữ Châu đó, tám trăm nghìn mét vuông, giúp Triệu Thụy Long kiếm được tỷ một tỷ hai tệ. Vì vậy, cán bộ và người dân Lữ Châu đều nói, nhà họ Triệu bọn họ, ừm, cụ thể chính là Triệu Thụy Long, phát ở Lữ Châu, phát ở hồ Nguyệt Nha.

Địa phương Quốc Phú thở dài thườn thượt: Công tử nhà họ Triệu lợi hại thật, Hoa viên ven hồ là hũ vàng đầu tiên, còn trung tâm ăn uống chính là máy in tiền của anh ta. Sa Thụy Kim hỏi: Chuyện xảy ra từ bao giờ vậy? Triệu Lập Xuân khi ấy làm bí thư tỉnh ủy chưa? Địa phương Quốc Phú nói: Lúc đó Triệu Lập Xuân đã làm chủ tịch tỉnh được tám năm, vừa mới lên bí thư tỉnh ủy! Dịch Học Tập nói: Đúng vậy, lúc đó ở Lữ Châu là Cao Dục Lương làm bí thư, Lý Đạt Khang làm thị trưởng!

Sa Thụy Kim chăm chú nhìn Dịch Học Tập: Vậy Hoa viên ven hồ và trung tâm ăn uống trên mặt hồ là do Lý Đạt Khang phê chuẩn cho công tử nhà họ Triệu hả? Dịch Học Tập lắc đầu: Không, là Cao Dục Lương phê chuẩn cho, sau khi Lý Đạt Khang bị đi đầu đi rỗi mới phê chuẩn. Sa Thụy Kim lấy làm lạ: Lý Đạt Khang không phải là thư ký trưởng của Triệu Lập Xuân sao? Sao ông ta không phê chuẩn nhỉ? Dịch Học Tập nói: Chuyện này thì mỗi người nói một kiểu, nội tình thế nào không rõ lắm.

Sa Thụy Kim nhìn mặt hồ, rồi lại nói với Điền Quốc Phú: Quốc Phú, anh không cảm thấy chuyện này hơi lạ sao? Lý Đạt Khang là thị trưởng, lại từng làm thư ký cho Triệu Lập Xuân, nhưng ông ta không phê chuẩn cho công trình Hoa viên ven hồ và trung tâm ăn uống, ngược lại Cao Dục Lương lại phê chuẩn cho công tử nhà họ Triệu, há chẳng khiến người ta phải suy nghĩ sao?

Điền Quốc Phú nói với giọng điệu nhều ảm ý: Đồng chí Thụy Kim, đúng là rất khiến người ta phải suy nghĩ! Theo như tôi đi đầu tra tìm hiểu thời gian gần đây, bí thư thành ủy Lữ Châu trở thành ủy viên thường vụ tỉnh ủy đã thành lệ! Đồng chí Cao Dục Lương chính là từ Lữ Châu trở thành ủy viên thường vụ tỉnh ủy, rồi làm bí thư ủy ban chính trị pháp luật và phó bí thư tỉnh ủy.

Sa Thụy Kim hồi lâu không nói năng gì, tiếp tục chuyển chủ đề câu chuyện. Ông ta biết Dịch Học Tập từng cùng chung ê kíp với Lý Đạt Khang, bèn hỏi: Đồng chí Học Tập, trước đây anh từng làm thủ trưởng của Lý Đạt Khang nhỉ? Thử nói xem, anh đánh giá người đồng sự Lý Đạt Khang này như thế nào? Dịch Học Tập thoáng trầm tư: Nói thế nào nhỉ? Lý Đạt Khang có tinh thần khai phá, có lòng xây dựng sự nghiệp, nhưng khá là độc đoán, năm đó cùng chung một ê kíp, tuy rằng tôi là bí thư huyện

ủy nhưng Lý Đạt Khang là chủ tịch huyện còn thế mạnh hơn, về cơ bản tôi đều nghe theo ông ấy. Sa Thụy Kim nói đây ẩn ý: Có phải vì Lý Đạt Khang là thư ký của Triệu Lập Xuân? Có tài nguyên chính trị? Mong anh hãy nói thực.

Dịch Học Tập ngẫm nghĩ giây lát, thừa nhận: Đúng là có nhân tố này. Khi ấy không gọi là tài nguyên chính trị, mà gọi là có chỗ dựa. Nhưng cũng không hoàn toàn là thế. Kỳ thực, tôi vẫn rất khâm phục Lý Đạt Khang. Ông ấy là người muốn làm việc cho dân chúng. Vừa nhận chức, ông ấy đã đề xuất cần phải thông đường quốc lộ giữa các thôn làng chủ yếu của Kim Sơn với thị xã. Tôi sợ tăng gánh nặng cho người dân, cũng sợ gây ra phiền phức, không tán đồng việc quyên vốn sửa đường, nhưng Lý Đạt Khang lại cứ bám lấy tôi nói chuyện, bảo là huyện Kim Sơn có điều kiện tự nhiên kém, chúng ta có thể lẩn lộn ở đây vài năm nữa đi, nhưng trong lòng làm sao yên được? Dù phải mạo hiểm, chúng ta cũng phải gánh lấy trách nhiệm lịch sử, cũng phải đem danh dự tính mạng ra liều một phen mà làm cho thật oanh liệt!

Sa Thụy Kim bật cười: Cuối cùng, Lý Đạt Khang vừa có chỗ dựa vừa muốn làm nên chuyện đã thuyết phục được anh? Dịch Học Tập gật đầu: Đúng vậy, Lý Đạt Khang bình thường không nói nhảm, là một người chẳng thú vị gì, chỉ khi nói đến chuyện công việc ông ấy mới thao thao bất tuyệt không ngừng. Có những lúc nói riêng với nhau, ông ấy thậm chí còn nói đùa, lão Dịch, dù phải chĩa súng vào anh tôi cũng phải ép anh giương cao ngọn cờ, dẫn chúng ta xung phong lên trước! Sa Thụy Kim nói: Chuyện về sau tôi có nghe nói rồi, vì quyên góp vốn mà xảy ra thiệt hại nhân mạng?

Dịch Học Tập nói: Vâng, chuyện xảy ra vào giai đoạn hai của công trình. Tôi và phó chủ tịch huyện chủ quản Vương Đại Lộ đều không chủ

trương làm vậy, sức dân vốn dân không thể sử dụng quá độ, phải từng bước từng bước một! Lý Đạt Khang không chịu nghe, lái chiếc xe Jeep cũ duy nhất trong huyện đi khắp vùng núi non, đi đâu cũng mắng người, đích thân đốc thúc! Sa Thụy Kim lấy làm khó hiểu: ủa, sao cả huyện lại chỉ có một chiếc xe Jeep thôi? Dịch Học Tập đáp: Nghèo mà! Chiếc xe Jeep này do chủ tịch huyện Lý Đạt Khang sử dụng, tôi và các đồng chí khác xuống thôn làng đâu đi xe đạp. Sa Thụy Kim hỏi: Lý Đạt Khang không biết nguyên tắc tổ chức à? Ai mới là người đứng đầu bộ máy?

Điền Quốc Phú lúc này xen miệng vào: Đồng chí Thụy Kim, theo phản ánh của cán bộ và người dân tỉnh H, Lý Đạt Khang là người bá đạo mà, ông ấy làm chủ tịch huyện thì chủ tịch huyện là người đứng đầu bộ máy, ông ấy làm bí thư thì bí thư là người đứng đầu. Sa Thụy Kim lừ mắt nhìn Điền Quốc Phú, nửa đùa nửa thật nói: Vậy ngày nào đó ông ấy làm chủ tịch tỉnh, chẳng phải tôi sẽ phải nghe theo ông ấy à? Điền Quốc Phú nói: Chức chủ tịch tỉnh này ông ấy có ngẫ lên được không? Nói gì thì nói, vợ ông ta dẫu sao cũng đã xảy ra chuyện rồi! Sa Thụy Kim lập tức cải chính: ừm, vợ cũ, Âu Dương Thanh là vợ cũ của Lý Đạt Khang...

Chiếc du thuyền nhỏ đi xuyên qua bên dưới cầu Ngũ Đình của hồ Nguyệt Nha, dừng lại ở bến đỗ số 2, ba người cùng nhau lên bờ.

Lúc uống trà ở nhà thủy tạ ven hồ, Điền Quốc Phú lại nói: Lão Dịch, anh cũng nói thật lòng với bí thư Sa, với tôi đi, năm đó sau khi xảy ra sự kiện chết người, tại sao anh nhất quyết sống chết gì cũng bảo vệ Lý Đạt Khang? Sa Thụy Kim nhấp ngụm trà tiếp lời: Đúng vậy, bí thư Dịch, cảnh giới của anh sao lại cao như vậy chứ? Thông thường, một chủ tịch huyện bá đạo như thế, lại còn gây họa, chỉ cần không bảo vệ Lý Đạt Khang, anh liền thắng rồi còn gì!

Dịch Học Tập mỉm cười nói: Chẳng phải còn cần xét đến tình hình thực tế nữa hay sao! Đường trong huyện đã sửa được một nửa, không ai sửa được, nhưng Lý Đạt Khang làm được, ông ấy là thư ký của Triệu Lập Xuân, có thể lên tỉnh kiếm được tiền về, có thể vay được tiền, đương nhiên, còn có những biện pháp khác nữa! Vì vậy, tôi đã nói với Lý Đạt Khang, ông ấy phải lo việc sửa chữa đường sá!

Sa Thụy Kim đã hiểu: Vì vậy bí thư huyện ủy là anh bèn đứng ra chịu trận thay cho Lý Đạt Khang?

Dịch Học Tập nói: Không phải là chịu trận cho Lý Đạt Khang, mà là cho người dân huyện Kim Sơn! Bảo vệ Lý Đạt Khang, để Lý Đạt Khang tiếp tục làm, đem món nợ này tính lên đầu tôi, tôi thua, nhưng người dân thì thắng rồi!

Sa Thụy Kim ngẩn người, xúc động nói: Hay, nói hay lắm, quá tốt rồi! Có cán bộ như anh, người dân huyện Kim Sơn đúng là có phúc! Anh đã hy sinh để tạo phúc cho người dân còn gì! Dịch Học Tập ngượng ngùng nói: Nếu nói hy sinh, thì cũng không phải chỉ có mình tôi, tôi bị xử lý cảnh cáo, đi đầu đến một huyện khác làm chủ tịch huyện, dẫu sao vẫn là cán bộ cấp sở, ăn lương nhà nước. Phó chủ tịch thường trực huyện Kim Sơn bây giờ là Vương Đại Lộ bị buộc phải từ chức. Tôi và Lý Đạt Khang đã góp được ít tiền, để ông ta ra ngoài kinh doanh!

Sa Thụy Kim nhìn mặt họ cảm khái: Thời kỳ khó khăn, các anh còn có thể giúp đỡ lẫn nhau vượt qua như thế, thật không dễ dàng gì! Ờm, Dịch Học Tập, khi ấy anh và Lý Đạt Khang đưa cho Vương Đại Lộ bao nhiêu tiền? Tính là tiền gì? Điên Quốc Phú cũng hỏi: Đúng vậy, tính toán thế nào? Là cho Vương Đại Lộ vay hay là đầu tư? Dịch Học Tập nói: Chẳng ai nghĩ đến chuyện tính toán gì cả đâu, để giúp Vương Đại Lộ thôi. Lúc đó

mọi người đều nghèo, Vương Đại Lộ tự mình gom góp vay mượn được năm chục nghìn tệ, tôi và Lý Đạt Khang mỗi người góp được năm chục nghìn nữa. Sa Thụy Kim nói: Vậy là liền có tập đoàn Đại Lộ ngày hôm nay? Dịch Học Tập đáp: Đúng vậy, Vương Đại Lộ nhân họa đắc phúc, đã thực sự ăn nên làm ra. Sa Thụy Kim nói: Giờ có người nói, Dịch Học Tập anh và Lý Đạt Khang cũng phát tài theo r ấ? Dịch Học Tập nói: Nói nhăng nói cuội! Vương Đại Lộ là người trọng tình cảm, biết báo ơn, quả thực cũng có tình vợ tôi và vợ Lý Đạt Khang là Âu Dương Thanh, muốn ký bổ sung hợp đồng đầu tư, nói muốn trao cho mỗi nhà chúng tôi hai mươi lăm phần trăm cổ phần của tập đoàn Đại Lộ, nhưng tôi và Lý Đạt Khang đã cảm ơn và từ chối! Điên Quốc Phú nói: Lão Dịch, anh từ chối, nhưng Lý Đạt Khang hoặc vợ ông ta thực cũng từ chối hay sao? Âu Dương Thanh không phải đã nhận của Vương Đại Lộ một căn biệt thự à? Dịch Học Tập nói: Biệt thự đó Âu Dương Thanh cũng chỉ sử dụng thôi, giấy tờ nhà cửa vẫn là của Vương Đại Lộ. Vương Đại Lộ còn bảo nhà chúng tôi đến ở nữa cơ, nhưng tôi không nhận lời. Vả lại, Lý Đạt Khang là Lý Đạt Khang, Âu Dương Thanh là Âu Dương Thanh, hai người bọn họ vốn không thể tính là một, bản thân cuộc hôn nhân đó đã là một sai lầm r ấ.

Sa Thụy Kim đổi sang chủ đề khác: Dịch Học Tập, sao anh không làm cùng với Lý Đạt Khang? Lý Đạt Khang sau này xuôi buồm thuận gió, làm đến thường vụ tỉnh ủy, đi theo ông ấy, tiến bộ chẳng phải nhanh hơn sao? Dịch Học Tập xua tay nói: Tôi theo ông ấy làm gì chứ? Ông ấy không thoải mái mà tôi cũng không thoải mái. Sa Thụy Kim lấy làm khó hiểu: Sao lại vậy? Vào thời điểm mấu chốt, anh và Vương Đại Lộ đã giúp đỡ ông ấy cơ mà! Dịch Học Tập nói: Nhưng đó là việc công! Sa Thụy Kim khoanh tay lại nhìn Dịch Học Tập: Thế giữa các anh không có tình cảm cá nhân gì

à? Dịch Học Tập lắc đầu: Không có mấy tình cảm cá nhân, Lý Đạt Khang chỉ biết làm việc chứ không biết hưởng thụ cuộc sống, đến đánh bài cũng không biết. Vì làm nhiều việc, đặc tội nhiều người, ông ấy liền trở nên thận trọng, lúc nào cũng sợ người khác bói móc lỗi lầm, cực kỳ hà khắc với người bên cạnh và người quen mình. Vì vậy, ông ấy cũng là một kẻ cô độc!

Sa Thụy Kim thở dài một tiếng: Tôi hiểu rồi, chẳng trách vợ ông ấy muốn ly hôn! Nói đoạn, ông ta đứng lên dọn bước đi: Được rồi, tiết mục tiếp theo, chúng ta đến tham quan nhà của bí thư Dịch nhé!

Dịch Học Tập ngăn người ra tại chỗ: Hả, bí thư Sa, bí thư Trìền, tôi chưa chuẩn bị gì cả!

Trìền Quốc Phú cười tít mắt lại nói: Lão Dịch, anh mà chuẩn bị rồi, thì chúng tôi lại chẳng đi nữa...

Dịch Học Tập sống trong một căn hộ hai phòng giản dị thậm chí có thể nói là tồi tàn. Bức tường phòng khách treo nguyên cả tấm bản đồ quy hoạch toàn diện hồ Nguyệt Nha. Sa Thụy Kim, Trìền Quốc Phú vào cửa nhìn thấy tấm bản đồ quy hoạch gần như chiếm trọn cả một bức tường thì đầu ngăn người ra. Ủa, đây là nhà anh hả, hay là văn phòng vậy? Sa Thụy Kim hỏi.

Dịch Học Tập đáp: Đương nhiên là nhà rồi, nhà ở công chức, tiêu chuẩn cấp sở, tám mươi mét vuông.

Sa Thụy Kim nói: Tôi nói tấm bản đồ này cơ, bản đồ quy hoạch dùng trong công việc sao lại treo ở nhà vậy?

Dịch Học Tập giải thích: À, bí thư Sa, tôi có thói quen, đến nơi nào làm việc thì treo bản đồ nơi đó lên. Nghĩ tới đâu, bất cứ lúc nào cũng có thể

đánh dấu lên bản đồ được. Bí thư Sa, anh xem, đây chính là bờ phía Đông của hồ Nguyệt Nha, trung tâm ăn uống trên mặt hồ của Triệu Thụy Long chính là ở đây...

Sa Thụy Kim nhìn tấm bản đồ quy hoạch ghim đầy đinh mũ xanh đỏ, trong lòng cảm khái, người này trong đầu có sự nghiệp, trong lòng có thiên hạ đây! Nghĩ đoạn, ông ta bèn nói: Những tấm bản đồ đã dùng trước đây đâu? Anh lấy hết ra đây cho chúng tôi xem nào! Dịch Học Tập ngẩn ngừ giây lát, tìm dưới gầm giường phòng trong ra bảy tám tấm bản đồ các quận huyện của tỉnh H ra. Tấm nào cũng cũ kỹ rách nát, bám đầy bụi. Dịch Học Tập lấy khăn khô lau chùi sạch sẽ, trải ra trước mặt Sa Thụy Kim: Bí thư Sa, những tấm bản đồ cũ này có gì hay ho đâu mà xem chứ? Sa Thụy Kim lật xem từng tấm một: Có gì không hay? Bí thư Dịch này, từ những tấm bản đồ này, tôi thấy được hơn hai mươi năm làm việc vất vả của anh, thấy được bóng dáng mạnh mẽ của anh trong làn sóng cải cách lớn này, anh thực không dễ dàng gì!

Dịch Học Tập cười: Ai mà chẳng giống ai? Chúng ta cũng không thể để người dân nuôi báo cô được! Sa Thụy Kim nói: Đúng thế, chúng ta là công bộc, phải vì nhân dân phục vụ, không thể để người dân nuôi báo cô được. Thế nhưng, đạo lý đơn giản vậy, một số cán bộ của chúng ta lại không hiểu được, không những để người dân nuôi báo cô, mà còn gây họa cho người dân nữa, thực khiến người ta đau lòng! Điên Quốc Phú nói: Thì đó, giống như trung tâm ăn uống trên mặt hồ, chính là gây họa cho người dân, sao lại phê chuẩn được nhỉ?

Sa Thụy Kim nói: Quốc Phú, sự việc trung tâm ăn uống này nhất định phải làm cho rõ ràng, là vấn đề nhận thức thì phải đề cao nhận thức, nếu là vấn đề gì khác thì phải tích cực chủ động đi giải quyết! Điên Quốc Phú

nghe vậy bèn hỏi ý kiến: Đồng chí Thụy Kim, có phải anh cũng nên ra mặt nói chuyện với đồng chí Triệu Lập Xuân chút không? Sa Thụy Kim xua tay nói: Không cần thiết, đồng chí Dịch Học Tập đã nói rồi còn gì, cứ theo luật mà di dời thôi, có vấn đề gì thì cứ lên tỉnh ủy! Dịch Học Tập cảm động nói: Bí thư Sa, cảm ơn anh và tỉnh ủy đã ủng hộ tôi!

Sa Thụy Kim nắm tay Dịch Học Tập nói: Nói sai rồi, tôi và tỉnh ủy phải cảm ơn anh mới đúng! Anh ở cấp chánh sở này hai mươi lăm năm, dù ở cương vị nào cũng đều làm hết sức mình không oán trách than vãn, làm tôi và bí thư Điền đây rất cảm động! À, đồng chí Dịch Học Tập, tôi có một yêu cầu, chẳng hay anh có thể đáp ứng hay không?

Dịch Học Tập ngần ra giây lát: Bí thư Sa, anh nói đi, chỉ cần tôi làm được!

Sa Thụy Kim chỉ vào những tấm bản đồ công tác trước mặt: Tặng hết những tấm bản đồ này cho tôi nhé!

Dịch Học Tập bật cười: Đây vốn là của công mà, bí thư Sa, anh cứ lấy đi!

Sa Thụy Kim nói: Được, lấy đi, bày trong bảo tàng thành tựu cải cách của chúng ta, để các cán bộ và người dân nhìn xem vị cán bộ cấp sở này của chúng ta làm việc như thế nào, ngày đêm nghĩ ngợi những chuyện gì!

Tối hôm đó, trên đường trở về Kinh Châu, Sa Thụy Kim cảm khái vô vàn, ông ta yêu cầu Điền Quốc Phú phối hợp với ban tổ chức cán bộ làm một việc, đó là tra tìm xem bao năm nay tỉnh H đã mai một bao nhiêu cán bộ không có tài nguyên chính trị mà cũng không thêm tìm kiếm tài nguyên chính trị, song lại một lòng làm việc vì dân, và cũng có năng lực làm việc như Dịch Học Tập. Chỉ cần là có, thì nhất định phải đào ra từng người một, để cho họ một sân khấu mà thể hiện năng lực.

Điền Quốc Phú tán đồng: Lẽ ra phải là như vậy, tác phong của đội ngũ cán bộ tỉnh H phải thay đổi từ lâu rồi!

Sa Thụy Kim bày tỏ thái độ: Vậy thì bắt đầu thay đổi từ việc bổ nhiệm đợt cán bộ cấp sở, cấp cục này đi. Dem Dịch Học Tập lên làm điển hình, dùng điển hình này nói cho mọi người biết, không có tài nguyên chính trị cũng không sao cả, chỉ cần có trái tim nóng, có thể liêm khiết công chính làm việc cho dân, tổ chức sẽ trọng dụng!

Điền Quốc Phú bổ sung: Ngược lại, đối với loại cán bộ có tài nguyên chính trị phong phú, kéo bè kết phái, tâm thuật bất chính, chúng ta nhất định phải tăng cường cảnh giác! Ví dụ như tay Kỳ Đồng Vĩ, cần phải ngăn chặn...

30.

Kỳ Đ ông Vĩ hiểu rất rõ, thầy giáo Cao Dục Lương chính là tài nguyên chính trị của anh ta, còn ông bố vợ đã qua đời của anh ta Lương Quần Phong chính là tài nguyên chính trị của thầy giáo. Tình cảm thầy trò cộng thêm tầng quan hệ dặt dầy này đã tạo dựng nên tảng vững chắc cho những tiến bộ trước đây của anh ta. Vốn tưởng là có tài nguyên và nền tảng dày dặn như vậy, chức phó chủ tịch tỉnh đã ở trong tầm tay, không ngờ trung ương lại phái xuống một Sa Thụy Kim, khiến tiền đồ vốn có thể dự kiến được của Kỳ Đ ông Vĩ trở nên mờ mịt xa xôi.

Thầy giáo dường như cũng đã thay đổi, không còn để tâm đến chuyện của anh ta nữa, chẳng những không muốn đi giảng hòa với Lý Đạt Khang theo ý nguyện của anh ta, mà còn mắng cho anh ta một trận, nhắc đến vấn đề hôn nhân của anh ta. Cuộc hôn nhân với nhà họ Lương quyền quý kỳ thực chính là vết thương trong lòng Kỳ Đ ông Vĩ, đọng khế một cái là sẽ rỉ máu ra. Hôm nay, sau khi rời khỏi nhà Cao Dục Lương, Kỳ Đ ông Vĩ lái xe đi lang thang không mục đích trên phố mấy vòng, bất giác đã đến trường bắn lúc nào không hay.

Đây là trường bắn hiện đại của hệ thống công an kiểm sát tòa án, được xây dựng trong trường cảnh sát để cho cảnh sát và sinh viên luyện tập, đồng chí giám đốc công an tỉnh thường xuyên ghé thăm. Kỳ Đ ông Vĩ có một đặc điểm, tâm trạng tốt thì đi tập thể hình, tâm trạng t ối tệ thì đi tập bắn. Nói ra cũng lạ, chỉ cần cần súng lên, lòng anh ta liền lặng như nước, bao nhiêu ý nghĩ thấy đầu dẹp yên. Anh ta vốn là cao thủ bắn súng, những

lúc thế này lại càng bách phát bách trúng, quỷ thần khó tránh. Bắn súng một hồi, Kỳ Đồng Vĩ sẽ bình tĩnh lại, tinh thần phơi phới như bình thường.

Nhưng hôm nay thì như là trúng tà vậy, anh ta thấy đồ tập bắn, đeo tai nghe cách âm lên mà lòng không sao bình lặng nổi. Chuyện cũ như mây như khói, nhất loạt trào ra dâng lên trong tâm trí, lơ lửng hiện ra trước mắt anh ta. Trợ giảng Lương Lộ của lớp đã nhìn trúng Kỳ Đồng Vĩ tướng mạo anh tuấn, học giỏi, đạo đức tốt, chủ động theo đuổi anh ta đến tận lúc tốt nghiệp đại học. Còn anh ta, thì từ đầu chí cuối đầu né tránh, nguyên nhân rất đơn giản, Lương Lộ hơn anh ta đến mười tuổi.

Hiện thực rất tàn khốc. Chuyện phân công công việc sau đại học đối với anh ta là một đòn đả kích lớn. Những người khác đều được ở lại thành phố, các cơ quan thuộc hệ thống chính trị pháp luật tỉnh và thành phố đều có, ngược lại sinh viên ưu tú nổi tiếng khoa chính trị pháp luật như anh ta lại bị phân về phòng tư pháp của một thôn trấn nhỏ vô danh thuộc khu vực núi Nham Đài làm trợ lý tư pháp. Có người nói, đây là Lương Lộ cố ý chĩnh anh ta. Kỳ Đồng Vĩ không nghĩ thế, anh ta vốn xuất thân bần hàn, bố anh ta cả đời con trâu đi trước cái cày theo sau, không có tài nguyên cũng không có bối cảnh, đương nhiên những chỗ ngon nghề không có phần của anh ta rồi. Nói ngược lại, nếu anh ta đáp ứng Lương Lộ, bố cô ta là bí thư Lương Quần Phong chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay út thôi, anh ta sẽ cưới mây cưới gió, bay thẳng lên chín tầng trời luôn. Phòng tư pháp của thôn trấn kia tính cả anh ta là có ba người. Trưởng phòng là sinh viên tốt nghiệp đại học chính trị pháp luật Trung Quốc thời những năm sáu mươi, đã làm hơn ba mươi năm ở vùng núi, tóc trắng đầy đầu, nếp nhăn đầy mặt. Anh ta ngay lập tức nhìn thấy tương lai của mình từ ông trưởng phòng già

này, đây có lẽ chính là anh ta ba chục năm sau: cô độc, tịch mịch, khó khăn, mà sống chẳng ra gì, anh ta cần phải bỏ trốn!

Vì vậy, Kỳ Đồng Vĩ quay ngược lại nhiệt tình theo đuổi Lương Lộ. Phụ nữ rất nhạy cảm, Lương Lộ nhìn ra dụng tâm của anh ta, người sinh viên ưu tú này không phải theo đuổi cô ta mà là theo đuổi bí thư Lương, cô ta quả quyết từ chối. Nhưng Kỳ Đồng Vĩ lúc này đã coi Lương Lộ là sự nghiệp cả đời mình để theo đuổi, cứ bám nhằng nhẵng không buông, không đạt được mục đích thì thề không dừng lại. Anh ta hết lượt này đến lượt khác mặt dày tặng hoa hồng, đều bị Lương Lộ ném vào thùng rác. Anh ta bèn nghĩ ra cách mới, dày công tính toán, hái một xe hoa đại trong núi, kéo đến sân vận động trường, bày thành hình trái tim, đứng ở giữa, làm một màn quỳ gối cầu hôn kinh thiên động địa, khiến học sinh giáo viên cả trường đều phải nhìn với ánh mắt kinh ngạc. Anh ta hướng về phía cửa sổ phòng làm việc của Lương Lộ, gào lên liên tục: Lương Lộ anh yêu em, lấy anh đi... lấy anh đi... cổ họng khàn đặc rồi, không phát ra tiếng nữa, anh ta vẫn cứ gào lên. Tất cả mọi người đều cảm động sâu sắc, cuối cùng, Lương Lộ cũng được các giáo viên tiến hô hậu ủng, xuất hiện trước mặt anh ta...

Sau khi kết hôn với Lương Lộ, Kỳ Đồng Vĩ được điều động khỏi phòng tư pháp ở thôn trấn, từng bước từng bước leo lên. Anh ta trân trọng cơ hội không dễ gì có được này, làm việc với tinh thần liều mạng, hồi làm cảnh sát chống ma túy suýt chút nữa đã hy sinh ở một thôn núi nhỏ tên là Cô Ung Lãnh. Vợ anh ta hồi đó là bí thư ủy ban chính trị pháp luật tỉnh Lương Quỳnh Phong rất hài lòng, khen ngợi ở khắp nơi; thầy giáo anh ta là Cao Dục Lương cũng hiểu ngầm phối hợp, đại diện cho tổ chức ra sức dẫn dắt; Kỳ Đồng Vĩ cứ thế một đường đi lên, cho tới khi trở thành giám đốc công an tỉnh.

Nhìn lại cuộc đời mình, Kỳ Đồng Vĩ hết sức tự hào, với xuất thân bần hàn cỏ rác như anh ta lẫn lộn được đến địa vị ngày hôm nay, thực sự có thể coi là thành công rồi. Nhưng ở mặt khác, thế giới tình yêu lại chỉ là một khoảng hoang vu, chưa bao giờ anh ta được thỏa mãn. Anh ta cũng cố gắng yêu vợ, trong cuộc sống khách khí lịch thiệp, về cơ bản có thể nói vợ chồng tương đối tôn trọng nhau. Việc lớn việc nhỏ trong nhà bố vợ, đều do anh ta một tay làm hết, trong mắt người ngoài, anh ta là một người con rể tốt. Nhưng có một số chuyện không thể dựa vào nỗ lực mà giải quyết được, ví dụ như chuyện trên giường, anh ta cố thế nào cũng không có tinh thần, sau khi vào tuổi trung niên, Kỳ Đồng Vĩ đã hoàn toàn mất đi năng lực làm tình với vợ. Nghe nói, hiện tượng này cũng khá phổ biến, gọi là chứng liệt dương thể chế, khá nhiều quan chức trong thể chế cũng đều như vậy. Không biết bắt đầu từ khi nào, Kỳ Đồng Vĩ đã dọn ra một phòng khác, ngủ riêng giường với Lương Lộ. Kỳ Đồng Vĩ cũng từng tự trách: Đồ vô lương tâm! Đồ vô ơn! Nhưng chuyện này thì thực sự không thể miễn cưỡng được, anh ta không thể nào ôm ấp yêu đương lên giường với người vợ hơn mình mười tuổi, thực sự không thể nào nhìn nổi da thịt chảy xệ của vợ mình nữa...

Đây chính là cái giá phải trả. Có được thành công trong sự nghiệp thì lại mất đi hạnh phúc của một người đàn ông. Cuộc đời như vậy có thể coi là thực sự thành công hay không? Kỳ Đồng Vĩ buồn khổ trong lòng suốt một thời gian dài. Anh ta cũng từng nghĩ đến chuyện ly hôn, song lại e sợ quyền thế của nhà họ Lương. Xét cho cùng, mọi thứ mà anh ta có được đều rất dễ dàng mất đi. Từ khi gặp được Cao Tiểu Cầm, đóa hoa sinh mệnh đang dần dần tàn héo của anh ta mới một lần nữa nở rộ. Ở Cao Tiểu Cầm, anh ta nhận được mọi thứ mà một người đàn ông muốn sở hữu. Tình

yêu không hợp pháp, không tuân theo tiêu chuẩn đạo đức lại có sức hấp dẫn bất ngờ. Anh ta và Cao Tiểu Cầm ở bên nhau như củi khô lửa nóng, tình cảm cứ sôi trào lên. Giờ đây, Kỳ Đồng Vĩ chỉ muốn bù đắp lại những chỗ thiếu sót đáng tiếc trong cuộc đời mình, Cao Dục Lương phê bình cũng vậy, người khác ở sau lưng chỉ chỉ trỏ trỏ cũng vậy, anh ta đâu mặc kệ. Ham muốn và thành công bao giờ cũng gắn bó với nhau, anh ta đã trải bao khổ sở, khó khăn lắm mới có được địa vị như ngày hôm nay, tại sao còn phải kiềm chế ham muốn của bản thân mình làm gì nữa?

Đang suy tư, đột nhiên có người vỗ vai, anh ta ngẩng lên nhìn, không ngờ là Hâu Lượng Bình.

Bạn học cũ, sao lại ngẩn ra ở đây thế, khó chịu ở đâu à? Hâu Lượng Bình cười hì hì hỏi.

Kỳ Đồng Vĩ lập tức thoát ra khỏi trạng thái uể oải, phấn chấn tinh thần. Tôi khỏe mà! À, Hâu Tử, sao cậu lại đến đây? Lâu lắm không thi bắn súng với cậu rồi, nào, làm một ván, xem ai mới là xạ thủ!

Hâu Lượng Bình và Kỳ Đồng Vĩ có rất nhiều điểm tương đồng, đều là những người có năng lực hành động mạnh mẽ, đều thích rèn luyện thể thao, đặc biệt là thích bắn súng. Khi huấn luyện quân sự hồi học đại học, họ đều mê mẩn môn bắn súng, để rèn luyện lực cổ tay, họ còn đeo một viên gạch đứng suốt nửa ngày dưới mặt trời chói chang. Cả hai đều hiếu thắng, thành tích bắn súng thường không phân cao thấp, cũng thường hay cãi nhau đến đỏ mặt tía tai xem ai mới là người giỏi nhất. Nhưng trong lòng cả hai đều dành cho đối phương một phần kính phục. Sau khi được đi đầu tới tỉnh H, Hâu Lượng Bình nhanh chóng tìm ra trường bắn mới xây dựng này. Hôm nay hai người tình cờ gặp nhau ở đây, một trận so tài đương nhiên là không thể tránh khỏi rồi.

Cuộc đấu không có gì đáng nhớ, hai người gần như phát nào cũng bắn trúng hòng tâm, bắn hết mấy hộp đạn cũng không phân được cao thấp. Rốt cuộc cũng đến tuổi trung niên rồi, trong lòng tuy vẫn còn muốn tranh đấu nhưng ngoài mặt lại buông bỏ, bắn xong ôm nhau một cái, cùng khen đối phương lợi hại, một cảm giác anh hùng mến tài nhau trào lên trong dạ.

Lúc ngồi ở mép sân tập bắn nghỉ ngơi, Kỳ Đồng Vĩ vừa uống nước khoáng vừa nói: Lượng Bình, tiếc là cậu không làm cảnh sát, không dùng súng. Nếu sau khi tốt nghiệp cậu cũng vào công an giống tôi, cơ hội lập công khẳng định là rất nhiều. Hầu Lượng Bình nói: Đúng vậy, anh làm cảnh sát chống ma túy lập công lớn, được Bộ công an khen thưởng, sự tích anh hùng lên cả báo, tôi hâm mộ chết đi được! Từ đó trở đi, tôi liền coi anh là tấm gương để học tập đó.

Kỳ Đồng Vĩ liếc mắt nhìn Hầu Lượng Bình: Cậu nói thật hay giả vậy? Hầu Lượng Bình rất thành khẩn: Thật đấy! Nói thực lòng, Đồng Vĩ, trong mắt tôi anh là một anh hùng! Kỳ Đồng Vĩ đẩy anh một cái: Được rồi, bớt rớt lời đường mật vào tai tôi đi, tôi biết cậu xưa nay chưa từng phục tôi mà! Hầu Lượng Bình bật cười: Khó khăn lắm mới nói vài lời thực lòng với anh, anh lại không tin, còn muốn tôi thề độc nữa hả? Kỳ Đồng Vĩ cũng bật cười: Được rồi, được rồi, tôi tin.

Hai người trầm ngâm một lúc, Kỳ Đồng Vĩ thử dò hỏi: Hầu Tử, lần này cậu đến đây chống tham nhũng, có phải cũng giống như tôi năm đó càn quét bọn buôn ma túy, không tha tên nào hay không? Hầu Lượng Bình nhìn thẳng vào mắt Kỳ Đồng Vĩ nói: Sao lại muốn hỏi chuyện này? Có gì không hài lòng với tôi à? Kỳ Đồng Vĩ thẳng thắn nói: Đúng, ví dụ như vụ bắt vợ Lý Đạt Khang, có biết cậu gây cho chúng tôi phiền phức lớn chừng nào không? Cậu không thừa nhận là người thuộc phe chính pháp, nhưng người

ta lại nhận định cậu là người của phe này, Lý Đạt Khang đương nhiên phải phản kích! Lý Đạt Khang vừa phản kích, thầy giáo chúng ta và tôi, còn cả rất nhiều người khác đều rơi vào thế bị động! Hầu Lượng Bình thở dài: Bỏ đi, không nói chuyện này nữa, nói nữa lại phải tranh luận. Có đi đâu, chỉ cần anh nghĩ, tôi lấy anh làm hình mẫu, làm việc với tinh thần hăng say như năm đó anh bắt bọn buôn ma túy vậy, anh sẽ hiểu và thông cảm được cho tôi, phải vậy không? Kỳ Đồng Vĩ nói: Con người cậu, thực sự là một khúc cây! Chậc, gần đây trên mạng có một đoạn phim về cậu đấy, cậu có biết không? Hầu Lượng Bình không tin: Tôi mà lên phim à? Anh đùa tôi chớ? Kỳ Đồng Vĩ lấy điện thoại di động bật đoạn phim lên: Cậu tự mình xem đi. Hóa ra là một đoạn phim về Tôn Ngộ Không, nội dung là trên đường đi Tây Thiên thỉnh kinh gặp phải yêu ma quỷ quái con nào cũng đều có bối cảnh, không phải thú cưỡi của thần tiên thì là thú nuôi của bồ tát, vì vậy Tôn hầu tử trải qua bao nhiêu khổ nạn cũng không được báo đáp. Kỳ Đồng Vĩ nói với giọng nhiều ẩn ý: Lượng Bình, hồi đó tôi truy quét ma túy là đối phó với bọn buôn ma túy, cùng lắm chỉ là xã hội đen thôi, đám người mà cậu đang nhắm vào thì không đơn giản vậy đâu, cậu có biết đó là thú cưỡi của những nhân vật lớn nào không? Hầu Lượng Bình lập tức cười hỏi: Ví dụ như tổng giám đốc Cao Tiểu Cầm, là thú cưỡi của ông anh đây, hay là thú cưỡi của nhân vật nào lớn hơn nữa vậy? Kỳ Đồng Vĩ không vui đứng dậy: Con người cậu thật mất hứng! Không nói nữa, đi thôi, uống vài chén đi!

Cuộc rượu này uống cũng rất vui, họ ngồi ở quán vỉa hè ven đường ăn đồ nướng uống bia. Lúc ngà ngà say, hai người không hẹn mà cùng nói đến Trần Hải, cả hai đều có chút xúc động: Tam kiệt của khoa chính trị

pháp luật, giờ đã có một người nằm xuống, Trần Hải là người phúc hậu thật thà vậy cơ mà! Thực sự đáng tiếc quá...

Hầu Lượng Bình nheo mắt nhìn Kỳ Đồng Vĩ dò hỏi: Anh là giám đốc công an tỉnh, là cao thủ phá án hình sự, mà không phát hiện đằng sau vụ tai nạn này có gì à? Kỳ Đồng Vĩ mỉm cười, không bày tỏ thái độ gì, hỏi ngược lại: Lượng Bình, cậu là cục trưởng Cục chống tham nhũng, đến Kinh Châu cũng được một thời gian rồi, chắc chắn đã nắm được khá nhiều manh mối về vụ án của Trần Hải rồi nhỉ? Nói thử nghe xem nào, bạn học cũ chia sẻ với nhau một chút! Hầu Lượng Bình lập tức cười ha hả, Kỳ Đồng Vĩ tự nhiên cũng phá lên cười ha hả. Cười xong, cả hai đều tỉnh ra - một giám đốc công an tỉnh, một cục trưởng Cục chống tham nhũng lại ngấm ngấm đối kháng kịch liệt, sao có thể moi thông tin từ miệng đối phương ra được chứ? Được rồi, uống rượu đi, không cần phải nghĩ ngợi gì nữa. Vậy là, hai người lại nói những chuyện đi học ngày xưa, đắm chìm trong những hồi ức về thời trẻ tuổi. Dần dần, cả hai đều xúc động, đều uống nhiều.

Kỳ Đồng Vĩ đột nhiên nêu lên một vấn đề À, cậu nói xem, hai chúng ta đều là tay súng giỏi, nếu có một ngày rút súng bắn nhau, ai sẽ là người ngã xuống trước nhỉ? Hầu Lượng Bình ngẩng thẳng người lên: Còn phải hỏi sao? Đương nhiên là tôi rồi. Kỳ Đồng Vĩ nhìn Hầu Lượng Bình cười cười: Tại sao? Hầu Lượng Bình cũng cười, chỉ vào trán Kỳ Đồng Vĩ: Vì anh có thể xuống tay được. Kỳ Đồng Vĩ chần chịt lắc đầu: Chuyện này thì cậu nói sai rồi, người ngã xuống có lẽ là tôi. Hầu Lượng Bình không hiểu: Sao có thể vậy chứ? Kỳ Đồng Vĩ chậm rãi uống bia, một hồi lâu sau mới trả lời: Dù tôi có thể xuống tay được thì cũng không nỡ xuống tay với cậu, cậu quá thông minh.

Họ uống rất lâu, đến tận nửa đêm, đã nhiều năm Hầu Lượng Bình không uống say, lần này thực sự đã có chút ngây ngất. Kỳ Đồng Vĩ đưa anh về nhà khách của Viện kiểm sát, lúc chia tay, Hầu Lượng Bình đột nhiên hỏi: Đồng Vĩ, ngày sau chúng ta còn có thể thân thiết như hôm nay được hay không? Kỳ Đồng Vĩ ngần ra, đột nhiên rơi lệ, nắm chặt tay anh lắc mạnh, không nói lời nào mà quay người rời đi. Điều này khiến Hầu Lượng Bình không khỏi buồn bã...

Hôm nay vừa khéo Lục Diệc Khả làm tăng ca, lúc rời văn phòng liền gặp Hầu Lượng Bình. Cục trưởng bước chân loạng choạng, rõ ràng là đã uống nhiều, Lục Diệc Khả không yên tâm, bèn đưa anh lên lầu, còn pha trà cho nữa.

Hầu Lượng Bình hỏi thăm tình hình thăm vấn Âu Dương Thanh có tiến triển gì không, Lục Diệc Khả nói vẫn như vậy, Âu Dương Thanh từ chối hợp tác, mọi người đều rất sốt ruột. Hầu Lượng Bình nói: Không nên nôn nóng, cần phải nghiên cứu đối thủ thật kỹ lưỡng vào, làm từ từ thôi! Lục Diệc Khả dường như muốn nói gì đó, Hầu Lượng Bình giơ tay lên ngăn lời cô lại: Tôi biết các cô đã làm vậy rồi, nhưng đã nghiên cứu đủ sâu chưa? Có thể đi vào thế giới nội tâm của bà ta chưa?

Lục Diệc Khả nói: Còn phải nghiên cứu thế nào nữa đây? Hồ sơ của Âu Dương Thanh chúng tôi gần như người nào cũng thuộc nằm lòng cả rồi... Hầu Lượng Bình đang ngà ngà say, nói hơi nhiều: Đừng chỉ nhìn hồ sơ thôi, tôi hỏi cô, Âu Dương Thanh dùng đồ trang điểm hiệu gì? Mặc quần áo hiệu gì? Khẩu vị như thế nào? Thường đến đâu ăn cơm? Những lúc rảnh rỗi ngoài giờ làm việc bà ta làm gì? Cuộc hôn nhân của bà ta và Lý Đạt Khang sao lại đến nước phải tan vỡ? Còn nữa, tại sao bà ta thích bộ phim truyền hình Hàn Quốc *Vì sao đưa anh tới*? Lục Diệc Khả hơi ngần

người ra: Nhiều vấn đề như vậy, tôi thực vẫn chưa rõ lắm. Hầu Lượng Bình nghiêm nghị nói: Tôi cho cô một kiến nghị, tranh thủ thời gian xem mấy bộ phim Hàn đang thịnh hành, đặc biệt là bộ *Vì sao đưa anh tới* mà Âu Dương Thanh thích nhất, phải tập trung xem, tin rằng sẽ có thu hoạch đấy!

Lục Diệc Khả dường như ngộ ra gì đó, đứng dậy vuốt lại mái tóc ngắn, nói: Hiểu rồi, anh nghỉ ngơi cho sớm.

Sau khi Lục Diệc Khả ra về, Hầu Lượng Bình trần trọc trên giường mãi không ngủ được. Âu Dương Thanh không chịu khai báo, cuốn sổ kế toán thần bí bên chỗ Triệu Đông Lai vẫn chưa biết đang ở nơi nào, vụ án dường như lại rơi vào bế tắc. Điểm đột phá ở đâu đây?

Đêm hôm đó, Hầu Lượng Bình gặp một giấc mơ kỳ lạ, anh cứ đi vòng vòng quanh một pháo đài cổ muốn tiến vào trong, nhưng không tìm thấy cổng đâu. Pháo đài cổ ấy xây theo kiểu châu Âu thời Trung cổ, tháp nhọn nhô cao, tường thành dày chắc, những khối đá khổng lồ trơn nhẵn không có điểm nào để bám tay. Anh đi vòng vòng mãi, vô đầu bút tai nhưng vẫn không sao tiến vào trong được...

31.

Từ sau khi bị câu lưu, Âu Dương Thanh vẫn giữ thái độ bất hợp tác, không chịu nói gì, nhất quyết để các thẩm vấn viên ra về không có lời khai. Thế nhưng, một cuộc thảo luận về phim truyền hình Hàn Quốc của Lục Diệc Khả lại bất ngờ khiến Âu Dương Thanh chịu mở miệng. Hôm đó, trong buổi thẩm vấn, Lục Diệc Khả không nhắc lại chuyện vụ án với Âu Dương Thanh như mọi khi, mà nói về bộ phim *Vì sao đưa anh tới*, nói về tình yêu và hôn nhân của phụ nữ. Ban đầu Âu Dương Thanh phản ứng hờ hững, thái độ hết sức dè phòng. Nhưng Lục Diệc Khả rất chịu khó, sớm đã ôn kỹ bài ngoại khóa, đưa ra kiến giải hết sức độc đáo, nhận thức sâu sắc, làm Âu Dương Thanh bất giác cũng tham gia vào thảo luận.

Trong trung tâm chỉ huy, Hâu Lượng Bình và Quý Xương Minh cùng chỉ đạo thẩm vấn, thông qua màn hình lớn quan sát rõ mồn một. Âu Dương Thanh từ phim Hàn nói đến bản thân mình, không nén nổi một tiếng thở dài, bảo rằng thời đại học, chỉ vì một túi sò mà lỡ dở mất cả cuộc đời. Lý Đạt Khang biết bà ta thích ăn sò, bèn mang một túi lớn đến ký túc xá cho bà ta, lừa mất trái tim bà ta. Tốt nghiệp đại học, hai người kết hôn, sau khi kết hôn Lý Đạt Khang lo hết cuộc sống trong nhà, lương lậu đầu nộp lại đầy đủ, cũng không ra ngoài chơi, tuy rằng hơi nhàm chán, nhưng chỉ cần ông ta đối tốt với bà ta, bà ta cũng không tính toán chi li làm gì. Nhưng dần dà khi chức vụ của Lý Đạt Khang lên cao, cái thói ích kỷ bắt đầu hiển hiện ra. Em trai của Âu Dương Thanh, con gái của hai người họ, còn cả những anh em bạn bè đã quen biết nhiều năm, ông ta đâu chịu giúp ai bất cứ chuyện gì. Nói ra thì là liêm khiết, kỳ thực chỉ là thói

ích kỷ đến mức cực đoan, chỉ yêu thể diện tiếng tăm của mình. Thời gian càng dài, bà ta càng thêm tuyệt vọng với Lý Đạt Khang. Trong mắt người ngoài, bà ta đã lấy được ông chồng làm quan to, là một phụ nữ rất thành công, nhưng ai biết được nỗi khổ sở trong lòng bà ta đâu chứ? Hai người kết hôn đến nay đã hai mươi lăm năm rồi, Lý Đạt Khang chưa bao giờ làm sinh nhật cho bà ta lấy một lần.

Lục Diệc Khả đã dày công chuẩn bị từ trước, kịp thời tiếp lời bà ta nói: Âu Dương, tôi biết hôm nay là sinh nhật năm mươi tư tuổi của bà, để chúng tôi ăn sinh nhật với bà một lần nhé. Nói đoạn, cô cho người đẩy chiếc bánh ga tô lớn đã đặt trước vào, Lục Diệc Khả cắm trên bánh năm cây nến lớn và bốn cây nến nhỏ hơn. Chín cây nến được thắp lên, ánh lửa hắt lên gương mặt giàn giụa nước mắt của Âu Dương Thanh. Lục Diệc Khả đặt miếng bánh ga tô đã cắt xuống trước mặt bà ta, chân thành nói: Hôm nay không nói chuyện vụ án nữa, hãy ăn sinh nhật cho thoải mái đi. Nhưng Âu Dương Thanh lại lau nước mắt, nói với Lục Diệc Khả: Trưởng phòng Lục, tôi sẽ giúp cô lập công! Cô biết đi đâu, tôi cũng phải biết đi đâu với cô chứ! Cô không phải muốn biết năm trăm nghìn tệ trong thẻ là chuyện gì hay sao? Vậy tôi nói cho cô biết, tiền này kỳ thực không phải của Thái Thành Công, mà là của tập đoàn Dầu khí tỉnh H!

Âu Dương Thanh đột nhiên khai ra những lời này, làm Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh đang chỉ huy thẩm vấn đều lấy làm bất ngờ. Lục Diệc Khả phụ trách thẩm vấn chính cũng rất kinh ngạc: Sao cơ? Chuyện này còn liên can cả đến tập đoàn Dầu khí tỉnh H?

Âu Dương Thanh bèn nói ra nội tình quan hệ hết sức phức tạp: Công ty của Thái Thành Công năm nào cũng phải kiếm khoản vay để đảo nợ, trả khoản nợ cũ, mấy năm gần đây khoản vay đảo nợ này toàn là của tập đoàn

Dầu khí tỉnh H. Bốn tấm thẻ ngân hàng mà Thái Thành Công đưa cho Âu Dương Thanh, thực ra toàn bộ đều là tiền lãi mà anh ta lẽ ra phải trả cho khoản vay nóng qua cầu của tập đoàn Dầu khí tỉnh H. Âu Dương Thanh nhận thẻ lấy tiền, cũng không nuốt trọn một mình mà chia cho mọi người như là một dạng phúc lợi của bộ phận cho vay, tổng cộng bà ta đã chia khoảng hơn bảy trăm nghìn tệ. Một phần lãi vay đảo nợ khác, vả lại còn là phần nhiều, lần nào Thái Thành Công cũng lập tức chuyển cho tập đoàn Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm, vì khoản vay để đảo nợ từ tập đoàn Dầu khí tỉnh đều là do Cao Tiểu Cầm giúp anh ta dắt mối. Nói đoạn, Âu Dương Thanh liền mắng chửi Thái Thành Công bĩ ối, nói số lãi vay này vốn dĩ là tiền mà anh ta phải chi trả, anh ta gặp họa liền nhảy ra cắn bừa người khác.

Lục Diệc Khả truy vấn: Bà chắc chắn chứ? Thái Thành Công thực sự đã chuyển lãi vay cho tập đoàn Sơn Thủy?

Âu Dương Thanh nói: Tôi chắc chắn, đây mới là sự thực! Tại sao Thái Thành Công chỉ tố cáo tôi, mà không tố cáo tập đoàn Dầu khí tỉnh H và Lưu Tân Kiến chứ? Dù là tập đoàn Dầu khí tỉnh H hay là bản thân Lưu Tân Kiến, đều có quan hệ kinh tế với tập đoàn Sơn Thủy, đều kiếm được một mớ lớn từ chỗ tập đoàn Sơn Thủy của Cao Tiểu Cầm kia...

Hầu Lượng Bình xem tới đây, trong lòng đã nắm được, pháo đài trong mơ tự nhiên mở toang cánh cửa! Sự xuất hiện của tập đoàn Dầu khí tỉnh H và Lưu Tân Kiến quá kịp thời, quá quan trọng. Quý Xương Minh cũng ở bên cạnh nhắc nhở anh, tay Lưu Tân Kiến này không phải dạng bình thường, mà là thư ký của bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân, Triệu Lập Xuân đích thân nhúng tay, bố trí cho anh ta làm chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc doanh nghiệp vốn nhà nước của tỉnh này. Hầu Lượng Bình trong lòng biết rõ: Đúng thế, tôi đã tìm hiểu, người này là anh

em kết nghĩa với công tử nhà họ Triệu, Triệu Thụy Long, mà Triệu Thụy Long thì lại có muôn vàn mối quan hệ làm ăn với Cao Tiểu Cầm và với tập đoàn Sơn Thủy!

Cầm phải hỏi cung Thái Thành Công ngay lập tức, nhanh chóng xác thực thông tin quan trọng mà Âu Dương Thanh vừa cung cấp.

Mệnh lệnh được phát ra, nhóm của Chu Chính liền một lần nữa hỏi cung Thái Thành Công. Trên màn hình lớn ở trung tâm chỉ huy, Hầu Lượng Bình thấy Thái Thành Công đang ngồi trên ghế thẩm vấn, đầu vươn dài ra, trong mắt toát lên vẻ tuyệt vọng: Có phải Hầu Lượng Bình bảo các anh đến không? Tôi biết ngay là Hầu Lượng Bình sẽ không bỏ mặc tôi đâu mà! Các anh phải mau mau báo cáo cho cục trưởng Hầu đi, tôi ở đây có nguy hiểm đến tính mạng, trong phòng giam của tôi có hai tên xã hội đen đấy!

Kiểm sát viên phụ trách thẩm vấn Chu Chính yêu cầu Thái Thành Công phản ánh với phòng kiểm sát tại trụ sở công an. Thái Thành Công nói, anh ta có phản ánh rồi, nhưng người kiểm sát viên đó không để mắt đến anh ta. Thái Thành Công cơ hồ sắp khóc đến nơi, anh ta nhấn mạnh, thực sự là có nguy hiểm đến tính mạng. Hầu Lượng Bình rất thận trọng, nói gì thì nói, Thái Thành Công dẫu sao cũng là bạn thời nhỏ của mình, lại còn là một nhân chứng quan trọng, bèn cầm ống nghe lên, lập tức chỉ đạo Chu Chính: Để anh ta nói, có nguy hiểm gì?

Thái Thành Công bèn bắt đầu kể lể. Hai gã phạm nhân cùng phòng suốt ngày cứ dòm ngó anh ta. Gã ngủ bên trái trên người có xăm một con rồng, ánh mắt nhìn người ta cứ âm trầm lạnh lẽo, toát ra sát khí. Gã ngủ bên phải là một tên phạm tội cưỡng gian giết người, thường ở sau lưng cười đều, chỉ cần anh ta nhìn thẳng vào gã, ánh mắt tên tội phạm giết người này bèn

né đi. Chu Chính yêu cầu Thái Thành Công nói thẳng ra, hai người này làm gì anh rồi? Có uy hiếp gì anh không? Thái Thành Công nói, giờ tuy vẫn chưa uy hiếp, nhưng anh ta cảm thấy có nguy hiểm, sợ bị bọn họ ám hại...

Đây hoàn toàn chỉ là ý nghĩ chủ quan vô căn cứ! Xem tới đây, Hầu Lượng Bình cần ông nghe lên, ra lệnh cho Chu Chính trở lại chủ đề chính. Chu Chính lập tức chấp hành: Thái Thành Công, chúng ta nói chuyện chính đi! Anh hối lộ Âu Dương Thanh bốn tấm thẻ, rốt cuộc là tặng cho bà ta với danh nghĩa như thế nào? Có thể nói lại một lượt không?

Vì lo nghĩ đến "nguy hiểm" bên cạnh mình, hy vọng được Viện kiểm sát bảo vệ, lần này Thái Thành Công không chơi trò cù nhây nữa, mà mau mắn thừa nhận, các khoản vay nóng "qua cầu" để đảo nợ đầu do giám đốc tài chính của tập đoàn Sơn Thủy Lưu Khánh Chúc giúp anh ta thu xếp, là tiền của tập đoàn Dầu khí tỉnh H. Tập đoàn Dầu khí tỉnh H là doanh nghiệp cỡ lớn, thuộc loại lũng đoạn thị trường, quanh năm lúc nào cũng có vài tỷ trong tài khoản ngân hàng. Dùng khoản này để cho vay nóng, bọn họ liền kiếm được vài triệu thậm chí là cả chục triệu, có sao lại không làm? Anh ta dùng khoản vay nóng qua cầu trả nợ cũ rồi lại vay khoản mới, cũng bớt được tiền phần trăm cho nhân viên ngân hàng. Âu Dương Thanh và ngân hàng được chia một phần nhỏ lãi vay nóng, đám người bên tập đoàn Dầu khí tỉnh H ăn một phần lớn tiền lãi, mọi người đều được lợi, chẳng ai thiệt thòi cả... tình hình giống với những gì Âu Dương Thanh đã khai.

Lúc kết thúc thẩm vấn, Thái Thành Công vẫn lo lắng cho sự an toàn của bản thân, muốn gặp Hầu Lượng Bình. Chu Chính bảo Thái Thành Công, Viện kiểm sát sẽ chịu trách nhiệm cho sự an toàn của anh ta, khuyên anh ta đừng nên nghĩ ngợi quá nhiều. Hầu Lượng Bình để ý thấy, trên màn hình, Thái Thành Công lại trở nên căng thẳng, nổi ruồi bên cánh mũi lại

run lên dữ dội, không giống như đang giả bộ. Người bạn này của anh lại yêu cầu Viện kiểm sát nhanh chóng khởi tố, xử anh ta luôn, bao nhiêu năm cũng được. Thái Thành Công nói, anh ta đang mong được chịu án phạt trong tù, chứ cái trại tạm giam này, anh ta vẫn cảm thấy có gì đó khuất tất.

Thái Thành Công bị dẫn đi. Hầu Lượng Bình ngẫm nghĩ vẫn thấy không yên tâm, lại cậ̀n ổng nghe lên dặn dò Chu Chính, bảo Chu Chính đi đến phòng thường trú của Viện kiểm sát ở trại tạm giam, hỏi thăm người phụ trách ở đó xem có phải có người nào từng uy hiếp Thái Thành Công hay không, cần trọng đề phòng sự cố ngoài ý muốn, dẫu sao thì Thái Thành Công cũng từng gặp phải một lần sự cố rồi.

Hai cuộc thăm vấn liên tiếp để lại cho Quý Xương Minh ấn tượng sâu sắc. Sau khi kết thúc thăm vấn, đồng chí viện trưởng Viện kiểm sát không vội rời đi, mà thở dài than với Hầu Lượng Bình: Quả nhiên không ngoài dự đoán, vụ án này lại là án lớn, tham nhũng có tổ chức, có hệ thống đây! Ngân hàng thành phố thì thôi không nói, tập đoàn Dầu khí tỉnh H cũng không sạch sẽ gì. Hầu Lượng Bình báo cáo, anh đã sắp xếp cho các anh em phòng số 1 vào đóng chốt trong ngân hàng rồi. Quý Xương Minh ngẫm nghĩ nói: Còn bên tập đoàn Dầu khí tỉnh cũng phải chuẩn bị lập án đi điều tra. Hầu Lượng Bình chép miệng: Vậy thì có hơi căng thẳng về nhân lực. Quý Xương Minh nghĩ: Điều động một số người ở Viện kiểm sát thành phố lên giúp sức đi.

Lúc ăn cơm trong căng tin, Hầu Lượng Bình hồi tưởng lại vẻ mặt kinh hoàng của Thái Thành Công, trong lòng chợt thoáng hiện ra một tia bất an. Nếu lúc này anh có thể mặt đối mặt thăm vấn Thái Thành Công ở trại tạm giam, vậy hẳn là có thể tránh được một trận phong ba. Đáng tiếc, một cuộc điện thoại quan trọng khiến anh lơ là chuyện này. Người gọi điện là đồng

minh Triệu Đông Lai, anh ta thông báo một tin tức kinh người. Rốt cuộc đã tra rõ được cuộc điện thoại tố cáo gọi đến máy di động của Trần Hải là của ai rồi, không ngờ lại là giám đốc tài chính của tập đoàn Sơn Thủy Lưu Khánh Chúc, đáng tiếc là Lưu Khánh Chúc đã chết!

Hải Lượng Bình gặp mặt Triệu Đông Lai. Triệu Đông Lai giới thiệu với anh, người tố cáo Lưu Khánh Chúc đã chết vì nhồi máu cơ tim trong khi đi du lịch trên núi Nham Đài hôm 21 tháng 9. Vì người chết ở vùng khác, vả lại có tin đồn sai lạc nói anh ta đi du lịch nước ngoài, công an thành phố phải tốn chút công sức mới điều tra được rõ ràng. Viên giám đốc tài chính này chết cùng một ngày với vụ tai nạn của Trần Hải, vả lại, vừa gọi điện thoại tố cáo thì liền chết khi đi du lịch, chuyện này thực cũng quá ly kỳ.

Triệu Đông Lai nói ra một chuyện: Vợ của Lưu Khánh Chúc là Ngô Thái Hà nghe đoạn ghi âm tố cáo của người chết, mới đầu không thừa nhận đó là giọng của chồng mình. Nhân viên điều tra liền mời hết người nhà của Lưu Khánh Chúc đến, lần lượt nghe đoạn ghi âm, người nhà gần như đều nhất trí nhận định giọng trong đoạn ghi âm tố cáo ấy là của Lưu Khánh Chúc, Ngô Thái Hà bấy giờ mới buộc phải thừa nhận. Theo lời Ngô Thái Hà, tập đoàn Sơn Thủy đã bịt miệng chị ta lại. Cao Tiểu Cần từng đến thăm hỏi, cho chị ta hai triệu, điều kiện là không được nhắc đến cái chết của chồng mình với người ngoài, về cuốn sổ kế toán mà Lưu Khánh Chúc nhắc đến trong điện thoại, Ngô Thái Hà một mực khẳng định mình chưa từng nghe nói đến bao giờ. Chị ta chỉ biết chồng mình rất sợ, đến nỗi thần hồn nát thần tính! Sau khi biết chuyện Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn, anh ta giống như bị ma nhập vậy, thường xuyên ngẩn thẩn ra, nói Đinh Nghĩa Trân không phải chạy trốn, mà là bị người ta thủ tiêu rồi, còn nói Cao Tiểu

Cần và tập đoàn Sơn Thủy sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện. Lưu Khánh Chúc còn nói với vợ chuyện anh ta đưa tiền cho các quan chức cấp cao, bảo rằng đều do anh ta tự mình đưa, không qua tay người thứ hai, bao gồm cả tên Đinh Nghĩa Trân đã bỏ trốn kia, con số đều rất lớn, khiến anh ta nghĩ thôi đã thấy sợ.

Hầu Lượng Bình lập tức nhớ đến tập đoàn Dầu khí tỉnh H và Lưu Tân Kiến, bèn hỏi Triệu Đông Lai, Ngô Thái Hà có nhắc đến Lưu Tân Kiến không? Triệu Đông Lai ngẫm nghĩ, lắc đầu, không hề. Có đi đâu, chị ta có nói đến cổ phần của con trai con gái của Triệu Lập Xuân ở tập đoàn Sơn Thủy, năm nào họ cũng được chia tiền cổ tức, đều là do Lưu Khánh Chúc chuyển khoản. Theo như Ngô Thái Hà nói, Lưu Khánh Chúc làm việc ở tập đoàn Sơn Thủy mười mấy năm, thì cũng đã đút tiền cho đám quan chức này đến tám chín năm rồi.

Đã hiểu rồi, Ngô Thái Hà này là một gút thắt quan trọng. Từ đây, triển khai sang phía án giết người quy về cho bên Triệu Đông Lai xử lý, liên quan đến án lạm dụng chức vụ phạm tội do Cục chống tham nhũng bên Hầu Lượng Bình xử lý. Những gì Ngô Thái Hà nói giờ chỉ có thể coi là lời chứng đơn lẻ, chỉ khi tìm được cuốn sổ kế toán bí mật kia thì mới có sức thuyết phục. Thực sự rất kỳ quái, Ngô Thái Hà biết được nhiều chuyện của chồng chị ta như vậy, sao lại không hay biết gì về cuốn sổ kế toán có tác dụng mấu chốt kia? Còn nữa, tại sao mới đầu chị ta thậm chí còn không chịu thừa nhận giọng nói trong điện thoại là của Lưu Khánh Chúc? Chuyện này cũng quá kỳ lạ.

Hầu Lượng Bình quyết định đích thân đi gặp người phụ nữ tên Ngô Thái Hà này, gỡ bỏ nghi vấn trong lòng.

32.

Ngô Thái Hà là một người đàn bà Trung Quốc điển hình - kiều người mà dù có gặp r ễ cũng khó mà khiến bạn nhớ được. Thoạt nhìn không có vẻ gì là già, cùng lắm cũng chỉ năm mươi, nhưng cách ăn mặc trang điểm lại rất già. Quần áo xanh đỏ sặc sỡ, làm cả người chị ta trông như một trái bóng màu, tóc uốn xù kiểu bôm sư tử tua tủa, cùng với gương mặt trắng phẳng bẹt, trông rất buồn cười. Lúc H ầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả gặp chị ta, chị ta đang nhảy múa ở quảng trường trong tiếng nhạc inh ỏi điếc tai. Viên cảnh sát khu vực gọi chị ta ra khỏi đội ngũ màu mè sặc sỡ, khiến chị ta rất không vui, các người là ai vậy? Lục Diệc Khả giơ thẻ ngành ra: Viện kiểm sát! Ngô Thái Hà hiển nhiên đã biết chuyện, giọng điệu cũng dịu đi một chút: Viện kiểm sát tìm tôi làm cái gì? Lục Diệc Khả nói: Tìm hiểu tình hình. Ngô Thái Hà lau mồ hôi trên đầu: Những gì cần nói tôi đâu đã nói với công an hôm qua r ễ. H ầu Lượng Bình lên tiếng: Chuyện cuốn sổ kế toán chị vẫn chưa nói rõ ràng! Ngô Thái Hà lập tức chối: Sổ kế toán nào? Tôi không biết!

Quảng trường tiểu khu dân cư vào lúc chập tối rất hỗn loạn ầm ĩ, không phải là nơi để nói chuyện, chắc hẳn Ngô Thái Hà cũng sợ chuyện nhà mình bị người quen trong khu dân cư biết được, bèn chủ động đề nghị có chuyện gì thì về nhà chị ta nói. H ầu Lượng Bình đang muốn ghé nhà chị ta xem thử, thực địa quan sát hoàn cảnh sống của người chết Lưu Khánh Chúc, bèn đánh mắt ra hiệu với Lục Diệc Khả, bảo cô đừng ý. Sau đó, hai người đi theo Ngô Thái Hà về nhà chị ta.

Ngô Thái Hà và Lưu Khánh Chúc sống trong một căn hộ hai buồng rộng khoảng bốn năm chục mét vuông, bày biện kiểu cũ, đồ đạc đều đã lỗi thời, đi đâu này làm Hầu Lượng Bình nảy sinh nghi hoặc: Một giám đốc tài chính của tập đoàn Sơn Thủy lương năm sáu trăm nghìn tệ một năm sao lại ở trong một căn nhà không tương xứng như vậy? Khi đánh giá căn nhà không tương xứng này, Hầu Lượng Bình lại phát hiện ra thêm một nghi vấn, nơi này chỗ nào cũng treo đầy ảnh Ngô Thái Hà, từ thời thanh niên trẻ trung đến tuổi trung niên sắp già ngày nay, nhưng lại không có lấy một tấm ảnh nào của người chết Lưu Khánh Chúc, thậm chí ảnh cưới của chị ta và Lưu Khánh Chúc cũng không có. Xem ra, tình cảm của hai người này cũng không ra sao cả.

Hầu Lượng Bình ngẩng xuống chiếc xô pha đơn cũ kỹ trong phòng khách nhỏ, Lục Diệc Khả cũng ngẩng xuống một chiếc ghế xếp phía đối diện. Hầu Lượng Bình đi thẳng vào chủ đề chính, nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng toát của Ngô Thái Hà, thẳng thắn nói: Ngô Thái Hà, tôi nói rõ cho chị biết, trong cuộc điện thoại tố cáo của Lưu Khánh Chúc có nhắc đến một cuốn sổ kế toán.

Ngô Thái Hà né tránh ánh mắt của Hầu Lượng Bình, đi tới bên cạnh máy nước để rót nước: Vậy sao? Nếu Lưu Khánh Chúc đã nói là có, thì chắc là có một cuốn sổ như thế đấy!

Hầu Lượng Bình bình thản nói: Chắc là? Ngô Thái Hà, chị thực sự không biết gì về cuốn sổ kế toán này hả?

Ngô Thái Hà mang hai cốc nước đặt xuống trước mặt họ: Những chuyện thế này lão quỷ chết tiệt ấy tuyệt đối không bao giờ nói với tôi đâu!

Nghe thấy chị ta nói vậy, Hầu Lượng Bình rất ngạc nhiên, thầm nhủ: Nói vậy thì Lưu Khánh Chúc rất giữ mồm giữ miệng? Nếu Lưu Khánh Chúc giữ mồm giữ miệng, Ngô Thái Hà sao mà biết được bao nhiêu bí mật của tập đoàn Sơn Thủy như vậy chứ?

Ngô Thái Hà dường như nhìn ra được nghi hoặc của Hầu Lượng Bình, chủ động giải thích: À, các người đừng có mà không tin tôi nhé, tôi và Lưu Khánh Chúc thực ra từ lâu đã xong xuôi hết cả rồi! Bao lâu nay chúng tôi vẫn kẻ nào lo thân kẻ ấy! Anh ta kiếm tiền anh ta tiêu, tôi kiếm tiền tôi tiêu! Anh ta không cho tôi được đờng xu nào, mà tôi cũng không có đờng xu nào cho anh ta. Nói ra sợ mấy người không tin, chứ lần này anh ta hỏa táng, tôi còn chẳng buồn đến...

Hầu Lượng Bình lập tức phát hiện ra vấn đề. Đây, Ngô Thái Hà, chị nói cái gì? Vừa nãy ấy?

Ngô Thái Hà trợn mắt lên: Tôi nói hai vợ chồng tôi lâu nay vẫn kẻ nào lo thân kẻ đấy...

Hầu Lượng Bình nói: Không đúng, chị nói anh ta hỏa táng, chị còn chẳng buồn đến? Hả?

Ngô Thái Hà lập tức ngăn người ra: Tôi... tôi có nói vậy à? Tôi... tôi không nói!

Lục Diệc Khả nãy giờ vẫn dùng điện thoại di động ghi âm lập tức bật lại. Ngô Thái Hà không giở trò được nữa, đành cười gượng: Được, được, tôi thừa nhận, tôi có nói vậy!

Lưu Khánh Chúc hỏa táng ở đâu? Có phải ở thành phố Nham Đài không?

Đúng vậy, sau khi chuyện xảy ra tôi mới biết!

Nói rõ xem nào, rốt cuộc chị biết lúc nào?

Năm sáu ngày trước gì đó! Cao Tiểu Cầm đến tìm tôi ký tên vào đơn xin hỏa táng tôi mới biết! Ngô Thái Hà nói xong, như thể trút được gánh nặng: Được chưa vậy? Chỉ mấy chuyện này thôi sao? Tôi có thể đi nhảy được chưa?

Lục Diệc Khả nổi cáu: Nhảy cái gì chứ? Sao chị hờ hững vậy?

Ngô Thái Hà cũng chẳng vui vẻ gì: Này, tôi đã nói với các người rồi còn gì? Chúng tôi thân ai người nấy lo!

Hầu Lượng Bình nói: Được rồi, được rồi! Ngô Thái Hà, nói như vậy, Lưu Khánh Chúc đã được hỏa táng từ trước rồi à?

Ngô Thái Hà mân mê móng tay được sơn màu đỏ như máu, hờ hững nói: Đúng, hậu sự của Lưu Khánh Chúc đều do công ty anh ta là tập đoàn Sơn Thủy lo liệu, cuối cùng vì đại hóa thân bên Nham Đài kia nhất quyết đòi bổ sung chữ ký của tôi vào, nói là sợ bên trên kiểm tra, bằng không thì tôi cũng không biết tên khốn Lưu Khánh Chúc ấy đã chết rồi.

Lục Diệc Khả gắng hỏi: Rốt cuộc Lưu Khánh Chúc chết như thế nào? Thực là chết vì nhồi máu cơ tim chứ?

Ngô Thái Hà nói: Chuyện này thì tôi làm sao biết được? Cao Tiểu Cầm nói là chết vì nhồi máu cơ tim thì tôi cho là như vậy thôi!

Hầu Lượng Bình cảm thấy bên trong hắn là có điếu gì khuất tất: Sao hả? Cao Tiểu Cầm nói, chị liền tin theo luôn à?

Ngô Thái Hà nhếch mép lên: Đẳng nào thì chẳng chết rồi, ai quan tâm anh ta chết thế nào chứ! Này, được chưa vậy hả? Chỉ có mấy chuyện vớ vẩn này thôi à? Tôi còn phải đi nhảy nữa, ngày mai là thi rồi!

Hải Lượng Bình vỗ vỗ tay vịn ghế xô pha: ừm, đừng gấp, sẽ không lỡ mất buổi thi ngày mai của chị đâu, chúng tôi còn phải tìm hiểu thêm một số việc nữa! Ngô Thái Hà chị và Lưu Khánh Chúc rốt cuộc là như thế nào? Sao chị lại hờ hững lạnh lùng với chuyện của Lưu Khánh Chúc như vậy? Nói cho rõ ràng, không được thì theo chúng tôi đến Viện kiểm sát nói tiếp đi!

Ngô Thái Hà không muốn đến Viện kiểm sát, lại sợ bị hiềm nghi, bèn thành thực nói hết ra. Không phải chị ta hờ hững, mà là vì Lưu Khánh Chúc quá khốn nạn! Lúc chị ta lấy Lưu Khánh Chúc, người này hai bàn tay trắng, căn nhà họ ở sau khi cưới còn là nhà đền bù tái định cư của bố mẹ chị ta. Đã vậy, Lưu Khánh Chúc còn không nộp tiền lương hằng tháng cho chị ta, đòi chia đôi chi phí. Chỉ vì trước khi kết hôn, chị ta đã làm công chứng căn nhà. Về sau, chị ta muốn có con, nhưng không thỏa thuận được tiền nuôi dưỡng. Tiền nuôi con Lưu Khánh Chúc cũng đòi chia đôi. Chị ta tức lên không sinh con nữa, đòi ly hôn. Thế nhưng Lưu Khánh Chúc lại không chịu, anh ta lương thấp, lại không có chỗ ở, nên cứ bám chặt lấy chị ta. Mấy năm sau, Lưu Khánh Chúc cá muối trở mình, thi tuyển được vào tập đoàn Sơn Thủy, lương cả trăm nghìn tệ, bấy giờ mới đòi ly hôn, nhưng chị ta không đồng ý, làm gì có chuyện dễ dàng như thế? Ngon rồi thì cấp đít bỏ đi hả? Muốn đi cũng được, nộp ra đây một triệu tiền tổn thất tuổi xuân cho tôi! Lưu Khánh Chúc căn bản không chịu thừa nhận chị ta từng có tuổi xuân, đừng nói là một triệu, một trăm tệ cũng không chịu bỏ ra. Từ đấy, anh ta liền lấy tiền lương cao của mình bao gái ở bên ngoài, lại còn liên tục đổi, con bé Tiểu Vương mà anh ta bao trước lúc chết còn chưa đến hai mươi tuổi! Ngô Thái Hà hần học nói: Giờ thì hay rồi, rốt cuộc anh ta cũng chết! Hừ còn sống tôi không được hưởng phúc của anh ta ngày nào,

chết một cái anh ta liền bù đắp đủ! Cao Tiểu Cầm cho tôi hai triệu tiền tử tuất luôn!

Hầu Lượng Bình nghe tới đây đã hiểu: Nếu quan hệ của hai vợ chồng họ tởn tể như thế, Lưu Khánh Chúc sao có thể nói cho chị ta nhiều bí mật vậy chứ? Nghĩ đoạn, Hầu Lượng Bình yêu cầu Ngô Thái Hà giải thích. Tới đây, Ngô Thái Hà mới nói thực ra, Lưu Khánh Chúc không nói gì với chị ta cả, nhưng có nói với con bé Tiểu Vương sống cùng. Đôi cậu nam nữ này thuê nhà của nông dân ở khu ngoại ô thành phố Kinh Châu, chị ta đi đâu tra được xong, liền lẳng lặng thuê luôn phòng bên cạnh, nghe trộm bọn họ nói chuyện, còn ghi âm, ghi lại hết toàn bộ bí mật.

Hai mắt Lục Diệc Khả lập tức sáng bừng lên: Ô, Ngô Thái Hà, chị còn ghi âm bọn họ nói chuyện à?

Ngô Thái Hà nói: Đúng vậy, tôi muốn biết bí mật của bọn chúng. Rồi cuộc những năm này Lưu Khánh Chúc kiếm được bao nhiêu tiền? Lúc ly hôn cần phải chia cho tôi bao nhiêu? Tôi phải có chứng cứ chứ! Tôi có nghiên cứu luật ly hôn nước ta rồi, trong luật có nói, tài sản sau khi kết hôn là của chung, phải chia đều, phải không? Lục Diệc Khả nói: Đó là luật hôn nhân, không phải luật ly hôn! Ngô Thái Hà nói: Đúng, luật hôn nhân, luật hôn nhân của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa chứ gì, ai mà chẳng biết? Nhưng đối với tôi, đây chính là luật ly hôn! Từ khi mới kết hôn tôi đã nung nấu ly hôn rồi, cuộc ly hôn này là một trận chiến thế kỷ đấy...

Hầu Lượng Bình nắm chặt lấy chủ đề chính: Ngô Thái Hà, đừng lan man nữa, không nói chuyện ly hôn, nói về băng ghi âm đi! Ừm, chị ở phòng bên cạnh bọn họ, cách một bức tường mà, sao thu âm được? Chị sang phòng bọn họ đặt máy ghi âm à? Ngô Thái Hà xua tay lia lịa nói: Không phải không phải, tôi không phải là 007, không làm nổi chuyện nguy hiểm

như thế! Lưu Khánh Chúc là gã keo kiệt, cái phòng rách nát anh ta thuê là loại vách gỗ, không cách âm, bên kia Lưu Khánh Chúc và con bé Tiêu Vương có đánh rầm thì bên này tôi cũng nghe rõ mồn một! Ồi chà, lúc bọn chúng làm chuyện ấy kêu ầm hết cả lên ấy... Hầu Lượng Bình dờ khóc dờ cười: Này, này, đừng kể chuyện bọn họ làm chuyện ấy, nói về Lưu Khánh Chúc và tập đoàn Sơn Thủy đi!

Ngô Thái Hà lại nói về tập đoàn Sơn Thủy, bảo rằng lúc ghi âm chị ta cũng không ngờ Lưu Khánh Chúc biết nhiều bí mật của tập đoàn Sơn Thủy đến thế! Lúc ghi âm xong cũng giật hết cả mình, chị ta bèn chơi bài ngửa với Lưu Khánh Chúc, nói với anh ta rằng, Lưu Khánh Chúc, mấy chuyện anh làm tôi đều biết cả rồi, anh mà tử tế ly hôn với tôi, tôi sẽ tiêu hủy bằng ghi âm đó đi, bằng không, tôi sẽ tố cáo các người. Lưu Khánh Chúc không hề sợ, còn nói, cục trưởng Cục chống tham nhũng tỉnh H tên là Trần Hải, bảo chị ta trực tiếp đi tìm Trần Hải mà tố cáo! Ngô Thái Hà nói, tôi ngốc chắc, Lưu Khánh Chúc đút tiền cho bao nhiêu quan chức như vậy, tôi mà tố cáo, quan chức nào cũng gí tôi chết tươi được! Vì vậy, chị ta không đi tố cáo, sau này mới biết, lúc đó Lưu Khánh Chúc đã muốn tố cáo với Trần Hải rồi, mong chị ta đi đánh trận đầu cho còn chẳng được nữa là!

Hầu Lượng Bình nghe tới đây đã hiểu ra: Ngô Thái Hà, nói như vậy, khi Cao Tiêu Cầm đến tìm chị, chị đã đoán được đây là một vụ mưu sát, hoàn toàn không phải nhồi máu cơ tim, chết do tai nạn ngoài ý muốn gì cả phải không? Ngô Thái Hà thoáng ngần người: ừ đấy, lúc đó tôi còn nghĩ, may mà người bị làm thịt không phải mình, mà là cái tên trời đánh kia! Lục Diệc Khả hỏi: Tại sao chị không nói với cảnh sát? Ngô Thái Hà trợn mắt lên: Cô này hỏi lạ thật, tại sao tôi phải nói với cảnh sát? Tôi có muốn báo

thù cho tên Lưu Khánh Chúc ấy đâu! Trên thế giới này, người tôi hận nhất chính là anh ta đấy!

Hầu Lượng Bình chế nhạo: Đúng, anh ta là kẻ thù của chị, huống hồ anh ta chết rồi lại giúp chị kiếm được hai triệu tệ!

Ngô Thái Hà thở phào một tiếng: Thì đó, người lại chẳng phải tôi giết! Tôi nói xong hết rồi, có thể đi nhảy được chưa? Hầu Lượng Bình cười khờ gượng: Được rồi! Ừm đúng rồi, những bản ghi âm đó của chị thì sao? Giao ra hết đây đi! Ngô Thái Hà đáp ứng: Không vấn đề gì, vốn tôi ghi âm lại cũng là để dùng khi ly hôn thôi, giờ không cần dùng nữa rồi, để chỗ tôi có lẽ là mìn họa, biết đâu lại khiến tôi cũng nhỡ máu cơ tim luôn, các người mau mau mang đi đi! Nói đoạn, chị ta vào phòng ngủ lật tìm một lúc, xách ra một túi băng ghi âm: Đây này, đâu ở đây hết, nhưng các người phải trả tiền băng đấy, một trăm bốn mươi lăm tệ, tôi còn có cả hóa đơn đây này! Hầu Lượng Bình ngáp ngừng giây lát, móc ra hai trăm tệ đưa cho Ngô Thái Hà: Được, không cần trả lại đâu!

Lúc xuống cầu thang, Ngô Thái Hà lại khoan khoái gia nhập vào đội ngũ các bà nhảy múa của khu dân cư giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả lên xe của Viện kiểm sát, nổ máy chạy đi. Lúc đi qua quảng trường khu dân cư, Lục Diệc Khả nhìn Ngô Thái Hà đang nhảy múa cảm khái không thôi: Cục trưởng Hầu, anh nói xem, đây là hôn nhân kiểu gì vậy! Hầu Lượng Bình lái xe, cười gượng nói: Một cuộc hôn nhân đề phòng nghiêm ngặt, tính toán lẫn nhau! Kiểu hôn nhân bất bình thường này cũng hiếm gặp đấy, hôm nay chúng ta coi như được mở rộng tầm mắt. Nhưng Lục Diệc Khả lại nói: Thời buổi bây giờ, những cuộc hôn nhân kiểu phòng ngừa tính toán lẫn nhau không hề ít, đâu đâu cũng có, đặc biệt từ khi "thời đại tích trữ nhà ở" bắt đầu ở thành phố lớn mấy năm

nay, ghi tên trên giấy tờ căn nhà ở trước kết hôn là một kiểu phòng ngừa. Lục Diệc Khả lấy ví dụ về một cô bạn thân, lúc kết hôn, nhà trai mua nhà không viết tên cô ấy vào, khiến cô ấy ngay từ khi mới cưới đã có ấn tượng xấu về họ linh. Sau khi kết hôn, sự nghiệp của người chồng không được thuận lợi, phải nhờ vào cô kiếm tiền nuôi gia đình, người bạn ấy bèn dứt khoát ly hôn, nói rằng không ly hôn thì có lỗi với tính toán bên nhà chồng quá, cứ để cho anh chồng kia giữ lấy căn nhà tài sản trước khi kết hôn của anh ta mà sống! Hầu Lượng Bình nghe xong, một hồi lâu cũng không nói gì.

Đồng băng ghi âm mua mất hai trăm tệ không có thứ gì mới có giá trị. Ngô Thái Hà nói không sai, tiếng Lưu Khánh Chúc và cô gái trẻ kia rên rỉ trên giường chiếm một tỷ lệ tương đối lớn, những thông tin có giá trị thì Ngô Thái Hà đã khai hết ở trụ sở công an rồi. Lục Diệc Khả châm biếm, nói cục trưởng đã gây tổn thất hai trăm tệ cho Viện kiểm sát.

Dù cuối cùng không tìm thấy cuốn sổ kế toán mà Lưu Khánh Chúc nói tới, không nắm được chứng cứ then chốt để hạ gục đối thủ, nhưng đối với họ, đây đã là may mắn lắm rồi, trong thời gian ngắn ngủi mà hai bên công an, Viện kiểm sát đều đồng thời đột phá. Kiên trì lâu dài, nỗ lực không mệt mỏi, rốt cuộc nhận lại được hồi báo xứng đáng. Màn sương mù đang từ từ tan đi từng chút một, diện mạo của các đối thủ cũng dần dần trở nên rõ nét hơn...

33.

Hôm nay, Sa Thụy Kim triệu tập một cuộc họp, nội dung không được thông báo trước. Lý Đạt Khang và Cao Dục Lương lần lượt tới tòa nhà số 1, không hẹn mà gặp trước cửa. Lý Đạt Khang chủ động nhắc đến Triệu Thụy Long. Ông ta bảo, thằng ranh này cũng to gan thật, vào thời điểm nhạy cảm thế này lại chạy đến Kinh Châu muốn cứu một gã phó chánh án đi chơi gái, lý do không ngờ là vì anh ta có cổ phần ở tập đoàn Sơn Thủy, lại còn truyền thánh chỉ, nói bí thư tiền nhiệm Triệu Lập Xuân bảo họ bớt nội chiến đi. Lý Đạt Khang nói với giọng đầy ẩn ý: Bí thư Dục Lương, chúng ta đây chuyện lớn thì xét nguyên tắc, chuyện nhỏ thì xét phong cách, làm gì có nội chiến chứ? Phải không? Cao Dục Lương nở nụ cười hết sức thân thiết, gật đầu đầy phong độ: Đúng, đúng! Đạt Khang, theo tôi thấy, hiện nay cục diện chính trị tỉnh ta đang rất tốt, có thể nói là thời kỳ lịch sử tốt nhất rồi. Cái tay cậu ấm họ Triệu này, thực không biết làm gì với cậu ta nữa!

Lúc này, Sa Thụy Kim từ phía sau đi tới, cười ha ha hỏi: Hai người nói tới cậu ấm họ Triệu nào đấy? Có phải con trai đồng chí Triệu Lập Xuân, Triệu Thụy Long không? Tôi đang muốn hỏi hai người đây, Triệu Thụy Long sao lại buôn bán ở tỉnh ta nhiều vậy? Người dân phản ánh nhiều lắm, đặc biệt là trung tâm ăn uống trên mặt hồ ở Lữ Châu, có thể nói là trời giận người oán rồi, bao nhiêu năm nay, các anh đều không nghe nói à? Cao Dục Lương cười gượng: Nghe rồi cũng không có cách nào, ném chuột sợ vỡ bình mà! Lý Đạt Khang cũng nói: Ai dám đụng đến máy in tiền của nhà họ Triệu chứ.

Sa Thụy Kim vung tay lên: Cũng không hể là vậy! Ở Lữ Châu có một bí thư quận ủy tên là Dịch Học Tập, người này đã động vào rỗi! Một cuộc điện thoại gọi tới Bắc Kinh, gọi tới nhà đồng chí Triệu Lập Xuân, trực tiếp báo cáo, tiếp sau đây chuẩn bị hành động rỗi đấy. Mấy hôm trước tôi và Quốc Phú đã đặc biệt đến gặp Dịch Học Tập, ông ấy đã giảng cho tôi và Quốc Phú một bài hết sức sinh động. Bài học này có cả một đồng giáo trình, tôi và Quốc Phú đã mang từ Lữ Châu về đây rỗi, lát nữa mời các anh thưởng thức, thưởng thức xong, sẽ tặng cho nhà triển lãm thành tựu cải cách của tỉnh cất giữ...

Sa Thụy Kim nói thế, Lý Đạt Khang và Cao Dục Lương mới biết, cuộc họp hôm nay hóa ra là vì Dịch Học Tập. Ngoài hai người họ, Sa Thụy Kim còn mời mấy người từng có qua lại với Dịch Học Tập. Đương nhiên, còn có cả bí thư ủy ban kỷ luật Địa phương Quốc Phú và trưởng ban tổ chức cán bộ Ngô Xuân Lâm.

Mọi người đều đến đủ, Sa Thụy Kim đi thẳng vào vấn đề chính, nói cuộc họp hôm nay là do ông ta đề nghị, nội dung tương đối tập trung, chính là làm một việc: giải phẫu một con chim sẻ. Trong lúc Sa Thụy Kim nói, thư ký cơ yếu đã treo một tấm bản đồ quy hoạch đường sá huyện Kim Sơn lên tường. Lý Đạt Khang nhìn tấm bản đồ quy hoạch quen thuộc, lấy làm bất ngờ, lập tức ngăn người ra. Sa Thụy Kim gõ xuống mặt bàn, đảo mắt nhìn quanh mọi người: Đồng chí nào quen thuộc tấm bản đồ này nhỉ? Lý Đạt Khang đứng lên, nói ông ta rất quen thuộc. Ông ta sao có thể không quen thuộc nó được chứ? Đây là bản đồ quy hoạch đường bộ của huyện Kim Sơn năm đó mà, từng được treo trên bức tường chính của phòng 101 trong nhà khách huyện ủy. Chủ nhân tấm bản đồ này là bí thư huyện ủy huyện Kim Sơn thời đó, Dịch Học Tập. Hồi ấy, ông ta là chủ tịch huyện, ở

trong phòng 103 ngay bên cạnh. Sa Thụy Kim đi đến đàm nói: Được, đồng chí Đạt Khang, vậy nhờ anh kể cho tôi và các đồng chí ở đây câu chuyện về tấm bản đồ này, hãy tưởng lại đoạn lịch sử gian khổ thời kỳ đầu cải cách mở cửa xem nào!

Lý Đạt Khang để cảm xúc của mình lắng xuống một chút, bắt đầu kể lại câu chuyện sửa đường năm đó. Những người dự họp đa phần đều biết chuyện Dịch Học Tập đứng ra chịu trận cho ông ta, nhưng câu chuyện mà Lý Đạt Khang kể vẫn làm mọi người cảm động sâu sắc. Đối diện với tấm bản đồ quy hoạch cũ kỹ, Lý Đạt Khang hiếm hoi rung động chân tình, mắt ngân ngấn lệ, giọng nói tràn đầy tình cảm. Lúc kể xong, ông ta cảm khái vô vàn: Tôi thấy mình thực may mắn vì năm đó gặp được người lãnh đạo tốt như Dịch Học Tập.

Sa Thụy Kim ra hiệu cho Lý Đạt Khang ngồi xuống, đưa ra lời bình: Thời kỳ chiến tranh, đồng chí Trần Nham Thạch đeo bao thuốc nổ để tấn công thành; thời kỳ cải cách, Dịch Học Tập cũng đeo bao thuốc nổ chứ có khác gì, xảy ra vấn đề thì chủ động gánh vác trách nhiệm, để người dân huyện Kim Sơn giành phần thắng, cũng là giữ cho chúng ta một vị ủy viên thường vụ tỉnh ủy!

Lúc này, thư ký cơ yếu lại treo một tấm bản đồ cũ khác lên tường.

Sa Thụy Kim nhìn mọi người: Tấm bản đồ này có ai quen thuộc không?

Bí thư Tiền của Hội hiệp thương chính trị tỉnh giơ tay lên. Ông ta kể, hai mươi hai năm trước, ông ta làm bí thư thành ủy Lâm Thành, lúc đó Dịch Học Tập là chủ tịch huyện Đạo Khẩu, trong nhà ông ta treo tấm bản đồ này. Đây là bản đồ kế hoạch xóa đói giảm nghèo huyện Đạo Khẩu, khi đó Đạo Khẩu là huyện nghèo nhất khu vực Lâm Thành, trong thời gian tại

chức, Dịch Học Tập đã đi khắp các thôn làng và các điểm xóa nghèo trên tấm bản đồ này, tổ chức đội xây dựng Đạo Khẩu đi ra ngoài làm việc, dựa vào sức lao động để chuyển mình, giúp Đạo Khẩu trở thành huyện có đời sống bậc trung kiểu mẫu. Hiện nay, Đạo Khẩu đã trở thành vùng quê xây dựng nổi tiếng rồi.

Hết tấm bản đồ này rồi lại tấm bản đồ khác được treo lên, dẫn ra những câu chuyện cảm động lòng người của Dịch Học Tập. Trong số này, có một tấm không ngờ lại liên quan đến Cao Dục Lương. Hồi Cao Dục Lương làm bí thư thành ủy Lữ Châu, Dịch Học Tập cũng từng làm cấp dưới của ông ta, từng làm công tác chống tham nhũng tuyên truyền đề cao liêm khiết ở Sở giao thông. Cao Dục Lương cũng theo mọi người mà cảm khái, khen ngợi Dịch Học Tập là một cán bộ tốt. Lúc này, những người dự họp đều đã nhìn rõ xu hướng: bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim muốn làm Bá Nhạc! Lý Đạt Khang phát ra một tiếng thở dài rất đúng lúc: Tám tấm bản đồ quy hoạch, một vốc mồ hôi nước mắt!

Sa Thụy Kim thấy Lý Đạt Khang xúc động, bèn mời Lý Đạt Khang nói ra cảm tưởng.

Lý Đạt Khang thừa thế đứng lên, hùng hồn cất tiếng: Thời gian này, chế độ cán bộ nhân sự của chúng ta rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu chứ? Tại sao người như Dịch Học Tập bao nhiêu năm vẫn không được đề bạt lên? Tôi xin nói ra chút cảm nhận của mình để mọi người tham khảo. Mọi người đều hiểu rõ, làm người lãnh đạo đứng đầu thì chuyện gì khó làm nhất? Chính là đề bạt sắp xếp cán bộ. Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, sắp xếp cho người này thì lại sợ thiệt thòi cho người kia. Đội ngũ cán bộ lại có kết cấu hình kim tự tháp, càng lên cao thì người càng ít. Người đứng đầu chỉ riêng việc sắp xếp cho những cán bộ trước mặt mình còn không chiều

cố hết được, ai nghĩ đến Dịch Học Tập được đây? Huống hồ người này không chạy chức, không tặng quà, chỉ biết làm việc thôi!

Sa Thụy Kim chậm rãi tiếp lời: Dịch Học Tập chỉ biết làm việc, luôn cảm thấy tổ chức có thể thấy được sự cố gắng của mình, tình hình thực tế thì sao chứ? Tổ chức là do từng cá nhân cụ thể tạo thành, là do lãnh đạo của một khu vực của một ban ngành nắm trong tay. Chính trị chính là chính trị của người lãnh đạo đứng đầu, anh không dựa sát vào lãnh đạo, không thường xuyên xuất hiện trước mắt lãnh đạo, kẻ đó biến lãnh đạo đứng đầu thành tài nguyên chính trị của anh, thì anh không có khả năng xuất hiện trong phạm vi khảo sát của cấp tổ chức ấy được.

Lý Đạt Khang hưởng ứng hòa theo, giọng nói vang vọng: Bí thư Thụy Kim nói không sai! Nếu hệ sinh thái chính trị tiêu cực hóa thêm một bước nữa, ví dụ như vị lãnh đạo đứng đầu kéo bè kéo đảng, không phải người của mình thì nhất loạt không dùng, thì anh sẽ phải làm sao? Lại ví dụ, giả sử vị lãnh đạo đứng đầu tâm thuật bất chính, muốn mua quan bán tước để phát tài, vậy thì anh càng không thể trông mong ông ta tiến cử hiên tài nữa rồi. Hệ sinh thái chính trị kiểu như vậy nói cho cùng chính là hệ sinh thái hủ bại! Nó khuyến khích các cán bộ bên dưới chạy chọt tặng quà, thế nên có thể tặng gì là tặng cái đó, một số đồng chí nữ liền đem chính bản thân mình dâng lên giường lãnh đạo. Nếp sống xã hội, tác phong chính trị cứ vậy mà dần dần hỏng đi, đến nỗi không thể sửa chữa được nữa...

Lúc này, Cao Dục Lương nheo mắt cười cười lên tiếng: Đồng chí Đạt Khang nói không sai, nhưng cũng không nên nhìn một cách phiến diện để khái quát hóa vấn đề lên như thế. Tình huống giống như Dịch Học Tập đâu sao vẫn là thiếu sót, không thể vì vậy mà phủ định công tác tổ chức được, về vấn đề cán bộ nhân sự, trong đảng đã có quy định chế độ, có tiêu

chuẩn đề bạt và phương pháp khảo sát. Điên Quốc Phú chen vào nói: Vấn đề là những quy định chế độ này có được chấp hành hay không? Một số cán bộ liên tục bị người dân tố cáo, nhưng vẫn liên tục được đề bạt. Tại sao? Vì có tài nguyên chính trị chứ sao! Dịch Học Tập không phải là hiện tượng cá biệt, ở trong tỉnh ta có rất nhiều người như vậy, lần này chính là vì nghiêm khắc chấp hành quy định tổ chức nhân sự nên mới phát hiện ra người này! Cao Dục Lương lại tranh biện: Tài nguyên chính trị cũng chỉ là tương đối thôi, lãnh đạo cấp trên là tài nguyên chính trị của cán bộ cấp dưới, cán bộ cấp dưới há chẳng phải cũng là tài nguyên chính trị của lãnh đạo cấp trên hay sao? Hừ ở Lữ Châu, tôi dùng Dịch Học Tập làm giám đốc Sở giao thông, chính là đã coi ông ấy là tài nguyên chính trị của mình còn gì! Vì vậy, trong việc sắp xếp cán bộ nhân sự, lãnh đạo chủ quản sử dụng một số cán bộ tương đối thân thuộc bên cạnh mình cũng là điều có thể lý giải được. Quen thuộc mà, biết rõ gốc rễ, tính cách thế nào, năng lực ra sao, trong lòng đại thể cũng nắm được, dùng người bèn yên tâm hơn.

Bí thư Tiền trong quá khứ từng đối lập với Cao Dục Lương, đến khi về hưu vẫn không lên được đến cấp phó tỉnh, bèn thừa cơ làm khó Cao Dục Lương: Dịch Học Tập là cán bộ quen thuộc với đồng chí Cao Dục Lương rồi, anh còn coi người ta thành tài nguyên chính trị của mình nữa, vậy tại sao không tiến cử người này lên chứ? Vì vậy, tôi cho rằng những năm gần đây, chủ nghĩa phe nhóm, núi này núi nọ là có, không thừa nhận cũng không được.

Cao Dục Lương cười khẩy phản bác: Lấy đâu ra mà nhiều núi non vậy? Hầu hết địa bàn tỉnh ta là đồng bằng mà! Với lại, cán bộ tốt thì nhất định phải đề bạt lên làm chức quan to sao?

Năm đó ông chí Lưu Thiếu Kỳ từng nói với người công nhân móc phân rằng, tôi làm chủ tịch nước, anh đi móc phân, chúng ta đều vì nhân dân phục vụ cả!

Bí thư Tiền châu mày, tức giận đập bàn nói: Lão Cao, anh bớt cái thói nói suông ấy đi!

Cao Dục Lương lại tiếp tục tranh biện, càng lúc càng cao giọng: Lại lấy một ví dụ nữa, Lôi Phong là quan chức gì? Cấp bậc nào? Một chiến sĩ hai mươi hai tuổi đầu, đội trưởng đội xe thôi, nhưng Lôi Phong lại là tấm gương cho toàn đảng toàn dân toàn quân chúng ta học tập, đến nay vẫn là tấm gương đạo đức sáng ngời!

Lý Đạt Khang thực sự không nghe lọt tai được nữa, chỉ ra Cao Dục Lương đang đánh tráo khái niệm: Giờ đang thảo luận vấn đề cán bộ nhân sự, tổng kết bài học kinh nghiệm chứ không phải giờ học tập tấm gương Lôi Phong. Bí thư Tiền lại lớn tiếng đâm thẳng vào chỗ yếu hại: Giáo sư lớn đâm nhiều lý lẽ thật, một mặt thì yêu cầu những người như Dịch Học Tập bùng cơn hộp học tập Lôi Phong, mặt khác lại ra sức tiến cử học trò của mình lên, bố trí làm phó chủ tịch tỉnh, có thể khiến người ta phục được không?

Cao Dục Lương giờ mới phát hiện, hôm nay hình như mình đã phạm sai lầm, thế nào mà phép biện chứng đang yên đang lành lại biến thành luận điệu nguy hiểm? Hình như đã chọc giận mọi người. Sai lầm ở đâu vậy? Lý luận chính xác của ông ta sao có thể xuất hiện hiệu quả không chính xác như vậy nhỉ? Phải kiểm điểm mới được! Ngẫm nghĩ lại, Cao Dục Lương lại thấy không phải ông ta sai lầm, mà là hiệu ứng quyên lực! Vì ông ta không phải là người đứng đầu, quyên lực không đủ lớn! Nếu những lời

này mà do Sa Thụy Kim nói ra, vậy thì sẽ thành phép biện chứng đường đường chính chính rồi.

Lúc này, Sa Thụy Kim mới tiếp lời, thái độ rất rõ ràng: Đồng chí Dục Lương này, lý lẽ mà anh nói đâu không sai, nhưng dùng sai chỗ thì khó khiến cho người ta tin phục lắm! Về vấn đề bổ nhiệm cán bộ chúng ta vẫn luôn có quy định và chế độ, tiêu chuẩn đề bạt và phương pháp khảo sát rất rõ ràng, nhưng từ lâu nay không được chấp hành cho tốt, tại sao vậy? Vì ở một số thời kỳ, ban tổ chức cán bộ không phải là của đảng nữa, mà là ban tổ chức cán bộ của vị lãnh đạo đứng đầu nào đó! Những lời này rất có sức nặng, chỉ hướng cũng rất rõ ràng, gần như là điểm danh Triệu Lập Xuân ra rồi.

Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang đều chú ý nhìn Sa Thụy Kim, trên gương mặt cả hai đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Sa Thụy Kim đảo mắt nhìn mọi người dự họp, nói: Hôm nay, ban tổ chức của chúng ta một lần nữa trở lại là ban tổ chức cán bộ của đảng, vì vậy mới phát hiện một loạt những cán bộ có cả đức lẫn tài như Dịch Học Tập! Lần này khi đến Lữ Châu đi đầu nghiên, tôi đã đặc biệt tiếp xúc với Dịch Học Tập, đến tận nhà ông ấy xem, nói chuyện một buổi, tôi liền yên tâm, dùng cán bộ như vậy thì chắc chắn lắm.

Lúc này Cao Dục Lương đã có dự cảm, bí thư thành ủy là Bá Nhạc, còn Dịch Học Tập ắt thành tuấn mã.

Quả nhiên, Sa Thụy Kim lại nói tiếp: Tôi đề nghị xếp Dịch Học Tập hạng nhất trong mười vị cán bộ cấp quận huyện ưu tú được tỉnh biểu dương lần này. Tiếp sau đó, kiến nghị bổ nhiệm làm phó bí thư thành ủy, phó chủ tịch, quyền chủ tịch thành phố Lữ Châu. Đương nhiên, việc này

còn phải thảo luận nghiêm túc ở cuộc họp tỉnh ủy, sau đó tiến hành công bố chính thức!

Nói xong, Sa Thụy Kim tuyên bố tan họp, song lại giữ Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang ở lại.

Vừa thu dọn giấy tờ trên bàn, Sa Thụy Kim vừa nói với hai người, mình được đi đâu về tỉnh cũng một thời gian rồi, vẫn chưa tổ chức buổi sinh hoạt dân chủ nào, đề nghị tổ chức một buổi sinh hoạt dân chủ trong ê kíp lãnh đạo. Cao Dục Lương và Lý Đạt Khang đều nói mình đang có nhiều việc, hy vọng lùi lại vài ngày. Sa Thụy Kim không đồng tình, lời nói còn ngầm chứa ý khác: Lùi nữa e không hay? Tôi còn hy vọng hai anh có thể dẫn dắt mọi người trong buổi đó nữa kia.

Lý Đạt Khang giật mình, lập tức tỏ thái độ muốn làm người đầu tiên phát biểu trong buổi sinh hoạt dân chủ. Dự định sẽ nói về việc vợ cũ là Âu Dương Thanh ngã ngựa, về sự kiện này, ông ta có nhiều điều muốn nói, cũng phải có lời giải thích với tổ chức. Sa Thụy Kim cũng không khách khí, phê bình: Vốn là đợi anh đến nói với tôi, nhưng anh không đến, vậy thì nói ở buổi sinh hoạt dân chủ đi. Sa Thụy Kim chỉ ra, ly hôn không phải là sai, nhưng sau khi ly hôn lại dùng xe chuyên dụng của mình đưa bà vợ cũ bị hiềm nghi phạm tội ra sân bay quốc tế thì là sai rồi, ít nhất cũng là không cảnh giác.

Lý Đạt Khang tiếp nhận lời phê bình, bảo rằng mình đã cứng rắn cả cuộc đời, đến thời khắc máu chốt lại mềm lòng. Cao Dục Lương ở bên cạnh thở dài: Có thể hiểu được, vợ chồng mấy chục năm mà, bình thường quan hệ lại không tốt, đến phút cuối, đối phương đã đề nghị vậy mà không đưa tiễn thì cũng không hay. Với lại, lúc đó anh cũng không biết Âu Dương Thanh là nghi phạm mà. Sa Thụy Kim rất nghiêm túc, nói: Dù là vậy,

nhưng nếu không có Hầ Lượng Bình, hậu quả sẽ như thế nào? Lý Đạt Khang thẳng thắn thừa nhận: Hậu quả quá nghiêm trọng, tôi sẽ không có cách nào ăn nói được với tỉnh ủy, với trung ương!

Sa Thụy Kim lại mặt không đổi sắc nói chuyện với Cao Dục Lương: Còn anh nữa, đừng chí Dục Lương, vụ trung tâm ăn uống ở Lữ Châu kia là như thế nào? Nghe nói là do anh phê chuẩn, là công trình tạo nên thành tích chính trị năm đó à? Cao Dục Lương cười gượng: Bí thư Sa, để anh nói trúng r ồi, chính là công trình tạo nên thành tích chính trị đấy! Kinh tế trượt dốc, đừng chí Triệu Lập Xuân và tỉnh ủy khi đó đã đề xuất đẩy mạnh phát triển ngành dịch vụ, trung tâm ăn uống liền được nhanh chóng khởi công. Nhận thức không đủ, không ngờ lại gây ra ô nhiễm môi trường, đây là một bài học đau đớn! Sa Thụy Kim cũng không khách khí chút nào: Bài học này cũng đau đớn thực đó! Bí thư Cao Dục Lương anh vung bút một cái, phê chuẩn cho dự án đầu tư của người nhà quyền quý, hồ Nguyệt Nha danh tiếng của thành phố Lữ Châu liền biến thành ao nước thải, cái giá này cũng lớn quá phải không?

Cao Dục Lương cũng toát hết mồ hôi: Đúng vậy đúng vậy, giới hạn lịch sử mà, lúc đó không ai nghĩ đến chuyện này! Sa Thụy Kim vẫn không buông tha: Đừng chí Dục Lương, nói vậy hơi thiếu sức thuyết phục nhỉ? Sao đừng chí Đạt Khang lại không có giới hạn này? Anh ấy ở Lữ Châu làm chủ tịch thành phố đâu có phê chuẩn cho dự án này? Đến Lâm Thành lại cải tạo khu lò than sục lún cũ thành khu phát triển kinh tế, kết quả một chính một phản này tôi đâu tận mắt nhìn thấy r ồi, đâu khiến tôi nhìn mà kinh ngạc đó! Lý Đạt Khang không bỏ lỡ thời cơ, chỉ ra chỗ yếu hại của vấn đề Mấu chốt là ở hai chữ "quyền quý". Nếu trung tâm ăn uống này

không phải của cậu ấm nhà họ Triệu, tin rằng giới hạn của bí thư Dục Lương sẽ nhỏ hơn một chút.

Cao Dục Lương chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, chủ động kiểm điểm: Đồng chí Đạt Khang nói đúng, đây chính là điều tôi cần phản tỉnh cho tốt. Giới hạn của nhận thức, cộng thêm không xem xét tình hình thực tế chỉ lo phía trên, nên đã phạm phải sai lầm lịch sử này. Sa Thụy Kim cười ha hả, chỉ vào Cao Dục Lương nói đùa: Ô, nhìn xem, đồng chí Dục Lương đồ mờ mờ hồ hồ kia, buổi sinh hoạt dân chủ này hẳn là sẽ có hiệu quả tốt đây...

34.

Thời cơ thu lưới đã chín muồi. Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả đã suy đi tính lại, nghiên cứu kỹ lưỡng, dày công định ra một phương án hành động, đặt tên là Hành động Kiểm sắc. Theo như phương án Hành động Kiểm sắc, Cục chống tham nhũng sẽ xuất kích với thế sét đánh không kịp bưng tai, tung một mẻ lưới bắt trọn tất cả những nghi can phạm tội. Lần hành động này, số lượng tham quan dính dáng đến, quy mô phạm vi đều thuộc loại hiếm thấy trong lịch sử tỉnh H.

Quý Xương Minh xem xong phương án Hành động Kiểm Sắc không hề do dự, lập tức ký tên, nhưng lúc ký tên lại gạch Cao Tiểu Cầm ra khỏi danh sách, nói là phải xem thế nào đã. Hầu Lượng Bình kiên trì muốn triệu tập tạm giữ, bảo rằng Thái Thành Công dù có bất nháo thế nào thì Cao Tiểu Cầm và tập đoàn Sơn Thủy cũng không thể đứng ngoài vụ này được. Sự kiện Trần Thanh Tuy nhiên đã chứng minh điểm này. Đây là một tấm mạng nhện khổng lồ, hơi chạm một chút thôi, con nhện to sẽ bò ra ngay. Quý Xương Minh biểu thị, nếu đã biết có con nhện to thì càng phải cẩn trọng. Trước tiên để Lục Diệc Khả mang sổ sách kế toán của tập đoàn Sơn Thủy về đây kiểm tra đã. Hầu Lượng Bình còn muốn tranh cãi thêm, Quý Xương Minh đã xua tay, bảo đừng nói nữa, hành động đi, đây là mệnh lệnh!

Đã là mệnh lệnh, Hầu Lượng Bình đành phải chấp hành. Theo phương án đã định, Hầu Lượng Bình đích thân ra mặt đối phó với Lưu Tân Kiến, vốn định triệu tập tạm giữ Cao Tiểu Cầm nay không triệu tập nữa, nhưng

tập đoàn Sơn Thủy thì vẫn phải tiếp xúc, sổ sách kế toán vẫn phải tra xét, người chấp hành vẫn là Lục Diệc Khả. Lục Diệc Khả nghe truyền đạt lại, rất có ý kiến với Quý Xương Minh, liền châm chọc hỏi Hâu Lượng Bình: Viện trưởng Quý nhà chúng ta có phải cũng thường hay đến làng nghỉ mát Sơn Thủy chơi golf hát hò hay không? Hâu Lượng Bình sầm mặt lại: Giờ là lúc nào rồi, còn đùa được nữa! Muốn tạm giữ người phụ nữ này thì phải có chứng cứ rõ ràng!

Chứng cứ về Cao Tiểu Cầm không dễ dàng lấy được như vậy. Xe của Viện kiểm sát đến làng nghỉ mát Sơn Thủy, Cao Tiểu Cầm đã cùng mười mấy người cả nam lẫn nữ ăn mặc kiểu công sở bày sẵn trận thế chờ đón tiếp. Lục Diệc Khả khoe miệng vẫn mang theo nụ cười châm chọc, ung dung bước đi đầu tiên. Lúc cô sắp đi tới trước mặt, Cao Tiểu Cầm mới bước lên hai bước tượng trưng: Chào mừng, chào mừng các vị! Lục Diệc Khả nói: Đừng khách sáo, cô có chào mừng hay không chúng tôi cũng phải đến thôi!

Mười mấy túi hồ sơ đựng đầy sổ sách kế toán bày ra trước mặt Lục Diệc Khả và các kiểm sát viên. Cao Tiểu Cầm mỉm cười nói: Biết các vị sẽ đến, những gì cần chuẩn bị chúng tôi đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi! Lục Diệc Khả nghe ra được ẩn ý trong câu nói của Cao Tiểu Cầm, nhoen miệng cười tươi: Cô đang châm biếm tôi hay là châm biếm Viện kiểm sát vậy? Cao Tiểu Cầm nhướn mày lên: Cô nói vậy là ý gì nhỉ? Tôi không dám châm biếm cô, lại càng không dám châm biếm gì Viện kiểm sát nhà sát cả! Tôi cũng căm ghét bọn tham nhũng giống như cô thôi. Lục Diệc Khả nói: Hay lắm, vậy chúng ta cùng nhau quét sạch bọn hủ bại tham nhũng ấy đi!

Các nhân viên tài vụ của tập đoàn Sơn Thủy đem sổ sách giao từng quyển từng quyển cho các kiểm sát viên. Kiểm sát viên nhận lấy sổ sách,

xác thực, rồi ký tên vào từng tờ biên nhận một. Ba chiếc máy quay phim của hai bên cùng lúc ghi lại toàn bộ quá trình chấp pháp. Cao Tiểu Cầm nói: Trưởng phòng Lục, việc giao nhận này còn phải làm một lúc nữa mới xong, hay là, chúng ta ra ngoài đi dạo? Lục Diệc Khả cũng không phản đối: Được thôi, nghe nói nơi này của cô chỉ có thứ người ta không nghĩ ra thôi chứ chẳng có gì là không làm được, đến cả gái gọi nước ngoài cũng có luôn? À phải rồi, thành phố Kinh Châu có một vị phó chánh án bị ngã ngựa ở đây phải không? Cao Tiểu Cầm lắc đầu, thái độ rất nghiêm túc: Chuyện này tôi không được rõ lắm. Về sau nghe nhân viên trực ban nói, vị phó chánh án kia có thể bị oan uổng, ông ta thực sự là đang học tiếng Nga mà...

Hai người họ đi tới sân golf, bước trên thảm cỏ, vừa đi vừa nói chuyện. Trời mùa thu, không khí trong lành, núi Mã Thạch đằng xa hiện lên đường nét hùng vĩ. Trên thảm cỏ, hoa cúc dại mọc rải rác, dăm ba bước lại thấy một bông. Những bông cúc dại vàng ruộm dưới ánh mặt trời rực rỡ lại càng hấp dẫn ánh nhìn. Hai người phụ nữ nhất thời dường như đã khôi phục lại thiên tính của phụ nữ, vừa đi vừa hái hoa, kết thành một bó nhỏ cầm trên tay.

Môi trường và bầu không khí như thế này tương đối thích hợp để tâm sự, dù là đối thủ với nhau cũng có thể nói chuyện được.

Lục Diệc Khả nói: Tổng giám đốc Cao, hai chúng ta tuổi tác chênh nhau không nhiều, sao cô sành đời vậy, sao mà lão luyện vậy? Cao Tiểu Cầm đáp: Đó là vì số tôi không được tốt như cô, việc gì cũng phải tự mình ra sức mà làm. Lục Diệc Khả nói: Ai mà không phải tự mình ra sức mà làm chứ? Cao Tiểu Cầm nói: Cô đấy thôi! Mẹ cô là quan tòa, bố cô là cán bộ quân đội, cô sinh trong một gia đình quyền quý có thể sắp xếp cho cô mọi thứ, tôi nói không sai chứ? Lục Diệc Khả bật cười: Tôi mà quyền quý?

Tổng giám đốc Cao, cô đang nhìn tôi hay đang châm chọc tôi vậy? Tôi mà quyền quý, tập đoàn Sơn Thủy của cô lẽ ra phải có chút cổ phần của tôi chứ? Triệu Thụy Long cậu ấm nhà họ Triệu kia có cổ phần đấy còn gì! Cao Tiểu Cần liếc mắt nhìn cô: Có cổ phần thì phải chấp nhận mạo hiểm đấy, cô có sẵn lòng chấp nhận mạo hiểm hay không?

Lục Diệc Khả ngăn người, chà chà, bất cần một chút liềm bị ăn mất quân ngay, người ta có ản ý kia kìa!

Thấy cô không tiếp lời, Cao Tiểu Cần lại kể về quá trình lập nghiệp của mình. Cao Tiểu Cần tự xưng xuất thân bình dân, có được ngày hôm nay đều là kết quả liềm mạng phấn đấu, cô ta lấy làm tự hào về điềm này. Lục Diệc Khả châm chọc: Mười năm đã tạo dựng được tập đoàn lớn trị giá mấy chục tỷ? Thực là một kỳ tích phi thường!

Cao Tiểu Cần nghiêm trang nói: Vì vậy phải cảm ơn thời đại cải cách mở cửa vĩ đại này! Tôi thường xuyên giáo dục nhân viên, chỉ cần có năng lực, chịu phấn đấu, mọi người đều có thể sáng tạo ra kỳ tích! Lục Diệc Khả hỏi: Đây là kỳ tích do quyền lực tạo ra, hay là do năng lực tạo ra vậy? Cao Tiểu Cần hết sức chân thành đáp: Dĩ nhiên là năng lực rồi, tôi vẫn luôn cho rằng, ngoài năng lực ra, tất cả vốn liếng khác đều coi như bằng không cả!

Sự vô sỉ mặt dày đến mức chân thành này thể hiện ra tố chất tâm lý ổn định của đối thủ. Lục Diệc Khả có cảm nhận sâu sắc rằng tuyệt đối không thể coi thường vị tổng giám đốc xinh đẹp trước mắt này được.

Chuyển sang chủ đề khác, Lục Diệc Khả lại hỏi: Truy quét tệ nạn quét ra được một phó chánh án, cô không lo lắng không sợ hãi chút gì sao? Cao Tiểu Cần đáp: Tôi làm ăn, làm sao quản được phẩm chất đạo đức của người khác chứ. Với lại, tình huống đó khách sạn nào mà chẳng có? Nhà

nào mà chẳng mở cửa đón khách? Lo lắng gì, sợ hãi gì chứ? Cô xem, nước xanh núi biếc, trời xanh mây trắng, cuộc sống thật đẹp biết bao! Vừa nhìn Lục Diệc Khả, Cao Tiểu Cầm lại bổ sung một câu: Nói đến chuyện lo lắng, thực ra cũng có một chút, chính là lo lắng đời người quá ngắn ngủi thôi!

Lục Diệc Khả nhìn bầu trời cao rộng, nói: Tổng giám đốc Cao lòng dạ rộng rãi thật! Tôi mà là cô, hẳn đã nghĩ lại về những vấn đề trong quá trình phát triển của mình rồi, ví dụ, có lừa gạt cưỡng đoạt gì không này, tài sản của mình có máu và nước mắt của người dân hay không? Cao Tiểu Cầm khinh khỉnh nói: Máu và nước mắt? Xem cô nói chuyện kìa! Ở cái thời đại ai liêu kẻ ấy thắng này máu và nước mắt chắc chắn là phải có rồi! Cô không khiến người khác chảy máu rơi lệ, người khác sẽ khiến cô phải chảy máu rơi lệ... Lục Diệc Khả ngắt lời: Tổng giám đốc Cao, cô chưa bao giờ nghĩ đến những người nông dân mất đất, những người công nhân mất việc làm đó hay sao? Cao Tiểu Cầm nhướn mắt lên: Bọn họ liên quan gì đến tiền của tôi chứ? Mỗi mẫu đất của tập đoàn Sơn Thủy chúng tôi đều được chuyển nhượng đúng theo thủ tục hợp pháp, đã bồi thường đúng giá trị cho nông dân. Còn về các công nhân mất việc, lại càng chẳng liên can gì đến tôi cả, chẳng những tôi không khiến họ mất việc, ngược lại còn cho họ mấy trăm công ăn việc làm nữa đó! Lục Diệc Khả cúi đầu ngửi bó hoa đại trên tay: Vậy tôi xin hỏi, hơn một nghìn công nhân nhà máy Đại Phong thì sao? Sao lại thất nghiệp vậy? Cao Tiểu Cầm nhẹ nhàng buông ra một câu: Trưởng phòng Lục, chuyện này thì cô phải đi hỏi tên gian thương Thái Thành Công kia chứ, hẳn làm nhà máy Đại Phong sập tiệm cơ mà.

Thái Thành Công đúng là gian thương, còn tập đoàn Sơn Thủy của cô thì sao, không phải gian thương chắc? Thực sự trong sạch như vậy sao? Lục Diệc Khả ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Cao

Tiểu Cầm: Thực sự trong sạch vậy, thế vụ tay giám đốc tài chính của cô là như thế nào vậy? Cao Tiểu Cầm giả bộ hồ đồ: Giám đốc tài chính? Ô, lúc này cô thấy rồi còn gì, đang bàn giao với người của cô đấy thôi! Lục Diệc Khả mỉa mai: Tổng giám đốc Cao, cô hay quên thật đấy, tay giám đốc tài chính đã theo cô mười mấy năm ấy, vừa mới chết ở động Trích Thủy núi Nham Đài cách đây không lâu, vậy mà cô đã quên mất người ta rồi! Cao Tiểu Cầm dường như chợt hiểu ra: Cô muốn nói Lưu Khánh Chúc ấy à? Anh ta là người tốt!

Lục Diệc Khả lập tức áp sát: Có thể nói cho tôi biết người tốt này chết như thế nào hay không? Không phải bị dọa chết đấy chứ? Cao Tiểu Cầm thản nhiên trả lời: Ai dọa được anh ta chứ? Giám đốc Lưu chết vì bệnh tim, tai nạn ngoài ý muốn thôi! Lục Diệc Khả nói: Nghe nói cô đã đến nhà họ Lưu hỏi thăm rồi? Lại còn đại diện cho bí thư Cao Dục Lương? Cao Tiểu Cầm lập tức phản bác: Trưởng phòng Lục, cô nghe ở đâu ra vậy? Tôi đến nhà họ Lưu thăm hỏi là sự thực, còn đại diện cho bí thư Cao Dục Lương là tin đồn ác ý. Tôi là gì mà đại diện được cho bí thư Cao Dục Lương chứ? Lục Diệc Khả cười cười: Thì đó, tôi cũng lấy làm thắc mắc, tổng giám đốc Cao là tổng giám đốc Cao, sao có thể đại diện cho bí thư Cao được...

Đúng lúc này, một kiểm sát viên đi tới báo cáo: Trưởng phòng Lục, bàn giao xong xuôi rồi!

Lục Diệc Khả gật đầu, chào từ biệt Cao Tiểu Cầm. Cao Tiểu Cầm kéo tay Lục Diệc Khả, gương mặt đầy vẻ lưu luyến: Trưởng phòng Lục, rảnh rồi thì ghé đây nói chuyện nhé, nói chuyện với cô thực khiến người ta thoải mái trong lòng đấy!

Nếu chuyển đi của Lục Diệc Khả là một vở văn kịch đầy hàm súc, không lộ ra đi đâu gì, thì bên phía Hầu Lượng Bình lại vừa kinh vừa hiểm, văn võ tu sinh đều lên sàn diễn hết, suýt chút nữa xảy ra sự cố nghiêm trọng.

Vừa bước vào tầng 28 tòa nhà của tập đoàn Dầu khí tỉnh H, Hầu Lượng Bình đã cảm thấy bầu không khí có gì đó không ổn. Bàn thư ký đối diện với cửa thang máy không có ai trực, hành lang không một bóng người, cửa phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc không ngờ lại khóa ở bên ngoài. Vừa khéo, một nhân viên lao công đang xách cây lau nhà vội vã đi qua trước mặt, Hầu Lượng Bình bèn gọi chị ta lại, hỏi xem tổng giám đốc Lưu Tân Kiến có ở đây không? Người lao công rất căng thẳng, đầu lắc như cái trống bỏi: Tôi không biết, tôi không biết. Nói đoạn, chị ta rào bước lách vào thang máy đi xuống luôn.

Tình hình không ổn, có khả năng người lao công đã khóa trái Lưu Tân Kiến trong phòng rồi! Xét đến vai trò đặc thù, tầm quan trọng của Lưu Tân Kiến, Hầu Lượng Bình lập tức quyết đoán, ra lệnh cho cảnh sát tư pháp phá cửa. Mấy viên cảnh sát xông lên phá khóa, sau khi cắt xong, lại đập mạnh cửa ra. Cánh cửa bị sức mạnh đẩy bật ra. Các cảnh sát xông vào, Hầu Lượng Bình lập tức theo sau. Vừa vào trong phòng, một cảnh tượng giật mình hiện ra trước mắt anh...

Vị chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dầu khí tỉnh có xuất thân là lính trinh sát, Lưu Tân Kiến đang cầm con dao gọt hoa quả, đứng trên chiếc bàn làm việc lớn sát cửa sổ, lưỡi dao đề lên động mạch cổ, khản giọng gào thét: Đừng qua đây, các... các người đừng qua đây! Các... các người mà lại đây tôi sẽ tự sát...

Trái tim Hầu Lượng Bình trầu xuống, hồng bết! Lưu Tân Kiến là nhân vật then chốt của vụ án này, ngộ nhớ anh ta xảy ra chuyện thì bao nhiêu công sức trước đó đầu đổ sông đổ biển hết! Nhất định phải thận trọng. Nghĩ vậy, Hầu Lượng Bình chầu chậm nhích lại gần bàn làm việc, nhẹ nhàng động viên: Ừm, tổng giám đốc Lưu, anh hãy bình tĩnh lại, bỏ con dao xuống trước đã!

Lưu Tân Kiến vẫn hét lớn: Vậy các người lùi ra trước, để tôi có thời gian bình tĩnh lại!

Hầu Lượng Bình vẫn tìm cách nhích lên trước: Được thôi, nhưng trước tiên anh hãy bỏ con dao trên tay xuống đã!

Lưu Tân Kiến vung dao loạn xạ: Không, không, các người lùi ra trước đã, tất cả ra ngoài hết...

Quả tim Hầu Lượng Bình lại càng thất lại, anh ngầu ngừ giây lát, đành lùi ra mấy bước: Tổng giám đốc Lưu, sự việc đã thế này rồi, mong anh tốt nhất hãy lý trí một chút! Anh xuất thân là quân nhân, lại từng làm việc nhiều năm bên cạnh đồng chí bí thư tính ủy tiên nhiệm, ít nhất cũng phải có chút giác ngộ chứ? Đừng tự làm cho mình khó coi như vậy nữa, cũng đừng làm khó chúng tôi, hôm nay chúng tôi chỉ triệu tập anh đến xét hỏi bình thường mà thôi.

Lưu Tân Kiến cười khẩy: Bớt nhảm nhí đi, tôi biết các người muốn làm gì, mau lùi ra ngoài!

Hầu Lượng Bình lại lùi thêm mấy bước ra phía cửa, đưa tay ra hiệu, mấy viên cảnh sát tư pháp cũng lùi lại.

Lúc này, thiết bị trước ngực Hầu Lượng Bình chớp chớp đèn đỏ, thể hiện "đang ghi hình". Hầu Lượng Bình chỉ vào đèn đỏ, nói: Tổng giám đốc

Lưu, thiết bị này của tôi đang giám sát lại lần chấp hành nhiệm vụ này, mọi hành động của anh đều sẽ được máy quay ghi lại. Tôi nghĩ khi anh bình tĩnh, ngày khác xem lại sẽ thấy hối hận không kịp đó! Lưu Tân Kiến thở dài: Giờ tôi đã hối hận không kịp nữa rồi, từ lâu đã có người ám thị tôi ra nước ngoài tránh gió mà tôi lại không chịu nghe! Hầu Lượng Bình lập tức dậm bước lên: Còn có chuyện này sao? Để anh cũng tẩu thoát đi như Đinh Nghĩa Trân hả? Tổng giám đốc Lưu, nói thực cho anh biết, cuộc sống của Đinh Nghĩa Trân ở nước ngoài cũng chẳng dễ dàng gì đâu, giờ đang rửa bát ở một nhà hàng Trung Quốc tại Canada, còn bị đám xã hội đen người Hoa ở đó uy hiếp nữa! Lưu Tân Kiến buột miệng nói: Anh bạ vừa thôi, Đinh Nghĩa Trân đang ở Ghana bên châu Phi mở công ty khai thác mỏ vàng kia kìa!

Hầu Lượng Bình cảnh giác một cách bản năng: Tổng giám đốc Lưu, sao anh biết chuyện này? Nói ra được là biểu hiện lập công! Lưu Tân Kiến cười nhạt: Lập công cái gì? Tôi tự đâm mình một nhát, người ngã ngựa ra sau một cái, từ tầng hai mươi tám này rơi xuống là mọi chuyện kết thúc rồi! Vừa vung con dao gọt hoa quả, Lưu Tân Kiến vừa kêu lên: Hầu Lượng Bình, tôi biết anh, từ lâu đã có người nói với tôi rồi, bảo anh là kẻ không nhận người thân, rơi vào tay anh chỉ có nước chết thôi! Hầu Lượng Bình nở một nụ cười ôn hòa: Hoàn toàn ngược lại, rơi vào tay tôi có lẽ anh sẽ được cứu ấy chứ! Trước tiên bỏ con dao xuống được không? Lưu Tân Kiến vung dao lên quát: Vậy anh bảo cảnh sát ra ngoài trước đi!

Hầu Lượng Bình để ý thấy bàn làm việc ở sát cửa sổ, mà cửa kính đã mở sẵn. Đúng như Lưu Tân Kiến nói, vị chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc này chỉ cần nhảy xuống từ tầng hai mươi tám, vậy thì mọi thứ đều sẽ kết thúc. Anh cần phải khiến anh ta ổn định lại đã, bèn nhượng

bộ, hạ quyết tâm ra lệnh cho các cảnh sát: Các anh ra ngoài, tôi cần nói chuyện riêng với tổng giám đốc Lưu. Mấy viên cảnh sát tuân lệnh lùi ra bên ngoài cửa, trong phòng chỉ còn lại một mình Hầu Lượng Bình.

Lưu Tân Kiến thoáng do dự một chút, cũng ném con dao gọt hoa quả xuống đất.

Hầu Lượng Bình thở phào một hơi, ngẫm tính toán xem thời cơ nào thích hợp để nhào lên, ôm lấy tay lính trinh sát đã giải ngũ này. Nhưng cựu trinh sát dường như đã nhìn thấu tâm tư của trinh sát viên đương nhiệm, kịp thời nhanh nhẹn thò một chân ra ngoài cửa sổ, ngẫ trên bậu cửa. Được rẫ đấy, nói đi. Nét mặt cựu trinh sát Lưu Tân Kiến trở nên thoải mái hơn, còn quả tim Hầu Lượng Bình thì như muốn nảy lên tận cổ họng.

Hầu Lượng Bình càng không thể ngờ được, có người đang mong đợi Lưu Tân Kiến nhảy xuống. Giả sử anh mà có siêu năng lực thấu thị quan sát toàn phương vị, vậy thì ánh mắt anh chỉ cần vượt qua con đường Trung Sơn Bắc nhộn nhịp, hẳn sẽ phát hiện ở tòa nhà Hải Thiên Quốc Tế phía đối diện có một người đang dùng ống nhòm quan sát cửa sổ tòa nhà tập đoàn Dầu khí tỉnh bên này. Khi trong ống nhòm hiện ra cảnh Lưu Tân Kiến đang ngẫ vắt vèo một chân thò ra ngoài cửa sổ, người đó liền hưng phấn báo cáo qua điện thoại di động: Anh ta thò một chân ra ngoài rẫ! Người trong điện thoại cũng hưng phấn không kém: Tốt, anh ta nhảy xuống thì tốt quá rẫ...

Hầu Lượng Bình khuyên giải Lưu Tân Kiến đừng nhảy xuống: Tổng giám đốc Lưu, tôi biết anh không sợ chết, hẫ còn làm lính trinh sát trong quân đội, anh từng cứu con của người dân vùng trú đóng trong đám cháy lớn, lập công hạng ba. Nhưng hôm nay nếu anh tự sát để khỏi bị bắt, thì thanh danh sẽ mất hết đấy, chắc hẳn không còn mặt mũi nào để gặp các bậc

trưởng bối ở dưới tuổi vàng đâu nhỉ? Nét mặt Lưu Tân Kiến thay đổi rõ rệt: Hầu Lượng Bình, anh cũng tìm hiểu về tôi rồi đấy nhỉ! Hầu Lượng Bình đáp: Đi đâu tra vụ án của anh mà không tìm hiểu thì tôi thất trách rồi. Có biết tại sao tôi đích thân tới không? Chính vì lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nhưng rốt cuộc vẫn xảy ra rồi... Lưu Tân Kiến cười khẩy: Cục trưởng Hầu, đi đâu này chứng tỏ anh tìm hiểu về tôi vẫn chưa đầy đủ. Hầu Lượng Bình thừa nhận: Có thể, vì vậy chúng ta cần phải nói chuyện nhiều hơn, tìm hiểu kỹ hơn! Tổng giám đốc Lưu, anh xem chúng ta có thể nói chuyện như hai chiến sĩ, hoặc hai người lịch sự hay không, anh rút chiếc chân bên ngoài cửa sổ lại? Lưu Tân Kiến đã có vẻ ngượng ngùng, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: Nhưng tôi nghĩ vậy mới thấy dễ chịu! Hầu Lượng Bình lắc đầu: Nhưng không được lịch sự đâu, thật đó. Tôi biết anh muốn giữ thể diện, muốn giữ tôn nghiêm. Giờ hình ảnh này bị máy quay ghi lại, sau này xem lại anh nhất định sẽ hối hận! Lưu Tân Kiến ngẩn ngơ giây lát, rốt cuộc cũng thu chân thò ra ngoài cửa sổ vào trong.

Hầu Lượng Bình nén cảm giác vui mừng trong lòng xuống, bình tĩnh bước đi trong phòng. Nguy hiểm vẫn chưa hoàn toàn được loại trừ, Lưu Tân Kiến vẫn còn căng thẳng, đứng trên bàn làm việc, điệu bộ sẵn sàng nhảy ra ngoài. Hầu Lượng Bình làm ra vẻ không để tâm: Tổng giám đốc Lưu này, tôi biết anh là con cháu gia đình cách mạng, ông nội anh hy sinh trong chiến tranh chống Nhật, đúng không? Lưu Tân Kiến tròn to mắt: Đúng vậy, ông nội tôi là cán bộ tham gia cách mạng năm 38, năm kia đài truyền hình tỉnh có làm bộ phim, chính là chuyện về ông nội tôi! Hầu Lượng Bình lại nói tiếp: Còn bà ngoại anh nữa! Năm đó bà ấy là đại tiểu thư nhà tư bản dân tộc ở Kinh Châu, sinh ra trong nhung lụa ngọc ngà, nhưng lại coi tiền tài như đất bụi, phải không? Lưu Tân Kiến nhướng mày

lên: Chuyện này anh cũng biết? Không sai chút nào, bà ngoại tôi thường trộm vàng bạc châu báu trong nhà, đem tiền trong sổ sách chuyển ra ngoài, đưa cho tổ chức hoạt động ngầm ở Kinh Châu làm kinh phí. Hầu Lượng Bình tiếp lời: Thời kỳ khó khăn nhất, kinh phí của tổ chức đều do bà ấy cung cấp còn gì! Hôm nay anh nhảy xuống, để xem ở dưới suối vàng bà ấy sẽ mắng anh thế nào! Nói đoạn, Hầu Lượng Bình vẫy vẫy tay: Xuống đây nói chuyện được không? Anh đứng cao thế, tôi chóng mặt.

Lưu Tân Kiến nhảy xuống khỏi bàn làm việc, ngã xuống ghế. Bà không khí dụi đi đáng kể.

Hầu Lượng Bình thở dài, tỏ vẻ cảm động: Tổng giám đốc Lưu, hai đời trước nhà anh gần như người nào cũng đều là đảng viên, bản thân anh cũng là đảng viên, so ra, anh đi tới nước này, rốt cuộc là kém đời trước cái gì vậy? Có phải là tín ngưỡng hay không, đã không còn tín ngưỡng nữa rồi đúng không?

Lưu Tân Kiến nói rằng mình không hề mất tín ngưỡng, thậm chí còn thuộc lòng cả *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản*! Nói đoạn, anh ta liền đọc luôn: *một bóng ma, một bóng ma của chủ nghĩa cộng sản lưu lạc ở châu Âu. Vì tiêu diệt tận gốc bóng ma này, mọi thế lực ở châu Âu già nua, Giáo hoàng và Sa hoàng, Metternich và Guizot, phe cấp tiến Pháp và cảnh sát Đức đều liên kết lại...*

Hầu Lượng Bình nhìn Lưu Tân Kiến, lắng lắng nghe anh ta khảng khái đọc thuộc lòng một cách tràn trề tình cảm, thần nhủ: Tay Lưu Tân Kiến này đúng là một kẻ kỳ lạ. *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản* mà cũng thuộc lâu lâu được như vậy! Sách vở trong phòng làm việc của anh ta cũng toàn là kinh điển Mác Lê, ngược mắt nhìn lên, từng dãy từng dãy sách bìa cứng trông như Vạn lý trường thành. Nghe nói, vị tổng giám đốc này giờ xem

mấy phim điện ảnh cách mạng kinh điển vẫn rơi nước mắt, thích nhất là *Lenin tháng 10*. Lưu Tân Kiến có niềm yêu thích bất bình thường với các bậc thầy của cách mạng vô sản, chuyện này thì có vẻ không phải là giả dối. Nghĩ lại thấy cũng phải, tay cựu trinh sát này hồi ở trong quân đội từng được giáo dục rất kỹ, lúc làm thư ký chính cho Triệu Lập Xuân lại học thêm một phen nữa. Đứng nghiệp đánh giá anh ta là người có trí nhớ tốt phi thường. Đừng nói là *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản*, thậm chí cả *Tư bản luận* anh ta cũng có thể đọc thuộc lòng cả đoạn dài.

Lưu Tân Kiến không đọc nữa, đột nhiên ngừng lại, cảm khái thốt lên: Người vô sản chỉ mất đi xiềng xích, sẽ nhận được cả thế giới này! Các bậc thầy vĩ đại nói thật hay. Lúc này, cảnh sát tư pháp ở bên ngoài chờ thời cơ đã xuất kỳ bất ý ập vào, khống chế Lưu Tân Kiến, còng tay anh ta lại. Quả tim Hầu Lượng Bình giờ mới hạ xuống. Tổng giám đốc Lưu này, giờ anh vẫn là người vô sản nhỉ? Anh có thêm xiềng xích, lại còn sắp mất đi cả cuộc đời trước mắt rồi đấy! Đi thôi, hôm nay anh cũng giờ trò đủ rồi!

Trước khi ra khỏi cửa, Hầu Lượng Bình tiện tay đóng cánh cửa sổ từ nãy vẫn làm anh nơm nớp lo âu lại.

Kẻ theo dõi nãy giờ vẫn lén lút quan sát động tĩnh ở tòa nhà đối diện, từ khi Lưu Tân Kiến rút chân vào trong cửa sổ đã bắt đầu nghi hoặc: ủa, chân đâu mất rồi? Hắn ta dịch chuyển ống nhòm lên xuống, sang trái rồi lại sang phải tìm kiếm mấy lượt. Cả tòa nhà có vô số ô cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên cửa kính phản quang khiến hắn hoa mắt chóng mặt. Chỗ này chỗ kia, lúc thì có chân, lúc lại không có chân, làm hắn hết sức vất vả. Tới khi cửa sổ phòng làm việc của Lưu Tân Kiến đóng lại, kẻ theo dõi mới hiểu ra bên đó xảy ra biến cố rất lớn, vở kịch hay mà hắn chờ đợi đã không thành! Kẻ theo dõi thất vọng buông ống nhòm, mở miệng chửi cha chửi mẹ.

Lúc này, điện thoại di động vẳng ra giọng nói đầy quyền uy lúc này:
Hừm? Sao rồi?

Kẻ theo dõi vội vàng báo cáo: Chân không thấy đâu nữa! Cái đồ hèn nhát, rốt cuộc hắn vẫn không nhảy xuống...

35.

Ngay buổi chiều hôm Lưu Tân Kiến bị bắt, Kỳ Đồng Vĩ đã gọi điện thoại tới, nói muốn mời Hầu Lượng Bình đến làng nghỉ mát Sơn Thủy ăn tối. Chuyện này rất bất thường. Bất thường hơn nữa là, khi Hầu Lượng Bình nói đang bận xử lý vụ án không đi được, Kỳ Đồng Vĩ lại nói trắng ra: Hỏi cung Lưu Tân Kiến ở tập đoàn Dầu khí chứ gì? Con trai bí thư tỉền nhiệm Triệu Lập Xuân là Triệu Thụy Long cũng vì chuyện này mà đến, muốn gặp cậu, chắc là ý của bí thư Triệu.

Trong óc Hầu Lượng Bình lóe lên một loạt suy nghĩ: Phản ứng nhanh thật, vả lại còn thẳng thắn trực diện như vậy, có trò hay r ồi! Nghĩ vậy, nhưng anh lại tỏ ra kinh ngạc: Đến cứu người ra hả? Bữa cơm này tôi còn đi ăn được hay sao? Kỳ Đồng Vĩ nói: Có gì mà không ăn được chứ? Có tôi đi với cậu, cậu sợ cái gì? Hầu Lượng Bình cố ý nói rõ ra: Chuyện của Lưu Tân Kiến rất phiền phức, người đã bắt r ồi, án cũng lập r ồi! Kỳ Đồng Vĩ hờ hững nói: Người bắt r ồi có thể thả, án lập r ồi cũng có thể hủy đi mà! Hầu Lượng Bình thở dài: Ông anh, làm gì có chuyện đơn giản vậy? Tôi không phải anh, tôi mới được đi đâu đến vài tháng, dám làm bữa hay sao? Bữa cơm này đừng ăn thì hơn. Kỳ Đồng Vĩ vẫn chưa dừng lại: Vậy thì qua đây hát đi, người ta đang hỏi xem cậu là quân ta hay quân địch đấy!

Gập di động lại, trong lòng Hầu Lượng Bình dâng lên cảm giác mừng r ời. Đây chính là hiệu quả mà anh chờ đợi: Hành động Kiểm Sắc đã dụ được con quái vật lớn thò đầu ra r ồi... phen này không chỉ là con nhện đen lớn trên màn lưới nữa, cậu ấm nhà họ Triệu xưa nay như r ồng th ần thấy

đầu không thấy đuôi mang theo ý chỉ của ông bố bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm đến đây cứu người rồi! Chẳng những vậy, giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ không ngờ lại bất chấp tất cả đích thân sắp xếp, thế này là thế nào? Làm sao có thể không đi thăm dò cho rõ ngọn ngành đây chứ? Xem ra, bắt giữ Lưu Tân Kiến mười phần có đến tám chín là đã điểm trúng tử huyệt của đối phương rồi.

Hầu Lượng Bình đến phòng làm việc của viện trưởng Viện kiểm sát, trình trọng báo cáo khẩn cho Quý Xương Minh.

Quý Xương Minh cũng rất kinh ngạc, không ngờ lại kinh động đến Triệu Lập Xuân nhanh như vậy! Giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ không ngờ lại dám công khai đòi cứu người ra như vậy, thế này là sắp lật bài ngửa đến nơi rồi! Vì vậy, Quý Xương Minh phán đoán đây là tiệc Hồng Môn, khuyên Hầu Lượng Bình tốt nhất đừng đi. Hầu Lượng Bình lại cảm thấy, có tiệc Hồng Môn mới có cơ hội xem Hạng Trang múa kiếm, càng cần thiết phải đi. Quý Xương Minh đi đi lại lại suy nghĩ, ánh mắt hoàn toàn không nhìn về phía Hầu Lượng Bình: Nhưng rất mạo hiểm đấy! Tình hình lúc này là chúng ta đã từng bước tiến lại gần chân tướng sự thật rồi, vụ tai nạn của Trần Hải không còn mờ mịt nữa, cái chết của Lưu Khánh Chúc khi đi du lịch cũng đã có được giải thích hợp lý. Có thể nói, về cơ bản chúng ta đã nhìn rõ đối thủ, cũng biết đối thủ nguy hiểm đến mức nào! Bọn chúng chơi với cả hai phe hắc bạch, lòng dạ độc ác lắm! Hầu Lượng Bình bèn nói ra những suy nghĩ trong lòng, nhân vật nguy hiểm nhất chính là vị đàn anh ở trường đại học của anh, Kỳ Đồng Vĩ. Quý Xương Minh chăm chú nhìn Hầu Lượng Bình nói: Cậu nghĩ được vậy thì tốt. Kỳ Đồng Vĩ là giám đốc công an tỉnh, nếu anh ta làm Hạng Trang trong tiệc Hồng Môn, màn múa

kiếm thời hiện đại này sẽ lấy mạng cậu đấy! Trần Hải đã nếm đủ rồi, tôi không muốn cậu mạo hiểm thêm nữa.

Hầu Lượng Bình cố gắng thuyết phục cấp trên: Tình hình không giống nhau mà, tôi không phải là Trần Hải, tôi là Tôn hầu tử! Kỳ thực, Trần Hải vừa gặp chuyện, nghi phạm đầu tiên nảy ra trong đầu Hầu Lượng Bình chính là Kỳ Đồng Vĩ. Kỳ Đồng Vĩ là nhân vật kiểu Julien trong truyện *Đỏ và Đen* của Stendhal, có thể bất chấp tất cả để trở nên nổi trội hơn người, để bảo vệ danh dự, địa vị, quyền lực, tài sản không dễ gì có được, anh ta cũng sẽ bất chấp tất cả. Vì vậy, từ lâu anh đã đề phòng vị đàn anh này rồi. Lúc này, Quý Xương Minh cũng chọn lúc thích hợp để nói lời thật lòng, bảo ông ta cũng nghi ngờ Kỳ Đồng Vĩ một thời gian rồi, từ khi Đinh Nghĩa Trân bất ngờ trốn thoát. Ông ta chưa từng nghi ngờ Lý Đạt Khang, Lý Đạt Khang chưa từng có kinh nghiệm làm công an và công tác chính trị pháp luật, không thể nào sắp xếp một vụ tàu thoát khẩn cấp mà lại chu đáo kín kẽ như vậy được.

Hầu Lượng Bình bật cười: Nếu suy nghĩ của chúng ta đã giống nhau, bữa tiệc Hông Môn này tôi lại càng phải đi, cơ hội đi đầu tra tốt như vậy tuyệt đối không thể nào dễ dàng bỏ qua được, cho dù mạo hiểm một chút cũng đáng mà. Cuối cùng, Quý Xương Minh đành đồng ý, nhưng yêu cầu Hầu Lượng Bình phải đeo thiết bị ghi âm, ghi lại toàn bộ quá trình để làm chứng cứ xác thực, đề phòng sau này bị vu oan hãm hại.

Tối hôm đó, người đến đón Hầu Lượng Bình vẫn là Cao Tiểu Cần. Cao Tiểu Cần lái xe ra khỏi nội thành, phóng vun vút trên con đường ngoại ô. Trăng lu gió lớn, sông Ngân Thủy ven đường và dãy núi Thạch Mã trập trùng nhấp nhô đầu bị bóng đêm che khuất. Hầu Lượng Bình cảm thấy hơi tiếc, anh thích phong cảnh xung quanh làng nghỉ mát Sơn Thủy, đặc biệt

thích nghe tiếng nước chảy róc rách của sông Ngân Thủy, nhưng buổi tối hôm đó lại không nghe được, tiếng nước chảy có lẽ đã bị tạp âm của xe hơi trên đường nhấn chìm hết rồi. Lúc họ ở trên đường vừa khéo cũng là giờ cao điểm tan tãn, xe ra vào thành phố rất nhiều...

Trên đường, Hầu Lượng Bình cố ý hỏi Cao Tiểu Cần, công tử nhà bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân thực sự đến vì tay Lưu Tân Kiến ở tập đoàn Dầu khí tỉnh H sao? Giống như Kỳ Đồng Vĩ, Cao Tiểu Cần cũng không né tránh, nói Lưu Tân Kiến từng làm thư ký cho Triệu Lập Xuân tám năm, nay xảy ra chuyện người ta có thể không quan tâm hay sao? Lưu Tân Kiến đã bị bắt rồi, cũng không thể ép Cục chống tham nhũng hủy án thả người, chỉ hy vọng có thể lấy việc luận việc, không nên để dính dấp rộng quá.

Hầu Lượng Bình nói đầy ẩn ý: Vụ của Lưu Tân Kiến không phải nhỏ đâu! Hình như còn có người khuyên anh ta ra nước ngoài tránh gió, cùng với Đinh Nghĩa Trân sang châu Phi mở công ty khai thác mỏ vàng? Tôi rất muốn biết, ai đã khuyên Lưu Tân Kiến như vậy? Người này có mục đích gì? Cao Tiểu Cần liếc mắt nhìn Hầu Lượng Bình nói: Cục trưởng Hầu, anh đã muốn biết vậy thì tôi nói cho anh biết, là công tử nhà họ Triệu đấy! Nói đoạn, Cao Tiểu Cần hỏi ngược lại với giọng bông đùa: Cục trưởng Hầu, có phải anh đã ngửi được mùi của con mồi rồi hay không? Hầu Lượng Bình gật đầu: ừm, cục trưởng Cục chống tham nhũng mà, chức trách là vậy, phản ứng bản năng thôi. Cao Tiểu Cần nghiêng đầu, dịch lại gần Hầu Lượng Bình, phả đến một làn hương: Anh cảm thấy đã tiếp cận được bí mật cốt lõi của chúng tôi rồi à? Hầu Lượng Bình rất thẳng thắn: Đúng thế, tập đoàn Sơn Thủy núi cao nước sâu lắm! Cao Tiểu cần bật cười: Vậy sao? Lần này anh không phán đoán sai lần đấy chứ?

Hầu Lượng Bình chỉ cười mà không nói. Lúc này, xe họ đã đi vào khu biệt thự nghỉ mát của làng nghỉ mát Sơn Thủy.

Xe dừng lại trước tòa nhà số 1. Sau khi xuống xe, Hầu Lượng Bình lập tức nảy sinh một cảm giác kỳ dị, xưa nay đầu tổ chức ăn tiệc ở tòa nhà tổng hợp, bên đó có đủ các hạng mục ăn uống vui chơi khép kín, hôm nay sao lại chuyển sang khu này rồi? Tòa nhà số 1 là một biệt thự kiểu Pháp, thấp thoáng bóng cây, bốn bề tĩnh lặng, triền núi phía sau thoải thoải vươn lên, phía phải là sân golf rộng lớn. Xung quanh lác đác có vài tòa biệt thự. Hầu Lượng Bình để ý thấy, tòa biệt thự kiểu Anh đối diện cao hơn tòa nhà số 1 một tầng, mái nhà nhọn, phong cách kiến trúc Gothic điển hình. Anh ngấm ngầm ghi nhớ vào đầu mọi chi tiết xung quanh.

Quả nhiên không ổn. Khi anh xuống xe, bước lên bậc cấp bằng đá Đại Lý cùng Cao Tiểu Cần đi vào tiền sảnh tòa nhà số 1, thuộc hạ đặc lực của Kỳ Đồng Vĩ là lão Trình bước lên đón: Tổng giám đốc Cao, cục trưởng Hầu, xin lỗi, giám đốc Kỳ có dặn dò, hôm nay là buổi họp riêng tư, ông ấy và tổng giám đốc Triệu từ Bắc Kinh đến không muốn bị người khác làm phiền, mong hai vị giao điện thoại di động và các thiết bị điện tử ra để chúng tôi tạm thời bảo quản, không hiểu hai vị đây có hiểu giúp cho không?

Cao Tiểu Cần lấy trong túi xách nhỏ ra hai chiếc điện thoại di động, giao cho lão Trình: Giám đốc công an tỉnh đã có chỉ thị, tôi phải làm theo thôi! Hầu Lượng Bình cười cười: Tổng giám đốc Cao làm theo rồi, tôi không hiểu cho thì cũng phải làm theo! Nói đoạn, anh giao điện thoại ra, tiếp tục đi tới. Không ngờ, mới bước được vài bước, thiết bị cảnh báo điện tử liên tục kêu lên. Lão Trình cười cười đuổi theo: Xin lỗi, cục trưởng Hầu, có phải anh vẫn còn một chiếc điện thoại di động hay không? Hầu Lượng

Bình ngẫm nghĩ rồi đáp: Không có! Lão Trình trưng ra bộ mặt việc công thì cứ theo phép công: Thiết bị cảnh báo điện tử không nói dối! Hầu Lượng Bình nhìn chăm chăm vào mặt y: Ý anh là tôi nói dối? Lão Trình vẫn không chịu thôi: Ngoài điện thoại di động, có còn thiết bị điện tử nào khác không? Ví dụ như thiết bị ghi âm ghi hình cỡ nhỏ? Hầu Lượng Bình liếc vờ trán: Đúng là còn một cây bút ghi âm đây! Nói đoạn, anh bèn lấy bút ghi âm ra đưa cho lão Trình: Cất đi, của công đấy, đừng làm mất nhé!

Rời khỏi tiền sảnh, Hầu Lượng Bình có cảm giác như vừa phải giao nộp khí giới. Không có điện thoại di động, anh cũng mất liên lạc với Quý Xương Minh, tình huống có lẽ sẽ nguy hiểm. Lại không thể ghi âm, hôm nay dù bọn họ có nói gì cũng không thể hình thành chứng cứ. Đám người này thực sự rất cao minh. Cũng may, anh không mang súng đi dự tiệc, bằng không có giao ra hay không cũng là vấn đề, vả lại còn làm lộ ra sự cảnh giác của anh từ quá sớm. Chắc, đám người này rốt cuộc muốn làm gì vậy? Đầu óc Hầu Lượng Bình vận động nhanh chóng, đặt ra đủ các khả năng, mô phỏng vô số cảnh tượng nguy hiểm...

Tầng một biệt thự là phòng khách kiêm sảnh tổ chức tiệc tùng, rộng rãi xa hoa, trang trí rực rỡ. Trên xô pha có một người đang ngồi, người này đeo kính gọng vàng, dáng dong dỏng, toát lên vẻ hào hoa phong nhã. Kỳ Đồng Vĩ ngồi bên cạnh anh ta, trông như thể một con lạc đà to lớn đi theo một con sơn dương. Vừa nhìn là biết ngay, vị thư sinh mặt trắng này chính là công tử nhà họ Triệu rồi. Hầu Lượng Bình hơi ngạc nhiên, nhìn vẻ bề ngoài, anh ta không hề giống một tay tỷ phú thủ đoạn thông thiên tài sản mấy tỷ chút nào, mà như thể một thầy giáo thư sinh. Đúng vậy, chính là một thầy giáo bình thường chứ không phải học giả gì cả.

Trước xô pha, Kỳ Đờng Vĩ kéo tay Hầu Lợng Bính, cười ha hả giới thiệu với Triệu công tử: Hầu Lợng Bính, đàn em khóa dưới của tôi, cục trưởng Cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tỉnh, một thanh kiếm sắc bén của Kinh Châu, rất sắc bén đấy!

Có nghe nói, có nghe nói! Triệu công tử nói xong, hai tay đưa ra một tấm danh thiếp. Hầu Lợng Bính nhận lấy, đảo mắt quét một lượt: Triệu Thụy Long, tổng giám đốc Triệu, quả là danh tiếng lẫy lừng! Triệu Thụy Long khiêm tốn mỉm cười: Cục trưởng Hầu đang nói đến cha tôi phải không? Ông ấy làm chủ tịch tỉnh tám năm, bí thư tỉnh ủy mười năm, có thể không khách khí mà nói là tiếng tăm lừng lẫy, còn tôi đây chỉ là doanh nhân bình thường, làm gì có tiếng tăm chứ?

Khiêm tốn, làm ăn lớn như vậy rồi mà vẫn khiêm tốn thế, thật hiếm có! Hầu Lợng Bính quay sang điểm huyệt Kỳ Đờng Vĩ: Đàn anh à, anh cũng phải học theo chút đi! Tổng giám đốc Triệu khiêm tốn như thế, còn anh, càng lúc càng khoe khoang khoác lác rồi đấy, tự tập riêng mà cũng dẫn theo cảnh sát à? Không sợ tôi làm một bản báo cáo gửi lên trên, cách chức anh luôn à?

Kỳ Đờng Vĩ nói chuyện này mà thông ý khác vào, ngấm ngầm uy hiếp: Lợng Bính, cậu có báo cáo chỉ sợ cũng không cách chức tôi được đâu nhỉ? Tôi làm vậy là vì lo cho sự an toàn của cậu thôi, cậu xem cậu đấy, mới được đi đâu tới Kinh Châu chưa đầy ba tháng mà đã đắc tội bao nhiêu người rồi? Nói thực với cậu, người muốn cậu chết sợ là không dưới một tá đâu... Hầu Lợng Bính phá lên cười ha hả: Ô, vậy tôi còn phải cảm ơn bạn học cũ bảo vệ mình rồi?

Bữa tiệc sắp sửa bắt đầu, chủ khách vào ng ồi. Triệu Thụy Long có lẽ là tính cách nôn nóng, hoặc có lẽ là không quan tâm đến bất cứ người nào

khác, vừa ngẩng xuống đã nói thẳng vào chủ đề chính, nhắc tới vụ án của Lưu Tân Kiến. Anh ta bên ngoài tao nhã lịch thiệp, nhưng giọng điệu lại toát lên chất ngang ngược. Triệu Thụy Long nói Lưu Tân Kiến là thư ký trưởng của cha anh ta, vả lại từng làm một mạch tám năm liền, hai người tình cảm như cha với con. Vì vậy, sau khi biết tin Lưu Tân Kiến gặp chuyện, cha anh ta rất lo lắng, đặc biệt phải anh ta đến tìm hiểu tình hình. Có phải rất nghiêm trọng hay không? Hầu Lượng Bình cẩn trọng ứng đối: Trước mắt không tiện nói, vẫn còn chưa bắt đầu thẩm vấn nữa! Kỳ Đồng Vĩ chen miệng vào hỏi: ủa, không phải đã hỏi cung rồi à? Trong điện thoại cậu nói thế mà! Hầu Lượng Bình giải thích: Nhận được điện thoại của anh, tôi liền cho dừng thẩm vấn lại! Cao Tiểu Cầm ngẩng bên cạnh cười vui vẻ: Nói thế tức là cục trưởng Hầu vẫn rất nể mặt bạn học cũ nhỉ! Kỳ Đồng Vĩ ghé mặt lại gần Hầu Lượng Bình, truy hỏi: Chú em, nói thế tức là tôi vẫn còn chút mặt mũi nhỉ? Hầu Lượng Bình dựa người vào lưng ghế, cố ý nói: Tôi cũng lo Lưu Tân Kiến phun bậy phun bạ, Lưu Tân Kiến mà khai sạch thì làm sao lấy việc luận việc được nữa? Hầu Lượng Bình đặc biệt nhấn mạnh: Theo tôi quan sát, Lưu Tân Kiến không phải là tay cứng rắn, tố chất tâm lý khá kém, suýt chút nữa đã nhảy lầu, tôi đoán người này chỉ vài phút là sẽ phun ra hết...

Kỳ Đồng Vĩ trao đổi ánh mắt với Triệu Thụy Long, sau đó quay sang bảo Hầu Lượng Bình: Tôi và thầy giáo Cao có một nỗi lo, Lưu Tân Kiến mà phun bừa phun bãi, ví dụ, ngộ nhỡ hấn cắn bừa vào bí thư tiền nhiệm Triệu Lập Xuân, chúng ta phải ăn nói thế nào đây? Vì vậy thầy giáo hy vọng hôm nay chúng tôi có thể nói chuyện rõ ràng với cậu. Triệu Thụy Long cũng lên tiếng: Cha tôi đã đặc biệt dặn dò bí thư Cao Dục Lương, chuyện này chỉ có thể lấy việc luận việc, đến đây là dừng thôi.

Rốt cuộc cũng lôi thầy giáo vào rồi. Mặc dù chuyện này đã nằm trong dự liệu song Hầu Lượng Bình vẫn lấy làm khiếp sợ. Dẫu sao đó cũng là thầy giáo của anh, dẫu sao bài học hôm trước vẫn còn hiển hiện trước mắt. Chỉ mấy hôm trước, khi lười kiếm chống tham nhũng chỉ vào cựu thư ký của thầy giáo, thầy vẫn bảo anh cần làm gì thì cứ làm, còn bảo anh đừng nghe Kỳ Đồng Vĩ hay bất cứ ai khác nói lung tung, bảo anh nhớ kỹ, Viện kiểm sát là Viện kiểm sát nhân dân, tòa án là tòa án nhân dân, phải vĩnh viễn đặt lợi ích của người dân ở trong lòng! Thế này là thế nào? Anh muốn lập tức gọi điện cho thầy giáo, chứng thực những gì Kỳ Đồng Vĩ và Triệu Thụy Long nói ở đây. Có đi đâu, ngẫm nghĩ xong anh lại thôi. Kỳ thực, anh làm gì mà không biết bí mật của thầy giáo? Trong bàn cờ này, hình ảnh thầy giáo đã hiện lên rõ nét rồi, giờ đi đâu mà anh không biết đó là thầy giáo đã mắc vào đây sâu đến chừng nào, vì vậy chỉ có cách im lặng.

Cao Tiểu Cần rót rượu cho mọi người: Được rồi, vừa ăn vừa nói chuyện đi, hôm nay tôi mời mọi người uống Mao Đài ba mươi năm! Hầu Lượng Bình lập tức thanh minh: Tôi uống chút bia thôi, đàn anh của tôi biết đấy, tôi chỉ uống bia vỉa hè mới thấy vui thôi, số nghèo mà! Kỳ Đồng Vĩ cần chén Mao Đài lên uống cạn: Chúng ta cứ coi đây như quán vỉa hè đi, giống như ngày hôm đó vậy. Ừm, tôi bảo này Lượng Bình, tôi phải nói với cậu vài lời gan ruột, không nói không được! Hầu Lượng Bình vừa ăn vừa uống, cố làm ra vẻ thông dong: Đúng rồi còn gì nữa, đàn anh à, anh tốn nhiều công sức như vậy, tôi mạo hiểm lớn như vậy, hai anh em chúng ta mà không nói với nhau vài câu gan ruột thì chẳng phải có lỗi lắm sao? Kỳ Đồng Vĩ cười ha hả: Lượng Bình, cậu mạo hiểm gì chứ? Coi đây là tiệc Hồng Môn à? Hầu Lượng Bình cũng cười theo: Đấy đấy, không đánh tự

khai kìa, thừa nhận rồi phải không? Được, để Hạng Trang lên đi! Triệu Thụy Long và Cao Tiểu Cầm đưa mắt nhìn nhau, đầu có vẻ lúng túng.

Lúc này, món bào ngư được đưa lên, Hâu Lượng Bình ăn bào ngư, còn nói đùa: Nhiều năm rồi mới được thấy bào ngư Nam Phi to thế này đấy! Tôi không phải tổng giám đốc Triệu, ăn bữa cơm này thực sự là phải mạo hiểm đấy, lỡ hôm nào có vị nào ở đây trở mặt, tôi có thể bị chơi cho một vố ngay. Đăng ảnh Mao Đài ba mươi năm rồi bào ngư Nam Phi lên mạng một cái là tôi khỏi phải làm cái chức cục trưởng Cục chống tham nhũng này luôn! Cao Tiểu Cầm trách móc: Cục trưởng Hâu, anh coi tôi và giám đốc công an tỉnh là loại người gì chứ? Chúng tôi đâu không đề phòng anh, hôm nay nói chuyện thoải mái, sau này anh muốn xử lý chúng tôi cũng có chứng cứ rồi còn gì! Hâu Lượng Bình chấp hai tay lại, cười lên ha hả: Sao có thể chứ? Tôi chẳng lẽ không hiểu mình đang qua lại với nhân vật nào chắc? Bút ghi âm và điện thoại di động của tôi đâu bị các vị thu lại cả, làm gì còn chứng cứ? Ngược lại, các vị có thể cắt ghép ghi âm lời tôi nói, vậy là có thể chìm chết tôi rồi! Triệu Thụy Long này giờ vẫn im lặng, ngồi bên cạnh lạnh lùng quan sát Hâu Lượng Bình, lúc này không nhịn được cất tiếng: Đây là một câu rất thông minh! Cục trưởng Hâu, được giao thiệp với người thông minh như anh quả là khoan khoái! Hâu Lượng Bình liền kính Triệu Thụy Long một ly rượu.

Mọi người ăn ăn uống uống hết sức náo nhiệt. Hâu Lượng Bình ngấm ngấm quan sát hoàn cảnh, đại sảnh này có một đặc điểm: mặt phía Nam toàn bộ đều là cửa kiểu Pháp, trần nhìn rộng mở, hào hoa khí phái. Nhưng cũng dẫn đến một vấn đề, nhìn từ bên ngoài, gian đại sảnh này hoàn toàn phơi bày ra hết không sót gì, tựa như một sân khấu lớn vậy. Nếu kéo rèm vào, vấn đề này liền được giải quyết. Kỳ lạ là phía trên cửa kính kiểu Pháp

này có hộp gấn rèm, nhưng lại không có rèm, hoặc có thể vì nguyên nhân nào đó mà rèm cửa đã được tạm thời gỡ đi. Hầu Lượng Bình không khỏi căng thẳng, từ góc độ của người bắn súng mà nói, phòng khách này không phải là sân khấu, mà là một trường bắn lý tưởng! Cần phải tìm chỗ che chắn, nơi này ngoài bàn ăn, xô pha, căn bản không có chỗ nào để che thân cả. Đương nhiên, động não một chút là thấy có ngay... cả bàn ăn này toàn là quan chức quý nhân, không phải chính là thứ che chắn tốt nhất rồi đó sao.

Kỳ Đổng Vĩ đã hơi ngà ngà say, mặt mũi nghiêm trang ca ngợi bí thư Triệu. Anh ta bảo Hầu Lượng Bình mặc dù tốt nghiệp đại học tỉnh H, nhưng tốt nghiệp xong liền đi Bắc Kinh, không hiểu rõ lắm về tình hình quê nhà. Sự phát triển của tỉnh H không thể tách rời khỏi một người, chính là bí thư Triệu Lập Xuân mà anh ta kính yêu! Công lao của bí thư Triệu không thể xóa nhòa, làm chủ tịch tỉnh tám năm, làm bí thư tỉnh ủy mười năm, lãnh đạo chính trường tỉnh H suốt mười tám năm! Thầy giáo của chúng ta, Cao Dục Lương, cũng là đại tướng dưới tay bí thư Triệu đấy! Triệu Thụy Long càng uống rượu mặt càng trắng, nhưng cảm xúc dần dần dâng cao, nói cũng nhiều hơn: Cha tôi đã đề bạt được những đại tướng cải cách như bí thư Cao, bí thư Lý, nhưng cũng nhìn nhầm một số người, nhìn nhầm một số cán bộ. Những người này đã trở nên hủ bại, từ từ biến chất rồi... Kỳ Đổng Vĩ hòa theo: Thì đó, giống như Lưu Tân Kiến ở tập đoàn Dầu khí tỉnh vậy. Triệu Thụy Long nói: Vì cái tên khốn Lưu Tân Kiến này, cha tôi đã tái phát bệnh tim đấy, giờ đang nằm viện kia kìa! Hầu Lượng Bình lộ vẻ ngạc nhiên ra mặt: Sao lại thế được? Chẳng lẽ bí thư Triệu nhà ta cũng nhận được lợi ích từ Lưu Tân Kiến à? Không thể nào chứ! Cũng đã nói trắng ra rồi, vậy thì cứ thoải mái nói thẳng ra đi, đằng nào cũng có ghi âm ghi hình gì đâu.

Kỳ Đồng Vĩ lại uống một ly Mao Đài, mặt đỏ phừng phừng: Lượng Bình này, cậu biết tổng giám đốc Triệu đây có bao nhiêu tài sản không? Hơn chục tỷ đó, cậu nói xem, bí thư Triệu còn thêm để mắt đến món lợi từ Lưu Tân Kiến đó à? Bí thư Triệu chỉ sợ có người lợi dụng Lưu Tân Kiến làm trò, phá hoại tình đoàn kết của đội ngũ cán bộ tỉnh ta thôi!

Hầu Lượng Bình quay sang phía Triệu Thụy Long, vẻ mặt hết sức thành khẩn: Tổng giám đốc Triệu, đầu óc kinh doanh của anh sao mà giỏi vậy, đây chắc chắn là một huyền thoại của thời đại rồi! Mong anh thứ cho cái thói tò mò bộp chộp của tôi nhé. Triệu Thụy Long có vẻ không vui, nhưng vẫn cố gắng mỉm cười: Tôi hiểu cục trưởng Hầu đang nghĩ gì, cục trưởng Cục chống tham nhũng mà, cũng không thể tránh khỏi nhìn đời với ánh mắt nghi ngờ được. Chuyện này không có gì, tôi đây lòng dạ ngay thẳng, mỗi một đồng tiền mà tôi và các công ty đã lên sàn chứng khoán, chưa lên sàn chứng khoán của tôi kiếm được, đều là lợi nhuận trong sạch có thể phơi bày ra dưới ánh mặt trời!

Hầu Lượng Bình nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, giờ cốc bia lên nói: Được, vậy chúng ta cạn một ly vì lợi nhuận trong sạch này! Nếu đã trong sạch thì còn sợ ai tra xét gì nữa? Tôi cũng đang lo Lưu Tân Kiến nói bừa đây! Dứt lời, anh bảo Cao Tiểu Cầm đổi ly, nói là cũng muốn uống rượu trắng, dầu sao cũng là Mao Đài ba mươi năm, không uống là có lỗi!

Hầu Lượng Bình nhấm nháp rượu trắng, yêu cầu hát kịch màn *Đấu trí*, bảo là mình đến chính là vì màn kịch này. Triệu Thụy Long cảm thấy tình hình không ổn, mặt mũi sầm sì đứng lên, nhưng cũng không thất lễ, vẫn nói một tiếng với mọi người. Anh ta bảo mọi người muốn hát gì thì cứ hát, mình không biết hát, không tiếp được.

Triệu Thụy Long vừa đi, Kỳ Đồng Vĩ liền dịch tới ngồi trước mặt Hầu Lượng Bình, sắc mặt rầu rĩ. Anh ta có lời ấp ú trong lòng đã lâu, nay muốn nói ra! Đòi người đi được tới hôm nay thực cũng không dễ dàng gì, đặc biệt là anh ta, vì vị trí này, anh ta đã bắt chấp cưới một bà mẹ già về nhà cung phụng, đã cung phụng đến tận hôm nay rồi... Hầu Lượng Bình ngắt lời: Cô giáo Lương cũng từng có tuổi trẻ, cũng từng là một người đẹp mà. Lúc anh cầu hôn cô ấy, cô ấy có phải bà già đâu! Kỳ Đồng Vĩ bực bội song cũng rất chân thành: Lượng Bình, sao cậu không thể hiểu cho tôi được một chút hả? Tôi không muốn làm tổn thương cậu! Lúc chúng ta uống bia ngoài quán vỉa hè đã thực lòng tâm sự, cậu biết rồi đấy!

Hầu Lượng Bình cũng xúc động: Đồng Vĩ, tôi có bao giờ muốn làm tổn thương anh đâu chứ? Tôi thực sự không mong muốn anh xảy ra chuyện! Lúc uống say tôi đã nói lời thực lòng, trong lòng tôi, anh từng là một vị anh hùng!

Kỳ Đồng Vĩ nắm lấy tay Hầu Lượng Bình nói: Người anh em, lời này tôi tin cậu. Hồi học đại học, hai chúng ta tuy rằng suốt ngày tranh cãi đấu đá, nhưng thực ra trong lòng đều rất tôn trọng đối phương, phải không? Đã vậy, tôi với cậu hôm nay hãy dốc lòng ra như anh em ruột một nhà đi... Kỳ Đồng Vĩ dịch sát lại gần Hầu Lượng Bình, thì thầm vào tai: Bây giờ tổng giám đốc Triệu không có đây, tổng giám đốc Cao cũng không phải người ngoài, chú em, chú cho một cái giá đi! Muốn bao nhiêu, cứ việc nói ra!

Hầu Lượng Bình giật nảy mình như bị chích điện, ngừng uống rượu, chần chừ chậm hỏi: Ý anh là sao?

Cao Tiểu Cần bên cạnh nói thẳng ra: Trên xe tôi đã nói với anh rồi, bỏ qua cho chúng tôi!

Hầu Lượng Bình nhìn thẳng vào Kỳ Đồng Vĩ: Chúng tôi ở đây bao gồm cả giám đốc công an tỉnh?

Cao Tiểu Cần không che giấu chút nào: Đúng vậy, nói thẳng ra nhé, giám đốc Kỳ cũng có cổ phần ở tập đoàn Sơn Thủy!

Hầu Lượng Bình kinh ngạc đứng bật dậy: Trời ạ, Kỳ Đồng Vĩ! Anh thực sự đi làm ăn rồi hả?

Kỳ Đồng Vĩ lạnh lùng nhìn Hầu Lượng Bình: Hết cách, ba đời trước nghèo đến phát sợ rồi!

Kỳ Đồng Vĩ khom lưng vươn người lại gần Kỳ Đồng Vĩ: Vậy thì, thầy giáo Cao của chúng ta có cổ phần không?

Hầu Lượng Bình lắc đầu: Chuyện này thì không, thứ mà thầy giáo chúng ta muốn là một mảnh giang sơn, là thứ quyền lực gần như vô cùng vô tận. Dù cậu cho thầy một tòa núi vàng, thầy ấy cũng không đem đổi nó lấy quyền lực đâu!

Hầu Lượng Bình không hỏi gì thêm nữa, ưỡn lưng, ngáp một cái dài: Tôi hiểu rồi! Đàn anh, chúng ta có hát kịch nữa không? Cao Tiểu Cần luống cuống: ủa, cục trưởng Hầu, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của chúng tôi! Kỳ Đồng Vĩ đã có tính toán trong lòng: Đừng hỏi nữa, cậu ta đã trả lời rồi. Gọi nhạc công vào, hát đi!

Nhạc công tiến vào ngồi trên ghế kéo đàn Hò, bộ dạng đắm chìm trong tiếng nhạc.

Kỳ Đồng Vĩ cầm mic lên bắt đầu hát: Nhớ năm xưa, đội ngũ của ông đây mới lập nên...

Cho tới lúc này, Cao Tiểu Cần vẫn không từ bỏ nỗ lực cuối cùng. Cô ta kéo tay Hầu Lượng Bình, nũng nịu hỏi: Cục trưởng Hầu, nếu anh không

nói, vậy tự tôi ra một cái giá có được hay không?

Hầu Lượng Bình dường như đã đắm chìm vào trong vở kịch, khẽ giật tay ra khỏi bàn tay mềm mại của Cao Tiểu Cầm, chỉ vào Kỳ Đồng Vĩ nói: Chà, đàn anh của tôi hát hay phết nhỉ, có giọng lắm, còn có giọng hơn năm đó nữa!

Cao Tiểu Cầm giật nảy mình, âm đạm thất sắc: Đúng, đúng, có giọng lắm...

Triệu Thụy Long đứng ngoài vườn hoa hút xì gà. Anh ta nhìn ra được, tay cục trưởng Cục chống tham nhũng này không hề có chút thành ý nào, khó mà mua chuộc được. Triệu công tử rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Triệu Thụy Long nhìn bề ngoài thư sinh nho nhã nhưng thực ra rất độc đoán, vả lại còn rất tùy tiện. Đây là thói xấu do từ nhỏ đã được nuông chiều dung túng mà ra. Cậu ấm này có một châm ngôn: Kẻ nào dám nhìn tao chằm chằm, tao liền móc mắt nó ra.

Độ ẩm trong không khí rất cao, có lẽ sắp có sương mù. Mùi xì gà dường như bám chặt lên người, hồi lâu sau không bay đi, giống như tâm trạng buồn bức ngày đêm đang quấy nhiễu anh ta vậy. Lần này về tỉnh H chuyện gì cũng không thuận, không cứu được tay phó chánh án chơi gái, chớp mắt một cái, Lưu Tân Kiến đã bị bắt luôn rồi. Lưu Tân Kiến là tổng giám đốc công ty lớn của nhà nước, là thư ký trưởng của ông già anh ta, nhiều năm nay đã đem cho nhà họ Triệu vô số lợi ích qua nhiều kênh khác nhau. Người này mà xảy ra chuyện, giấy không gói được lửa nữa. Kỳ Đồng Vĩ cũng nhắc nhở anh ta, Lưu Tân Kiến mà nói bừa bãi, trên tới ông già anh ta, Cao Dục Lương, dưới thì tới đám bạn bè chúng ta, ai cũng gặp chuyện hết. Hai người thương lượng đi thương lượng lại, cuối cùng quyết định chơi nước cờ mạo hiểm. Hôm nay lật bài ra với Hầu Lượng Bình ở

đây, tốt nhất là có thể lôi kéo được người này, nếu không được thì hạ thủ luôn, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của Hầu Lượng Bình!

Lão Trình từ trong bóng tối hiện ra như một bóng ma, báo cáo với Triệu Thụy Long, đã tìm được và khống chế nội gián ở làng nghỉ mát Sơn Thủy rồi. Nếu cần thiết, sự việc sẽ xảy ra thế này: Tên nội gián nổ súng bắn cục trưởng Cục chống tham nhũng Hầu Lượng Bình, sau đó bị cảnh sát bắn chết, trên súng bắn tía sẽ có dấu vân tay rõ ràng của tên nội gián! Hầ Triệu Thụy Long xây dựng trung tâm ăn uống bên hồ Nguyệt Nha, lão Trình là tay cảnh sát khu vực quen, nửa đen nửa trắng, vẫn luôn theo anh ta lẩn lộn, trung thành khỏi bàn, vì vậy được sắp xếp thực hiện nhiệm vụ bắn tía lần này. Chỉ là, giờ anh ta vẫn còn hơi do dự - dẫu sao cũng là tấn công một vị cục trưởng Cục chống tham nhũng, dù thành công hay thất bại cũng sẽ gây ra phiền phức. Triệu Thụy Long xua tay ra hiệu cho lão Trình lùi xuống, mắt nheo lại nhìn chằm chằm vào tòa nhà số 3, chính là biệt thự kiểu Anh đối diện với phòng khách ăn tiệc. Sương mù càng lúc càng dày đặc, cây cối hoa cỏ trong vườn đều trở nên mờ mờ. Triệu Thụy Long vút điếu xì gà đang hút dở đi, thở dài một tiếng. Thành bại đều nằm trong hành động lần này, khiến anh ta không thể không căng thẳng...

Không ngờ, lúc này điện thoại di động lại đổ chuông. Triệu Thụy Long nhìn số hiển thị trên màn hình, không nghe. Điện thoại tiếp tục đổ chuông một cách cố chấp, không ngừng lại. Triệu Thụy Long rút cuộc cũng mở máy, a lô, chị ba ạ...

Từ nhỏ Triệu Thụy Long không sợ ai, chỉ sợ mỗi chị ba. Chị ba anh ta là người lý tính, trí tuệ, hiểu tâm tư anh ta nhất, gần như là con giun trong bụng anh ta. Lúc này, chị ba lại gọi điện tới, giọng điệu uy quyền, không chấp nhận bất cứ lời biện bạch nào: Thụy Long, chú vẫy đuôi một cái là

chị biết chú muốn bay đi đâu rồi! Nghe đây, đừng để những suy nghĩ điên cuồng ấy chiếm lấy tâm trí chú nữa! Chú phải lý trí, phải biết tiến biết lui! Cha ra lệnh cho chú hãy ngừng ngay mọi hành động ngu xuẩn lại! Mau chóng lùi ra khỏi cuộc chém giết ở tỉnh H này đi, đừng đâm đầu vào chỗ chết. Cha chỉ có một đứa con trai là chú, các chị cũng chỉ có một đứa em trai này thôi...

Triệu Thụy Long ứa nước mắt, mọi thứ xung quanh trở nên mờ hồ. Cũng đúng lúc này, còi xe cảnh sát thấp thoáng vẳng lại, từ xa đến gần, càng lúc càng rõ hơn. Triệu Thụy Long sức hiểu ra, hiển nhiên chị ba đã nhận tin có người báo cảnh sát nên mới kịp thời gọi điện cho anh ta đúng lúc này! Nghĩ lại cũng hợp tình hợp lý, cha anh ta đầu sao cũng từng làm chủ tịch tỉnh, rồi bí thư tỉnh ủy tỉnh H nhiều năm, cây to rễ sâu mà!

Triệu Thụy Long đi vào căn biệt thự kiểu Anh, bước chân nặng nề lên trên cầu thang chật hẹp. Anh ta lên căn phòng trên tầng cao nhất, đứng trước ô cửa sổ nhỏ hình bán nguyệt. Đối diện, chính là phòng tiệc ở tòa nhà số 1, bên trong đèn đuốc sáng trưng, như một sân khấu kịch, như một trường bắn, tất cả mọi người đều hiện lên rõ mồn một trong đáy mắt anh ta.

Triệu Thụy Long lại châm một điếu xì gà, hít sâu một hơi, chầm chậm phả ra làn khói xanh.

Ở một góc biệt thự kiểu Anh, tay súng và súng bắn tỉa đều đã sẵn sàng vào vị trí, đang đợi anh ta ra lệnh.

Triệu Thụy Long rốt cuộc cũng không hạ lệnh ám sát, xua xua tay, bảo tay súng rút đi, bản thân anh ta lại không muốn đi. Miệng ngậm điếu xì gà, hai tay Triệu Thụy Long giơ lên một trước một sau, bộ dạng như đang nâng một khẩu súng bắn tỉa, nhắm vào Hâu Lượng Bình chốc chốc lại nhòm lên

nhóm xuống trong phòng tiệc đối diện, miệng phát ra ba tiếng "pằng pằng pằng"...

Trong cái đêm phi thường này, xe công an, xe Viện kiểm sát lần lượt chạy tới.

Vì bữa tiệc Hôn Môn nguy hiểm này, quả tim của Quý Xương Minh gần như đã nảy lên tới cổ họng. Điện thoại di động của Hầu Lượng Bình bị thu, sau khi mất liên hệ với tuyến đầu, Quý Xương Minh lập tức liên lạc với Triệu Đông Lai, kịp thời chạy tới. Triệu Đông Lai thấy Hầu Lượng Bình trong phòng tiệc ở tòa nhà số 1, liền thở phào nhẹ nhõm: Chắc chắn, cục trưởng Hầu ơi, anh sướng thật đấy, còn hát kịch nữa à? Kiểm sát trưởng Quý nhà các anh đang đi khắp nơi tìm anh kia kìa, nghe nói là phải họp đảng ủy Viện kiểm sát, anh còn không mau đến họp đi? Hầu Lượng Bình hiểu ý, vỗ trán nói: Đấy, trí nhớ tệ quá, vừa gặp tổng giám đốc Cao của chúng ta liền quên hết tiết! Đi thôi, đi thôi...

Quý Xương Minh và Lục Diệc Khả lúc này thực ra đã đến hiện trường làng nghỉ mát Sơn Thủy. Hầu Lượng Bình vừa lên xe của Quý Xương Minh, lập tức báo cáo: Viện trưởng Quý, lần này tôi mò được tận đáy của bọn chúng rồi, chỗ này là một ổ sói... một tập đoàn tội phạm quan chức cấu kết với thương nhân.

Ngay câu đầu tiên, Quý Xương Minh đã hỏi: Bao gồm cả người bạn học cũ Kỳ Đồng Vĩ kia của cậu à?

Đúng, về cơ bản có thể nhận định rồi, bản thân Kỳ Đồng Vĩ cũng thừa nhận anh ta có cổ phần ở tập đoàn Sơn Thủy!

Quý Xương Minh nhìn chằm chằm Hầu Lượng Bình hỏi: Vậy chứng cứ đâu? Có lấy được không?

Hầu Lượng Bình lắc đầu: Không có, điện thoại di động, bút ghi âm đều bị thu lại, họ rất cảnh giác!

Quý Xương Minh thở dài: Không có chứng cứ, vậy thì cậu đừng nói gì nữa...

Hầu Lượng Bình đương nhiên hiểu rõ. Anh phân tích, Lưu Tân Kiến chính là một cửa đột phá! Người này không chỉ bản thân có vấn đề, mà còn là điểm nối kết giữa nhà họ Triệu ở Bắc Kinh với tập đoàn Sơn Thủy. Hiện giờ, họ đang sợ Lưu Tân Kiến mở miệng! Hầu Lượng Bình đề nghị, phải thăm vấn tích cực Lưu Tân Kiến ngay trong đêm, để anh ta nhanh chóng mở miệng, không cho đối thủ có cơ hội thở dốc. Quý Xương Minh nhìn đồng hồ nói: Vậy mọi người phải vất vả một phen rồi, tăng ca thôi!

Bình tĩnh lại, Hầu Lượng Bình không khỏi toát hết mồ hôi lạnh. Ngược nhìn bầu trời u ám, anh dường như trông thấy một họng súng đen ngòm đang đeo bám nhắm chuẩn vào đầu mình. Con người vốn yếu ớt vậy đấy, sự sống có thể bị mất đi trong chớp mắt bất cứ lúc nào. Nhưng tối nay mạo hiểm đi ăn tiệc vẫn xứng đáng, Kỳ Đồng Vĩ đã bị ép phải đánh bài ngựa với anh, tuy rằng không có chứng cứ quan trọng, nhưng đã lộ ra rất nhiều manh mối. Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cần mấy người này còn ai có thể chạy được nữa? Pháo đài tập đoàn Sơn Thủy sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Thế nhưng đối thủ phản ứng nhanh ngoài dự liệu của Hầu Lượng Bình. Thăm vấn Lưu Tân Kiến cả đêm không thu được bao nhiêu tiến triển, anh trở về nhà nghỉ, đang định chớp mắt một lúc thì Triệu Đông Lai gọi điện. Triệu Thụy Long đã biến mất thần bí. Khi công an thành phố lục soát biệt thự kiều Anh, anh ta đã nhanh chóng xuất cảnh. Triệu Đông Lai cho gọi Cao Tiểu Cần với danh nghĩa đi điều tra nguyên nhân cái chết của Lưu

Khánh Chúc thì được tin cô ta đã đi Hồng Kông có công chuyện gấp, rõ ràng là chuồn luôn rồi - lúc thu lưới, không ngờ lại để lọt mất hai con cá to.

Hải Lượng Bình buông điện thoại di động xuống, đứng trước cửa sổ ngẩn người ra một lúc. Quá chuyên nghiệp, quá nhanh gọn, hẳn là đã có phương án dự phòng từ trước! Anh thán cảm thán trong lòng, đối thủ không phải đèn cạn dầu, muốn đấu với đám người này không chỉ phải đấu trí đấu dũng, có lúc còn phải so tốc độ nữa, muốn thắng được một ván không hề dễ dàng chút nào...

Người bạn học cũ Kỳ Đồng Vĩ dường như đang đứng bên ngoài, trên gương mặt tuấn tú nở một nụ cười đắc ý.

36.

Bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim rất coi trọng mạng Internet, thường xuyên trả lời ngẫu nhiên các vấn đề nóng của xã hội mà cư dân mạng đưa ra. Trưởng ban Bạch, thư ký của ông ta cũng thường báo cáo lại phản ánh của cư dân mạng. Những sự kiện mới xuất hiện trên mạng, sau khi được trưởng ban Bạch lọc lại, chỉnh lý, bao giờ cũng được kịp thời đưa tới trước mặt Sa Thụy Kim sớm nhất...

Bí thư Sa, hôm nay có hai tin tức có lẽ anh sẽ quan tâm. Một là, các công nhân nhà máy Đại Phong ở Kinh Châu đi làm tan làm qua cửa sổ lúc nửa đêm, hết như ăn trộm, một nữ công nhân năm mươi tuổi vì vậy mà ngã bị thương.

Sa Thụy Kim lúc này đang tập luyện trên máy chạy bộ, thở hổn hển hỏi: Nhà máy Đại Phong có phải là cái nhà... nhà máy bị giải tỏa di dời đã xảy ra sự kiện "16 tháng 9"? Tại sao lại có tình trạng này vậy?

Trưởng ban Bạch không nói được nguyên nhân: Chuyện này tôi làm sao biết được ạ? Còn một vụ nữa cũng là ở Kinh Châu. Phòng khiếu nại tố cáo quận Quang Minh làm ăn không ra gì, cửa sổ làm việc thiết kế rất kỳ quặc, làm người dân lên khiếu nại than khổ ầu ỹ...

Sa Thụy Kim xuống khỏi máy chạy bộ, vừa lau mồ hôi vừa dặn dò: Hôm nay là cuối tuần, chúng ta bất ngờ đi xem thế nào! Anh thông báo cho Lý Đạt Khang, gặp mặt ở phòng khiếu nại quận Quang Minh! Trăm thứ hai đến nhà máy Đại Phong, anh dặn tài xế đón cả Trần Nham Thạch đi nữa, ông ấy rất quen thuộc cái nhà máy này!

Lúc nhận được điện thoại của trưởng ban Bạch, Lý Đạt Khang không khỏi giật mình hoảng hốt. Công việc có gì sơ suất rồi? Bí thư Sa Thụy Kim sao đột nhiên lại muốn đến phòng khiếu nại quận Quang Minh? Vì công việc quá bận, lâu lắm rồi ông ta cũng không hỏi đến chuyện ở phòng khiếu nại quận Quang Minh. Chị giúp việc Điền Hạnh Chi ở bên cạnh an ủi ông ta, nói: Liệu có phải vì cửa sổ tiếp dân kia đã được cải tạo thành công, bí thư Sa chú ý đến, muốn làm thành điển hình không ạ? Lý Đạt Khang mặt không cảm xúc, nói: Mong là vậy, mong là tay Tôn Liên Thành kia làm được chút chuyện gì đó!

Đi tới phòng khiếu nại, vội vàng bước qua cửa, Lý Đạt Khang tìm kiếm các ô cửa tiếp dân theo bản năng. Bây giờ, ông ta mới phát hiện ra trò lá mặt lá trái của Tôn Liên Thành, anh ta cơ bản không sửa chữa gì cả, cửa sổ vẫn thấp tẹt như thế, chỉ đặt ở phía trước sáu ô cửa sổ sáu cái ghế tre nhỏ, mà những cái ghế này đều sắp bị người dân đến khiếu nại ngồi gãy ra rồi. Tức cười hơn nữa là, trên mỗi ô cửa tiếp dân đều treo một cái túi vải trống rỗng bần thiêu, trên bệ cửa vương vài mấy cục kẹo hoa quả... đầu Lý Đạt Khang như muốn nổ tung ra, không ngờ Tôn Liên Thành lại qua mặt ông ta như vậy!

Trong sảnh trống trơn, không thấy bóng dáng bí thư tỉnh ủy đâu. Lý Đạt Khang đang định gọi điện cho trưởng ban Bạch thì bên tai vang lên giọng Sa Thụy Kim: Đồng chí Đạt Khang, lại đây, tôi ở đây này! Lý Đạt Khang giờ mới phát hiện, Sa Thụy Kim cũng ngồi ở vị trí nhân viên tiếp nhận khiếu nại giống như lần trước ông ta đối phó với Tôn Liên Thành. Lý Đạt Khang vội bước đi tới trước ô cửa. Sa Thụy Kim ngồi bên trong thò ra bàn tay to mập mập: Lại đây lại đây, đồng chí Đạt Khang, hôm nay chúng ta phải nói chuyện cho thỏa nhé!

Lý Đạt Khang nửa ng ời nửa đứng trước ô cửa nhỏ, bắt tay Sa Thụy Kim, rửa tai lắng nghe.

Sa Thụy Kim nói với giọng trào phúng: Cửa sổ tiếp dân của phòng khiêu nại quận Quang Minh thiết kế rất đặc biệt, được người ta đưa lên mạng r ồi đấy! Hôm nay tôi cố tình đến xem, thực là danh bất hư truyền, quả nhiên rất đặc sắc! Tôi nghĩ chắc không chỉ ở Kinh Châu, mà ở cả tỉnh H này cũng là độc nhất vô nhị r ồi! Kế đó, ông ta lại hỏi Lý Đạt Khang sao không ng ời? Ng ời xuống nói chuyện đi, sau lưng không phải có chiếc ghế nhỏ đấy sao? Bí thư tỉnh ủy còn chỉ vào cái túi vải bần thủ nói: Lúc nào khô miệng có thể ăn kẹo, đừng để nuôi ru ồi nuôi nhặng thế chứ! Lý Đạt Khang nhăn mặt, đẩy gọng kính kim loại sắp trượt xuống sống mũi, cố gắng ngược mái đầu hoa râm lên, đối thoại với Sa Thụy Kim ng ời bên trong ô cửa đang nhìn từ trên cao xuống: Bí thư Sa, anh đừng nói nữa, tôi kiểm điểm! Giày vò người dân đến khiêu nại như vậy, tôi có trách nhiệm!

Sa Thụy Kim động lòng trắc ẩn, bảo ông ta vào trong nói chuyện, ng ời xồm kiêu này nhìn thôi cũng thấy khó chịu r ồi! Lý Đạt Khang nhăn nhó từ chối: Không, bí thư Sa, anh đừng thương hại tôi, không đốc thúc cán bộ lười nhác, tôi đáng phải như vậy! Người dân đến khiêu nại phải chịu khổ, tôi cũng nên trải nghiệm một l ần cho nhớ! Sa Thụy Kim bèn bảo ông ta lấy chiếc ghế tre nhỏ sau lưng, ng ời nói chuyện đầu sao cũng dễ chịu hơn chút. Lý Đạt Khang bèn lấy ghế ng ời xuống, phần nộ nói: Nói tới cái cửa sổ này, tôi tức không biết để đâu cho hết! Tôi đã đích thân tới đây, c ầm tay chỉ việc, bảo bọn họ sửa đi, nói hai tháng r ồi mà vẫn không h ềnhúc nhích chút gì hết! Sa Thụy Kim châm biếm: Cũng không thể nói là không thay đổi gì cả, có thêm ghế, thêm cả kẹo hoa quả nữa. Lý Đạt Khang lắc đầu nói: Thế này không phải giở trò thì là gì? Tôi đã nói rõ yêu c ầu với người chủ trì

công tác này là chủ tịch quận Tôn Liên Thành, phải sửa sao cho giống như quây tiếp khách của ngân hàng, nhưng người này lại qua mặt tôi như vậy! Từng có người phản ánh với tôi, Tôn Liên Thành nói, vô tư thì mới không sợ, không muốn leo lên nữa thì chẳng còn gì quan trọng cả! Sa Thụy Kim bối rối cảm xúc: Hiện tượng lười nhác quan liêu này thật là nhìn mà thấy kinh, đây cũng không phải vấn đề của riêng thành phố Kinh Châu. Chúng ta cần phải cảnh tỉnh, cần phải xử lý...

Trên đường đi tới nhà máy Đại Phong, Sa Thụy Kim biểu thị, cần phải tăng cường truy cứu những hành vi lười nhác không làm việc. Cần phải làm thế nào với hạng người như Tôn Liên Thành? Thực sự đã hết cách ư? Chưa chắc? Ông ta lại đưa ra một vấn đề cho ban tổ chức cán bộ, sản phẩm của nhà máy không đủ tiêu chuẩn thì phải thu hồi, cán bộ được ban tổ chức bổ nhiệm không đủ tiêu chuẩn thì làm sao? Có phải cũng thu hồi không? Sa Thụy Kim nói, ông ta có một ý nghĩ thế này, nếu cán bộ cấp sở, cấp cục không làm được việc, tỉnh ủy sẽ thu hồi; cán bộ cấp ban, cấp phòng không làm việc, thành ủy các thành phố chịu trách nhiệm thu hồi. Thu hồi về thì làm gì? Cho đi học lại, học lại tôn chỉ vì nhân dân phục vụ!

Lý Đạt Khang hết sức tán đồng, kiến nghị các cán bộ đi học về sẽ bị giáng cấp. Sa Thụy Kim dường như đã có tính toán từ trước, suy xét sâu xa: Có thể xem xét giáng từ một đến ba cấp, nếu lại bị thu hồi nữa, vậy thì miễn chức luôn! Vị chủ tịch quận Tôn Liên Thành chỗ các anh có phải vì không muốn thăng quan tiến chức nữa nên thế nào cũng được phải không? Vậy giáng ba cấp anh ta cũng thấy được chứ gì? Lý Đạt Khang tích cực xin cho ra tuyến đầu: Bí thư Sa, vậy thì hãy thí điểm từ thành phố Kinh Châu chúng tôi đi! Sa Thụy Kim lập tức phê chuẩn: Được, các anh thử đi, tổng kết kinh nghiệm rồi mở rộng ra toàn tỉnh!

Lúc cùng với Sa Thụy Kim đến nhà máy Đại Phong, Trần Nham Thạch và Trịnh Tây Pha, lão Mã đã đợi sẵn ở đó. Lý Đạt Khang để ý thấy, diện mạo khu vực nhà máy đã thay đổi phần nào, vết tích của sự kiện "16 tháng 9" đã được dọn dẹp. Chiến hào đã được lấp phẳng, bao cát đã được dọn đi, chòi quan sát cũng đã được dỡ bỏ. Chỉ có lá cờ cũ kỹ kia thì vẫn treo cao trên cột, phần phật trong cơn gió Bắc đầu đông. Trần Nham Thạch báo cáo, các công nhân đang hùn vốn lại để cứu sống nhà máy Đại Phong, con trai của Trịnh Tây Pha là Trịnh Thắng Lợi đã ký hợp đồng với nhà máy Đại Phong mới, sẽ giúp nhà máy bán quần áo trên mạng. Người trẻ tuổi rất thạo món này, lại biết được trào lưu thời thượng, mau chóng mở ra được cục diện mới, không ngờ còn kéo được một đơn gia công của Hàn Quốc. Chỉ có đi đầu, chủ tịch quận Tôn Liên Thành quá vớ vẩn, không chịu giải quyết cấp đất xây nhà xưởng mới, lại còn yêu cầu tòa án quận dán niêm phong lên cửa nhà xưởng. Công nhân không vào được xưởng, không thể sản xuất thì phải làm thế nào? Trịnh Thắng Lợi cần hàng gấp, bèn nghĩ ra một cách: Để công nhân mở cửa sổ nhà xưởng, gá ván gỗ lên rồi coi cửa sổ như cửa chính. Sa Thụy Kim và Lý Đạt Khang đi tới trước cửa sổ, quả nhiên thấy mấy công nhân đang giẫm lên ván gỗ nhảy lên nhảy xuống rất nhộn nhịp, như đám khỉ vậy! Nữ công nhân bị thương kia, chính là vì trượt chân rơi xuống khỏi ván gỗ...

Sa Thụy Kim đánh mặt lại, gần như phẫn nộ nói với Lý Đạt Khang: Anh nhìn đi, nhìn đi? Cái tay Tôn Liên Thành này còn là cán bộ nữa hay không? Có còn chút trách nhiệm nào nữa không? Có phải là không muốn thăng quan tiến chức nữa thì thế nào cũng được không? Đừng chí Đạt Khang, tôi thấy phải mời tay này đi rồi! Các cấp đảng ủy và chính quyền chúng ta không phải trại nuôi lợn, không thể nuôi loại lợn lười biếng chỉ

biết phí phạm lương thực của người dân thế này được, anh phải nghiêm túc chỉnh đốn lại!

Lý Đạt Khang gật đầu phụ họa: Vâng, bí thư Sa, tôi sẽ nhanh chóng triệu tập họp thành ủy để thực hiện chỉ thị của đồng chí, lấy tay Tôn Liên Thành ra làm điển hình, nghiêm túc xử lý một loạt các cán bộ lười nhác không làm việc!

Sa Thụy Kim phất tay nói: Xé niêm phong, mở cửa lớn ra, người lao động có quyền lao động! Trước khi chính quyền quận Quang Minh triệt để giải quyết nơi làm việc cho các công nhân, không thể dỡ bỏ di dời nhà xưởng, cần phải đảm bảo cho các công nhân được lao động sản xuất một cách quang minh chính đại! Ở đất nước này, lao động không phải như ăn trộm!

Trịnh Tây Pha, lão Mã và các công nhân đều vui vẻ, tay nắm tay mừng đi xé hết các mảnh giấy niêm phong trên cửa.

Cửa lớn đã được quyền lực của bí thư tỉnh ủy mạnh mẽ đẩy ra, các công nhân hoan hô ồ ạt vào trong xưởng.

Lý Đạt Khang đứng cạnh Sa Thụy Kim, vỗ tay ca ngợi bí thư tỉnh ủy oai phong lẫm liệt, trong lòng lại thầm nhủ, thực ra Sa Thụy Kim nên yêu cầu tòa án quận Quang Minh đến xé niêm phong chứ không nên dùng quyền lực của mình mạnh mẽ xé ra như vậy, phải làm theo luật mới được chứ. Nghĩ vậy, song ngoài miệng ông ta vẫn nói: Bí thư Sa, trong mắt anh thực không để lọt hạt cát nào!

Sa Thụy Kim nói: Cán bộ thì phải có một đôi mắt sáng mà! Tới đây, ông ta lại xúc động nói với Lý Đạt Khang và những người đi cùng: Các đồng chí, mọi người nhất định phải nhớ kỹ, chúng ta đang trải qua một thời đại phát triển lớn, phát triển cần tốc độ tất yếu, nhưng khi phát triển

và quyền lợi sinh tồn của người dân nảy sinh mâu thuẫn, thì người dân phải được đặt lên hàng đầu, lúc nào cũng là hàng đầu.

Lý Đạt Khang cảm khái: Bí thư Sa, hôm nay anh đúng là dùng dùi to đánh trống lớn rồi...

Bí thư tỉnh ủy đã dùng dùi to, bí thư thành ủy Lý Đạt Khang lại bồi thêm một mẻ, những ngày tháng tốt đẹp của các cán bộ lười nhác ở Kinh Châu đã kết thúc. Mấy ngày sau, Lý Đạt Khang đích thân chủ trì, mở lớp học tập tại trường đảng của thành ủy. Triệu tập một trăm bốn mươi cán bộ lãnh đạo cấp phòng ban như Tôn Liên Thành đến cách chức, tập trung học tập.

Lý Đạt Khang phát biểu không cần viết trước, không chút khách khí nói: Tập trung các đồng chí từ các quận huyện các ban ngành về đây, là có nguyên nhân. Nguyên nhân gì? Lười nhác, không làm việc, chỉ biết ăn thôi chứ còn gì! Các cán bộ bên dưới đầu hết sức lúng túng. Tôn Liên Thành ngồi ở hàng cuối cùng trong phòng học lớn, gương mặt lộ rõ vẻ bất mãn và khinh thường. Giọng điệu Lý Đạt Khang cực kỳ nghiêm khắc: Các anh các chị không muốn thăng chức nữa thì sao cũng được, nhưng đảng và người dân thì có sao đây, không thể chấp nhận các anh các chị lãng phí thời gian và cơ hội quý báu để đất nước phát triển được! Các anh các chị cũng đừng tưởng mình giỏi giang gì lắm, không có ai thì Trái đất này vẫn cứ quay như trước, vẫn cứ một ngày đi tám vạn dặm như thế thôi! Giờ các anh các chị rời khỏi cương vị lãnh đạo của mình, ngồi ở đây học tập, có biết người dân địa phương phản ứng thế nào không? Người ta đang đốt pháo mừng, bảo là trời có mắt kia kìa! Người ta nói, các anh các chị mà nghỉ, bọn họ có phúc...

Hôm nay Lý Đạt Khang còn cố ý mời ban tổ chức đến, công khai nói rõ, đồng chí nào không phục có thể từ chức, thành ủy Kinh Châu sẽ làm thủ tục cho người đó ngay tại chỗ! Đương nhiên, người nào sẵn lòng tiếp nhận sự giáo dục của tổ chức, sau này vẫn sẵn sàng làm những việc có ích cho người dân, ông ta cũng đại diện cho thành ủy hoan nghênh. Tuy nhiên, ông ta cũng nói rõ, nếu đã là sản phẩm không đủ tiêu chuẩn phải thu hồi, sau này khi sử dụng cũng sẽ phải tái định vị, kết thúc khóa học nhất loạt giáng từ một tới ba cấp. Thấy Tôn Liên Thành có mặt, Lý Đạt Khang liền chỉ đích danh nhấn mạnh: Đối với một số cán bộ cá biệt, chúng ta phải tận dụng tài năng của họ mới được, ví dụ như chủ tịch quận Tôn Liên Thành. Anh ta không phải rất thích ngắm sao ban đêm hay sao? Vậy chúng ta sẽ mời Tôn Liên Thành đến cung thiếu nhi thành phố làm hướng dẫn cho các em thiếu nhi, chuyên phụ trách dẫn đám trẻ con đi ngắm sao! Chuyên viên phụ trách ở cung thiếu nhi là cấp bậc gì? Không có cấp bậc, chỉ là cán bộ bình thường, nhưng lại rất hợp với chuyên ngành của đồng chí Tôn Liên Thành rồi.

Tôn Liên Thành đứng bật dậy, lớn tiếng nói: Lý Đạt Khang, tôi... tôi từ chức!

Lý Đạt Khang bật cười: Tôn Liên Thành, anh đã nghĩ kỹ chưa? Trên đời này không có thuốc hối hận đâu!

Tôi tuyệt đối không hối hận! Kẻ... kẻ sĩ có thể giết chứ không thể làm nhục! Tôn Liên Thành mặt đỏ phừng phừng.

Lý Đạt Khang lập tức cúi người với Tôn Liên Thành: Cảm ơn anh, Tôn Liên Thành, tôi đại diện cho thành ủy Kinh Châu, đại diện cho 830.000 người dân quận Quang Minh cảm ơn anh, nếu anh có thể ra khỏi đảng luôn thì càng tốt nữa!

Tôn Liên Thành đứng dậy đi thẳng ra cửa: Lý Đạt Khang, tôi đợi ông đến khai trừ đảng tịch đây...

37.

Sáng sớm cô giáo Ngô Huệ Phân đã gọi điện tới, mời Hầu Lượng Bình đến nhà ăn cua lớn, chơi cờ.

Hầu Lượng Bình biết, đây hẳn là ý của thầy giáo. Lưu Tân Kiến bị bắt, làng nghỉ mát Sơn Thủy xảy ra chuyện lớn như vậy, hai học sinh của mình còn động dao động súng với nhau, chắc chắn thầy giáo không thể ng ẩ yên được. Kỳ Đ ồng Vĩ đã nói với thầy những gì? Thái độ của thầy như thế nào? Hầu Lượng Bình đương nhiên muốn biết. Lúc này chơi cờ ăn cua với thầy cũng rất có ý tứ. Không chỉ vì quan hệ giữa một người thầy và hai học trò, mà còn vì với tư cách phó bí thư tỉnh ủy được phân công phụ trách chính trị pháp luật, ông cũng nên thể hiện rõ lập trường của mình về cuộc tranh đấu ngày một sôi sục này r ồi. Thầy giáo, tướng soái, tướng soái rồi trưởng, ý nghĩa rất trọng đại!

Hầu Lượng Bình dụi dụi cặp mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, nhìn mình trong gương một h ồi lâu, nghĩ ngợi tâm sự trong lòng.

Hôm nay chắc chắn sẽ có một buổi nói chuyện dài, thầy trò hai người có lẽ có thể trút hết bụng dạ mà nói những lời thực lòng với nhau r ồi. Hầu Lượng Bình vô cùng kính trọng người thầy kiêm lãnh đạo này, bình thường cũng rất thân thiết. Nhưng anh luôn có một thứ cảm giác, cảm thấy thầy giáo Cao giống như nhân vật trong một tác phẩm văn học nào đó, *Thằng cười* của Hugo hay là *Người trong bao* của Chekhov? Tóm lại là thầy giáo luôn đeo một tấm mặt nạ khi có khi không, có lúc còn trùm lên

mấy tầng mũ giáp, thường khiến người ta khó mà đoán được tâm tư chân thực của ông.

Trên phố người qua xe lại như thường, ngoài trời mặc dù bụi bay mù mịt song vẫn còn lại chút thanh tân mà không khí trong nhà không thể có được. Đối với Hầu Lượng Bình vừa chỉ huy thăm vấn tăng ca cả đêm, đây cũng là một sự hưởng thụ xa xỉ. Anh vừa đi vừa ngẫm nghĩ, cảm giác nhạy bén không suy giảm chút nào, vẫn thấy thi thoảng có đàn chim bay vù qua nóc các tòa nhà, thậm chí còn chú ý đến một con chó hoang băng qua đường...

Lúc đi qua chợ bán hoa và chim, Hầu Lượng Bình dừng bước. Lần nào đến nhà thầy cũng cần bó hoa, anh thấy ngại. Lần này phải tặng thầy giáo một món quà, tốt nhất là chậu cây cảnh. Nhưng đi cả một vòng, Hầu Lượng Bình cũng không thấy thứ nào ổn, toàn kém xa những thứ bày ở nhà thầy giáo. Lúc ra khỏi cửa sau của khu chợ, một ông già bán đá núi Thái Sơn thu hút sự chú ý của anh. Khối đá đó dài nhọn lỏm chỏm, giống một ông già đã trải qua mọi sự tang thương, toát lên một thứ khí độ khó tả thành lời. Trên khối đá viết mấy chữ: Thái Sơn thạch cảm đương (Đá núi Thái dám gánh). Nét bút mạnh mẽ hùng hồn, chính khí ngời ngời. Được, chính là thứ này, anh liền mua luôn! Hầu Lượng Bình nhanh chóng trả tiền, gọi taxi mang theo khối đá đi. Anh hy vọng thầy giáo mình cũng có thể như vậy, làm một khối đá núi Thái, dám gánh vác trách nhiệm.

Vào trong nhà thầy giáo, cô giáo Ngô Huệ Phân xót xa lấy khăn cho anh lau mồ hôi, giọng trách móc: Cái đồ ngốc, khuôn khối đá nặng như vậy đi cả quãng xa làm gì? Cao Dục Lương thì ngồi xồm dưới đất, cần kính lúp cẩn thận kiểm tra chất đá. Hồi lâu sau ông ta mới đứng lên, vỗ vỗ

bụi đất trên tay, kết luận: Giả đấy, đây không phải đá núi Thái. Mua hết bao nhiêu tiền thế? Hầu Lượng Bình cười cười: Cũng không đáng là bao...

Sau khi ng ồi xuống ghế xô pha, Cao Dục Lương kéo tay anh, nói cười vui vẻ. Sau khi biết anh tăng ca thăm v ấn cả đêm không ngủ, bèn bảo anh lên l ầu ngủ bù một giấc trước. Hầu Lượng Bình ph ấn ch ấn tinh th ần nói: Ngủ gì chứ ạ, phải h ầu th ầy đánh cò! Cao Dục Lương bèn m ắng: Đi, lên ch ộp mắt một lúc đã! Lúc này, Hầu Lượng Bình mới nói lời thật lòng: Thôi ạ, thưa th ầy, hôm nay em đến đây không phải để ăn cua, cũng không thực sự để h ầu th ầy đánh cò, em có chút chuyện muốn nói với th ầy ạ, không nói ra thì có lỗi với th ầy! Nụ cười trên gương mặt Cao Dục Lương biến mất: Xảy ra chuyện gì r ồi? sắc mặt Hầu Lượng Bình trở nên nghiêm nghị: Có lẽ là xảy ra chuyện lớn!

Hầu Lượng Bình kể lại một lượt chuyện xảy ra ở làng nghỉ mát Sơn Thủy, đồng thời đưa ra phán đoán của bản thân về Kỳ Đ ồng Vĩ. Cao Dục Lương nhìn Hầu Lượng Bình, kinh ngạc ra mặt: Lượng Bình, ý cậu là, người bạn học Kỳ Đ ồng Vĩ của cậu đã tha hóa r ồi? Có khả năng chính cậu ta cố ý tạo ra tai nạn giao thông để ám hại Tr ần Hải? Hầu Lượng Bình nói: Vâng, cái chết của giám đốc tài chính tập đoàn Sơn Thủy Lưu Khánh Chúc có lẽ cũng liên quan đến anh ta! Cao Dục Lương nhíu chặt hai hàng lông mày: Có lẽ? Lượng Bình, những chuyện này có thể "có lẽ" hay sao? Cậu có chứng cứ r ồi chứ? Hầu Lượng Bình lắc đầu: Tạm thời không có, nhưng đây đều là những phán đoán dựa trên sự thực của em! Cao Dục Lương nghiêm túc nói: Không có chứng cứ, vậy thì đừng nói gì cả! Mưu sát, ám hại, thế này khác gì chuyện bịa đặt đâu?

Hầu Lượng Bình uống ngụm trà, cố gắng làm b ầu không khí trở nên hòa dịu lại: Kỳ Đ ồng Vĩ có cổ ph ần ở tập đoàn Sơn Thủy, nếu Cao Tiếu

Cần không ba mặt một lời nói ra, bản thân Kỳ Đồng Vĩ cũng thừa nhận, em còn không dám tin đây là sự thực. Anh chú ý quan sát thầy giáo, xem Cao Dục Lương có kinh ngạc giống mình hay không. Nhưng sắc mặt thầy giáo rất bình tĩnh, chỉ thản nhiên nói: Kỳ thực chuyện cậu ta có cỡ phần tôi biết lâu rồi. Khi biết chuyện, Kỳ Đồng Vĩ đã đầu tư vào đó được năm sáu năm. Cả đại gia đình nhà cậu ta bỏ vào đó bảy trăm nghìn tệ. Biết làm sao? Xuất thân của Kỳ Đồng Vĩ cậu cũng biết mà, nghèo rớt mùng tơi, trước khi lên đại học còn chưa được bữa nào ăn no...

Hầu Lượng Bình đã hiểu ra, thầy giáo đang bao che cho Kỳ Đồng Vĩ. Anh cảm giác thầy giáo mình đã già đi, bắt đầu oán trời trách người, giọng điệu đông dài, trong mắt không ngờ lại hơi ươn ướt: Giám đốc công an tỉnh thì cũng là người mà, cũng phải nuôi gia đình chứ, hưởng hồ hơ hàng nhà Kỳ Đồng Vĩ lại đông như vậy, dựa vào chút lương của cậu ta đủ được không? Lượng Bình, cậu là bạn học, thì hiểu cho cậu ta đi! Hầu Lượng Bình không nhận được phản bác: Em không thể hiểu được! Giám đốc công an tỉnh có thể kinh doanh sao? Thế là vi phạm nghiêm trọng kỷ luật! Theo em biết, những năm gần đây, đặc biệt là từ khi làm giám đốc công an tỉnh, Kỳ Đồng Vĩ đã sắp xếp cho họ hàng nhà anh ta, từ bà cô đến ông bác vào biên chế hết cả rồi! Mặt Cao Dục Lương xệ ra: Thông tin này cậu lấy ở đâu ra vậy? Đặc biệt đi đầu tra Kỳ Đồng Vĩ rồi à? Hầu Lượng Bình nói: Chuyện này còn cần em phải đi đầu tra hay sao? Cán bộ trong hệ thống chính trị pháp luật ai mà chẳng biết! Cao Dục Lương hết sức không vui, dậm mạnh chén trà trên tay xuống bàn, sắc mặt âm trầm, không nói năng gì nữa.

Lúc này, cô giáo Ngô Huệ Phân quần tạp dề đi vào, nói dịu dàng như gió nhẹ mưa phùn: Lượng Bình này, em, Đồng Vĩ, Trần Hải là ba học trò đắc ý nhất của thầy đấy! Các em giống như ba đứa con trai của thầy vậy,

đầu là thịt trong tim, thầy đối với các em thật không còn gì để nói nữa, có lúc gần như gà mẹ bảo vệ gà con vậy! Hầu Lượng Bình đáp: Vâng, cô ạ, chuyện này em biết, hồi ở trường thầy giáo Cao đã bảo vệ bọn em rồi! Nhưng không có nghĩa là... Cao Dục Lương không để anh nói tiếp nữa: Gà con cần bảo vệ thì phải bảo vệ, không bảo vệ có thể sẽ chết yếu, không bị con vật lớn nào giẫm chết thì bị thú săn mồi ăn thịt mất!

Thầy giáo lại nói về Kỳ Đồng Vĩ, năm đó khi cậu ta làm trưởng phòng bảo vệ chính trị cho Triệu Lập Xuân đã suýt chút nữa bị người ta hại chết, sự kiện khóc mộ vẫn còn lưu truyền đến tận ngày hôm nay! Đến giờ Lý Đạt Khang vẫn còn đem ra bêu riếu, tạo ấn tượng không tốt cho bí thư tỉnh ủy mới Sa Thụy Kim, làm hỏng mất cái chức phó chủ tịch tỉnh của Kỳ Đồng Vĩ! Bao nhiêu năm nay Kỳ Đồng Vĩ có dễ chịu không? Năm đó được đi đầu khỏi phòng tư pháp trong vùng núi, liền đem tính mạng ra liều với bọn buôn ma túy ở tuyến đầu, còn giành được danh hiệu đội trưởng đội chống ma túy anh hùng! Cậu ta trúng ba phát đạn, bị thương nặng nên mới chuyển sang làm công tác bảo vệ chính trị. Sau này, làm giám đốc công an thành phố, chánh án tòa án, phó giám đốc rồi giám đốc công an tỉnh, vị trí nào cũng cần cù cẩn trọng, lần này không lên được phó chủ tịch tỉnh, thực sự đáng tiếc...

Hầu Lượng Bình im lặng không nói. Cao Dục Lương nhìn anh: Lượng Bình, sao không nói gì nữa? Hầu Lượng Bình thở dài một tiếng: Thầy, thầy bảo em phải nói sao đây? Con người sẽ thay đổi, Kỳ Đồng Vĩ của ngày hôm nay từ lâu đã không còn là đội trưởng đội chống ma túy anh hùng đem tính mạng ra liều mình năm xưa nữa rồi. Cao Dục Lương thẳng thắn nói: Chuyện này cũng là thường, người cộng sản theo thuyết duy vật, phép biện chứng, thay đổi là lẽ thường mà! Năng lực mạnh lên, địa vị cao

lên, Kỳ Đồng Vĩ cũng thay đổi thôi. Có thay đổi tốt, có thay đổi xấu. Đối với những thay đổi xấu, xưa nay tôi đâu không khách khí, lập tức chỉ ra, nghiêm khắc phê bình cậu ta! Mới gần đây thôi, tôi còn bảo cậu ta phải học tập cậu, học cái gì chứ, chính là học tập cốt khí, nhuệ khí, và cả tính nguyên tắc của cậu! Lượng Bình, về điểm này thì Kỳ Đồng Vĩ không bằng cậu, có lúc cậu ta sẽ dễ mất nguyên tắc!

Hầu Lượng Bình cười gượng: Đã biết Kỳ Đồng Vĩ sẽ mất nguyên tắc, tại sao thầy còn tiến cử anh ta làm phó chủ tịch tỉnh? Cao Dục Lương đáp: Tôi tiến cử cậu ta là vì thành tích chính trị và năng lực của cậu ta. Kỳ Đồng Vĩ có khuyết điểm, có nhược điểm, nhưng bản chất vẫn tốt, là người đáng tin cậy! Hầu Lượng Bình lại nêu ra một chủ đề khác: Cha vợ của Kỳ Đồng Vĩ, bí thư Lương ở ủy ban chính trị pháp luật có ơn tri ngộ với thầy, giờ có phải thầy đang tri ơn báo ơn hay không? Cao Dục Lương thừa nhận: Đúng thế, nếu không phải bí thư Lương năm đó đích thân chỉ danh, giờ có lẽ tôi vẫn đang dạy học ở đại học H! Nhưng tôi đề bạt con rể ông ấy tuyệt đối không phải xuất phát từ lòng báo ơn! Hai mươi năm nay, ở mỗi mắt xích trưởng thành của Kỳ Đồng Vĩ, tôi đâu không hề thiên vị chút nào, Kỳ Đồng Vĩ mà không tài không đức thì căn bản không thể nào vươn lên được! Hầu Lượng Bình đáp, giọng lười như gai chích: Thầy nói đúng ạ, Kỳ Đồng Vĩ chắc chắn là người có tài, nhưng đức thì khó nói lắm phải không? Cao Dục Lương đã thực sự nổi giận: Hầu Lượng Bình, cậu có thể đừng can thiệp lấy người bạn học cũ này được không? Hầu Lượng Bình cũng kích động: Thưa thầy, thầy có thể xét đến hiện thực khắc nghiệt trước mắt được hay không ạ, đừng sống chết bảo vệ người học trò đó nữa?

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên vô cùng căng thẳng. Ngô Huệ Phân bùng bàn cò vào, cố gắng dàn hòa: Được rồi được rồi, đừng

tranh luận nữa, thầy trò hai người đánh cờ đi, nào, Lượng Bình, bày đi! Kế đó, bà lại bảo Cao Dục Lương: Này, thầy Cao, ông cũng đừng sưng sĩa mặt mũi như thế nữa, đánh một ván cờ với Lượng Bình đi! Hầu Lượng Bình thuận theo cần một quân cờ đen lên, đặt ở góc trên bên phải. Cao Dục Lương cũng ngẩng xuống trước bàn cờ.

Cao Dục Lương thở dài một tiếng: Lượng Bình, tôi biết cậu muốn tốt cho tôi, lo lắng cho tôi!

Đây chính là nguyên nhân chính mà hôm nay Hầu Lượng Bình ghé thăm. Nếu không phải là thầy giáo, anh sẽ không nói gì cả, cần gì phải nói chứ? Hầu Lượng Bình lại nhắc, Kỳ Đồng Vĩ từng nói đến một đặc điểm của thầy giáo, thầy giáo là người lòng dạ rộng rãi, xưa nay không thích tiền tài, mà chỉ cần một mảnh giang sơn. Cao Dục Lương cải chính: Không phải giang sơn, mà là công việc và trách nhiệm mà đảng và nhân dân trao cho. Hầu Lượng Bình thành khẩn xúc động: Chính vì vậy, em mới hy vọng thầy có thể chịu trách nhiệm, đừng phạm sai lầm ở vấn đề của Kỳ Đồng Vĩ... Cao Dục Lương dường như chạm phải chỗ đau, hai tay ôm đầu thở dài thườn thượt: Lượng Bình, thầy có chỗ khó của thầy, Kỳ Đồng Vĩ không thể không giữ được!

Hầu Lượng Bình hỏi: Tại sao? Lẽ nào thầy nhận được lợi ích gì của Kỳ Đồng Vĩ? Cao Dục Lương nghiêm mặt nói: Tôi được lợi gì từ cậu ta chứ? Là vì nhà họ Triệu, vì đồng chí Triệu Lập Xuân! Lượng Bình, bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm tỉnh ta là đồng chí Triệu Lập Xuân giờ đang lo lắng, sợ tay cục trưởng Cục chống tham nhũng không biết nặng nhẹ là cậu bị ai đó lợi dụng, trở thành một thanh đao của ai đó hòng phủ định thành tựu cải cách của tỉnh ta! Hầu Lượng Bình trịnh trọng bày tỏ thái độ với thầy giáo, mình sẽ không bị ai lợi dụng, nhưng cũng sẽ không chống đỡ hộ nhân vật quyền

quý nào hết! Triệu Lập Xuân là cán bộ cấp phó chủ tịch nước, không nằm trong quyền hạn đi đầu tra của Viện kiểm sát và Cục chống tham nhũng tỉnh, nhưng con trai của Triệu Lập Xuân là Triệu Thụy Long thì không có đặc quyền, còn cả thư ký trước đây của ông ta là Lưu Tân Kiến nữa, hiện giờ Cục chống tham nhũng đầu đang đi đầu tra!

Cao Dục Lương đi một nước cờ, chỉ ra thực chất của vấn đề Lương Bình, cậu không cảm thấy những chuyện này có chút kỳ dị sao? Âu Dương Thanh nhận hối lộ sao lôi cả đến Lưu Tân Kiến, Triệu Thụy Long? Trong chuyện này, Lý Đạt Khang đóng vai trò gì? Hâu Lương Bình xuống một quân cờ ứng phó: Thừa thầy, xin thầy tin tưởng em, ngoài pháp luật ra, không ai có vai trò gì ở đây cả! Lý Đạt Khang thực sự rất được, đến nay vẫn chưa làm gì quấy nhiễu bọn em! Cao Dục Lương vừa đi một nước cờ, tựa hồ như tùy tiện nhắc nhở: Cũng phải chú ý nghe cả hai phía, đừng chỉ nghe bằng một bên tai, tạo thành thiên kiến. Ví dụ như Triệu Thụy Long, anh ta thực sự xấu vậy sao? Thực sự cưỡng đoạt lừa gạt người ta à? Chưa chắc! Trung tâm ăn uống ở Lữ Châu lập tức phải di dời, chính phủ đền bù một trăm tám mươi triệu, Triệu Thụy Long chủ động quyền ra hết, thành lập quỹ bảo vệ môi trường hồ Nguyệt Nha đấy! Hâu Lương Bình nói: Cũng phải thôi, nhà họ Triệu anh ta kiếm được bao nhiêu tiền, làm ô nhiễm hồ Nguyệt Nha bao nhiêu năm, dù sao cũng phải đền bù một chút chứ! Cao Dục Lương đập quân cờ xuống "bốp" một tiếng, ngữ điệu trở nên nghiêm khắc: Triệu Thụy Long là Triệu Thụy Long, đừng nói nhà họ Triệu! Hâu Lương Bình nói: Được rồi ạ, nhưng Lưu Tân Kiến thì bọn em phải đi đầu tra, người này có rất nhiều vấn đề, vừa nãy em đã nói rồi...

Cao Dục Lương đẩy bàn cờ một cái, không hề che giấu thái độ, gia tăng áp lực với Hâu Lương Bình: Vậy được rồi, tôi cũng làm rõ một chút,

vấn đề của Lưu Tân Kiến có nghiêm trọng đến mấy thì cũng đến đây là dừng đi! Dừng kéo theo cả Triệu Thụy Long và Kỳ Đồng Vĩ! Kỳ Đồng Vĩ nói với cậu r ấ, cậu ta có cổ phần ở tập đoàn Sơn Thủy, cậu vẫn còn chưa hiểu à? Thực sự muốn truy sát bạn học, truy sát đàn anh của mình đến tận cùng sao? Chống tham nhũng, chống tham nhũng, giờ có mấy cán bộ trong sạch hoàn toàn đâu chứ? Nếu đi điều tra căn kẽ thì ai mà chẳng có chút vấn đề? Sa Thụy Kim có dám nói mình không có vấn đề hay không? Lượng Bình, hãy tỉnh táo đi, đừng trở thành súng trong tay người khác, chỉ toàn làm những chuyện người thân thì đau kẻ thù thì sướng!

Hầu Lượng Bình hết sức kinh hãi, đứng bật dậy, sắc mặt nghiêm nghị nhìn người thầy có gương mặt quen thuộc nhưng tâm hồn thì đã rất xa cách: Thừa thầy, sao thầy có thể nói vậy được? Thầy không chỉ là thầy giáo của em, còn là phó bí thư tỉnh ủy đang tại chức, bí thư ủy ban chính trị pháp luật của tỉnh! Là lãnh đạo đó!

Hai thầy trò đỏ mặt tía tai, cách mặt bàn đối chọi nhau, trông như hai con gà chọi. Ngô Huệ Phân lại cười tươi chạy tới, làm sứ giả hòa bình: Thôi thôi, nhìn thầy trò hai người kìa, sao lại g ồng lên r ấ? Nào, nào, cua xong r ấ đây, qua ăn cua đi!

Hầu Lượng Bình nhói đau trong lòng: Thôi ạ, cô ơi, em không ăn nữa đâu, em về đây ạ!

Cao Dục Lương trợn trừng mắt lên: Cậu nói không ăn thì không ăn được à? Ng ấ xuống, mua cho cậu đấy, ăn hết đi r ấ hãy về!

Ngô Huệ Phân nheo mắt cười nói: Lượng Bình, giận đối thầy đừng giận lây cả cô nữa chứ!

Hầu Lượng Bình ng ần ngừ một chút, r ấ ng ấ xuống trước bàn ăn: Vậy em ăn, không ăn thì uống!

Ngô Huệ Phân lấy bình rượu Mao Đài ra: Vậy là đúng rồi! Cứ theo lệ cũ nhé, thầy giáo một ly, học trò ba ly!

Hầu Lượng Bình uống rượu, lần bần oán trách: Thế này cũng quá bất công rồi! Thiên vị đến mức khiến người ta kinh ngạc! Kỳ Đông Vĩ là học trò thầy, em và Trần Hải cũng là học trò của thầy mà, thầy không thể chỉ nghĩ đến Kỳ Đông Vĩ được! Cao Dục Lương gấp một con cua lớn, đặt mạnh xuống trước mặt Hầu Lượng Bình nói: Nếu nói thiên vị, trong ba người các cậu, tôi mới thiên vị cậu nhất! Cô giáo cậu suýt chút nữa còn muốn kén cậu làm con rể nữa đấy! Nói đoạn, ông ta tự mình uống rượu. Hầu Lượng Bình nóng bừng người, bần không khí lập tức dịu lại.

Hầu Lượng Bình chuyển chủ đề câu chuyện, hỏi thăm con gái Tú Tú của thầy cô giáo gần đây thế nào. Ngô Huệ Phân rất tự hào, nói Tú Tú giỏi lắm, một mạch giành học bổng học hết tiến sĩ, nhà không phải trả một đồng học phí nào, lại còn làm thêm, gửi về cho nhà một trăm nghìn đô Mỹ! Ngô Huệ Phân thở dài, nhắc đến mối tình thời thiếu nữ của Tú Tú: Hồi đó nó mơ làm ca sĩ, yêu thầm ông anh lớn là em đấy. Có biết không? Em từ chối Tú Tú, nên nó mới bỏ luôn giấc mơ làm ca sĩ, tốt nghiệp cấp 3 xong liền đi Mỹ. Thằng nhãi này, em hại nó, mà cũng là giúp nó! Hầu Lượng Bình cười gượng: Hồi ấy Tú Tú mới là học sinh cấp 2, em làm sao nhận lời em ấy được chứ? Ngô Huệ Phân toan lấy nhật ký của Tú Tú cho Hầu Lượng Bình xem, nhưng anh cảm thấy không được ổn lắm. Ngô Huệ Phân trách móc: Cô biết em nghĩ gì, nhưng nhật ký của Tú Tú cũng không có chuyện gì bí mật cả...

Lúc này, Cao Dục Lương ngáp một cái, đứng dậy: Được rồi, hai người nói chuyện đi, tôi ăn xong rồi!

Hầu Lương Bình cũng đứng lên: À, thưa thầy, em có thể hỏi thầy một câu cuối cùng hay không?

Gương mặt Cao Dục Lương không lộ ra chút cảm xúc nào: Ừm, vẫn còn vấn đề à? Hỏi đi, tôi sẽ trả lời cậu!

Hầu Lương Bình trang trọng nói: Thưa thầy, đợt trước khi em báo cáo với thầy vấn đề Trần Thanh Tuyền phạm pháp ở quán trà bên bờ hồ Quang Minh, thầy đã cổ vũ em, muốn em mạnh dạn đi điều tra, bảo em phải nhớ kỹ, Viện kiểm sát của chúng ta là Viện kiểm sát nhân dân, tòa án là tòa án nhân dân, công an là công an nhân dân, thầy bảo em phải luôn luôn đề lợi ích của người dân ở trong lòng! Xin hỏi, đó là những lời thật lòng của thầy phải không ạ?

Cao Dục Lương có vẻ hơi bức bối: Đương nhiên là thật lòng! Hầu Lương Bình, chuyện này mà cậu cũng nghi ngờ tôi à?

Hầu Lương Bình nói: Được rồi ạ, thưa thầy, em đã hiểu rồi, em nhất định sẽ làm theo lời dạy của thầy!

Ra khỏi nhà thầy giáo, dọc đường đi qua một vườn hoa trên phố, Hầu Lương Bình tìm một chiếc ghế băng ngồi xuống. Lòng anh lúc này rất không phẳng lặng, vô số ý nghĩ cuộn trào tới như nước thủy triều. Phải thừa nhận, những chuyện ngày xưa cô giáo nhắc lại đã làm anh thực sự xúc động. Nhắm mắt lại, liền thấy cô gái nhỏ Tú Tú nhảy nhót trước mặt mình. Cô vẫn ngây thơ hoạt bát và đáng yêu như thế, chạy vòng quanh anh hát những bài thịnh hành thời bấy giờ. Tú Tú từng ngây thơ mà nhiệt thành bày tỏ tình cảm với anh, nhưng vì tuổi tác và một số nguyên nhân khác, Hầu Lương Bình đã duyên chuyển từ chối. Tú Tú rất đau lòng. Vốn tưởng sau một thời gian cô sẽ thôi, hôm nay nghe cô giáo kể chuyện mới biết, cô bé Tú Tú vì vậy mà đã thay đổi cả con đường cuộc đời mình. Có

người đàn ông nào không cảm động vì người con gái yêu mình sâu sắc đâu chứ. Hầu Lượng Bình đọc cuốn nhật ký năm đó của Tú Tú, xem tấm ảnh cũ, nhìn gương mặt h ồ ỉ ấy của cô, nhìn cả Kỳ Đ ồng Vĩ, Trầ n Hải và cả chính mình, mắt d ần ướt nhòe đi.

Không thể phủ nhận, tình cảm của cô giáo và cả thầy giáo Cao đối với anh là chân thành. Nhưng Hầu Lượng Bình lại nghĩ, tại sao trong thời điểm này, trong hoàn cảnh như thế này, thầy cô giáo lại muốn lật lại đoạn tình cảm năm đó? Muốn cảm hóa để anh nhượng bộ? Nhượng bộ cái gì? Bỏ qua Kỳ Đ ồng Vĩ, bỏ qua Lưu Tân Kiến, bỏ qua Triệu Thụy Long? Trong khoảnh khắc, trước mắt Hầu Lượng Bình lại lóe lên cảnh tượng vừa nãy, thầy giáo đập quân cờ, quả quyết quát lên, vấn đề của Lưu Tân Kiến nghiêm trọng đến mấy thì cũng đến đây là dừng! Đây là từ khóa! Thầy giáo kiêm lãnh đạo đã lên tiếng r ồ i, ra lệnh cho học trò kiêm cấp dưới là anh bỏ qua tập đoàn lợi ích đang bị đi ều tra sắp sửa rơi vào lưới pháp luật! Đi ều này làm anh rất kinh hãi, yêu c ầu của thầy giáo Cao chẳng phải giống hệt như Kỳ Đ ồng Vĩ ư? Đằng sau tấm màn tình thân thăm thiết, hôm nay không phải cũng là một bữa tiệc H ồng Môn nữa đấy chứ?

Hầu Lượng Bình đi vòng quanh các luống hoa. Cúc đang nở rộ, tuy không quý hiếm như ở nhà thầy giáo, song cũng rực rỡ lạ thường, mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu. Một kết luận nhói lòng đặt ra trước mặt anh: Thầy giáo rất khả nghi, thậm chí có thể là đ ồng bọn với những kẻ kia! Đúng vậy, Kỳ Đ ồng Vĩ làm lớn như thế, thầy giáo Cao thông minh hơn người làm gì có chuyện không biết chứ? Nếu không phải Kỳ Đ ồng Vĩ báo cáo hay c ầu cứu khẩn cấp, thầy giáo sao lại bảo cô giáo gọi cuộc điện thoại lúc sáng sớm mời anh đến ăn cua đánh cờ? Chuyện này làm Hầu Lượng Bình rất đau lòng, anh còn ngây ngốc khiêng cả một khối đá đến, hy vọng

thầy giáo làm đá núi Thái dám gánh vác trách nhiệm nữa! Hầu Lượng Bình nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu nổi, thầy giáo không tham tiền tài, lại không háo sắc, kể cả có yêu quyền lực thì cũng đã quyền cao chức trọng rồi, tại sao còn phải dấn dấp đến đám người này làm gì? Lẽ nào còn có bí mật gì lớn hơn nữa? Còn nữa, Trần Nham Thạch lẽ nào chỉ có ân oán cá nhân với Triệu Lập Xuân thôi sao? Hay e là còn có cả đạo nghĩa và sự công phần nữa?

Mặt trời ẩn hiện giữa tầng mây mù mịt, gió Tây Bắc đầu đông lạnh buốt. Hầu Lượng Bình rùng mình một cái. Cục thế hiện nay gần như đã rõ ràng, cần phải đề phòng những sự cố ngoài ý muốn. Chỉ có đi đầu anh không biết, mà cũng không nói chắc được, sự cố ngoài ý muốn sẽ xảy ra vào thời gian nào, ở địa điểm nào, sẽ ập đến theo phương thức nào...

38.

Cao Dục Lương biết, nguy cơ to lớn đã ập đến. Khuyên giải Hầu Lương Bình thất bại, ngay cả Ngô Huệ Phân giờ bài tình thân ra cũng không có tác dụng, tình huống rất nghiêm trọng. Trong điện thoại, Kỳ Đồng Vĩ lo lắng nói, nếu còn không quyết đoán ra tay, cục diện sẽ không thể cứu vãn được. Bí thư tiền nhiệm Triệu Lập Xuân cũng gọi điện nói, con trai Triệu Thụy Long không về được nhà, chỉ có thể chờ ở Hồng Kông, giọng Triệu Lập Xuân rất bi thiết, nhờ ông ta tìm cách. Triệu Lập Xuân chấp nhận trả bất cứ giá nào, di dòi trung tâm ăn uống, rã cả khoản bồi thường của nhà nước, ông ta cũng đã chỉ thị cho Triệu Thụy Long quyền hết ra thành lập quỹ bảo vệ môi trường. Giọng Triệu Lập Xuân toát lên sự bi thương của người làm cha: Dục Lương, tôi chỉ có một đứa con trai này thôi! Cao Dục Lương chưa bao giờ nghe lãnh đạo cũ nói chuyện với giọng điệu này, không khỏi chua xót trong lòng.

Thế nhưng, vào thời điểm hạ quyết tâm cuối cùng, ông ta vẫn cần nói chuyện với Kỳ Đồng Vĩ, xem cho kỹ toàn bộ dossier bài nát bét trên tay người học trò kiêm cấp dưới khốn kiếp này có gì, kể cả thua thì cũng phải thua cho rõ ràng minh bạch. Địa điểm của cuộc nói chuyện này là đại sảnh trung tâm hội nghị quốc tế, nơi này rộng rãi trống trải, sẽ không có ghi âm ghi hình. Ông ta cùng Kỳ Đồng Vĩ đi vào đại sảnh, liền nảy sinh ra một cảm giác, trong điện đường cao lớn, bọn họ trở nên hết sức nhỏ bé mong manh.

Tâm trạng Cao Dục Lương rất tệ, vừa mở miệng ra đã chê trách: Kỳ Đổng Vĩ, có một số chuyện cậu làm đúng là chẳng ra thể thống gì cả, một nông dân không biết chữ nào cũng được sắp xếp làm trợ lý cảnh sát, đi trông bãi đậu xe! Kỳ Đổng Vĩ không coi đó là chuyện to tát gì: À vâng, Trung Quốc là xã hội trọng tình người mà, nói thế nào thì chúng ta cũng không thể không lo cho bà con chòm xóm! Cao Dục Lương nói: Thế nên vợ cậu mới nói tôi bị cậu che mắt rồi! Cái câu một người dắt đạo gà chó cũng lên trời ứng nghiệm với cậu rồi đấy! Bước tiếp theo, có phải cậu định biến hết lũ chó hoang ở làng nhà cậu lên thành chó cảnh sát, ăn thêm một phần lương nhà nước hay không? Kỳ Đổng Vĩ cười cười nói: Thầy ơi, thầy... thầy thực biết đùa. Cao Dục Lương dài mặt ra: Đùa? Kỳ Đổng Vĩ, cậu làm tôi thất vọng quá rồi đấy!

Kỳ Đổng Vĩ ấp úng nói: Thừa thầy, kỳ thực mấy năm nay em cũng không ngừng phấn đấu mà, thầy cũng biết rồi! Cao Dục Lương cười khẩy: Phấn đấu? Cậu xứng đáng với hai chữ này sao? Nói thẳng ra là leo lên được thôi! Kỳ Đổng Vĩ nói: Vâng, là leo lên! Trên quan trường có ai mà không muốn leo lên đâu chứ? Binh sĩ không muốn làm tướng quân không phải là binh sĩ tốt, leo lên không phải là phấn đấu thì là gì? Cao Dục Lương nói: Nhưng phấn đấu thế nào thì cậu cũng phải tuân thủ quy tắc, không thể làm bậy được. Kỳ Đổng Vĩ tỏ ra rất thành khẩn: Thầy ơi, em cũng không muốn làm bừa, nhưng có lúc thực sự không có cách nào khác! Ví dụ như buổi tối ngày 12 tháng 9, người học trò kiêm cấp dưới này rốt cuộc đã đánh ra quân bài xấu đầu tiên: Đêm hôm tiến hành bắt giữ Đinh Nghĩa Trân đó, cuộc điện thoại cảnh báo chính là do anh ta gọi đi. Anh ta dùng điện thoại di động liên lạc với Cao Tiểu cầnn, để Cao Tiểu cầnn thông báo và sắp xếp cho Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn. Kỳ Đổng Vĩ nói: Nếu em

không gọi cuộc điện thoại cảnh báo khẩn cấp này cho Cao Tiểu Cầm, để cô ấy giúp Đinh Nghĩa Trân kịp thời xuất cảnh, thầy và Cao Tiểu Cầm đều phiền phức to rồi! Em bắt buộc phải đánh bài liều mà!

Cao Dục Lương nghe ra được ý tứ trong lời của học trò, làm như vậy dường như cũng là để tốt cho ông ta. Ông ta nặng nề "ừ" một tiếng: Bảo cậu là đồ tiểu nhân mà cậu vẫn không chịu thừa nhận! Giờ đây sự thực đã chứng minh, cậu chính là tiểu nhân còn gì, một tên tiểu nhân có dụng tâm! Lúc báo tin cho Đinh Nghĩa Trân, cậu không báo cáo với tôi, giờ thì báo cáo rồi, thế là ý tứ gì? Đưa tôi vào trông? Nhất quyết phải kéo tôi lên thuyền giặc cùng với cậu à?

Kỳ Đồng Vĩ cười khở: Thưa thầy, thầy hiểu lầm em rồi!

Thực ra Cao Dục Lương không hiểu lầm, ông ta hiểu được dụng tâm của Kỳ Đồng Vĩ. Quan hệ lợi ích nhiều năm nay đã trói chặt hai thầy trò họ lại với nhau, giờ đây tai họa ập xuống đầu, chẳng ai có thể yên thân một mình được. Nhưng Cao Dục Lương không thừa nhận chuyện này, chỉ vào mũi học trò tiếp tục quở trách: Được, được, Kỳ Đồng Vĩ, cậu giỏi lắm, tôi thừa nhận cậu giỏi lắm! Tôi đây đúng là đang diễn lại câu chuyện *Người nông dân và con rắn* phiên bản hiện đại mà!

Lúc này, chủ nhiệm Lưu của trung tâm hội nghị quốc tế từ cửa ngách đằng xa chạy tới. Cao Dục Lương không nói tiếp nữa, Kỳ Đồng Vĩ cũng biết ý mà dừng tranh biện lại. Chủ nhiệm Lưu mời hai vị lãnh đạo đến phòng khách quý uống trà. Cao Dục Lương khoát tay nói: Khởi cầ, tôi và giám đốc Kỳ xem quanh hội trường một lúc, bàn chút công chuyện thôi.

Sau khi chủ nhiệm Lưu đi khuất, Kỳ Đồng Vĩ mới lên tiếng: Thầy Cao, thầy nói vậy là làm tổn thương em lắm! Thầy không phải người nông dân lương thiện, còn em cũng không phải con rắn độc trong câu chuyện ngụ

ngôn đó! Chuyện cảnh báo cho Đình Nghĩa Trân thầy bảo em phải báo cáo thế nào? Ngày 12 tháng 9, thầy chủ trì hội nghị, Lý Đạt Khang, Quý Xương Minh, Trần Hải đều nhìn chăm chăm vào thầy! Thế nào thì em cũng không thể chạy đến thì thầm báo cáo với thầy ngay trước mắt họ phải không? Cao Dục Lương chất vấn: Vậy sau khi họp xong thì sao? Cậu có hờ ra tí gì với tôi không? Tôi hỏi cậu hết lượt này đến lượt khác, cậu hết lượt này đến lượt khác lừa gạt tôi! Kỳ Đồng Vĩ nói: Em không hờ ra với thầy, không phải cũng chính là vì bảo vệ thầy ư?

Cao Dục Lương không nói gì, nghiêng đầu, nhìn sang phía khác. Kỳ Đồng Vĩ thở dài: Nếu Hầu Lương Bình không đến đây, nếu cậu ta không ép sát từng bước, những chuyện phạm pháp thế này em sẽ không bao giờ nói cho thầy biết, xảy ra phiền phức em sẽ tự mình gánh vác. Cao Dục Lương lại ngoảnh đầu lại, lạnh lùng nói: Cậu gánh được à? Gan cậu cũng to quá rồi đấy! sắc mặt Kỳ Đồng Vĩ hết sức nghiêm túc: Hết cách rồi ạ, Đình Nghĩa Trân biết quá nhiều bí mật! Hắn ta ngã ngựa, tất cả mọi người đều rủi theo! Chỉ riêng tiền hoa hồng mà Cao Tiểu Cần chi cho Đình Nghĩa Trân và đám quan chức bên cạnh đã đủ để hủy diệt toàn bộ phe chính pháp rồi... Cao Dục Lương tựa hồ chạm phải chỗ đau, khóe miệng giật giật. Cao Tiểu Cần, ông ta hít sâu một hơi, nhíu mày lại hỏi: Có phải cô ta lấy danh nghĩa của tôi ra làm bậy hay không? Kỳ Đồng Vĩ, hôm nay cậu phải nói rõ cho tôi!

Giọng Kỳ Đồng Vĩ mang theo ý châm biếm: Còn phải dùng danh nghĩa của thầy nữa sao? Ảnh chụp chung của thầy với cô ấy vẫn đang treo ở tập đoàn Sơn Thủy! Phó bí thư tỉnh ủy kiêm bí thư ủy ban chính trị pháp luật Cao Dục Lương thân thiết gặp doanh nhân nổi tiếng Cao Tiểu Cần của tỉnh ta.... Cao Dục Lương khoát tay nói: Bảo cô ta lập tức gỡ tấm ảnh đó

xuống! Nhưng Kỳ Đồng Vĩ lại nói: Thầy, tấm ảnh ấy cứ treo đó thì hơn, Cao Tiểu Cầm giờ đang ở Hồng Kông, nhất thời không có chuyện gì đâu! Đừng để người ta nghĩ Cao Tiểu Cầm thực sự có vấn đề, đến thầy cũng vạch rõ ranh giới với cô ấy... Cao Dục Lương ngắt lời học trò: Đừng có chuyện gì cũng lôi Cao Tiểu Cầm vào! Kỳ Đồng Vĩ nói: Vâng, vâng ạ!

Tim Cao Dục Lương thất lại từng cơn. Kỳ Đồng Vĩ cứ cho mình là đúng, biết rõ Hầu Lượng Bình là cao thủ, sớm đã để ý đến anh ta rồi mà vẫn không biết thu lại! Hầu Lượng Bình và Triệu Đông Lai bắt tay, đang triệt để đi điều tra vụ tai nạn của Trần Hải và cái chết của Lưu Khánh Chúc, vả lại còn rất có khả năng đã đến gần được sự thật. Đặc biệt là vụ tai nạn của Trần Hải, giờ xem ra e là không thể nào không có quan hệ với người học trò này được, thậm chí còn chính là do Kỳ Đồng Vĩ lên kế hoạch! Nhưng ông ta không thể hỏi, ông ta không cần thiết phải xem lá bài này, quân tử cần phải tránh xa nhà bếp mà!

Nhưng Kỳ Đồng Vĩ lại quá đáng ghét, nhất quyết bắt ông ta xem bằng được, không cho ông ta đi quá xa cái bếp của anh ta. Vậy là, mùi máu tanh bắt đầu lan tràn trong bầu không khí. Thầy ạ, chuyện đến nước này rồi, có một số việc em không thể không nói được nữa, kỳ thực nguy hiểm mà chúng ta đang phải đối mặt đã vượt quá sự tưởng tượng của thầy rồi. Đinh Nghĩa Trân là một nhân vật nguy hiểm, còn một nhân vật nguy hiểm khác nữa chính là Trần Hải. Giám đốc tài chính dưới quyền Cao Tiểu Cầm đã tố cáo bọn em với Trần Hải, trong tình hình đó, em bị ép phải áp dụng biện pháp quyết liệt! Cao Dục Lương không thể tránh né được nữa, lạnh lùng nhìn Kỳ Đồng Vĩ. Vậy là tay kế toán kia chết trong khi đi du lịch? Trần Hải thì bị xe tông? Nhắc đến tên người học trò bất hạnh kia, Cao Dục Lương trở nên kích động, hai tay ông ta nắm lại, vung lên trong không khí:

Kỳ Đồng Vĩ, cậu nói xem, sao có thể ra tay với Trần Hải được chứ? Trần Hải là bạn học của cậu và Hầu Lượng Bình đó!

Mặc dù luôn sống sau lớp mặt nạ, nhưng Cao Dục Lương thực sự có tình cảm sâu sắc với ba học trò đặc ý này, ông ta run run giọng, trong mắt thấp thoáng ánh lệ, có thể nhận ra ông ta đau lòng thực sự, phần nộ thực sự! Kỳ Đồng Vĩ mặt mày nhăn nhó, cúi gầm đầu xuống lí nhí đáp: Thừa thầy, em... em thực sự không còn cách nào khác...

Cao Dục Lương không để Kỳ Đồng Vĩ nói tiếp, vung tay tát cho anh ta một cái: Súc sinh! Cậu không thấy áy náy à? Không đau lòng à? Hễ học đại học, nhà họ Trần đã giúp đỡ kinh tế cho cậu bao nhiêu lần? Cậu dùng phiếu ăn của Trần Hải, mặc đồ đá bóng của Trần Hải, đôi giày đá bóng đầu tiên của cậu là do chị gái Trần Dương của Trần Hải mua tặng, những chuyện này do chính cậu nói với tôi đấy! Cậu còn nói kiếp này chị gái Trần Hải là người phụ nữ duy nhất cậu yêu thực lòng, cậu báo đáp người ta như thế đấy à? Kỳ Đồng Vĩ lạnh băng đáp: Tình nghĩa của Trần Hải với em, em... chỉ có thể đến kiếp sau báo đáp thôi vậy...

Cao Dục Lương nhìn lên trần đại sảnh hoa lệ mà trống trải, trong lòng thấy trống rỗng vô cùng. Ông ta đưa mắt nhìn học trò đầy hồ nghi: Kỳ Đồng Vĩ, giờ cậu nói hết tất cả chuyện này với tôi, biến tôi thành người biết chuyện rồi, hừ, có phải đến một ngày nào đó tôi cũng sẽ bị cậu xử lý khẩn cấp hay không? Kỳ Đồng Vĩ cười gượng: Thầy... thầy... có thể vậy sao? Thầy không phải là Trần Hải, bao lâu nay thầy trò chúng ta cũng luôn ở cùng một con thuyền, em... em làm như vậy, chính là vì để con thuyền của chúng ta không bị lật mà! Cao Dục Lương lại "hừ" một tiếng: Không lật thuyền? Cậu nghĩ là cậu xử lý khẩn cấp Trần Hải như vậy, Hầu Lượng Bình sẽ không truy cứu chắc? Cậu đã hiểu Trần Hải như vậy, chẳng lẽ lại

không hiểu con người Hầu Lượng Bình? Hầu Lượng Bình làm gì? Cậu làm thế rõ là dẫn lửa thiêu thân, tự tìm đường chết còn gì! Cảm xúc của Cao Dục Lương từ từ bình tĩnh trở lại, hiện thực có xấu xa đến mấy thì rốt cuộc cũng phải đối diện với nó, ông ta bắt đầu xem xét lại cục diện bàn cờ với ánh mắt chính trị lão luyện: Giờ Triệu Thụy Long và Cao Tiểu Cầm không về nước được, có phải không? Có nguy hiểm không?

Kỳ Đờng Vĩ lắc đầu: Họ không sao, giờ vấn đề là Lưu Tân Kiến, Lưu Tân Kiến quá nguy hiểm, một khi người này không chống đỡ được mà khai tuốt mọi chuyện thì sẽ... Cao Dục Lương u uất hỏi: Không có cách nào ngăn trở Lưu Tân Kiến khai báo, tránh khỏi sự sụp đổ này à? Kỳ Đờng Vĩ chép chép miệng: Chuyện này, mấu chốt là ở chỗ Hầu Lượng Bình! Nhưng Hầu Lượng Bình này cả cứng lẫn mềm đều không chịu...

Cao Dục Lương biết Kỳ Đờng Vĩ muốn nói gì, nhìn chằm chằm vào Kỳ Đờng Vĩ. Nhưng Kỳ Đờng Vĩ lại không nói thêm nữa, có lẽ cái tát kia của ông ta đã có tác dụng.

Kỳ Đờng Vĩ trả lời vòng vo: Thừa thầy, thầy là cao thủ chơi cờ chính trị, ván này đánh tới đây thì không ai hối hận đi lại được nữa rồi. Chúng ta chỉ còn cách hạ gục Hầu Lượng Bình, ván cờ này mới chơi tiếp được!

Cao Dục Lương biết học trò nói sự thực. Dù không muốn cách mấy thì ông ta cũng không thể xuống khỏi con thuyền giặc này được rồi. Giờ đây, con thuyền này nổi hay chìm phụ thuộc vào quyết tâm và ý chí của ông ta, nhưng thực sự không dễ hạ quyết tâm chút nào! Hầu Lượng Bình cũng là học trò của ông ta, lại còn là một học trò xuất sắc như thế! Huống hồ, trước đó Trần Hải đã bị làm cho tàn phế. Ông ta bèn châm biếm Kỳ Đờng Vĩ: Ở sau lưng tôi, các người đã hạ một cục trưởng Cục chống tham nhũng rồi, ván cờ này có chơi tiếp được không? Không phải sắp tàn đến nơi rồi à?

Không phải cậu cứ mở miệng ra là nói chuyện gì mình cũng gánh vác hết hay sao?

Kỳ Đồng Vĩ nhăn nhó mặt mày giải thích: Thừa thầy, tình huống của Hầu Lượng Bình không giống Trần Hải. Trần Hải đã biết bí mật của chúng ta, bọn em buộc phải khiến cậu ta ngậm miệng. Trước mắt, Hầu Lượng Bình vẫn chưa đột phá được Lưu Tân Kiến, chúng ta vẫn an toàn, vì vậy việc hạ Hầu Lượng Bình cũng là cần thiết! Nhưng em nói hạ gục, không phải là hạ sát!

Cao Dục Lương ngẫm nghĩ giây lát, rốt cuộc cũng đưa ra chủ ý: Cậu đi tìm viện trưởng Viện kiểm sát Kinh Châu Tiêu Cương Ngọc đi, anh ta cũng phải đóng góp một chút đi thôi! Cậu và Tiêu Cương Ngọc thương lượng một chút, giải quyết vấn đề Hầu Lượng Bình theo pháp luật. Phải nhớ, tuyệt đối không được làm bừa, phải căn cứ trên sự thực, lấy pháp luật ra làm tiêu chuẩn...

Lúc chia tay với Kỳ Đồng Vĩ, Cao Dục Lương cảm thấy trong chốc lát mà mình già đi nhiều. Tâm trí quá mệt mỏi, nọc độc phun về phía người khác cũng làm tổn thương chính mình! Nghĩ tới đây, ông ta không kịp được thở dài nặng nề.

39.

Nói một cách nghiêm khắc, Lưu Tân Kiến không thuộc về nhóm nhỏ tập đoàn Sơn Thủy này, cũng không gặp gỡ Cao Dục Lương, Kỳ Đồng Vĩ nhiều. Năm đó, anh ta được Triệu Lập Xuân đi đầu từ quân khu tỉnh về Triệu Lập Xuân làm bí thư tỉnh ủy, kiêm nhiệm luôn chính ủy thứ nhất quân khu tỉnh, đi đầu Lưu Tân Kiến về làm thư ký cảnh vệ. Hồi đó, Lưu Tân Kiến chỉ là một sĩ quan tham mưu nhỏ không ai biết đến. Nhưng sĩ quan tham mưu này lại đọc thuộc lòng *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản*, viết lách cũng tốt, vậy là được Triệu Lập Xuân nhìn trúng, về sau, anh ta từ thư ký cảnh vệ biến thành thư ký chính trị, cuối cùng thành trưởng ban thư ký của Triệu Lập Xuân - phó chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy kiêm trưởng ban thư ký. Mấy đời trưởng ban thư ký của Triệu Lập Xuân đều tham gia chính trị, chức vụ cũng đều không nhỏ, ví dụ như Lý Đạt Khang. Nhưng Lưu Tân Kiến lại đi làm doanh nghiệp, chắc hẳn đây là ý của nhà họ Triệu, thậm chí là ý của Triệu công tử. Đi đầu này có nghĩa là Triệu Thụy Long có lẽ đã nhắm đến miếng thịt béo tập đoàn Dầu khí tỉnh H này từ lâu rồi. Nghe nói, Lưu Tân Kiến và Triệu Thụy Long còn là anh em kết nghĩa, nhưng trong mấy ngày thăm vấn vừa qua, Lưu Tân Kiến lại kiên quyết phủ nhận, nói là bên ngoài đồn bậy đồn bạ.

Muốn tốc chiến tốc thắng hạ gục Lưu Tân Kiến không phải chuyện dễ dàng gì. Hầu Lượng Bình đã dốc hết tâm sức, đau đầu nhức óc vì chuyện này. Đây cũng là việc ngoài dự kiến, vốn tưởng rằng Lưu Tân Kiến sẽ không trụ nổi. Giờ nghĩ lại, có lẽ anh đã bỏ qua một cơ hội, lúc bắt giữ mà có thể làm liền một mạch thì tốt. Lúc Lưu Tân Kiến thò một chân ra ngoài

cửa sổ rồi rút về, tâm lý anh ta yếu ớt nhất, dễ bị một đòn đánh bại. Kinh nghiệm phá án trước đây đã chứng minh: Phòng tuyến tâm lý của một người thường hay biến mất chỉ trong một khoảnh khắc. Trong khoảnh khắc đó mà công phá thì phá được, nếu không công phá thì sau này tương đối khó rồi. Nhưng lúc đó, anh cũng không kịp phòng bị, dù sao thì cũng là tầng hai mươi tám! Đi đâu đâu tiên anh cần suy xét lúc đó là không thể để nghi can quan trọng này nhảy xuống, Lưu Tân Kiến mà nhảy xuống thật thì sẽ trở thành một sự cố nghiêm trọng mà vụ án cũng không thể nào tiếp tục đi đầu tra được nữa.

Lưu Tân Kiến chỉ ba hoa khoác lác, mở miệng ra là nói toàn công to việc lớn. Anh ta bảo cải cách là một cuộc cách mạng vĩ đại, ca ngợi bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm Triệu Lập Xuân là đại công thần trong việc tỉnh H cải cách. Lúc thì đọc một đoạn *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản*, lúc lại đọc một đoạn *Quốc gia và cách mạng* để thể hiện tài hoa của kẻ từng làm trưởng ban thư ký của bí thư tỉnh ủy. Hễ nói đến vấn đề kinh tế cụ thể, anh ta liền đùn đẩy né tránh. Chuyển cho tập đoàn Sơn Thủy bảy tám trăm triệu, bị nghi liên quan đến tội chuyển dịch lợi ích, Lưu Tân Kiến trả lời là đầu tư dự án. Sáu trăm triệu chuyển cho công ty Long Ngâm của Triệu Thụy Long, Lưu Tân Kiến nói là đầu tư mua cổ phần, đầu tư vào công ty thẻ điện tử ST đã lên sàn chứng khoán, nhưng trong sổ sách tập đoàn Dầu khí lại không có cổ phần nào của công ty này, Lưu Tân Kiến giải thích nhẹ nhàng, bảo đấy là thay đổi phát sinh về sau, công ty Long Ngâm của Triệu Thụy Long tăng vốn xong có tiền không để tập đoàn Dầu khí tham gia đầu tư nữa. Ban đầu khi đầu tư mạo hiểm cho Triệu Thụy Long, tập đoàn Dầu khí tỉnh H vung ra ba trăm triệu, đến khi tái cơ cấu thành công, cổ phần tăng từ hai đống lên ba mươi hai đống, ngược lại không đầu tư nữa, để cho công ty Long

Ngâm của Triệu Thụy Long kiếm được chín trăm triệu! Nhân viên thẩm vấn hỏi Lưu Tân Kiến: Sao anh ngu vậy hả? Lưu Tân Kiến không ngờ lại mặt dày vô sỉ nói: Không phải tôi ngu, chuyện trên thị trường chứng khoán như mây gió khó lường, dẫu là thần tiên cũng không thể đoán chuẩn được...

Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả đứng trước màn hình trong trung tâm chỉ huy quan sát, không khỏi lắc đầu cười khở.

Lưu Tân Kiến nói rất hùng hồn: Không sai, có một số dự án đầu tư thua lỗ, sai sót của cải cách thôi mà! Năm đó bí thư Triệu Lập Xuân từng nói, có thể có sai sót, có thể thử sai, nhưng không thể không cải cách! Cải cách chính là lèn mò bám vào các tảng đá để qua sông, khó tránh khỏi việc không bám được vào khối đá nào, sặc vãi ngum nước... Nhân viên thẩm vấn hỏi: Vì vậy anh liền mạnh dạn sai sót, sau đó đổ hết lên đầu cải cách? Nếu chết đuối thì sao? Lưu Tân Kiến cảm khái dâng trào: Chết đuối thì chết đuối, cải cách mà, một cuộc cách mạng vĩ đại mà, thế nào cũng phải có một số người hy sinh chứ! Nếu không, tôi đã không bị các anh đưa đến đây làm gì!

Hầu Lượng Bình phân tích, kỳ thực Lưu Tân Kiến biết rõ mình tội nghiệt nặng nề, bằng không hôm đó anh ta đã không làm ra động tác muốn nhảy lều tự sát như vậy. Nhưng sau khi bị bắt, không rõ vì nguyên nhân gì, phòng tuyến tâm lý của anh ta đã được gia cố. Phải chăng đã có người tiết lộ thông tin gì đó với Lưu Tân Kiến? Đã cho anh ta uống thuốc định tâm gì đó? Hay là Lưu Tân Kiến đã biết chuyện Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cầm trốn ra nước ngoài rồi? Lúc này, Hầu Lượng Bình sợ nhất là ám tiễn từ bên trong nội bộ! Đối thủ thế lực to lớn, bám rễ sâu rộng, chẳng có kẽ hở nào, không thể không phòng bị được!

Hôm nay, Hầu Lượng Bình vừa nghĩ ngợi vừa cầu bình phun tưới hoa. Đáng thương cho đám cây hoa đã khô héo gần hết, trong chậu toàn là cành khô lá rụng, lúc Trầu Hải tỉnh lại chắc chắn sẽ đánh cho cái mông khỉ của anh đỏ lên mặt. Cũng hết cách, anh không phải loại người nuôi cá trầu cây được, cá vàng trong bể đã chết tiệt hết từ lâu, cũng không biết là đói chết hay no chết nữa. Lục Diệc Khả cho rằng lũ cá chết no, vì hể có tâm sự là anh lại thích ra cho cá vàng ăn.

Đang nghĩ đến Lục Diệc Khả thì Lục Diệc Khả gõ cửa đi vào. Sau khi bước vào, cô rầu rĩ báo cho Hầu Lượng Bình một tin tức rất bất ngờ. Người bạn thuở nhỏ Thái Thành Công của anh không ngờ lại tố cáo anh.

Hầu Lượng Bình nhất thời không hiểu gì cả, kinh ngạc nhìn Lục Diệc Khả: Cái gì? Thái Thành Công tố cáo tôi á?

Lục Diệc Khả gật đầu, nói là thông tin này rất bí mật và đáng tin cậy, đến từ phía công an thành phố Kinh Châu. Đêm qua ở trại tạm giam của công an thành phố, Thái Thành Công đột nhiên hoảng hốt đòi tố cáo, người trực ban ở trại tạm giam vừa nghe nói anh ta muốn tố cáo cục trưởng Cục chống tham nhũng tỉnh, lập tức báo lên cấp trên, Viện kiểm sát Kinh Châu liền tiếp nhận ngay trong đêm. Viện trưởng Viện kiểm sát thành phố Tiêu Cương Ngọc đích thân ra mặt, thăm vấn tích cực Thái Thành Công suốt một đêm. Triệu Đông Lai bắt tiếng đến, bảo Hầu Lượng Bình phải cẩn thận!

Chuyện này vừa bất ngờ lại vừa kỳ lạ. Hầu Lượng Bình đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ cặn kẽ.

Thái Thành Công sao lại đột nhiên tố cáo anh vậy? Viện kiểm sát Kinh Châu tại sao nhanh nhẹn thế? Vả lại còn thăm vấn tích cực ngay lập tức? Nói gì thì nói, anh vẫn là cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện

kiểm sát tỉnh còn đang tại chức, là thành viên tổ đảng, viện trưởng và bí thư đảng ủy Viện kiểm sát Quý Xương Minh có biết hay chưa? Có phải thầy giáo Cao Dục Lương đã ra tay rồi hay không? Người bạn thuở nhỏ vô lại này của anh và nhân vật lớn như Cao Dục Lương hẳn là không có quan hệ gì nhỉ?

Hầu Lượng Bình không quen biết viện trưởng Viện kiểm sát Kinh Châu Tiêu Cương Ngọc, hoàn toàn không biết gì về con người này, bèn hỏi Lục Diệc Khả: Tiêu Cương Ngọc là người như thế nào? Có thể nói chuyện được không? Lục Diệc Khả nói: Tiêu Cương Ngọc nguyên là viện phó Viện kiểm sát tỉnh được đi đầu đi, thanh danh không tốt, khệnh khạng, khó nói chuyện lắm! Muốn nói chuyện với anh ta thì phải lão Quý ra mặt nói chuyện. Hầu Lượng Bình lại hỏi: Có phải Thái Thành Công bị bọn xã hội đen dọa nạt uy hiếp, rồi bị đối thủ của chúng ta lợi dụng không? Lục Diệc Khả cho rằng có khả năng này, Thái Thành Công vốn là loại phản phúc vô thường! Cô đã liên hệ với Triệu Đông Lai, nhờ xem lại băng ghi hình giám sát phòng tạm giam, xem có người nào uy hiếp Thái Thành Công hay không.

Lục Diệc Khả rất sốt ruột, nói đi là đi luôn. Song Hầu Lượng Bình gọi giật cô lại, trình trọng dặn dò: Diệc Khả, dù xảy ra chuyện gì, kể cả tôi có bị cách ly thẩm tra, câu lưu hay bắt giữ, các cô cũng phải nhanh chóng công phá pháo đài tập đoàn Dầu khí tỉnh, một khi công phá được, bọn chúng sẽ sụp đổ thôi. Lục Diệc Khả vô cùng lo lắng: Chỉ sợ đối thủ cũng đã nghĩ đến điểm này, chắc chắn sẽ giở trò gì đó với Lưu Tân Kiến. Hầu Lượng Bình gật đầu: Phán đoán chính xác! Chúng ta cần phải lập tức thẩm vấn lại Lưu Tân Kiến, tôi sẽ đích thân thẩm vấn!

Lục Diệc Khả cảm thấy chuyện Thái Thành Công tố cáo này tương đối lớn, đề nghị trước tiên nên báo cáo với Quý Xương Minh. Hầ Lượng Bình khoát tay: Khởi cầ, đang đánh trận, chúng ta cầ trân trọng từng phút một! Lục Diệc Khả thấy anh bình tĩnh như vậy, cũng thấy bớt lo phần nào, thử dò hỏi: Cục trưởng, hình như anh đã biết đối thủ là ai? Hầ Lượng Bình cười thản nhiên: Đương nhiên! Tiêu Cương Ngọc là ai tôi không biết, nhưng người sau lưng ông ta thì tôi biết!

Tiền Lục Diệc Khả đi, Hầ Lượng Bình bắt đầu dọn dẹp cây cỏ hoa lá trong phòng. Hôm nay anh bỗng nhiên hết sức nhẩn nại, ngắt từng cái lá khô xuống, bỏ vào thùng đựng giấy loại, rồi dỡ thẳng những cành cây mọc xiêu vẹo, bón phân cho đất, cẩn thận phun nước. Giống như một thợ trờng hoa thực sự, anh lần lượt thực hiện các công việc không cầ dùng đến đầu óc một cách ngay ngắn trật tự. Đồng thời, anh cũng ngẫm cảnh cáo bản thân, mỗi khi gặp chuyện lớn cầ phải bình tĩnh, tình huống này tuyệt đối không được hoảng loạn. Cầ phải học tập thầy giáo Cao Dục Lương, thầy giáo thích nghệ thuật làm vườn, chăm sóc khu vườn nhỏ trông như một mảnh gấm vóc vậy, có lẽ cũng là thể hiện nghệ thuật đấu tranh chính trị phức tạp chăng?

Hầ Lượng Bình nhớ lại biểu hiện của Thái Thành Công lúc thẩm vấn, lúc đó anh đang ở trung tâm chỉ huy. Thái Thành Công nói anh ta có nguy hiểm đến tính mạng, trong phòng giam có hai tên xã hội đen. Tại sao anh lại bỏ qua chi tiết này nhỉ? Vì Thái Thành Công không khi nào nói thật, không đáng tin cậy. Giờ sợ là có người dẫn dụ bức bách Thái Thành Công phun bày phun bạ rồi! Hầ Lượng Bình sức nhớ ra, lúc Trần Nham Thạch đến Cục chống tham nhũng tố cáo Trần Thanh Tuyề, từng vô ý nói với anh một chuyện. Ông già nói, nhà máy Đại Phong có một tay đội trưởng

đội bảo vệ tên là Vương Văn Cách, đêm xảy ra sự kiện "16 tháng 9" anh ta bị bong nghiêm trọng, nhà nghèo con nhỏ, vợ làm ầm lên đòi ly hôn, chỉ có cổ phần là còn sức hấp dẫn. Vương Văn Cách hứa với vợ sẽ lấy lại được cổ phần, mua nhà mới, vì vậy mới phát điên lên, tìm Thái Thành Công đòi cổ phần. Thái Thành Công bị nhốt trong trại tạm giam, Vương Văn Cách không ngờ còn muốn bắt cóc con trai của anh ta! Cũng may, anh ta bị Trịnh Tây Pha phát hiện, mắng cho một trận kéo về nhà. Giờ nghĩ lại, hoàn cảnh của Thái Thành Công quả thực có nguy hiểm! Nếu loại người như Vương Văn Cách bị kẻ nào đó có dụng tâm khác lợi dụng, uy hiếp sẽ là đòn trí mạng đối với Thái Thành Công. Thái Thành Công chỉ có một đứa con trai bảo bối, hơn bốn mươi tuổi mới sinh được, anh ta coi đứa con này như con người, như cái mạng mình vậy. Đối thủ mà dùng con trai uy hiếp Thái Thành Công, vậy chẳng phải là bảo gì anh ta sẽ làm đó hay sao? Thực không nên sơ sót chuyện này mới phải! Hầu Lượng Bình hối hận cũng đã muộn.

Vấn đề bây giờ là, Thái Thành Công rốt cuộc đã tố cáo anh chuyện gì? Hầu Lượng Bình thực sự không nghĩ ra mình và Thái Thành Công có qua lại gì. Ừm, anh ta đến nhà anh ở Bắc Kinh tặng rượu tặng thuốc, không phải đã bảo lái xe mang đi luôn rồi hay sao? Lái xe có thể chứng minh. Ngoài ra, anh chưa từng nhận thứ gì đáng tiền của Thái Thành Công cả! Làm người không hồ thẹn với lương tâm, không sợ ma quỷ gõ cửa nhà. Là một người chuyên nghiệp, Hầu Lượng Bình tin tưởng rằng chỉ với lời khai bừa bãi của Thái Thành Công, không thể nào lập án đi đâu tra được, nói cách khác, không ai có thể làm gì anh cả.

Hầu Lượng Bình dọn dẹp, cắt tỉa cây hoa xong, lại thay nước cho bể cá. Cá đã chết hết, bể nước đục cần phải đổ đi, thay nước sạch, để lắng mấy

ngày cho hết mùi clo r ồi mua lại mấy con cá khác thả vào. Anh bận bịu không dừng tay dừng chân phút nào, mượn việc này để giảm bớt áp lực, nhưng trong lòng vẫn hết sức căng thẳng, hình như đúng là đã phạm phải sai lầm gì đó vậy. Là chuyện gì nhỉ? Anh rất hiếm khi nào bất an thế này, trực giác của anh đã kéo còi báo động. Nguy hiểm to lớn đang đến gần, là mối nguy hiểm chân thực, sống động, khiến anh cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu...

H ầu Lượng Bình ng ồi xuống ghế, hít thở sâu, tĩnh tâm, nhập định. Dần dần, hình ảnh Cao Dục Lương hiện ra lơ lửng trước mắt anh. Hiều r ồi, anh đang sợ thầy giáo mình. Đúng thế, thầy giáo Cao Dục Lương lúc nào cũng đạo mạo trang nghiêm kiểu đó, lúc nào cũng sâu không thể dò như thế. Thầy giáo đắc đạo từ lâu, cất cảnh tia cây ở vườn hoa nhỏ, bày chậu cảnh trong nhà, rất có phong thái của bậc cao nhân, đâu có giống anh dọn cành khô lá rụng, tâm hoảng ý loạn như vậy chứ? Thầy ơi thầy, thầy muốn xử lý em thế nào, đi đâu chinh em ra sao đây?

Lúc này, thầy giáo Cao Dục Lương đang ng ồi trong phòng làm việc, nhắm mắt dưỡng thần, đợi thời khắc quyết chiến. Dù có là Phật Như Lai thì người thầy này cũng đã bị học trò Tôn h ầu tử của mình ép đến sát mép vực r ồi. Đêm hôm qua, Cao Dục Lương đứng trên ban công hút thuốc đến tận sáng sớm. Ngô Huệ Phân đi vệ sinh phát hiện ra, kinh ngạc thốt lên: Ông cai thuốc hai chục năm r ồi mà? Sao lại hút lại thế này? Phụ nữ không biết tâm tư người đàn ông phải nặng nề thế nào thì mới có những biểu hiện bất bình thường như vậy chứ!

Đứng trên ban công nhà mình nhìn trăng sao vằng vặc, thầy giáo Cao hay bí thư Cao hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, âm thầm dốc bầu tâm sự trong tâm tưởng với người học sinh vừa ưu tú vừa cố chấp kia:

Việc đã đến bước này rồi, tôi cũng không mong muốn như vậy chút nào! Hầu Lượng Bình, cậu là đồ khỉ, vốn đang ở Bắc Kinh tốt đẹp, có sao lại chạy đến Kinh Châu này làm gì? Vả lại còn dùng thủ đoạn bá đạo như vậy đi đầu tra vụ án, không biết linh hoạt chút nào, thế này không phải là tìm chết hay sao? Tỉnh H vốn là một đầm nước phẳng lặng, bị cậu quấy cho phong ba nổi lên khắp nơi rồi! Quan trọng hơn nữa là, cậu đã thấy được con bài tẩy của thầy, ép thầy không thể không xuất bài được, vì vậy cậu cũng đừng trách thầy lòng dạ độc ác, mọi người đều phải sống tiếp mà...

Hiện tại, thầy giáo Cao, bí thư Cao, đồng chí Cao Dục Lương đang đợi vũ khí trí mạng kia.

Lúc sắp hết giờ làm, thuộc hạ cũ Tiêu Cương Ngọc đã mang theo vũ khí đến, đặt tài liệu tố cáo của Thái Thành Công lên bàn làm việc của ông ta: Bí thư Cao, phải bắt Hầu Lượng Bình, cục trưởng Cục chống tham nhũng lại liên can đến tội nhận hối lộ, tính chất rất nghiêm trọng! Vừa hay đúng lúc này, thư ký mang theo tập công văn gõ cửa đi vào. Tiêu Cương Ngọc còn định nói tiếp, liền bị Cao Dục Lương ngăn lại. Thư ký đưa công văn cho Cao Dục Lương ký tên. Ký tên xong, Cao Dục Lương đưa trả công văn cho thư ký. Viên thư ký nhắc nhở: Bí thư Cao, đừng quên tối nay còn có hoạt động ạ. Cao Dục Lương nói: À tôi đang định bảo cậu đây, hủy đi, tôi và viện trưởng Tiêu ra ngoài một lát!

Hai người đi tới chùa Phật Quang cổ kính u tĩnh ở ngoại ô phía Đông thành phố. Ông ta bảo tài xế dừng xe trước cổng chùa, để mình và Tiêu Cương Ngọc tản bộ vào sân trong. Kiểm sát Tiêu, giờ có thể nói được rồi!

Tiêu Cương Ngọc vội vàng trình bày: Hầu Lượng Bình dính dáng đến một vụ lạm dụng chức vụ phạm tội, người này và Thái Thành Công, Đinh Nghĩa Trân góp vốn khai thác mỏ than. Thái Thành Công chiếm bảy mươi

phần trăm cổ phần, Đinh Nghĩa Trân và Hầu Lượng Bình mỗi người chiếm mười lăm phần trăm. Hai người này không bỏ ra xu nào, thuộc loại góp vốn trên danh nghĩa, lấy quyền lực ra mưu lợi riêng. Thái Thành Công chia lời cho Hầu Lượng Bình bốn trăm nghìn tệ, gửi vào thẻ ngân hàng Dân Sinh của Hầu Lượng Bình, đã xác thực rồi. Còn nữa, mấy ngày trước khi xảy ra sự kiện "16 tháng 9", Thái Thành Công từng đến nhà Hầu Lượng Bình ở Bắc Kinh, tặng Hầu Lượng Bình một thùng thuốc lá Trung Hoa, hai thùng rượu Mao Đài, và một bộ đồ Tây hàng hiệu giá 23000 tệ!

Trong sân rộng có nhiều cây tùng cổ, dưới đất vương vãi quả tùng rụng. Cao Dục Lương thỉnh thoảng lại nhặt quả tùng lên, ném vào thùng rác. Trước khi ném đi, người say mê nghệ thuật làm vườn Cao Dục Lương cầm quả tùng nghiên cứu quan sát rất kỹ, như muốn tìm ra quy luật sinh trưởng của nó vậy. Ông ta lại ném đi một quả tùng, bình tĩnh chỉ ra: Viện trưởng Tiêu, anh cũng không thể chỉ nghe một mình Thái Thành Công nói, mấu chốt là ở chứng cứ. Tiêu Cương Ngọc nói, Viện kiểm sát thành phố làm việc rất chi tiết, anh ta đã đích thân đến sở công thương kiểm tra, tên ba cổ đông trong bản đăng ký kinh doanh vừa có Hầu Lượng Bình, lại có cả Đinh Nghĩa Trân, đương nhiên có Thái Thành Công nữa. Anh ta thậm chí còn lấy được cả bản photo chứng minh thư và chữ ký của Hầu Lượng Bình. Cao Dục Lương quay người lại nhìn chằm chằm vào Tiêu Cương Ngọc, vỗ vỗ bụi trên lòng bàn tay: Chủ yếu là bốn trăm nghìn tệ cổ phần danh nghĩa này của Hầu Lượng Bình có chứng thực được không? Tiêu Cương Ngọc rất xác định: Đã chứng thực rồi, đã tra ra chứng cứ chuyên tì, là chuyện tháng 3 năm kia, trí nhớ tên Thái Thành Công này tốt thật! Cao Dục Lương đi về phía đại điện, vừa đi vừa nói: Thái Thành Công đã có thể cho Hầu Lượng Bình bốn trăm nghìn tệ, vậy thì còn những vụ nhận

hối lộ khác? Thế nào? Tiêu Cương Ngọc vội vàng bám sát theo sau: Hẳn là còn có manh mối của những vụ hối lộ khác nữa...

Đi vào chính điện, Cao Dục Lương lấy một nén hương châm lửa ở ngọn nến trước lư hương. Tâm tư của ông ta không nằm ở việc bái Phật mà vẫn quanh quẩn chỗ người học trò vừa cố chấp vừa ưu tú kia. Kiểm sát Tiêu, nghe anh báo cáo vậy, sự việc đã tương đối rõ ràng rồi, Hầu Lượng Bình đã nhận hối lộ của Thái Thành Công từ lâu, lại cùng Đinh Nghĩa Trân hùn vốn làm khai thác than, lấy cổ phần danh nghĩa, vì vậy mới sống chết bảo vệ Thái Thành Công!

Tiêu Cương Ngọc lập tức bổ sung chi tiết: Đúng vậy, bí thư Cao, theo lời khai đêm qua của Thái Thành Công, ở Bắc Kinh Hầu Lượng Bình đã bảo anh ta không phải sợ, chuyện gì cũng có mình đỡ cho rồi! Sau đấy, Hầu Lượng Bình thực sự được đi đầu động từ Bắc Kinh về Kinh Châu, tìm đủ trăm phương nghìn kế bao che cho Thái Thành Công, ở trước mặt công an còn ngấm ám thị cho Thái Thành Công giả bệnh...

Cao Dục Lương thắp hương, chấp tay bái Phật, sắc mặt bình tĩnh an nhiên. Tiêu Cương Ngọc cũng vái bừa theo. Lễ xong, Cao Dục Lương thành khẩn nhét một tờ giấy bạc một trăm đồng vào hòm công đức. Sư trụ trì bên cạnh trông thấy, hai tay chấp lại trước ngực, niệm: A Di Đà Phật, rồi tặng Cao Dục Lương một cái đốt đi giày.

Ra khỏi đại điện, hai người vòng ra sân sau nhà chùa. Sau chùa có một khu rừng trúc nhỏ, rộng rãi tĩnh lặng, xung quanh không thấy bóng người. Một bầy quạ đang kêu ồm ồm trong rừng, trong ánh hoàng hôn, âm thanh của chúng vang vọng khác thường.

Cao Dục Lương thở dài một tiếng, nói với Tiêu Cương Ngọc: Giờ rồi cuộc tôi cũng biết ai là người lo Đinh Nghĩa Trân bị bắt nhất rồi! Tiêu

Cương Ngọc thăm dò: Bí thư Cao, anh nói Hầu Lượng Bình phải không ạ? Giọng Cao Dục Lương rất hồ hững: Ngoài Hầu Lượng Bình còn ai vào đây được nữa? Nghĩ cũng hay thật, Hầu Lượng Bình ở Bắc Kinh là trưởng phòng đi điều tra mà, hành động đêm hôm đó do cậu ta phụ trách, cậu ta thì hay rồi, từ Bắc Kinh liên tục gọi điện cho bạn tốt Trần Hải, chỉ huy Trần Hải minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương! Tiêu Cương Ngọc có lẽ không ngờ lãnh đạo sẽ xác định như vậy, bất giác hít vào một hơi khí lạnh. Cao Dục Lương tỏ vẻ không vui: Anh đau răng à?

Ngưng lại một chút, ông ta lại nghiêm mặt, nặng nề nói: Kiểm sát Tiêu, tôi thậm chí còn cảm thấy, có khả năng là Hầu Lượng Bình muốn giết người bịt miệng nên mới chỉ đạo gây ra vụ tai nạn của Trần Hải đấy! sắc mặt Tiêu Cương Ngọc trở nên khó coi: Chuyện... chuyện này, bí thư Cao, sợ là khó mà thành lập được? Lúc đó Hầu Lượng Bình đang ở Bắc Kinh mà, sao có thể chỉ đạo một tài xế ở Kinh Châu gây ra tai nạn? Cao Dục Lương sầm mặt: Lão Tiêu à, sao anh chủ quan vậy? Chưa đi điều tra sao biết được là không có khả năng này chứ? Tổ chức nhân sự đi điều tra kỹ càng một chút, để sự thực lên tiếng!

Tiêu Cương Ngọc vuốt mồ hôi lạnh trên trán, vâng dạ đáp lời, nói là sẽ làm theo hướng này.

Cao Dục Lương vẫn chưa yên tâm, vân vê chiếc đót xỏ giày trên tay, nhắc nhở: Lão Tiêu, tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, đây là một cuộc chiến sinh tử, không ai có đường lui nữa đâu! Trần Thanh Tuy nhiên đã vào trong rồi, Lưu Tân Kiến cũng vào rồi, Đinh Nghĩa Trân, Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cầm đều chạy ra nước ngoài hết cả rồi, còn ai dám ôm tâm lý cầu may nữa đây? Tiêu Cương Ngọc nói: Bí thư Cao, tôi biết, giám đốc Kỳ Đồng Vĩ đã nói rõ đầu đuôi với tôi rồi. Cao Dục Lương đưa chiếc đót xỏ

giày cho Tiêu Cương Ngọc: Anh biết thì tốt! Cái này tặng cho anh. Tiêu Cương Ngọc từ chối: Ô, bí thư Cao, đây là sư trụ trì tặng anh mà, thấy bảo là bùa may mắn, được đề bạt đấy. Cao Dục Lương cười nói: Tôi bao nhiêu tuổi rồi? Còn đề bạt đi đâu nữa? Chỉ đợi về hưu dưỡng lão thôi! Nhưng anh thì khác, làm tốt việc này cho tôi đi, Quý Xương Minh sắp nghỉ đến nơi rồi. Đánh thắng được trận này, anh đến Viện kiểm sát tỉnh làm viện trưởng đi, cũng đủ kinh nghiệm rồi!

Tiêu Cương Ngọc rất cảm kích, chỉ lo không qua được cửa của Quý Xương Minh. Cao Dục Lương bèn dặn anh ta cố gắng giữ quan hệ tốt với Quý Xương Minh, vụ của Hầu Lượng Bình không thể che giấu được Viện kiểm sát tỉnh, một khi thành hình, cần phải lập tức báo cáo với Quý Xương Minh. Tiêu Cương Ngọc lại có chút ngờ vực: Bí thư Cao, anh nói xem, vị kiểm sát trưởng này liệu có bao che cho Hầu Lượng Bình hay không? Cao Dục Lương suy đoán: Lão Quý là người cẩn trọng, không có cái gan này đâu! Vả lại, anh ta cũng sắp về hưu rồi, nên lại càng không làm vậy. Tiêu Cương Ngọc vẫn lo lắng: Mọi người đều nói tay Hầu Lượng Bình này rất điêu! Cao Dục Lương nói: Vậy thì các anh điên cùng cậu ta đi, giống như đánh trận cướp núi vậy, chậm một bước là thua cả bàn...

Lúc này, lũ quạ đột nhiên bị kinh hãi, bay vù lên, những đôi cánh đen che cả nửa bầu trời...

40.

Đêm nay, Hầu Lượng Bình và Lục Diệc Khả lại tăng ca suốt đêm, thăm vắn đột kích Lưu Tân Kiến ở trung tâm chỉ huy. Hầu Lượng Bình rất rõ, một tấm lưới đen đang lơ lửng trên đầu mình, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Anh cần phải chạy đua thời gian với tấm lưới này, đây là một màn chạy đua 100 mét ảnh hưởng đến toàn bộ cục diện.

Lưu Tân Kiến vừa ng ẫ xuống ghế thăm vắn đã căn nhắc: Viện kiểm sát các người thích thăm vắn ban đêm quá nhỉ!

Phải chịu thôi, cấp trên thúc quá mà! Hầu Lượng Bình mượn chuyện này để ng ẫ ám thị vụ án này được lãnh đạo cấp cao đề tâm. Chủ đề câu chuyện vừa thay đổi, ngữ điệu của anh cũng trở nên thông dong thoải mái: Tổng giám đốc Lưu, chúng ta bắt đầu đi! Anh xem, nên tiếp tục vấn đề trưởng phòng Lục nêu ra lần trước? Hay là tiếp tục chủ đề câu chuyện của chúng ta lần trước nhỉ?

Lưu Tân Kiến nhất thời không hiểu gì: Cục trưởng Hầu, lần trước chúng ta nói chuyện gì nhỉ?

Hầu Lượng Bình cười cười: Một bóng ma, một bóng ma của chủ nghĩa cộng sản lưu lạc ở châu Âu...

Lưu Tân Kiến tỏ vẻ hưng phấn: Ô, anh lại muốn nghe tôi đọc thuộc *Tuyên ngôn Đảng Cộng sản* à?

Không, tôi muốn giúp anh tìm lại linh hồn đã mất! Nghĩ thử mà xem, tổng giám đốc Lưu, anh đánh mất linh hồn ở đâu vậy? Hầu Lượng Bình bước qua bước lại trước mặt Lưu Tân Kiến. Anh sinh ra trong quân khu,

lớn lên trong tiếng hô quân lệnh và tiếng hát của bộ đội. Sau này anh học trường quân đội, nhập ngũ, trước năm ba mươi tuổi gần như không rời khỏi doanh trại, được quan tâm hơn những người cùng tuổi. Nói tới đây, nét mặt Hầu Lượng Bình thoáng hiện lên vẻ ngượng mồm. Nhà tôi cũng từng có đạo ở bên cạnh một đơn vị quân sự, tiếng hô quân lệnh và tiếng hát anh nghe thấy, hồi nhỏ tôi cũng thường nghe được, những giai điệu quen thuộc ấy đến nay vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Khác biệt ở chỗ anh ở trong, tôi thì ở bên ngoài. Lưu Tân Kiến lộ ra vẻ đặc ý: Hồi đó bọn trẻ con bên ngoài khu nhà hầm mộ lũ trẻ sống bên trong quân khu như bọn tôi lắm. Đặc biệt là bọn con trai, có đứa con trai nào mà không mơ được làm quân nhân cơ chứ! Nói tới đây, anh ta thở dài một tiếng: Nhưng về sau thì giấc mơ quân nhân không còn nữa rồi, đặc biệt là sau khi làm kinh tế thị trường...

Hầu Lượng Bình nói: Nhưng cơ hội của anh cũng tốt lắm, bên này vừa làm kinh tế thị trường, bên kia anh đã được bí thư tỉnh ủy kiêm chính ủy thứ nhất của quân khu tỉnh Triệu Lập Xuân nhìn trúng. Bí thư Triệu chỉ đích danh đi đầu anh vào cơ quan tỉnh ủy, khiến cho bao nhiêu quân nhân chuyên nghiệp đến giờ vẫn còn ngượng mồm! Lưu Tân Kiến bẽn lẽn cảm xúc: Bí thư Triệu đã thay đổi cuộc đời tôi, thực đúng là có ân tri ngộ! Đi theo bí thư Triệu có năm năm, tôi liền từ một quân nhân chuyển ngành cấp tiểu đoàn phó, liên tục phá cách thăng chức lên tới chức phó chủ nhiệm văn phòng tỉnh ủy kiêm trưởng ban thư ký. Hồi nhận chức ấy, tôi mới ba mươi sáu tuổi, là một trong mấy cán bộ cấp sở cực trẻ nhất của toàn tỉnh.

Nét mặt Hầu Lượng Bình trở nên nghiêm nghị: Bí thư Triệu có ân tri ngộ với anh, vì vậy anh lúc nào cũng muốn báo đáp ông ấy, có phải vậy không? Đặc biệt anh xuất thân từ quân nhân, lại càng trọng việc báo ân hơn, chuyện này đúng chứ? Lưu Tân Kiến gật đầu: Đúng thế, truyền thống

của chúng ta là ăn quả nhớ kẻ trồng cây mà! Tôi không phải Lý Đạt Khang, không thể bất cận nhân tình. Lý Đạt Khang quá coi trọng thể diện, trong các đời thư ký, bí thư Triệu ghét nhất chính là ông ta... Ừm, thôi bỏ đi, không nói chuyện ông ta nữa! Hầu Lượng Bình nói xoáy vào chỗ yếu hại của Lưu Tân Kiến: Vậy thì nói về anh đi! Tổng giám đốc Lưu, anh không coi trọng thanh danh, để báo ân, anh thậm chí không sợ rơi vào vũng nước bẩn, sau khi trở thành chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dầu khí tỉnh, anh đã làm những việc gì?

Lưu Tân Kiến hiển nhiên bị làm cho xúc động, ngây ra nhìn Hầu Lượng Bình, nhất thời không trả lời được.

Hầu Lượng Bình lại tỏ vẻ đau đớn: Tổng giám đốc Lưu, Lưu Tân Kiến, anh xuất thân trong một gia đình cách mạng, ông cha anh có người đã đổ máu hy sinh vì độc lập của đất nước; có người coi tiền tài như cỏ rác, quên ra cả gia tài để ủng hộ cách mạng. Chính nhờ có họ, mới có đất nước chúng ta ngày nay! Còn anh thì hay thật đấy, để báo đáp cái gọi là ân tình của một người nào đó, liền đào chân tường của nhà nước, biến một doanh nghiệp nhà nước như tập đoàn Dầu khí tỉnh thành máy rút tiền của nhà họ Triệu! Anh không thấy ngượng à?

Lúc này, trong tai nghe vang lên tiếng của viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh: Lượng Bình, ngừng thăm vấn! Ra đây một chút. Hầu Lượng Bình biết, Quý Xương Minh và một viện phó Viện kiểm sát nữa đang giám sát cuộc thăm vấn quan trọng này ở trung tâm chỉ huy, vào thời điểm quan trọng này đột ngột bảo anh ngừng lại, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn! Quả tim Hầu Lượng Bình không khỏi trầm xuống, có lẽ tấm lưới đen kia đã chụp xuống!

Mà đúng vào lúc này, tình huống lại có biến chuyển.

Phòng tuyến tâm lý của Lưu Tân Kiến đã lơi lỏng, anh ta thở dài nói: Cục trưởng H ầu, những lời anh nói hôm nay đã trúng vào tâm khảm tôi rồi, chỉ tiếc là đã quá muộn! Anh mà nói với tôi sớm hơn một chút, tôi sao lại có ngày hôm nay chứ?

Tôi nói với anh những lời này sớm vài năm, anh có nghe lọt tai không? Có ngày hôm nay, thì cần phải có thái độ chính xác với nó. Anh xuất thân quân đội, được giáo dục nhiều năm trong môi trường quân đội, tôi tin tưởng, anh vẫn có sự giác ngộ tối thiểu! Chớ nên coi sự b ối dưỡng của các cấp tổ chức với anh thành ân tình của một người nào đó, lại càng không thể coi tỉnh ủy tỉnh H thành Trung Nghĩa đường trên Lương Sơn Bạc được, coi bí thư tỉnh ủy tiên nhiệm Triệu Lập Xuân thành đường chủ...

Trong tai nghe lại vang lên giọng Quý Xương Minh: Đồng chí Lương Bình, mời ra ngoài một chút!

Mệnh lệnh từ trung tâm chỉ huy không thể không chấp hành. H ầu Lương Bình ra hiệu cho Lục Diệc Khả tiếp tục thẩm vấn, còn mình thì im lặng rời khỏi phòng thẩm vấn, nói chuyện với Quý Xương Minh: Chuyện gì vậy, viện trưởng? Các anh thấy cả rồi đấy, giờ tình thế rất tốt, có lẽ sắp đột phá được rồi! Sao lại bảo tôi dừng lại vậy?

Quý Xương Minh cho H ầu Lương Bình biết một thông tin rúng động: Bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim đích thân gọi điện thoại tới, yêu cầu đình chỉ công tác của anh, đi điều tra một vụ tố cáo bằng danh tính thực. Nhưng ai tố cáo anh, tố cáo chuyện gì thì Quý Xương Minh không nói, cũng không thể nói, lão Quý này xưa nay rất kín miệng.

H ầu Lương Bình cảm tưởng như rơi xuống h ầm băng, chờ người ra. Anh không thể ngờ bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim lại đích thân ra mặt, đình chỉ chức vụ của anh vào thời điểm này! Lẽ nào bí thư tỉnh ủy ngoài miệng

tuyên bố chống tham nhũng trên không sợ chạm trền dưới không cần giữ sần cũng có quân bài tẩy không thể chạm tới hay sao? Nếu không thì là thủ đoạn chính trị của thầy giáo Cao của anh quá lợi hại, mượn lực đả lực? Thầy giáo làm sao có thể mời được vị đại thần Sa Thụy Kim này nhỉ? Chiêu này thực sự khiến học sinh như Hầu Lượng Bình phải ghen hống không nói nên lời rồi! Làm sao đây? Hầu Lượng Bình bần thần, nhất thời không nghĩ ra cách gì đối phó.

Trong thời khắc mấu chốt, Quý Xương Minh rốt cuộc vẫn có tính toán trong lòng, giọng ông ta bình tĩnh mà kiên định: Chỉ thị của tỉnh ủy cần phải chấp hành, giờ cậu đã tiếp nhận chỉ thị, đồng thời đình chỉ thẩm vấn Lưu Tân Kiến, có phải không?

Hầu Lượng Bình lập tức hiểu ra: Viện trưởng, chắc phải một tiếng nữa tôi mới nhận được chỉ thị này!

Quý Xương Minh nói: Ba mươi phút thôi, bây giờ tôi sẽ đến tìm bí thư Cao để báo cáo nghiên cứu theo yêu cầu của bí thư Sa Thụy Kim, từ Viện kiểm sát đến tỉnh ủy nhiều nhất là ba mươi phút, vì vậy cậu chỉ có ba mươi phút thời gian thôi! Giọng Quý Xương Minh hết sức nghiêm túc, thậm chí là nghiêm khắc, khiến anh cảm thấy gánh nặng đè xuống.

Hầu Lượng Bình không nói gì thêm nữa: Vâng, vậy thì ba mươi phút! Nói đoạn, anh lập tức trở lại phòng thẩm vấn.

Cao Dục Lương đứng trước cửa sổ kiểu Pháp trong phòng làm việc, tay cầm chén trà mà hồi lâu không uống ngụm nào, tựa như một bức tượng. Đây là thời khắc quyết chiến, không cho phép buông lỏng dù chỉ một chút, ông ta cần phải tập trung toàn bộ tinh thần, một đôn hạ gục người học sinh kiêm cấp dưới không nghe lời không tuân theo quy củ này. Ánh đèn từ mé

bên hắt tới chiếu lên gương mặt căng cứng của ông ta, ánh mắt Cao Dục Lương kiên định mà nghiêm nghị.

Kẻ đồng mưu Tiêu Cương Ngọc đang đứng sau lưng ông ta, cẩn trọng hỏi: Bí thư Cao, Hâu Lượng Bình sẽ không làm bừa chứ? Nếu anh ta không nghe chỉ thị của Sa Thụy Kim và Quý Xương Minh, kiên trì thẩm vấn Lưu Tân Kiến thì sao?

Cao Dục Lương nhìn màn đêm sâu dầy bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm tính toán: Phải đấy, cần phải suy nghĩ vấn đề như vậy đấy! Tôi biết tính người học trò này, làm việc không theo quy củ, ra bài không theo lý lẽ gì cả đâu...

Tiêu Cương Ngọc nhắc nhở: Nếu Hâu Lượng Bình kiên trì thẩm vấn, chỉ sợ Lưu Tân Kiến không trụ nổi đêm nay!

Cao Dục Lương đã ra quyết định, quay người lại nói với kẻ đồng mưu: Lão Tiêu, anh đừng đợi ở đây nữa, lập tức chạy đến Viện kiểm sát tỉnh, xác thực chỉ thị quan trọng của tỉnh ủy và bí thư Sa Thụy Kim!

Tiêu Cương Ngọc thoáng ngần ngừ: Bí thư Cao, không phải cần báo cáo với Quý Xương Minh, nghiên cứu vụ án sao?

Cao Dục Lương đặt chén trà trên tay xuống mặt bàn: Để tôi đối phó cho! Anh đi mau đi, mấu chốt là, phải đảm bảo Hâu Lượng Bình đình chỉ thẩm vấn Lưu Tân Kiến! Tiêu Cương Ngọc vâng lời, vội vàng chạy đi.

Tiêu Cương Ngọc đi chừng mười mấy phút thì Quý Xương Minh đến nơi. Cao Dục Lương đổi ngay một bộ mặt khác, nói với Quý Xương Minh: Muộn thế này rồi mà còn mời viện trưởng Quý đến, cũng là chuyện bất đắc dĩ, xảy ra tình huống khẩn cấp mà! Quý Xương Minh bày tỏ: Tôi nghe bí thư Sa nói rồi, Hâu Lượng Bình bị tố cáo à?

Cao Dục Lương ngữ điệu thấp trầm, nét mặt hết sức rầu rĩ: Quá bất ngờ, làm tôi đây trở tay không kịp! Đồng chí Xương Minh, Hầu Lượng Bình là cấp dưới của anh, là học sinh của tôi, là học sinh mà từ trước đến nay tôi vẫn lấy làm tự hào nhất! Cậu ta mới làm cấp dưới của anh được bốn tháng, nhưng đã làm học trò của tôi tận bốn năm đó!

Quý Xương Minh khẩn thiết nói: Bí thư Cao, nếu Hầu Lượng Bình đã học anh bốn năm, nếu anh cũng coi người học trò này là niềm tự hào, vậy thì, anh không thể có lòng tin tối thiểu đối với cậu ấy hay sao? Anh thực sự tin là người học trò này của anh, người cục trưởng Cục chống tham nhũng dưới quyền tôi lại nhận hối lộ hay sao?

Lão Quý này, không có lửa thì sao có khói chứ, lời tố cáo Hầu Lượng Bình là có căn cứ rõ ràng đấy, viện trưởng Viện kiểm sát thành phố Tiêu Cương Ngọc đã đích thân xác thực! Cao Dục Lương tỏ vẻ đau buồn, tiếp tục nói: Anh nói xem chúng ta nên làm sao đây? Hả? Có thể mềm lòng không? Không được, cho dù phải gạt nước mắt chém Mã Tốc thì cũng phải chém thôi!

Lúc này, điện thoại bàn đổ chuông. Cao Dục Lương cầm lên nghe, là Tiêu Cương Ngọc gọi điện tới. Tiêu Cương Ngọc nói, anh ta đã đến nơi, nhưng không vào được trung tâm chỉ huy thẩm vấn, chắc là Hầu Lượng Bình vẫn đang giày vò Lưu Tân Kiến. Quả tim Cao Dục Lương thất lại, bỏ ống nghe xuống, lập tức hỏi Quý Xương Minh: Hầu Lượng Bình giờ đang làm gì vậy? Quý Xương Minh nói: Còn có thể làm gì nữa? Rút đi rồi, chắc đi đâu trút giận rồi?! Cao Dục Lương liền nói thẳng ra: Sao trong điện thoại Tiêu Cương Ngọc lại nói, lão Lâm chỗ các anh vẫn còn đang chỉ huy một cuộc thẩm vấn nào nữa? Quý Xương Minh đáp: À, đó là một vụ án

khác, mắng lăm dụng chức vụ không làm tròn trách nhiệm xưa nay vẫn do lão Lâm phụ trách...

Chỉ thoáng sau đó, Tiêu Cương Ngọc lại gọi điện tới. Nói Quý Xương Minh và người của Viện kiểm sát tỉnh đang nói dối, cấp dưới của viện phó Lâm chặn anh ta bên ngoài trung tâm chỉ huy, nhất quyết không cho vào. Anh ta nghi ngờ H ầu Lượng Bình vẫn chưa kết thúc thẩm vấn Lưu Tân Kiến. Còn nữa, người của Viện kiểm sát thành phố đợi ngoài cửa g ần một tiếng r ưỡi, cũng không thấy H ầu Lượng Bình ra ngoài.

Cao Dục Lương đặt ống nghe xuống, nhất thời rất tức giận, Quý Xương Minh này cũng thật to gan quá r ưỡi! Nhưng ông ta không biểu lộ ra ngoài, mà vòng vo nói: Lão Quý này, anh cũng là lão làng ở chiến tuyến chính trị pháp luật, tư tưởng nhạy bén, đặc biệt là vào những thời điểm quan trọng, anh là người rất nguyên tắc...

Quý Xương Minh xua tay cười gượng: Bí thư Cao, không phải anh đang đọc điều văn cho tôi đấy chứ? Sao vậy?

Cao Dục Lương giờ mới nói thẳng: Sao anh vẫn không rút H ầu Lượng Bình đi? Hả? Anh biết rõ là H ầu Lượng Bình có vấn đề nghiêm trọng, vẫn còn dám để cậu ta giữ chức sao? Xảy ra chuyện thì ai chịu trách nhiệm? Bí thư Sa không nói gì với anh à? Tôi sợ không chỉ huy được anh, nên mới phải báo cáo khẩn cấp với bí thư Sa vậy đó!

Quý Xương Minh vội vàng giải thích: À thì, vấn đề của H ầu Lượng Bình xuất hiện quá đột ngột, tôi cũng trở tay không kịp mà! Có đi ầu, sau khi nhận được chỉ thị qua điện thoại của bí thư Sa, tôi đã lập tức đình chỉ công tác của H ầu Lượng Bình r ưỡi!

Cao Dục Lương nhìn chằm chằm vào Quý Xương Minh: Nhưng đến giờ H ầu Lượng Bình vẫn chưa ra khỏi cơ quan!

Quý Xương Minh nói: Cậu ta đã hai đêm không ngủ rồi, chắc là ở bên trong phòng ngủ chợp mắt một chút?

Cao Dục Lương bảo Quý Xương Minh gọi điện ngay trước mặt mình, hỏi xem tình hình thế nào! Quý Xương Minh nhận lời, lấy điện thoại di động ra. Giây lát sau, ông ta lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: Không trả lời, di động tắt máy rồi, chắc chắn là Hầu Lượng Bình đang ngủ ở đâu đó thôi! Cao Dục Lương lại nói với giọng đầy ẩn ý sâu xa: Lão Quý, trước sự đúng sai rõ ràng, anh đừng có hồ đồ nhé! Quý Xương Minh xòe hai tay ra: Bí thư Cao, anh thế này khác nào ép sát từng bước rồi, có người giám sát nghiêm túc như anh đây, tôi có muốn hồ đồ cũng không thể hồ đồ được ấy chứ!

Cao Dục Lương bấy giờ mới cầm điện thoại trên bàn lên, gọi vào số di động của Tiêu Cương Ngọc: Đồng chí Cương Ngọc đấy à? Đừng nghĩ lung tung, tôi đảm bảo với anh, Hầu Lượng Bình đã bị viện trưởng Viện kiểm sát Quý Xương Minh đình chỉ rồi, giờ có lẽ đang nghỉ ngơi ở bên trong, người của các anh cứ đợi ngoài cổng đi, đừng sốt ruột!

Quý Xương Minh vừa nghe như vậy, liền đột nhiên nổi cáu: Cái gì? Tiêu Cương Ngọc đuổi đến Viện kiểm sát tỉnh rồi à? Bí thư Cao này, vậy anh dứt khoát ra lệnh bắt giam Hầu Lượng Bình luôn đi cho xong!

Cao Dục Lương kinh ngạc nhìn Quý Xương Minh, tựa hồ không nhận ra ông ta nữa vậy. Tay viện trưởng Viện kiểm sát xưa nay vốn ôn hòa thành thật này đột nhiên nổi trận lôi đình như núi lửa phun trào, công nhiên cãi lại ông ta, thực sự là nằm ngoài dự kiến! Nhưng Cao Dục Lương chính là Cao Dục Lương, vẫn kiên trì đánh bài theo kế hoạch đã định. Nét mặt ông ta đượm vẻ bi thương, tựa như vô cùng đau đớn nói với Quý Xương Minh: Lão Quý, anh đừng lấy tình cảm ra làm việc chứ! Nổi cáu không giải quyết

được vấn đề đâu! Cho dù trong lòng đau đớn đến mấy thì cũng phải theo phép công mà làm. Nói thực với anh, trái tim của tôi giờ đang quặn lên từng hồi đây...

Quý Xương Minh vẫn chưa hết giận: Nhưng anh vẫn ra tay được như thường! Trong ấn tượng của tôi, anh không phải là loại người này! Đối với Kỳ Đồng Vĩ, anh trọng tình trọng nghĩa biết bao nhiêu! Cùng là học trò không thể đối xử phân biệt như thế được! Bí thư Cao, tôi ít nhiều cũng biết về người tố cáo Thái Thành Công này, trong lời tố cáo của anh ta có nghi vấn rất lớn...

Cao Dục Lương chặn lời: Lão Quý, giờ chúng ta không tranh luận nữa, cứ để Tiêu Cương Ngọc và Viện kiểm sát thành phố lập án đi đâu tra rồi trả lại sự trong sạch cho Hải Lượng Bình được không? Quý Xương Minh lập tức phản đối: Không được! Tôi không đồng ý tùy tiện lập án đi đâu tra đối với cục trưởng Cục chống tham nhũng vừa nhậm chức như vậy, đặc biệt là lúc này! Bí thư Cao, tôi đề nghị báo cáo sự bất đồng ý kiến của chúng ta lên tỉnh ủy, xin chỉ thị của bí thư Sa Thụy Kim!

Thấy Quý Xương Minh Cứng rắn khác thường, Cao Dục Lương chỉ biết ngấm ngầm kêu khổ. Thực sự báo cáo ý kiến bất đồng lên cho Sa Thụy Kim? Đùa cái gì vậy! Hiện giờ khai cuộc đã thuận lợi, Sa Thụy Kim đã trực tiếp tìm tới Quý Xương Minh ra lệnh đình chỉ công tác Hải Lượng Bình, ông ta không thể để bị phá đám trước khi xác thực chứng cứ được. Vậy là, Cao Dục Lương bèn thở dài một tiếng, chỉ tay vào Quý Xương Minh cười gượng: Lão Quý này, anh đúng là gà mẹ canh ô! Tôi chẳng lẽ lại không muốn bảo vệ cho cái tên Hải Tử này à? Ông ta đi đi lại lại một hồi lâu, rồi nói: Được rồi, nghe anh đi, trước tiên không lập án, đình chỉ chức vụ của Hải Lượng Bình trước, đợi tổ chức tra xét rõ ràng rồi xử lý sau!

Quý Xương Minh thở phào nhẹ nhõm: Được, bí thư Cao, vậy tôi muốn phụ trách việc đi đầu tra Hầu Lượng Bình! Cao Dục Lương thầm phẫn nộ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: Anh đương nhiên phải phụ trách rồi, anh không phụ trách thì tôi không yên tâm được! Quý Xương Minh lại nói: Vậy phiền anh chuyển lời với Tiêu Cương Ngọc, nói anh ta giữ nguyên vị trí, các tình huống liên quan đến Hầu Lượng Bình cần kịp thời báo cáo với tôi, tôi vẫn chưa muốn về hưu đâu! Cao Dục Lương lắc đầu cười: Tôi bảo này lão Quý, sao lại nổi giận đùng đùng lên như thế chứ? Anh là lãnh đạo cũ của Tiêu Cương Ngọc mà, còn không hiểu rõ anh ta sao? Anh ta là người chính trực mà! Quý Xương Minh lạnh lùng: Anh ta mà chính trực? Vậy thì còn phải xem với ai. Được rồi, không nói nữa...

Trong phòng thẩm vấn, cuộc chiến công phá hàng rào tâm lý của Hầu Lượng Bình cũng không hề thoải mái. Vừa nói vào vấn đề cụ thể, Lưu Tân Kiến lại trở nên trầm lặng. Hầu Lượng Bình nhìn chiếc đồng hồ điện tử phía đối diện, lòng như lửa đốt. Phải biết rằng mỗi một phút một giây này đều là do Quý Xương Minh mạo hiểm sinh mạng chính trị của mình giúp anh tranh thủ, không thể chậm trễ được nữa! Nhưng anh vẫn không lộ ra cảm xúc gì, vẻ mặt bình tĩnh, ngay cả Lục Diệc Khả cũng không nhìn ra được trong lòng anh đang trải qua một cơn bão tố.

Hầu Lượng Bình hòa nhã nói với Lưu Tân Kiến: Tổng giám đốc Lưu, vừa nãy anh còn nói mà, có những lời nếu tôi nói với anh sớm hơn thì anh đã không đến nỗi như ngày hôm nay. Vậy tôi nói cho anh biết, giờ anh không nghe những lời tôi nói, sợ là đến ngày nào đó sẽ lại phải hối hận đấy! Hôm nay chúng ta nói chuyện rất thoải mái, tôi cũng nói rõ cho anh luôn. Việc đi đầu tra của chúng tôi đối với anh và tập đoàn Dầu khí đã triển khai một cách toàn diện, liên tục có tiến triển, cho dù anh không nói một lời

thì cuối cùng chúng tôi vẫn có thể định tội anh mà không cần khẩu cung! Nhưng, tổng giám đốc Lưu này, nếu để chúng tôi định tội không cần khẩu cung, anh sẽ mất đi một cơ hội xét giảm lúc cân nhắc mức hình phạt đấy!

Lưu Tân Kiến lau mồ hôi, rốt cuộc cũng mở miệng: Cục trưởng Hâu, vậy tôi nói, tôi nói...

Theo lời khai của Lưu Tân Kiến: Để kiếm chút phúc lợi cho cán bộ nhân viên, từ năm 2009 anh ta bắt đầu phê chuẩn cho công ty tài chính đem tiền vốn lưu động không dùng đến trong tài khoản cho một số doanh nghiệp tư nhân và cổ phần trong tình vay để đáo hạn nợ. Năm năm nay, theo sự phê chuẩn của anh ta, lãi vay "qua cầu" tích lũy đã lên đến hơn sáu mươi triệu, anh ta và các thành viên trong ban giám đốc mỗi người được chia khoảng mấy trăm nghìn cho đến hơn triệu tệ. Đối với vấn đề đánh bạc ở Ma Cao trong danh sách các vấn đề, anh ta cũng có giải thích, nói là bị một tay tổng giám đốc công ty tư nhân kéo sang bên đó, tuy một đêm thua hơn tám triệu tệ, nhưng đầu là tiền của doanh nghiệp kia. Hâu Lượng Bình lập tức chỉ ra điểm mấu chốt: Tổng giám đốc công ty tư nhân kia là Triệu Thụy Long nhỉ? Lưu Tân Kiến thoáng ngập ngừng, rồi thừa nhận.

Đây mới là vấn đề mấu chốt, cũng là bài tẩy của đối thủ! Đêm nay anh và Quý Xương Minh mạo hiểm liều mạng một phen, chính là hy vọng có thể đột phá ở điểm này. Tổng giám đốc Lưu này, anh hãy nói về công ty của Triệu Thụy Long đi!

Lưu Tân Kiến hiển nhiên đã có đề phòng từ trước: Chuyện này các anh phải hỏi Triệu Thụy Long, tôi chỉ nói chuyện của mình thôi!

Hâu Lượng Bình nhìn chằm chằm vào Lưu Tân Kiến, ánh mắt sáng rực như đuốc: Tổng giám đốc Lưu, vẫn còn nghĩ đến nghĩa khí anh em hả? Nghĩa khí là thứ hại chết người ta đấy!

Trước khi bị bắt, họ còn hy vọng anh trốn ra nước ngoài, đến Ghana cùng khai thác mỏ vàng với Đinh Nghĩa Trân, có phải không? Tổng giám đốc Lưu, anh chưa bao giờ nghĩ đây là một cạm bẫy nhỉ?

Lưu Tân Kiến nói: Cạm bẫy gì? Họ muốn tôi ra nước ngoài, là vì muốn các anh không tìm được tôi thôi!

Nhưng mà, tổng giám đốc Lưu, sau khi sang bên đó, anh sống chết thế nào thì Triệu Thụy Long và đám anh em của anh chẳng buồn quan tâm nữa đâu! Giờ tôi xin mời anh xem tình hình thực sự của Đinh Nghĩa Trân ở châu Phi nhé!

Lời vừa dứt, Lục Diệc Khả lập tức bày mấy tấm ảnh ra trước mặt Lưu Tân Kiến, đầu là ảnh được đăng trên báo chí địa phương ở Ghana: Đinh Nghĩa Trân bị mấy người da đen giáng súng vào gáy; trước cửa sổ một căn nhà cải tạo từ container, Đinh Nghĩa Trân tay cầm súng AK ngó nghiêng ra ngoài, tấm biển trước cửa căn nhà container có dòng chữ bằng hai thứ tiếng Trung và Anh: "Công ty vàng Nghĩa Trân"; Đinh Nghĩa Trân đang phủ vải liệm màu trắng lên một cái xác...

Lưu Tân Kiến nhìn từng tấm ảnh một, chờ người ra, lẩm bẩm hỏi: Cục trưởng Hầu, nói vậy, cuộc sống của Đinh Nghĩa Trân ở châu Phi cũng chẳng dễ dàng gì? Anh... anh ta ăn ngủ đâu ở trong container này hả?

Hầu Lượng Bình nói, theo thông tin mà nhóm truy bắt nắm được, Đinh Nghĩa Trân nhập cảnh vào Ghana chưa đầy một tháng đã bị cướp ba lần. Sau khi mua nhà container bọc thép trong ảnh và vũ khí đạn dược, vẫn bị người ta đánh cướp! Người chết trong ảnh là người hùn vốn với Đinh Nghĩa Trân, một tay tổng giám đốc doanh nghiệp nhà nước trốn ra nước ngoài trước anh ta ba năm. Hầu Lượng Bình cuối cùng nói: Vì vậy, tổng giám đốc Lưu này, Đinh Nghĩa Trân không chết ở vùng đất có hoàn cảnh

chính trị khắc nghiệt như châu Phi đã là may mắn lắm rồi. Kết quả tốt nhất của hắn ta trong tương lai, chính là có thể cùng với anh lao động cải tạo trong nhà giam ở trong nước, làm lại một con người mới...

Lưu Tân Kiến ngẩng đầu, bộ dạng có vẻ rất đáng thương: Cục trưởng Hàu, anh nói tôi vẫn còn cơ hội cải tạo ư? Hàu Lượng Bình nói: Chắc chắn là có, nếu anh có biểu hiện lập công, cơ hội còn lớn hơn nữa! Anh nghĩ cho kỹ đi, cứu bản thân quan trọng hơn hay là bán mạng cho những kẻ được gọi là ân nhân kia quan trọng hơn?

Lưu Tân Kiến rốt cuộc cũng sụp đổ: Cục trưởng Hàu, tôi... tôi nghe anh, đúng là nên nghĩ cho kỹ càng...

Đúng lúc này, trong tai nghe vang lên giọng của viện phó Viện kiểm sát Lâm: Đình chỉ thẩm vấn! Hàu Lượng Bình ngẩng đầu lên nhìn, thời gian trên màn hình điện tử vừa khéo nhảy sang hai mươi ba giờ không phút không giây, nửa tiếng ước hẹn với Quý Xương Minh đã trôi qua. Hàu Lượng Bình đành phải rút lui...

Cảm giác việc sắp thành lại hỏng vô cùng khó chịu, lúc này Hàu Lượng Bình mới được trải nghiệm một cách sâu sắc. Sau khi ra lệnh giải Lưu Tân Kiến đi, anh và Lục Diệc Khả thu dọn hồ sơ tài liệu trên bàn, lẳng lặng rời khỏi phòng thẩm vấn.

Hàu Lượng Bình dừng chân đứng lại giữa khoảng sân trước cửa trung tâm chỉ huy, ngửa mặt ngược nhìn bầu trời đêm vô tận. Những bông hoa tuyết li ti bay bay rơi xuống, cái lạnh thấm trên gương mặt, rồi ngấm vào trong tim. Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, đến hơi chậm nhưng rốt cuộc cũng đã đến. Tâm trạng Hàu Lượng Bình lúc này cũng như trận tuyết vậy, lạnh lẽo, thê lương. Sự việc diễn biến thật hết sức hoang đường, người tra án không ngờ lại biến thành nghi can phạm tội, sự phẫn

nộ và uất ức của anh thực sự không thể dùng lời lẽ để hình dung được nữa. Anh nhắc nhở chính mình, nhất định phải cố gắng vượt qua! Đây là một cuộc quyết đấu sinh tử, cho dù gặp phải đả kích thế nào thì cũng phải thông dong ứng đối. Nhưng tâm nhin của anh rốt cuộc vẫn mờ nhòe đi, một dòng lệ nóng lặn lẽ tràn ra nơi khoe mắt. Anh là người thẳng thắn nhiệt thành, trọng tình cảm, cạm bẫy sỉ nhục nhân cách mà thầy giáo Cao Dục Lương bày ra thực sự khiến anh không thể chịu đựng nổi nữa. Nước mắt nóng hổi và tuyết lạnh băng hòa làm một, chảy trên gương mặt cương nghị của người đàn ông trung niên...

Lục Diệc Khả đứng cách đó không xa chờ đợi, xe của Viện kiểm sát đi tới, Hầu Lượng Bình trấn tĩnh lại rồi quay người, gọi Lục Diệc Khả lên xe. Trong chớp mắt, anh lại trở lại dáng vẻ thoải mái tự tin, thậm chí còn huyết sáo khe khẽ. Hồ chết cũng không thể gục ngã, đặc biệt là trước mặt Lục Diệc Khả.

Giờ vẫn còn đỡ, Lưu Tân Kiến đã nhìn thẳng vào vấn đề của anh ta rồi, hôm nay nếu tiếp tục tấn công, hẳn là đột phá được chuyện của Triệu Thụy Long! Hầu Lượng Bình nói với Lục Diệc Khả. Lục Diệc Khả hiếm khi nào chửi bậy: Thì đó! Mẹ nó chứ, chỉ còn một chút nữa thôi! Hầu Lượng Bình nói: Đối thủ không muốn chúng ta nhìn thấy bài tẩy mà! Lục Diệc Khả hiểu rõ trong lòng: Bài tẩy nào? Nhà họ Triệu? Hầu Lượng Bình nói: Chắc vậy. Tình thế không cho phép lạc quan, Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cầm lại đã chạy ra nước ngoài, bước tiếp theo lại càng khó khăn...

Chiếc xe chạy trên phố lớn trống trải. Lục Diệc Khả ngoảnh đầu lại nhìn, vô tình phát hiện có một chiếc xe khác của Viện kiểm sát bám theo phía sau, bèn hỏi lái xe: Chiếc xe đằng sau là thế nào vậy? Lái xe không để tâm lắm, bảo là xe của Viện kiểm sát thành phố, đã đến đợi hơn một tiếng

r ồi, cũng không biết làm gì. H ầu Lượng Bình đã có tính toán trong lòng, ngoái nhìn ra sau, tự giễu: Chắc là đến bắt tôi đây? Lái xe không hiểu nội tình, bật cười: Cục trưởng H ầu, anh thật biết đùa! Lục Diệc Khả nhìn chiếc xe bám đuôi trong kính chiếu hậu, đột nhiên ra lệnh: Dừng xe! Lái xe thoáng ngẩn người, dừng xe lại. Chiếc xe bám đuôi cũng dừng lại cách đó không xa.

Lục Diệc Khả bước tới phía trước chiếc xe bám đuôi, gõ lên cửa kính. Kính xe hạ xuống, người trong xe hỏi: Trưởng phòng Lục có chuyện gì vậy? Lục Diệc Khả hung dữ hỏi: Nửa đêm nửa hôm, các người theo tôi làm gì? Người trong xe giải thích: Không phải bám theo chị, mà là theo cục trưởng H ầu, chỉ thị của viện trưởng Tiêu chỗ chúng tôi! Lục Diệc Khả lập tức lấy điện thoại di động ra, lửa giận rớt cuộc cũng bùng lên: Viện trưởng Quý, sao Tiêu Cương Ngọc lại đi đầu xe theo dõi chúng tôi? H ầu Lượng Bình đã phạm tội gì? Có phải anh và Viện kiểm sát tỉnh đã phê chuẩn cho Viện kiểm sát thành phố tiến hành đi đầu tra H ầu Lượng Bình r ồi hay không? Anh nói đi chứ? Nếu chưa đồng ý phê chuẩn thì bảo họ rút đi! Có để cho người ta sống nữa hay không vậy?

H ầu Lượng Bình nhìn qua cửa kính ô tô, quan sát Lục Diệc Khả đang nhe nanh múa vuốt, cười gượng lắc đầu.

41.

Nhận được điện thoại của Lục Diệc Khả, Quý Xương Minh rất không vui. Ông ta lạnh lùng liếc nhìn kẻ đầu sỏ Tiêu Cương Ngọc vẫn tỏ ra thản nhiên, hỏi anh ta đi đâu xe bám theo Hầu Lượng Bình là thế nào? Tiêu Cương Ngọc đang uống nước, bèn đặt cốc nước xuống, nghiêm túc biểu thị: Thì là biện pháp đề phòng cần thiết thôi, còn thế nào nữa? Quý Xương Minh sa sầm nét mặt nói: Tôi hy vọng anh có thể ở đúng vị trí của mình! ít nhất cần phải làm rõ quan hệ giữa Viện kiểm sát tỉnh và thành phố, bên nào mới là lãnh đạo! Hầu Lượng Bình đâu sao cũng là thành viên tổ đảng kiêm cục trưởng Cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tỉnh, dù anh không muốn đến mấy cũng phải báo cáo rõ ràng với tôi trước đã! Tiêu Cương Ngọc lấy hồ sơ ra đặt lên bàn làm việc, vỗ vỗ, rồi nói: Không phải tôi đến đây báo cáo rồi hay sao? Lão Quý, anh xem, hồ sơ tôi đâu mang đến hết cả đây rồi!

Tiêu Cương Ngọc trước tiên thanh minh, anh ta không hiểu lắm về con người Hầu Lượng Bình này, cũng không thân thích quen biết gì, không oán không thù, Viện kiểm sát Kinh Châu đi điều tra vụ án với thái độ thực sự cầu thị. Kể đó, báo cáo lại quá trình ông chủ nhà máy Đại Phong Thái Thành Công dùng tên thật tố cáo Hầu Lượng Bình, đồng thời mở hồ sơ ra, lấy tư liệu về vật chứng, bưng bưng chính khí nói: Các chứng cứ liên quan cũng đã đi điều tra xác thực rồi, ít nhất là chứng cứ Hầu Lượng Bình nhận hối lộ bốn trăm nghìn tệ đã được xác nhận, lão Quý, anh xem, đây là bản photo giấy chuyển khoản của ngân hàng Dân Sinh!

Quý Xương Minh lật xem hồ sơ và các tài liệu chứng cứ liên quan, nét mặt sầm sì, không nói một lời.

Tiêu Cương Ngọc hết sức tự tin: Có người dùng tên thật tố cáo, có bằng chứng chuyển khoản ngân hàng, có thể lập án rồi!

Giọng điệu Quý Xương Minh mang theo vẻ châm biếm: Lão Tiêu này, anh nhiệt tình thật, làm việc mau lẹ quá! Chẳng phải đã vượt mặt tôi và tổ đảng Viện kiểm sát tỉnh báo cáo với phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương rồi sao? Vậy tôi nói cho anh biết, tôi và phó bí thư Cao đã nghiêm túc xem xét rồi, Hầu Lượng Bình tạm thời không lập án, trước tiên cứ đình chỉ công tác để anh ta tự xét lại mình đã!

Tiêu Cương Ngọc lấy làm bất ngờ: Lão Quý, đây... đây đình chỉ công tác để phục vụ đi điều tra hay là đình chỉ công tác để tự xét lại mình?

Quý Xương Minh khẳng định: Đình chỉ công tác để tự xét lại mình! Do tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật Viện kiểm sát tỉnh và tôi đứng đầu, thành lập một tổ đi điều tra, làm rõ sự thực, sau khi đảng ủy Viện kiểm sát tỉnh nghiên cứu sẽ đưa ra quyết định bước tiếp theo thế nào!

Tiêu Cương Ngọc gãi đầu, đứng dậy, đi lại vài bước trong phòng rồi dừng chân trước mặt Quý Xương Minh, làm như thật nói: Lão Quý này, chúng ta phải nhớ kỹ bài học của Đinh Nghĩa Trân chứ!

Quý Xương Minh khinh khỉnh nói: Hầu Lượng Bình và Đinh Nghĩa Trân có quan hệ gì? Còn bài học gì nữa? Tiêu Cương Ngọc vội nói: Chắc, lão Quý, anh xem tài liệu trước đi! Hầu Lượng Bình và Đinh Nghĩa Trân từng hùn vốn cùng mở một công ty đấy! Nói đoạn, anh ta giở ra một bản tài liệu đăng ký kinh doanh, đưa cho Quý Xương Minh. Quý Xương Minh xem tài liệu, hoàn toàn không tin, không ngừng lắc đầu: Hai người họ từng

mở công ty hả? Đúng là trò đùa! Tiêu Cương Ngọc hết sức căm phẫn nói: Thì đó, trò đùa này hình như cũng hơi lớn rồi thì phải? Đường đường là một cục trưởng Cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tỉnh lại từng cùng phần tử tham nhũng tiếng xấu ngợp trời đầu cơ khai thác mỏ than...

Quý Xương Minh sắc mặt lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào mớ hồ sơ, không buồn đáp lời Tiêu Cương Ngọc nữa. Ông ta không có gì để nói với người này cả. Họ từng là cộng sự trong nhiều năm, ông ta rất hiểu con người Tiêu Cương Ngọc. Anh ta tự tư tự lợi nổi tiếng trong Viện kiểm sát tỉnh, chuyện gì cũng muốn giành phần hơn về cho mình. Đến cả dịp tết, đơn vị chia phúc lợi mấy thứ trứng gà, gạo nếp, dầu lạc gì đó, anh ta cũng thích tìm đủ lý do để lấy nhiều hơn một chút, đến nỗi mấy tay lái xe cũng coi thường. Có lần, vì muốn chiếm lợi mà anh ta suýt nữa đã phạm tội. Hồi Tiêu Cương Ngọc còn phụ trách đơn vị phòng chống lạm dụng chức vụ phạm tội, không hiểu tịch thu của ai được một thùng thuốc lá Trung Hoa, đem nhờ tổng giám đốc một công ty bán hộ, tay doanh nghiệp kia bèn bảo kế toán đưa cho anh ta mấy chục nghìn đồng, thuốc lá cũng không lấy mà tặng hết cho anh ta hút. Không ngờ, nửa năm sau, Tiêu Cương Ngọc lại nhờ người ta bán thuốc hộ nữa, mà lại chính là thùng thuốc Trung Hoa trước đó! Tay doanh nghiệp kia đành chi cho anh ta thêm mấy chục nghìn, sau đó bảo người đến mang thuốc lá về. Không mang về cũng không được, sợ anh ta lại bán cho lần nữa! Mang về mở ra xem thử, hóa ra thuốc lá đã mốc hết từ lâu...

Người này đã thế lại còn có dã tâm. Anh ta nhòm ngó chức viện trưởng Viện kiểm sát tỉnh đã lâu, cấm chốt khắp nơi, đi đâu cũng chăm chăm chạy chức, làm mọi người đều thấy phản cảm, đến nỗi không ở lại Viện kiểm sát tỉnh được nữa. Tiêu Cương Ngọc là cán bộ thuộc hệ thống chính trị

pháp luật chính cống, tốt nghiệp khoa chính trị pháp luật đại học H, là người do Cao Dục Lương một tay cất nhắc lên, Cao Dục Lương bèn đi đầu anh ta về Viện kiểm sát Kinh Châu làm viện trưởng. Từ đuôi phượng biến thành đầu gà, trở thành người cầm đầu một đơn vị, anh ta mới dừng lại. Hôm nay, Tiêu Cương Ngọc lấy lý do đi đầu tra vụ án quay lại Viện kiểm sát tỉnh, bộ dạng như thể đại thần khâm sai, thực sự khiến Quý Xương Minh buồn nôn. Song buồn nôn cũng không làm gì được, ông ta cũng chỉ đành trơ mặt ra vòng vo đưa đẩy với đối phương vậy.

Lúc này, Hầu Lượng Bình và tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật cùng đi vào. Hầu Lượng Bình đi phía trước, tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật đi phía sau. Hầu Lượng Bình cũng không gõ cửa, bất ngờ đẩy cửa bước vào, mang theo một làn gió lạnh. Nghi can mà tựa như đến để đi đầu tra án chứ không phải là để tiếp nhận đi đầu tra. Điều này khiến Tiêu Cương Ngọc lấy làm ngạc nhiên.

Quý Xương Minh ngồi ở bàn làm việc, thái độ như thể việc công cứ theo phép công ta làm, chỉ vào Tiêu Cương Ngọc, lạnh lùng giới thiệu: Lượng Bình này, đây là đồng chí Tiêu Cương Ngọc, viện trưởng Viện kiểm sát Kinh Châu, ba năm trước từng làm viện phó Viện kiểm sát tỉnh chúng ta. Tiêu Cương Ngọc gượng cười: Cục trưởng Hầu phải không, tôi chuyển này cũng coi như là về thăm lại mái nhà xưa thôi. Hầu Lượng Bình cũng cười nói: Lão Tiêu, lần này anh về thăm lại người thân, hay là thám hiểm vậy? Tiêu Cương Ngọc thoáng ngần người: Hầu Lượng Bình, đồng chí cũng hài hước nhỉ, tôi đây vừa thăm người thân, vừa thám hiểm! Hầu Lượng Bình ngồi xuống trước bàn làm việc đối diện với Quý Xương Minh: Được! Vậy chúc anh thăm thân lẫn thám hiểm đều thành công! Ô,

xin lỗi, lão Tiêu, phiền anh tránh đi một lát, tôi phải báo cáo viện trưởng Quý về công tác thẩm vấn Lưu Tân Kiến!

Tiêu Cương Ngọc ngó người ra, hất tay: Tránh đi cái gì chứ? Hầu Lượng Bình, anh có biết tại sao tôi lại ở đây hay không? Mong anh hãy hiểu rõ vị trí của mình, phối hợp để tổ chức thẩm tra. Hầu Lượng Bình nghiêm túc nói: Có thể chờ một chút rồi mới thẩm tra hay không? Để tôi báo cáo trước? Quy định bảo mật vụ án thế nào mọi người ở đây đều biết, nếu các anh kiên trì muốn nghe báo cáo thẩm vấn nghi can quan trọng Lưu Tân Kiến của tôi, mà viện trưởng Quý cũng làm trái quy định, phá lệ đồng ý để các anh cùng nghe, vậy cũng được, tôi có thể phục tùng mệnh lệnh của viện trưởng Quý!

Quý Xương Minh khoát tay: Quy định là quy định, không ai có thể làm trái! Mọi người tránh đi một chút!

Quý Xương Minh đương nhiên biết Hầu Lượng Bình muốn làm gì, nếu ngay cả một chút ăn ý ngầm này cũng không có, ông ta khỏi cần làm viện trưởng Viện kiểm sát nữa cho xong! Tay họ Hầu này rất thông minh, có thể nghĩ đến việc báo cáo công tác thẩm vấn Lưu Tân Kiến, đây là đi đầu mà một số người nào đó quan tâm nhất! Quý Xương Minh để ý thấy, Tiêu Cương Ngọc hiển nhiên muốn ở lại, anh ta thực sự muốn biết nội dung cuộc thẩm vấn này, tập hồ sơ trên tay Hầu Lượng Bình đã hút lấy ánh mắt của anh ta. Thế nhưng, dẫu sao người này cũng là một kiểm sát viên lão làng, quy tắc bảo mật anh ta cũng biết, những gì không nên nghe thì không thể nghe được, đành cùng với mọi người hậm hực ra ngoài. Khi đi tới cửa, anh ta lại quay ngược lại, cầm tập hồ sơ về Hầu Lượng Bình trên bàn mang đi.

Tiêu Cương Ngọc vừa đi khỏi, lớp băng trên mặt Quý Xương Minh cũng tan chảy, ông ta rót một cốc nước, đập mạnh xuống trước mặt Hầu Lượng Bình: Cục trưởng Hầu, cậu có người bạn tốt quá nhỉ! Hầu Lượng Bình cười gượng lắc đầu: Lòng người sao lại thay đổi thành ra thế này chứ? Thái Thành Công coi như là một tên tiểu nhân, cho dù phản phúc vô thường hay không biết liêm sỉ nhưng cũng không đến mức chơi trò này với bạn thời niên thiếu được chứ nhỉ? Quý Xương Minh hỏi: Tại sao cậu không đề phòng trò này vậy? Sao lại nhận đồ của loại người như vậy chứ? Hầu Lượng Bình ngăn người ra: Tôi nhận cái gì của anh ta đâu chứ? Quý Xương Minh biết không thể tiết lộ tình hình vụ án, nhưng vẫn phá lệ tiết lộ: Hai thùng Mao Đài, một thùng thuốc lá Trung Hoa, còn cả một bộ đồ Tây giá hai mươi ba nghìn tệ nữa. Hầu Lượng Bình vội kêu oan: Tôi không nhận mà, cây ngay không sợ chết đứng! Quý Xương Minh gõ nhẹ lên bàn: Đừng nói thế vội chứ? Sao cậu lại hùn vốn với Thái Thành Công, Đinh Nghĩa Trân mở công ty than? Còn nhận tiền lời khan bốn trăm nghìn tệ nữa? Đăng ký kinh doanh, thẻ ngân hàng và cả giấy chuyển tiền đều ở kia kìa! Hầu Lượng Bình hít vào một hơi khí lạnh: Tôi hiểu rồi! Người ta có lòng muốn hại chết tôi, mới dày công bày ra cạm bẫy này...

Quý Xương Minh lại chỉ rõ thêm, nhưng nói một cách rất nghệ thuật: Còn cả thầy giáo cậu nữa, phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương cũng rất đau lòng xót ruột với cậu đấy, đã bày tỏ thái độ rất rõ ràng với tôi rồi, dù có phải gạt lệ chém Mã Tốc thì cũng phải chém! Hầu Lượng Bình tới đây cũng lật bài: Viện trưởng Quý, chuyện này anh còn không rõ nữa sao? Chém tôi, thầy giáo Cao có thể rơi nước mắt hay sao? Lại còn gạt lệ nữa? Ông ấy mà rặn ra được vài giọt nước mắt thì cũng là nước mắt cá sấu thôi! Quý Xương Minh cười, nhưng cũng không nói trắng ra: Biết người ta bày

ra cạm bẫy, vậy thì nhanh chóng phá bẫy đi, tự chứng minh mình trong sạch, tranh thủ sớm ngày trở về làm việc! Còn nếu cậu là loại bao cở vô dụng vậy thì mau mau cuốn xéo đi thôi!

Hầu Lượng Bình cười cười: Cậu này tôi thích nghe đấy! Tiếp theo đó, tôi xin hỏi một vấn đề, tại sao bí thư Sa lại ra lệnh đình chỉ công tác tôi? Vị bí thư tỉnh ủy mới này của chúng ta có phải có quân bài tẩy nào không thể chạm đến hay không vậy? Quý Xương Minh lắc đầu: Tôi cũng không rõ, bí thư Sa không nói gì nhiều với tôi. Hầu Lượng Bình trầm ngâm: Bốn tháng trước, bí thư Sa tìm tôi nói chuyện, anh cũng có mặt, vị lãnh đạo mới này đã tuyên bố rất hùng hồn, bảo tỉnh ta chống tham nhũng không ngại đụng trăn cũng không sợ chạm sần, câu này là thật hay giả? Quý Xương Minh không trả lời, chỉ nói: Giờ cậu đã bị nhăm vào rồi, bảo bí thư Sa nói gì đây? Ủy ban kỷ luật, Viện kiểm sát không có phần tử tham nhũng, hủ bại chắc? Nói thế không phải, biết đâu Tiêu Cương Ngọc chính là một người như thế. Hầu Lượng Bình xua tay, vậy để lão Tiêu vào đi!

Lát sau, Tiêu Cương Ngọc bước vào, bắt đầu chất vấn: Hầu Lượng Bình, mọi người đều là người trong hệ thống kiểm sát, tôi cũng không vòng vo Tam Quốc nữa. Anh hẳn đã rõ tại sao chúng tôi tìm đến anh, sau đây, chúng tôi có bảy vấn đề muốn hỏi anh. Hầu Lượng Bình nở một nụ cười khinh khỉnh, nói: Lão Tiêu, tôi không trả lời một câu hỏi nào cả! Anh nói đúng lắm, đầu là người trong ngành cả, không ai phải vòng vo với ai! Tôi xử lý không ít vụ án không khẩu cung rồi, các anh cũng làm một vụ không khẩu cung đi! Giờ tôi đợi anh tuyên bố quyết định, tuyên bố xong tôi sẽ vênh ngửa! Tiêu Cương Ngọc phẫn nộ: Hầu Lượng Bình, anh ngạo mạn quá rồi đấy! Hầu Lượng Bình cười khẩy: Cái này gọi là chính khí, không tin chuyện ma tà! Các anh lấy chứng cứ ra xử lý tôi là được rồi! Tiêu

Cương Ngọc đứng dậy: Lão Quý, anh xem... Quý Xương Minh bấy giờ mới bày tỏ thái độ: Được rồi, nếu đã thế, tôi tuyên bố quyết định luôn... kể từ hôm nay, đồng chí Hầu Lượng Bình tạm thời đình chỉ chức vụ để suy nghĩ lại, tiếp nhận đi đầu tra của tổ chức...

Hầu Lượng Bình trở về nhà khách, nằm vật ra giường, không bò dậy nổi nữa. Mệt mỏi, phần nộ, oan khuất cơ hồ khiến anh sụp đổ. Nội tâm anh bị đả kích hết sức nặng nề. Lúc này, anh giống như một con sư tử đã bị nội thương nặng nề, tuy vẫn đứng thẳng trước mặt đối thủ, nhưng lực phủ ngũ tạng đang âm thầm rỉ máu...

Anh trở mình, dang hai tay hai chân ra, người tạo thành hình một chữ đại, thần thờ nhìn trần nhà. Hầu Lượng Bình đã rất quen thuộc với căn hộ này, bên trong là phòng ngủ có phòng vệ sinh, bên ngoài là phòng khách nhỏ kiêm phòng làm việc, ở cũng rất thoải mái. Bốn tháng trôi qua rồi, anh cũng đã có chút tình cảm với cái ổ nhỏ tạm thời này của mình. Nhưng giờ thì căn hộ này lại biến thành nhà giam của chính anh, khiến anh mất đi tự do, thực sự là khó mà chấp nhận được! Anh thực muốn nhảy dựng lên, đập nát hết mọi thứ trong nhà.

Từ nhỏ tới lớn, Hầu Lượng Bình luôn là người xuất sắc, được khen ngợi, được tin cậy, dù là đi học hay đi làm, anh luôn nổi bật hơn người. Sự trung thành, liêm khiết của anh luôn được tất cả lãnh đạo từ trước đến giờ nhất trí công nhận. Trong lòng anh cũng luôn lấy làm tự hào vì sự trong sạch của mình! Hôm nay, niềm tự hào ấy đã bị vấy bẩn, tựa như một mảnh lụa trắng dính phải một bãi bùn nhơ. Nửa đời đi đi đầu tra thẩm vấn những nghi can phạm tội lạm dụng chức vụ, giờ anh lại trở thành nghi can. Cảm giác đau đớn ấy khó mà tả được bằng lời, như thể có muôn ngàn mũi kim

đang đâm loạn xạ bên trong cơ thể, chất độc thấm sâu vào đến tận xương tủy rồi vậy.

Trong lòng thầy giáo rất u ám, hôm ngả bài đã công nhiên nói trắng ra rồi, chỉ cần nghiêm túc thẩm tra một chút, sẽ chẳng có mấy cán bộ trong sạch. Theo logic của Cao Dục Lương, bản thân anh đã không trong sạch, huống hồ còn có lời tố cáo của Thái Thành Công! Anh đã đánh giá quá thấp lời tố cáo của người này. Vốn tưởng anh ta chỉ là một con chó điên cắn bậy, chẳng có căn cứ gì, không ngờ người ta đã xác minh chứng cứ rồi. Cục diện bày ra trước mặt anh cực kỳ nguy hiểm, không thể không thừa nhận, việc bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim hạ lệnh đình chỉ chức vụ của anh là có lý. Cục trưởng Cục chống tham nhũng lại cùng với Đinh Nghĩa Trân, Thái Thành Công hùn vốn khai thác than, lại còn có chữ ký của anh trên đăng ký kinh doanh! Chết người hơn nữa là khoản tiền bốn trăm nghìn tệ kia, có thể ở ngân hàng Dân Sinh, có giấy chuyển khoản, còn gì để nói nữa đây? Nhưng sao lại như vậy được chứ? Họ làm thế nào? Không thể biết được.

Trần trọc không ngủ được, Hầu Lượng Bình trở mình nhồm dấy, mở cửa sổ, dõi mắt nhìn cảnh đêm đậm đặc. Tuyết đã ngừng rơi, mái nhà, ngọn cây phủ một lớp tuyết mỏng, ánh lên sắc bạc dưới ánh đèn rực rỡ. Tuyết đọng trên đường tan đi rất nhanh, trông ướt rượt từng mảng từng mảng như thể vừa có một trận mưa. Đêm khuya người vắng, thành phố trở nên trống trải, cảm giác cô độc bỗng trào lên. Một cơn gió lạnh buốt người ập vào phòng, khiến đầu óc anh tỉnh táo hẳn ra.

Phải sắp xếp lại một chút những manh mối đang rối như tơ vò này mới được. Chứng minh thư là mấu chốt của toàn bộ sự kiện này. Làm đăng ký kinh doanh, thẻ ngân hàng, thứ nào cũng cần phải có chứng minh thư. Sao

Thái Thành Công lại có chứng minh thư của anh được nhỉ? Không thể nào! Có đi đâu, nếu trong tay Thái Thành Công có bản photo chứng minh thư của anh, lại dựa vào một số mối quan hệ, thì có khả năng làm được rất nhiều việc. Vậy thì, Thái Thành Công có cơ hội lấy được chứng minh thư của anh đem đi photo không? Anh cố gắng nhớ lại, lò mò nghĩ ra bốn năm trước có một buổi họp lớp, anh có tham gia. Bạn học cũ gặp nhau hết sức vui vẻ, bất giác uống quá chén. Sau khi say rượu, các bạn học bèn thuê phòng khách sạn cho anh ngủ một giấc. Phải rồi, phải rồi, Thái Thành Công đã lấy chứng minh thư của anh đi làm thủ tục và trả tiền phòng. Chắc hẳn là lúc đó Thái Thành Công đã động tay động chân, photo lại chứng minh thư của anh rồi.

Lẽ nào lúc đó Thái Thành Công đã muốn hãm hại anh? Không thể nào, cũng không cần thiết. Hầu Lượng Bình phân tích, rất có khả năng Thái Thành Công ở trại tạm giam của công an thành phố Kinh Châu bị uy hiếp, bị ép buộc nên mới nhảy ra cắn xằng cắn bậy như thế. Lúc đó anh ta lén lút photo chứng minh thư của anh hẳn là có ẩn tình khác. Vậy thì, ngoài Thái Thành Công, ai có thể biết được ẩn tình này nữa? Hầu Lượng Bình nghĩ, hoạt động kinh tế của Thái Thành Công không thể tách rời được nhà máy Đại Phong của anh ta, kế toán của anh ta chắc là biết nội tình. Là ông chủ, Thái Thành Công sẽ không đích thân đi xử lý các việc kiểu như làm thẻ ngân hàng này nọ, rất có thể là do tay kế toán thực hiện. Mạch tư duy dần trở nên rõ ràng hơn, kế toán của nhà máy Đại Phong là một nhân vật mấu chốt, cần phải nhanh chóng tìm được người này. Ngoài ra, còn có tay lái xe hôm đó, rượu Mao Đài và thuốc lá Trung Hoa đầu do tay lái xe ấy kiêng xuống. Còn cả vợ anh nữa, cũng phải nói chuyện, bảo cô tìm lại hóa đơn

chuyên phát gửi trả bộ đồ Tây kia, người thận trọng như cô chắc là vẫn còn giữ lại.

42.

Trần Nham Thạch gặp Lục Diệc Khả ở bệnh viện, biết được tin Hầu Lượng Bình bị đình chỉ chức vụ. Sự nhạy cảm nghề nghiệp khiến ông nhận ra, việc Hầu Lượng Bình bị đi đầu tra và vụ con trai Trần Hải của mình bị đụng xe là những vấn đề có cùng tính chất, chính là có lẽ họ đã nhìn thấy con bài tẩy mà người khác không muốn họ nhìn thấy. Vị kiểm sát trưởng già lập tức quyết định trở lại cương vị. Hầu Lượng Bình gửi lời nhờ ông đến nhà máy Đại Phong tìm kế toán Vu và lái xe Tiểu Thiên lái chiếc Mercedes của Thái Thành Công, để hai người này chứng minh sự trong sạch của mình. Trần Nham Thạch không dám chậm trễ, lập tức đạp xe đến nhà máy Đại Phong, do quanh năm đạp xe rèn luyện, đôi chân già của ông vẫn rất mạnh mẽ, bánh xe vừa lăn, dưới chân đã có gió cuộn lên.

Mặt trời đã lên, tuyết rơi sớm đêm hôm qua bắt đầu tan, cành cây khô cằn giờ ướt rượt, nhỏ xuống những giọt nước thấm vào nền đất khô lạnh. Trần Nham Thạch đi về phía hồ Quang Minh, trên ngọn những khóm lau sậy ven hồ vẫn còn vương chút tuyết đọng, trông như đội những cái mũ nhỏ màu trắng. Nước hồ dập dờn, tựa có muôn vàn chấm vàng đang nhảy múa.

Nghĩ đến Hầu Lượng Bình, Trần Nham Thạch cảm thấy nhói đau trong lòng. Vị cục trưởng Hầu đến từ Bắc Kinh này rốt cuộc vẫn mạnh mẽ hơn cục trưởng Trần con trai ông. Lời tố cáo của ông đã được thụ lý, Trần Thanh Tuyền tham ô phạm pháp đã bị bắt, thư ký cũ của Triệu Lập Xuân là

Lưu Tân Kiến cũng đã bị bắt, đám người xấu tất nhiên hận anh muốn chết đi được, không hãm hại anh thì còn hãm hại ai?

Đi vào cổng nhà máy Đại Phong, lão Ngụy bảo vệ chào hỏi Trần Nham Thạch, ông gật đầu chào lại, dựng xe đạp lên. Đạo gần đây, Trần Nham Thạch hẳn rảnh rồi là lại đến nhà máy, quan tâm đến sự phát triển của nhà máy Đại Phong như thế quan tâm đưa con mới ra đời vậy. Sau khi Sa Thụy Kim thị sát nhà máy Đại Phong, các công nhân không còn phải nhảy qua cửa sổ đi làm như lũ khỉ nữa, mà có thể quang minh chính đại đi vào qua cửa lớn của các nhà xưởng. Có Lý Đạt Khang đích thân hỏi đến, khu nhà xưởng mới cũng bắt đầu được xây dựng ở khu phát triển mới bên ngoài thành phố. Trần Nham Thạch không kìm được tiếng thở dài, không có lãnh đạo cấp cao quan tâm chiều cố, các công nhân ở dưới cơ sở muốn làm được một việc gần như còn khó hơn lên trời, đây chính là thực tế hiện nay.

Trần Nham Thạch đi vào tòa nhà văn phòng của nhà máy. Cửa phòng họp tầng 2 đang mở, Trịnh Tây Pha, lão Mã, Trịnh Thắng Lợi vừa họp về tiến độ sản xuất xong, đang định ra ngoài, Trần Nham Thạch bước tới ngăn họ lại: Này, mọi người đừng đi vội, chúng ta họp một chút nhé, tôi có chuyện cần nói! Mọi người nhìn Trần Nham Thạch, không biết ông già này có chuyện gì. Trần Nham Thạch kéo họ vào phòng họp, nói qua một lượt về việc Hầu Lượng Bình bị vu oan, cần nhân chứng. Kế toán Vụ và lái xe Tiểu Tiễn đâu? Mau thông báo cho họ đến gặp tôi.

Trịnh Tây Pha rầu rĩ nói: Không thấy đâu nữa rồi! Kế toán Vụ và lái xe Tiểu Tiễn mấy hôm trước đi Nham Đài bán chiếc xe Mercedes của Thái Thành Công, giờ cả người lẫn xe đều biến mất, đi tìm khắp nơi không thấy đâu!

Trần Nham Thạch thấy người ra, có năm mờ ông cũng không ngờ đến tình huống này, cả hai nhân chứng lại đã mất tích hết!

Trịnh Tây Pha cho rằng, kế toán Vu và lái xe Tiểu Tiên có thể đã bán xe rồi ôm tiền bỏ trốn, người lên kế hoạch bán xe là Trịnh Thắng Lợi kiến nghị nên báo án. Trần Nham Thạch nghĩ một lúc rồi không đồng ý, yêu cầu lập tức phát động mọi người đi tìm. Ông nói, kể cả hai người này có bán xe bỏ trốn thì cũng sẽ để lại dấu vết gì đó, chúng ta sẽ có thể lần theo những dấu vết này mà tìm được bọn họ! Trịnh Tây Pha nhận lệnh của ông, ngay trong đêm liền tổ chức nhân thủ, bắt đầu tìm kiếm.

Trở về từ nhà máy Đại Phong, vị kiểm sát viên già Trần Nham Thạch cũng bắt đầu thấy lo lắng: Kế toán Vu và lái xe Tiểu Tiên sao lại mất tích vào thời điểm này? Hai nhân chứng quan trọng này liệu có phải đã rơi vào tay đối thủ? Nếu vậy, có thể sẽ có hai kết quả: một là kế toán Vu và lái xe Tiểu Tiên bị uy hiếp và dụ dỗ, đồng ý làm chứng giả, hoặc là đã bị giết người bịt miệng, không tìm thấy cả xác! Tình thế lúc này hết sức nguy hiểm.

Vậy thì, ông có nên ra mặt tìm Sa Thụy Kim hay không? Dù không thể thay đổi được gì, ít nhất cũng có thể nhắc nhở vị bí thư tỉnh ủy này một chút? Nghĩ ngợi một hồi, ông lại cảm thấy không ổn, xét cho cùng thì hai nhân chứng vẫn chưa tìm được, sự lo lắng của ông rốt cuộc vẫn chỉ là lo lắng, không có bất cứ chứng cứ nào. Huống hồ, phải chăng Sa Thụy Kim cũng có áp lực? Ông thấy phó bí thư tỉnh ủy Cao Dục Lương của Hầu Lương Bình chẳng phải muốn đại nghĩa diệt thân đó sao? Chỉ sợ Sa Thụy Kim cũng có chỗ khó của ông ta? Nói gì thì cũng là người mới đến, đối mặt với đám bang phái đã thâm căn cố đế từ lâu...

Cao Dục Lương chuẩn bị đi tìm Sa Thụy Kim để báo cáo thì Sa Thụy Kim đã tìm ông ta trước, Diên Quốc Phú cũng có mặt. Mấy vị lãnh đạo chủ chốt của tỉnh thương lượng về việc mở cuộc hội nghị tỉnh ủy mở rộng sắp tới, tất cả tập trung ở phòng làm việc của Sa Thụy Kim. Sa Thụy Kim nói rõ về chủ đề hội nghị: Nhận thức bốn khảo nghiệm lớn mà đảng cần quyên đang phải đối mặt, khảo nghiệm cần quyên, khảo nghiệm cải cách mở cửa, khảo nghiệm kinh tế thị trường và khảo nghiệm hoàn cảnh bên ngoài. Ông ta muốn nói kỹ hơn trong hội nghị. Cao Dục Lương tán đồng: Hay quá, cần phải để các đồng chí biết được rằng những khảo nghiệm này rất khắc nghiệt!

Đột ngột đổi giọng, Cao Dục Lương hờ hững như không đưa chủ đề câu chuyện về quỹ đạo của ông ta: Giống như Hầu Lượng Bình, học trò của tôi vậy, cục trưởng Cục chống tham nhũng đó, vừa được đi đầu về tỉnh ta có bốn tháng mà đã hủ bại mất rồi!

Diên Quốc Phú nhạy cảm phát hiện ra, vị phó bí thư tỉnh ủy này quả không hổ là cao thủ chốn quan trường, chẳng những giỏi nguy biện chính trị, mà còn luôn có thể âm thầm lợi dụng chủ đề nói chuyện của lãnh đạo. Bí thư Sa đang nói về bốn khảo nghiệm, làm thế nào để tổ chức cho tốt hội nghị tỉnh ủy mở rộng lần này, Cao Dục Lương lại chuyển sang luôn chủ đề Hầu Lượng Bình. Sao ông ta lại vội vã đuổi tận giết tuyệt người học trò này như thế? Vì vậy, Diên Quốc Phú bèn lên tiếng: Đồng chí Dục Lương, giờ vẫn chưa thể đưa ra kết luận với cục trưởng Cục chống tham nhũng đúng không? Sa Thụy Kim cũng tiếp lời: Đương nhiên chưa thể đưa ra kết luận được, nhưng nhất định phải nhìn thẳng vào vấn đề! Hệ thống chính trị-pháp luật, bao gồm cả hệ thống giám sát của ủy ban kỷ luật chỗ Quốc Phú, cũng không phải là chốn thế ngoại đào nguyên đâu, không ai dám

đoan chắc là không có phần tử tham nhũng! Điên Quốc Phú cười cười: Chỉ là một cục trưởng Cục chống tham nhũng mới được đi đầu đến bốn tháng mà đã hủ bại, đi đầu này thực khiến người ta khó mà tin nổi!

Một khi đã ra tay thì nhất thiết phải dấn đối thủ vào chỗ chết, bằng không chính là đang bồi dưỡng cho kẻ đào mồ chôn mình. Cao Dục Lương cho rằng mình đã đúng, Sa Thụy Kim không dám bao che cho Hầu Lượng Bình, đặc biệt là còn có bí thư ủy ban chính trị pháp luật lão làng không thể lên cao hơn nữa như ông ta đang nhìn chăm chăm vào! Kinh nghiệm chính trị trước đây cho ông ta biết, khi cần thiết, Sa Thụy Kim nhất định sẽ hy sinh con tốt Hầu Lượng Bình này! So sánh với đại cục công tác ở tỉnh H và sự đoàn kết ổn định của đội ngũ cán bộ, con tốt nhỏ này chẳng là gì cả. Nghĩ đoạn, ông ta bèn nói: Đồng chí Quốc Phú, anh chớ nên không tin, hiện nay tình hình chống tham nhũng khá là gai góc, những chuyện khó tin nhiều lắm! Tôi đề nghị ủy ban kỷ luật các anh chính thức lập án đi đầu tra Hầu Lượng Bình! Điên Quốc Phú vẫn bảo lưu thái độ ban đầu: Tổ kiểm tra kỷ luật của Viện kiểm sát tỉnh chẳng phải đang đi đầu tra rồi hay sao? Tôi vừa nghe báo cáo xong! Cao Dục Lương hiếm khi nào bày tỏ thái độ thẳng thắn như lần này: Đồng chí Quốc Phú này, không phải đi đầu tra bình thường, đi đầu tra cho có, ý tôi là chính thức lập án thẩm tra, phải yêu cầu Hầu Lượng Bình trả lời các vấn đề trong thời gian quy định tại địa điểm quy định! Điên Quốc Phú đưa mắt nhìn Cao Dục Lương, rồi lại nhìn Sa Thụy Kim, không bày tỏ thái độ. Cao Dục Lương cảm thấy tình hình tương đối có lợi cho mình, lại dấn thêm một bước: Đồng chí Thụy Kim, chuyện này xin anh hãy đưa ra quyết định!

Sa Thụy Kim thoáng trầm tư, lắc đầu như thể đã có tính toán sâu xa: Các anh bảo tôi quyết định, tôi cũng không tiện quyết định! Tại sao?

Chứng cứ không đủ chắc chắn! Ngộ nhỡ nhầm lẫn, trách nhiệm này ai gánh đây? Đồng chí Dục Lương, anh gánh được trách nhiệm này không? Cao Dục Lương cười gượng nói: Cũng phải, hai bên đều khó mà! Đặc biệt là tôi lại càng khó hơn! Hôm trước đi họp gặp Lý Đạt Khang, Lý Đạt Khang còn hỏi tôi nữa, tôi thực không biết nên nói với anh ta thế nào! Sa Thụy Kim chú ý, đưa mắt nhìn Cao Dục Lương: Đồng chí Đạt Khang hỏi chuyện gì vậy? Cao Dục Lương nói úp mở: Còn phải nói nữa sao? Vợ cũ của anh ta nhận của Thái Thành Công một tấm thẻ ngân hàng liền bị bắt luôn, Hầu Lượng Bình cũng nhận một tấm thẻ ngân hàng, lại thế nào chứ? Người tố cáo đầu là tên Thái Thành Công kia, cũng đầu là thẻ ngân hàng! Anh xem chuyện này nên làm thế nào?! Điên Quốc Phú phản bác: Hai chuyện không giống nhau! Theo tôi được biết, Hầu Lượng Bình và Viện kiểm sát tỉnh xử lý vụ Âu Dương Thanh không chỉ dựa vào lời tố cáo từ một phía của Thái Thành Công, cũng không chỉ dựa vào một tấm thẻ ngân hàng, họ chỉ hành động sau khi Âu Dương Thanh sử dụng thẻ ngân hàng, xác thực chứng cứ rõ ràng! Trước đó, bọn họ cực kỳ thận trọng, đi đầu tra hoàn toàn không có khẩu cung gì cả!

Cao Dục Lương lại đổi sang một chủ đề khác: Ngoài xã hội luôn có người bịa chuyện, nói tỉnh ta có phe chính pháp gì đó, còn thù ghét tôi thành trùm phe phái gì đó nữa. Hầu Lượng Bình là học trò của tôi, cũng thuộc về hệ thống chính trị pháp luật, vào thời điểm này tôi mà không có thái độ rõ ràng, vậy thì sao được? Sa Thụy Kim lập tức tiếp lời: Đồng chí Dục Lương, nếu hôm nay anh đã chủ động nhắc đến chuyện này, vậy tôi phải hỏi ngay một câu, tỉnh ta thực sự có loại phe nhóm bè cánh cán bộ như vậy hay không? Cao Dục Lương thản nhiên đáp: Nói thế nào nhỉ? Về mặt chủ quan là không có, xét về khách quan, có lẽ thực sự tồn tại. Sa Thụy

Kim bật cười: Chà! Rốt cuộc vẫn là giáo sư, phép biện chứng giỏi thật! Tại hạ xin được nghe rõ hơn!

Cao Dục Lương cảm giác rất thoải mái, mỉm cười hùng hồn giải thích: Từ góc độ chủ quan, tôi chưa từng nghĩ đến việc Lợi dụng quyền lực mà nhân dân trao cho để dùng bất cứ người học trò nào, nhưng xét về khách quan, thì cũng đã thế mất rồi. Làm giáo sư ngành luật bao nhiêu năm, dạy học bao nhiêu năm, học sinh không phải là ít, ai mà không có tình cảm với học sinh của mình chứ, lúc dùng người khó tránh khỏi sự thiên vị. Điên Quốc Phú nửa đùa nửa thật chen vào: Ví dụ như đối với Kỳ Đồng Vĩ, anh đã quá thiên vị rồi! Cao Dục Lương giật nảy mình, vội vàng biện bạch: Đồng chí Quốc Phú, đối với Hầu Lượng Bình tôi cũng thiên vị không ít đâu, đợt trước còn mời cậu ta đến nhà ăn của nữa! Nhưng mà, tình cảm cá nhân là tình cảm cá nhân, lập trường nguyên tắc là lập trường nguyên tắc!

Khuynh hướng của Sa Thụy Kim rốt cuộc cũng bộc lộ ra. Ông ta biểu thị hoàn toàn hiểu được chỗ khó xử của Cao Dục Lương, cũng hiểu được tâm tình của Cao Dục Lương lúc này, nhưng càng vào thời điểm thế này, thì càng phải có bản lĩnh! Không thể vì sợ người khác nói mình bao che học sinh mà nhất định bắt Hầu Lượng Bình trong khi chứng cứ vẫn chưa đầy đủ. Điên Quốc Phú ở một bên phụ họa theo: Thì đó, đối với việc chính thức lập án đi điều tra, chúng ta nhất định phải cực kỳ cẩn trọng mới được!

Cao Dục Lương đành phải nhượng bộ: Được, đằng nào thì những điếu cần nói tôi đâu đã nói cả rồi, hai vị định đoạt thôi! Sa Thụy Kim ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: Ý kiến của tôi là, động không bằng tĩnh, vẫn cứ duy trì hiện trạng đi! Tiếp tục đi điều tra, xác thực chứng cứ, làm rõ hư thực lời tố cáo rồi tính sau! Cao Dục Lương vẫn không thôi, lại đi một nước cờ khác: Tình trạng hiện giờ là, hai nhân chứng quan trọng đột nhiên biến mất, vấn đề

của Hầu Lượng Bình nhất thời có lẽ không thể tra rõ ràng. Điền Quốc Phú chứng thực: Đúng là có chuyện này, sự việc đã trở nên có chút phiền phức. Cao Dục Lương thăm dò, đưa ra kiến nghị: Chúng ta có nên nghĩ đến việc đi đầu chuyển Hầu Lượng Bình ra khỏi hệ thống chính trị pháp luật không? Sa Thụy Kim thoáng trầm tư, đưa ra chủ ý ngoài dự đoán của mọi người: Thôi được rồi, tôi thấy hay là dứt khoát để người này trở về Bắc Kinh, ở đâu đến thì về chỗ đó, chúng ta cũng bớt phải nghĩ! Mắt Cao Dục Lương sáng bừng lên: Ô, đây cũng là một lựa chọn tốt...

Sa Thụy Kim không tiếp tục chủ đề này, chuyển sang thông báo với hai người cấp phó một sự việc. Tờ *Tâm Gương* số mới nhất của Hông Kông có đăng một bài viết, mắng chửi ông ta không ra gì, nói ông ta vừa đến tỉnh H liên kéo bè kéo đảng, lập ra bang phái họ Sa. Sa Thụy Kim phản nộ nói: Tôi có kéo bè kéo cánh hay không không quan trọng, quan trọng là, bài viết công kích tôi phủ định việc cải cách mở cửa của tỉnh H... đây là chỗ yếu hại nhất của bài viết này! Tôi đang định để ban truyền thông lên phương án phản kích lại bài viết đó đây. Điền Quốc Phú khuyên giải: Báo chí chính trị bên Hông Kông thường xuyên đăng bài kiểu vậy, không cần thiết phải để ý làm gì. Sa Thụy Kim vỗ bàn nói: Những bài viết này khiêu khích ly gián, lãnh đạo tị ền nhiệm và các đồng chí cũ xem rồi sẽ nghĩ thế nào? Đặc biệt là đồng chí Triệu Lập Xuân! Dụng tâm của bọn họ thật độc ác hết sức!

Đặc biệt là đồng chí Triệu Lập Xuân! Đây mới là trọng điểm! Cao Dục Lương lắng lắng để ý quan sát bí thư tỉnh ủy đang trong cơn giận dữ, thần nhủ, xem ra vị đại quan chôn biên cương này vẫn còn đi đầu phải cố kỵ! Nghĩ đoạn, ông ta bèn tiếp lời, cảm khái cất tiếng: Đúng vậy, đúng vậy, đồng chí Triệu Lập Xuân làm chủ tịch tỉnh tám năm, bí thư tỉnh ủy mười

năm, đã viết nên một trang quan trọng trong lịch sử cải cách của tỉnh nhà, giờ lại là một trong những vị lãnh đạo Đảng và nhà nước...

Lúc ra khỏi phòng làm việc của Sa Thụy Kim ở tòa nhà số 1, tâm trạng Cao Dục Lương thoải mái hơn rất nhiều, ông ta nhận định mình đã đọc được bài của vị bí thư tỉnh ủy mới này. Đó chính là, trận lửa đốt đồng hoang ở tỉnh H này đốt thế nào thì đốt cũng phải có sự khống chế nhất định, Sa Thụy Kim sẽ không cho phép trận lửa này đốt lên đến đầu nhà họ Triệu ở Bắc Kinh, vì vậy chủ động đề nghị để Hâu Lượng Bình trở về Bắc Kinh. Chuyện này có hơi ngoài dự kiến của ông ta. Đương nhiên, Sa Thụy Kim rất thận trọng, cũng không hy vọng có đối thủ nào hại chết Hâu Lượng Bình, nói vậy, ông ta hẳn cũng nên đi điều chỉnh lại sách lược của mình một chút.

43.

Sáng sớm ngủ dậy, Hầu Lượng Bình hướng đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ ra ngoài cửa sổ, chắc, tuyết lại rơi rồi.

Trận tuyết này rất lớn, hoa tuyết bay lất phất như bướm trắng, đập vào cửa sổ kính. Trời đất hỗn độn, tòa nhà lớn đằng xa cũng trở nên mờ mờ mịt. Hầu Lượng Bình pha một chén trà, dựa vào cửa sổ uống trà ngắm cảnh tuyết. Bên trong và bên ngoài ô cửa sổ này là hai thế giới, trong nhà tĩnh lặng khác thường, cũng giống như hai hôm nay vậy, yên tĩnh quá độ, yên tĩnh đến mức khiến anh thấy trống trải. Tiêu Cương Ngọc và tổ chuyên án không đến tìm anh hỏi tình hình nữa, anh biết đám người Tiêu Cương Ngọc đang dốc hết sức để tra tìm chứng cứ. Có lẽ, bọn họ thực sự muốn xử lý vụ án này mà không lấy khẩu cung! Đêm qua, Lục Diệc Khả gọi điện báo cho anh việc nhân chứng mất tích. Đây thực sự là tin xấu! Phản ứng đầu tiên của anh là: Hai nhân chứng này có khả năng đã lọt vào tay Kỳ Đồng Vĩ. Nếu thật vậy, tổ đi điều tra của Tiêu Cương Ngọc sẽ nhanh chóng gây khó dễ với anh, thậm chí vị thầy giáo Cao Dục Lượng của anh sẽ mang chứng cứ rõ ràng trực tiếp tìm đến Sa Thụy Kim, dồn anh vào chỗ chết. Trong sự tĩnh lặng ẩn chứa sát cơ, một sợi thừng vô hình đã tròng vào cổ anh, càng lúc càng âm thầm siết chặt.

Hầu Lượng Bình chợt trào dâng lên cảm giác xung động, muốn chạy nhảy vận động trong tuyết. Căn hộ nhỏ này quá bí bức, bình lặng khiến anh gần như nghẹn thở. Anh muốn sức sống của mình bùng lên, phát lên lá cờ tươi sáng.

Hầu Lượng Bình ăn mặc chỉnh tề ra khỏi căn hộ. Vào thang máy đi xuống sảnh tòa nhà, Hầu Lượng Bình hít sâu một hơi, chạy thẳng ra sân vận động giữa lúc trời đang đổ tuyết mịn mù. Anh chạy hai vòng men theo tường bao để làm nóng người, rồi hướng ánh mắt về phía thanh xà kép yêu thích. Trên xà kép đọng một lớp tuyết dày, anh phải dùng gắng tay gạt sạch tuyết đi, cởi áo lông vũ, nhẹ nhàng nhảy lên, rồi bắt đầu dùng đòn đưa trên xà kép. Anh lúc thì dựng ngược người, lúc thì lộn nhào, để cơ thể khỏe mạnh bay lên lượn xuống. Nhất thời, cảm xúc đang bùng cháy trong lồng ngực như ngọn lửa dường như làm tan chảy cả tuyết bay đầy trời. Cảm giác phiền não, ừ ừ, áp lực dần dần tan đi trong lúc vận động, tan biến thành mây khói...

Buổi tối, anh rất nhớ vợ. Chung Tiểu Ngải và anh rất tâm đầu ý hợp, giai đoạn khó khăn buồn bực này, Chung Tiểu Ngải là trụ cột tinh thần và tình cảm của anh. Lần này vợ anh lại làm đúng, kịp thời gửi chuyển phát nhanh bộ đồ Tây kia trả về cho Thái Thành Công. Tuy không giữ lại vận đơn, nhưng đã tìm được người nhận, khoản hối lộ giá hai mươi ba nghìn tệ này coi như không tồn tại nữa. Một bộ đồ Tây tự nhà máy mình gia công, giá vốn cùng lắm dăm ba trăm đồng, không ngờ cũng biến thành manh mối đi đầu tra việc nhận hối lộ, nói ra đúng là trò cười, nhưng đương lúc đầu sôi lửa bỏng, người ta chỉ cần một chút chứng cứ cũng có thể chính chết anh rồi! Sự thực chứng minh, người vợ làm công tác kiểm tra kỷ luật của anh rất anh minh, cẩn thận không thừa. Mỗi tối, Hầu Lượng Bình đều ngồi trước máy tính trò chuyện với vợ qua video. Hôm qua, Chung Tiểu Ngải nói với anh, tổ thanh tra của ủy ban kỷ luật trung ương tới đây sẽ đến thanh tra tỉnh H, theo quy định, cô không thể tham gia đợt thanh tra này, nhưng vẫn chuẩn bị tranh thủ ngày phép đến thăm anh, lãnh đạo cũng đã đồng ý

rồi. Chung Tiểu Ngải vui vẻ nói: Lượng Bình, anh đợi nhé, em đến chi viện hỏa lực cho anh đây!

Trận tuyết lớn dừng không lâu thì Chung Tiểu Ngải đến Kinh Châu. Hai vợ chồng xa nhau đã lâu, tình cảm nồng nhiệt thế nào không phải nói cũng biết. Hầu Lượng Bình chuẩn bị các món ngon như ốc cay, vịt om tiêu Kinh Châu cho vợ, thức ăn bày đầy cả bàn, lại dùng răng mở hai chai bia, mỗi người một chai. Chung Tiểu Ngải xưa nay vẫn không tán thưởng ngón nghề mở chai bia bằng răng này của chồng, nũng nịu trách: Này, này, sao anh vẫn làm trò đấy vậy? Mãi không lớn được lên à? Hầu Lượng Bình vừa rót bia vừa cười nói: Đỡ mở bia tự nhiên dùng tiện hơn chứ!

Hai vợ chồng vui vẻ thân thiết ăn uống, không ai ngờ được, một sự việc gần như là kỳ tích đã lặng lẽ xảy ra! Khi Hầu Lượng Bình dùng răng mở chai bia thứ tư, ai đó đã lặng lẽ nhét một phong bì vào qua khe cửa. Hầu Lượng Bình đi vệ sinh, trông thấy liền nhặt lên xem, trong phong bì có ba tấm ảnh. Trên tấm ảnh đầu tiên, Cao Dục Lương mặc đồ ngủ dựa vào đầu giường, bộ dạng mệt mỏi, dường như vừa tỉnh lại sau cơn rượu say, Cao Tiểu Cầm đang đút canh cho ông ta. Trên tấm ảnh thứ hai, thầy giáo Cao và Cao Tiểu Cầm người trước kẻ sau ra khỏi một gian phòng khách, bộ dạng lén lút. Tấm ảnh thứ ba lại càng thú vị hơn, thầy giáo Cao, bí thư Cao không ngờ lại ôm hôn Cao Tiểu Cầm, nâng ly rượu lên mỉm cười ngọt ngào.

Hầu Lượng Bình vui mừng, vỗ mạnh lên trán hét toáng lên: Vợ ời, có khi anh trúng thưởng lớn rồi!

Chung Tiểu Ngải nhào người lại xem ảnh: ủa, thầy giáo chúng ta hóa ra còn là tay chơi có hạng nữa cơ à? Làm em giật cả mình!

Hầu Lượng Bình nhờ vợ giúp đỡ tham mưu. Chung Tiểu Ngải nhanh chóng đưa ra phán đoán, có thể nhét được phong bì này vào căn hộ trong khu nhà khách của Viện kiểm sát tỉnh, chắc chắn là người nội bộ! Đi đầu này chứng tỏ trong Viện kiểm sát có người ủng hộ anh, người ủng hộ này đã kịp thời cung cấp thông tin cho viên cục trưởng Cục chống tham nhũng bị đình chỉ chức vụ là anh, để anh có thể phản kích lại ở đường cùng. Hầu Lượng Bình lo lắng bên trong có cạm bẫy gian trá gì. Song Chung Tiểu Ngải lại kiên trì giữ ý kiến. Có ảnh là có chân tướng! Anh xem ba tấm ảnh này nối tiếp nhau có hay không: một tấm cùng uống rượu, một tấm dứt đũa ăn trên giường, còn một tấm nữa là hai người làm xong việc lần lượt rời đi, người ta hy vọng anh có thể lật tung Cao Dục Lương lên đấy!

Tư duy của Hầu Lượng Bình lại chuyển sang một phương diện khác. Liệu có khi nào nội bộ bọn họ đã xảy ra mâu thuẫn gì? Theo như tình hình nắm được hiện tại, tập đoàn lợi ích của Cao Tiểu Cầm rất phức tạp, từ nhà họ Triệu ở Bắc Kinh đến các đại gia ở thành phố Kinh Châu, không thể nào bền chắc như một tấm sắt được, ít nhất thì cũng sẽ không vĩnh viễn bền chắc!

Mượn tay anh, đánh ra quân bài của họ! Cũng có khả năng. Chung Tiểu Ngải nảy ra một ý, nói: Cục trưởng Hầu, vậy em có một kiến nghị, anh hãy cầm ba tấm ảnh này đi ăn thêm một bữa cua với thầy Cao đi! Hầu Lượng Bình không tự tin như vậy: Đã trở mặt với nhau rồi, thầy Cao còn mời anh ăn cua được nữa sao? Với lại, mùa đông rồi, lấy đâu ra cua nữa. Chung Tiểu Ngải tràn đầy lòng tin nói: Em đảm bảo ông ấy sẽ mời anh ăn, không có cua thì có thứ khác mà, thầy giáo chúng ta tinh lắm, có phải anh chưa từng được lĩnh giáo đâu! Hầu Lượng Bình ngẫm nghĩ thấy cũng phải: Dù là bữa tối cuối cùng, ông ấy cũng sẽ mời anh ăn! Huống hồ, anh cũng có

dao găm đây rồi. Nhưng liệu có đập cỏ động rần không nhỉ? Chung Tiểu Ngải nói: Chẳng phải rần đã bị kinh động rồi còn gì? Con nào chạy thì đã chạy hết rồi còn đâu? Cao Tiểu Cầm, Triệu Thụy Long, chẳng phải đầu ở Hồng Kông không về nữa rồi hay sao? Kỳ Đồng Vĩ mà muốn chạy thì cũng chạy từ lâu rồi!

Cơm xong, hai vợ chồng vào phòng trong ngủ trưa, thân thiết một hồi, Hâu Lượng Bình ngủ một giấc thật ngon. Chung Tiểu Ngải lặng lẽ ngồi dậy, ra phòng khách bên ngoài cẩn thận nghiên cứu thật kỹ mấy tấm ảnh. Đợi Hâu Lượng Bình ngủ đủ giấc, vờn vai đi ra ngoài, Chung Tiểu Ngải nheo mắt cười tuyên bố, cô lại nghiên cứu ra được thêm vài điếu từ mấy tấm ảnh.

Hâu Lượng Bình ngồi xuống bên cạnh Chung Tiểu Ngải, mở to mắt xin vợ chỉ điểm. Chung Tiểu Ngải cầm tấm ảnh đầu tiên lên, chỉ vào nói: Nhìn tấm ảnh dứt canh này xem, Cao Tiểu Cầm rõ là mới đi làm tóc, đúng không? Còn thầy giáo Cao thì sao, tóc hơi dài, ít nhất cũng hai mươi ngày chưa cắt rồi. Chung Tiểu Ngải lại đổi sang tấm ảnh khác: Lại nhìn tấm ảnh này, kiểu tóc của Cao Tiểu Cầm thay đổi đúng không? Dù là thay đổi không nhiều! Còn thầy giáo Cao, thì vừa mới cắt tóc đúng không? Hâu Lượng Bình khen: vẫn là em tỉ mỉ! Lúc này, Chung Tiểu Ngải lại đổi một tấm ảnh khác: So với hai tấm ảnh trên, hai người đầu trẻ hơn thấy rõ nhỉ? Hâu Lượng Bình sức hiểu ra: Ba tấm ảnh này không phải chụp cùng một địa điểm, cũng không chụp trong cùng một thời điểm, đúng không? Chung Tiểu Ngải chỉ vào trán Hâu Lượng Bình, đưa ra kết luận: Người ta đã dày công tổ hợp, bày ra cạm bẫy cho thầy giáo chúng ta!

Nếu có người sắp đặt thì đúng rồi! Hâu Lượng Bình bước đi bước lại ngẫm nghĩ, trước đây, anh vẫn luôn nghĩ ngợi một vấn đề thầy giáo Cao

không nên công nhiên qua lại một cách trắng trợn với Cao Tiểu Cầm như vậy. Cao Tiểu Cầm là vị tổng giám đốc xinh đẹp của tập đoàn Sơn Thủy, là mỹ nữ nổi tiếng thành phố Kinh Châu, nếu thầy giáo dám qua lại với cô ta như thế, tuyệt đối sẽ không có được ngày hôm nay. Vả lại, đây cũng không phải là phong cách của Cao Dục Lương! Vì vậy, anh lại càng thiên về khuynh hướng nhận định, nội bộ của đối thủ đã xảy ra vấn đề, thầy giáo Cao thậm chí còn không hề hay biết đã có người ra tay với mình!

Nghĩ tới đây, Hầu Lượng Bình bật cười, hỏi Chung Tiểu Ngải xem có nên báo tin cho thầy giáo hay không? Dẫu sao thì ông ta cũng là thầy giáo, thầy trò tình sâu nghĩa nặng mà! Chung Tiểu Ngải hừ một tiếng, giả bộ ghen tuông: Phải rồi, anh còn suýt chút nữa thành con rể người ta cơ mà! Hầu Lượng Bình cũng đùa theo: Nếu thật sự làm con rể ông ấy, cái ghế của lão Quý có lẽ là của anh rồi! Em nhìn Kỳ Đồng Vĩ đấy, còn chưa phải con rể mà đã lên đến giám đốc công an tỉnh rồi đấy thôi, suýt nữa là thành phó chủ tịch tỉnh rồi! Chung Tiểu Ngải gõ một cái lên đầu anh: Thật vậy thì lần này em phải thanh tra trọng điểm anh rồi! Hầu Lượng Bình ngheen cổ ra: Không thể nào! Anh không phải Kỳ Đồng Vĩ, anh đây mọc giữa đần bần mà không hôi tanh mùi bần đâu! Chung Tiểu Ngải lại trách: Trong bần dễ chịu thế mà anh còn không lấm bần à? Sợ là đã biến thành bần từ lâu rồi ấy chứ. Hầu Lượng Bình không tranh biện với cô nữa, chỉ nói: Được rồi, không nói chuyện này nữa, anh quyết định rồi, gửi ba tấm ảnh này tới chỗ Cao Dục Lương, để thầy Cao cũng phì ền não giống chúng ta vậy, không thể để mình chúng ta phì ền não được, thế đâu có công bằng!

Chung Tiểu Ngải cười cười hỏi: Thế mỗi phì ền não này để anh đến đưa hay là em đây? Hầu Lượng Bình nói: Tốt nhất là em đưa đi! Chồng em bị thầy giáo vu hãm, em cũng nên đến tận cửa đòi một lời giải thích

chứ? Chung Tiểu Ngải dẫu môi lên nói: Giờ mới nịnh em hả! Ngẫm nghĩ một lát, cô lại nói: Nhưng Lượng Bình này, anh đừng quên hai việc. Một, thân phận của em; hai, tổ thanh tra bọn em đã đến Kinh Châu rồi! vẫn là anh ra mặt thì có lợi hơn, đằng nào thì thầy trò hai người cũng đã xé rách mặt nạ rồi, anh coi như đây là bữa tối cuối cùng đi, cùng lắm thì bị ông ấy đuổi ra khỏi cửa thôi! Hừ Lượng Bình cho rằng hợp lý, bèn cầm điện thoại đi động gọi cho Cao Dục Lương...

Khi ánh đèn vừa lên, vợ chồng Hừ Lượng Bình đến trước cửa căn biệt thự có vườn hoa kiểu Anh quen thuộc kia. Chung Tiểu Ngải cầm theo một bó hoa tươi, đi cùng Hừ Lượng Bình, thản nhiên cúi người chào Cao Dục Lương: Em chào thầy! Cao Dục Lương tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười ha hả đáp: Ô, hay quá, Lượng Bình, Tiểu Ngải vào đây! Nhận lấy bó hoa của Chung Tiểu Ngải, ông ta lại nói đùa: Cục trưởng Hừ này, cậu chưa bao giờ buôn bán lỗ vốn nhỉ, lại một bó hoa nữa à? Hừ Lượng Bình cười cười: Thầy ơi, lần này thì hoa cũng không phải của em luôn, của Tiểu Ngải đấy! Cao Dục Lương đưa hoa lên mũi hít ngửi: Hoa nhài thơm quá, như Tiểu Ngải nhà chúng ta vậy...

Sau khi cắm hoa vào lọ, Cao Dục Lương ngồi xuống uống trà, không để ý Hừ Lượng Bình nữa mà nheo mắt mỉm cười nói chuyện với Chung Tiểu Ngải. Thầy giáo Cao dùng phương thức nói đùa chủ động phá vỡ bầu không khí gượng gạo, hỏi Chung Tiểu Ngải có phải đến tận nơi tìm thầy giáo hỏi tội hay không? Chung Tiểu Ngải liếc nhìn đũa đó kêu oan: Hừ Lượng Bình là loại người nào, thầy cô chẳng lẽ còn không rõ hay sao? Anh ấy có thể có khuyết điểm này nọ, nhưng tuyệt đối không thể nào tham ô đâu ạ! Cao Dục Lương liếc mắt nhìn Hừ Lượng Bình nói: Không ai nói cục trưởng Hừ nhất định tham ô ăn hối lộ, chỉ là tạm thời đình chỉ chức

vụ suy xét lại thôi mà, chỉ cần làm rõ sự việc, việc cần làm vẫn phải làm, dẫu sao thì giờ cũng có người dùng tên thực tố cáo mà! Hầu Lượng Bình thành khẩn gật đầu: Vâng, có tố cáo thì phải đi đầu tra. Tiểu Ngải đừng trách thầy giáo. Cao Dục Lương lập tức biểu dương học sinh: Thấy chưa, tâm thế Lượng Bình rất tốt mà, sắt thép chính nhờ như vậy mà luyện thành đó! Kể đó, ông ta lại nhích về phía Chung Tiểu Ngải: Nói thực với em, tôi cũng không muốn tin lời tố cáo Lượng Bình đâu! Nhưng không có cách nào khác, Lượng Bình trọng nguyên tắc, tôi cũng phải trọng nguyên tắc thôi, cho dù nội tâm có đau đớn thế nào đi nữa! Hầu Lượng Bình tỏ vẻ nghiêm túc nói: Vâng, em có thể hiểu được nỗi đau trong lòng thầy...

Ngô Huệ Phân không có sự hài hước như Cao Dục Lương, ngồi bên cạnh chen miệng vào, giọng khẩn thiết: Lượng Bình này, sau khi biết em bị đình chỉ chức vụ, thầy thực sự rất đau lòng, thường xuyên mất ngủ cả đêm, hễ nhắc đến em là lại thở ngắn than dài, đau lòng khôn xiết! Sợ nhất là, ông ấy cai thuốc hai chục năm nay mà giờ lại hút lại rồi đấy.

Cao Dục Lương nheo mắt liếc nhìn Hầu Lượng Bình một cái, chăm một điều thuốc như để bày tỏ nỗi lòng. Cao Dục Lương phả khói phun mây, khác hẳn với hình tượng nho nhã lịch sự thường ngày. Kể đó, ông ta lại kể khổ với học trò, nói là Thái Thành Công đã tố cáo, Viện kiểm sát thành phố đã đưa hồ sơ tới trước mặt ông ta rồi, ngay cả Quý Xương Minh cũng đã chấp nhận hiện thực, ông ta biết phải làm sao? Vả lại, Tiêu Cương Ngọc ở Viện kiểm sát thành phố lại là người rất cương trực, tính tình cũng thối hết như Hầu Lượng Bình vậy! Chung Tiểu Ngải liền tranh thủ cơ hội hỏi vặn: Thầy Cao sao lại phải nhấn mạnh vào cái tính thối của Lượng Bình vậy? Có phải vì không thích cái tính thối của anh ấy, muốn cho Lượng Bình một bài học không? Đây có phải là một phương pháp giáo

dục? Hầu Lượng Bình cũng theo sát, nói mình cũng nghĩ thế, giống như hồi xưa ở trong trường, thầy Cao không thể không hạ uy phong của những đứa sinh viên nghịch phá vậy. Sao hả? Một xướng một họa, muốn đối phó thầy phải không? Cao Dục Lương cười ha hả hỏi. Hầu Lượng Bình vội nói: Không ạ, bọn em đang thỉnh giáo thầy mà! Cao Dục Lương nói đầy ẩn ý: Lượng Bình à, người thầy này có còn dạy được cậu nữa không? Chung Tiểu Ngải tiếp tục diễn vai người phụ nữ vô tâm vô tư: Sao lại không dạy được chứ? Thầy Cao, có gì thầy cứ nói thẳng ra đi ạ! Cứ coi Lượng Bình như Kỳ Đồng Vĩ là được rồi!

Cao Dục Lương lại hút mấy hơi thuốc nữa, hồi lâu sau, mới thở dài một tiếng: Hầu Lượng Bình là Kỳ Đồng Vĩ sao? Lượng Bình còn nhắm vào Kỳ Đồng Vĩ kia kìa! Tôi không muốn bọn họ nảy sinh ra mâu thuẫn, đã nhắc nhở Lượng Bình, chuyện Kỳ Đồng Vĩ góp cổ phần trái quy định đừng bức ép quá, chuyện này xảy ra với học trò nào thì người thầy này cũng phải bao che thôi, có phải không? Ngô Huệ Phân xen lời: Tiểu Ngải, em không biết đấy thôi, cô còn nói là Lượng Bình, Đồng Vĩ, Trần Hải, ba người học trò đặc ý này giống như ba đứa con trai của thầy Cao các em vậy mà Lượng Bình không nghe! Chung Tiểu Ngải nửa thật nửa giả phê bình chững: Anh xem anh kìa, IQ không thấp mà EQ không được cao! Hầu Lượng Bình làm ra bộ dạng bất đắc dĩ: Anh cũng là vì muốn tốt cho thầy thôi mà! Nếu không phải sợ thầy bị liên lụy, việc gì anh phải nói cho thầy biết những chuyện không ra gì đó của Kỳ Đồng Vĩ chứ? Là cục trưởng Cục chống tham nhũng, anh trực tiếp xử lý anh ta không phải là xong hay sao?!

Cao Dục Lương "hừ" một tiếng, dụi điếu thuốc hút một nửa vào gạt tàn: Còn trực tiếp xử lý nữa? Nhìn đi, giờ người ta trực tiếp xử lý cậu rồi!

đấy? Cục trưởng H'ầu, cậu cũng nhớ lại đi chứ! Chung Tiểu Ngải làm bộ ngây thơ, kinh ngạc hỏi: Thưa thầy, nghe thầy nói thì Kỳ Đồng Vĩ cũng cùng với đám người Tiêu Cương Ngọc ở Kinh Châu xử lý H'ầu Lượng Bình phải không ạ? Giám đốc công an tỉnh như anh ta có nghĩa vụ này sao? Cao Dục Lương ngăn người, tự biết mình đã lỡ lời, vội vàng chữa cháy: À, cái cô Tiểu Ngải này, thầy cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi!

H'ầu Lượng Bình bảo vợ: Tiểu Ngải, có vẻ như anh hiểu ra rồi, ý thầy nói đây là báo ứng phải không? Cao Dục Lương lập tức tiếp lời: Chẳng lẽ còn không phải là báo ứng? Trong binh pháp có cách nói thế này, giết địch một nghìn, phe mình cũng tổn thương tám trăm. Cậu muốn giết địch, thì phải chuẩn bị chấp nhận tổn thương! H'ầu Lượng Bình mỉm cười, nói đầy ẩn ý: Thưa thầy, kỳ thực em đã chuẩn bị tâm lý sẵn rồi, thậm chí còn chuẩn bị tinh thần bị vu cáo hãm hại! Cao Dục Lương dài mặt ra: Vậy còn đến tìm tôi làm gì? Cô Ngô, thức ăn xong chưa? Trong nhà bếp vẳng ra tiếng Ngô Huệ Phân: sắp xong rồi, đang làm salad đây! Cao Dục Lương cúi bần thúc giục: Nhanh lên, đừng làm lỡ thời gian quý báu của cục trưởng H'ầu! H'ầu Lượng Bình cười gượng: Thầy ơi, thầy muốn đuổi em đi rồi phải không ạ? Chung Tiểu Ngải vội dàn hòa: Anh nói linh tinh gì vậy? Thưa thầy, hai người nói chuyện đi, để em vào giúp cô!

Sau khi Chung Tiểu Ngải đi, H'ầu Lượng Bình lấy trong túi ra ba tấm ảnh, bày lên bàn uống trà: Thưa thầy, em thực sự có chuyện muốn báo cáo, thầy xem đây, thầy cũng bị người ta tố cáo rồi, chắc cũng là báo ứng nhỉ? Cao Dục Lương nhìn ba tấm ảnh, ngăn người, vội vàng hỏi ở đâu ra? Người tố cáo là ai? H'ầu Lượng Bình mặt không đổi sắc: Chuyện này thực sự không thể nói được, xin thầy thông cảm. Cao Dục Lương ngẫm nghĩ giây lát, tỏ vẻ đã hiểu. Bí thư ủy ban chính trị pháp luật đương nhiên hiểu

được quy tắc bảo mật. Cao Dục Lương lấy làm cảm khái: Trong tình cảnh này, cậu vẫn còn mang được ba tấm ảnh này tới đây, tôi rất cảm động. Ông ta vỗ nhẹ lên đầu gối Hầu Lượng Bình, rồi lại nói: Điều này chứng tỏ trong lòng cậu vẫn còn người thầy này! Hầu Lượng Bình đáp: Chuyện cũ không phải như mây khói, đêm qua em còn nằm mơ lên lớp môn pháp luật của thầy nữa kia, thầy giảng về tinh thần Hải Thụy, kể chuyện Hải Thụy vác quan tài lên triều...

Cao Dục Lương lại trở lại chủ đề ban đầu: Lượng Bình, cậu nhậm chức cục trưởng Cục chống tham nhũng hơn bốn tháng, từ đó đến giờ vẫn luôn nhắm vào tập đoàn Sơn Thủy và Cao Tiểu Cầm, cậu cảm thấy thầy giáo cậu và Cao Tiểu Cầm là quan hệ như thế nào? Hầu Lượng Bình chơi trò cút bắt với thầy giáo, nói: Quan hệ của thầy và người đẹp, học trò như em làm sao mà nói được? Phải do thầy tự nói ra chứ! Cao Dục Lương chỉ vào Hầu Lượng Bình bật cười: Đúng là cái thẳng khí, EQ thực sự không cao chút nào! Nói đoạn, ông ta đột nhiên cao giọng lên gọi: Này, cô Ngô ra đây mà xem, thầy Cao nhà bà vẫn hấp dẫn lắm, già rồi mà vẫn còn phong lưu!

Nói đoạn, ông ta lại bật ra một tràng cười vừa sảng khoái vừa vui vẻ, làm Hầu Lượng Bình phải hít vào một hơi khí lạnh.

Ngô Huệ Phân trong bếp đi ra, lấy làm ngạc nhiên nhìn ba tấm ảnh Hầu Lượng Bình mang tới. Bà hỏi Hầu Lượng Bình lấy ở đâu ra? Hầu Lượng Bình nói thật, bảo có người lẳng lặng nhét dưới khe cửa nhà khách. Kỳ lạ là, Ngô Huệ Phân còn tỏ ra lo lắng bối rối hơn cả Cao Dục Lương: Đây rõ là có người hãm hại thầy em mà! Hầu Lượng Bình quay sang nhìn Cao Dục Lương: Thừa thầy, em vẫn hy vọng được nghe thầy giải thích!

Để tôi nghĩ xem nào, để tôi nghĩ xem nào... Cao Dục Lương nhìn mấy tấm ảnh trầm ngâm. Hồi lâu sau, ông ta mới gỡ cặp kính lão, đặt mấy tấm

ảnh xuống, nói là đã nhớ ra hết rồi! Ba tấm ảnh này chụp ở ba nơi khác nhau, cũng không phải chụp trong một lần. Tấm ảnh nữ đồng chí trẻ tuổi bốn nước là kích thích nhất, chuyện gì xảy ra vậy? Có một năm, tập đoàn Sơn Thủy tổ chức hội thảo nghiên cứu về doanh nghiệp tư nhân, ông ta nhận lời mời tham gia, đột nhiên bị hạ đường huyết, bất tỉnh nhân sự, Cao Tiểu Cần là chủ nhân, hết sức lo lắng, bốn nước đường cho ông ta, chính là như vậy! Hầu Lượng Bình lại nhắc nhở, trong trụ sở tập đoàn Sơn Thủy còn treo một tấm ảnh thầy và cô ta chụp chung nữa kia! Cao Dục Lương nói: Cũng là chụp trong thời gian tham gia hoạt động đó thôi. Ông ta lại hỏi: Giờ vẫn chưa gỡ xuống à? Hầu Lượng Bình đáp: Người ta treo ở đó như là chiêu bài vậy, đồn rằng Cao Tiểu Cần là cháu gái của thầy đấy. Cái đám doanh nhân này thật đúng là...! Cao Dục Lương lập tức dặn dò Ngô Huệ Phân: Mau gọi điện cho tập đoàn Sơn Thủy, bảo họ gỡ tấm ảnh đó xuống!

Ngô Huệ Phân nhận lời, bưng salad lên, để mọi người vừa ăn vừa nói chuyện. Cao Dục Lương vẫn nghĩ về mấy tấm ảnh, càng nghĩ lại càng thấy buồn bực, mấy tấm ảnh này ở đâu ra vậy nhỉ? Ai mang những tấm ảnh này ra làm trò? Ông ta mong Hầu Lượng Bình có thể cung cấp một chút đầu mối, dẫu sao thì anh cũng là cục trưởng Cục chống tham nhũng! Hầu Lượng Bình nói với giọng hơi châm biếm: Cục trưởng Cục chống tham nhũng chẳng phải đã bị thầy bãi chức rồi sao ạ? Cao Dục Lương đành mặt lại: Lại nói lung tung nữa rồi, là tạm thời đình chỉ! Vả lại, đây là quyết định của tỉnh ủy! Hầu Lượng Bình bèn thừa cơ phản công: Lệnh đình chỉ này còn kéo dài đến bao giờ nữa vậy ạ? Nếu hai nhân chứng mấu chốt kia mãi mãi không tìm được, thì cũng không thể làm rõ được vấn đề?

Cao Dục Lương nhấp một ngụm rượu, tỏ ý không thể cứ treo mãi vậy được, ông ta sẽ nghĩ cách để đi đầu chinh. Cao Dục Lương đặt chén rượu xuống, nhìn chăm chăm vào Hầu Lượng Bình, đột nhiên tung ra quân bài tẩy: Lượng Bình, cậu có muốn trở về Bắc Kinh không? Hầu Lượng Bình rất bất ngờ, nhất thời không biết bày tỏ thái độ thế nào. Cao Dục Lương lại nói: ở đâu đến thì về lại đó, vẫn là trở về tổng cục chống tham nhũng của Viện kiểm sát tối cao đi! Hầu Lượng Bình nhếch mép: Chuyện này em thực sự chưa nghĩ đến! Cao Dục Lương nói đầy thâm ý: Vậy thì về nghĩ cho kỹ, nghĩ kỹ càng rồi thì nói với tôi! Hầu Lượng Bình mời ông ta một chén rượu, thử dò hỏi: Quý Xương Minh, Sa Thụy Kim liệu có đồng ý cho em đi không? Cao Dục Lương nói: Lão Quý đồng ý hay không cũng không quan trọng, Sa Thụy Kim đồng ý là được! Cao Dục Lương nhích lại gần Hầu Lượng Bình: Tôi cũng nói thật cho cậu hay, thực ra để cậu trở về Bắc Kinh không phải ý của tôi, mà là ý của bí thư Sa! Hầu Lượng Bình nửa tin nửa ngờ: Lúc em được đi đầu động về đây, chính bí thư Sa đã đích thân nói chuyện, mới nhận chức được bốn tháng, ông ấy đã muốn em đi? Thế là thế nào? Cao Dục Lương cười cười nói: Tiểu Ngải đã nói rồi còn gì, cậu là đồ con khỉ, EQ quá thấp! Chung Tiểu Ngải mời rượu Cao Dục Lương, nói, xin thầy giải thích cho chúng em với.

Được rồi! Cao Dục Lương uống hết ly rượu Chung Tiểu Ngải mời, đặt ly xuống, bắt đầu thao thao bất tuyệt, thực giống như đang giảng bài cho Hầu Lượng Bình và Chung Tiểu Ngải: Hồi xưa ở trong trường, thầy có kể chuyện Hải Thụy, chuyện Thương Ưởng, nhưng không kể chuyện Nhạc Phi. Hôm nay, thầy đặc biệt kể cho bạn học Hầu Lượng Bình nghe chuyện Nhạc Phi và tội danh *có lẽ có*. Không thể phủ nhận, Nhạc Phi là một người ái quốc vĩ đại trong lịch sử Trung Quốc, là anh hùng kiên trung báo quốc,

gần như có thể nói là một con người hoàn mỹ tự cổ chí kim rồi! Nhưng con người hoàn mỹ Nhạc Phi này lại chết vì tội danh *có lẽ có*. *Có lẽ có* là thế nào? Chưa chắc đã có, không nhất định là có. Một vị đại anh hùng chưa chắc là có tội, một con người hoàn mỹ lại chết oan ở đình Phong Ba! Chuyện là thế nào? EQ quá thấp, thật sự rất đáng thương!

Hầu Lượng Bình giơ một tay lên, giống như đang đặt câu hỏi trong lớp học: Nhạc Phi chết vì EQ quá thấp? Thừa thầy, đây là phát hiện mới của thầy ạ? Cao Dục Lương tựa như trở lại lớp học năm xưa, đứng dậy, đi đi lại lại trước bàn ăn, khoát tay nói: Đã phát hiện từ lâu rồi, nhưng không tiện nói trên lớp, sợ ảnh hưởng tiêu cực đến các sinh viên trẻ tuổi như các cậu. Trong hoàn cảnh hủ bại thời Nam Tống, Nhạc Phi là một kẻ dị biệt. Các tướng quân khác tham ô quân lương, ông ấy lại đem bổng lộc ra nuôi quân, vì vậy Nhạc gia quân luôn thắng trận. Đạo đức phẩm hạnh lại càng không có gì để nói, một lòng muốn rửa mối nhục Tĩnh Khang, nghênh đón hai vua về Nam. Nhạc Phi chưa từng thử nghĩ, rửa mối nhục Tĩnh Khang, đón hai vua về, vậy thì vị hoàng đế tại vị Triệu Cấu sẽ đặt ở đâu? EQ của Nhạc Phi quá thấp, không nắm được tâm tư của Triệu Cấu! Hầu Lượng Bình bướng bỉnh nói: Không, em cho rằng có lẽ Nhạc Phi cũng không muốn đi dò đoán ý của bề trên! Cao Dục Lương lạnh lùng nói: Vậy thì Nhạc Phi tự mình tìm chết rồi! Ngừng lại giây lát, Cao Dục Lương nhìn thẳng vào người học trò: Cậu có biết tại sao bí thư Sa Thụy Kim muốn cậu trở về Bắc Kinh không?

Hầu Lượng Bình đáp không biết, bảo rằng chưa từng nghĩ đến chuyện này. Chung Tiểu Ngải huých chèn một cái, nói: Anh ấy à, chính là không biết đoán ý bề trên đấy! Thừa thầy, xin thầy nói thẳng ra cho bạn học Hầu Lượng Bình này nghe đi, cho anh ấy khỏi hồ đồ! Cao Dục Lương đứng

đưa cái đầu, nói: Lượng Bình bây giờ, giống như Nhạc Phi năm đó, chỉ biết vui đầu đánh trận xung phong, mà không biết ý của bề trên là gì! Kể đó, ông ta lại quay sang phía H'ầu Lượng Bình: Dừng cái đầu của mình đi, bí thư Sa Thụy Kim giờ đang muốn gì? Muốn trở mặt với tôi và Lý Đạt Khang, hay là muốn trở mặt với bí thư t'iền nhiệm Triệu Lập Xuân? Đầu không phải! Cậu thì hay r'ồi, gặp th'ần giết th'ần, gặp qu'ỷ chém qu'ỷ, làm vậy khiến bí thư Sa rất khó xử! Kết quả, cậu đắc tội hết một lượt từ trên xuống dưới, cục trưởng Cục chống tham nhũng như cậu không thể ở lại tỉnh này được nữa! Giờ ra đi có lẽ là chuyện tốt, không đi, nói không chừng cậu cũng sẽ phải dừng bước ở đình Phong Ba đấy!

H'ầu Lượng Bình vung tay mình họa, vạch một đường trên cổ: Ô, khiến em cũng chết vì tội danh *có lẽ có*?

Chung Tiểu Ngải nói xen vào: Lượng Bình, anh đừng có mà không biết đi đâu, th'ầy Cao không phải đang dọa anh đâu!

Nhìn đi, Tiểu Ngải nhà chúng ta tỉnh táo hơn cậu nhi'ều! Cũng may là Tiểu Ngải đến đây! Cao Dục Lương gạt đầu lia lịa, lại giương cao ngọn cờ chính nghĩa, thuận nước đẩy thuyền chơi trò nguy hiểm: Dĩ nhiên r'ồi, cũng không thể quá mức tiêu cực, không thể nhìn thế sự tầm tối như thế được! Nước ta ngày nay là nước cộng hòa nhân dân do đảng lãnh đạo, không phải vương tri'ều Nam Tống suy bại. H'ầu Lượng Bình cũng không phải là Nhạc Phi, mà là một kiểm sát viên! H'ầu Lượng Bình cười gượng nói: Th'ầy lại giảng phép biện chứng r'ồi? Cao Dục Lương khẳng khái hùng h'ồn: Tôi đúng là muốn giảng phép biện chứng đấy, phép biện chứng và thuyết duy vật là cơ sở triết học của đảng cộng sản mà!

Cuối cùng, th'ầy giáo ấn tay lên đầu gối học sinh, bảo học sinh đừng để cảm xúc lấn át, hãy nghiêm túc nghĩ xem có nên trở về Bắc Kinh không?

Nếu muốn trở về ông ta sẽ đi tìm bí thư Sa Thụy Kim nói chuyện, không đi đầu tra tiếp vụ tố cáo kia nữa! Đẳng nào thì nhất thời cũng không thể tìm được nhân chứng. Hầu Lượng Bình bày tỏ, dù đi đầu động trở về Bắc Kinh, cũng vẫn hy vọng đi đầu tra rõ chuyện tố cáo này, không để lại tí vết. Cao Dục Lương đứng ra đảm bảo, có thầy giáo ở đây, sẽ không để lại bất cứ tí vết nào, mà còn được đánh giá cao nữa. Hầu Lượng Bình bấy giờ mới thể hiện thái độ, nếu được vậy thì tốt.

Ra khỏi nhà Cao Dục Lương, Hầu Lượng Bình và Chung Tiểu Ngải tản bộ về nhà. Lúc này, trên phố người đi lại thưa thớt, thi thoảng mới có một chiếc xe hơi phóng qua, xung quanh tĩnh lặng yên bình. Dù là giữa đêm, song tiết trời lại ấm lên đôi chút, gió Bắc lạnh buốt đã ngừng thổi, dường như mùa đông đã tạm rời đi. Nhưng đông tuyết đọng chưa tan bên dưới cây tiêu huyền ven đường dành cho người đi bộ lại nhắc nhở người ta rằng, mới đây không lâu vừa có một trận tuyết lớn.

Hầu Lượng Bình và Chung Tiểu Ngải vừa đi vừa nói chuyện trên con phố tĩnh lặng không bóng người, tâm trạng đều rất nặng nề. Chung Tiểu Ngải nói: Lượng Bình, chúng ta nói lời chia tay với quá khứ từ đây hay sao? Những năm tháng thuần khiết, tràn trề lý tưởng và nhiệt huyết tuổi trẻ ấy? Hầu Lượng Bình thở dài: Chia tay ở đây thôi! Sau đêm nay, những con người năm xưa ấy, bất kể là ai, bất kể học trò thầy giáo, hay cấp trên cấp dưới, trong hồi ức đều không thể nào thoải mái được nữa. Chung Tiểu Ngải đá chân vào tuyết đọng trên đường, đặt câu hỏi với bầu trời đêm âm u xa thẳm: Anh nói xem, con người bây giờ bị sao vậy? Ngay cả một chút ký ức đáng thương đó cũng muốn làm cho vấy bẩn, em cũng thấy uất ức rồi đấy! Hầu Lượng Bình cũng lấy làm cảm khái: Đúng thế, ký ức ngày xưa sờ dĩ đẹp đẽ, là vì có hiện thực tham chiếu! Trong bốn năm theo học khoa

chính trị pháp luật đại học tỉnh H, chúng ta đã biết một giáo sư ngành luật lừng danh, tài hoa rực rỡ lại hết sức nhiệt tình; bốn tháng được đi đầu đến tỉnh H làm cục trưởng Cục chống tham nhũng lại khiến anh nhìn thấu được sự giả dối, vô sỉ và độc ác của một chính khách xảo quyệt, đi đầu này vừa khiến anh bi thương, cũng khiến anh đau xót đến tận xương tủy!

Nhận thức của anh về thầy giáo là một quá trình. Hầu Lượng Bình kể với vợ, dạo trước anh còn mua một khối đá Thái Sơn khiêng đến, hy vọng thầy giáo có thể làm một hòn đá núi Thái dám đương đầu trong cuộc chiến chống tham nhũng lần này! Nhưng khi anh tham gia sâu vào cuộc chiến, chạm đến lợi ích cốt lõi, thầy giáo rút cuộc cũng lộ ra bộ mặt thật, vô tình giáng cho anh một đòn đánh nguội! Giờ đây thầy giáo muốn giao dịch với anh, ép anh rời khỏi chiến trường này...

Hầu Lượng Bình càng nói lại càng kích động, chốc chốc lại khua tay. Chung Tiểu Ngải bắt lấy tay chàng, dịu dàng nắm lấy, lặng lẽ bước đi. Con đường phía trước còn rất dài, hãy bình tĩnh, chậm rãi, kiên định mà bước tiếp đi anh!

44.

Cao Tiểu Cầm ở trong phòng suite của khách sạn Tam Quý tại Hồng Kông, ngày đêm nhìn về phương Bắc, lúc nào cũng đau đầu nhớ người, nhớ việc ở quê nhà. Khách sạn toàn khách Đại Lục, toàn là những kẻ tay chân không sạch sẽ, chạy sang đây tránh sóng gió. Họ đặt cho khách sạn này một biệt danh, gọi là Lầu Vọng Bắc - Đại Lục ở phương Bắc, đám người không thể trở về nhà này chỉ có thể ở trong khách sạn Tam Quý cho qua ngày tháng, vì nỗi nhớ quê nhà mà thường xuyên nhìn về phương Bắc thở vắn than dài.

Khách sạn Tam Quý rất kỳ lạ, sảnh lớn, hành lang, quán rượu, phòng khách, chỗ nào cũng có các nhân vật kỳ dị hoạt động, chẳng hạn như người bán tin tức, người vận động hành lang, ông chủ ngân hàng rửa tiền chuyên nghiệp, các công ty thần bí chuyên cung cấp dịch vụ chạy án... bọn họ thường xuyên tổ chức các hoạt động, hội trà, hội rượu, hội đồng hương gì đó, có hoạt động chỉ riêng một vé ngẩng thôi đã mấy chục nghìn đô la Hồng Kông rồi. Sau khi chạy sang đây, Cao Tiểu Cầm đã tiếp xúc với mấy tay chỉ điểm buôn tin, mặc cả một hồi, cô ta định mua một vé tham gia hoạt động kiểu vậy để làm quen với một vị quý nhân. Người này quen biết rất rộng, chuyên làm nghiệp vụ cứu người bị bắt và cung cấp thông tin về các vụ án kinh tế ở tỉnh H. Không ngờ, sự việc đàm phán xong xuôi, đang định trả tiền thì Kỳ Đồng Vĩ gọi điện tới.

Kỳ Đồng Vĩ báo với Cao Tiểu Cầm, tình hình tỉnh H đã có chuyển biến tích cực. Bài tây của tân bí thư tỉnh ủy rốt cuộc đã bị thầy giáo Cao dò

được, con khỉ kia cũng hết trò r ỡi, dù không bị bắt nhốt thì cũng phải cuốn gói mà đi thôi. Những năm qua đầu tư vào tay họ Tiêu, giờ h ỡi báo lại cũng không tệ, họ Tiêu xử lý vụ án rất tích cực chủ động, không dám giở trò gì. Họ Tiêu ấy hiểu rất rõ, ván cờ này mà thua thì chính h ắn cũng không thoát nổi. Vì vậy, Kỳ Đ ồng Vĩ bảo cô ta và Triệu Thụy Long mau trở về, đừng để người ta cho rằng bọn họ có tật giật mình.

Chẳng ngờ, khi Cao Tiểu C ầm chuyển lời cho Triệu Thụy Long, Triệu Thụy Long lại ngờ vực.

B ầu không khí trong khách sạn Tam Quý không được tốt, nhà c ần quyền Đại Lục đang tăng cường áp lực chống tham nhũng, các nơi đầu có tin xấu đưa về, Triệu Thụy Long đã trở thành chim sợ cành cong, trí tưởng tượng trở nên cực kỳ phong phú. Triệu Thụy Long nghi ngờ cuộc điện thoại này của Kỳ Đ ồng Vĩ phải chăng là bị ai đó khống chế? Nếu như không phải Kỳ Đ ồng Vĩ và Cao Dục Lương bắt được H ầu Lượng Bình, mà là H ầu Lượng Bình bắt giam Kỳ Đ ồng Vĩ và Cao Dục Lương, vậy trở về chính là tự chui đầu vào lưới còn gì. Triệu Thụy Long không dám trở về nhưng lại không phản đối Cao Tiểu c ầm trở về Cao Tiểu C ầm lúc đó đã biết, Triệu Thụy Long là tên l ầu cá, muốn cô ta đi trước dò đường. Có đi ầu, cô ta tin tưởng Kỳ Đ ồng Vĩ, mặc dù trong lòng cũng thấp thỏm không yên, nhưng nghĩ đến ở nhà còn bao việc c ần phải xử lý, đành đánh li ầu trở về.

Kỳ Đ ồng Vĩ đích thân ra sân bay đón, anh ta rất hưng phấn, nói chuyện suốt cả quãng đường lái xe về. Trận đánh này thực rất hiểm hóc, nếu không phải th ầy giáo kịp thời ra tay, từng bước ép sát, bóp chặt cổ H ầu Lượng Bình, đêm hôm đó Lưu Tân Kiến đã bị bọn họ đột phá r ỡi! Th ầy giáo bảo phòng giám sát thuộc ủy ban chính trị pháp luật mở xem băng ghi

hình thăm vấn, ngoài vấn đề của bản thân ra, Lưu Tân Kiến chưa kịp nói gì đến nhà họ Triệu và tập đoàn Sơn Thủy cả. Cao Tiểu Cầm nghe vậy ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì cũng tạm thời an toàn rồi.

Chiếc xe con đi thẳng trên con đường quen thuộc vào làng nghỉ mát Sơn Thủy của cô ta, dừng lại trước cửa một căn biệt thự kiểu Nga.

Căn biệt thự tuyệt đẹp này nằm ở chỗ cao nhất trên đồi, vắng vẻ yên tĩnh, chưa bao giờ mở cửa cho khách ngoài. Đây là thế giới riêng của cô ta và Kỳ Đồng Vĩ. Vừa mở cửa vào nhà, hai người đã ôm chặt lấy nhau, hôn hít nồng nhiệt. Rốt cuộc cũng trở về rồi, không phải hoảng hốt sợ hãi nữa! Thời gian phải lần trốn ở Hồng Kông, cô ta tị tỵ đi nhiều, làm tình nhân thấy mà đau lòng - cô ta có thể thấy được tình cảm yêu thương ấy trong mắt Kỳ Đồng Vĩ. Có đi đâu, ôm hôn thắm thiết một hồi, cô ta vẫn thấy sợ hãi: Hầu Lượng Bình không dễ đối phó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện bất ngờ thì sao? Kỳ Đồng Vĩ nói: Vậy thì rút lui, không xảy ra chuyện bất ngờ cũng phải rút lui thôi, tranh thủ thời gian mau chóng chuyển tài sản ra nước ngoài! Nói xong, anh ta phẩy phẩy tay: Đừng nhắc đến cái tên Hầu Lượng Bình này nữa, mất cả hứng!

Hai người lên lầu, tắm rửa xong xuôi, đang định vào giường thì điện thoại di động vang lên tiếng "tích tích", có người gửi tin nhắn qua. Kỳ Đồng Vĩ mở ra xem, trời đất, đó là ba tấm ảnh chụp với người đẹp của thầy giáo Cao Dục Lương, nhất thời, anh ta kinh ngạc đến ngẩn người ra!

Cao Tiểu Cầm ở bên cạnh khẽ nói một câu: Toi rồi, đây chắc chắn là họa do Triệu Thụy Long gây ra...

Kỳ Đồng Vĩ còn chưa kịp nói năng gì, điện thoại đã đổ chuông. Là Cao Dục Lương gọi tới. Thầy giáo Cao hay có thể nói là bí thư Cao hằm hằm tức giận chất vấn: Kỳ Đồng Vĩ này, đã xem ba tấm ảnh cô Ngô gửi cho

cậu chưa hả? Thế là thế nào? Là kẻ nào lấy được ở đâu? Đi đâu tra rõ cho tôi!

Kỳ Đồng Vĩ để mình trằn, đứng thẳng đo bên cạnh giường, liên tục vâng dạ, mồm hôi tóa ra.

Cao Dục Lương yêu cầu anh ta nói ra phán đoán của mình, lẽ nào trong đầu không có manh mối gì hay sao? Kỳ Đồng Vĩ cẩn trọng nhắc đến một việc: Trước đây Triệu Thụy Long có hợp tác với một tay tổng giám đốc họ Đỗ, sau tay này vì chuyện cổ phần của trung tâm ăn uống mà trở mặt với Triệu Thụy Long. Có khi nào là tay họ Đỗ này giở trò, lôi chuyện ngày xưa ra? Cao Dục Lương hỏi: Triệu Thụy Long từ Hồng Kông trở về chưa? Kỳ Đồng Vĩ nói: vẫn chưa, tay công tử này đa nghi lắm. Cao Dục Lương lấy làm tức tối: Nghĩ cách để hấn ta mau trở về! Vụ cổ phần nhà máy Đại Phong và trung tâm ăn uống đều phải giải quyết, cái tên khốn kiếp này không chịu chùi dít cho sạch sẽ ảnh hưởng đến cả đại cục đấy! Cuối cùng, ông ta lại hậm hực nói: Cũng may ba tấm ảnh này rơi vào tay Hầu Lượng Bình, Hầu Lượng Bình lại tìm đến tận cửa cầu hòa rồi, bằng không tôi vẫn còn chưa hay biết gì đâu, chết cũng không biết vì sao mà chết nữa! Kỳ Đồng Vĩ cảnh giác hỏi: Thừa thầy, Hầu Lượng Bình nói chuyện gì với thầy vậy ạ? Cao Dục Lương nói: Thừa cơ xuống thang, cậu ta chuẩn bị trở về Bắc Kinh! Kỳ Đồng Vĩ nghi hoặc: Hầu Lượng Bình sẽ dễ dàng ra đi như vậy sao? Cậu ta có thể nhận thua, mang theo tiếng xấu như thế trở về Bắc Kinh sao? Cao Dục Lương nói: Không có tí vết gì cả, tôi đã nhận lời với cậu ta rồi, sẽ rửa sạch cho cậu ta.

Gập điện thoại lại, Kỳ Đồng Vĩ vẫn còn nghi thần nghi quỷ, Cao Tiểu Cầm ở bên cạnh nhắc nhở: Đừng lo chuyện Hầu Lượng Bình nữa, phải nhanh chóng tìm Triệu Thụy Long trước đã, hỏi xem ba tấm ảnh này là thế

nào! Kỳ Đồng Vĩ lập tức ấn điện thoại. Không ngờ, hai số di động của Triệu Thụy Long đầu tắt máy, nhất thời không thể liên lạc được.

Kỳ Đồng Vĩ tức điên lên: Cái tên khốn này! Phải nhờ bạn bè bên Hồng Kông xử lý một chút rồi...

Triệu Thụy Long không dám trở về Kinh Châu là có nguyên nhân. Trước đây, anh ta buôn bất động sản và kinh doanh trung tâm ăn uống trên mặt nước ở Lữ Châu, đã mời bạn học cũ là Đỗ Bá Trọng làm tổng giám đốc, hứa sẽ thưởng cho Đỗ Bá Trọng 10% cổ phần, về sau, anh ta thất hứa, Đỗ Bá Trọng trở mặt ra đi, hai người kết thù, cứ tố cáo lẫn nhau suốt. Bốn năm trước ở Bắc Kinh, Đỗ Bá Trọng tố cáo công ty của Triệu Thụy Long buôn lậu làm Triệu Thụy Long sợ hãi biến mất nửa năm trong nước. Hai năm trước, Triệu Thụy Long bắt được quả tang Đỗ Bá Trọng đi chơi gái, lại đưa Đỗ Bá Trọng vào Sở công an Kinh Châu. Mặc dù chỉ bị câu lưu mười lăm ngày, song Đỗ Bá Trọng đã nếm không ít đau khổ, suýt chút nữa còn "chết khi đang ngủ". Sau khi ra khỏi nhà giam, Đỗ Bá Trọng đã bắn tiếng hòa giải. Triệu Thụy Long không thêm để ý, sao phải hòa giải với tên nát bấy ra đó? Rắc rối!

Giờ thì tình hình đã khác rồi. Phong trào chống tham nhũng đang lên cao, tên nát bấy Đỗ Bá Trọng kia cũng trốn đến Hồng Kông giống như anh ta. Theo nguồn tin đáng tin cậy, công ty tập đoàn lớn của Đỗ Bá Trọng đã sập, nợ nần chồng chất, sang đến Hồng Kông cũng phải trốn chui trốn nhủi, tình cảnh rất thê lương. Cùng là phận người lưu lạc nơi chân trời góc biển, thật không thể đấu đá nội bộ với nhau nữa. Quan trọng hơn là, năm đó ở Lữ Châu, bọn họ có rất nhiều chuyện hợp tác bí mật, những vụ làm ăn này đều có hình ảnh video ghi lại, một khi bị nhà cầm quyền bên Đại Lục nắm được thì tình hình H sẽ có một đám người ngã ngựa. Triệu Thụy Long lo

lặng nhất là Đỗ Bá Trọng chốc cùng rút giậu, đem hồ sơ tài liệu hợp tác của bọn họ năm xưa đi tố cáo lập công chuộc tội. Đỗ Bá Trọng lại còn làm trò, thông qua người trung gian môi giới tin tức là Lưu Sinh gửi lời đến, nói có ba ổ đĩa cứng rất thú vị muốn chuyển nhượng với giá hữu nghị cho anh ta. Triệu Thụy Long vừa nghe liền hiểu ra, có rắc rối rồi! Anh ta lập tức bảo Lưu Sinh báo lại cho Đỗ Bá Trọng, hiện tại anh ta rất tích cực và khát khao hòa giải, còn khát khao hơn bất cứ thời điểm nào trước đây!

Vậy là hòa bình lập lại. Lúc gặp nhau, hai người đều rất phong độ, thân thiết chào hỏi, nào thì bắt tay, nào thì ôm nhau, mỉm cười gật đầu lia lịa. Nhưng người trung gian Lưu Sinh vừa đi khỏi, bộ mặt hai bên đều xịu xuống. Triệu Thụy Long nhớ đến ba ổ đĩa cứng vô sỉ kia liền cáu tiết: Đây là cái gì? Rõ ràng là tổng tiền, con bà nhà nó! Nghĩ đoạn, anh ta bèn âm thầm nói: Tổng giám đốc Đỗ, con người anh thế này là chẳng phong độ chút nào, giờ này rồi còn giờ sổ nợ cũ ra à? Đỗ Bá Trọng nghe câu này, sắc mặt cũng trở nên hết sức khó chịu: Chủ tịch Triệu, sổ nợ cũ lúc cần giờ ra thì cũng phải giờ ra chứ, nợ cũ mấy thì cũng là nợ, anh không thể nào không chịu nhận phải không? Triệu Thụy Long nói: Không phải chút cổ phần của công ty Thụy Long thôi sao? Tôi cho anh là được! Đỗ Bá Trọng liền bật cười: Vậy là đúng rồi, tôi cũng sẽ đưa anh hết những thứ anh cần! Nói đoạn, anh ta đặt ba ổ đĩa cứng máy tính tới trước mặt Triệu Thụy Long.

Triệu Thụy Long cần ổ Cứng lên, lần lượt xem từng cái một, hỏi: Toàn bộ tư liệu hình ảnh của chúng ta năm đó phải không?

Đỗ Bá Trọng gật đầu, có chút khoa trương, nói: Đúng thế, tuyệt đối là toàn bộ! Cao Dục Lương, Lưu Tân Kiến, Cao Tiểu Cần, Kỳ Đồng Vĩ, Đinh Nghĩa Trân... không sót người nào, vả lại còn là bản duy nhất nữa!

Trước bí mật chung, bầu không khí trở nên hòa dịu hẳn. Hai người uống rượu tán dóc, nhớ lại những chuyện ngày xưa.

Lập nghiệp khó khăn thật, quan hệ với Cao Dục Lương không hề dễ dàng! Năm đó Cao Dục Lương là bí thư thành ủy Lữ Châu, khi anh ta và Đỗ Bá Trọng lần đầu tiên tìm đến Cao Dục Lương, liền gặp ngay phải một cây đinh, cứng mền đầu không xong. Anh ta đặt dự án vườn hoa ven hồ và trung tâm ăn uống trên mặt nước xuống trước mặt Cao Dục Lương, Cao Dục Lương chỉ neho mắt cười, bảo anh ta đi tìm Lý Đạt Khang. Lý Đạt Khang là thị trưởng Lữ Châu, đang mâu thuẫn với Cao Dục Lương. Anh ta liền đảm bảo sẽ nhờ ông già làm bí thư tỉnh ủy của mình đi đầu động Lý Đạt Khang đi nơi khác. Cao Dục Lương đương nhiên mong muốn tay thị trưởng bá đạo này ra đi, chỉ là ông ta không tin bí thư tỉnh ủy sẽ nghe lời đứa con trai thương nhân này. Không ngờ, anh ta lại đẩy Lý Đạt Khang đến Lâm Thành thật. Cao Dục Lương lại giở bài Thái Cực quyền, đẩy qua đẩy lại không chịu làm việc. Anh ta lại đem tặng Cao Dục Lương một bức tranh chữ quý báu của Trương Đại Thiên, là Đỗ Bá Trọng mua qua tay, trị giá sáu trăm nghìn tệ. Hối đấy Cao Dục Lương gan nhỏ không dám nhận, còn nghiêm mặt bảo anh ta mang đi.

Thực sự hết cách, anh ta và Đỗ Bá Trọng bèn giở ra chiêu sát thủ: Tặng người đẹp cho Cao Dục Lương!

Anh hùng chưa chắc đã thích tiền tài, nhưng nhất định sẽ thích người đẹp. Lúc này, Đỗ Bá Trọng có đóng góp quan trọng, trong thời gian ngắn đã dập nặn cô gái Tiểu Cao con nhà ngư dân, chân vẫn còn lấm phèn thành một người đẹp đáng yêu hiểu biết lễ nghĩa, giỏi đoán lòng người. Đỗ Bá Trọng bảo Tiểu Cao cắn dưa tập mỉm cười; dạy Tiểu Cao đi giày cao gót, mặc xường xám, luyện tập lễ nghĩa; mời chuyên gia về sử triều Minh ở

học viện sư phạm Lữ Châu đến bổ túc kiến thức lịch sử triều Minh mà Cao Dục Lương lâu thông cho Tiểu Cao...

Cao Dục Lương rất thích Tiểu Cao. Cô phục vụ xinh đẹp này đây một bụng văn thơ, khiến bí thư Cao lấy làm kinh ngạc, không ngờ lại còn có thể thảo luận về *Năm Vạn Lịch thứ mười lăm* của Hoàng Nhân Vũ với ông ta! Hôm công ty bất động sản khai trương, Đỗ Bá Trọng sắp xếp một vở kịch hay, mở màn cho một câu chuyện lãng mạn. Trên thảm đỏ đón khách, khi hai người đang say sưa nói chuyện, Tiểu Cao đột nhiên xây xẩm mặt mày, người mềm nhũn ngã vào lòng Cao Dục Lương... sau đó, anh ta tặng cho Tiểu Cao một biệt thự, để Cao Dục Lương và Tiểu Cao tiếp tục nghiên cứu học thuật. Bằng video ghi hình bí mật thể hiện, trong căn biệt thự đó, Cao Dục Lương và Tiểu Cao rất hiếm khi thảo luận về *Năm Vạn Lịch thứ mười lăm* và sử triều Minh. Thường là Cao Dục Lương viết chữ, Tiểu Cao ở bên cạnh bầu bạn, hầu bút mực. Cuối cùng, Cao Dục Lương cởi váy Tiểu Cao, đè cô ta bên dưới. Hình ảnh ghi lại hết sức chân thực sinh động.

Hồi ức làm Đỗ Bá Trọng cảm khái muôn phần. Giờ nhớ lại, đưa lão Cao này vào tròng đúng là một công trình phải triển khai trên mọi phương diện! Triệu Thụy Long nói: Đúng đúng, tổng giám đốc Đỗ, quả thực anh chơi chiêu này rất đẹp. Đỗ Bá Trọng tỏ vẻ khiêm tốn: Đâu có gì, chủ tịch Triệu, anh là kiến trúc sư trưởng mà! Nói đoạn, hai kẻ hợp tác cùng phá lên cười.

Tổng giám đốc Đỗ, giờ anh không dùng những tài liệu này để bẫy tôi đấy chứ? Chuyện này anh phải nói rõ ra đấy! Đỗ Bá Trọng có chút ngượng ngùng áy náy: Chủ tịch Triệu, anh đúng là người hiểu tôi nhất! Tôi đã giải mật ba tấm ảnh của lão Cao và Tiểu Cao, một sự nhắc nhở thiện ý thôi. Triệu Thụy Long cảm tức tột bậc: Lúc này mà anh đem lão Cao đi bán, còn

thiện ý gì nữa? Đỗ Bá Trọng cũng vênh mặt lên: Hừ, đương nhiên là thiện ý rồi! Không có thiện ý, tôi đã giải mật nguyên cả ba ổ đĩa cứng này rồi! Bí mật trong ổ cứng này, hai chúng ta nắm rõ nhất, bao gồm cả vở kịch trên giường của lão Cao và Tiểu Cao đúng không? Khó coi lắm đấy! Triệu Thụy Long thở dài: Tình thế bây giờ thế nào? Đang cao trào chống tham nhũng, người nào cũng thấp thỏm không yên, anh còn gây chuyện ra như thế! Đỗ Bá Trọng cũng nhăn mặt: Hết cách, tôi thiếu tiền, không có năm chục triệu thì không qua khỏi nạn này. Chủ tịch Triệu, anh giúp tôi mua cái bí mật này đi!

Triệu Thụy Long nghiêng đầu ngẫm nghĩ, nếu anh ta dứt khoát không mua thì sao? Đỗ Bá Trọng có lẽ sẽ bán lẻ, chia ra rao bán bí mật trong ba ổ đĩa cứng này. Bán cho Lão Cao một lần, rồi lại bán cho Tiểu Cao thêm lần nữa. Kỳ Đồng Vĩ giờ cũng là giám đốc công an tỉnh rồi, tiền đen kiếm được không phải ít, chắc chắn Đỗ Bá Trọng sẽ vật của anh ta. Đương nhiên, Đỗ Bá Trọng làm vậy cũng rất nguy hiểm, về cơ bản là đã chán sống rồi, mấy người khác không nói, riêng Kỳ Đồng Vĩ thôi cũng có thể tiêu diệt anh ta. Nhưng giờ tin đồn đang bay khắp nơi, Triệu Thụy Long không dám mạo hiểm, đành phải chấp nhận. Mua bán xong xuôi, Triệu Thụy Long chuyển luôn hai mươi triệu tiền đặt cọc, kẻ đó hỏi Đỗ Bá Trọng: Tổng giám đốc Đỗ này, những tư liệu hình ảnh này sẽ vĩnh viễn không tái xuất giang hồ nữa chứ nhỉ? Đỗ Bá Trọng bật cười: Sẽ không đâu, chủ tịch Triệu, bí mật vĩ đại này của chúng ta đã được anh mua đứt rồi, tôi không còn bản quyền nữa, nào dám xuất bản phi pháp chứ? Triệu Thụy Long "hừ" khẽ một tiếng: Anh hiểu được thì tốt, hậu quả của việc xuất bản phi pháp là thế nào hẳn là anh biết rõ rồi đấy!

Sau khi xử lý xong con rắn độc Đỗ Bá Trọng, Triệu Thụy Long muốn buông thả một chút, đêm hôm đó liền tìm một ả gái gọi cao cấp qua đêm. Anh ta đang nằm vật ra giường cho cô ả kia xoa bóp vai thì Kỳ Đồng Vĩ gọi tới. Kỳ Đồng Vĩ hỏi anh ta có chuyện gì? Sao hai chiếc di động đầu tắt máy cả? Triệu Thụy Long kể lại vụ đàm phán với Đỗ Bá Trọng. Kỳ Đồng Vĩ lập tức chất vấn, ảnh của Cao Dục Lương và Tiểu Cao là thế nào? Triệu Thụy Long nói: Người của Đỗ Bá Trọng gửi đấy, làm tôi tức chết đi được! Giám đốc Kỳ, anh bảo bí thư Cao nghĩ cách ứng đối đi, đảng nào cũng không phải ảnh chụp lúc lên giường, vẫn còn vòng vo giải thích được! Kỳ Đồng Vĩ sầm sì hỏi: Thế ảnh của tôi thì bao giờ gửi đến vậy? Triệu Thụy Long vội nói: Làm gì có ảnh của anh? Vội lại, tên họ Đỗ kia cũng không dám đâu. Im lặng giây lát, Kỳ Đồng Vĩ lại hỏi: Anh đảm bảo Đỗ Bá Trọng sẽ dừng lại ở đây chứ? Triệu Thụy Long nói: Tôi đảm bảo, tuyệt đối đảm bảo! Nếu có thêm một tấm ảnh nào nữa xuất hiện, anh cứ cho tôi một viên đạn, xử lý tại chỗ đi!

Triệu Thụy Long biết giám đốc công an tỉnh Kỳ Đồng Vĩ có nhiều thủ đoạn ghê gớm, ra sức giải thích rằng chính vì việc giải quyết tên Đỗ Bá Trọng đáng ghét này mà mình mới phải ở lại Hồng Kông đến hôm nay chưa trở về. Giờ mỗi họa ngấm Đỗ Bá Trọng đã được giải quyết triệt để, ngày mai ngày kia anh ta sẽ trở về Đại Lục, lúc gặp nhau sẽ nói chuyện tiếp. Kỳ Đồng Vĩ nghe xong, không nói không rằng dập máy luôn. Triệu Thụy Long cầm điện thoại di động, ngần người ra mất một lúc.

Lúc này, chuông cửa vang lên. Cô ả gái gọi bước ra mở cửa. Một người phục vụ phòng đẹp trai bưng khay đi vào, trên khay là một bó hoa tươi và một phong bì bằng bìa cứng. Triệu Thụy Long hỏi: Ai đưa đấy? Người phục vụ nói: Một quý ông. Triệu Thụy Long tưởng là Đỗ Bá Trọng gửi quà

đến xin lỗi, dẫu sao thì cũng đã làm hòa rồi, tên họ Đỗ này cũng phải thể hiện một chút. Nghĩ vậy, anh ta bèn nhận hoa và phong bì, đưa cho người phục vụ 100 đô Hồng Kông tiền tip.

Sau khi người phục vụ ra ngoài, Triệu Thụy Long hoàn toàn lả lợ, thả lỏng toàn thân nằm trên ghế dài, vừa để đôi bàn tay mềm mại thơm tho của cô gái xoa bóp, vừa hồ hững bóc phong bì ra. Ba viên đạn vàng chóc rơi ra khỏi phong bì, lách cách chạm sàn nhà, nảy lên rõ cao. À gái gọi như thế bị trúng đạn, kinh hãi kêu lên thất thanh, nhũn người ra ngã xuống đất...

Triệu Thụy Long cũng sợ hết hồn, lập tức thu dọn hành lý, trốn về Đại Lục ngay trong đêm.

Sáng sớm, vừa ra khỏi giường, Kỳ Đồng Vĩ liền đến hồ bơi của làng nghỉ mát Sơn Thủy. Anh ta thích thể thao, có thói quen suy nghĩ trong khi vận động. Hồ bơi không một bóng người, nước trong veo phẳng lặng như gương, ánh lên màu xanh lam nhàn nhạt. Dù nói là nhiệt độ ổn định ở mức 25 độ c, nhưng lúc xuống nước vẫn có cảm giác lạnh lạnh. Kỳ Đồng Vĩ phấn chấn tinh thần, vung tay đập nước, bơi nhanh về phía trước như con cá lớn, đầu óc cũng bắt đầu chuyển động như mô tơ.

Tình thế hiện tại vẫn còn ổn. Triệu Thụy Long bị ba viên đạn dọa cho trở về Đại Lục. Bí mật của Đỗ Bá Trọng đã được Triệu Thụy Long mua lại. Sa Thụy Kim đã lộ ra bài tẩy trước mặt thầy giáo, ông ta vừa không muốn trở mặt với thầy giáo và Lý Đạt Khang, lại càng không muốn đắc tội với Triệu Lập Xuân. Cục diện dường như đã chuyển sang chiều hướng tốt. Nhưng trong lòng Kỳ Đồng Vĩ vẫn ngấm ngầm cảm thấy bất an, anh ta nghi ngờ Sa Thụy Kim, đồng thời cũng nghi ngờ Hầu Lượng Bình. Chủ yếu vẫn là Hầu Lượng Bình, anh ta có dự cảm gã đàn em này sẽ không chịu nhận thua ở đây. Nói gì thì nói, Hầu Lượng Bình cũng đến từ Tổng

cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tối cao, kể cả Sa Thụy Kim giữ bài tẩy, không chịu đánh ra thì cũng không dám đảm bảo con khỉ họ Tôn này không xuất kích. Mấu chốt là hai nhân chứng. Không tìm được hai nhân chứng là một vấn đề lớn tày trời. Ở đây có bấy rập gì không? Hai nhân chứng sao lại cùng lúc mất tích được? Chắc không phải Hầ Lượng Bình bắt tay với Triệu Đông Lai giở trò chứ? Tại sao anh ta đã vận dụng toàn bộ hệ thống công an tỉnh rồi mà vẫn không tìm thấy họ?

Thầy giáo hơi thiếu cảnh giác rồi, sao không thử nghĩ xem chuyện Hầ Lượng Bình đồng ý trở về Bắc Kinh có phải là cố ý tung hỏa mù hay không? Đối thủ ngoan cố như vậy, lẽ nào lại chịu dễ dàng rút khỏi vũ đài? Kỳ Đông Vĩ không dám lơ là, vì chuyện này liên quan đến tính mạng tài sản của anh ta, liên quan đến thành quả mà anh ta phấn đấu cả đời mới giành được. Anh ta nhất thiết phải cảnh giác. Hiện giờ, mấu chốt là tìm được nhân chứng, đây chính là át chủ bài để quyết định thắng bại. Chỉ cần hai nhân chứng kia lọt vào tay anh ta, mọi sự đều sẽ dễ dàng, anh ta có thừa cách để khiến họ làm chứng theo ý mình. Nhưng nếu nhân chứng bị Hầ Lượng Bình tìm thấy, vậy thì sẽ hoàn toàn lật bàn! Kỳ Đông Vĩ chìm đầu xuống nước, chầm chậm thở ra bọt khí, bình tĩnh suy ngẫm: Bước tiếp theo nên làm thế nào? Làm sao mới tìm được hai nhân chứng kia đây?

Thời gian này, anh ta đã lợi dụng tất cả các biện pháp kỹ thuật và quan hệ để tìm người, còn lập ra một nhóm giám sát, nghe lén điện thoại của tất cả mọi người có liên quan, đến giờ vẫn chưa phát hiện ra được đầu mối nào có ích. Chuyện này cũng quá kỳ lạ, tay kế toán và lái xe ở nhà máy Đại Phong đó có khi nào đã chết rồi hay không? Nếu thật sự đã chết thì cũng tốt, nhưng chứng cứ ở đâu? Hai người đó chết như thế nào? Chết ở đâu? Con mẹ nó, đúng là chỉ có trời mới biết được!

Kỳ Đồng Vĩ lắc lắc mái đầu ướt sũng lên bờ. Nhân viên phục vụ lập tức mang khăn bông, áo khoác đến. Kỳ Đồng Vĩ đứng thẳng bên bể bơi, lau nước trên đầu và trên người. Nước trong bể phản chiếu hình ảnh của anh ta, sóng gợn lăn tăn làm thân hình và gương mặt anh ta vặn vẹo biến dạng, toát lên vẻ dữ tợn.

Anh ta cảm thấy Hầu Lượng Bình và bên Viện kiểm sát đã đề phòng mình và công an tỉnh rồi, đêm qua tổ giám sát đặc biệt báo cáo, mấy mục tiêu trọng điểm có chuyện gì đâu không nói qua điện thoại nữa. Đặc biệt là lão già Trần Nham Thạch vốn xuất thân kiểm sát viên, năng lực phản trình sát rất mạnh, mà tình cảm của ông ta với Hầu Lượng Bình cũng không phải dạng bình thường. Cần phải chú ý theo dõi lão già giáo hoạt này mới được, còn cả Lục Diệc Khả, Triệu Đông Lai, Quý Xương Minh. Cần phải mở rộng phạm vi giám sát nghe trộm, thêm người tăng ca, không bỏ qua bất cứ dấu vết nào mà bọn họ để lộ ra trong điện thoại...

45.

Bà Diêu Tâm Nghi mẹ của Lục Diệc Khả là một vị chánh án, nghỉ hưu rồi nhưng vẫn còn nhiệt tình với công việc, lại không có chỗ để phát huy, nên rất quan tâm đến công việc của con gái. Nửa đêm, Lục Diệc Khả vẫn nhào người ra trước máy tính, tăng ca tìm kiếm manh mối về hai nhân chứng, bà mẹ cựu chánh án cũng hăng hái tới tham gia. Chánh án mà, xử án đúng không, lần này thì lòng nhiệt tình có chỗ phát huy rồi. Chánh án Diêu như thể trở lại tòa, bảo con gái đã mệt mỗi rã rời ra bàn ăn canh hầm hạt sen, còn mình ngồi xuống trước máy tính xem hồ sơ. Chánh án Diêu đã nhiều năm đảm nhiệm chức chánh án tòa án kinh tế, kinh nghiệm rất phong phú, đặc biệt sở trường xử lý các vụ án liên quan đến tranh chấp các loại tài sản. Cặp mắt sắc bén của bà để ý thấy, công ty may mặc Đại Phong của Thái Thành Công dính dáng đến khá nhiều vụ kiện tụng, tài sản đã bị tòa án các nơi lần lượt niêm phong đi đầu tra. Bà liền giải thích cho con gái một chút thường thức pháp luật: kiểm tra niêm phong cũng có nhiều dạng khác nhau, những xe giá trị không cao như xe tải, xe thùng chở xăng dầu, tuy rằng bị tòa án niêm phong nhưng không ảnh hưởng đến việc sử dụng, chỉ là không thể chuyển nhượng quyền sở hữu mà thôi. Nhưng đối với các loại xe sang giá trị từ một triệu đến mấy triệu tệ, thì không được sử dụng, sử dụng không chỉ gây giảm giá trị của chiếc xe, nếu gặp tai nạn nghiêm trọng, thậm chí sẽ làm mất giá trị hoàn toàn vật đang bị niêm phong kiểm tra...

Lục Diệc Khả nói: Chuyện này con biết rồi, chiếc Mercedes của Thái Thành Công kia thuộc loại không được phép sử dụng.

Lúc này, bà mẹ chánh án đột nhiên kêu lên: Ô, bên niêm phong chiếc Mercedes này lần đầu còn ở ngoại tỉnh nữa này? Diệc Khả, đến đây mà xem, trên mạng có kìa, do tòa án huyện Kiêu Đầu ở tỉnh bên niêm phong! Lục Diệc Khả ở bàn ăn vươn đầu ra nhìn: Vâng, mẹ phát hiện ra gì ạ? Mẹ cô nở một nụ cười thần bí: Trưởng phòng Lục, không khéo mẹ tìm ra được cả người lẩn xe rởm đó! Lục Diệc Khả nửa tin nửa ngờ: Thật không? Bà mẹ thông dong nói: Không thật thì giả chắc? Lục Diệc Khả mừng quỳnh, thúc giục: Nói, mẹ nói đi!

Chánh án Diêu bắt đầu giải quyết. Theo đầu mối trước mắt, người và xe mất tích ở thành phố Nham Đài, thời gian là ngày 15 tháng 12. Thành phố Nham Đài tiếp giáp với huyện nào ở tỉnh bên nhỉ? Huyện Kiêu Đầu! Hai người này chắc là bị tòa án huyện Kiêu Đầu tạm giam rởm. Bà chánh án bình tĩnh phân tích, tòa án huyện Kiêu Đầu đã niêm phong chiếc Mercedes này từ lâu, cả biển số xe cũng bị tịch thu, không để nó chạy trên đường nữa. Bọn họ cũng khá lẩn, giấu chui giấu nhủi chiếc xe, còn lén lút mang đến thành phố Nham Đài đi bán, chắc chắn không thoát nổi tội gây cản trở tư pháp rởm! Chánh án Diêu bấm ngón tay tính toán, mất tích ngày 15 tháng 12, hôm nay 29 tháng 12, đã được 14 ngày rởm! Tòa án tạm giam chắc mười lăm ngày, ngày mai sẽ phải thả hai người này ra! Bà tròn mắt lên, bảo con gái mau chóng đi đón họ, đừng để mất dấu lần nữa.

Hai nhân chứng quan trọng tìm được theo cách đó. Quả đúng là đập nát hài sắt không thấy đầu, lúc tìm được lại không mất chút công sức nào. Hôm sau, Lục Diệc Khả dẫn theo Trương Hoa Hoa đến tòa án huyện Kiêu Đầu, đóng tiền phạt mười nghìn tệ, đón kế toán Vu và lái xe Tiển. Trên đường về Quý Xương Minh lập tức gọi điện chỉ thị, yêu cầu họ sắp xếp thăm vấn tại chỗ ngay tại Viện kiểm sát thành phố Nham Đài. Nhưng khi

về đến địa giới tỉnh, Quý Xương Minh lại đột nhiên ra lệnh cho họ vòng đường Đông Hương. Sau đó mới biết, đối thủ đã lập chốt, đang bày trận chặn họ lại ở trạm thu phí. Khi tới cổng Viện kiểm sát thành phố Nham Đài, Quý Xương Minh lại gọi điện, bảo họ quay đầu giờ chiều h ỏi mã thương, chạy đến Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát khu vực núi Thanh Sơn, trong thời gian này phải tắt hết điện thoại di động. Lục Diệc Khả làm theo chỉ thị. Cô và Trương Hoa Hoa đầu hiểu rõ, đối thủ lần này không phải dạng vừa, có thể vận dụng toàn bộ hệ thống công an, vì vậy Quý Xương Minh mới đích thân chỉ huy, việc gì cũng vô cùng cẩn trọng.

Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát khu vực núi Thanh Sơn nằm trong một khu nhà riêng lẻ không bắt mắt, rất vắng vẻ yên tĩnh. Kế toán Vu vừa rời khỏi tòa án huyện Kiều Đầu, vẫn còn chưa hết sợ, hỏi gì cũng thành thực trả lời. Anh ta đã đi theo Thái Thành Công mười mấy năm, được tuyển vào nhà máy Đại Phong thông qua đăng tuyển công khai, rất được Thái Thành Công tín nhiệm, nắm rõ tình hình tài chính nhà máy như lòng bàn tay. Vụ việc bốn năm trước Thái Thành Công cùng Đinh Nghĩa Trân, H ầu Lượng Bình góp vốn làm công ty khai thác than anh ta có biết, chính anh ta đã đến Sở công thương thành phố Lâm Thành làm thủ tục. Cổ đông thực sự của công ty chỉ có một mình Thái Thành Công, không có Đinh Nghĩa Trân mà cũng không có H ầu Lượng Bình. Thái Thành Công bảo anh ta viết tên hai người đó vào là để làm trò cáo mượn oai hùm. Lục Diệc Khả hỏi: Nếu là thế, H ầu Lượng Bình có nhận tiền chia lời của Thái Thành Công hay không? Kế toán Vu quả thực là một nhân chứng tốt, trả lời chắc như đinh đóng cột: Không, tuyệt đối không có!

Lục Diệc Khả đè nén tâm trạng hưng phấn xuống, đưa ra câu hỏi then chốt: Kế toán Vu, đầu năm 2014, có phải anh đã làm cho H ầu Lượng

Bình một tấm thẻ ngân hàng hay không? Có phải đã chuyển bốn trăm nghìn tệ tiền mặt vào tấm thẻ đó của Hầu Lượng Bình? Kế toán Vưu hồ nghi nhìn Lục Diệc Khả: Tôi làm thẻ ngân hàng cho Hầu Lượng Bình? Không phải chứ? Tôi không có ấn tượng gì về việc này. Bốn trăm nghìn tệ, con số lớn như vậy sao tôi lại không nhớ cơ chứ? Chuyện này không có đâu! Trương Hoa Hoa ở bên cạnh nhắc nhở: Nghĩ kỹ lại đi, chuyện này vô cùng quan trọng. Kế toán Vưu cố gắng lục Lợi trong ký ức: Hầu Lượng Bình là người Bắc Kinh, lúc đó ở Bắc Kinh, anh ta chưa từng gặp lần nào, lại càng chưa bao giờ sử dụng chứng minh thư của anh, làm sao làm thẻ được? Lục Diệc Khả nói, hiện nay sự thực đã chứng minh, quả đúng có một tấm thẻ như vậy, là thẻ của ngân hàng Dân Sinh. Có thể nào là Thái Thành Công trực tiếp làm cho Hầu Lượng Bình hay không? Kế toán Vưu cuối cùng vẫn phủ định: Không đâu, việc làm thẻ ngân hàng đều do tôi thực hiện! Tôi quả thực chưa từng làm thẻ cho Hầu Lượng Bình, nếu làm rồi chắc chắn tôi đã ghi sổ lại!

Nghĩ ngợi một hồi lâu, kế toán Vưu vẫn không nhớ ra nổi.

Anh ta bảo mấy năm nay mình làm rất nhiều thẻ, chuyển rất nhiều tiền, thực sự khó mà nhớ hết nổi. Tốt nhất là trở về Kinh Châu, lấy hết thẻ ngân hàng ra, xem có tấm thẻ tên Hầu Lượng Bình hay không là rõ ngay. Kế toán Vưu nói, thẻ ngân hàng anh ta làm nhét đầy mấy ngăn kéo, ba bốn trăm tấm gì đó! Lục Diệc Khả kinh ngạc, hỏi tại sao lại làm nhiều thẻ ngân hàng thế? Kế toán Vưu đáp, đây cũng là cách bất đắc dĩ thôi, Thái Thành Công nợ nần chồng chất, mười mấy tài khoản của công ty Đại Phong đều bị tòa án lần lượt niêm phong cả, anh ta vừa phải trả lương cho hơn một nghìn công nhân trong nhà máy, lại còn phải duy trì sản xuất bình thường, tất cả đều phải lấy tiền từ các thẻ đó! Nói tới đây, gương mặt kế toán Vưu

lộ ra về đặc ý và tự hào: Trưởng phòng Lục, cái này gọi là thế gian trăm nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên đấy, các cô đừng tưởng làm kế toán mà dễ! Tôi chỉ nhờ vào mấy trăm tấm thẻ ngân hàng này cần cù hơn một năm, mới không để hơn một nghìn công nhân phải mất việc đấy! Quân địch có trùng trùng vây khốn, tôi đây vẫn bất động như núi!

Lục Diệc Khả châm biếm: Xem ra mấy người đã đánh du kích với luật pháp quen rồi nhỉ! Nói xem, làm sao mở được nhiều thẻ ngân hàng thế? Dùng chứng minh thư của công nhân trong nhà máy à? Kế toán Vu nói: Làm sao tôi dám dùng chứng minh thư của công nhân nhà máy? Nhà máy thường xuyên nợ lương, làm thế khác gì tự sát?! Chúng tôi chủ yếu dùng chứng minh thư của nông dân vùng khác, còn cả của người quen bạn bè nữa, lấy được bản photo chứng minh thư là được. Khách hàng thông thường mở thẻ, ngân hàng yêu cầu bản gốc chứng minh thư, nhưng với khách hàng lớn như doanh nghiệp, các ngân hàng nhỏ ở địa phương chẳng những không cần bản gốc, mà còn cho người đến tận nơi làm thủ tục cho ấy chứ! Lục Diệc Khả hỏi: Những thẻ ngân hàng này ở đâu? Kế toán Vu nói cho cô biết, ở phòng 1103 tòa nhà số 7 khu chung cư Hoa Viên Kinh Tây số 45 đường Kiến Thiết, thành phố Kinh Châu.

Trung tâm chỉ huy ở Kinh Châu tức thì nắm được tình hình thăm vãn, kế toán Vu vừa dứt lời, bên kia lập tức hành động. Mấy trăm tấm thẻ ngân hàng hiện thân tại địa điểm mà kế toán Vu cung cấp, trong đó có một tấm là của Hầu Lượng Bình. Các nhân viên kiểm sát trong tổ hành động dùng điện thoại di động chụp ảnh, gửi ngay về trung tâm chỉ huy. Trung tâm chỉ huy lập tức gửi ảnh qua tin nhắn. Lục Diệc Khả đưa tin nhắn cho kế toán Vu xem, hỏi tấm thẻ tên Hầu Lượng Bình này rốt cuộc là như thế nào? Kế toán Vu thực sự không nhớ nổi. Lục Diệc Khả lại hỏi: Hầu

Lượng Bình đã rút tiền trong thẻ này chưa? Kế toán Vưu nói: Không thể lấy được, tôi nói rồi, đây đều là tiền phòng tài vụ chúng tôi trả lương công nhân, mua nguyên liệu. Mỗi một xu trong mỗi tấm thẻ dùng vào việc gì đều có ghi sổ hết! Hầu Lượng Bình không biết có sự thật tại của tấm thẻ này, trong thẻ có bao nhiêu tiền hoàn toàn không có ý nghĩa gì với anh ta hết!

Vấn đề then chốt đã được giải quyết. Việc sau này đơn giản hơn rất nhiều, tay lái xe chứng thực, Thái Thành Công đã đến Bắc Kinh tìm Hầu Lượng Bình, tặng một thùng thuốc lá Trung Hoa, hai thùng rượu Mao Đài, nhưng Hầu Lượng Bình không nhận. Sau khi từ Bắc Kinh về, anh ta đã gửi rượu thuốc nhờ một cửa hàng bán hộ. Thực ra, rượu và thuốc lá đều là hàng dỏm loại cao cấp, bày trong cửa hàng đó đến giờ vẫn chưa bán được. Tay lái xe cung cấp địa chỉ cụ thể của cửa hàng ký gửi đó. Đội cơ động lập tức lên đường đi xác minh, chứng thực tung tích rượu và thuốc lá đắt tiền.

Cùng thời điểm, một nhóm khác đưa Thái Thành Công đi hỏi cung. Mới đầu, Thái Thành Công vẫn kiên trì nói, anh ta chia cho Hầu Lượng Bình bốn trăm nghìn tệ, gửi vào thẻ ngân hàng tên Hầu Lượng Bình ở ngân hàng Dân Sinh. Đến khi kế toán Vưu nói rõ sự thật, Thái Thành Công mới đổi giọng nói: Tôi biết các anh sớm muộn gì cũng đi đầu tra được rõ ràng nên mới nói dối. Tôi cũng không còn cách nào khác, không làm vậy, con trai tôi sẽ gặp nguy hiểm! Thì ra, vợ của Thái Thành Công bị uy hiếp, có người ép cô ta viết một mẫu giấy. Người canh gác đưa mẫu giấy cho Thái Thành Công, bên trên chỉ có hai câu: Con trai nguy hiểm! Làm theo lời người ta nói. Người canh gác bảo anh ta phải vu oan cho Hầu Lượng Bình.

Cuối cùng, Thái Thành Công bị xử tổng cộng hai mươi năm tù giam vì các tội nguy hại an ninh xã hội, hối lộ, lừa đảo. Trong một buổi chấp tội tuyệt lớn mù mịt, Hầu Lượng Bình vượt gió tuyết đến thăm người bạn

thuở nhỏ trong tù, Thái Thành Công khóc không thành tiếng, ghen ngào nói: Hầu Tử, xin lỗi, tôi không muốn hại ông đâu, là bị họ ép thôi! Tôi sống cũng chẳng dễ dàng gì! Tôi không phải Triệu Thụy Long, Lưu Tân Kiến, Cao Tiểu Cầm, tôi không có cơ hội biến thủ tài sản quốc gia, hưởng thụ lợi ích đặc quyền. Tôi làm kinh doanh, mỗi bước đều hết sức gian nan, đều phải trả giá rất lớn! Không nói những chuyện khác, chỉ riêng các khoản vay thôi, tôi gần như chưa bao giờ được vay với lãi suất ngân hàng bình thường cả... suốt ngày phải xén bên này bù bên kia, tôi muốn chịu trách nhiệm với ông, muốn chịu trách nhiệm với công nhân nhà máy Đại Phong, cũng muốn chịu trách nhiệm với ngân hàng và các công ty cho vay lãi cao; nhưng cuối cùng thì chẳng chịu trách nhiệm được với ai cả! Tôi không muốn lừa đảo gì ai, nhưng lại buộc phải làm vậy, tôi lừa xong người này thì lừa người kia, làm bên này bên kia đều sập hết, bản thân tôi cũng không có kết cục gì tốt đẹp!

Qua ô cửa sổ, Hầu Lượng Bình cầnnhĩng nghe nói: Thái bánh bao, theo vụ án này đến ngày hôm nay, tôi cũng hiểu được rất nhiều chuyện, những năm này ông sống quả cũng không dễ dàng gì, thậm chí còn suýt chút nữa bị công ty đòi nợ làm cho chết trong chuồng chó. Nhưng có ai sống dễ dàng đâu? Công nhân nhà máy Đại Phong sống có dễ dàng không? Tôi có dễ dàng không? Đầu bị ông hại cho khổ sở hết cả! Vụ kiện cổ phần của các công nhân sở hữu cổ phần ở nhà máy Đại Phong mặc dù đã thắng, nhưng họ lại không lấy được một xu nào. Thái bánh bao, ông phải nhớ kỹ, khó khăn mấy cũng không thể phá vỡ ranh giới làm người được đâu...

46.

Sau khi tổ thanh tra trung ương tới, họ liền liên tục tìm Trần Nham Thạch nói chuyện, tổng cộng ba lần. Không ai biết nội dung câu chuyện là gì, nhưng có một sự việc để lại ấn tượng sâu sắc cho mọi người, vả lại còn nhanh chóng loan khắp chính trường tỉnh H: Trong buổi nói chuyện thứ ba, Trần Nham Thạch vì quá kích động đã bị tái phát bệnh tim, được khẩn cấp đưa vào bệnh viện Nhân Dân cấp cứu. Cũng may được cấp cứu kịp thời, ông già hôn mê mấy tiếng rồi tỉnh lại. Tại sao Trần Nham Thạch lại kích động? Đây là một vấn đề! Chắc ông già cũng đã đợi được cơ hội, hẳn đã lật bài quyết chiến với bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân bấy lâu nay vẫn đè ép ông chẳng? Cũng có người nói, Trần Nham Thạch muốn tố cáo không chỉ có Triệu Lập Xuân, mà là cả một đám cán bộ được Triệu Lập Xuân đưa lên, bao gồm cả Cao Dục Lương, Lý Đạt Khang.

Đối với ông già Trần Nham Thạch này, Sa Thụy Kim có tình cảm như đối với cha mình, biết tin ông già ngã bệnh, ông ta liền chạy tới bệnh viện thăm hỏi. Không ngờ, thăm xong lại tình cờ gặp Lý Đạt Khang ngoài hành lang. Lý Đạt Khang đến thăm một thủ trưởng cũ sắp sửa qua đời. Người này là cấp trên đầu tiên của Lý Đạt Khang.

Vậy là, Sa Thụy Kim và Lý Đạt Khang bèn có một buổi trò chuyện không hẹn mà gặp trong vườn hoa bệnh viện...

Tổ thanh tra trung ương tới rồi, đây là thanh tra theo thông lệ, song cũng có những chỉ hướng nhất định. Sa Thụy Kim chậm rãi nói, giọng điệu thể hiện ra một sức nặng không phải bình thường. Ông ta thẳng thắn nói

với Lý Đạt Khang, con trai của bí thư tỉnh ủy tiền nhiệm Triệu Lập Xuân là Triệu Thụy Long nhiều năm nay đã vi phạm pháp luật, cán bộ nhân dân phản ánh rất mạnh mẽ. Triệu Thụy Long là một trong những cổ đông lớn của tập đoàn Sơn Thủy, việc chiếm đoạt cổ phần của nhà máy Đại Phong anh ta cũng có tham dự.

Lý Đạt Khang châm một điếu thuốc, thở dài một hơi cùng với khói thuốc mù mịt: Việc Triệu Thụy Long phạm pháp, Triệu Lập Xuân có trách nhiệm không nhỏ. Tôi cũng đã nhắc nhở, nhưng đồng chí lãnh đạo này không nghe lọt tai. Ở Lữ Châu, ông ấy còn ám chỉ cho tôi phê duyệt dự án vườn hoa ven hồ và trung tâm ăn uống trên mặt hồ cho Triệu Thụy Long nữa cơ, tôi không phê duyệt. Triệu Lập Xuân liên tục từ xa lánh tôi. Sau vụ Lữ Châu, chuyện gì Triệu Lập Xuân cũng đi tìm Cao Dục Lương.

Dưới bầu trời sao, Sa Thụy Kim khoanh tay nhìn Lý Đạt Khang: Triệu Lập Xuân ám chỉ anh như thế nào?

Đài phun nước ở vườn hoa phát ra tiếng róc rách, đèn đường chiếu vào cột nước ánh lên sắc bạc lóng lánh. Lý Đạt Khang chìm vào hồi ức trong màn khói thuốc mù mịt: Triệu Lập Xuân cầm tay tôi nói, Đạt Khang, tôi có ba đứa con gái, chỉ có một đứa con trai là Thụy Long thôi, cậu phải giúp Thụy Long! Cậu giúp Thụy Long, chính là giúp tôi đấy! Tôi nín nhịn một lúc lâu, rốt cuộc rút tay về, trả lời cộc lốc một câu, ba triệu dân Lữ Châu chỉ có một cái hồ Nguyệt Nha này thôi, đây là do tổ tiên để lại cho chúng ta, để nó ô nhiễm thì tôi thành tội nhân lịch sử đấy!

Bên cạnh có người nhà bệnh nhân đẩy xe lăn đi qua, người bệnh mặc đồ ngủ kẻ ô đang ú ớ nói gì đó, họ đi xa dần. Ngừng lại giây lát, Sa Thụy Kim khen ngợi: Đồng chí Đạt Khang, về điểm này thì anh hơn đồng chí Dục Lương nhiều, không nhìn cấp trên mà chỉ nhìn sự thực! Ngày mai tôi

thanh tra trung ương muốn mời anh đi nói chuyện, tìm hiểu về tình hình giai đoạn đồng chí Triệu Lập Xuân lãnh đạo tỉnh ta, hy vọng anh có thể nói chuyện một cách thực sự cầu thị, bao gồm cả tình hình dự án hồ Nguyệt Nha ở Lữ Châu nữa.

Lý Đạt Khang gật đầu: Vâng, tôi đã nhận được thông báo rồi. Ông ta lại thở dài nói: Triệu Lập Xuân cũng rất đáng tiếc. Năm đó ông ấy tài giỏi lắm, vì phát triển kinh tế, đẩy GDP lên đã mạnh bạo đao to búa lớn mà chặt chém! Ông ấy từng không chỉ một lần nói công khai rằng, có thể phạm sai lầm nhưng không thể không cải cách! Anh không cải cách, thì tôi thay người khác! Bí thư Thụy Kim, nói thực với anh, tác phong làm việc của Triệu Lập Xuân ảnh hưởng rất lớn đến tôi đấy!

Sa Thụy Kim dừng chân đứng lại trước luống hoa. Tuyệt động che phủ cành cây, trong cảnh điêu tàn toát lên một nét đẹp thâm lương. Từ lâu ông ta đã muốn nói chuyện sâu hơn với người cấp dưới đầy cá tính này rồi, nay đã gọi ra câu chuyện, việc trao đổi cũng như nước chảy thành sông. Vì vậy, ông ta bèn nói: Đúng thế, đồng chí Đạt Khang, chuyện này anh không nói, tôi cũng phải nói. Triệu Lập Xuân có điểm tốt điểm xấu, đối với anh cũng đều có ảnh hưởng, thậm chí là có ảnh hưởng rất lớn! Đao to búa lớn chặt chém, anh cũng học được rồi; bảo thủ cố chấp, tác phong bá đạo, anh cũng học được rồi! Bài nói chuyện của anh mấy hôm trước ở lớp học tập cán bộ lười nhác Kinh Châu tôi đã xem rồi, bài đó bá đạo lắm!

Lý Đạt Khang ngăn người, lập tức biện giải: Ô, bí thư Kim à, việc giải quyết vấn đề lười nhác này là do anh đề nghị tôi thí điểm mà! Tôi không nói nặng lời một chút, liệu có thể khiến đám cán bộ lười nhác ấy nhớ kỹ được không? Thời điểm này, cầu cong cũng phải uốn cho thẳng mà! Tôn Liên Thành muốn từ chức, tôi liền đề nghị anh ta từ chức luôn rồi.

Sa Thụy Kim cười: Anh hiểu lầm rồi, tôi không bảo anh nói sai, tôi đã giới thiệu cho rất nhiều cán bộ xem bài nói chuyện của anh, bao gồm cả đồng chí Điền Quốc Phú! Nhưng mà, đồng chí Đạt Khang này, giờ không phải đang tổng kết kinh nghiệm hay sao? Tôi là người đứng đầu ê kíp, cần nhắc nhở thì phải nhắc nhở, cần giật giật tay áo thì cũng phải giật giật tay áo anh một chút chứ!

Lý Đạt Khang bật cười: Được, được, đồng chí Thụy Kim, vậy anh nói, tôi xin rửa tai lắng nghe!

Sa Thụy Kim khom người xuống, nhổ mấy cọng cỏ dại trong bồn hoa: Đạt Khang này, nghe nói, khi Đinh Nghĩa Trân xảy ra chuyện, việc đầu tiên người đứng đầu ê kíp như anh nghĩ đến không phải là tự phản tỉnh, tự xét lại mình, tìm ra điểm thiếu sót và trách nhiệm của mình mà là mắng người, chửi cho bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Trương Thụ Lập một trận không ra gì, có phải vậy không?

Lý Đạt Khang ngây người: Có chuyện như vậy thật, lúc đó không biết sao nữa, cứ buột miệng ra mắng thôi!

Sa Thụy Kim ném cỏ dại vào thùng rác, phẩy tay nói: Đúng vậy, làm người đứng đầu một thời gian dài đã quen rồi, có rất nhiều thói quen xấu mà mình không tự nhận ra được! Quyền lực mà quen thói không bị giám sát, sẽ rất nguy hiểm!

Bầu trời đêm quang đãng, tuy không có trăng, nhưng tầm nhìn rất tốt, những ngôi sao lấp lánh khảm nạm trên tấm màn trời thăm thẳm. Sa Thụy Kim rủ rủ chậm rãi nói về bản thân mình. Ông ta từ bí thư huyện ủy, lên đến bí thư thành ủy, công tác rất nhiều năm, làm việc gì cũng thành, việc gì không muốn làm thì không ai làm được. Âm thanh phản đối từ cấp dưới rất nhỏ, trừ phi bọn họ không muốn giữ cái mũ ô sa trên đầu nữa. Dù là ủy

ban kỷ luật, Viện kiểm sát đồng cấp, hay tòa báo, đài truyền hình cũng không dám thực sự giám sát ông ta, trên thực tế là, không ai có thể giám sát ông ta được!

Lý Đạt Khang nghe mà lấy làm đồng cảm: Kỳ thực tôi cũng vậy, ở Kinh Châu này, ai có thể giám sát được tôi chứ?

Đây chính là vấn đề đấy, Đạt Khang ạ! Làm thế nào đây? Cũng phải giải quyết chứ? Tôi cũng muốn làm thí điểm ở Kinh Châu các anh, giống như giải quyết vấn đề cán bộ lười nhác vậy, hôm nay muốn thận trọng trung cầu ý kiến của anh đây!

Hả? Được, được, bí thư Thụy Kim, anh nói đi!

Tôi muốn đề người cộng tác của anh năm xưa là Dịch Học Tập đổi cương vị, đề ông ấy làm bí thư ủy ban kỷ luật Kinh Châu.

Lý Đạt Khang hiển nhiên rất bất ngờ: Lão Dịch mới nhậm chức quyên chủ tịch thành phố Lữ Châu được vài ngày mà? Lại đi đâu động ngay sao?

Sa Thụy Kim mỉm cười: Đồng chí Đạt Khang, xem ra anh không chào đón người đồng bạn cũ này lắm nhỉ?

Lý Đạt Khang vội vàng phủ nhận: À, không phải, sao tôi lại không chào đón lão Dịch chứ? Lần này phá cách đề lão Dịch lên, tôi sẽ kiên quyết ủng hộ! Chỉ là... bí thư Thụy Kim, tôi đoán lão Dịch sẽ không đồng ý đâu! Cả cái tỉnh H này, nơi ông ấy không muốn đến nhất chính là Kinh Châu, năm xưa ông ấy từng làm lãnh đạo của tôi, quan hệ không dễ xử lý cho lắm! Tôi không hiểu, tại sao nhất định phải là Dịch Học Tập?

Sa Thụy Kim kiên định nói: Phải là Dịch Học Tập mới được! Đồng chí Đạt Khang này, anh là người đứng đầu của thành phố thủ phủ tỉnh, cũng là ủy viên thường vụ tỉnh ủy, lại có tác phong làm việc mạnh mẽ như thế, anh

sẽ phục ai đây chứ?! Lý Đạt Khang hỏi vặn lại: Bí thư Thụy Kim, anh cảm thấy tôi sẽ phục Dịch Học Tập sao? Sa Thụy Kim nói: Phục hay không phục không can hệ gì, nhưng ít nhất Dịch Học Tập cũng dám lên tiếng. Ông ấy là người từng hợp tác với anh trong một ê kíp, vả lại còn từng làm cấp trên của anh, tư cách lão làng hơn anh, anh cũng phải nể mặt chút chứ nhỉ? Nói đoạn, ông ta nhìn chăm chăm vào Lý Đạt Khang.

Lý Đạt Khang im lặng hồi lâu, đột nhiên nói: Chắc, bí thư Thụy Kim, vậy có thể cho tôi hỏi anh một vấn đề được không? Sa Thụy Kim phẩy tay nói: Anh hỏi đi, hôm nay chúng ta tâm sự thoải mái đi! Lý Đạt Khang ngần ngừ giây lát, rồi cười gượng: Thôi bỏ đi, bỏ đi, không nói nữa! Sa Thụy Kim nói: Anh xem anh kìa, sao lại không nói nữa? Nói đi, đừng chích với nhau thì phải thẳng thắn chân thành chứ! Phê bình trách móc gì cũng được.

Lý Đạt Khang bấy giờ mới nói: Dịch Học Tập đến để giám sát tôi, vậy ai đến giám sát bí thư Sa vậy? Sa Thụy Kim nhất thời ngẩn ra, nhìn Lý Đạt Khang hồi lâu không nói gì. Ông ta thẫn thờ, Lý Đạt Khang đúng là Lý Đạt Khang, vấn đề này hỏi rất hay, điểm trúng yếu huyệt rồi! Chắc cả tỉnh H này cũng chỉ có ông ta và một số ít cán bộ dám đưa ra vấn đề này. Lý Đạt Khang thấy ông ta không nói gì, tiếp tục nói: Chắc là bí thư Điền Quốc Phú nhỉ, anh ấy liệu có thể tuân theo đúng quy định của đảng và yêu cầu của trung ương, thực hiện giám sát đồng cấp với anh một cách hữu hiệu hay không?

Sa Thụy Kim vỗ nhẹ lên vai Lý Đạt Khang: Lời anh nói rất sắc bén, rất có sức nặng đấy.

Lý Đạt Khang tỏ thái độ rất thành khẩn: Mọi người đều ăn chung một nồi cơm, thực hiện giám sát đồng cấp kỳ thực rất khó khăn, bí thư Thụy Kim, tình trạng này chúng ta không phải là không nắm rõ mà!

Sa Thụy Kim cảm thán: Đúng thế, đúng thế, những năm gần đây, trong các vụ người đứng đầu ê kíp tham nhũng, rất hiếm khi ủy ban kỷ luật đồng cấp chủ động báo cáo. Hiện tượng này rất không bình thường, cần phải thay đổi! Đạt Khang này, tới đây, tôi sẽ bày tỏ thái độ, trong tình thay đổi bắt đầu từ tôi, lấy Kinh Châu làm thí điểm, thay đổi bắt đầu từ anh!

Lý Đạt Khang dường như rất bất đắc dĩ, gượng cười: Được rồi, bí thư Thụy Kim, chuyện này anh cứ quyết định đi.

Sa Thụy Kim dường như không để ý đến vẻ bất đắc dĩ và miễn cưỡng của Lý Đạt Khang, cười vui vẻ kéo cánh tay của vị bí thư thành ủy mạnh mẽ này nói: Tôi biết ngay là anh có thể tiếp thu mà! Đạt Khang, anh đứng là người có tấm lòng rộng mở!

47.

Sáng sớm Hầu Lượng Bình đã dậy chạy bộ, tâm trạng hưng phấn và kích động, chân không dừng lại được, chạy một mạch đến bờ hồ Quang Minh. Sự việc đã được làm rõ, hôm nay anh lại được đi làm rảnh. Chuyện này làm anh nhớ đến một ngày nhiều năm về trước, ngày đầu tiên anh đi làm, trước khi đến cơ quan cũng dậy rõ sớm chạy bộ. Hồi đó còn trẻ, kích động lên là chạy một hồi không biết bao nhiêu cây số nữa! Đúng thế, bí bách bao nhiêu ngày rảnh, giờ anh giống như một con mãnh hổ thoát khỏi lồng giam, sức mạnh và tốc độ đầu bộc phát kinh người hòng phát tiết cảm giác dồn nén trong lòng.

Ven hồ Quang Minh mới xây thêm một cầu tàu, vươn ra đến tận giữa hồ. Hầu Lượng Bình chạy tới đoạn cuối của cầu tàu, đứng trong cái đình nhỏ ở đó dõi mắt nhìn ra phía xa. Mặt hồ lãng đãng phủ một màn sương mỏng mảnh, các tòa nhà cao san sát quanh hồ lúc ẩn lúc hiện trong màn sương khói. Mùa đông, hàng liễu già ven hồ đã trụi hết lá, nhưng cành liễu vẫn theo gió phất phơ quệt nhẹ lên mặt hồ, vẫn thướt tha yếu điệu như thế. Mặt trời lên, ánh dương chiếu sáng cả thành phố, cũng chiếu rọi vào thế giới nội tâm của Hầu Lượng Bình, anh hít sâu một hơi, đột nhiên trào dâng cảm giác muốn rơi nước mắt...

Hôm nay là ngày thăm vấn Lưu Tân Kiến. Khi anh và Lục Diệc Khả hiện ngang bước vào phòng thăm vấn, Lưu Tân Kiến đang ngồi trên ghế chờ thăm vấn, thong dong nhắm mắt dưỡng thần, bộ dạng rất ung dung tự đắc. Nghe tiếng bước chân, Lưu Tân Kiến mở mắt ra, ngay khoảnh khắc

nhìn thấy anh, anh ta đã như bị sét đánh trúng, lập tức hóa đá! Hầu Lượng Bình chú ý thấy, sắc mặt Lưu Tân Kiến xám xịt như người chết, trông mắt trợn trừng không nhúc nhích.

Hầu Lượng Bình ngẩng xuống trước bàn thẩm vấn, nói rõ với Lưu Tân Kiến, tổ thanh tra trung ương đã đến, Triệu Thụy Long và nhà họ Triệu đều là bắt cóc qua sông, bản thân mình còn lo không nổi nữa rồi. Anh có thể vì nghĩa khí giang hồ mà tiếp tục che chắn cho họ, nhưng tôi đã nói, không cần khẩu cung cũng định tội được anh thì nhất định sẽ làm được.

Lưu Tân Kiến sụp đổ là chuyện nằm trong dự đoán. Lần này anh ta không thể chống đỡ được thêm nữa, đột nhiên khóc òa lên, khóc như mưa! Khóc chán chê, anh ta bắt đầu khai tuốt tuột, hết sức nhanh nhẹn.

Theo lời khai của Lưu Tân Kiến, từ khi anh ta làm chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Dầu khí tỉnh H, tập đoàn Dầu khí liên trở thành máy rút tiền của nhà họ Triệu. Triệu Lập Xuân đã nói rõ ràng với anh ta, cho anh ta đi làm tổng giám đốc, chính là để giúp con trai Triệu Thụy Long của mình! Không thể dựa vào tổ chức được, mà chỗ dựa của anh ta chính là Triệu Lập Xuân và Triệu Thụy Long! Triệu Lập Xuân tuyên bố, đời này mình có hai người con, một là Triệu Thụy Long, một nữa chính là Lưu Tân Kiến. Triệu Lập Xuân thực sự đối đãi Lưu Tân Kiến như con trai mình, về mặt chính trị, ông ta giúp Lưu Tân Kiến quét sạch mọi chướng ngại, muốn gì được nấy, cần gì có nấy. Có rất nhiều lời trong lòng, Triệu Lập Xuân cũng nói với anh ta: Tân Kiến này, có một số việc mình phải hiểu rõ. Tập đoàn Dầu khí là của nhà nước, là sở hữu toàn dân, toàn dân sở hữu tức là toàn dân không có gì hết! Công ty của Thụy Long thì là thật rành rành ra đó, Thụy Long có, chúng ta sẽ giống như trong bài hát đó vậy, anh có tôi có, tất cả chúng ta đều có...

Được sự dung túng của lãnh đạo cũ, Lưu Tân Kiến làm việc rất điên cuồng, mấy năm nay, lợi ích tuồn cho các công ty con dưới tay Triệu Thụy Long đã không dưới ba tỷ. Bản thân anh ta cũng tùy tiện vung vãi, riêng thua bạc thôi đã thua hết năm mươi hai triệu tiền mặt, đánh bạc từ Ma Cao đến Las Vegas, còn sang cả Lisbon bên Bồ Đào Nha đánh tiếp...

Ngày hôm nay, Lưu Tân Kiến nói không ngừng nghỉ, có rất nhiều bí mật không ai biết ở tỉnh H hé lộ. Mặc dù đã xác định những kẻ nghi phạm trong vụ này, nhưng trước những hành vi phạm tội cụ thể mà Lưu Tân Kiến cung khai, Hầu Lượng Bình cũng lấy làm chấn động và kinh hãi! Trước mắt anh, chốc chốc lại hiện lên ngọn lửa hừng hực trong vụ cháy đêm 16 tháng 9. Đây chính là hậu quả xấu xa do hành vi tham nhũng hủ bại của đám người này trực tiếp gây ra! Ở Kinh Châu, ở tỉnh H, ở cả đất nước này, còn có bao nhiêu bi kịch tương tự như vậy do tham nhũng gây nên nữa? Đám khốn kiếp này còn gây nên bao nhiêu nỗi khổ cho người dân nữa? Những kẻ cứ mở mồm ra là nói đến nhân dân, lại coi người dân là thịt là cá...

Đột phá cửa ải của Lưu Tân Kiến là bước quyết định giành phần thắng. Chiều muộn hôm đó khi kết thúc thẩm vấn, Hầu Lượng Bình giao tập hồ sơ dày cộp cho Quý Xương Minh, thở hắt ra một tiếng. Lúc này, hoàng hôn buông xuống, Hầu Lượng Bình chợt nhớ đến vợ, vội vàng quay về nhà. Anh muốn làm cho Chung Tiểu Ngải một bữa cơm, chúc mừng một phen...

Không ngờ, Chung Tiểu Ngải đã thu dọn hành lý chuẩn bị đi. Hầu Lượng Bình hỏi: Thế là thế nào? Cả bữa cơm tối cũng không ăn được à? Vợ anh nheo mắt cười, nhìn anh nói: Em cũng phải về đội mà. Tổ thanh tra thông báo tối nay em phải đến báo cáo có mặt. Hầu Lượng Bình ngây người ra nhìn vợ, nước mắt đột nhiên trào ra. Trong những ngày tháng khó

khăn này, Chung Tiểu Ngải chưa từng nghi ngờ anh, đặc biệt chạy từ Bắc Kinh tới đây bầu bạn với anh, mang đến cho anh biết bao ấm áp, biết bao nhiều là dũng khí, tình cảm vợ chồng chỉ trong lúc hoạn nạn mới thể hiện rõ sự trân quý.

Sau đó mọi việc đều thuận lý thành chương, vả lại còn vô cùng trôi chảy.

Triệu Thụy Long bị bắt đầu tiên tại thành phố Lữ Châu. Hai mươi ba ngày sau, trung ương quyết định lập án đi điều tra bố anh ta là Triệu Lập Xuân. Sau đó, Triệu Thụy Long bị xử tử hình hoãn thi hành án hai năm, đồng thời tịch thu tài sản cá nhân ba tỷ rưỡi nhân dân tệ, phạt ba tỷ tám nhân dân tệ. Triệu Lập Xuân bị xử tù giam hai mươi năm...

Tiêu Cương Ngọc bị đưa đi trước cửa nhà mình. Tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật và mấy cán bộ Viện kiểm sát tỉnh đến gõ cửa, Tiêu Cương Ngọc còn tưởng họ đến tìm anh ta bàn chuyện vụ án của Hâu Lượng Bình. Tới khi tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật thay mặt ủy ban kỷ luật tỉnh tuyên bố quyết định thẩm tra, Tiêu Cương Ngọc mới ngạc nhiên trợn trừng mắt lên hỏi: Sao lại lập án đi điều tra tôi vậy? Các anh có lằm không? Tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật nói: Không nhầm đâu, lão Tiêu, anh đã làm gì tự anh biết rõ, đừng có phí lời nữa được không? Tiêu Cương Ngọc lắp ba lắp bắp hỏi: Vậy Hâu Lượng Bình thì sao? Có phải cũng lập án đi điều tra rồi không? Tổ trưởng tổ kiểm tra kỷ luật tiếp tục: Lão Tiêu, anh nằm mơ vẫn chưa tỉnh hả? Hành động hôm nay chính là do Hâu Lượng Bình cầm đầu thi hành đấy, anh ta không buồn để ý đến anh, đích thân đến làng nghỉ mát Sơn Thủy mời Cao Tiểu Cầm rồi! Sau đó, Tiêu Cương Ngọc bị xử tội nhận hối lộ, lạm dụng chức vụ, tổng cộng mười hai năm tù giam...

Hầu Lượng Bình dẫn người đi bắt Cao Tiểu Cầm. Dưới ánh trăng, xe cảnh sát chạy men theo sông Ngân Thủy, mặt sông đóng băng khóa chặt sự huyền ảo của ban ngày, ngưng kết một khoảng tĩnh lặng sâu thẳm. Đường nét hùng vĩ của núi Mã Thạch càng lúc càng gần, đồi cỏ của sân golf chầm chậm hiện ra trước mắt. Dưới triền núi thấp, tuyết đọng trên mái các căn biệt thự phản chiếu ánh trăng trắng ngà. Làng nghỉ mát Sơn Thủy vẫn duy trì vẻ yên bình của một chốn đào nguyên thế ngoại.

Chăm chú nhìn phong cảnh quen thuộc, Hầu Lượng Bình hồi tưởng lại tình cảnh hai lần mình tới đây dạo trước. Lần đầu tiên là tiệc đón gió, anh và Kỳ Đồng Vĩ, Cao Tiểu Cầm hát vở *Đấu trí* rất hào hứng. Hai bên thăm dò lẫn nhau, khéo léo độ sức, coi như đã đánh một trận dạo đầu không phân thắng bại. Lúc đó, Kỳ Đồng Vĩ vẫn chưa lộ ra bộ mặt thật, Cao Tiểu Cầm với trí tuệ nhạy bén của A Khánh trong vở kịch, thân hình yếu điệu, đã để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc. Lần thứ hai hát vở *Đấu trí* ở đây, chính là một màn cận chiến. Bể nhóm tham nhũng này đã đến đường cùng, bày ra tiệc Hề Môn, mai phục sát thủ muốn lấy mạng anh. Hôm nay, rèm đã buông xuống, mọi sự đã định, anh ngược lại muốn xem Cao Tiểu Cầm liệu còn có thể thể hiện trí tuệ nhìn xa trông rộng của A Khánh, yếu điệu hát lên một khúc *Đấu trí* nữa hay không? Liệu cô ta có thể duy trì được sự băng tuyết thông minh của A Khánh? Cô ta sẽ chào khán giả rồi lùi ra sau màn với tư thế như thế nào? Cô nàng A Khánh đất Kinh Châu này hẳn sẽ không thất sắc, tự hủy đi hình tượng của chính mình chứ?

Lúc này, xe của Viện kiểm sát đã tiến vào con đường lát gạch. Dưới ánh trăng mờ lung, phía trước có một chiếc BMW chạy ra, Hầu Lượng Bình đã quá quen với chiếc xe này, lập tức đoán định Cao Tiểu Cầm chuẩn bị bỏ trốn! Anh bèn ra lệnh cho hai chiếc xe kiểm sát chạy trước và chạy

sau chèn lên. Chiếc BMW bị d`ôn ép, đành phải dừng lại. H`ầu Lượng Bình mở cửa xe chỉ huy, bước tới phía trước chiếc BMW, gõ gõ lên ô cửa kính. Cửa kính xe BMW ch`ần ch`ạm hạ xuống, gương mặt xinh đẹp của Cao Tiểu C`ần hiện ra, cô ta bình tĩnh nhìn H`ầu Lượng Bình, trong mắt không h`ê lộ ra vẻ sợ hãi.

H`ầu Lượng Bình không để mất phong độ của một quý ông, mỉm cười hỏi thăm: Tổng giám đốc Cao, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Cao Tiểu C`ần nhoẻn miệng cười xinh đẹp, lễ độ trả lời: vẫn khỏe, còn anh, cục trưởng H`ầu?

H`ầu Lượng Bình tự giễu mình, đáp: Không khỏe lắm, cô và Kỳ Đ`ồng Vĩ suýt chút nữa làm tôi phải khóc trước r`ồi đó!

Cao Tiểu C`ần khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt hết sức chân thành: Đây không phải ý của tôi, thật đấy!

H`ầu Lượng Bình làm động tác mời: Tổng giám đốc thật biết cách nói chuyện, chúng ta đổi nơi khác trò chuyện nhé?

Cao Tiểu C`ần xuống xe, gương mặt thoáng hiện lên nét bi thương: Tôi sớm đã biết sẽ có ngày hôm nay!

H`ầu Lượng Bình tiếc nuối lắc đầu: Nếu sớm đã biết, vậy lúc đầu hà tất phải làm vậy! ừm, mạo muội hỏi một câu, tối nay đàn anh khóa trên Kỳ Đ`ồng Vĩ của tôi không hát kịch ở chỗ cô à?

À, không, không, hình như anh ấy đi công tác bên H`ồng Kông r`ồi thì phải? Cao Tiểu C`ần bình tĩnh trả lời.

H`ầu Lượng Bình nhìn chằm chằm vào đối thủ: Tiếc quá, thật sự tôi rất muốn được cùng hai người hát lại màn *Đấu trí* một l`ần!

Cao Tiểu Cầm xua tay: *Đấu trí* gì nữa, giọng tôi hỏng hết cả rồi! Nói đoạn, cô ta bước vào xe của Viện kiểm sát.

Bước vào phòng thẩm vấn của Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh, Cao Tiểu Cầm không hề căng thẳng chút nào. Khi đối mặt với Lục Diệc Khả, Trương Hoa Hoa đang ngồi trước bàn thẩm vấn, thần thái cô ta ung dung, gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm quyến rũ đặc trưng. Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh đứng trước màn hình lớn trong trung tâm chỉ huy, chăm chú nhìn vị tổng giám đốc xinh đẹp trên màn hình, cảm khái không thôi: Người đàn bà này đúng là không tầm thường, đã vào Viện kiểm sát rồi mà vẫn trấn tĩnh như không, cứ như đến đây làm khách vậy! Quý Xương Minh phán đoán, sự mạnh mẽ này của Cao Tiểu Cầm là từ trong nội tâm, loại đàn bà này tương đối hiếm gặp. Có thể là do đồng chí giám đốc công an tỉnh nhiều năm chăm sóc dạy bảo mà nên.

Ban đầu, Hầu Lượng Bình không hề nghi ngờ phán đoán của Quý Xương Minh, nhưng tình huống khác thường trong phòng thẩm vấn lại khiến anh sinh lòng cảnh giác. Lục Diệc Khả đối đãi với Cao Tiểu Cầm như với người quen, song phản ứng của Cao Tiểu Cầm lại không được bình thường cho lắm. Trên màn hình hiển thị, Cao Tiểu Cầm dường như không quen biết Lục Diệc Khả, lại còn hỏi: Cô hình như là trưởng phòng Lục phải không? Lục Diệc Khả nói: Tổng giám đốc Cao, cô đùa hay thật, trưởng phòng Lục là tôi, sao lại còn phải hình như chứ? Cao Tiểu Cầm lấp liếm: Gần đây rối loạn quá, trí nhớ không được tốt! Thứ lỗi nhé! Lục Diệc Khả lấy làm lạ: Cô thật khiến tôi đau lòng quá đấy, chúng ta gặp nhau mấy lần, nói chuyện hình như cũng khá hợp, vậy mà cô lại dễ dàng quên tôi đi như thế! Sao rồi? Lại giờ trò gì ra nữa vậy? Cô nói xem nào! Cao Tiểu

Cầm cười nhạt: Ôi chao, tôi đâu có trò gì chứ? Đã đến nơi này, thì phải xem cô xuất chiêu thôi!

Tới lúc này, Lục Diệc Khả vẫn chưa phát hiện ra vấn đề Cao Tiểu Cầm nói tiếp câu chuyện lần trước. Giờ đã ngồi trong phòng thẩm vấn rồi, hẳn là nên nghĩ lại một chút về các vấn đề phát sinh trong quá trình khởi nghiệp chứ nhỉ? Có lừa đảo cưỡng chiếm gì không, tài sản có máu và nước mắt của người dân hay không? Cao Tiểu Cầm hoang mang nhìn Lục Diệc Khả: Trưởng phòng Lục, chúng ta có nói chuyện này sao? Lục Diệc Khả vừa chú ý nhìn chằm chằm vào đối thủ cũ, vừa nhắc nhở cô ta: ủa, sao vậy? Nhanh quên vậy à? Cô từng nói, trong thời đại phải thích liều thì mới thắng* này, máu và nước mắt là thứ chắc chắn phải có! Cô không khiến người khác chảy máu rơi lệ, người khác có lẽ sẽ làm cô phải chảy máu rơi lệ mà... Cao Tiểu Cầm vẫn cười hờ hững như không: À đấy, cô xem, cái trí nhớ của tôi thật là!

Hầu Lượng Bình nhìn màn hình lớn, buột miệng nói: Viện trưởng Quý, hình như có gì đó không ổn! Quý Xương Minh chăm chú nhìn Hầu Lượng Bình: Hả, gì vậy? Hầu Lượng Bình đột nhiên kêu lên: Trời đất! Có lẽ chúng ta bắt nhầm người rồi, cô ta không phải là Cao Tiểu Cầm, chắc chắn không phải! Quý Xương Minh hết sức kinh ngạc: Sao cơ? Lượng Bình, sao cậu lại nghĩ vậy chứ? Nói xem có căn cứ gì không! Hầu Lượng Bình chỉ vào Cao Tiểu Cầm trên màn hình, phân tích: Nhìn ánh mắt người đàn bà này xem, thật bình tĩnh, không có cái vẻ mạnh mẽ cương quyết của Cao Tiểu Cầm! Khi mới vào phòng thẩm vấn, cô ta không nhận ra Lục Diệc Khả, họ đã nói chuyện về những vấn đề rất nổi cộm, vậy mà cô ta lại quên hết! Quý Xương Minh nghi hoặc nhìn Hầu Lượng Bình: Nếu không phải là Cao Tiểu Cầm, vậy thì cô ta là ai? Hầu Lượng Bình nghiêm túc nói: Không

biết. Đương nhiên, có lẽ do tôi mẫn cảm quá, nhưng tôi đề nghị trước tiên hãy dừng thăm vấn lại! Quý Xương Minh liền đồng ý.

Hầu Lượng Bình thông thả bước vào phòng thăm vấn, mỉm cười bảo người thăm vấn và người bị thăm vấn nghỉ ngơi một lát, đừng làm cho căng thẳng vậy. Lục Diệc Khả nghi hoặc đưa mắt nhìn Hầu Lượng Bình, vẻ mặt Cao Tiểu Cầm lại như thể vừa trút được gánh nặng: Cục trưởng Hầu, cảm ơn anh! Hầu Lượng Bình cười nói: Cảm ơn cái gì? Bạn cũ mà! Thả lỏng một chút, chúng ta hát mấy bài nhé! Nói đoạn, anh cầm quyển danh mục bài hát đặt trước mặt Cao Tiểu Cầm. Cao Tiểu Cầm vui vẻ nói: Cục trưởng Hầu đã có nhã hứng vậy, thế thì hát một bài *Thích liêu mới thắng* đi! Hầu Lượng Bình vỗ tay ra lệnh, bảo các nhân viên công tác chuẩn bị thiết bị karaoke! Tiếng ca vang lên trong phòng thăm vấn, Cao Tiểu Cầm hát tiếng Mân Nam cũng rất giỏi, rất có phong vị.

Hát xong một bài, Hầu Lượng Bình dường như vẫn chưa đã nghỉ ngơi, cầm micro lên, đi tới trước mặt Cao Tiểu Cầm: Tổng giám đốc Cao, cô hát làm tôi cũng thấy ngứa họng rồi, chúng ta làm một bài truyền thống, hát màn *Đấu trí* đi! Cao Tiểu Cầm ngẩn ngơ giây lát, bật cười: Đã tới chỗ các anh thế này rồi, còn đấu trí gì nữa? Tôi không dám đấu nữa rồi. Hầu Lượng Bình nhét micro vào tay Cao Tiểu Cầm: Đây đâu phải lời A Khánh nói chứ, cần đấu thì vẫn phải đấu, quân giải phóng có ở Sa Gia Tân hay không tôi vẫn còn chưa biết mà! Nói đoạn anh đưa mắt nhìn quanh, chừng như lấy làm nuối tiếc: Tiếc là đàn anh khóa trên Kỳ Đồng Vĩ của tôi không ở đây, thiếu mất vai tư lệnh Hồ À, trưởng phòng Lục, cô đóng tạm vai tư lệnh Hồ giúp tôi nhé! Lục Diệc Khả rất sáng khoái, cầm lấy micro, hắng giọng hát lên: Nhớ năm xưa đội ngũ của ông đây mới thành lập, tổng cộng chỉ có mười mấy người, bảy tám cây súng...

Màn kịch *Đấu trí* cứ thế diễn ra trong phòng thẩm vấn của Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh. Ba người gồm cả người thẩm vấn và người bị thẩm vấn hát rất nhập tâm, đặc biệt là Cao Tiểu Cầm, có thể nói là đã dấn hết tinh thần vào việc hát kịch, nhìn chăm chăm không chớp mắt vào A Khánh mặc áo ngắn bằng vải hoa xanh trên màn hình. Hâu Lượng Bình chăm chú lắng nghe giọng hát của Cao Tiểu Cầm, chốc chốc lại ném về phía cô ta ánh mắt nghi hoặc. Anh không hề che giấu sự nghi hoặc này, làm Cao Tiểu Cầm bắt đầu căng thẳng, cuối cùng trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng mịn.

Hâu Lượng Bình mỉm cười hài lòng. Màn kịch *Đấu trí* này là công cụ kiểm chứng tốt nhất, ngay từ lần đầu tiếp xúc, anh và Cao Tiểu Cầm đã cùng hát đoạn Kinh kịch nổi tiếng này, đến giờ thì đã là lần thứ ba hát với nhau rồi. Cao Tiểu Cầm giống A Khánh trong kịch biết bao, để lại cho anh ấn tượng sâu sắc! Giờ hình như có gì đó không đúng, chắc chắn là không đúng. Tạm chưa nói đến các yếu tố như tinh khí thần, chỉ riêng giọng hát Kinh kịch kia của Cao Tiểu Cầm đã là thứ người đàn bà trước mặt này không thể học được rồi. Nghệ sĩ đàn vè hươu ở đoàn kịch từng đánh giá Cao Tiểu Cầm có trình độ chuyên nghiệp, không tập luyện mười năm thì không thể hát như thế được. Thứ cô Cao Tiểu Cầm này thiếu chính là công phu tập luyện đó, cô ta đâu có phải đang hát Kinh kịch, mà hoàn toàn chỉ là hát một bài hát, không hề có phong vị Kinh kịch chút nào! Kết luận rất rõ ràng, người đàn bà này là đồ dỏm, Cao Tiểu Cầm thật giờ không biết đang ở nơi nào.

Hâu Lượng Bình rốt cuộc cũng bảo cô ta ngừng lại, anh lạnh mặt nói: Không đúng rồi, tổng giám đốc Cao!

Cao Tiểu Cầm nhìn Hầu Lượng Bình, thấp thỏm bất an: Không đúng chỗ nào vậy, cục trưởng Hầu?

Hầu Lượng Bình nói: Nào, tổng giám đốc Cao, hát lại đoạn vừa rồi...

Cao Tiểu Cầm không học được, không dám tiếp lời nữa: Tôi... tôi vẫn luôn hát như vậy mà!

Hầu Lượng Bình đặt mạnh micro xuống bàn thăm vắn: Vậy thì cô không phải là Cao Tiểu Cầm!

Cao Tiểu Cầm ngẩng phệt xuống chiếc ghế sau lưng, thở dài một tiếng: Thôi, thật vắn để anh nhìn ra được! Đúng, tôi không phải Cao Tiểu cầm, tôi là em gái sinh đôi của chị ấy, Cao Tiểu Phụng...

Hầu Lượng Bình đã hiểu ra tất cả, lập tức trở về trung tâm chỉ huy báo cáo cho Quý Xương Minh: Cao Tiểu Cầm giờ chắc đang ở sân bay quốc tế Kinh Châu, hoặc sân bay Lữ Châu, cô ta chuẩn bị xuất cảnh, thậm chí có khả năng là đang ở cùng với Kỳ Đồng Vĩ. Quý Xương Minh lập tức hiểu ra: Vậy thì đúng rồi! Chẳng trách Triệu Đông Lai và công an Kinh Châu mãi không tìm được Kỳ Đồng Vĩ ở đâu! Quý Xương Minh và Hầu Lượng Bình bảo nhân viên cấp dưới phát ảnh Cao Tiểu Cầm tới sân bay Kinh Châu, Lữ Châu và các sân bay lớn xung quanh, cho dù người phụ nữ này cầm hộ chiếu nước nào, tên là gì, cũng đều không cho xuất cảnh...

48.

Kỳ Đồng Vĩ có cảm giác mình rơi vào một cái giếng cạn rất sâu, ngoài bầu trời to bằng bàn tay, xung quanh tối đen như mực, không thấy bất cứ thứ gì. Cảm giác này xuất hiện từ khi để mất hai nhân chứng quan trọng. Từ khi người của Viện kiểm sát tỉnh đi đón mất kế toán và lái xe của nhà máy Đại Phong ở tòa án huyện Kìêu Đầu tỉnh bên cạnh, Kỳ Đồng Vĩ liề hiểu ván cờ này mình đã thua chắc! Anh ta không kiề chế được, bắt đầu khùng hoảng, vội gọi điện cho bí thư tỉnh ủy tìề nhiệm Triệu Lập Xuân ở Bắc Kinh, cô giúp việc trẻ tuổi ấp a ấp úng nói, cả hai lãnh đạo đầu đã đi họp rồi, không biết bao giờ mới trở về... Dự cảm chẳng lành như mây đen u ám che phủ tâm trí Kỳ Đồng Vĩ. Tới khi gọi được điện thoại cho Triệu Thụy Long, biết được Triệu Lập Xuân đã gặp chuyện, Kỳ Đồng Vĩ mới như người bừng tỉnh khỏi cơn mộng, nhưng mọi thứ đầu đã quá muộn.

Giờ nghĩ lại mới thấy bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim quá lợi hại, đúng là một tay cờ cao siêu. Trước tiên, ông ta cho Hầ Lượng Bình đình chỉ chức vụ, sau đó lại bắn tiếng nói để Hầ Lượng Bình trở về Bắc Kinh, toàn là chiêu độc cả! Vừa rửa sạch được sự vu cáo của họ đối với Hầ Lượng Bình, đồng thời cũng làm tê liệt luôn tay cáo già như Cao Dục Lương. Càng không cần phải nói đến đám ngốc hoàn toàn không có kinh nghiệm đấu tranh chính trị gì như Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cầm - bọn họ vốn đầu đã thoát đi rồi, lại lần lượt trở về tự chui đầu vào lưới. Nghĩ sâu hơn nữa, bản thân anh ta há chẳng phải cũng là một tên ngu xuẩn hay sao? Triệu Thụy Long, Cao Tiểu Cầm là do chính anh ta thúc giục trở về Để Triệu Thụy Long trở về, anh ta còn vận dụng đến cả mối quan hệ với xã hội đen

Hồng Kông, lãng phí mất ba viên đạn. Ván cờ gần đến hồi kết mới nhìn ra được cục diện, từ khi trung ương phái Sa Thụy Kim về tỉnh H nam chức, đám người bọn anh ta đã xác định là sẽ gặp chuyện rồi...

Giờ là thời khắc liều mạng, cá chết lưới rách. Đầu óc Kỳ Đồng Vĩ bình tĩnh một cách lạ thường, anh ta sắp xếp kế hoạch ve sầu thoát xác, để bà nội trợ Cao Tiểu Phụng đóng vai chị gái song sinh Cao Tiểu Cần, còn mình thì lái xe đưa Cao Tiểu Cần chạy thẳng đến biệt thự ở làng nghỉ mát Sơn Thủy. Vào trong biệt thự, hai người lập tức thu dọn các đồ đạc quý giá, biên lai gửi tiền ở nước ngoài, sau đó lấy trong tủ quần áo ra một khẩu súng lục và một khẩu súng trường, đề phòng bất trắc. Nghĩ đến việc cuộc điện thoại của mình và Triệu Thụy Long có thể đã bị nghe trộm, anh ta lại bật cả điện thoại của mình và Cao Tiểu Cần lên, chuyển sang chế độ im lặng, bỏ lại biệt thự, rồi lái xe chạy thẳng ra sân bay quốc tế Kinh Châu, hộ tống Cao Tiểu Cần một lần nữa bước lên con đường trốn chạy.

Tình huống còn nghiêm trọng hơn những gì anh tưởng tượng, chúng ta rút cuộc cũng giảm phải bấy rồi! Dọc đường, Kỳ Đồng Vĩ lẩm bẩm.

Cao Tiểu Cần thấp thỏm bất an: Vậy chúng ta có cần đi tìm bí thư Cao Dục Lương không?

Kỳ Đồng Vĩ thở dài: Tìm Cao Dục Lương có tác dụng gì đâu? Chắc là thầy cũng bị khống chế rồi...

Đưa Cao Tiểu Cần đến sân bay quốc tế Kinh Châu thì đã bốn giờ sáng, Kỳ Đồng Vĩ nuốt nước mắt hôn tạm biệt cô ta rồi lái xe đến một ngã ba. Chỗ này cách sân bay quốc tế Kinh Châu 25 cây số, cách núi Cô Ứng 188 cây số. Chiếc xe dừng lại ở trước tấm biển chỉ đường, Kỳ Đồng Vĩ xuống xe hút thuốc, chốc chốc lại lấy điện thoại di động ra xem. Theo tính toán của anh ta, Cao Tiểu Cần sẽ dùng hộ chiếu giả lên chuyến bay đầu

tiên đi H ồng Kông. Nếu mọi thứ thuận lợi, cô ta sẽ gửi tin nhắn YES, anh ta sẽ dùng phương thức tương tự xuất cảnh, gặp lại Cao Tiêu C ầm ở khách sạn Tam Quý bên H ồng Kông. Ngộ nhỡ gặp phải chuyện bất trắc, Cao Tiêu C ầm sẽ gửi tin nhắn NO, anh ta sẽ tìm cách khác thoát thân. Kỳ Đ ồng Vĩ ngược lên bầu không phải ra từng hơi thuốc, lo lắng chờ đợi phán quyết của vận mệnh.

Bình minh, Kỳ Đ ồng Vĩ đang dựa vào ghế lái ngủ lơ mơ, điện thoại di động kêu lên títtít như tiếng huyết sáo, có tin nhắn gửi đến. Kỳ Đ ồng Vĩ vội giơ điện thoại lên trước trán, nín thở tập trung, âm thầm cầu khẩn nhận được tin tốt. Thế nhưng, đi đâu gì đến rồi cuộc cũng đến, khi anh ta mở hộp tin nhắn, trên màn hình hiển thị ra một chữ tiếng Anh nổi bật: NO! Kỳ Đ ồng Vĩ lập tức khởi động xe, chạy về phía núi Cô Ưng.

Con đường ngoằn ngoèo chạy quanh núi đi lên đỉnh Cô Ưng quanh co khúc khuỷu, xóc nảy đến nỗi anh ta chỉ muốn nôn ọe, như thể có một cái vò chứa đủ ngũ vị chua cay mặn ngọt bị xóc nảy vỡ tung ra trong lồng ngực, bao nhiêu mùi vị của cuộc đời nhất loạt trào ra trong tâm trí. Hai mắt Kỳ Đ ồng Vĩ dần trở nên mờ hồ, anh ta bèn dừng xe lại ở một chỗ vách đá cheo leo.

Đỉnh núi chẵn mắt vắng dương mới mọc, nhưng ánh ban mai như nước đã phủ kín dãy núi nhấp nhô. Những cây thông đuôi ngựa mọc khắp núi vẫn giữ được sắc xanh tươi tắn giữa mùa đông, cực kỳ nổi bật trên nền cỏ khô tuyết đọng. Gió mạnh thổi qua khe núi, phát ra tiếng rít chói tai, như thể một bầy quái thú hung hãn sầm sập chạy lướt qua bên cạnh anh ta. Vách núi trước mặt sừng sững nhô cao, như đá cảnh bonsai, như một bức bình phong, phản chiếu ra ánh sáng trắng chói lòa dưới ánh mặt trời. Một

con chim ưng chao liệng trên bầu không phía trên vách đá, hai cánh dang rộng...

"Đoàng" một tiếng súng nổ, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng chốn núi non, chim ưng rơi thẳng xuống khe núi.

Bắn tốt! Tự khen mình một tiếng, tinh thần lại mạnh mẽ lên. Kỳ Đồng Vĩ giương súng trường, khuôn mặt bị bóng của vách núi hắt xuống bao trùm. Đứng sững đó một lúc, anh ta bắt đầu dùng khăn lụa tỉ mỉ lau chùi nòng súng, rồi lại lau thân súng cho sáng bóng lên, sau đó thu khẩu súng trường yêu thích lại, cho vào cốp xe phía sau.

Kỳ Đồng Vĩ bắt đầu lái xe lên đường. Sâu trong núi, có một ngôi làng bị bỏ hoang, trong ngôi nhà nông dân rách nát bốc lên một làn khói bếp hiếm thấy. Mặt đường càng lúc càng mấp mô, xe càng lúc càng xóc nảy dữ dội. Kỳ Đồng Vĩ sầm mặt xuống, nhìn chằm chằm về phía có làn khói bốc lên, đó là chốn dung thân của anh ta...

Từ bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim cho đến giám đốc công an thành phố Kinh Châu Triệu Đông Lai, trên dưới đều quan tâm chặt chẽ đến cuộc thẩm vấn Cao Tiểu Cầm, đều hy vọng có thể thông qua cô ta tìm được Kỳ Đồng Vĩ. Trong tay Kỳ Đồng Vĩ có một khẩu súng lục tiêu chuẩn và một khẩu súng trường bắn tỉa, vả lại còn lĩnh một lượng lớn đạn dược, một khi anh ta bí quá hóa liều, hậu quả thế nào sẽ rất khó dự đoán. Cao Tiểu Cầm không giấu giếm chuyện súng ống, vừa ngã xuống trong phòng thẩm vấn, cô ta đã sẵn sàng trả lời, những chuyện này cô ta đều biết, hai khẩu súng đều là do Kỳ Đồng Vĩ lấy trong phòng trang bị của công an tỉnh ra để đi săn, kỳ thực cũng chỉ là để chơi mà thôi! Cao Tiểu Cầm luôn miệng ba hoa, nói Kỳ Đồng Vĩ thích nhất là chơi súng. Cô ta đã thiết kế riêng cho Kỳ Đồng Vĩ một phòng bắn súng ở làng nghỉ mát Sơn Thủy. Kỳ Đồng Vĩ hai tay đang

thời nhả đạn, có thể bắn rơi mười bia di động chỉ trong mười mấy giây đồng hồ, quả là một tay súng thần hiếm thấy. Thế nhưng, Cao Tiểu Cầm lại né tránh không nói đến những nơi Kỳ Đồng Vĩ có thể đặt chân sau khi mất tích, về mặt tinh thần, dường như vị nữ tổng giám đốc xinh đẹp này đã hòa làm một với Kỳ Đồng Vĩ rồi, mỗi khi nhắc đến anh ta, giọng điệu Cao Tiểu Cầm đều không che giấu vẻ kiêu ngạo.

Hầu Lượng Bình lặng lẽ quan sát Cao Tiểu Cầm: Tổng giám đốc Cao, tôi tin tình cảm của cô đối với Kỳ Đồng Vĩ là chân thành, nhưng anh ta liệu có đối xử với cô như thế hay không? Tín đi đầu của anh ta là người không vì mình, trời tru đất diệt đấy!

Không, Cao Tiểu Cầm ngân ngấn nước mắt nói: Anh ấy tin rằng tình nhân trong thiên hạ đều có thể trở thành quyến thuộc!

Thế nhưng, sự mạnh mẽ và cứng rắn trong nội tâm của Kỳ Đồng Vĩ hơn hẳn người bình thường đó, vì vậy, tôi đoán giờ anh ta sẽ bình tĩnh lựa chọn trốn ở một nơi kín đáo, có lẽ là một nơi cất giấu tài sản!

Cao Tiểu Cầm châm chọc: Cục trưởng Hầu, anh cũng tự tin quá nhỉ? Kỳ Đồng Vĩ sẽ không coi trọng tài sản đâu, anh ấy là một người con có hiếu, trong lòng anh ấy người mẹ già tám mươi tuổi còn có trọng lượng hơn tài sản nhiều!

Đi đầu này cũng không sai, Kỳ Đồng Vĩ quả đúng là một người con có hiếu, nhưng liệu anh ta có trở về nhà cũ ở Lâm Thành để thăm mẹ già hay không? Hầu Lượng Bình cảm thấy hẳn là không. Kỳ Đồng Vĩ là cao thủ trong ngành, chắc chắn anh ta đã biết nơi đó có bố trí, đến đó là sẽ có một cuộc huyết chiến liêu mạng! Anh ta biết rõ là cạm bẫy, còn cố ý chạy đến đó hay sao? Tuyệt đối không thể nào. Có lẽ sau này khi sóng gió đã qua, Kỳ Đồng Vĩ sẽ về thăm mẹ già, nhưng anh ta sẽ không đi lúc này! Cao Tiểu

Cần đang làm rối loạn mạch tư duy của anh. Kỳ thực, Hầu Lượng Bình biết rõ, cho tới trước lúc bị bắt, người đàn bà này vẫn luôn duy trì liên hệ chặt chẽ với Kỳ Đồng Vĩ, vả lại còn kịp thời cảnh báo cho anh ta, điện thoại di động của cô ta thể hiện rõ điều này. Nhưng Cao Tiểu Cần không thừa nhận, chỉ nói mình vô ý ẩn nhậm nút...

Hầu Lượng Bình nhìn chằm chằm vào mắt Cao Tiểu Cần: Được, được, cô có thể giữ yên lặng, nhưng tôi phải nói cho cô biết một phán đoán. Lúc này, anh nhấn giọng: Kỳ Đồng Vĩ có khả năng sẽ tự sát!

Cao Tiểu Cần rõ ràng bị chấn động, nét mặt thoáng xuất hiện vẻ kinh hoảng: Không... không phải chứ?

Hầu Lượng Bình nói: Tổng giám đốc Cao, cô và Kỳ Đồng Vĩ đã có một đoạn tình duyên, vậy mà không hiểu được sự cô độc, kiêu ngạo trong nội tâm anh ta hay sao? Anh ta chịu ng ồi đây cho tôi thăm vấn chắc? Xin cô hãy nghĩ kỹ xem.

Trên trán Cao Tiểu Cần rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, hai mắt đăm đăm nhìn về phía trước. H ồi lâu sau, cô ta mới khẽ nói: Cục trưởng Hầu, chuyện này... anh nói đúng, anh ấy đúng là có mặt kiêu ngạo, quyết liệt...

Cao Tiểu Cần rốt cuộc cũng mở miệng. Lúc chia tay với Kỳ Đồng Vĩ, họ đã hẹn với nhau mấy địa điểm: Nếu có thể thuận lợi xuất cảnh, thì gặp nhau ở khách sạn Tam Quý bên H ồng Kông; không xuất cảnh được thì gặp ở nhà cũ của Cao Tiểu Cần. Nhà cũ của cô ta ở hồ Đại Bắc, thành phố Nham Đài, chỗ đó có một hòn đảo giữa hồ, rất kín đáo, như một chốn đào nguyên ngoài cõi thế...

Hầu Lượng Bình bước đi bước lại trong phòng thăm vấn, trầm ngâm suy nghĩ, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn lắm - ít nhất là không đủ toàn diện. Ngoài khách sạn Tam Quý và hồ Đại Bắc ở Nham Đài, hẳn là vẫn còn

một nơi khác, vả lại còn quan trọng hơn. Nghĩ đoạn, Hầu Lượng Bình đứng lại trước mặt Cao Tiểu Cầm: Tổng giám đốc Cao, ngoài hai địa điểm mà cô nói, Kỳ Đờng Vĩ có phải còn nhắc đến một nơi gọi là núi Cô Ứng không?

Cao Tiểu Cầm hoang mang nhìn anh: Núi Cô Ứng là chỗ nào? Có liên quan gì đến Kỳ Đờng Vĩ?

Hầu Lượng Bình ngạc nhiên: ủa, Kỳ Đờng Vĩ vậy mà không nhắc đến nơi này với cô à?

Cao Tiểu Cầm thành thực đáp: Anh ấy chưa bao giờ nhắc đến, cục trưởng Hầu, tôi không cần thiết phải gạt anh! Anh nghĩ đi, tôi không hy vọng Kỳ Đờng Vĩ tự sát, tôi và Kỳ Đờng Vĩ còn có một đứa con sáu tuổi nữa!

Đi đâu này thì Hầu Lượng Bình không ngờ đến: Hai người còn có con nữa à? Đứa bé ở đâu?

Nước mắt Cao Tiểu Cầm tuôn lũ chã: Đứa bé ở Hờng Kông, trước giờ vẫn do em gái tôi Cao Tiểu Phụng nuôi nấng...

Hầu Lượng Bình đột nhiên hiểu ra - đứa con đã được sắp xếp, Cao Tiểu Cầm tội không đáng tử hình, Kỳ Đờng Vĩ hẳn là đang ở núi Cô Ứng! Anh bèn giao việc thẩm vấn cho Lục Diệc Khả, mình thì vội vàng chạy vào trung tâm chỉ huy, kích động nói với Quý Xương Minh và Triệu Đông Lai đang trực ở đó: Tôi biết Kỳ Đờng Vĩ ở đâu rồi!

Hầu Lượng Bình kể cho Quý Xương Minh và Triệu Đông Lai nghe một câu chuyện cũ. Hơn hai mươi năm trước, núi Cô Ứng là một thôn trang hoàn toàn tách biệt với xã hội, đi đâu kiện tự nhiên rất hiếm ác, gần như cả làng đều tham gia bào chế ma túy. Lúc đó, Kỳ Đờng Vĩ là cảnh sát phòng

chống ma túy, giữ chức trung đội trưởng, đêm khuya mạo hiểm từ vách núi dựng đứng phía sau xâm nhập làng ma túy trinh sát. Bọn buôn ma túy có trạm canh, có người đi tuần, Kỳ Đồng Vĩ bị phát hiện truy kích, hai bên nổ súng chiến đấu. Kỳ Đồng Vĩ trúng ba viên đạn, nhờ một bài hát thiếu nhi, trong lúc nguy nan tìm được gia đình thầy giáo Tần là nhà duy nhất không tham gia buôn bán ma túy trong làng để cầu cứu, vậy mới giữ được cái mạng!

Quý Xương Minh tò mò hỏi: Lượng Bình, đó là bài hát gì vậy?

Hầu Lượng Bình nói: Bài hát thiếu nhi mà ai cũng biết, "Em nhớ được một đồng tiền ở ven đường".

Triệu Đông Lai thân mật đấm Hầu Lượng Bình một cú: Anh làm sao mà biết được chi tiết này?

Hầu Lượng Bình nói: Kỳ Đồng Vĩ từng nói chuyện này trên báo *Công an* năm 2002, bảo rằng vô sản thế giới tìm đồng chí bằng bài "Quốc tế ca", còn anh ta thì tìm được quần chúng nhân dân trong lúc nguy nan bằng bài hát thiếu nhi này. Trong một khoảng thời gian tương đối dài, tôi rất kính trọng người đàn anh này!

Triệu Đông Lai cũng lấy làm cảm khái: Lượng Bình, xem ra anh dành không ít công sức vào tay Kỳ Đồng Vĩ này đấy nhỉ! Đến cả tạp chí nội bộ ngành công an cũng chú ý đến luôn! Nói thực lòng, chuyện đánh bọn buôn ma túy ở núi Cô Ứng tôi cũng biết được ít nhiều, nhưng tạp chí nội bộ và bài viết nhỏ của Kỳ Đồng Vĩ thì tôi thực sự không chú ý đến!

Hầu Lượng Bình nói: Không chú ý không được, Trần Hải đã ngã xuống rồi, tôi tuyệt đối không dám khinh địch! Kể đó, anh đi sâu phân tích: Kỳ Đồng Vĩ trốn vào núi Cô Ứng một là vì kín đáo, hai là vì có vị ân nhân cứu mạng là thầy giáo Tần. Trong tình huống cùng đường mạt lộ

trước mắt, đây là một lựa chọn không tồi. Quan trọng nhất là, ngay cả Cao Tiểu Cần anh ta cũng chưa từng tiết lộ về núi Cô Ứng, có thể thấy nơi này trong lòng Kỳ Đồng Vĩ có sức nặng thế nào!

Quý Xương Minh, Triệu Đông Lai đồng ý với phán đoán này. Lúc nghiên cứu kế hoạch hành động, Hầu Lượng Bình lại đưa ra một phương án ngoài dự liệu của mọi người: Tôi thấy thế này, Đông Lai, anh và kiểm sát Quý ng ồi đây chỉ huy, tôi sẽ theo cảnh sát hình sự ng ồi trực thăng đến núi Cô Ứng, khuyên anh ta đầu hàng tại hiện trường, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng tiêu diệt! Quý Xương Minh hỏi: Có thể khuyên đầu hàng thành công sao? Chắc được bao nhiêu phần trăm? Hầu Lượng Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: Khoảng ba mươi phần trăm gì đó! Triệu Đông Lai chau mày: Vậy tôi phải nhắc nhở anh, trên tay anh ta có súng trường bắn tỉa, có thể hạ anh trong một phát đạn đấy! Một trăm phần trăm thành công! Anh cảm thấy đem ba mươi phần trăm đi đánh bạc với một trăm phần trăm có đáng hay không?

Hầu Lượng Bình trầm ngâm: Kỳ Đồng Vĩ đã đến núi Cô Ứng, thì sẽ không dễ dàng nổ phát súng này đâu...

49.

Lúc Kỳ Đồng Vĩ đi vào cái sân nhỏ nhà thầy giáo Tần, ông già đang làm cơm ở trong nhà. Ống khói bị ngược gió, bếp lò bốc khói mù mịt, hun cho ông già nước mắt nước mũi giàn giụa.

Nghe có tiếng động, ông già đứng lên, dụi mắt bước qua hậu cửa gỗ đã mài cho đen bóng lên. Nhìn rõ người khách mới đến, thầy giáo Tần mừng rỡ dang rộng hai cánh tay, kích động ôm lấy vai Kỳ Đồng Vĩ: Ôi trời, đội trưởng Kỳ đấy hả, sao lại đến đây? Thấy khẩu súng trường trên tay Kỳ Đồng Vĩ, ông già lại hỏi thêm mấy câu: Sao rồi? Đi làm nhiệm vụ à? Những người khác đâu?

Kỳ Đồng Vĩ cẩn thận đặt khẩu súng trường dựa vào bức tường đất, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho ông già: Không có nhiệm vụ gì cả, đến thăm bác thôi, tiện thể lên núi bắn mấy con thỏ hoang. Lúc này, anh ta mới phát hiện những nếp nhăn của ông già đã sâu hơn nhiều, con dao chạm khắc của thời gian thực vô tình, thực khiến người ta nhìn mà nhói lòng. Kỳ Đồng Vĩ cầm tay ông già nói: Nào, tôi thổi lửa, bác làm cơm, tôi cũng đói lắm rồi.

Khỏi cần, có chút lửa thôi mà. Thầy giáo Tần ngăn anh ta lại: Đội trưởng Kỳ, chỗ này khói lắm, anh đợi ngoài sân một lúc, hay ra ngoài dạo một chút cũng được. Để tôi làm cho anh đĩa trứng gà quê!

Kỳ Đồng Vĩ đi vòng vèo qua những con ngõ nhỏ trong làng. Đập vào mắt anh ta toàn là những ngôi nhà cũ đổ nát: có nhà sập tường bao ngoài sân, có nhà thì nghiêng mái, hầu như cánh cửa nào cũng đều treo một ổ khóa đã hoen gỉ. Thi thoảng anh ta lại gặp một bà già đã rụng hết răng,

ng ồi chờ dẫn trên đôn đá nơi đầu đường. Ven đường cỏ dại mọc um tùm, cảnh tượng hoang lương. Trong ngôi làng đã không còn sinh khí, người trẻ tuổi đầu đã bỏ đi hết, dòng máu tươi mới cũng chảy đi rồi...

Chuyện khi xưa trào lên trong tâm trí. Trong cái đêm khó quên ấy, anh ta từng chạy thục mạng trong các con ngõ ở đây, vừa nổ súng bắn trả, vừa tìm kiếm chốn náu mình thoát mạng. Anh ta bị đám buôn ma túy truy đuổi, trên người trúng ba viên đạn, ngực đâm đầy máu, vết thương rất nặng. Chết người hơn nữa là, anh ta đã hết sạch đạn. Lúc này, bốn phương tám hướng đầu là tiếng hô hoán của lũ tội phạm, đừng để thằng cảnh sát đó chạy, bắn chết thằng cảnh sát thưởng ngay mười nghìn đồng... khoảnh khắc đó, Kỳ Đồng Vĩ gần như đã tuyệt vọng. Trời tối om, người dường như rơi xuống một cái giếng sâu, thậm chí còn không nhìn thấy bức tường bao trước mặt. Lúc đó anh ta đã nghĩ, cuộc đời anh ta đã gần đến điểm cuối, tuổi thanh xuân bi thảm sẽ đánh dấu chấm hết tại ngôi làng nhỏ xa lạ này! Từ rặng núi xa xa vẳng lại tiếng sấm, nặng nề mà ngọt ngào, nhưng không có mưa, bầu không khí nóng ẩm, khiến anh ta hô hấp cũng khó khăn. Anh ta loạng choạng chạy, cũng không biết đã chạy bao lâu trong các con ngõ nhỏ, chỉ thấy mình không thể kiên trì thêm được nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã gục xuống.

Lúc này, bên tai anh ta chợt vang lên tiếng một bài hát thiếu nhi: *Em nhặt được một đồng tiền ở ven đường, em bèn nộp cho chú cảnh sát...* tiếng hát thân thiết mà quen thuộc này tức khắc thắp lên hy vọng cầu sinh của Kỳ Đồng Vĩ, anh ta lao đảo lần theo âm thanh ấy, đến trước cửa nhà thầy giáo Tần. Anh ta dùng chút sức lực cuối cùng gõ lên cổng, rồi ngã vật ra hôn mê bất tỉnh. Tiếng của bọn người truy đuổi mỗi lúc một gần. Thầy giáo Tần mạo hiểm kéo anh ta vào trong nhà, giấu trong bồ thóc. Con trai

thầy giáo Tần là Đại Thuận Tử đang làm bài tập dưới ánh đèn dầu - tiếng hát lúc này Kỳ Đồng Vĩ nghe thấy chính là của thằng bé. Thầy giáo Tần ứng phó với bọn tội phạm đến lục soát, rồi ngay đêm đó xuống núi báo cảnh sát. Sáng sớm hôm sau, một chiếc trực thăng quăn đảo phía trên núi Cô Ung, từng tốp cảnh sát vũ trang bao vây cả ngôi làng. Sau một hồi ác chiến dữ dội, bọn buôn ma túy đã bỏ vũ khí đầu hàng, anh ta cũng thoát hiểm.

Kỳ Đồng Vĩ vừa đi vừa nghĩ, như chìm vào giấc mộng, không kịp được lệ nóng trào ra.

Thầy giáo Tần là một giáo viên trường công, thấy bọn trẻ ở quê nhà không đi học được, bèn xin cấp trên cho về núi Cô Ung xây dựng một trường tiểu học. Tinh thần vô tư cống hiến của ông nhận được sự kính trọng của dân làng, vì vậy mặc dù ông giữ mình trong sạch, không bao giờ tham gia các hoạt động sản xuất buôn bán ma túy cũng không có ai tính toán với ông cả. Nhưng sau vụ càn quét lớn lần đó, rất nhiều người bị giết, bị phạt tù, hàng xóm láng giềng đầu ôm hận trong lòng với ông. Về sau, đám trẻ tuổi đầu ra ngoài mưu sinh, trẻ con càng ngày càng ít, trường tiểu học cuối cùng cũng phải đóng cửa.

Những năm này, hễ gặp phải chuyện gì không vừa lòng, Kỳ Đồng Vĩ luôn trở về núi Cô Ung thăm thầy giáo Tần. Anh ta xách theo mấy chai rượu ngon, vừa uống vừa trút bầu tâm sự với ông già. Ở đây, anh ta được vỗ về an ủi, thầy giáo Tần là một ngọn đèn mà anh ta trân trọng cất giấu trong lòng. Tất cả những chuyện này đầu là bí mật tuyệt đối, không ai biết được tình cảm sâu sắc của một vị giám đốc công an tỉnh với một ngôi làng nhỏ trên núi. Anh ta có một thứ dự cảm rằng núi Cô Ung sớm muộn gì

cũng là nẻo về của mình - đây là chốn anh ta có được vinh quang, cũng là nơi anh ta được cứu vớt.

Trên không trung có hoa tuyết bay bay, trong gió tuyết, đỉnh núi và những tảng đá hình thù kỳ dị trở nên mờ mờ mịt.

Kỳ Đồng Vĩ tập tễnh bước đi trong làng, khó nhọc tìm kiếm những vết chân quý báu của cuộc đời mình. Từ một vị anh hùng tiểu trù ma túy nổi danh lừng lẫy năm đó đi tới bước đường hôm nay, là đi đầu anh ta không tiên liệu được mà cũng không hề muốn nhìn thấy. Rốt cuộc là sẩy chân ở đâu mới từng bước từng bước trượt xuống vực sâu như thế? Trước mắt anh ta hiện lên hình ảnh của Cao Tiểu Cầm, trong thoáng ngẩn ngơ, người đàn bà xinh đẹp này đang từng bước từng bước tiến lại gần anh ta...

Năm đó, Cao Tiểu Cầm thật ngây thơ, thuần khiết, khi cô ta và em gái song sinh Cao Tiểu Phụng ngỗ thủy rời khỏi nhà cũ của họ ở trên hòn đảo giữa lòng hồ, thậm chí còn chưa từng đi đôi giày nào cho ra hồn, chính tay bạn làm ăn với Triệu Thụy Long là Đỗ Bá Trọng đã phát hiện ra đôi chị em nhà ngư dân đẹp như hai đóa hoa bách hợp này, rồi dẫn họ đến thành phố Lữ Châu phồn hoa. Trong tòa nhà mua sắm ở trung tâm thành phố, Đỗ Bá Trọng giúp họ chuẩn bị trang phục, Cao Tiểu Cầm cởi bỏ đôi giày thể thao rách rưới, lần đầu tiên xỏ chân vào giày cao gót, nhất thời đi cũng không vững. Trải qua huấn luyện nghiêm khắc, hai chị em họ thay da đổi thịt, trở nên quyến rũ vô cùng. Lúc này, bàn tay đen của Triệu Thụy Long, Đỗ Bá Trọng cũng vươn về phía họ, Cao Tiểu Cầm bị cưỡng dâm nhiều lần. Để bảo vệ em gái, Cao Tiểu Cầm tình nguyện hy sinh hết lần này đến lần khác. Thế nhưng, cuối cùng Cao Tiểu Phụng vẫn được đem tặng cho Cao Dục Lương khi đó đang làm bí thư thành ủy Lữ Châu làm lẽ vật.

Lần đầu tiên Kỳ Đồng Vĩ gặp Cao Tiểu Cầm là trong phòng VIP hào hoa của trung tâm ăn uống nhà họ Triệu. Lúc đó, anh ta là phó giám đốc công an thành phố Kinh Châu, Triệu Thụy Long có việc nhờ anh ta, muốn thông qua anh ta lấy được một dự án bãi đậu xe cỡ lớn, bèn dẫn Cao Tiểu Cầm đến: Giám đốc Kỳ, nhìn người đẹp này có quen không? Kỳ Đồng Vĩ nhìn Cao Tiểu Cầm mỉm cười: Gặp rồi, là hồng nhan tri kỷ của thầy giáo tôi mà! Triệu Thụy Long hài hước nói: Giám đốc Kỳ, vậy anh phải gọi là cô giáo rồi, nhanh gọi đi chứ! Kỳ Đồng Vĩ bèn hòa theo nói đùa: Tôi sợ gọi vậy làm cô ấy già đi mất...

Đôi mắt đẹp của Cao Tiểu Cầm xoay chuyển, tiếng cười như chim oanh: Giám đốc Kỳ, anh đừng nghe lời tổng giám đốc Triệu, hồng nhan tri kỷ của thầy giáo anh là Tiểu Cao, tôi là Đại Cao, chúng tôi là chị em sinh đôi, tôi là chị, cô ấy là em!

Kỳ Đồng Vĩ ngậy người nhìn Cao Tiểu Cầm, thất thanh thốt lên: Trời ạ, đúng là một cặp giai nhân!

Nên nói là, anh ta và Cao Tiểu Cầm có thể coi như vừa gặp đã yêu, hai người nhanh chóng trở nên không có gì là không thể nói với nhau được.

Kỳ Đồng Vĩ kể với Cao Tiểu Cầm, hồi đó, để thay đổi vận mệnh, anh ta đã buộc lòng phải cúi đầu trước quyền lực, bị ép phải quỳ trên sân vận động trường đại học H để cầu hôn một cô gái già hơn anh ta mười tuổi, chỉ vì cha của cô gái già này là bí thư ủy ban chính trị pháp luật tỉnh, trong tay nắm giữ quyền lớn của cả hệ thống chính trị pháp luật, có thể đi đầu động anh ta ra khỏi vùng núi, thay đổi số phận của anh ta. Kỳ Đồng Vĩ nói, sau lần quỳ đó, trái tim anh ta trở nên Cứng rắn, về sau không còn để tâm đến chuyện gì nữa! Cao Tiểu Cầm cũng thành thật kể lại cảnh ngộ của mình, từ một cô gái con nhà ngư dân nghèo túng đến hôm nay, cô ta đã trải qua rất

nhieu chuyện không muốn nhìn lại, suốt ngày phải xoay v ần giữa những kẻ như Triệu Thụy Long, Đỗ Bá Trọng, biến thành một món đồ chơi trong tay bọn họ... Kỳ Đ ồng Vĩ ôm chặt lấy Cao Tiểu C ần, xúc động nói: Những chuyện đó đầu đã là quá khứ r ồi, chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu, tìm lấy hạnh phúc thuộc v ề mình, em hãy tin anh, anh sẽ tạo ra hạnh phúc cả đời cả kiếp này cho em, cho anh, cho chúng ta!

Tuyết lặng lẽ rơi. Không có gió, tuyết như những bông vải dịu dàng rơi xuống mái nhà, cành cây, cái thót cổ ngoài cổng làng. Bất giác, trên mặt đất đã phủ lên một tấm thảm trắng tinh khiết. Tuyết làm tôn lên vẻ an tĩnh của ngôi làng nhỏ trên núi, khiến người ta say đắm, cũng khiến người ta nhói lòng. Kỳ Đ ồng Vĩ không kìm được ý nghĩ, đêm qua xuất cảnh thất bại, giờ này có lẽ Cao Tiểu C ần đang ở trong phòng thẩm vấn, đời này sợ là không thể gặp lại nhau được nữa. Bọn họ thực lòng yêu nhau, có một đứa con trai, đã là một cặp vợ ch ồng thực sự. Cuộc đời này có thể có được người phụ nữ như thế, Kỳ Đ ồng Vĩ không hề hối hận, nhưng khi tình yêu và lợi ích vật chất kết hợp lại, tính chất li ền lặng lẽ thay đổi, cuối cùng dẫn đến bi kịch của ngày hôm nay.

Kỳ Đ ồng Vĩ đứng lại dưới gốc một cây hòe già phía sau làng, thần thờ h ồi tưởng lại chuyện cũ. Trước mắt anh ta hiện lên gương mặt cười xun xoe của Đinh Nghĩa Trân. Đó là mùa xuân năm nào nhỉ? Bên vệ đường làng ở ngoại ô Kinh Châu, Đinh Nghĩa Trân dẫn anh ta và Cao Tiểu c ần đi xem đất. Anh ta nhìn núi xanh nước biếc trải dài ngút t ầm mắt, li ền nhận định ngay đây là một mảnh đất đẹp! Ngay lúc đó li ền đ ồng mưu với Đinh Nghĩa Trân lấy mảnh đất v ề tay với giá đất công nghiệp bốn mươi nghìn tệ một mẫu. Sau đấy, bọn họ lại chuyển đổi tính chất sang đất thương nghiệp, làng nghỉ mát Sơn Thủy được dựng lên như thế. Hai năm sau, khi

anh ta và Cao Tiểu Cầm bước vào tòa nhà hội sở số 1 vừa được hoàn thành, Cao Tiểu Cầm gần như không dám tin vào mắt mình nữa, ôm lấy vai anh ta, thì thào nói: Chúng ta... chúng ta cứ vậy... tay trắng làm nên rồi?

Anh ta bật cười: Không phải à? Tổng giám đốc Cao, em có tầm nhìn, có năng lực, em đã nắm bắt được thời cơ tuyệt hảo cải cách mở cửa, dùng tám mươi triệu tiền vay ngân hàng để sáng tạo nên kỳ tích tổng giá trị lên đến hơn một tỷ này mà!

Cao Tiểu Cầm bật cười như ma làm, đến nỗi nước mắt giàn giụa: Giám đốc Kỳ, kỳ tích này là do chúng ta cùng nhau tạo ra! Không có anh, Đinh Nghĩa Trân sẽ không phê chuẩn cho em mảnh đất giá sáu trăm nghìn tệ với giá bốn mươi nghìn tệ đâu, ngân hàng cũng sẽ không chấp nhận dùng đất làm vật thế chấp, cho em vay tám mươi triệu tệ...

Anh ta giờ lòng bàn tay bịt chiếc miệng nhỏ nhắn của Cao Tiểu Cầm lại: Đừng nói vậy, vĩnh viễn không được phép nói thế!

Cao Tiểu Cầm rơm rớm nước mắt gạt đầu, nhảy lên, ôm chầm lấy anh ta, hôn tới tấp, đến nỗi anh ta cũng nhảy lên. Hôm đó, giữa ban ngày ban mặt, bọn họ điên cuồng làm tình với nhau một chập trên cầu thang vừa trải thảm mới tinh, mồ hôi ướt sũng, cảm giác như trong mộng, có thể nói là một trận cao trào hiếm thấy trong đời...

Tiếng quạ kêu làm đứt mạch suy tư của Kỳ Đồng Vĩ. Tuyết tạnh rồi, một vạt nắng chiếu lên cành cây chắc khỏe của gốc hòe già, lũ quạ bay khỏi tổ, khoan khoái đùa vui, hưởng thụ hơi ấm của mặt trời. Một con thỏ hoang lướt qua trước mắt anh ta, chui vào bụi cây lịch trên dốc núi. Kỳ Đồng Vĩ đi đều chỉnh lại tư thế, dựa vào gốc cây hòe to bằng một người ôm, vỏ cây xù xì nứt nẻ. Đúng thế, Cao Tiểu Cầm và tập đoàn Sơn Thủy đã được xây dựng từ đôi bàn tay trắng như vậy, từ đó trở đi, tính chất tình yêu

của anh ta và Cao Tiểu Cầm cũng đã thay đổi. Bọn họ trở thành bạn làm ăn, một người ở phía trước, một người ở sau màn, cùng nhau xây dựng nên một đế quốc thương nghiệp bí mật. Dục vọng của con người mãi mãi không có điểm dừng, họ sử dụng đủ mọi thủ đoạn, cưỡng chiếm, lừa gạt, nắm bắt mọi cơ hội để kiếm tiền. Hai người đầu xuất thân nghèo khổ, nên họ đặc biệt trân trọng cơ hội làm giàu nhanh chóng không để gì có được, vì thế, họ cũng trở nên điên cuồng hơn gấp trăm lần, tham lam hơn gấp nghìn lần! Vụ chiếm cổ phần của nhà máy Đại Phong chính là một minh chứng, giờ nghĩ lại, quả thực là đã tham quên cả lối về rồi, chẳng những thế lại còn đụng phải tên gian thương Thái Thành Công! Thái Thành Công quá khốn nạn, lại còn làm giả nghị quyết của đại hội cổ đông, chôn xuống màn họa ngày hôm nay...

Kỳ Đồng Vĩ bất giác nhớ lại một cảnh tượng: Anh ta và Trần Thanh Tuyên, Cao Tiểu Cầm nghỉ ngơi trong nhà nghỉ sân golf, nói chuyện về vụ kiện của nhà máy Đại Phong. Trần Thanh Tuyên nhắc nhở, nói chuyện này rất phiền phức, xâm phạm đến lợi ích của công nhân, phải cẩn thận bọn họ liều mạng. Anh ta không hề ngại trả lời, tập đoàn Sơn Thủy mà bị thiệt thì cũng sẽ liều mạng. Trần Thanh Tuyên biết anh ta có ý gì, liều hỏi nên xử thế nào? Anh ta không nói rõ, chỉ bảo xử thế nào là việc của tòa án, nhưng dù xử thế nào thì cũng phải có căn cứ pháp luật.

Trần Thanh Tuyên biết tổng, nói căn cứ pháp luật anh ta đi tìm, quyền phán quyết nằm trong tay tòa án. Nói đoạn, Trần Thanh Tuyên lập tức bàn điếu kiện, ám thị vấn đề con gái anh ta lên cấp phó phòng. Kỳ Đồng Vĩ vỗ vai Trần Thanh Tuyên đầy ẩn ý, nói: Không phải phó phòng, mà là trưởng phòng rồi! Đây là một cuộc giao dịch trần trụi, ranh giới đã dễ dàng bị bọn họ đâm toạc ra như thế.

Không biết từ lúc nào, thầy giáo Tần đi tới trước mặt anh ta, nói là cơm đã nấu xong, bảo anh ta về nhà ăn cơm. Ngồi trước bàn đất nhỏ trong nhà, nhìn các món ăn đơn giản trên bàn, trong lòng anh ta cảm khái vô cùng. Cơm nhạt trà thô lại thơm ngon hết sức, vẫn là nơi này tốt nhất, không có tranh đấu, không có chuyện người sống ta chết!

Ăn cơm xong, anh ta ra vườn kiểm việc để làm. Thầy giáo Tần không ngăn được, đành giúp anh ta một tay. Họ quét sạch tuyết trong sân, chuồng gà ở góc tường bị sụp, họ liền trộn một đồng bùn nhão để đắp chuồng gà mới. Kỳ Đồng Vĩ xuất thân con nhà nghèo, đã quen làm những việc này, càng làm người càng nóng, gân cốt giãn ra, cảm giác thoải mái vô cùng. Không ngờ, công trình nhà nông cỏn con này lại không thể hoàn thành bước cuối cùng - đang khi lợp mái cỏ cho chuồng gà, họ đột nhiên nghe thấy tiếng ầm ầm trên không trung vắng tới. Kỳ Đồng Vĩ ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, anh ta ném dụng cụ đi, chạy băng qua sân, vào nhà lấy khẩu súng trường.

Một chiếc trực thăng cảnh sát bay qua núi Cô Ủng, đảo tròn phía trên sân nhà thầy giáo Tần. Thầy giáo Tần khum tay che nắng nhìn chiếc trực thăng, kinh ngạc hỏi: Đội trưởng Kỳ, sao vậy? Lại phát hiện ma túy à?

Kỳ Đồng Vĩ bất lực thở dài: Bọn họ phát hiện ra tôi rồi, bác mau rời khỏi nơi này đi!

Có phải anh... anh gặp chuyện gì không? Thầy giáo Tần tròn mắt nhìn anh ta đầy nghi hoặc.

Kỳ Đồng Vĩ kéo thầy giáo Tần vào trong nhà: Đừng hỏi nữa, bác mau vào trong, bên ngoài nguy hiểm!

Lúc này, trên không trung vang lên giọng nói sang sảng: Bạn học cũ, tôi đến đón anh về nhà đây!

Kỳ Đồng Vĩ căng thẳng đứng trước cửa sổ, giương khẩu súng bắn tĩa lên ngắm về phía máy bay trực thăng. Thầy giáo Tần kéo tay anh ta nói: ủa, đội trưởng Kỳ, anh làm gì vậy? Người ta đến đón anh về nhà mà! Kỳ Đồng Vĩ lắc đầu: Từ lâu đã không thể trở về được nữa rồi! Kẻ này là khắc tinh của tôi, chỉ có anh ta mới đoán được tôi đã đến đây!

Đúng vậy, kẻ khắc tinh trên máy bay kia không những biết anh ta ở đây, còn biết được nỗi bất an và sợ hãi ở tận sâu thẳm trong linh hồn anh ta, bài hát thiếu nhi hồn nhiên ngày nào vừa kịp lúc vang lên bên tai anh ta: *Em nhớ được một đồng tiền ở ven đường, đem nộp cho chú công an...* Phải chăng đó là ảo giác? Không, tiếng hát vang lên từ loa của chiếc trực thăng cảnh sát. Máy bay đang đảo lượn ở độ cao thấp, phát đi phát lại bài hát đó. Tiếng hát như tiếng suối chảy trong veo, đánh vào khối đá tảng trong lòng anh ta, làm bắn lên những hạt nước trong veo như châu ngọc. Anh ta nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt chảy dài xuống theo gò má...

Thầy giáo Tần vẫn không biết chuyện gì xảy ra: Đội trưởng Kỳ, có phải có hiểu lầm gì không...

Kỳ Đồng Vĩ gật đầu: Đúng thế, hiểu lầm lớn lắm, nơi này sắp thành bãi chiến trường, bác mau đi đi!

Thầy giáo Tần cuống quýt nói: Ôi trời, hiểu lầm lớn mấy thì cũng có thể giải thích được rõ mà, nhưng tuyệt đối chớ nên nổi nóng! Anh là giám đốc công an tỉnh cơ mà, sao có thể ra tay với cấp dưới của chính mình được chứ?

Kỳ Đồng Vĩ nói: Tôi muốn hạ gục tên đối thủ đáng ghét kia! Anh ta không phải là cảnh sát!

Vậy... vậy anh ta là ai? Không phải anh ta đến đón anh về nhà sao? Nên trở về đi thì hơn!

Kỳ Đồng Vĩ không khỏi ghen ngào. Anh ta cũng muốn trở về, thực sự muốn trở về, có nằm mơ cũng muốn trở về ấy chứ! Thế nhưng, anh ta không thể quay về được nữa, vĩnh viễn không thể quay về, anh ta đã đi quá xa mất rồi! Nhà Phật có câu, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, nhưng con thuyền này của anh ta đã đi xa bờ quá lâu, đứng trên con thuyền này từ lâu đã không còn thấy bờ bên gì nữa, trước mắt chỉ còn biển khổ vô biên và sóng lớn ập trời...

Thầy giáo Tần run run giọng: Đội trưởng Kỳ, anh... anh nghe tôi khuyên một câu...

Kỳ Đồng Vĩ giậm chân nói: Đừng khuyên gì nữa, bác mau đi đi, chiều lần này đã đến nước không thể giải thích được rồi!

Thầy giáo Tần bất lực lắc đầu, thở dài, bước ra cửa, cứ đi được vài bước lại ngoảnh đầu nhìn.

Lúc này, máy bay trực thăng của cảnh sát hạ xuống khoảng đất trống giữa làng. Mười mấy cảnh sát vũ trang và cảnh sát hình sự trang bị súng ống đến tận rừng lần lượt nhảy xuống. Qua cửa sổ ngôi nhà đất, Kỳ Đồng Vĩ thấy oan gia đối đầu của anh ta là Hầu Lượng Bình mặc thường phục, nhảy xuống khỏi máy bay cuối cùng, gió từ cánh quạt máy bay làm chiếc áo gió của Hầu Lượng Bình tung bay như một lá cờ...

Tuyết lại rơi. Đợt này thì có gió, bông tuyết bị xé nát thành mảnh vụn, đảo lộn trên không trung, khiến người ta không mở mắt ra được. Mặt trời

nấp vào tầng mây, bầu không u ám mờ mịt, vách núi Cô Ứng dựng đứng làm người ta thấy ngọt ngạt. Lúc nhảy xuống khỏi trục thẳng, đi về phía ngôi nhà nhỏ của thầy giáo Tần, mỗi bước đi của Hầu Lượng Bình đều rất khó nhọc, hai chân như thể bị đồ đầy chì.

Cuộc đối đầu với người bạn học cũ rồi cuộc cũng diễn ra ở ngôi làng nhỏ trên núi này. Cảnh tượng người sống ta chết, cá chết lưới rách sẽ xảy ra trong vài phút nữa. Là một người bạn cũ từng rất trân trọng đối phương, Hầu Lượng Bình đã hy vọng điều này không xảy ra biết bao nhiêu! Nhưng mọi thứ đều không thể tránh được nữa, anh cần phải đối mặt với nòng súng của Kỳ Đổng Vĩ. Nhớ lại lần uống bia ở quán ven đường dạo trước, họ từng nói chuyện nếu có ngày phải rút súng ra chĩa vào nhau, người nào sẽ ngã xuống trước, giờ thì chuyện đùa thành sự thật rồi! Nhưng anh không định rút súng, anh muốn dùng sự chân thành để khơi dậy lương tri của Kỳ Đổng Vĩ, khuyên anh ta bỏ súng đầu hàng. Điều này có thể xảy ra sao? Nếu không thể, vậy thì anh có lẽ đang bước đi đoạn đường cuối cùng trong đời mình rồi! Ai mà không trân quý mạng sống của chính mình chứ, vì vậy mỗi bước chân nhấc lên đều nặng nề như thế! Nhưng anh vẫn kiên định bước tới, anh cần phải hoàn thành sứ mệnh của mình. Cánh cổng gỗ tạp của ngôi nhà nhỏ càng lúc càng gần, kết cục cuối cùng cũng càng lúc càng gần hơn.

Trong nhà, Kỳ Đổng Vĩ một tay đỡ khẩu súng bắn tỉa kê trên bậc cửa sổ, một tay cầm súng lục, nín thở hồi lâu. Trong sân trống trải, không có bất cứ vật gì che chắn. Bóng dáng Hầu Lượng Bình đã xuất hiện, cái đầu lắc lư hiện ra trong ống ngắm súng bắn tỉa...

Hầu Lượng Bình giơ hai tay lên cao: Bạn học cũ, anh nhìn kỹ nhé, tôi không mang vũ khí!

Kỳ Đồng Vĩ kêu lên: H ầu L ượng B ình, cậu có biết người tôi muốn bắn chết nhất chính là cậu không?

H ầu L ượng B ình đứng lại trước cổng, dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, như thể đang nói chuyện với một người bạn cũ: Bạn học cũ, anh muốn gì đương nhiên là tôi biết, nhưng đi đâu c ần nói, tôi vẫn phải nói với anh! Hôm nay tôi trải bao khó khăn tìm được anh, thực lòng muốn đưa anh về nhà, tôi không mong anh phải chết! Nhưng anh cũng biết rõ đấy, có người muốn anh chết! Anh chết r ồi, họ sẽ được an toàn, họ có thể tiếp tục lấy danh nghĩa nhân dân mà hùng h ồ khoác lác r ồi! Bạn học cũ, anh nói anh đã tìm được nhân dân ở đây, vậy tôi xin anh hãy lấy danh nghĩa của nhân dân mà nghĩ thử xem, lấy chút lương tri còn sót lại mà nghĩ thử xem, mình có nên dừng tay lại hay không?

H ầu L ượng B ình, cậu mở miệng ra là gọi bạn học cũ, nhưng có sao cứ nhắm vào người bạn học cũ này vậy? Trong căn nhà đất vắng ra giọng nói khản đặc mà tuyệt vọng của Kỳ Đồng Vĩ.

H ầu L ượng B ình bắt đầu ch ần ch ậm bước tới, đi về căn nhà gỗ giữa đây trời gió tuyết... Vì anh đã phạm pháp! Chúng ta đều học luật, đều từng thề sẽ trung thành với luật pháp! Anh đã coi thường luật pháp, vậy thì phải dũng cảm đối mặt đi, chứ không phải trốn tránh! Việc của anh, anh hãy chịu trách nhiệm! Không phải việc của anh, cũng mong anh thành thực nói ra, để những kẻ đáng phải chịu trách nhiệm đi ra gánh chịu...

Đột nhiên "pằng" một tiếng súng vang lên!

H ầu L ượng B ình ngẩn người ra, lập tức quay người lại cao giọng hét lên với các cảnh sát phía sau: Không được nổ súng!

Các cảnh sát và thầy giáo Trần ngoài cổng căng thẳng nhìn Hầu Lượng Bình. Lúc này, anh mới hiểu ra, các cảnh sát phía sau không hề nổ súng, mà là Kỳ Đồng Vĩ đã bắn một viên đạn! Đây là sự cảnh cáo dành cho anh.

Bạn học cũ, nếu anh muốn giết tôi, giờ chắc chắn tôi đã nằm dưới đất rồi. Tôi biết, nòng súng của anh đã nhích cao hơn một phân! Nếu đã thế, vậy chúng ta tiếp tục nói chuyện nhé, nói về Trần Hải đi! Kỳ Đồng Vĩ, đừng trách tôi ép anh, nếu anh là tôi, anh có thể chấp nhận kẻ đã tạo ra tai nạn giao thông hãm hại người anh em của mình thoát khỏi lưới pháp luật hay không? Ở tỉnh H, anh là giám đốc công an tỉnh, Trần Hải là cục trưởng Cục chống tham nhũng, Trần Hải đã nhiều lần hợp tác hành động với anh, sao anh có thể ra tay được vậy? Lúc đấy tôi còn đang nói chuyện điện thoại với Trần Hải nữa, đã hẹn với cậu ấy sẽ báo cáo với lãnh đạo Tổng cục chống tham nhũng, nhưng anh đã ra tay trước...

Giọng Kỳ Đồng Vĩ vang lên: Tôi không muốn giết cậu ta, nhưng tôi cũng không thể ngửi chờ chết được!

Đúng thế, vì vậy anh mới phải giết người bịt miệng! Nhưng dẫu sao anh cũng từng là một người có vinh quang và ước mơ mà, anh không sợ hãi tội nghiệt chính mình gây ra một chút nào hay sao? Trong mơ, anh có còn dám gặp lại Trần Hải hay không?

Kỳ Đồng Vĩ khản giọng hét lên: Hầu Lượng Bình, đừng nói nữa, tôi sẽ đem cái mạng này trả cho Trần Hải!

Lúc này, tuyết càng lúc càng lớn hơn, trên người Hầu Lượng Bình bám đầy tuyết trắng xóa, gần như đã biến thành một người tuyết di động. Anh lại bước thêm mấy bước về phía căn nhà đất: Bạn học cũ, nếu anh đã không muốn bắn chết tôi, vậy thì hãy theo tôi về nhà đi! Dù có chết, cũng chết ở nhà mình, tôi sẽ tiễn anh đi...

Không, Hầu Tử, cậu đừng đến gần nữa, đừng ép tôi phải nổ súng! Tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không để người khác xét xử mình, tôi... tôi sẽ tự xét xử chính mình, cậu mau đi đi, bằng không tôi để cậu b ỏ táng đó!

Hầu Lượng Bình vẫn bất chấp bước lại, vừa đi vừa nói: Bạn học cũ, đừng quên nơi này là nơi nào... đây là núi Cô Ứng đấy, đây là chốn vinh quang của anh, là nơi anh được cứu...

Đi đâu Hầu Lượng Bình không ngờ là, đúng khoảnh khắc anh sắp bước qua bậc cửa căn nhà đất, bên trong đột nhiên vang lên tiếng súng! Không xong! Hầu Lượng Bình lao vào, Kỳ Đồng Vĩ tay cầm khẩu súng lục, phần đầu trúng đạn, gục xuống trong vũng máu, gương mặt quen thuộc trở nên vô cùng xa lạ...

50.

Cao Dục Lương có một quyết định kỳ lạ, ông ta nhổ sạch tận rễ hết các cây hoa trong vườn nhà, rồi cho một mẻ lửa thiêu sạch. Đây là tâm huyết nhiều năm của ông ta, trong số đó không thiếu các loại kỳ hoa dị thảo hiếm lạ. Lúc đốt cây, Cao Dục Lương nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, nhìn cây cỏ chính mình dày công chăm bón hóa thành một đồng tro tàn. Mọi người đều biết Cao Dục Lương yêu thích làm vườn, giờ đột nhiên bỏ hết, cũng không hiểu là vì sao. Kể đó, ông ta bắt đầu cày xới đất đai. Cao Dục Lương mua riêng một đồng dụng cụ mới, nào cuốc, nào xẻng, nào cào... rồi nghiêm túc bắt tay vào việc với thái độ tương đối chuyên nghiệp. Tháng Chạp lạnh lẽo, cuốc đất không phải việc nhẹ nhàng thoải mái gì. Đầu cuốc bập vào nền đất lạnh cứng, chỉ tróc ra một miếng đất nhỏ, nhưng Cao Dục Lương vẫn cố chấp cuốc từng mẫu đất nhỏ một như thế, rất có tinh thần Ngụ Công dời núi. Ngô Huệ Phân thấy thế lấy làm kinh ngạc, hỏi ông ta giày vò bản thân thế làm gì? Cao Dục Lương cười, trả lời ngắn gọn, không muốn làm vườn nữa, muốn làm nông dân! Ông ta lúc này trông cũng thực giống một lão nông, tìm đâu ra được bộ quần áo cũ kỹ đã bỏ từ lâu, dưới chân xỏ đôi giày vải bông đi hời còn nghèo khổ dưới quê, hình tượng toát lên vẻ hài hước.

Ban ngày đi làm, mặc đồ tây đi giày da, công việc cuốc đất thường làm vào lúc tối đêm. Vì mất ngủ, Cao Dục Lương thường làm đến quá nửa đêm, chừng như muốn dùng lao động đổi lấy một giấc ngủ đầy đủ. Nhưng hiệu quả không được tốt lắm, vừa cuốc đất vừa suy nghĩ chuyện trong lòng, màn đêm tĩnh lặng khiến đầu óc ông ta trở nên càng thêm tỉnh táo,

càng thêm nhạy bén. Một loạt những chuyện xảy ra năm đó bùng lên một chuỗi phản ứng dây chuyền như thể phản ứng phân rã nguyên tử trong tâm trí ông ta. Đã đến lúc rồi, ông ta cần phải chuẩn bị cho tương lai rồi. Tương lai sẽ như thế nào đây? Trong lòng ông ta dường như đã có câu trả lời cho vấn đề này... Nhìn đi, vườn hoa biến thành thửa ruộng, bí thư thành ra nông dân rồi!

Tuy xuất thân giáo sư, song sở thích làm vườn nhiều năm khiến Cao Dục Lương rất thành thạo việc nhà nông. Ông ta chia đất vườn đã cuốc xới lên thành từng luống vuông vắn, sạch sẽ, đẹp mắt. Nhưng ông ta vẫn không hài lòng, hoàn thành xong lại cuốc lại một lượt, chỉnh sửa tạo thành các luống đất hình ô van, hình tam giác, hình trái tim... thoạt nhìn trông như một bức tranh phái trừu tượng. Quả thực, Cao Dục Lương đã coi nó như tác phẩm của mình, không ngừng bồi xới, không ngừng sửa chữa, mãi vẫn chưa hoàn thành được.

Có hai thứ không thay đổi, chính là hai tảng đá đặt ở chân tường phía Nam, cả khu vườn chỉ còn có chúng là vật cũ. Một tảng đá tương đối nhỏ, Cao Dục Lương nhớ là Hầu Lương Bình khuân từ chợ hoa chợ chim tới, bên trên khắc chữ "Thái Sơn thạch cảm đương", nét bút mạnh mẽ vẫn gai mắt như vậy. Một tảng đá khác to sừng sững, không hiểu Kỳ Đồng Vĩ tìm ở đâu về, anh ta dẫn theo người tợn khá nhiều công sức mới chuyển vào trong vườn được. Cao Dục Lương còn nhớ Kỳ Đồng Vĩ từng ra vẻ thần bí thì thần vào tai ông ta, đây là núi đá dựa, có cao nhân khai quang cho rồi. Lúc đó, Triệu Thụy Long đang quậy tung bùng, ông ta đã lờ mờ cảm thấy Triệu Lập Xuân ở Bắc Kinh rất có khả năng sẽ gặp chuyện. Giờ thì quả nhiên gặp chuyện thật rồi, tảng đá này rốt cuộc cũng bị phong hóa. Cao

Dục Lương cuốc đất mệt, thường hay tựa vào cán cuốc ngậy ra nhìn hai tảng đá, cảm tưởng thế nào thì chỉ mình ông ta biết được.

Trăng sáng sao thưa, đêm khuya cảnh vắng, Cao Dục Lương thường hay nhớ đến Kỳ Đờng Vĩ, cảm giác khó chịu trong lòng không thể nào dùng lời diễn đạt. Ngoài tình cảm thầy trò, còn có cả một chút bầu bí thương nhau! Ngay khi biết Kỳ Đờng Vĩ gặp chuyện, ông ta đã đưa ra lựa chọn chính xác. Hôm đó, khi thư ký báo cáo Hầu Lượng Bình đã lên trực thăng xuất phát, ông ta liền trấn định tinh thần, dùng điện thoại màu đỏ gọi cho Sa Thụy Kim, nói Kỳ Đờng Vĩ có thể lẫn trốn ở núi Cô ung, đề nghị quyết đoán bắn hạ! Không ngờ, Hầu Lượng Bình và đội cảnh sát truy bắt lại không quyết đoán bắn hạ, ngược lại Kỳ Đờng Vĩ giờ súng tự sát! Cao Dục Lương biết tin thì đau khổ cùng cực. Ông ta bị ối cũng là bất đắc dĩ, tòa nhà sắp đổ, liệu có thể làm được gì nữa đây?

Trời lại sáng rồi, Ngô Huệ Phân đứng ở bậc thềm trước cửa, u uất nhìn Cao Dục Lương. Cao Dục Lương ngẩng đầu lên, cũng nhìn thấy người vợ già. Ngô Huệ Phân hỏi: Thầy Cao, hôm nay không đi làm à?

Cao Dục Lương bỏ cây cuốc xuống: Sao lại không đi làm được? Lượng Bình còn nói muốn báo cáo với tôi nữa!

Ngô Huệ Phân nói: Vậy thì cất cuốc đi, mau tắm rửa rồi ăn cơm!

Cao Dục Lương ậm ừ, đi ra khỏi vườn: Cô giáo Ngô, đất tôi đã cuốc mấy lượt rồi, để phôi một mùa đông, mùa xuân sang năm trồng ít rau nhé! Tôi không ở đây nữa, bà cũng không biết trồng hoa...

Ngô Huệ Phân đột nhiên ngân ngấn nước mắt: Ông không ở đây nữa, tôi còn có thể ở được nơi này hay sao?

Cao Dục Lương ngăn người ra, cười gượng, lẩm bẩm nói: Cũng phải, cũng phải nhĩ...

Lúc cùng ăn sáng, tâm trạng bà vợ cũng rất kém: Biết có ngày hôm nay thì khi xưa sao còn làm!

Cao Dục Lương lại trở nên tự tin: Khi xưa cũng có gì đâu, cô Ngô, bà yên tâm, tôi sẽ không ngã xuống như vậy đâu. Tôi không phải Triệu Lập Xuân, cũng không phải Kỳ Đồng Vĩ! Lúc nói chuyện với tôi, Diên Quốc Phú, Sa Thụy Kim cũng đã bảo rồi, những năm gần đây tôi buông lỏng học tập, đã phạm phải sai lầm, nhưng không hề phạm tội!

Ông vẫn còn nói thế được à? Nhìn thẳng vào sự thật đi, Kỳ Đồng Vĩ chết rồi, Đại Cao cũng bị bắt rồi...

Cao Dục Lương nghiêm nghị nói: Hành vi phạm tội của bọn Cao Tiểu Cầm không có quan hệ trực tiếp với tôi!

Không có quan hệ trực tiếp, vậy quan hệ gián tiếp thì có không? Kỳ Đồng Vĩ không phải học trò đặc ý của Cao Dục Lương ông à? Có phải ông vẫn luôn muốn đẩy cậu ta lên làm phó chủ tịch tỉnh không? Thầy Cao, những chuyện này ông không chối nổi đâu!

Thì đúng vậy, đúng vậy đấy, tôi nhìn lầm người, dùng sai người rồi, bài học vô cùng sâu sắc!

Đơn giản thế thôi sao? Mấy năm nay, không có Kỳ Đồng Vĩ, cái cô Tiểu Cao kia của ông tính sao chứ?

Đúng, đúng, chuyện của Tiểu Cao tôi không thể chối được, coi như là sai sót về lối sống phạm phải từ nhiều năm trước đi...

Ăn sáng xong, Cao Dục Lương mặc áo khoác chuẩn bị ra ngoài. Ngô Huệ Phân lại gọi giật ông ta lại, ngằn ngừ nói: Thầy Cao, tôi phải nói với

ông chuyện này! Bí thư Điền ở ủy ban kỷ luật tỉnh muốn nói chuyện với tôi!

Cao Dục Lương đứng lại trước cửa, thoáng ngáy người ra: ủa, Điền Quốc Phú đích thân nói chuyện với bà à?

Ngô Huệ Phân gật đầu: Đúng vậy, mấy người ở đảng ủy trường nói thế!

Cao Dục Lương gật đầu: ừ, đi đi! Cứ thành thực nói với tổ chức, chuyện của tôi không liên quan tới bà!

Ngô Huệ Phân thở dài một tiếng, lâu lắm rồi bà mới gọi tên ông ta như vậy: Dục Lương, lẽ nào ông không hối hận?

Cao Dục Lương cười gượng xòe hai tay ra: Hối hận có tác dụng sao? Con đường đã đi như vậy rồi! Ngừng lại giây lát, ông ta lại u uất tiếp lời: Huệ Phân này, nói thực lòng, Kỳ Đồng Vĩ tự sát làm tôi rất đau lòng, mấy ngày nay tôi đã nghĩ ngại rất nhiều, cũng cảm thấy có lỗi với bà! Cũng may bà còn có Tú Tú, tôi cũng yên tâm rồi!

Ngô Huệ Phân ghen ngào nói: Nhưng chuyện của chúng ta mấy năm nay, làm sao tôi có thể nói với Tú Tú được bây giờ?

Cao Dục Lương vỗ nhẹ lên vai Ngô Huệ Phân, lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy: Từ từ rồi nói, Tú Tú là người lớn rồi, hiện thực tàn khốc hơn nữa cũng có thể đối mặt được thôi! Huệ Phân, bà sống vui vẻ với Tú Tú nhé, nhé!

Hôm nay, Hầu Lượng Bình đã đứng đợi bên ngoài văn phòng của Cao Dục Lương từ sớm. Lần gặp mặt này, anh phải khó khăn lắm mới tranh thủ được, không những phải xin ý kiến của bí thư ủy ban kỷ luật Điền Quốc Phú, mà còn phải xin ý kiến của cả bí thư tỉnh ủy Sa Thụy Kim nữa. Hầu

Lượng Bình hy vọng thông qua cuộc nói chuyện cuối cùng với thầy giáo, giành được một kết quả tích cực, đồng thời bản thân cũng ôm mối tò mò mãnh liệt, muốn xem xem thầy giáo mình rốt cuộc là người như thế nào, tìm hiểu thế giới nội tâm của ông. Thầy giáo anh là một nhân vật bí hiểm, giống như một câu đố vậy, anh làm nghề đi đầu tra bao nhiêu năm, cũng là lần đầu tiên gặp phải một người như vậy, vì thế, rất xứng đáng trò chuyện thật kỹ với ông một lần.

Trong hoàn cảnh đặc biệt hai bên đều đã ngầm hiểu nhưng không nói ra, thầy trò gặp nhau hết sức khách khí. Thầy giáo lấy trà Long Tỉnh thượng hạng, học trò tranh đi rửa chén pha trà. Vừa pha trà, học sinh vừa báo cáo lại cuộc đối đầu ở núi Cô Ứng. Hài Lượng Bình bưng trà tới trước mặt Cao Dục Lương, nói: Em không ngờ Kỳ Đổng Vĩ lại tự sát!

Cao Dục Lương ngửa mặt lên thở dài: Thật đáng tiếc! Nói gì thì nói, cậu ta cũng là một nhân tài!

Hài Lượng Bình gật đầu: Không chỉ là nhân tài, nhiều năm trước, anh ta còn là một anh hùng tiêu trừ ma túy!

Đúng, đúng, còn được Bộ công an biểu dương gương anh hùng nữa! Lượng Bình, cậu và Kỳ Đổng Vĩ đều là học trò của tôi, đều xuất chúng cả, nhưng hôm nay không ngờ lại... tôi biết phải nói thế nào đây? Trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng nữa! Giọng thầy giáo thấp trầm, sắc mặt thành khẩn nói những lời giả dối với học trò: Tôi chính là sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt gọi điện cho đồng chí Thụy Kim, nhắc đi nhắc lại, tuyệt đối không thể để Kỳ Đổng Vĩ chết được, nhưng không ngờ Kỳ Đổng Vĩ vẫn chết, lại do tự sát nữa, chuyện này nằm ngoài dự kiến của tôi!

Thưa thầy, chuyện này hẳn là phải nằm trong dự liệu chứ nhỉ? Kỳ Đổng Vĩ đã không tìm được đường trở về nhà rồi!

Chắc, phải rồi, Lượng Bình, lúc này cậu kể khi cậu ta nổ súng về phía cậu, nòng súng đã nhích cao hơn một lóng tay à?

Đúng thế, Kỳ Đồng Vĩ không muốn giết em, nếu anh ta thực sự muốn lấy mạng em, hôm nay em đã không gặp được thầy nữa rồi.

Cao Dục Lương nhìn chăm chú vào Hầu Lượng Bình, trong mắt ngân ánh lệ: Lượng Bình, có biết tại sao lại như vậy không? Ngập ngừng giây lát, ông ta lại nói như thở dài: Kỳ Đồng Vĩ và cậu đầu là nhân tài, đều tôn trọng lẫn nhau đó!

Hầu Lượng Bình thừa nhận: Chuyện này thì em biết, kỳ thực hai chúng em vẫn luôn có cảm giác này!

Cao Dục Lương nhớ lại chuyện ngày xưa, cảm khái vạn phần: Lượng Bình này, trong đám bạn học các cậu, người Kỳ Đồng Vĩ quý mến nhất chính là cậu, cậu ta từng không chỉ một lần nói trước mặt tôi, cậu ta ngưỡng mộ thậm chí là đổ kỵ với sự gan dạ sáng suốt của cậu, tài hoa của cậu, nói bộ óc của cậu có khi không phải bộ óc con người! Đối diện với cậu, cậu ta không nở ra tay!

Có lẽ vậy! Hầu Lượng Bình ngừng lại một chút, rồi lại nhấn mạnh một phương diện khác: Có đi đâu, em cảm thấy bài hát thiếu nhi đó cũng đóng vai trò rất lớn! Tiếng hát ngây thơ thuần khiết của lũ trẻ đã chiếu vào tâm linh tăm tối của Kỳ Đồng Vĩ một tia sáng, đánh thức nhân tính trong anh ta, để linh hồn của anh ta được thanh tẩy.

Cao Dục Lương thoáng ngần người: Thanh tẩy linh hồn? Ừm, cách nói này rất mới lạ, tôi tán đồng!

Tivi trong phòng vẫn luôn để mở, đang phát bài phát biểu của Cao Dục Lương trong hội nghị công tác chính trị pháp luật toàn tỉnh. Người dẫn

chương trình đang giới thiệu tin về hội nghị: ... bí thư Cao Dục Lương nhấn mạnh, các cán bộ cần phải nhớ kỹ, đất nước chúng ta do nhân dân làm chủ, mọi quyền lực đều thuộc về nhân dân, chúng ta phải đem quyền lực mà nhân dân trao cho mình để thực sự phục vụ cho người dân...

Thầy giáo và đồng loại của ông ấy biết hết! Nhìn họ đi, ngồi trên bàn chủ tịch hội nghị, trên chương trình thời sự, thao thao bất tuyệt, nói rõ là nhieu! Mở miệng ra là nói đến nhân dân, nhưng khi họ lấy danh nghĩa nhân dân ra cao đàm khoát luận như vậy, lại khiến người ta cảm thấy thật châm biếm, đối với họ, nhân dân chỉ là danh nghĩa mà thôi! Nghĩ vậy, Hầu Lượm Bình nhìn thẳng vào Cao Dục Lương, chỉ lên màn hình tivi, cất tiếng hỏi: Thưa thầy, em muốn hỏi thầy một chút, những lời thầy nói trên bàn chủ tịch có phải xuất phát từ nội tâm hay không?

Cao Dục Lương ung dung mỉm cười: Cái thằng khỉ này, muốn làm địa chủ đến phản công đánh cướp lại đất đai đấy phỏng? Hả?

Không, thưa thầy, em đến xin ý kiến thầy mà! Xin thầy giải đáp nghi hoặc cho em, em đang cảm thấy rất bối rối!

Cao Dục Lương "hừ" một tiếng: Cậu đừng khách khí vậy nữa, chúng ta cùng nhau thảo luận thôi!

Hầu Lượm Bình ngẩng thẳng người dậy: Cũng được ạ! Thưa thầy, thầy có thể nghe em nói một chút về cảm nhận khi xử lý vụ án này không?

Cao Dục Lương nói: Được chứ, nói xem nào, để tôi cũng tiếp thu bài học, để tiếng chuông cảnh báo ngân vang lên!

Em cảm thấy, tham nhũng, cũng bằng như buộc vào cơ thể mình một quả bom hẹn giờ, rất nguy hiểm!

Còn phải nói nữa sao? Rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm! Ngày nào quả bom nổ tung, tất cả đều xong đời!

Đúng vậy! Thầy nói xem đúng không, người dân bình thường tham lam chút bị bắt gặp, chẳng qua chỉ nhất thời ngượng ngùng mà thôi, bị mắng vài câu, chỉ cần nhớ lấy thì sau này vẫn có thể sống tiếp như thường. Người làm quan mà tham lam, đặc biệt là những người đã làm quan to vẫn cứ thò tay tấy máu lung tung, vậy thì rất có thể sẽ diễn biến thành tội ác kinh thiên động địa đấy!

Cao Dục Lương buông chén trà xuống, giơ ngón trỏ lên, ra vẻ hết sức nghiêm túc: Vậy mới nói, tôi thường bảo các cán bộ, người làm quan phải giữ lòng ngay thẳng, lòng ngay thẳng thì mới yên được, yên lòng thì sẽ bình an! Có đúng không?

Hầu Lượng Bình cười gượng: Thảo luận vấn đề với thầy đúng là được thêm kiến thức, chuyện gì thầy cũng biết!

Bạn học Hầu Lượng Bình, nếu những đạo lý rõ ràng rành rành này mà tôi cũng không biết, tôi còn xứng làm thầy cậu hay không?

Người dẫn chương trình trên tivi vẫn đọc tin tức, gần như là chú giải cho những gì Cao Dục Lương nói - Bí thư Cao Dục Lương chỉ ra rằng, chí công thì sẽ sáng suốt, liêm khiết sinh ra uy thế. Người làm chính trị phải thanh liêm thì mới có được lòng tin, dùng quyền lực công bằng thì mới giành được lòng người. Cán bộ của chúng ta, làm quan thì đừng mong phát tài, phát tài thì đừng làm quan, tuyệt đối không được có lòng tham luyến với tiền tài! Đối với thân hữu, phải biết giữ chừng mực, không được vì tư tình mà làm trái nguyên tắc! Đối với sắc đẹp, phải giữ mình trong sạch, không thể sa đọa trụy lạc...

Hầu Lượng Bình vỗ tay: Thừa thầy, thầy nói hay quá, nhưng bản thân thì làm như thế nào vậy?

Bầu không khí có chút căng thẳng. Cao Dục Lương hiển nhiên không muốn nói tiếp nữa, ông ta đi tới chỗ bàn làm việc của mình ngồi xuống, bắt đầu phê duyệt hồ sơ: Cục trưởng Hầu, muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, đừng vòng vo Tam Quốc nữa!

Hầu Lượng Bình cũng đi tới chỗ chiếc ghế đối diện với Cao Dục Lương ngồi xuống: Cao Tiểu Phượng là như thế nào?

Cao Dục Lương đặt hồ sơ và chiếc bút chì hai màu xanh đỏ trên tay xuống: Ô? Chuyện này cậu cũng biết rồi à? Thầy giáo cười thông dong, nói tiếp: Cái thằng khỉ này, theo lý, tôi có thể không để ý đến những gì cậu nói, một tay cục trưởng Cục chống tham nhũng không có quyền đi đâu tra tôi đâu! Có đi đâu, để thỏa mãn trí tò mò của cậu, tôi sẽ trả lời! Cao Tiểu Phượng ấy à, đây đúng là một bí mật, tôi không muốn để người khác biết! Sao hả? Cậu đương nhiên cho rằng bên trong có vấn đề gì phải không? Thật ầu trĩ! Nói đoạn, ông ta mở ngăn kéo, lấy ra một tờ đăng ký kết hôn đẩy tới trước mặt Hầu Lượng Bình: Cục trưởng Hầu, tự mình xem đi, rồi làm quen với cô giáo mới của cậu!

Hầu Lượng Bình nhìn tên Cao Dục Lương và Cao Tiểu Phượng trên tờ đăng ký kết hôn, nhất thời ngây người ra.

Cao Dục Lương tiếp tục nói: Tôi và cô giáo Ngô Huệ Phân của cậu đã ly hôn hồi tháng 3 năm 2008, hai tháng sau, kết hôn với Cao Tiểu Phượng ở Hồng Kông. Thành thực mà nói, không kết hôn cũng không được, chúng tôi ở bên nhau nhiều năm như vậy, Cao Tiểu Phượng lại sắp sinh con, không thể làm cho ấm ỉ cả thành phố lên được!

Hầu Lượng Bình tỉnh táo lại sau phen kinh ngạc, hai tay cằn tờ đăng ký kết hôn: Thật không ngờ, em lại làm quen với cô giáo mới như vậy! Thừa thầy, thế thầy và cô Ngô...

Ừm, tôi biết cậu muốn hỏi chuyện gì. Chúng tôi ly hôn nhưng không ở riêng! Tôi và cô Ngô đâu sao cũng không phải người bình thường, còn phải nghĩ đến ảnh hưởng nữa mà! Vì vậy tôi và cô Ngô đã thỏa thuận riêng, sau khi tôi nghỉ hưu sẽ đi Hồng Kông đoàn tụ với Cao Tiểu Phụng, mọi thứ ở Đại Lục đầu để lại cho bà ấy! Thế nên, bạn học Hầu Lượng Bình, cậu nói xem, tôi có tham gia vào những chuyện xấu xa của Kỳ Đồng Vĩ và Cao Tiểu cằn hay không?

Hầu Lượng Bình thẫn nhủ, đây đúng là bịt tai trộm chuông chứ còn gì! Lại còn không tham gia vào nữa? Thầy và Kỳ Đồng Vĩ một người lấy cô em, một người ngủ với cô chị, đây rõ ràng là anh em đồng hao rồi, sao có thể phủi sạch quan hệ được? Thầy giáo không ngờ vẫn còn tự tin như vậy.

Cao Dục Lương cười cười: Hầu Lượng Bình, lại nghi hoặc rồi phải không?

Hầu Lượng Bình đặt tờ đăng ký kết hôn xuống: Đúng thế, hy vọng thầy giáo có thể giải đáp giúp em, em nghĩ không thông!

Cao Dục Lương nghiêm mặt nói: về chuyện này thì phải nói về bản lĩnh, về nguyên tắc, về ranh giới...

Hầu Lượng Bình hết sức ngạc nhiên, trời đất ơi, giờ thầy vẫn còn dám nói như vậy? Còn dám nói những lời đó sao? Mức độ mặt dày vô sỉ này thực khiến anh kinh hãi, hoàn toàn vượt quá tưởng tượng ban đầu của anh.

Cao Dục Lương rời khỏi bàn làm việc, dậm bước chân, liên tục khua tay, thao thao bất tuyệt, cảm hứng dâng trào giảng cho Hầu Lượng Bình

một bài học cuối cùng trong đời: Sự nghiệp cải cách mênh mông cuộn cuộn, mỗi người đều đang ở giữa dòng thác lũ ấy, trong đó, có người vì may mắn hoặc vì sự nỗ lực của bản thân mà có thể đứng trên đầu ngọn sóng. Trên đầu ngọn sóng ấy vẻ vang lắm, hấp dẫn lắm, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm! Phải xem nắm bắt thế nào! Nhìn tương lai còn lâu mới được rõ ràng như nhìn vào quá khứ, trong tâm trí rất nhiều người, là sự cuồn cuộn hòa trộn với nghi hoặc...

Hầu Lượng Bình tấm tắc khen: Thầy ơi, thầy vẫn hùng biện hay như vậy, vẫn hùng hực khí thế như vậy! Em cảm thấy thầy đúng là không nên ra khỏi đại học H để đi làm quan, thầy là một giáo sư ưu tú như vậy kia mà!

Cao Dục Lương đi tới trước mặt Hầu Lượng Bình, vỗ nhẹ lên vai anh, nói với giọng đầy tâm trạng: Vì vậy, phải giữ lại một chút lòng kính sợ trong tim! Nhìn thứ khác có thể mơ hồ chút, nhưng nhìn ranh giới thì nhất định phải thật rõ ràng. Không được đối đầu với pháp luật, dù là quan hay là dân, phải sống cho chắc chắn, phải sống cho lòng mình yên!

Hầu Lượng Bình không nhin được nữa: Thầy sống chắc chắn, sống cho lòng mình yên ư? Thừa thầy, em cảm thấy rất ngờ vực!

Cao Dục Lương vung tay lên: Hầu Lượng Bình, cậu không cần ngờ vực, cho đến giờ, mọi việc làm của tôi đều là hợp pháp! Thầy giáo cậu dạy ngành luật nhiều năm như vậy, một chút tri thức cơ sở này chẳng lẽ lại không có?

Hầu Lượng Bình đã không thể nào nhẫn nhịn được nữa: Toàn bộ hợp pháp? Ly hôn sáu năm, tái hôn với một người đàn bà ở Hồng Kông sáu năm, còn sinh một đứa con trai, chuyện trọng đại như vậy cũng không báo cáo với tổ chức? Cô Ngô là giáo sư ngoài đảng, xét đến vấn đề thể diện, vì Tú Tú, cô ấy có thể lựa chọn không báo cáo, nhưng thầy là phó bí thư tỉnh

ủy thì buộc phải báo cáo, quy tắc chính trị này chẳng lẽ thầy thực sự không hiểu hay sao?

Sao lại không hiểu? Cao Dục Lương rốt cuộc cũng nói ra những lời thực lòng: Vì vậy trung ương muốn nói chuyện với tôi rồi. Có đi đâu, cũng rất may mắn, tôi và người học trò cao thủ là cậu đây đã kịp thời có một buổi diễn thử như thật...

Hầu Lương Bình dang hai cánh tay ra đây về khoa trương: Trời đất, thầy ơi, đến nước này rồi, không ngờ em vẫn bị thầy lợi dụng thêm lần nữa? Em còn giúp thầy diễn tập cho cuộc nói chuyện với trung ương?

Thầy giáo quả là thầy giáo! Hồ chết cũng không gục ngã, thầy giáo vẫn giữ thái độ nhìn từ trên cao xuống với học trò: Đúng vậy, muốn đánh gục thầy, thì phải ôn bài cho kỹ vào!

Hầu Lương Bình cố làm ra vẻ uất ức: Em ôn bài rồi, lúc đến đây đã chuẩn bị đầy đủ! Em không sao quên được, hồi năm 3 đại học, Trần Hải không ôn bài, bị mắng cho một trận, có thể nói là máu chó đầy mặt luôn!

Cao Dục Lương nói: Được đấy, học trò giỏi quả là nhớ lâu! Nếu đã ôn bài rồi, vậy thì cậu nói đi!

Vậy là, Hầu Lương Bình liền thông thả nói ra: Hai chị em song sinh Cao Tiểu cầm, Cao Tiểu Phụng đi đôi giày da đầu tiên trong đời mình như thế nào; làm lễ tân ở công ty Huệ Long tại Lữ Châu như thế nào, được huấn luyện đặc biệt như thế nào; học mỉm cười, học bước đi như thế nào; đặc biệt, để tặng Cao Tiểu Phụng cho thầy, Triệu Thụy Long đã mời giáo viên trường sư phạm Lữ Châu nhĩ nhét *Năm Vạn Lịch thứ mười lăm* cho Cao Tiểu Phụng như thế nào...

Cao Dục Lương tỏ vẻ không vui: Cái gì mà nhỡ nhét! Cao Tiểu Phụng tự học! Trong hoàn cảnh đó, cô ấy còn có thể tự học Minh sử, có nhận thức sâu sắc như thế với cuốn *Năm Vạn Lịch thứ mười lăm*, nói gì thì nói cũng không dễ dàng chút nào!

Hầu Lượng Bình lắc đầu thở dài: Nhỡ rồi, thầy ơi, thầy mắc bẫy người ta rồi! Nói về Minh sử có ai hơn được cô Ngô? Vợ trước của thầy, cô Ngô Huệ Phân mới là chuyên gia Minh sử đó! Em đoán, giờ thầy và Cao Tiểu Phụng sợ là thà nói về món dưa chua cũng không nhắc lại chuyện Minh sử nữa rồi đúng không? Nể tình thầy trò, em tiết lộ chút thông tin cho thầy biết, Triệu Thụy Long bắt đầu khai rồi, anh ta đúng là đã tốn rất nhiều tâm tư để đưa thầy vào tròng đấy! Ngay cả tình yêu của hai người cũng là do anh ta dày công sắp đặt, còn làm cả bản kế hoạch nữa! Cao Tiểu Phụng cần phải ngã vào lòng thầy trong khi thảo luận về sự đối lập giữa hoàng đế triều Minh và các vị đại thần...

Cao Dục Lương không giữ nổi nụ cười nữa, xua tay nói: Được rồi, được rồi, đừng nói tiếp nữa! Hầu Lượng Bình, cậu hãy nhớ lấy một sự thực, chúng tôi kết hôn sáu năm rồi, Cao Tiểu Phụng giờ là cô giáo của cậu!

Hầu Lượng Bình cười gượng: Vâng, đã là sự thực thì em sẽ tôn trọng sự thực này!

Cao Dục Lương sa sầm mặt xuống: Xem ra cậu chuẩn bị bài rất tốt, đã bỏ công bỏ sức rồi đấy!

Dĩ nhiên rồi ạ! Hầu Lượng Bình nhìn đồng hồ Chà, thời gian trôi nhanh thật, sắp hết giờ rồi nhỉ?

Cao Dục Lương lạnh lùng không biểu cảm, thu dọn đồ đạc lật vật trên bàn làm việc: Được, vậy thì nghỉ đi!

Hầu Lương Bình vẫn không đi: Trước khi tan học, em vẫn còn vài lời muốn nói! Thưa thầy, thực ra thầy tính nhầm rồi! Thầy nghĩ thầy và Cao Tiểu Phụng đã kết hôn thì không ai làm gì được thầy sao? Sai rồi! Thầy không kết hôn với Cao Tiểu Phụng, căn biệt thự ở Lữ Châu và hai trăm triệu đô la Hồng Kông ở Hồng Kông có lẽ còn giải thích được, giờ thì thầy biện bạch thế nào đây? Mười hai năm trước, vì quan hệ với thầy, người vợ hiện nay của thầy là Cao Tiểu Phụng đã nhận của Triệu Thụy Long một căn biệt thự trị giá 15 triệu tệ; sáu năm trước, một quỹ tín thác lên đến hai trăm triệu đô la Hồng Kông đã được thành lập, quỹ này được lập ra cho con trai thầy và con trai của Kỳ Đồng Vĩ! Khoản đó là do tập đoàn Sơn Thủy của người tình của Kỳ Đồng Vĩ, chị vợ của thầy xuất vốn cho công ty bên Hồng Kông, tính chất ra sao nhìn qua là biết...

Lúc này, thời gian hẹn từ trước đã đến. Cửa phòng làm việc của Cao Dục Lương bị đẩy bật mở đúng giờ, bí thư ủy ban kỷ luật tỉnh Điền Quốc Phú dẫn theo mấy cán bộ ủy ban kỷ luật đi vào.

Cao Dục Lương đã hiểu hết mọi chuyện: Lương Bình, đừng nói nữa, được không? Giờ thực sự là hết giờ lên lớp rồi!

Hầu Lương Bình trao đổi ánh mắt với Điền Quốc Phú, sau đó lùi lại một bước, cung kính cúi người chào Cao Dục Lương: Thưa thầy, sau này dù là ở đâu, em cũng không thể nào quên được thầy Cao năm đó đã vỡ lòng cho em về pháp luật, người thầy chính khí ngời ngời, nhiệt tình hừng hực đó!

Cao Dục Lương thoáng ngạc nhiên, cũng hơi ngẩn ngừ, rồi cũng khom người cúi chào học sinh trả lễ: Lương Bình, cảm ơn cậu! Thầy giáo này

cũng sẽ không quên mình từng có một học trò ưu tú như cậu...

Người học trò ưu tú nhìn thầy giáo hủ bại bị dẫn đi. Lúc bị dẫn đi, Cao Dục Lương trở nên già nua, mệt mỏi. Nhìn bóng lưng loạng choạng của ông ta, trước mắt Hầu Lượng Bình lại hiện lên hình ảnh người thầy giáo phong độ ngời ngời năm đó, thầy giáo Cao ấy khẳng khái nhiệt tình, giọng nói động tác đầu toát lên tình cảm với đất nước...

51.

Trong nhà Trịnh Tây Pha có một chiếc đồng hồ để bàn kiểu cũ, mua từ khi ông ta kết hôn hồi ba mươi năm trước, tuy cũ kỹ nhưng rất chuẩn giờ, đến chẵn giờ hoặc nửa giờ là lần lượt gõ chuông. Gần đây, Trịnh Tây Pha luôn tỉnh giấc khi đồng hồ gõ tiếng chuông báo bốn giờ rưỡi sáng, sau đó không ngủ lại được nữa. Lúc đồng hồ gõ chuông báo năm giờ là không nằm được nữa, bèn dứt khoát dậy làm việc. Trịnh Tây Pha nấu cháo, rán trứng, trộn rau; sau đó quét nhà, lau bàn; làm xong hết việc vẫn chưa đến sáu giờ, ông ta bèn ngồi trên chiếc ghế đầu trong căn phòng khách nhỏ, chờ trời dần sáng bên ngoài cửa sổ. Tuổi tác lớn rồi, tâm sự cũng nặng nề, giấc ngủ ngon lành trước lúc bình minh cũng bị mất, đồng hồ sinh học của ông ta còn chuẩn xác hơn cả chiếc đồng hồ để bàn kia nữa.

Con trai Trịnh Thắng Lợi và con dâu Bảo Bảo của ông ta nằm ngủ ở buồng trong. Hai đứa phải hơn bảy giờ mới dậy, vội vội vàng vàng rửa mặt cho xong, ngồi vào bàn ăn bữa sáng ông bố đã chuẩn bị sẵn rồi lao ra cửa như một cơn gió đi kiếm tiền. Giờ con trai ông ta đã đổi tên thành Trịnh Càn. Trịnh Tây Pha ngỡ là kiếm tiền (trong tiếng Trung, âm đọc của Trịnh Càn và kiếm tiền rất giống nhau), bèn dạy dỗ con trai: Có muốn kiếm tiền mấy thì cũng không thể trực tiếp gọi mình là 'kiếm tiền' được, cũng phải hàm súc một chút chứ? Con trai trợn mắt lên: Thế bố thì hàm súc đấy à? Người ta là Tô Đông Pha, bố thì tự nhận là Trịnh Tây Pha, biết rõ đây là cái thời đại nhà thơ chết đói, vậy mà còn nói khoác không biết ngượng. Trịnh Tây Pha không khỏi có chút áy náy, cũng không tranh luận nữa, con trai muốn tự gọi nó là thế nào thì là thế ấy đi! Bây giờ, con trai mới nói rõ,

tên anh ta là chữ Càn trong Càn Khôn, ý là trong ngực có càn khôn! Cái thằng nhãi ranh này! Nhãi con rớt cuộc cũng kết hôn rồi. Mà không kết hôn cũng không được, Bảo Bảo đã có thai, nói là không thể phá thai được nữa. Trịnh Tây Pha ngậm thở phào nhẹ nhõm, tâm sự nhiều năm rớt cuộc cũng giải quyết được. Vì đã dồn hết tiền đầu tư vào nhà máy, không thể giúp con trai mua nhà mới, hai vợ chồng trẻ đành phải ở lại nhà ông ta.

Căn nhà vừa được sửa sang lại, đồ đạc cũng là đồ mới mua, trong nhà vẫn còn thoang thoảng mùi cay cay mũi. Trên ô kính cửa sổ dán hình cắt chữ "Hỷ", trên tường treo ảnh cưới của hai vợ chồng, căn nhà cũ ngược lại cũng có chút không khí mới mẻ. Mỗi khi chờ đợi trời sáng, Trịnh Tây Pha luôn thích đối thoại với người vợ đã khuất trong lòng, di ảnh vợ ông ta bày trên chiếc tủ thấp, ngay bên cạnh cái đồng hồ để bàn cũ... Bà xem, bà xem đi! Trịnh Tây Pha nhìn vợ nói: Thắng Lợi nhà ta kết hôn với con bé Bảo Bảo rồi, cuối năm là cháu nội chúng ta ra đời rồi, thời gian trôi đi nhanh thật đấy! Bà đi rồi, tôi cũng già rồi, con trai chúng ta cũng trưởng thành rồi, có bản lĩnh đảo chính rồi...

Mặc dù chuyện này sớm đã nằm trong dự đoán của Trịnh Tây Pha, nhưng khi nó thực sự xảy ra, vẫn hết sức bất ngờ. Trịnh Thắng Lợi đổi tên thành Trịnh Càn được vài ngày, liền họp mưu với mấy kẻ nội gian là tổng giám đốc lão Mã, kế toán trưởng Vu, gấp rút triệu tập đại hội cổ đông. Lão Mã thao túng, đưa Trịnh Càn lên thành đại diện hội đồng quản trị của cổ đông lớn mới gia nhập là công ty thông tin Alpha, bổ nhiệm vào hội đồng quản trị của công ty Đại Phong mới, đồng thời tiến cử là chủ tịch hội đồng quản trị. Sau khi được bầu làm chủ tịch hội đồng quản trị, anh ta liền có một phát ngôn bày tỏ thái độ rất được đón chào. Anh ta nói giờ đã tiến vào thời đại "Internet +", anh ta sẽ lấy việc sản xuất làm cơ sở, lấy mạng

Internet làm nền tảng, để dẫn các cổ đông và cán bộ nhân viên nhà máy Đại Phong đi kiếm tiền làm giàu, khiến bên dưới vỗ tay như sấm, những tiếng "Trịnh Càn", "Trịnh Càn" vang lên khắp chốn. Trịnh Tây Pha hoang mang ra mặt, hỏi con dâu Bảo Bảo "Internet +" là cái gì? Bảo Bảo nói: Cả chuyện này mà cũng không biết, thế mà bố còn không nhường ghế cho người tài đi ạ?! Vậy là ông ta liền nhường ghế. Tối hôm đó, ông ta về nhà uống say khướt, trong lòng nguội lạnh: Già rồi, thật sự già rồi, ông ta không thể nào thích ứng với thời đại kiếm tiền, hoặc thậm chí là giành giật cướp tiền này nữa rồi.

Thế sự bắt đầu trở nên thay đổi đến mức xa lạ, có lẽ quan hệ giữa người và người cũng thay đổi. Con trai ngẩng lên ghế chủ tịch, kẻ chủ mưu lão Mã và rất nhiều công nhân đều vây xung quanh ông ta chúc mừng loạn xạ, hiển nhiên là có dụng tâm riêng, bảo con anh thành chủ tịch hội đồng quản trị, anh nên tự hào mới đúng! Tự hào cái rắm ấy - họ sao có thể hiểu được nổi bực bội trong lòng ông ta cơ chứ? Con trai thành công có nghĩa là ông ta thất bại. Cũng không biết từ lúc nào, mọi người bắt đầu bỏ bê ông ta, coi ông ta thành người thừa. Ông ta không hiểu nổi, thằng con ông ta tuy đầu óc linh hoạt, nhưng cũng có rất nhiều hành vi không đúng luật, chuyên môn lách qua khe hở luật pháp, sau này rồi sẽ rối loạn cả lên thôi. Nhưng nghĩ kỹ lại, giờ mọi người đều chỉ lo kiếm tiền mà không xét quy tắc luật lệ gì, còn ít loạn chắc? Chuyện rối loạn chưa bao giờ chấm dứt cả. Giờ không chỉ là ông ta không đáng tiền nữa, mà là cả ý thức hệ của thế hệ công nhân cũ cũng đều không đáng tiền gì nữa rồi.

Thế nhưng, Trịnh Tây Pha không ngờ được, thằng con trai cũng rất có trách nhiệm. Sau khi nhậm chức, đã phối hợp với chủ tịch quận, tìm một mảnh đất cho nhà máy Đại Phong mới, ký hợp đồng thuê mười năm, sau

đó lập tức tổ chức di dời. Di dời nhà xưởng chưa đầy mười ngày liền bắt đầu khôi phục sản xuất gia công. Thăng nhải này cũng rất có hiệu, hôm qua còn mừng thọ 60 cho ông ta, tiện thể nói ra một việc để ông ta phát tiết chút nhiệt tình còn sót lại. Lúc nói ra, Trịnh Cần có hơi khó xử: Bố, bố đã qua sinh nhật 60, vào hàng ngũ người cao tuổi rồi, theo lý mà nói là nên nghỉ ngơi hưởng thụ tuổi trời cho, nhưng có chuyện này bố mà không ra tay thì thực sự không được... Trịnh Tây Pha lập tức sôi lên, hỏi có chuyện gì? Ông ta vẫn còn cả một bầu nhiệt huyết đang chờ được phát huy đây! Không ngờ, con trai vừa nói ra, lại khiến ông ta kinh ngạc ngẩn người. Con trai nói: Bố, bố ở nhà rảnh rồi chẳng làm gì, hay là dẫn các công nhân có cổ phần ở nhà máy Đại Phong cũ đến gặp chính quyền khiếu nại đi. Ông ta lập tức phủ quyết: Con bảo bố đi cho thêm loạn à? Không hiểu thằng nhải mà nghĩ cái gì nữa! Con trai cười gượng: Thôi, không nói nữa, vậy thì thôi không nói nữa... Bảo Bảo chen miệng vào nói: Bố, bố không biết à? Giờ mọi người đều mắng sau lưng bố là đồ trộm cướp đấy!

Trịnh Tây Pha không ngờ lại biến thành một tên trộm cướp! Chẳng trách mọi người đều không ưa ông ta, thì ra còn có khúc mắc này. Nhưng chuyện của họ sao có thể trách chính quyền được? Sau sự kiện "16 tháng 9", chính quyền đã chi tiền bồi thường nghỉ việc cho mọi người, giờ lại giúp tìm đất trống xây nhà xưởng mới, máy móc trong nhà xưởng cũ cũng xử lý giao cho công ty Đại Phong mới, còn có thể đòi được gì nữa đây? cổ phần không liên quan gì đến chính quyền cả, xét cho cùng vẫn là tại ông chủ Thái Thành Công kia. Thái Thành Công là một tên gian thương, giờ chân tướng sự việc đã rõ. Tên gian thương này giờ trò lừa đảo, ngụy tạo nghị quyết của hội đồng cổ đông, đem cổ phần đi thế chấp, lúc thế chấp, đất đai nhà xưởng máy móc đã thế chấp cả cho ngân hàng. Giờ thì xong,

thắng kiện rồi, thế chấp vô hiệu, tuy rằng cỗ phần đã lấy về được, nhưng nhà máy Đại Phong đã phá sản, cỗ phần đã không còn đáng một xu. Các công nhân có cỗ phần trong nhà máy Đại Phong lại bất chấp lý lẽ, bắt đầu hai ba ngày lại chạy đến trụ sở quận, trụ sở thành phố đòi khiếu nại, nhiều người cũng đến lôi kéo ông ta đi... ông ta không đi, thế này chẳng phải là làm loạn hay sao!

Sáng sớm hôm nay, sau khi con trai và con dâu đi khỏi, Trịnh Tây Pha đẩy xe đạp ra cửa, quen đường chạy đến nhà máy Đại Phong. Đêm qua con trai nói, nhà máy Đại Phong mới đã chuyển nhóm máy móc cuối cùng đi, nhà máy cũ sẽ bị phá dỡ, ông ta phải tranh thủ thời gian đi đến đó xem lần cuối, đó đâu sao cũng là nhà máy của ông ta và cả một thế hệ!

Khu nhà xưởng nằm lặng lẽ giữa một đồng hoang tàn đổ nát, vụ tháo dỡ dự kiến vẫn chưa bắt đầu, lá quốc kỳ lớn nhuộm máu và lửa của sự kiện "16 tháng 9" vẫn còn bay phấp phật trên không. Lá cờ đã cũ lắm rồi, màu sắc nhạt nhòa, chỉ diềm cũng đã sút. Trịnh Tây Pha đi vòng vòng quanh lá cờ, nhìn nhà xưởng đã dọn dẹp trống trơn, nhìn cây cỏ mọc ven hai bên đường nội bộ, nhìn mọi thứ quen thuộc ở xung quanh, trong lòng không ngừng gọi: Nhà máy ơi, nhà máy thân yêu của ta ơi! Trong lòng bỗng hẫ hẫ xúc động, nước mắt từ từ tràn mi.

Ngày đầu tiên đi làm hẫ hẫ rất nhiều năm về trước, ông ta đã gặp cô công nhân tết tóc bím to Lưu Quế Hoa của nhà ăn. Hẫ đó, nhà máy Đại Phong mới hoạt động, chỉ có hơn trăm người, thuộc phòng công thương số 2 của thành phố. Tuổi trẻ của ông ta bắt đầu tại nơi đây, làm việc, học tập, sáng tác thơ, dựa lưng vào ô cửa lấy cơm của nhà ăn nói chuyện yêu đương với Lưu Quế Hoa. Sau đấy, ông ta và Lưu Quế Hoa kết hôn. Tình cảnh khi kết hôn phảng phất ở ngay trước mắt, đó là một buổi hôn lễ tập thể của nhà

máy. Chớp mắt cái đã mấy chục năm, những người già trong nhà máy đều là anh em chị em của ông ta, đám trung niên thanh niên thì là con là cháu, ông ta và nhà máy Đại Phong đã gắn liền máu thịt, cùng hòa thành một khối rồi.

Sau này cải cách, muốn làm cho một nhóm người giàu lên trước, Trần Nham Thạch đến, mang theo một đồng giấy tờ liên quan đến cải cách chế độ của nhà nước. Sau nữa thì một đồng giấy tờ lại biến thành một văn kiện có tính chất quyết định của nhà nước, được tuyên bố ra, cả nhà máy to lớn rơi vào tay Thái Thành Công. Cũng may, có Trần Nham Thạch luôn coi trọng công bằng ở đó, ông ta và các công nhân cũng nhận được cổ phần. Có cổ phần tốt thật, thực sự là làm chủ rồi! Ngoài tiền lương, tiền thưởng mỗi tháng, các cổ đông công nhân năm nào cũng được chia lợi tức, làm bao nhiêu cán bộ công nhân các nhà máy nhà nước chưa cải cách đỏ mắt vì ghen tị. Hai trăm nghìn tệ tiết kiệm được của ông ta chính là từ tiền chia cổ tức những năm đó. Về sau thì không ổn, thế đạo dần dần thay đổi, cơn bão đầu cơ nổi lên, nhà đất bùng nổ, làm việc vất vả cả đời cũng chẳng bằng mua mấy căn nhà bán qua tay. Các nhà máy tư nhân ở Kinh Châu hầu như đều suy sụp, cả loại tinh quái như Thái Thành Công mà cũng không trụ nổi, phải lừa gạt rồi vay lãi cao để qua ngày, nhà máy Đại Phong cũng xong đời, thoát cái đã chết lâm sàng, làm ông ta và các bạn bè công nhân đều như người mất hồn...

Lúc này, dưới ánh mặt trời có một cái bóng từ từ áp tới, hình như có người đang đi đến. Trịnh Tây Pha ngoảnh người lại nhìn, thấy kế toán Vưu. Kế toán Vưu cười hì hì, hỏi thăm ông ta: Lão Trịnh đến rồi à? Trịnh Tây Pha cực kỳ bất mãn với tay kế toán trưởng đã nhảy lên thuyền giặc của thằng con trai mình, lạnh lùng nói: Không phải tổng giám đốc Vưu đấy

à? Cũng đến từ biệt à? Kế toán Vưu hơi ngần người: Từ biệt cái gì? Từ biệt ai hả? Trịnh Tây Pha nói: Còn ai nữa? Nhà máy của chúng ta! Không phải sắp dỡ bỏ à? Kế toán Vưu khinh khỉnh ra mặt: Cái nhà máy rách nát này muốn dỡ bỏ thì dỡ đi, chúng ta dọn sang nhà máy mới rồi mà! Trịnh Tây Pha hỏi: Vậy anh đến đây làm gì? Kế toán Vưu nói: Tìm anh nói chuyện! Chủ tịch Trịnh vẫn hy vọng anh có thể đứng ra, dũng cảm tham gia khiêu nại tập thể!

Trịnh Tây Pha phát cáu, vung tay: Muốn đi thì anh với chủ tịch Trịnh của các anh đi đi, thế nào tôi cũng không đi, giờ tôi là kẻ trộm rồi còn gì, từ lâu đã không dũng cảm nữa rồi. Kế toán Vưu trả lời: Nhưng chủ tịch Trịnh đã nói, thành viên hội đồng quản trị và các nhân viên quản lý cấp cao đều không thể tham gia khiêu nại tập thể, chỉ có các ông bà già trên sáu mươi tuổi là có thể tham gia. Trịnh Tây Pha giờ mới nhớ ra, mình vừa mới tròn sáu mươi, hôm qua con trai còn chúc mừng mình nữa. Nghĩ đoạn, ông ta bèn nói: Có thể tham gia tôi cũng không tham gia, những lời này tối qua đã nói với chủ tịch Trịnh của mấy người rồi. Chủ tịch Trịnh không ép tôi, tổng giám đốc Vưu anh chắc cũng không ép tôi chứ? Kế toán Vưu nhăn mặt cười gượng: Lão Trịnh này, chủ tịch Trịnh lại đi ép tôi đây, mong anh có thể phát huy lòng nhiệt tình còn sót lại, đấu tranh đòi về những quyền lợi đã đánh mất trên tay anh. Nói thực với anh nhé, lão Trịnh, nếu không phải nể mặt chủ tịch Trịnh, mọi người đều muốn úp thúng đập anh một trận đấy!

Kế toán Vưu nói không ngoa, Vương Văn Cách cũng từng nói với Trịnh Tây Pha những lời này. Vương Văn Cách bảo, những người có công phần hầu như đều đã được động viên đi hết cả rồi, còn lại vài người đang xem thái độ của thầy thôi. Giờ ông ta cần phải nghiêm túc xem xét chuyện

này rồi, bị mắng bị chửi không quan trọng, nhưng nếu liên lụy đến con trai thì không ổn. Dẫu sao, nó cũng là con trai ruột của ông ta, không thể bức ép thằng con trai là chủ tịch hội đồng quản trị đứng cảm xông lên tuyến đầu đi khiêu nại tập thể được! Nghĩ thì nghĩ vậy, giọng điệu ông ta đã bớt cứng rắn, thở dài nói: Chuyện của chúng ta liên quan gì đến nhà nước nữa đâu? Muốn trách thì trách Thái Thành Công! Kế toán Vưu nói: Thái Thành Công là do ai dùng? Thì nhà nước dùng chứ ai? Không phải Trần Nham Thạch đại diện nhà nước tiến cử Thái Thành Công nắm giữ phần lớn cổ phần à? Nhà nước không phụ trách thì ai phụ trách?

Trịnh Tây Pha nói: Vậy chúng ta đến tìm Trần Nham Thạch nói chuyện, nghe ý kiến của ông ấy xem thế nào! Kế toán Vưu lắc đầu: Nghe Trần Nham Thạch nói cái gì? Ông ấy không còn giữ chức nữa, nói hay mấy cũng chẳng có tác dụng. Trịnh Tây Pha nói: Nhưng bác Trần thân với bí thư tỉnh ủy mà, anh xem hôm đó, bí thư Sa đích thân đến, xé toang cả niêm phong nhà xưởng ra! Kế toán Vưu nói: Vì vậy chúng ta càng phải đến tìm chính quyền khiêu nại tập thể chứ, không làm cho to chuyện lên, bí thư tỉnh ủy có coi trọng hay không?! Trịnh Tây Pha nghĩ thấy cũng phải, không có sự kiện vụ cháy lớn hôm "16 tháng 9", chỉ sợ ông ta và công nhân già trẻ trong nhà máy còn không lấy được tiền trợ cấp nghỉ việc ấy chứ! Ông ta lại dao động thêm chút nữa: Cũng có phải là chỉ đi khiêu nại tập thể một lần đâu? Kế toán Vưu liền tranh thủ rên sất khi còn nóng: Đừng nản lòng thế, ngộ nhớ đòi lại được quyền lợi thì sao? Ông ngượng khi chỉ hưởng thụ quyền lợi mà không chịu mạo hiểm không? Lão Trịnh này, anh là chủ tịch công đoàn nhà máy chúng ta, không phải là kẻ trộm! Trịnh Tây Pha biết kế toán Vưu đang nói khích mình, lại rút về sau theo bản năng, nói đằng nào mình cũng bị coi là kẻ trộm rồi, chẳng quan trọng gì nữa. Kế toán

Vưu quá giỏi làm công tác tư tưởng kiểu này: Lão Trịnh ơi là lão Trịnh, sao anh không chịu mở mang đầu óc ra chút nào vậy? Anh nghĩ thay cho nhà nước, nhà nước có nghĩ cho anh không? Anh xem nhà nước nuôi một lũ quan tham, mỗi lần ăn là ăn mấy trăm triệu mấy tỷ! Nghe nói chưa? Tay Triệu Lập Xuân và con trai hắn tham ô gần mười tỷ tệ đấy, Cao Dục Lương cũng ăn mấy tỷ, đầu mang ra nước ngoài hết rồi! Chắc, dựa vào cái gì mà chúng ta không thể đòi lại tiền xương máu của mình chứ?

Những lời này của kế toán Vưu như một mồi lửa, đốt cháy củi khô trong lòng Trịnh Tây Pha! Thì đó, tiền của nhà nước nếu để bọn tham quan ăn hết, chi bằng đền bù cho họ, đó đầu là tiền mồ hôi nước mắt của họ mà!

Vậy là, Trịnh Tây Pha không tranh luận thêm nữa, nhắm mắt lại, hạ quyết tâm, lên xe đạp điện của kế toán Vưu theo anh ta đi. Kế toán Vưu vui lắm, khen Trịnh Tây Pha quả không hổ là người lãnh đạo của công nhân. Trịnh Tây Pha lại vô cùng xấu hổ, cảm thấy mình không giống như lãnh đạo công nhân, mà ngược lại giống với nhân vật AQ trong tiểu thuyết của Lỗ Tấn. Làm phản à? Thú vị đấy! Một đám đảng cách mạng gọi anh ta: AQ, đi không, đi không? Vậy là đi luôn. Nghĩ tới đây, ông ta bật cười. Kế toán Vưu ngoảnh đầu lại hỏi: Lão Trịnh, cười cái gì vậy?

Trịnh Tây Pha không giải thích, chỉ nói: Lái xe cẩn thận đi, nói anh cũng không hiểu đâu...

Trịnh Tây Pha xuống khỏi xe của kế toán Vưu ở chỗ ngõ Tam Điều cách cổng trụ sở hội đồng thành phố chưa đầy 200 mét. Kế toán Vưu nói, anh ta không thể đi tiếp được nữa, đi nữa là lộ mất. Chủ tịch Trịnh đã chỉ thị, các cán bộ lãnh đạo đương chức tuyệt đối không thể lộ mặt ở tuyến đầu đi khiêu nài. Trịnh Tây Pha nói: Đúng, đúng, vậy anh mau về đi! Ông

ta thầnh nhữ, chỉ cần anh cút xéo đi, tôi đây cũng có thể về nhà ngủ lại một giấc rồi.

Kế toán Vuơ đường như đã sớm đề phòng trò này của ông ta, tuy nói là không muốn lộ mặt, song cũng không dám rời đi, nhất quyết phải nhìn ông ta hòa vào dòng người đi khiêu nại tập thể. Trịnh Tây Pha thực sự hết cách, đành bước về phía trước như người mộng du.

Hôm nay, đầu ngõ Tam Điều chen đầy các ông bà già đã về hưu của nhà máy Đại Phong, người chỉ huy là học trò của ông ta, cũng là đội trưởng đội bảo vệ nhà máy trước đây Vương Văn Cách. Trịnh Tây Pha vốn định lảng lảng đi theo đoàn người một lúc cho có thôi, không ngờ, kế toán Vuơ lại cố tình làm ông ta lộ mặt, đứng ở phía sau, chẳng ngó ngang gì đã đột nhiên kêu lên: Ô, mọi người mau xem, chủ tịch công đoàn của chúng ta cũng đến rồi! Phen này thì hồng bát, các ông bà già tụ tập ở đầu ngõ như thể thấy được cây cột chống nhà, đua nhau gọi "Chủ tịch Trịnh", chen nhau nhường ra một con đường, nhất quyết đẩy ông ta lên hàng đầu tiên của đội ngũ đi khiêu nại tập thể.

Wương Văn Cách đúng là rất có năng lực, đúng là rất có hiếu! Anh ta lập tức đưa tới một tấm biển giấy, bảo ông ta giơ lên, dòng chữ lớn viết trên đó thật khiến người ta phải kinh tâm động phách: Chính phủ của dân vì dân, mau trả lại tiền xương máu của công nhân nhà máy Đại Phong! Trịnh Tây Pha cảm thấy không ổn, nhà nước nợ tiền công nhân nhà máy Đại Phong từ khi nào vậy? Nói vậy đâu có thông? Ông ta kiên quyết không chịu giơ. Vương Văn Cách đành tự mình giơ biển, nhưng lại chĩa tấm biển ngay trên đầu ông ta, khiến người khác liếc mắt cũng biết ai là người lãnh đạo cuộc khiêu nại tập thể này. Kỳ thực, Trịnh Tây Pha biết, người lãnh đạo cuộc khiêu nại này là Trương Thiết Chủy, một công nhân về hưu. Vương

Văn Cách nói, thời đại của Trương Thiết Chủy đã kết thúc rồi, sau khi Trương Thiết Chủy bị bắt ba lần, nhà nước không tìm ông ta nữa, mà chỉ tìm con trai con dâu làm công chức của ông ta. Con trai con dâu Trương Thiết Chủy bèn gánh trách nhiệm canh giữ ông ta, trông coi ông già còn chặt hơn cả cảnh sát. Vương Văn Cách mới đứng lên nhận việc thay, tự giêu là sổng Trường Giang lớp sau xô lớp trước. Con sổng sau này thể hình cao to như ngọn tháp bằng sắt, đêm xảy ra sự kiện "16 tháng 9" còn bị bỏng phần mặt, lúc này trông càng toát lên mấy phần hung dữ. Anh ta bảo muốn làm vệ sĩ cho Trịnh Tây Pha, nhưng lại không giống vệ sĩ gì, mà ngược lại giống như uy hiếp nhiều hơn. Anh ta một tay giơ tấm biển giấy không có lý lẽ kia, một tay giữ cánh tay Trịnh Tây Pha, làm cánh tay gầy guộc của Trịnh Tây Pha phát đau lên. Cứ như vậy, Trịnh Tây Pha liền bước ra khỏi con ngõ Tam Điều lịch sử trong thái độ ồm ồm như thế.

Hôm đó, trước cửa trụ sở hội đồng thành phố thực sự náo nhiệt, cùng lúc không ngờ có tới ba đám khiêu nại tập thể. Thanh thế nhất là đội khiêu nại tập thể của công nhân tập đoàn Gang thép Kinh Châu, có hơn nghìn người. Một nhóm khác là nhóm người bị hại trong một vụ kêu gọi vốn phi pháp, cũng khoảng gần nghìn người. Cuối cùng là đội ngũ công nhân có cổ phần của nhà máy Đại Phong bọn họ. Cảnh sát dường như đã nhận được tin tức từ sớm, cần khiên chắn phong tỏa kín quảng trường phía trước cổng trụ sở hội đồng thành phố. Vương Văn Cách có kinh nghiệm tương đối phong phú, vừa kéo lê Trịnh Tây Pha dẫn đầu đội ngũ đi tới phía trước, vừa an ủi: Thầy đừng sợ, cảnh sát không dám làm gì các ông các bà già đâu, cùng lắm chỉ dùng khiên đẩy chúng ta lùi về sau thôi...

Bốn phía ồn ã hỗn loạn, Trịnh Tây Pha không nghe thấy Vương Văn Cách nói gì.

Ra khỏi ngõ Tam Điêu, cổng lớn của hội đồng thành phố Kinh Châu đã hiện ra trước mắt, đám cảnh sát ở ngay phía trước, làm Trịnh Tây Pha không khỏi kinh sợ. Trịnh Tây Pha cảm thấy, thế giới này dường như có chút hoang đường. Trước đây, có năm mơ ông ta cũng không ngờ, một người đảng viên như mình lại xuất hiện trước cổng lớn hội đồng nhân dân thành phố với tư thế thế này. Ông ta không muốn lại gần cánh cổng lớn đó, nhưng lại không thể tự kiểm soát được. Cánh tay ông ta đang bị tay học trò cao to khỏe mạnh Vương Văn Cách giữ chặt, sau lưng là các anh chị em từng bước dần tới, ông ta muốn cũng phải đi mà không muốn cũng phải đi tiếp...

52.

Sau khi tới thành phố Kinh Châu nhận chức bí thư ủy ban kỷ luật, Dịch Học Tập mới cảm nhận được một cách sâu sắc trường khí mạnh mẽ của tay cường nhân chính trị Lý Đạt Khang. Dịch Học Tập cảm thấy, chủ tịch huyện năm xưa và bí thư thành ủy ngày nay vừa là cùng một người, lại không giống như cùng một người. H ồi làm chủ tịch huyện, Lý Đạt Khang mặc dù mạnh mẽ thế lớn, nhưng vẫn còn có chỗ e ngại, có bí thư huyện ủy như ông ta ở đó, ít nhất Lý Đạt Khang cũng không thể độc đoán chuyên quyền. Đương nhiên, tác phong của cán bộ thời đó cũng hơn bây giờ. Hiện tại, bí thư thành ủy Lý Đạt Khang đã nói một thì tuyệt không có hai. Ông ta muốn làm gì, thường vụ đảng ủy buộc phải thông qua, mọi người buộc phải ủng hộ. Việc ông ta đã không muốn làm, có ai nói cũng vô dụng. Ví dụ như công tác kiểm tra giám sát này vậy, Dịch Học Tập nhậm chức rồi liền đề xuất phải họp thường vụ thành ủy, tiến hành nghiên cứu chuyên đề Lý Đạt Khang cứ lần nữa hết lần này đến lần khác, bảo ông ta phải đi điều tra nghiên cứu trước đi đã, đừng có vừa chân ướt chân ráo đến đã bày vẽ.

Lý Đạt Khang nói vậy không có gì sai, nhưng lại khiến cho ông ta có cảm giác không tốt. Trước khi đến thành phố Kinh Châu nhậm chức, Sa Thụy Kim và Điền Quốc Phú đã lần lượt nói chuyện với ông ta, hy vọng ông ta sau khi nhậm chức có thể thực hiện chức trách giám sát đồng cấp một cách thiết thực, chủ động lấy cứng chọi cứng, không nên nhu nhược như người tiền nhiệm Trương Thụ Lập. Sa Thụy Kim còn trêu nặng tâm tư nói với ông ta, cần phải dũng cảm giám sát và chất vấn, không thể để thành bệnh trầm kha, để mặc cho đối phương phóng túng làm bừa, bị kích người

tài giỏi tham những hủ bại không thể tái diễn một lần nữa! Điền Quốc Phú còn dứt khoát nói thẳng ra: Ở thành phố Kinh Châu, tác phong một người độc đoán rất nặng nề, Trương Thụ Lập và ủy ban kỷ luật trước giờ vẫn chỉ luôn là bày ra cho có, Lý Đạt Khang thực khiến người ta phải lo lắng. Người này rất có năng lực, trước đây cũng có đóng góp rất to lớn, không ai muốn nhìn thấy ông ta phải trúng tên ngã ngựa, nhưng quyền lực tiếp tục không bị giám sát thế này, ai dám đảm bảo rằng về sau Lý Đạt Khang không ngã nhào đây chứ? Trách nhiệm của anh rất lớn đấy.

Đúng vậy, trách nhiệm của ông ta rất lớn, nghĩ thôi đã thấy rung mình. Lý Đạt Khang là đồng sự cũ của ông ta, trước đây đã từng dốc hết tâm huyết vì cải cách mở cửa. Ông ta không thể nhìn Lý Đạt Khang ngày nào đó lại rơi xuống đầm lầy hủ bại được - mấy năm nay, đã có bao nhiêu người giống Lý Đạt Khang ngã xuống rồi, thực sự khiến người ta phải nhói lòng.

Sa Thụy Kim và Điền Quốc Phú vừa là lãnh đạo, cũng là người tri kỷ của ông ta. Hai vị lãnh đạo đã phát hiện, khai quật ra ông ta trong một đám tro tàn chính trị gần như đã nguội lạnh, trao cho trọng trách nặng nề, ông ta không thể làm họ thất vọng được. Đồng thời, với tư cách là bí thư ủy ban kỷ luật thành phố Kinh Châu, ông ta càng có một phần trách nhiệm đối với việc xây dựng tác phong liêm chính trong tương lai của thành phố.

Vì trách nhiệm này, Dịch Học Tập theo sát không rời đồng sự cũ kiêm lãnh đạo mới Lý Đạt Khang. Hôm nay, ông ta theo đến tận nhà Lý Đạt Khang - trên đường trở về từ hội nghị ở khu phố cũ, Lý Đạt Khang trên xe buýt miệng nói một câu: Lão Dịch, qua nhà tôi ngõ chửi đi! Ông ta bèn đến ngõ luôn, không chịu đi về Đằng nào Lý Đạt Khang cũng đã ly hôn, một thân một mình, nhà với văn phòng cũng chẳng khác gì nhau, không

ngại nói chuyện công việc. Lý Đạt Khang cũng sáng khoái, nói: Đến đây rồi thì chúng ta uống chút gì nhé! Dịch Học Tập đáp: Được đấy, lấy rượu ngon ra đây! Vốn dĩ anh cũng phải mở tiệc đón gió tây trăn cho tôi mà. Lý Đạt Khang bèn cười: Anh là ai chứ? Bí thư ủy ban kỷ luật đấy, tôi còn dám mở tiệc đón anh nữa à? Khác nào nhảy ra trước nòng súng của anh? Dịch Học Tập lại nói: Bí thư ủy ban kỷ luật thì sao chứ? Không phải là người chắc? Không có hai ba người bạn tốt à? Đạt Khang, mang rượu ngon lên đây!

Lý Đạt Khang lấy ra một chai Ngũ Lương Dịch, một chai Mao Đài lâu năm, cho Dịch Học Tập chọn. Dịch Học Tập chọn chai Mao Đài. Cô giúp việc làm mấy món ăn, hai người vui vẻ ăn uống. Mấy chén rượu xuống bụng, lòng dạ nóng bừng lên, hai người bạn cũ nhớ lại chuyện ngày xưa, nhắc đến rất nhiều thăng trầm của đời người, không khỏi sụt sùi một phen.

Chỗ ngồi của Dịch Học Tập vừa khéo đối diện với phòng khách, tấm bản đồ quy hoạch xây dựng thành phố Kinh Châu muốn tránh cũng không tránh được. Chuyện này khiến Dịch Học Tập cảm khái không thôi, Lý Đạt Khang muốn làm nên sự nghiệp, có thể làm nên sự nghiệp, hai mươi lăm năm trước bắt đầu cất bước từ huyện Kim Sơn, đã viết nên vô số áng văn chương cầm tú, khiến ông ta thực lòng khâm phục... Đạt Khang, thành phố Kinh Châu chúng ta có được ngày hôm nay, không thể thiếu được công lao của bí thư thành ủy như anh đâu!

Lý Đạt Khang nghe vậy liền hứng khởi lên, đặt chén rượu xuống, kéo ông ta đến bên cạnh tấm bản đồ quy hoạch, cầm que chỉ lên giảng giải: Lão Dịch, anh xem, giờ cái khung sườn của đại đô thị Kinh Châu chúng ta đã dựng xong rồi, xây dựng cơ sở đã hoàn thành, công việc chính của bước tiếp theo là cải tạo khu vực thành phố cũ! Chỗ này, chỗ này, đều là trọng

điểm. Còn nữa, chính là dự án hồ Quang Minh, một sự kiện "16 tháng 9" đã làm lỡ dở mất gần năm tháng trời, như nhà máy Đại Phong kia, ngay cả việc di dời cũng chưa hoàn thành, giờ phải nhanh lên mới được!

Dịch Học Tập hỏi: Vấn đề cổ phần của công nhân nhà máy Đại Phong và đất xây dựng nhà máy mới sau khi di dời đâu đã giải quyết rồi à?

Lý Đạt Khang đáp: Đất xây nhà máy thì giải quyết rồi, tôi đích thân hỏi đến, có đi đâu chuyện cổ phần thì rất phiền phức, các công nhân dù đã thắng kiện, nhưng nhà máy Đại Phong đã phá sản, phải trả nợ cho các ngân hàng lớn và chủ nợ, cổ phần trên tay họ không đáng một xu nữa. Tên Thái Thành Công kia quá khốn nạn, rước lấy một đồng phiền phức, giờ đẩy hết cho chúng ta gánh! Một số công nhân già của nhà máy Đại Phong cứ hai ba ngày lại đến cổng trụ sở hội đồng thành phố ngửi khiếu nại tập thể đấy!

Dịch Học Tập cảm khái nói: Chúng ta là nhà nước toàn năng thì phải gánh vác toàn bộ trách nhiệm thôi!

Lý Đạt Khang cười gượng: Đúng thế, người dân có việc gì cũng tìm nhà nước! Công nhân nhà máy Đại Phong khiếu nại tập thể thì cũng thôi đi, cả mấy người bị hại trong vụ gọi vốn phi pháp cũng đến khiếu nại tập thể thì đúng là hoang đường quá rồi! Lúc lấy lãi cao, tôi có thấy người nào chạy đến cảm ơn nhà nước đâu, giờ thì mất hết vốn lại đến tìm nhà nước đòi khiếu nại, đúng là đen đủi...

Lúc này, bầu không khí giữa hai người khá dễ chịu. Dẫu sao cũng là đồng sự cũ, bạn cũ, Dịch Học Tập cho rằng đã có thể nói chuyện công việc của mình rồi. Ông ta muốn đặt ra cơ chế truy cứu trách nhiệm. Sau khi chạm ly với Lý Đạt Khang, đang định nói chuyện đó, không ngờ Lý Đạt Khang đã tranh nói trước, giọng điệu rất thành khẩn: Lão Dịch, nói thật

lòng, tôi không hy vọng anh đến Kinh Châu, nhưng tổ chức đã đi đầu anh đến, tôi vẫn rất hoan nghênh!

Dịch Học Tập đành tiếp lời: Đạt Khang, chắc anh cũng biết rồi, tôi không hề muốn đến, vốn dĩ còn định dẫn cán bộ thành phố Lữ Châu đến chỗ anh học tập kinh nghiệm nữa cơ, nhưng tổ chức nhất quyết yêu cầu tôi phải chuyển ngành! Lý Đạt Khang nhấp một ngụm rượu: Anh chuyển ngành một cái, cả chính trường Kinh Châu liên rung động! Dịch Học Tập trong lòng không vui, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: Tôi mà có uy lực lớn thế à? Đạt Khang, anh đang khen tôi hay đang mắng tôi đấy? Lý Đạt Khang đặt chén rượu xuống, nghiêm túc nói: Lão Dịch này, tôi không đùa với anh đâu, theo tin nhận được bên hội đồng thành phố, đợt này có bốn nhà đầu tư nổi tiếng đã chạy biến không quay lại nữa, đầu sợ bị anh mời uống trà, hai người ở Singapore, một người ở Đài Loan, một người ở Hồng Kông, tất cả đều đang từ xa quan sát hướng gió đấy!

Dịch Học Tập không uống tiếp được nữa: Đạt Khang này, vậy tôi đoán bốn nhà đầu tư này ít nhiều cũng có gì khuất tất! Lý Đạt Khang gấp thức ăn, bảo ông ta cũng ăn đi: Lão Dịch này, khuất tất cũng được, mà không khuất tất cũng được, kinh tế thành phố Kinh Châu chúng ta cần phát triển, vậy thì không thể tách rời được đầu tư đâu! Phải rồi, bên khu phát triển kinh tế mới còn phản ánh, có hai doanh nghiệp tỏ ý đầu tư, vừa nghe tin anh đến, hợp đồng đã bàn thảo xong xuôi cũng không dám ký tên vào nữa...

Dịch Học Tập không nghe tiếp được nữa, buông đũa xuống, đứng bật dậy: Đạt Khang, tôi mới nhận chức bí thư ủy ban kỷ luật này được có vài ngày thôi, chắc chưa được chực ngày nhỉ? Đến cả người trong ban còn chưa quen hết mặt, cái ghế ngỗ trong văn phòng cũng chưa ấm, thế mà đã

ảnh hưởng đến sự phát triển của kinh tế thành phố Kinh Châu vậy cơ à? Tôi bây giờ còn chưa kịp làm gì hết, đến cả hội nghị thường vụ đảng ủy nghiên cứu chuyên đề công tác kiểm tra giám sát còn chưa tổ chức được kia kìa.

Lý Đạt Khang dường như cảm thấy mình có chút quá đáng, bèn cười gượng: Lão Dịch, xin lỗi, có lẽ tôi nói hơi nặng lời! Chủ yếu là vì anh dỡ bỏ trung tâm ăn uống của nhà họ Triệu ở Lữ Châu, ảnh hưởng quá lớn, biến thành thần Chung Quỳ của tỉnh ta rồi! Tôi thật sự không có ý gì khác, tất cả đều chỉ xét từ đại cục thôi. Ngồi, ngồi đi rồi nói!

Dịch Học Tập không ngồi, bước qua bước lại trước bàn ăn: Đạt Khang, tôi không hiểu? Chống tham nhũng, đề cao liêm khiết là đi đầu người dân mong muốn, sao lại ảnh hưởng đến kinh tế? Anh mong muốn sự kiện "16 tháng 9" tái diễn lần nữa sao? Cái giá phải trả đã rất nặng nề rồi! Chúng ta nhất định phải tổng kết lại kinh nghiệm, tiếp nhận bài học này chứ!

Lý Đạt Khang cũng đứng lên nói: Lão Dịch này, sự kiện "16 tháng 9" đã qua rồi, những quan chức tham nhũng đó, kẻ nào đáng bị bắt thì cũng bị bắt rồi, anh còn muốn gì nữa? Dịch Học Tập không hề khoan nhượng: Nhưng đã nhận ra được bài học gì chưa? Tổng kết kinh nghiệm chưa? Đạt Khang, hôm nay không phải tôi muốn cái gì, mà là người dân đã chịu đựng đủ rồi, không thể chấp nhận quan chức tham nhũng tràn lan như thế này được nữa, lòng người đang cuộn cuộn lên kia kìa!

Lý Đạt Khang tỏ vẻ đau đầu, nói: Lão Dịch! Sao anh lại cố chấp thế chứ? Anh nói không sai chút nào cả, nhưng thành phố Kinh Châu không chỉ có mỗi việc chống tham nhũng thôi đâu. Phương diện nào cũng có hàng trăm hàng nghìn việc cần giải quyết! Tám triệu tám trăm ba mươi nghìn người dân cần sinh sống, cần phát triển, cần việc làm, cần ăn cơm, cần

bình yên, tôi đâu là người chịu trách nhiệm đầu tiên! Lão Dịch, anh có biết không? Năm nay GDP thành phố chúng ta giảm xuống gần 3 điểm, ngành sản xuất cực kỳ khó khăn, bốn nhà đầu tư đang quan sát từ xa kia không chỉ liên quan đến mấy chục tỷ tiền đầu tư, mà còn liên quan đến việc làm của gần một trăm nghìn con người đấy! Hôm qua, tập đoàn Gang thép Kinh Châu mới có vấn đề chút, hơn nghìn công nhân viên bị cho nghỉ việc liên đến công hội đồng thành phố ngỗ tính tọa khiếu nại tập thể kia kìa! Lão Dịch, anh nói xem, tôi nên làm như thế nào? Anh nói xem!

Những việc này Dịch Học Tập đương nhiên biết rõ, tập đoàn Gang thép Kinh Châu quả thực có vấn đề, vả lại còn là vấn đề tham nhũng! Yêu cầu của các công nhân viên đến công hội đồng thành phố không chỉ là cơm ăn, việc làm, mà còn đòi chống tham nhũng nữa. Ông ta bèn nói: Vì vậy, nghiêm khắc với cán bộ đảng viên cũng là trách nhiệm mà anh nên tận sức, anh cũng là người chịu trách nhiệm đầu tiên! Đạt Khang, đã nói tới nước này, vậy tôi cũng báo cáo luôn, tôi định thực hiện chế độ truy cứu trách nhiệm trên toàn thành phố Kinh Châu, nghiêm khắc chất vấn, tăng cường áp lực...

Lý Đạt Khang lại ngỗ xuống nói: Lão Dịch, anh ngừng lại chút đã! Nói thì dễ làm mới khó, giờ kinh tế thành phố Kinh Châu và cả nước đều đang ở trong giai đoạn chuyển đổi, anh cũng tập trung vào từng việc cụ thể trước đã - chỉnh đốn lại ngành gang thép của Kinh Châu, trong ba năm giảm sản lượng gang xuống một nửa. Chuyện này chủ tịch thành phố Lâm phụ trách, anh hỗ trợ. Dịch Học Tập cũng ngỗ xuống, đổi lòng mà nhận lời: Được rồi, Đạt Khang, nhiệm vụ này tôi nhận. Đương nhiên, với tiền đề là làm xong công tác kỷ luật giám sát đã. Lý Đạt Khang tiếp tục giao nhiệm vụ: Khóa học dành cho cán bộ lười nhác kỳ thứ ba sắp khai giảng, kỳ đầu tôi

đã đi đứng lớp, kỳ thứ hai là chủ tịch thành phố Lâm, kỳ này anh đến nói chuyện được không? Lười nhác cũng là tham nhũng mà! Dịch Học Tập lại kiên trì nhận lời: Được, tôi theo chỉ thị của anh, nói chuyện về chủ đề lười nhác cũng là tham nhũng! Nhưng Đạt Khang này, anh vẫn nên coi trọng công tác của ủy ban kỷ luật chúng tôi nữa! Lý Đạt Khang nói: Đương nhiên là tôi cực kỳ coi trọng, lão Dịch, ủy ban kỷ luật thành phố có anh là tôi yên tâm rồi, mọi chuyện anh cứ xem mà làm là được, mọi quyết định của anh tôi đều ủng hộ!

Ngoài miệng nói ủng hộ, cuộc họp thường vụ đảng ủy thành phố nghiên cứu chuyên đề công tác kiểm tra giám sát vẫn không được mở. Theo lời vị bí thư thành ủy này, giờ đây tác phong lười nhác đã biến tướng đủ loại hình thái tràn lan trong đội ngũ cán bộ, các ban ngành không ai muốn làm việc, chuyện lớn chuyện nhỏ đều báo cáo lên thành ủy, đều muốn người lãnh đạo như ông ta cho ý kiến. Thậm chí, các công trình dự án phía chính quyền thành phố cũng báo cáo lên ông ta, công việc chững chất thực sự quá nhiều... Tối nay tôi còn phải xem xét vị trí của mấy cán bộ! Cả ngày cứ ở đó qua quýt kiểm cơm ăn, tôi không tin không trị được đám này... Dịch Học Tập đành phải gượng ép chuyển chủ đề câu chuyện: Đạt Khang, anh hãy tin tôi, tôi thực sự không có tư tâm gì với anh cả! Lý Đạt Khang nói: Lão Dịch, tôi cũng xin anh hãy yên tâm, Lý Đạt Khang này tuyệt đối không trở thành ô dù của bất cứ kẻ tham nhũng nào. Bí thư ủy ban kỷ luật nhiệm kỳ trước là Trương Thụ Lập biết rõ con người tôi, tôi và Trương Thụ Lập ở cùng một ê kíp hơn năm năm ròng, chúng tôi vẫn luôn hợp tác rất tốt...

Dịch Học Tập buột miệng nói: Các anh hợp tác rất tốt? Anh có biết không? Hôm nay Trương Thụ Lập đã bị ủy ban kỷ luật trung ương mời đến Bắc Kinh uống trà rồi đấy! Chuyện này vốn tôi không muốn nói... Lý Đạt

Khang ngẩn người, chiếc bánh bao cắn một nửa trong miệng lại phun ra: Cái gì? Cái gì? Trương Thụ Lập cũng gặp chuyện r ồi? Người thành thực như ông ấy mà cũng có chuyện sao? Lão Dịch, anh không l ầm đấy chứ? Hả? Thật sự là ủy ban kỷ luật trung ương sao?

Dịch Học Tập ngửa mặt thở dài: Đạt Khang, tôi phải nói thế nào cho phải đây? Trương Thụ Lập mà thành thực à? Người này gan lớn bằng trời! Đoàn thanh tra ủy ban kỷ luật trung ương phát hiện, chính trong khoảng thời gian Đình Nghĩa Trân bỏ trốn, anh yêu cầu ông ta và ủy ban kỷ luật thành phố chủ trì đi đầu tra kiểm tra dự án hồ Quang Minh, ông ta lại nhận hối lộ của các cán bộ và công ty có vấn đề trong dự án này, lại còn đẩy trách nhiệm về phía anh, nói anh muốn bảo vệ dự án hồ Quang Minh, không muốn để phần tử tham nhũng nào rơi vào lưới! Ông ta còn khai, sau khi anh trở về từ cuộc họp với Cao Dục Lương ở tòa nhà số 2 của tỉnh ủy, liền gọi ông ta và chủ tịch quận Quang Minh Tôn Liên Thành đến văn phòng gặp khẩn cấp. Chính anh bảo bọn họ phải nhớ kỹ bài học Lâm Thành, không thể ngã hai lần ở cùng một cái rãnh...

Lý Đạt Khang biện bạch: Nhưng mà, lão Dịch, tôi không hề muốn bảo vệ cho kẻ tham nhũng nào cả!

Dịch Học Tập đánh mặt lại, nghiêm túc đánh thép nói: Nhưng về mặt khách quan, anh đã trở thành ô dù cho bọn tham nhũng r ồi đấy, Đạt Khang! Trong mắt anh chỉ có kinh tế, nợ công, chỉ có GDP...

Lý Đạt Khang bị chọc giận, cả người run lên bần bật: Giờ xây dựng kinh tế đang là trung tâm, trong mắt tôi có thể không có kinh tế sao? GDP không phải con số lạnh lẽo, mà là cơm no áo ấm của dân chúng một quận, một thành phố, một tỉnh đấy! Lão Dịch này, tôi đây ngày đêm đầu cố gắng, một tấm lòng thành không then với trời xanh!

Dịch Học Tập nói đầy ngụ ý: Đạt Khang này, xin anh hãy nhớ kỹ, luật pháp chính là trời xanh đấy!

Lý Đạt Khang ngậy người nhìn Dịch Học Tập, lặng thinh giây lát, đột nhiên bùng nổ, đập mạnh bàn, chỉ tay vào Dịch Học Tập giận dữ gằn lên: Bí thư Dịch, Dịch Học Tập, tôi có nên cúi đầu nhận tội với anh hay không? Có phải tôi cũng cần phải theo anh đến ủy ban kỷ luật tỉnh, ủy ban kỷ luật trung ương uống trà hay không?

Dịch Học Tập cũng không ngờ cuộc nói chuyện lại dẫn đến kết quả này. Tình huống còn nghiêm trọng hơn những gì ông ta hình dung, giám sát đồng cấp quả thực quá khó khăn, kể cả người cần cù chí công như ông ta cũng khó mà giám sát được lãnh đạo như Lý Đạt Khang. Dạng lãnh đạo giống như Lý Đạt Khang không phải một tèn tại cá biệt, mà là sản phẩm tất yếu của thể chế, bọn họ có quyền cao chức trọng, bao lâu nay đã quen với quyền lực rồi...

Cùng với một tiếng thở dài nặng nề, Dịch Học Tập lắc đầu, dứt khoát quay người rời đi.

53.

Ngô Huệ Phân ngồi uống cà phê ở một góc trong khu ẩm thực của sân bay. Từ góc bà đang ngồi, trong sảnh chờ máy bay không có cảnh tượng ồn ào bận rộn, chỉ có đủ dạng người ra ra vào vào một hàng đồ ăn vặt, trong bầu không khí thoang thoảng mùi thơm của đồ ăn. Ngô Huệ Phân nhất thời thậm chí quên mất cả chuyến đi xa sắp sửa khởi hành, lơ mơ cảm giác như mình đang ngồi trên một con phố ẩm thực nào đó. Cao Dục Lương bị điếu tra, tòa biệt thự kiểu Anh lạnh lẽo đó biến thành cơn ác mộng của bà, khó mà thoát ra nổi. Con gái Tú Tú muốn bà qua thăm, đã đặt sẵn vé máy bay, hôm nay bà phải bay sang Mỹ rồi. Ngô Huệ Phân không có niềm thương cảm khi từ biệt quê hương cố thổ, cũng không có sự kích động khi đến với cuộc sống mới, thản nhiên mà chờ đợi uống cà phê, mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến bà.

Thanh gươm Damocles rốt cuộc cũng rơi xuống, giờ thì có thể yên tâm rồi. Nhưng sâu trong đáy lòng Ngô Huệ Phân vẫn luôn cảm thấy bất an, bà giống như con chuột nấp trong hang, lúc nào cũng lo âu tai họa trên trời giáng xuống. Đây là tâm lý hình thành từ nhiều năm nay, những điếu Cao Dục Lương làm từ lâu đã khiến Ngô Huệ Phân đoán trước được kết cục. Phản ứng tiếp sau cũng nằm trong dự đoán của bà, lãnh đạo tỉnh ủy biến thành trùm tham nhũng, các loại tin đồn lan khắp nhà trường. Có tin đồn lý kỳ khoa trương, còn lôi cả bà vào. Họ nói hai vợ chồng bà tuy đã bí mật ly hôn nhiều năm, nhưng vẫn liên thủ gây án, số tiền lên đến mấy tỷ, tất cả đều đã được chuyển ra nước ngoài. Ngày thứ ba sau khi Cao Dục Lương bị người của ủy ban kỷ luật trung ương đưa đi, tấm biển lớn của học viện

chính trị pháp luật thuộc đại học H mà ông ta đề cử đã bị đổi, một số giáo viên từ lâu đã chờ đợi nhìn bà thành trò cười, giờ bắt đầu công nhiên cười lên thành tiếng.

Lương Lộ đến thăm bà, nước mắt đã khô: Hôm nọ em đi xử lý vật phẩm cá nhân của Kỳ Đồng Vĩ, phát hiện họ đã xóa sạch dấu vết của anh ta rồi, cứ như chưa bao giờ từng tồn tại một người tên là Kỳ Đồng Vĩ ở cơ quan công an tỉnh vậy! Phía nhà trường cũng gỡ tên Kỳ Đồng Vĩ ra khỏi danh sách sinh viên và giáo viên ưu tú từng học tập và công tác ở đó, tên của thầy Cao Dục Lương cũng không còn nữa! Ngô Huệ Phân thần thờ thở dài: Chuyện nằm trong dự liệu mà, hào quang và vinh dự có được từ quyền lực cuối cùng rồi sẽ biến mất khi quyền lực biến mất thôi! Lương Lộ lau nước mắt, lại bắt đầu mắng chửi người chồng khốn kiếp: Cả đời tính toán, đến cuối cùng lại nhận được kết quả thế này đây! Ngô Huệ Phân thản nhiên nói: Thông minh như em, lẽ ra phải liệu trước được chứ, nếu năm đó em cứng rắn không chấp nhận khi cậu ta quỳ cầu hôn thì tốt rồi. Giờ đã đến nước này, thì đừng đem vết thương đi khắp nơi cho người ta xem nữa, em biết ai xát muối ai bôi thuốc cho mình đâu?

Những lời này hiển nhiên đã làm Lương Lộ xúc động, Lương Lộ gật đầu, thở dài một tiếng rồi im lặng. Ngồi ngây ra một lúc, Ngô Huệ Phân tưởng Lương Lộ sắp đi, không ngờ Lương Lộ lại không đi, ngược lại còn đòi bà pha trà uống. Bà đành pha hai chén Long Tỉnh, một chén cho Lương Lộ, một chén cho bản thân. Trà này là do Kỳ Đồng Vĩ đem tới tặng đợt mùa trà mới năm nay bán ra thị trường! Lương Lộ uống trà, rốt cuộc cũng nhắc đến chuyện bà: Cô Ngô, em thực sự không ngờ chúng ta lại chung cảnh ngộ, cô và thầy Cao không phải xưa nay vẫn tương kính như tân sao?

Ngô Huệ Phân đành cười gượng: Diễn kịch thôi! Đời người như một vở kịch mà! Cô Lương, kết quả này liệu có khiến em dễ chịu hơn chút nào không? Lương Lộ nói: Dễ chịu cái gì chứ? Cô Ngô, em lại càng cảm thấy mình không còn đường nào mà đi nữa thôi! Em vốn dĩ có rất nhiều cái cớ cho cuộc hôn nhân thất bại của mình. Em vẫn luôn lấy cô làm cột mốc, cứ tưởng rằng chỉ cần lấy một người đàn ông lớn hơn mình vài tuổi giống như cô, có một đứa con xuất sắc là sẽ hạnh phúc. Em tưởng rằng chỉ cần khoan dung, dịu dàng như cô, hôn nhân sẽ không thất bại, nhưng giờ thì sao? Giờ thì trước mắt toàn là tăm tối! Ngô Huệ Phân thở dài: Lương Lộ, hôn nhân xưa nay chưa bao giờ thành công vì sự khoan dung và hiên thực của người nữ. Khi Cao Dục Lương nói với tôi rằng ông ấy yêu Tiểu Cao vì cuốn *Năm Vạn Lịch thứ mười lăm*, tôi đã nguội lạnh với ông ấy rồi. Còn có lý do nào ly kỳ hơn nữa hay không? Lương Lộ gật đầu: Thì đó, thế có khác gì một sự sỉ nhục với chuyên gia về sử triều Minh như cô! Ngô Huệ Phân nhếch môi nở một nụ cười lạnh lùng: Ông ta chính là muốn làm nhục tôi, thì mới đạt được mục đích ly hôn, Cao Dục Lương quá hiểu con người tôi! Lương Lộ thở dài: Vở kịch này của hai vợ chồng thầy cô gần bằng *Vô Gian đạo* rồi. Ngô Huệ Phân vẫn hờ hững, như thể đang nói chuyện của người khác: Bên ngoài còn có tin đồn, bảo tôi và Cao Dục Lương bắt tay gây án, nếu thế thực, tôi chẳng đã bị ủy ban kỷ luật tỉnh giữ lại rồi!

Lương Lộ như sực nhớ ra, vội hỏi: Cô Ngô, ủy ban kỷ luật tỉnh nói chuyện gì với cô vậy? Ngô Huệ Phân nói: Tìm hiểu tình hình hôn nhân giữa tôi và Cao Dục Lương, tôi có gì nói nấy thôi. Tôi là giáo sư ngoài đảng, không có nghĩa vụ báo cáo biến động hôn nhân với tỉnh ủy hay tổ chức đảng trong trường học. Người ở ủy ban kỷ luật tỉnh nói, nhưng Cao Dục Lương có nghĩa vụ này. Người ta nói đúng, Cao Dục Lương làm vậy là cố

ý che giấu tổ chức trong thời gian dài. Lương Lộ dường như không quá tin tưởng: Cô Ngô, cô thực sự không bị sao ă? Trong đầu Ngô Huệ Phân không khỏi rờn rợn: Sao? Lương Lộ, em cũng mong tôi có chuyện gì hả? Lương Lộ vội vàng xua tay: À, không, không phải vậy...

Ngô Huệ Phân không muốn nghe Lương Lộ giải thích thêm gì nữa, thở dài nói: Lương Lộ, như em đã nói đấy, tôi và Cao Dục Lương là một cặp vợ chồng như trong phim *Vô Gian đạo* đó, chẳng lẽ lại không đề phòng lẫn nhau? Lão Cao có thể cho tôi xem hết bài tẩy của ông ta sao? Những bí mật của ông ta có thể cho tôi biết không? Nếu tôi thực sự có chuyện, nhà trường có thể phê chuẩn cho tôi đi Mỹ thăm con không? Lương Lộ lại thêm một bất ngờ: Sao, cô Ngô, cô sắp ra nước ngoài ă? Không phải cô không thích ở nước ngoài hay sao? Ngô Huệ Phân thở dài một tiếng thê lương: Coi như tự lưu đầy bản thân đi! Lương Lộ hiểu ra: Cô Ngô, cô không muốn trở về nữa? Ngô Huệ Phân gật đầu nói: Một giáo sư nghiên cứu lịch sử triêu Minh như tôi ra nước ngoài có ý nghĩa gì chứ? Nhưng không đi, còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại đây? Còn có thể bước lên bục giảng mà tôi yêu quý nữa không? Tôi và Cao Dục Lương diễn kịch như thế, một trong các nguyên nhân chính là vì không muốn rời xa bục giảng đó! Bục giảng là nơi tôi yêu nhất, mỗi lần giảng bài, nhìn các bậc ghế không chỗ nào trống, nhìn những đôi mắt sáng ngời của các em sinh viên, niềm hạnh phúc và sự thỏa mãn của tôi không có cách nào hình dung được... chắc, thôi không nói nữa!

Lương Lộ lại gắng hỏi: Cô Ngô, chuyến này đi không trở lại, cô không đợi kết quả chuyện của thầy Cao ư? Ngô Huệ Phân ngăn người, cần chén trà lên uống một ngụm - bỏ nhiều lá trà quá, trà hơi đậm, hơi đắng. Bà đặt chén trà xuống, rồi thản nhiên nói: Lương Lộ, em hỏi câu này thật lạ,

chuyện của Cao Dục Lương liên quan gì đến tôi? Ông ta có vợ rồi còn gì? Màn kịch của chúng tôi đã khép lại rồi...

Mọi thứ như thể từ kiếp khác, bà cứ vậy mà đi từng bước từng bước đến ngày hôm nay, đi đến cuối con đường của đời người hư giả, đi tới sân bay quốc tế thành phố Kinh Châu. Cà phê sân bay quả thực dở tệ, ngoài vị đắng chát thấm đến tâm can, không còn mùi vị gì khác. Bà thanh toán tiền, kéo va li nhỏ đi tới phía trước, chuẩn bị kiểm tra an ninh. Một người đàn ông trung niên đột nhiên không hiểu sao mỉm cười với bà, làm bà chột dạ - mình có quen biết anh ta không? Không quen biết. Vậy tại sao lại cười? Có ý gì? Không biết! Dẫu sao bà vẫn chưa xuất cảnh, dẫu sao giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, bà không thể không duy trì cảnh giác được. Ngô Huệ Phân rảo nhanh chân bước, đi về phía cửa kiểm tra an ninh. Lúc xếp hàng, không ngờ bà lại càng thêm cuống quýt, nhanh chút, nhanh lên chút! Tựa hồ như qua cửa kiểm tra an ninh mới đảm bảo được an toàn vậy.

Đúng lúc này, bà lại trông thấy Hầu Lượng Bình! Người học sinh cũ, nay là cục trưởng Cục chống tham nhũng, mỉm cười đi về phía bà. Hai chân Ngô Huệ Phân mềm nhũn ra, chỉ muốn ngã thụp xuống, dạ dày cuộn lên, khó kìm nổi cảm giác buồn nôn. Khó khăn lắm bà mới kìm chế được cảm xúc, gương mặt nhợt nhạt rạn ra một nụ cười: Chào cậu, muốn tôi đi theo cậu à? Hầu Lượng Bình ngậy người, vội vàng giải thích: Cô giáo hiểu lầm rồi, em đến tiễn cô thôi ạ! Em đến nhà cô, thấy cửa khóa, hỏi phía nhà trường mới biết cô đi thăm người thân. Hầu Lượng Bình nói, đoạn kéo chiếc va li nhỏ của bà ra khỏi hàng. Bà quan sát một chút, thấy bên cạnh học sinh cũ không có người nào khác, không giống như đi bắt người. Thái độ cậu học sinh này cũng rất thân thiết ấm áp, trên môi nở nụ cười tinh

ngịch như ngày trước. Ngô Huệ Phân không khỏi ấm lòng, bèn đi theo Hầu Lượng Bình ra khỏi đoàn người.

Họ ng ấ xuống chỗ khu nghỉ ngơi vắng người hơn, cô trò bắt đầu nói chuyện. Mới đầu là học trò nói trước, nhờ cô giáo hỏi thăm Tú Tú, cô em gái nhỏ đạt được thành tích xuất sắc trong lĩnh vực sinh vật học này thực sự khiến anh khâm phục! Hầu Lượng Bình nói dông dài, giọng điệu ấm áp mà thân thiết, không hiểu tại sao, khối băng trong lòng Ngô Huệ Phân từ từ tan chảy, bà thấy ghét chính bản thân mình, những năm này, bao nhiêu chuyện xấu xa đều không đánh gục bà được, trái tim càng lúc càng trở nên rắn rỏi, vậy mà lại không chịu được mấy chi tiết nhỏ nhặt chân thành, hay dăm câu ba điếu ấ ấ, phải chăng bà đã già r ấ? Bất giác, bà cũng bắt đầu nói với học trò cũ những lời đã chôn giấu trong lòng rất nhiều năm nay. Bà bảo Hầu Lượng Bình, không biết nên nói với Tú Tú chuyện của cha nó thế nào, đặc biệt là chuyện Cao Dục Lương ly hôn với bà, r ấ cưới Cao Tiểu Phụng. Hầu Lượng Bình an ủi, Tú Tú xuất sắc như vậy, chắc chắn có thể lý giải được chuyện nhân duyên phức tạp của con người. Khóe mắt Ngô Huệ Phân ươn ướt, không ngờ lại trút lên học trò nỗi phần nộ buồn bực đè nén trong lòng bấy lâu nay, như thế một oán phụ: Lượng Bình, là một người đàn bà, đời này tôi thực sự đã gắ hết sức r ấ, tôi không vì sự nghiệp mà xem nhẹ gia đình, còn nuôi dưỡng được một đứa con gái giỏi giang như vậy, nhưng tất cả những thứ này lại không khiến tôi có được một cuộc hôn nhân đến khi đầu bạc răng long, rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì?

Hầu Lượng Bình không trả lời thẳng, chỉ nói: Thừa cô, chuyện của Cao Tiểu Phụng vốn dĩ cô có thể phản ánh với tổ chức sớm hơn mà! Bà lắc đầu: Phản ánh có ích gì không? Không có Cao Tiểu Phụng, thì có Vương

Tiểu Phụng, Trương Tiểu Phụng. Nói thật lòng, thầy Cao của cậu mới đầu cũng là người trong sạch, nhưng trong xã hội có quá nhiều cám dỗ! Hầu Lượng Bình tán đồng: Huống hồ còn có một cạm bẫy gài sẵn con mồi dành riêng nữa! Bà nói: Sau này, tôi cũng nghĩ thông, quy luật tự nhiên bày ra đó đấy thôi, xét cho cùng tôi không thể đo được với cô gái trẻ trung mơn mớn kia được, đời người ngắn ngủi, hãy cứ sống cho tốt cuộc đời ngắn ngủi của mình đi là hơn!

Trần mặc giầy lát, Hầu Lượng Bình mới dè dặt hỏi: Thưa cô, em có thể hỏi cô một vấn đề riêng tư được không? Ngô Huệ Phân liếc nhìn học trò: Lượng Bình, muốn nói gì cứ nói đi. Hầu Lượng Bình bèn lên tiếng: Cô ơi, năm ấy cô là một giáo sư xinh đẹp cao ngạo mà, sao lại chấp nhận cuộc sống hiện tại như thế? Chỉ vì Tú Tú thôi sao? Nói thế có ổn thỏa không? Bà trầm tư một lúc lâu, mới trả lời một câu: Đây có lẽ là một lựa chọn bất đắc dĩ mà trí tuệ! Hầu Lượng Bình chất vấn: Thầy đã kết hôn với Cao Tiểu Phụng rồi, hai người vẫn sống chung một mái nhà suốt thời gian dài, vậy có ổn không? Ngô Huệ Phân hiểu người học trò làm cục trưởng Cục chống tham nhũng này nghĩ gì, bà đưa ra câu trả lời nhiều ngụ ý: Không sống chung một mái nhà thì càng không ổn! Nói thực lòng, Cao Dục Lương muốn tôi làm bình phong, tôi cũng cần hư vinh và những tiện lợi mà quyền lực của ông ấy mang lại, vả lại tôi cũng không muốn để những kẻ vẫn luôn đố kỵ mình cười nhạo, bây giờ lòng người đáng sợ lắm, có những kẻ chỉ sợ người khác không gặp vận rủi thôi! Lượng Bình, cậu... cậu có thể coi tôi như một kẻ theo chủ nghĩa vị kỷ cũng được!

Hầu Lượng Bình ngậy người ra đó, nhất thời không nói được gì. Ngô Huệ Phân thầm nghĩ, có lẽ học trò đang cảm khái, đôi vợ chồng kiều mẫu này vậy mà gở bỏ mặt nạ xuống như thế. Nhưng Hầu Lượng Bình làm sao

biết được nỗi sầu khổ của bà? Bà cũng có những nỗi khổ khó nói nên lời chứ! Hồi lâu sau, Hầu Lượng Bình thở dài một tiếng: Đáng tiếc, năm đó thầy mà không ra khỏi trường đại học thì tốt biết mấy! Ngô Huệ Phân lắc đầu: Trường đại học là thiên đường chắc? Không có tham nhũng chắc? Hiệu trưởng và bí thư đảng ủy trường đại học không phải cũng gặp chuyện rồi đấy ư? Hầu Lượng Bình nói: Cắm đố trong trường đại học đâu sao cũng ít hơn làm quan cao trong tỉnh ủy, quyền lực cũng nhỏ hơn nhiều. Ngô Huệ Phân gật đầu: Nói vậy cũng phải.

Hầu Lượng Bình dạt dào cảm xúc, nói: Thừa cô, em còn vài lời muốn nói với thầy Cao, giờ nói với cô vậy! Sự thay đổi của thầy phần nào là do một bệnh trạng của xã hội và lòng người thời nay. Ví như người bạn thuở nhỏ Thái Thành Công của em vậy, anh ta là một tay gian thương, có rất nhiều tật xấu, nhưng hoàn cảnh xã hội đã phóng đại và phát triển những tật xấu ấy lên. Đồng thời, theo chiều ngược lại, những hành vi trái pháp luật của anh ta, lại làm bệnh trạng xã hội này nặng hơn. Cứ vậy, tạo thành một vòng tuần hoàn ác tính, hậu quả thực sự đáng sợ! Em làm công tác chống tham nhũng nhiều năm, bắt quan tham, bắt mãi bắt mãi cũng bắt đầu nảy sinh nghi vấn: Liệu có bắt hết được không? Người làm quan thì thành quan tham, làm kinh doanh thì thành gian thương, người dân bình thường thấy có chút Lợi cũng tranh cũng cướp, một khi trong tay có quyền, ai dám đảm bảo họ không phải là quan tham? Vì vậy, cần phải cải tạo mảnh đất xã hội có bệnh độc này! Mọi người phải bắt đầu từ ổ bệnh ở chính bản thân mình, cắt đứt cái vòng tuần hoàn ác tính tác động lẫn nhau của con người và xã hội. Mỗi người nên bắt đầu từ chính mình, cố gắng tạo nên một vùng đất sạch...

Đang nói hứng khởi thì thời gian đã đến, nhưng vấn đề dường như chỉ mới bắt đầu. Hâu Lượng Bình uyển chuyển phê phán Ngô Huệ Phân, nhưng lại khiến bà cảm thấy thấm vào lòng. Trước đây sao mình không giải bày tâm sự với người học trò này chứ? Nghĩ tới đây, bà thực hối hận vô cùng. Sớm hơn nữa thì không tính, ít nhất hồi năm tháng trước, khi Hâu Lượng Bình được đi đâu chuyển đến cũng có thể nói, nhưng bà lại hết lần này đến lần khác đứng trên lập trường vị kỷ, diễn vai người nội trợ hiền thực của lãnh đạo tỉnh ủy, giúp Cao Dục Lương che chắn bức tường chính trị đỡ nát lột gió khắp nơi của ông ta. Con người, bao giờ cũng phải ở trong hoàn cảnh nhất định mới có thể mở lòng. Với người học trò này, bà xưa nay vẫn luôn thực lòng yêu mến, thậm chí còn muốn gả con gái cho anh. Không ngờ, anh lại trở thành người đào mộ cho chồng cũ của bà. Xung đột giữa tình người và chức trách vô cùng tàn khốc, chỉ có một xã hội lành mạnh mới tránh được và giảm bớt sự xung đột này mà thôi. Vậy thì, mọi đi đâu hôm nay Hâu Lượng Bình làm, không phải chính là vì cố gắng tạo dựng nên một thế giới tốt đẹp ấm áp cho ngày mai đó sao?

Hâu Lượng Bình kéo va li xách tay của cô giáo, cung kính tiễn bà đến cửa kiểm tra an ninh. Việc kiểm tra ở cửa đi quốc tế rất kỹ lưỡng và phiền phức, làm trễ nải một chút. Ngô Huệ Phân qua cửa kiểm tra xong, ngoảnh đầu lại nhìn, bất ngờ phát hiện ra người học trò đến tiễn mình vẫn chưa đi, mà đang đứng bên ngoài nhìn theo bà. Lúc bà ngoảnh đầu lại, Hâu Lượng Bình lại vẫy tay với bà, khóe miệng vẫn nở nụ cười nghịch ngợm. Trong lòng Ngô Huệ Phân thấy ấm áp, cũng vẫy tay với học trò lần nữa. Thế nhưng, lúc quay người đi bà lại không tìm được cảm giác chua xót, nước mắt bấy lâu nay vẫn nén nhịn tuôn trào ra như nước mở van...

54.

Mọi chân tướng rốt cuộc cũng được phơi bày. Cùng với việc đi đầu tra sâu hơn nữa, và vụ việc bí thư tiền nhiệm của ủy ban kỷ luật thành phố Kinh Châu Trương Thụ Lập rơi vào lưới pháp luật, bóng đen bên bờ hồ Quang Minh đã hoàn toàn hiện ra. Cuộc thanh tra kiểm tra sau khi Đinh Nghĩa Trân bỏ trốn thực sự quá đỗi hoang đường vô lối, khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt lên: Hai người thân thích của Trương Thụ Lập thông qua gọi thầu giả, lấy được hai công trình xây dựng lớn trong dự án hồ Quang Minh, thế này còn thanh tra đi đầu tra được gì nữa? Vì vậy, chỉ gở ra một tên Thái Thành Công. Và lại, Trương Thụ Lập còn nhận lời nhờ vả của Triệu Thụy Long. Triệu Thụy Long cố ý muốn thu hút ánh mắt Lý Đạt Khang về phía nhà máy Đại Phong, giúp đỡ cho Cao Tiểu Cầm. Vì chuyện này, Triệu Thụy Long đã tặng cho Trương Thụ Lập một món đồ chơi nhỏ - chiếc đồng hồ Thụy Sĩ hiệu Blancpain giá cả triệu tệ. Trong thời gian đi đầu tra, Trương Thụ Lập tổng cộng nhận hơn sáu triệu bảy trăm nghìn tệ bao gồm cả tiền mặt và các loại quà tặng.

Sa Thụy Kim nổi giận, vỗ bàn ầm ầm trong một hội nghị nội bộ của ủy ban kỷ luật và Viện kiểm sát.

Nhìn mà kinh hãi đấy, các đồng chí! Việc chống tham nhũng như núi Thái đè xuống, như sấm động ầm ầm, vậy mà bọn tham nhũng và hành vi nhận hối lộ vẫn không tuyệt tích. Một bí thư ủy ban kỷ luật không ngờ lại dám mượn cơ hội đi đầu tra vụ án nhận hối lộ từ đám cán bộ vi phạm và bọn

tội phạm kinh tế! Điều tra sơ bộ cho thấy, vụ này liên quan đến ba cán bộ và năm doanh nhân thuộc năm dự án khác nhau!...

Hầu Lượng Bình, Quý Xương Minh cùng với các bí thư ủy ban kỷ luật, viện trưởng Viện kiểm sát, chỉ cục trưởng các chỉ cục chống tham nhũng của các thành phố trực thuộc tỉnh H đều tham gia hội nghị. Hội nghị được tổ chức tại trung tâm b ả dưỡng cán bộ kiểm sát của tỉnh H, trung tâm này cách thành phố Kinh Châu mười mấy cây số, ở trong một khu vườn sinh thái, rất vắng vẻ yên tĩnh, người bình thường khó mà tìm được.

Sa Thụy Kim tỏ vẻ đau lòng nói: Không chỉ một thành phố Kinh Châu, một dự án hồ Quang Minh, tình hình tham nhũng ở tỉnh ta rất nghiêm trọng. Gần ba năm nay, tới sáu trên mười hai thành phố có bí thư thành ủy, chủ tịch thành phố xảy ra vấn đề, hoặc là bị tạm giữ điếu tra, hoặc là đã đưa ra xét xử. Các đồng chí, một nửa giang sơn đã rơi vào tay giặc rồi! Cán bộ quản lý cấp tỉnh hiện đang thiếu một trăm năm mươi ba người. Trong danh sách mà Triệu Lập Xuân để lại đó, có một phần ba đã bị lập án điếu tra, năm mươi tám người liên quan đến mua quan bán chức...

Hầu Lượng Bình ngồi ở hàng đầu tiên trong phòng họp, nhìn thật rõ vị bí thư tỉnh ủy đang mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần này. Chỉ trong nửa năm, Sa Thụy Kim đã già đi khá nhiều. Tóc thêm sợi bạc, hai bên tóc mai cũng bạc trắng, nếp nhăn nơi khóe mắt sâu hơn thấy rõ. Hầu Lượng Bình còn nhớ, trong buổi trò chuyện khi anh nhận chức, Sa Thụy Kim không phải thế này, tóc ông ta vẫn đen tuyền, nếp nhăn ở khóe mắt không sâu như thế. Dĩ nhiên, có lẽ còn những nguyên nhân khác, lúc mới đến nhậm chức Sa Thụy Kim đã nhuộm tóc, hoặc giả hiện giờ quá bận rộn, không có thời gian đi nhuộm nữa. Nhưng thần thái của bí thư tỉnh ủy thì không che giấu được, Hầu Lượng Bình có thể cảm nhận được sự mệt mỏi của ông ta.

Công tác chống tham nhũng còn cả một con đường dài, còn xa mới đến lúc chúc mừng thắng lợi; kinh tế tỉnh H gặp phải đợt suy giảm nhanh chóng lần đầu tiên trong hai mươi tám năm, chủ yếu thể hiện ở quý 4 sau khi Sa Thụy Kim nhậm chức, khiến trong ngoài nước đều xôn xao bàn tán. Vị bí thư tỉnh ủy này đang gặp khó khăn, lãnh đạo một tỉnh lớn hơn sáu chục triệu người, tương đương một quốc gia lớn ở châu Âu, nếu không một mội mà ngược lại còn thông dong thoải mái thì mới khiến người ta thấy lạ.

Hầu Lượng Bình không mệt mỏi chắc? Câu chuyện của anh và tỉnh H bắt đầu từ một quan chức nhỏ mà tham nhũng một số tiền to tên là Triệu Đức Hán. Vụ án của Triệu Đức Hán giờ vẫn đang trong quá trình đi điều tra, hiện tại đã liên quan đến hơn một trăm ba mươi người nhận và đưa hối lộ ở mười tám tỉnh và khu tự trị. Anh là cục trưởng Cục chống tham nhũng thuộc Viện kiểm sát tỉnh H, một đồng vụ án ở tỉnh còn chưa giải quyết xong, Tổng cục chống tham nhũng ở Bắc Kinh và viện kiểm sát các tỉnh khác lại liên tục tìm đến xác thực các đầu mối liên quan. Tên Triệu Đức Hán kia cũng thật tức cười, lại thăng hoa lòng tham lên thành ý thơ, biến đi điều tra thành cơ hội, một mực đòi Hầu Lượng Bình chứng thực ông ta đã lập công, nói rằng cuốn sổ đó là ông ta chủ động nộp lên...

Lúc này, Sa Thụy Kim đang phát biểu bất ngờ chuyển chủ đề, gương mặt cũng lộ ra vẻ bi thương và đau đớn sâu sắc... Các đồng chí, nói tới đây, tôi nhớ đến một người đồng chí cũ. Mới hôm qua, người này đã qua đời, không ít người ngỡ đây đều quen biết ông ấy, ông ấy chính là cán bộ đã nghỉ hưu của tỉnh ta, cựu viện phó thường trực Viện kiểm sát tỉnh Trần Nham Thạch!

Hầu Lượng Bình ngậy người ra, cái gì cơ? Trần Nham Thạch qua đời? Chuyện này xảy ra lúc nào vậy? Chuyện lớn như vậy sao anh không hề hay

biết? Ông già không phải vẫn luôn ở trong bệnh viện sao? Mấy ngày trước anh còn đến bệnh viện thăm, ông già nói ông rất khỏe, đuổi anh đi, bảo anh yên tâm về xử lý nốt vụ án, sao lại đột nhiên qua đời như vậy? Nghi thức cáo biệt tổ chức khi nào? Còn cả Quý Xương Minh nữa, Quý Xương Minh là viện trưởng Viện kiểm sát, ông ta cũng không biết ư? Nghi thức cáo biệt phải do Viện kiểm sát thực hiện, có lẽ vẫn còn chưa làm? Anh ném ánh mắt về phía Quý Xương Minh bên cạnh, nhưng phát hiện ông ta cũng chấn động và hoang mang ra mặt.

Sa Thụy Kim là người giải thích nghi hoặc cho Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh...

Tim ông già vẫn luôn không được khỏe, tháng trước khi nói chuyện với đoàn thanh tra trung ương, vì tâm trạng kích động mà sinh đột quỵ, ngay hôm đó đã nguy đến tính mạng rồi. Bác sĩ cấp cứu kịp thời, mới cứu được mạng ông già. Chỉ vài hôm qua, bệnh tim lại tái phát lần hai, các bác sĩ không thể làm gì được nữa. Lúc còn sống, Trần Nham Thạch đã để lại di chúc ký tên: Sau khi chết sẽ quyên tặng xác, không làm phiên con cháu. Vì vậy, sau khi Trần Nham Thạch qua đời, viện y học đã mang di thể ông ấy đi. Ông già sống không tham một đồng tiền bất nghĩa, còn bán cả căn nhà duy nhất của mình, quyên hết mấy triệu tệ cho quỹ từ thiện. Lúc đi ông cũng không thông báo cho bất cứ người nào, không làm phiên bất cứ ai, không chiếm một tấc đất của thế gian này...

Trong mắt Hầu Lượng Bình đã tràn ngập nước, tầm nhìn trở nên mờ hồ. Anh hiểu rồi, đã hiểu hết rồi, xét trên một ý nghĩa nào đó, ông già Trần Nham Thạch cũng ngã xuống trận địa chống tham nhũng này. Khi đoàn thanh tra trung ương đến, ông già hết lần này đến lần khác đi nói chuyện. Nói mãi nói mãi, nhiệt huyết trên con đường tranh đấu vì chân lý đã phá

vỡ trái tim già nua mệt mỏi trải bao khó nhọc ấy, khiến ông ngã xuống... Đến tận vài hôm trước, qua lời Chung Tiểu Ngải, Hầu Lượng Bình mới biết Trần Nham Thạch đã dùng các hình thức khác nhau để tố cáo con hồ già Triệu Lập Xuân suốt mười hai năm ròng. Trong cuộc chiến quan hệ đến sinh tử tồn vong của đất nước này, ông già đã vì nghĩa mà bất chấp tất cả, ôm lấy thùng thuốc nổ xông lên...

Cả hội trường nghiêm trang, bầu không khí lạnh và ảm vang vang giọng nói thấp trầm của Sa Thụy Kim...

... Tuần trước, tôi đi thăm Trần Nham Thạch lần cuối. Khi ấy, tôi không biết đó là lần cuối cùng, nhưng ông già hình như đã dự cảm được gì đó. Ông lại kích động, nắm tay tôi nói, bao năm trôi qua rồi, rốt cuộc chúng ta đã tỉnh giấc rồi, giờ đây đi sửa chữa vẫn còn kịp...

Gương mặt Sa Thụy Kim ở gần ngay trước mắt trở nên xa lạ mà mờ mịt, nước mắt chần chập chảy xuống gương mặt Hầu Lượng Bình. Giọng nói thâm tình của Sa Thụy Kim càng lúc càng trở nên rõ ràng, truyền thẳng vào tai anh.

Hội nghị kết thúc, Hầu Lượng Bình và Quý Xương Minh đi cùng xe trở về thành phố. Bầu không khí nặng nề trong hội nghị bị mang theo lên xe, hai người nhất thời không nói năng gì. Xe chạy ra khỏi khu sinh thái, thảm thực vật màu xanh được con người chăm sóc dần dần khuất đi. Phía trước xe, đồng ruộng trải dài biến thành một mảng xám xịt. Gió Tây Bắc mạnh mẽ thổi bay lá rụng cỏ khô ven đường, giạt bên nọ kéo bên kia, phác nên một bức họa phong cảnh mùa đông thê lương phía trước.

Hầu Lượng Bình mở miệng trước: Không thể để ông già đi như thế được, hay tổ chức một buổi lễ tri ân nhé?

Quý Xương Minh gật đầu: Nhanh chóng tổ chức đi! Cũng truyền đạt lại đánh giá của bí thư Sa Thụy Kim với ông ấy.

Bầu trời phía trước mịt mờ, từng đám mây đen lớn chầm chậm di động, giữa các khe hở hắt xuống ánh sáng trắng yếu ớt.

Im lặng giây lát, Quý Xương Minh lại thở dài, tự trách: Lượng Bình này, kỳ thực giờ nghĩ lại tôi rất hối hận, có một số việc của Triệu Lập Xuân không phải là tôi không biết, nhưng tôi không mạnh mẽ được như Trần Nham Thạch! Nếu mọi người đều có thể làm được như Trần Nham Thạch, cục diện và hoàn cảnh chính trị của tỉnh chúng ta sao mà đến nỗi thế này!

Hầu Lượng Bình nhìn cảnh tượng tiêu điều xơ xác bên ngoài cửa xe, lầm bầm nói: Đúng thế, có đi đâu ông già nói đúng, cũng may chúng ta đã tỉnh ngộ rồi, giờ vẫn còn kịp...

Bên ngoài, mùa đông lạnh lẽo khiến mặt đất mênh mang bọt hết màu sắc, lộ ra bản sắc mộc mạc, tựa như người mẹ sau khi tẩy đi lớp trang điểm vậy. Gió Bắc thổi mạnh, cuốn đi cỏ dại lá khô trên đồng ruộng, chốc chốc lại quật xuống mặt đường. Thế nhưng, trong sự hoang lương lạnh lẽo này, không phải cũng đang thai nghén hy vọng của mùa xuân đó sao?

“Hầu tử” nghĩa là “con khỉ”. Chữ Hầu (猴) này đồng âm với họ Hầu (họ) của Hầu Lương Bình.

Một điển tích rất nổi tiếng về tính nhường nhịn. Khổng Dung là cháu 20 đời của Khổng Tử. Chuyện kể rằng, năm Khổng Dung bốn tuổi có khách đến chơi nhà cho một giỏ lê. Khổng Dung nhỏ tuổi nhất nên được chọn trước, và đã chọn quả lê nhỏ nhất, nhường quả lớn hơn cho các anh.

Truyền thuyết kể rằng, nàng Đậu Nga là một người con hiếu thảo, song lại bị kẻ xấu hãm hại, phải tội chém đầu. Nỗi oan của nàng thấu đến tận trời xanh, khiến cho máu nàng khi bị chém đầu không rơi xuống đất một giọt mà thấm cả vào dải lụa trắng treo cao trăm thước, đầu nàng vừa rơi xuống đất, trời liền đổ tuyết, sau đó hạn hán kéo dài ba năm liền.

Thủ phủ khu tự trị Nội Mông, còn được viết là Hohhot.

Trong Kinh kịch, nhân vật phản diện, nhất là gian thần, thường bôi mặt trắng.

Một màn trong vở Kinh kịch *Sa Gia Bang*, lấy bối cảnh thời Trung Quốc chống Nhật.

Ý nói không có dục vọng của thế tục thì mới có thể đạt đến sự cương trực độc lập.

Câu thơ của Lục Du, ý chỉ trong hoàn cảnh khốn khó lại thấy được tia hy vọng. Nguyên cả hai câu là Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, Liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng).

Đây là tên một bài hát, chính là bản nhạc gốc của bài *Người đến từ Triều Châu*.